

QUA ĐEN QUA TRẮNG

NHĨ NHÃ

Đoàn Thành dịch

NHÀ XUẤT BẢN
TRẺ HỒ CHÍ MINH

QUẠ TRẮNG QUẠ ĐEN

NHĨ NHÃ

TÓM TẮT

Tạ Lê Thần có biệt danh Quạ Đen, bởi hắn chỉ chuộng đóng các vai phản diện. Bề ngoài đẹp đẽ tằm tối cùng giọng nói trầm sâu đặc trưng khiến những vai diễn ấy toả sáng dị thường. Nhưng hắn đóng phim chỉ cốt tiêu khiển, chứ không vì tiền cũng chẳng vì danh, chưa kể còn rất nhiều việc quan trọng cần hắn lao tâm khổ tứ.

Bên cạnh Tạ Lê Thần luôn có Vĩnh Kính với vai trò vệ sĩ. Cậu vốn là cảnh sát chính quy, được đào tạo đặc biệt, luôn ấp ủ ước mơ giữ gìn hoà bình thế giới. Đối với Tạ Lê Thần, cậu là một con quạ trắng thông minh, tuấn tú, bản lĩnh cao cường. Chỉ vì nhiệm vụ đặc biệt, cậu phải bảo vệ đại minh tinh kia. Mà đại minh tinh ấy tính cách vô cùng xấu, rước chuyện thì phi bên ngoài chưa đủ, ngày nào cũng tìm mọi cách để quấy rối cậu, gây ra chán vạ phiền hà....

Chương 1: Nhiệm Vụ Đặc Biệt

"Cắt! Lê Thần, diễn rất hay!"

Giám sát trước màn hình, đạo diễn và các nhân viên liên quan đến buổi quay đều vỗ tay, Tạ Lê Thần diễn vai sát thủ biến thái quá đúng nghề rồi, đoạn phim hôm nay là diễn cảnh nội tâm y khi giết người. Nữ bạn diễn với y hẳn là đã bị dọa, oa oa khóc lớn, đạo diễn vừa hô cắt cô liền chạy mất hút.

Từ sau khi đóng cảnh đó, cô gái này cách không dám nói chuyện nhiều với Tạ Lê Thần nữa, đồng thời quyết định sau này nếu thấy người kia thì đi đường vòng... Nói không chừng thực sự là biến thái.

Tạ Lê Thần lười biếng đi tới bên sà nôi xuống, đợi quay cảnh tiếp theo, trợ lý trường quay đi tới, "Anh Thần, có người tìm anh."

"Hả?" Tạ Lê Thần hơi nhướn mày, giống như còn chưa thoát ra khỏi vai diễn biến thái cuồng giết người kia, liếc mắt nhìn nhìn người trợ lý. Một đôi mắt đen thâm thúy của Lê Thần, người trợ lý nhìn liền cảm thấy phía sau lưng túa ra khí lạnh, nhanh chóng nói, "À... Có người tìm anh."

"Ai?" Tạ Lê Thần không nhìn được, đạo diễn và nhân viên trường quay đang làm việc ở bên cạnh cũng nói, "Đang bận, fan fiếc gì đó thì kêu ra bên ngoài chờ, nếu liên quan công việc thì gọi điện cho người đại diện."

"A... Không phải, người đó nhờ em đưa cái này cho anh Thần." Trợ lý từ trong túi lấy ra một tấm card đưa cho Tạ Lê Thần. tấm card thuần trắng, mặt trên in hình một con quạ. Con quạ rất đặc biệt, giống như là một con màu trắng và một con đen tương hổ chồng lên nhau mà thành.

Tạ Lê Thần nhận tấm card liền nhếch một bên khóe miệng mỉm cười. Bên đoàn quay phim còn đang định can thiệp, đã thấy y khoát tay chặn lại, nói một câu với đạo diễn, "Cơm nước xong rồi diễn tiếp đi." Nói xong, đứng lên đi, hỏi người trợ lý, "Người đang ở đâu?"

"Đang chờ tại phòng nghỉ của anh."

Tạ Lê Thần gật đầu, nhẹ nhàng khoát tay, ý bảo - một mình y đi là được.

Tất cả nhân viên trường quay đều nhìn đạo diễn, "Đạo diễn, làm sao bây giờ a? Buổi sáng chỉ mới quay được một cảnh."

"Còn có thể làm sao bây giờ, chờ thôi." Đạo diễn tức giận cũng bỏ đi.

Mấy người diễn viên phụ khe khẽ nói nhỏ.

"Không phải chứ, Tạ Lê Thần nói gì nghe nấy a?"

"Không còn cách nào, người ta là siêu sao! Hiện tại còn ai có danh tiếng hơn anh ta chứ."

"Chậc..."

Một tay dứt túi, tay kia cầm tấm card, Tạ Lê Thần không nhanh không chậm đi tới cửa phòng nghỉ.

Cửa lớn phòng nghỉ mở ra, có một người đứng chỗ cửa sổ, đang nhìn phong cảnh ngoài cửa, thân hình cao ngất, thon dài.

Tạ Lê Thần đến gần, quan sát...

Đây chính là White Crow cùng y hợp tác theo lời bọn họ kia đó sao? Lúc ra điều kiện với những người đó, y chỉ có một yêu cầu, chính là White Crow, nhất định phải trẻ đẹp, vốn tưởng rằng bọn họ sẽ đưa một mỹ nữ đến, không ngờ lại gửi đến một chàng trai xinh đẹp. Càng đến gần, Tạ Lê Thần càng thoả mãn và hiếu kỳ.

Y thường xuyên qua lại trong giới showbiz, thấy qua vô số mỹ nhân, bất luận nam hay nữ đều có, nhưng chỉ vị White Crow này vẫn khiến y kinh ngạc không gì sánh được.

Nói về White Crow, chuyện này, kỳ thực là một kỳ ngộ nửa tháng trước của Tạ Lê Thần.

Tạ Lê Thần sinh ra trong thế gia chuyên diễn xuất, trong nhà cha mẹ sớm qua đời, gia tộc lớn như vậy chỉ có mình y thừa kế, tài sản đồ sộ kinh người. Mà sở dĩ y trở thành ông hoàng màn ảnh danh tiếng tầm tầm quốc tế, chủ yếu là bởi vì y có một loại năng lực khác hẳn với người thường phục chế nhân cách.

Loại năng lực này là bẩm sinh. Tạ Lê Thần có thể dễ dàng mô phỏng trở thành bất luận người nào y từng tiếp xúc, tuy rằng tướng mạo bất đồng, thế nhưng hành vi, ngôn ngữ, thậm chí thói quen nhỏ nhặt cùng với hình thức tư duy, đều có thể mô phỏng độc nhất vô nhị. Mặt khác y còn am hiểu hoá trang, tài nghệ có thể so với nhà hóa trang ưu tú nhất.

Y đã từng chơi một trò vui, hóa trang giả thành hình dạng trợ lý của mình, đi đón vợ con của trợ lý tan tầm... Vợ của trợ lý thế mà không hề phát hiện kẽ hở, cứ thế sau đó hai người trợ lý cùng xuất hiện, cô vợ vẫn như cũ không phân biệt được thật giả, thiếu chút nữa tan cửa nát nhà. Thế nên hiện tại rất nhiều nhân viên công tác bên cạnh y gặp mặt chào hỏi đều có một thói quen, néo mặt đối phương, nhìn xem là thật hay giả.

Có kỹ năng như vậy, khiến y trong sự nghiệp diễn xuất mọi việc đều thuận lợi, bất quá Tạ Lê Thần có một đam mê, thích diễn nhân vật phản diện, không xấu không diễn. Dựa vào vẻ ngoài tuấn mỹ tà khí và hành động rất thật, diễn mấy vai bại hoại thường làm cho người ta hận đến xương mà cũng thích tận tụy.

Khán giả yêu thích y đều đặt cho y một biệt hiệu, gọi là Black Crow. Có người nói nhìn lâu vào y, kiểu gì cũng sẽ nhớ tới loại chim đen đúa, thần bí khó lường đầy tai ương này chim quạ.

Nửa tháng trước, có mấy người cảnh sát hình sự quốc tế tìm được Tạ Lê Thần, giao cho y một phong thư màu đỏ, mở ra xem, là một phong thư mời, một nhân vật quan trọng nào đó muốn gặp y. Trên thư mời có hình một con quạ, nửa đen nửa trắng, giống như hai con quạ chồng lên nhau.

Tạ Lê Thần nhàn rỗi cũng buồn chán, liền đi gặp người kia, người họ tên Kolo, một người có chút giống đạo diễn Spielberg.

Kolo chủ quản một tổ chức an ninh nghe nói là không thuộc về bất luận quốc gia nào, tên là CROW loài quạ.

Tạ Lê Thần thăm dò tính chất tổ chức này một chút, bọn họ chiêu mộ những người có năng lực đặc biệt, hoàn thành một vài nhiệm vụ đặc biệt phức tạp, cơ bản đều là đối với phó với tội phạm, mỗi lần hành động chỉ có hai người, một người là Black Crow, mang trong mình kỹ năng đặc biệt; một người là White Crow, tất cả đều là vệ sĩ thân thủ tuyệt kỹ.

Tạ Lê Thần chính là Black Crow mới được tuyển chọn, công việc của y rất đơn giản, lợi dụng kỹ thuật mô phỏng hơn người và hành động của y hoàn thành nhiệm vụ, không cần y giết người phóng hỏa, chỉ cần y đánh cắp một vài thứ trọng yếu gì đó, ví dụ như hợp đồng mua bán súng ống đạn dược, bản chế tạo tiền giả, mấy viên kim cương nhuộm máu vì cướp đoạt phi pháp... Ê, chờ một chút. Lúc Tạ Lê Thần vừa nghe đến mấy cái này, cười nhìn Kolo, "Ông là đạo diễn sao? Đây là kịch bản mới hả? Nội dung phim cũng không tệ lắm."

Đối phương cho y xem rất nhiều tư liệu, khiến y phải tin tưởng, tất cả đều là thật.

"Nếu như nhận công việc này, chúng tôi sẽ cấp cho anh thù lao hậu hĩnh, đương nhiên, chúng tôi hiểu rõ với bối cảnh của anh, cũng không hiếm lạ trước tài phú." Thái độ Kolo nói với Tạ Lê Thần rất thành khẩn, "Thế nhưng công việc này có ý nghĩa trọng đại, có thể cứu rất nhiều người, chúng tôi mong anh sẽ suy nghĩ một chút. Mặt khác, chúng tôi sẽ phân một White Crow cho anh, phụ trách an toàn của anh và phụ trợ anh hành sự, người đó cũng sẽ là nhân tài ưu tú nhất."

"Cứu người gì đó... Đối với tôi cũng không có bao nhiêu hấp dẫn." Tạ Lê Thần ném hợp đồng lên trên bàn, "Tôi có thể trực tiếp gửi lương thực đến những nơi gặp nạn, đó cũng là cứu người."

"Thế nhưng anh phải rất buồn chán." Kolo không chút hoang mang nói, "Người thông minh cái gì cũng không sợ, chỉ sợ buồn chán, công việc này rất kích thích, vô cùng thú vị, hơn công việc diễn xuất của anh rất nhiều."

Tạ Lê Thần nhíu mày, hiển nhiên, bàn luận với người thông minh lại có chuẩn bị là dễ dàng nhất, Kolo đã sớm có hiểu biết sâu về mình rồi.

"Anh có thể rời đi bất cứ lúc nào, chỉ cần ký kết hợp ước giữ bí mật là được." Kolo thấy Tạ Lê Thần dao động, thừa thắng xông lên, "White Crow là nhân viên cảnh vệ chuyên nghiệp mà tổ chức chúng tôi huấn luyện, sẽ vô điều kiện nghe theo sự sắp xếp của anh đồng thời bảo vệ anh an toàn cả ngày 24 giờ, công việc của chúng tôi cũng không phải rất nhiều, thông thường một năm cũng chỉ có mấy vụ."

"Ừm..." Tạ Lê Thần càng nghe càng thú vị, "Như vậy đi, tôi có thể cân nhắc, nhưng sẽ không lập tức đáp ứng các ông, chờ tôi chơi đùa một lần xem thử cảm giác thế nào, nếu như vừa thú vị lại kích thích đúng như lời ông, đương nhiên không ngại thử một lần."

"Vậy thật sự là quá tốt!" Kolo giơ tay bắt tay Tạ Lê Thần, "Được rồi, về phía White Crow, anh có yêu cầu gì không?"

"Đương nhiên là có." Tạ Lê Thần nhẹ nhàng xoa xoa cái mũi cao thẳng, "Tôi muốn người đẹp! là người đẹp nhất."

Vinh Kính vốn là cảnh sát hình sự, từng phá rất nhiều vụ án lớn, trong một lần hành động giả chết, sau đó được đưa đến một tổ chức bí mật.

Anh ở chỗ này nhận huấn luyện hai năm, tham gia vô số hành động mạo hiểm, trong thời gian đó anh từng ám sát mafia, nghĩ cách cứu viện chính khách, trải qua vô cùng hài lòng phong phú, thành tích cũng rất đáng nể.

Đến một ngày, anh được Kolo gọi đến, nhận được một thân phận mới White Crow.

Vinh Kính tất nhiên đồng tiếp thu, chỉ là thân phận Black Crow cùng anh hợp tác khiến anh có chút bất ngờ Tạ Lê Thần, Siêu sao nổi đình nổi đám.

Nhưng Vinh Kính dù sao cũng là nhân viên chuyên nghiệp, đối với loại sắp xếp cấp bậc tối cao này không có ý kiến, có thể người này có năng lực nổi trội, diễn viên chỉ là nguy trang thôi. Nhận được nhiệm vụ xong, anh thu thập hành lý, đứng dậy đi tìm Tạ Lê Thần. Vì vậy, hai người lần đầu tiên gặp, ở trong phòng nghỉ của Tạ Lê Thần.

Ánh thái dương vừa đúng lúc bao vòng quanh ngũ quan xinh đẹp của Vinh Kính.

Tạ Lê Thần thầm khen Kolo thật đúng là không lừa gạt mình, là nam giới, Vinh Kính đúng thật là mỹ nhân hiếm có! Chỉ có điều người này biểu cảm giống như bị đông cứng vậy, không nét tươi cười giống như một búp bê sứ... Nhưng mà, da thật đẹp a, phụ nữ cũng không có làn da đẹp như vậy.

Tạ Lê Thần trong óc nghĩ loạn thất bát tao đi tới trước mặt Vinh Kính, Vinh Kính tất nhiên đã quan sát y.

Càng nhìn anh thật ra càng khó hiểu, Vinh Kính nguyên vốn tưởng rằng Tạ Lê Thần là người được huấn luyện chuyên nghiệp rồi sau đó sử dụng thân phận một người diễn viên nguy trang bản thân, nhưng giờ nhìn ra, người

này căn bản là không giống nhân viên cảnh sát, chỉ là một kẻ ăn chơi trác táng bình thường.

"Tên gì?" Tạ Lê Thần tựa ở bên cạnh bàn, từ trong túi trước móc thuốc ra châm.

Vinh Kính hơi nhíu mày, đi qua, giơ tay rút điều thuốc từ trong miệng y ra, dụi tắt, ném vào thùng rác.

Tạ Lê Thần trợn mắt há hốc mồm nhìn hành động của anh. Vinh Kính thì diện vô biểu tình nói, "Hút thuốc là hành vi dễ dàng bại lộ vị trí cơ thể nhất, bất luận là khói hay mùi thuốc đều dễ bị phát hiện, hơn nữa cái này cũng có hại cho sức khỏe, từ nay bỏ đi."

Tạ Lê Thần khước miệng giật giật, nhìn Vinh Kính không cử động.

"Tôi nghỉ ngơi ở đâu?" Vinh Kính trong tay xách vali hành lý, dùng ngữ điệu đông cứng nói, "Từ hôm nay trở đi tôi sẽ bảo vệ anh an toàn cả ngày, cách anh ăn, mặc, ở, đi lại tôi đều phải kiểm tra qua trước, mong anh phối hợp."

Tạ Lê Thần nhìn anh từ trong vali lấy một thứ ra, "Đeo cái này."

Tạ Lê Thần nhận lấy, phát hiện là một chiếc nhẫn.

"Nó dùng để liên lạc, định vị toàn cầu, tiện cho tôi tìm anh, thế nên bất luận dưới tình huống gì cũng không được tháo xuống."

Tạ Lê Thần nhìn chăm chăm chiếc nhẫn một lúc lâu, ra lệnh, "Đeo cho tôi."

Vinh Kính nhíu mày, tự nhủ người này không tự đeo được sao? Nhưng anh từ trước đến nay không nói nhiều, trực tiếp đeo lên ngón giữa cho y...

"Ha ha." Tạ Lê Thần đột nhiên cười, "Không ngờ rằng người đeo nhẫn cho tôi lại là nam giới."

Vinh Kính trên mặt không có biểu cảm gì, lạnh như băng nói, "Lúc nói chuyện với tôi cố hết sức không đùa giỡn, tôi phụ trách bảo vệ, không có nhiều thời gian nhận biết lời nói là thật hay giả." Đang nói, điện thoại di

động reo lên, anh tiếp máy nghe. Là Kolo gọi tới, hỏi anh tình huống cơ bản xong, nói anh đưa điện thoại cho Tạ Lê Thần.

"Alo?" Tạ Lê Thần tiếp điện thoại, trên mặt lộ ra nét cười hơi giảo hoạt, "Kolo, tôi và cậu ấy trong thời gian này, tôi là cấp trên của cậu ấy nhỉ? Cậu ta phải nghe lời tôi đúng không?"

Vinh Kính nhú mày, "Chúng ta là hợp tác!"

Nhưng Tạ Lê Thần vẫn đùa dai lắc lắc điện thoại với anh, "... Ông chủ cậu nói là cậu phải nghe tôi." Vinh Kính nhận điện thoại, "Kolo!"

"Vinh Kính, người này vô cùng quan trọng, cậu cố gắng nghe lời anh ta."

"Nhưng anh ta căn bản là là một người thường!"

"Điều thứ nhất trong quy tắc của nhân viên cảnh vệ là gì?"

Vinh Kính trầm mặc một hồi, "Phục tùng mệnh lệnh, được rồi, tôi thỏa hiệp."

...

Tạ Lê Thần đạt được mong muốn cười, giơ tay, "Tạ Lê Thần."

Vinh Kính bất đắc dĩ, bắt tay y, "Vinh Kính."

Tạ Lê Thần nhận điện thoại, chợt nghe Kolo hỏi y, "Thỏa mãn với White Crow chứ? Chúng tôi có thể đổi nhân viên, nhưng Vinh Kính là ưu tú nhất."

"A, không cần, tôi rất thỏa mãn." Tạ Lê Thần trên dưới quan sát Vinh Kính đang kiểm tra an toàn bốn phía, chậm rãi nói, "Vô cùng thú vị... Ông gửi hợp đồng đến đây đi, chúng ta khi nào rảnh rồi ký kết."

Chương 2: Hung Dữ! Xin Chớ Tới Gần

"Cái gì?!"

Đạo diễn sớm ăn xong bữa trưa về tới trường quay, lại nhận được một cuộc gọi của Tạ Lê Thần, "Hôm nay nghỉ ngơi, ngày mai diễn."

"Lê Thần a!" Đạo diễn gấp đến độ nhảy dựng, "Chỗ chúng tôi là đại chế tác trên trăm triệu đó a!"

"Ừ, khổ cực rồi." Tạ Lê Thần cúp điện thoại thẳng thắn và tàn nhẫn, đạo diễn không thể làm gì khác hơn là đập điện thoại di động cho hả giận, bất quá tự ngài biết, muốn trừ ẻo chửi bới gì cũng chỉ có thể làm sau lưng, ngày mai mà gặp Tạ Lê Thần, còn phải ra vẻ đáng thương!

"Đi thôi." Tạ Lê Thần đưa Vinh Kính đi tới ga ra phía sau trường quay, mới ra khỏi thang máy, Vinh Kính đột nhiên chợt lóe thân, biến mất.

Tạ Lê Thần sửng sốt, chờ hiểu được, liền thấy phía sau một cây cột cực lớn, có hai người lẩn ra. Vinh Kính giơ tay tước được camera trong tay bọn họ, gỡ phim ra, màn ảnh camera rắc một cái bị đập vỡ, lại xoẹt một tiếng, thước phim bị xé thành từng đoạn.

Tạ Lê Thần khóe miệng giật giật... Hai người kia là paparazzi, thuộc Đại Báo, ngày nào cũng gặp.

Hai người paparazzi lại bị Vinh Kính làm choáng váng, ban đầu bọn họ còn tưởng rằng chụp được một tin tức kinh thiên động địa, Tạ Lê Thần đưa một siêu cấp mỹ nam cùng nhau rời đi, chàng trai ấy còn cầm theo hành lý, xem ra là định ở lại nhà họ Tạ. Bọn họ ngay cả cái tí cho bài báo ngày mai nên giật thế nào cũng đã mừng tưng ra —— Tin tức siêu hot! Mỹ nhân trong nhà Tạ Lê Thần! Mỹ nam lọt vào ống kính... Sau đó bịa đặt thêm mắm thêm muối chút tưởng tượng hạn chế, tạp chí của mình khẳng định bán cháy rạp!

Chỉ tiếc, đang mơ đẹp, "mỹ nhân" kia đã "tước vũ khí" của bọn họ đồng thời trực tiếp phá hủy chứng cứ.

"Anh... Chúng tôi là phóng viên, mau đèn camera cho chúng tôi." Paparazzi nhảy dựng lên.

"Thẻ phóng viên đâu? Thuộc chủ báo nào? Căn cứ theo quy định liên quan đến hành nghề của hiệp hội phóng viên các anh ký kết, là phỏng vấn liên

quan đến đời sống tư nhân, không liên quan đến an ninh công cộng, trước đó phải báo cho người được phỏng vấn biết, đồng thời trưng cầu sự đồng ý của người được phỏng vấn. Tất cả các hành vi chụp lén là vô đạo đức, người được phỏng vấn có quyền cự tuyệt hết." Vinh Kính diện vô biểu tình nói xong, nhìn đồng hồ, "Hạn cho các anh trong 3 giây rời đi, nếu không tôi lấy lý do các anh uy hiếp an toàn sinh mạng và có ý đồ theo dõi bắt cóc, tháo vai các anh, cho các anh mất năng lực thương tổn người khác đồng thời đưa đến đồn cảnh sát..." "Má ơi!" Hai ký giả nhanh chân bỏ chạy, vừa chạy hai người còn vừa suy nghĩ, đây là người gì vậy a, vệ sĩ? Ký giả? Người ngoài hành tinh? !

"Bộp bộp..." Tạ Lê Thần tựa ở bên cạnh xe vỗ tay, "Phải nhìn với cặp mắt khác xưa, trước đây cậu đã làm ký giả?"

Vinh Kính đi tới bên người y lấy hành lý của mình, "Tôi nếu muốn hợp tác với anh, tính chất công việc cùng với khả năng gặp phải phiền phức trong công việc của anh tất nhiên sẽ có nghiên cứu nhất định, tôi là nhân viên chuyên nghiệp, xin đừng lẫn lộn với mấy tay bảo vệ côn đồ ở cửa kia."

"À..." Tạ Lê Thần khước miệng nhẹ nhàng giật giật, "Vậy cậu trước đây từng làm luật sư? Mồm mép rất sắc bén a?"

"Ngôn ngữ là đặc điểm cơ bản mà nhân loại khác biệt với động vật, nếu như không thể lưu loát biểu đạt ý của mình đồng thời trao đổi cùng người khác, chỉ có thể chứng minh năng lực biểu đạt của anh quá kém." Nói xong, Vinh Kính nhìn cái xe trước mắt, "Của anh?"

"Ừm." Tạ Lê Thần mở cốp xe, đây là cái xe yêu của y, chiếc xe thể thao số lượng có hạn xa hoa nhất trên thế giới!

Vinh Kính trên mặt lộ ra biểu cảm không dám khen tặng, "Thứ tôi nói thẳng, toàn quốc thậm chí toàn thế giới người có chiếc xe như vậy không hơn con số mười, nếu như tôi là phần tử khủng bố muốn cho nổ chết anh, tùy tiện tìm một chiếc như vậy cũng có một phần mười khả năng thành công rồi! Gắn cả mười cái thì có nghĩa anh trăm phần trăm chết chắc rồi."

Bỏ hành lý vào cốp xe xong, Vinh Kính đóng nắp cốp xe, nói với Tạ Lê Thần đang trợn mắt há mồm, "Làm ơn đổi cái xe ngu xuẩn này đi." Nói xong, mở cửa lên xe.

Tạ Lê Thần đứng ở tại chỗ đợi ra nửa phút hoàn hồn, tán thán —— trên đời này thế mà lại có người so với chính mình càng làm cho người ta chán ghét... Đáng khen!

"Cậu lái xe?" Tạ Lê Thần ngồi vào ghế phó lái xe, nhìn Vinh Kính khởi động xe.

"Ừ." Vinh Kính đem hệ thống GPS tự mang theo gắn lên đầu xe, nhìn đồng hồ đo cùng bộ linh kiện xe, nhíu mày, "Có vẻ không phải loại chỉ có hào nhoáng bên ngoài."

"Này... Cậu có thù với người giàu hả?" Tạ Lê Thần hỏi.

Vinh Kính xoay mặt nhìn y, "Chiếc xe này là sắt vụn và có thù với người giàu thì liên quan gì?"

"Rất bình thường a... Không ăn được nho liền chê nho xanh gì đó chứ sao nữa..." Tạ Lê Thần nhún nhún vai.

"Ý của anh là một người chưa bao giờ ăn nho thì không có tư cách nói nho chua? Thế theo ý anh thì tức là chỉ cần chưa nếm thử thì tất cả đều ngon?"

"Được rồi được rồi... Lái xe đi." Tạ Lê Thần buông tay, "Tôi chỉ là sợ cậu lần đầu tiên lái nên không quen."

"Tôi có thể lái máy bay chiến đấu và tàu ngầm hạt nhân thông thạo, anh cho rằng cái đồng sắt vụn không có hơn 10 ngàn chi tiết linh kiện này có thể làm khó tôi?" Vinh Kính khởi động xe... Chạy như bay.

Tạ Lê Thần ngồi một hồi, cảm thấy mình có chút choáng, "Này... Cậu không cần chạy nhanh như vậy chứ?"

"Ở đây không giới hạn tốc độ." Vinh Kính ngẩn gọng trả lời, "Còn cách đoạn giới hạn tốc độ 3 km.""Cậu làm sao biết?"

"Toàn bộ bản đồ địa hình của thành phố này tôi đã in vào trong đầu ." Vinh Kính nhăn mặt nhíu mày, "Anh ồn ào quá, xin yên lặng chút!"

Tạ Lê Thần hít sâu một hơi, "Cậu là người máy sao?"

Vinh Kính trầm mặc chốc lát, "Tôi đã nói rồi, đừng đùa giỡn với tôi."

Tạ Lê Thần phát điên —— trời ạ! Thật thú vị a!

Xe ngừng lại trước một khu cao tầng xa hoa, Vinh Kính ngẩng đầu nhìn nhìn, hỏi, "Anh ở tầng 17 phải không?"

"Ừ." Tạ Lê Thần cười hỏi, "Có phải không an toàn không?"

"Bất luận phòng kiểu gì đều không an toàn." Vinh Kính lái xe vào ga ranggầm đỗ, thuận miệng nói, "Trên trái đất không có nơi nào là tuyệt đối an toàn." Nói xong, xuống xe.

Đi tới thang máy phía trước, Tạ Lê Thần ấn nút lên, đợi thang máy xuống.

"Anh đang làm gì?" Vinh Kính hỏi y.

Tạ Lê Thần cười cười, dựa vào tường, hai tay đút túi bày ra một tư thế ưu nhã hỏi, "Cậu có phải đang nghĩ tư thế tôi ấn thang máy không đúng?"

Vinh Kính lại một lần nữa nhíu mày, "Đừng đùa giỡn với tôi."

Tạ Lê Thần nhìn trời, đợi thang máy, lại nghe Vinh Kính nói, "Đi thang máy là vô cùng không an toàn, hơn nữa công việc của chúng ta sau này cần tích được lượng thể năng nhất định, từ hôm nay trở đi, xin bỏ thói quen đi thang máy, leo cầu thang."

"Không phải chứ... Nhà của tôi ở tầng 17 đó!"

"Có vấn đề gì sao?"

"Thể năng tôi OK." Tạ Lê Thần nỗ lực thuyết phục Vinh Kính, "Tôi mỗi ngày đều có vận động."

"Vậy càng không thành vấn đề, thể năng của anh hẳn là rất đầy đủ, có muốn leo lên tầng 30 sau đó leo xuống lần nữa không?"

"A..." Tạ Lê Thần lại một lần nữa hít sâu một hơi, gật đầu đi về phía cầu thang — càng ngày càng thú vị!

Chờ leo lên tầng 17 rồi, Tạ Lê Thần tựa trên tường bên cửa phòng thờ dốc, "Phù..."

Vinh Kính y như không có việc gì đứng ở bên người y, "Hiển nhiên tích trữ thể năng của anh còn chưa đủ."

"Đừng dài dòng." Tạ Lê Thần vung tay, một chuỗi chìa khóa ném cho Vinh Kính.

Vinh Kính mở cửa.

Khái quát một chút về nhà của Tạ Lê Thần: đơn giản, xa hoa, rộng... Hầu như không có bất luận vật che chắn gì.

Vinh Kính xoa xoa cằm khắp nơi quan sát, đi tới cửa sổ, bồn rửa tay, nơi chốn xem xét.

"Chỉ có một gian phòng sao?" Vinh Kính cảm thấy không thể tin được, toàn bộ gian phòng phân thành ba bậc, phòng ngủ ở chỗ cao nhất, phía dưới là phòng khách, xuống nữa nhất cấp là nhà bếp, ngay cả bồn tắm lớn cũng kê bên cửa sổ.

"Sao anh không ở ngoài trời luôn đi!" Vinh Kính rất bất mãn.

"Có sao đâu, nơi này là nhà của tôi, tôi muốn ở thế nào thì ở thế ấy chứ." Tạ Lê Thần đi tới quầy rượu lấy ly thủy tinh, mở tủ lạnh nhỏ lấy một khối nước đá bỏ vào khứ, tự rót rượu cho mình. Vừa uống, Tạ Lê Thần vừa nhìn Vinh Kính còn đang đứng giữa phòng khách, "Đêm nay cậu có thể tạm ngủ cùng giường với tôi, ngày mai tôi sẽ cho người đưa thêm một cái giường đến."

"Tôi đêm nay có thể ngủ sô pha." Vinh Kính nhìn cái sô pha dài chính giữa phòng khách, "Chỉ là, phải dùng chung một phòng ngủ sao?"

"Ừ." Tạ Lê Thần đi tới bên cạnh bàn tiếp tục rót, "Cậu đã được huấn luyện chuyên nghiệp rồi mà! Cùng một phòng sẽ càng tiện cho cậu bảo vệ tôi."

Vinh Kính liếc mắt lờm y.

"Uống rượu không?" Tạ Lê Thần định rót cho Vinh Kính một ly.

"Thời gian làm việc, cự tuyệt bất luận đồ uống có cồn nào."

"Vậy cậu chùng nào mới có thể tan tằm a." Tạ Lê Thần cởi áo khoác, tựa ở sofa, trên dưới nhìn Vinh Kính, cảm thấy thú vị, người này về sau mặc quần áo, ăn, tập thể hình, tắm... Toàn bộ đều có thể thấy.

"Tôi hiện tại cần tắm." Vinh Kính quay đầu lại nói với Tạ Lê Thần.

"Xin cứ tự nhiên, máy nước nóng một cái linh kiện chi tiết cũng không có, người biết lái xe lái máy bay chiến đấu và tàu ngầm hạt nhân như cậu hẳn là có thể dễ dàng thao tác." Tạ Lê Thần giơ cái ly làm một động tác tôi kính cậu.

"Thế nhưng cửa phòng tắm là thủy tinh."

"Công việc cần mà." Tạ Lê Thần uống hết rượu trong ly, "Cậu ứng phó thuận tiện, hơn nữa, lúc tôi tắm cậu cũng có thể thấy." Nói rồi, đôi chân dài thay đổi tư thế, "Thỏa mãn chưa, thế giới này có rất nhiều người muốn nhìn bốn đại gia tắm. Hay là cậu muốn vào bồn tắm lớn tắm bọt? Bồn tắm rất lớn, có muốn cùng nhau tắm không?"

"Miễn." Vinh Kính cầm vali hành lý đi vào phòng chứa đồ lấy áo tắm và đồ dùng hàng ngày, trực tiếp đi tới trước cửa phòng tắm... May thật, tuy rằng là thủy tinh, thế nhưng là kính mờ, tối đa chỉ có thể thấy đường viền.

Vinh Kính chạy một ngày đường, phải tắm, liên tâm không cam lòng không muốn đi vào phòng tắm.

Tạ Lê Thần mỉm cười, tựa ở sofa nâng ly rượu thưởng thức, Vinh Kính cởi áo sơmi, quần... Một loạt động tác, rất ngắn gọn, cũng khiến người ta

ngựa tâm nói không nên lời, về phần ngựa ngáy cái gì, Tạ Lê Thần quy kết vì —— người bình thường đều có ham mê nhìn lén mỹ nhân tắm mà.

Bất quá Vinh Kính rất cẩn thận, tự nhiên quần bên hông một khối khăn, Tạ Lê Thần vẫn như cũ nhìn đăm đăm chăm chăm người đang tắm sau lớp thủy tinh trong suốt kia, vừa bình rượu vừa bình người —— thắt lưng rất nhỏ, vóc người siêu cấp tốt...

Không quá 10 phút, Vinh Kính đi ra, mặc áo choàng tắm lau tóc, trực tiếp đi vào phòng chứa đồ, thay một thân quần áo thể thao rộng thùng thình.

Tạ Lê Thần khó tránh khỏi uể oải, "Ở nhà không cần cảnh giác như vậy a."

"Anh có thể tùy ý, tôi như vậy hành động tương đối tiện." Vinh Kính lau khô tóc, dùng máy sấy thổi thổi... Tóc đen nhánh dày đặc, thoạt nhìn phi thường khỏe mạnh.

Tạ Lê Thần chống cằm, nhìn anh chờ ra.

Vinh Kính đi tới nhà bếp, rót ly nước uống, mở tủ lạnh nhìn một chút, lấy ra nguyên liệu nấu ăn chuẩn bị làm cơm."Cậu còn có thể làm cơm?"

"Đây là kỹ năng sinh tồn cơ bản của nhân loại, sinh vật không tự mình tìm kiếm và chế tác thức ăn là loài ký sinh." Vinh Kính đem thức ăn nặng đặt ở trên bồn rửa tay.

"Cậu đang tức giận?" Tạ Lê Thần tới gần Vinh Kính, cười có chút bất cần đời, "Bởi vì chuyện tắm?"

Vinh Kính không nói lời nào, lấy dao thái thần tốc thái.

"Này." Tạ Lê Thần đứng ở bên người anh, giơ tay nhéo nhéo mái tóc đen còn không chưa khô hẳn, "Có cái gì bất mãn sao?"

"Phật" một tiếng, Vinh Kính dùng dao nhỏ bổ một củ khoai tây, xoay mặt nhìn Tạ Lê Thần, "Đồng sự của tôi lúc này, có người đang chiến đấu với phần tử khủng bố, có người đang giải cứu con tin, có người đang phá dịch mật mã, có người đang làm giám thị gián điệp... Mà tôi thì sao? ! Chỉ có tôi

ở đây ở đây cùng một người diễn viên hạng 3 trải qua cuộc sống ở nhà!
Anh còn hỏi tôi có cái gì bất mãn?"

Tạ Lê Thần nhướn mày, "Diễn viên hạng 3? ! Ông đây là ông hoàng màn ảnh đó!"

"Anh bỏ tổ kịch một mình về nhà hưởng lạc, loại hành vi này hoàn toàn không có đạo đức nghề nghiệp, một nghề thì đạo đức làm đầu, nói anh hạng 3 là còn may đấy."

"A..." Tạ Lê Thần chợt nghe thấy tiếng mình nghiêng răng kèn kẹt, cầm lấy dao thái hung hăng bổ củ khoai tây kia, "Tôi muốn ăn hải sản!"

"Anh cần tôi đánh cá sao? !" Vinh Kính lạch xạch vài cái bằm một bông cải xanh.

Hai người đang giăng co, đột nhiên truyền đến một loạt tiếng "tít tít tít".

Vinh Kính ném dao, đi qua mở máy tính bảng tùy thân, trên màn hình có điện báo biểu hiện, mở ra... Là đến từ cuộc gọi hình ảnh từ Kolo.

"Black Crow White Crow, đêm nay có nhiệm vụ! Chi tiết nhiệm vụ đã gửi đến hòm thư bí mật, xem xong nhanh chóng tiêu hủy, nhiệm vụ đầu tiên độ khó không cao lắm, cẩn thận hành sự! Tôi chờ tin lành."

Chương 3: Hợp Tác Gì Chứ, Lật Bàn!

Vinh Kính mở hòm thư bí mật tải nhiệm vụ, Tạ Lê Thần đứng ở một bên từ trên cao nhìn xuống ngắm anh. Xuyên qua cổ áo rộng thùng thình có thể thấy xương quai xanh và lồng ngực tuyết trắng...

Tạ Lê Thần lắc lắc đầu, cảm thấy mình giống mấy ông chú biến thái quá, liền đi đến sofa ngồi xuống, mở TV xem.

Tin tức giải trí lại đang phát scandal của y và một nữ minh tinh nào đó.

"Không phải chứ." Tạ Lê Thần uống ngụm rượu, vẻ mặt ghét bỏ, "Mình sao có thể coi trọng cô ta? !"

"Nữ sinh kia chắc chắn cũng buồn nôn như nuốt phải một con ruồi." Vinh Kính lúc này không bị trêu chọc, liền đâm Tạ Lê Thần một câu.

Tạ Lê Thần hai hàng lông mày khẽ nhướn, buông ly, "Này, tôi hình như không trêu chọc cậu a, sao cậu y như con ngỗng vậy, muốn tìm bất mãn a?"

Vinh Kính lườm y một cái, đến mức vẻ mặt anh đã bị hai chữ to đùng che hết —— đáng ghét!

May là, máy tính "đình đình" reo hai tiếng, Vinh Kính nhanh chóng mở văn kiện, bắt đầu xem chi tiết. Tạ Lê Thần vốn định đi qua, điện thoại lại reo, là người đại diện gọi tới, "Lê Thần, anh đang ở đâu a?"

"Ở nhà." Tạ Lê Thần móm móm lỗ tai, "Sao vậy?"

"Em nghe nói anh dẫn theo một mỹ nam về nhà, em nói đại ca, scandal của anh khỏi nói đi, đừng khiến cho sóng tình bắn ra bốn phía như vậy có được hay không a!"

Tạ Lê Thần vui vẻ, "Thân thích xa của tôi."

"Sao..." Người đại diện cảm thấy rất hứng thú, "Nghe nói không tệ, có muốn nổi tiếng không?"

Tạ Lê Thần suy nghĩ một chút, trên dưới quan sát Vinh Kính, đưa điện thoại qua gần anh, hỏi, "Cậu có muốn gia nhập showbiz không?"

"Gia nhập?" Vinh Kính hai hàng lông mày nhướn lên, nghiêm mặt, "Cuộc sống của tôi tràn ngập kế hoạch mạnh mẽ hướng về phía trước, tôi cứu vớt thế giới còn không kịp, ai có hứng thú đi gia nhập cái gì show cái gì biz chứ? !"

...

Tạ Lê Thần nhin cười cầm điện thoại về, "Hửm?"

Người đại diện trầm mặc ba giây đồng hồ, "Loại gì vậy ? Hình như rất thú vị a!"

"Bạn gọi đến làm gì?" Tạ Lê Thần thấy như vậy, hình như Vinh Kính rất hiếm lạ, không muốn cho người đại diện nhìn nhiều, liền cắt ngang cậu ta hỏi.

"À, đêm nay có một dạ tiệc từ thiện, ngài Charles Rembrandt tổ chức, dạ tiệc sinh nhật con gái lão mười tám tuổi, muốn mời anh đi?"

"Cái gì Charles Rem riếc. Chưa từng nghe qua." Tạ Lê Thần thiếu hứng thú, liền thấy Vinh Kính quay ngoắt đầu lại, ghé sát vào văn kiện, "Charles Rembrandt? !"

Tạ Lê Thần chỉ thấy anh ghé vào bên người ngẩng mặt kề tai nghe điện thoại, cổ áo rộng thùng thình xệ xuống, cái cổ tuyết trắng cách miệng mình nhiều lắm cũng chỉ có 1-2 cm... Vô thức nuốt nước bọt, "Bạn đối với từ thiện có hứng thú?"

"Mời anh tham gia từ thiện dạ tiệc? Sinh nhật mười tám tuổi con gái lão?" Vinh Kính gật đầu, "Nhận lời lão!"

"À..." Tạ Lê Thần chưa kịp mở miệng, đầu kia người đại diện đã nghe được, "Nha nha... Rất có lòng nhân ái a, vậy em nhận lời lão."

Sau đó, Tạ Lê Thần hỏi rõ thời gian và địa điểm, cúp điện thoại.

"Buổi dạ tiệc từ thiện kia có liên quan đến nhiệm vụ lần này?" Tạ Lê Thần dùng điện thoại gõ gõ cằm, hiếu kỳ hỏi Vinh Kính.

"Lão Charles là từ thiện gia nổi tiếng, thế nhưng có chứng cứ cho thấy lão ăn cắp một lượng lớn tin tức về gen di truyền." Vinh Kính dùng máy tính mở bản đồ cấu tạo nội bộ các gian phòng nhà Charles, chỉ vào vị trí thư phòng nói, "Lần này nhiệm vụ của chúng ta là thâm nhập vào nội bộ thư phòng lão, gắn USB có chứa virus vào máy vi tính lão, đồng thời khởi động máy, sau đó tắt máy, rút USB ra rồi rời đi."

"Rất đơn giản a." Tạ Lê Thần nhún nhún vai.

"Lần này là nhiệm vụ lần đầu tiên, bởi vì mang theo một cục thức ăn siêu cấp vô dụng như anh nên chỉ có thể làm đơn giản." Vinh Kính nói, khinh bỉ

thường thêm một cái lườm cho Tạ Lê Thần, "Ngay cả việc thăm dò hiện trường, Kolo cũng tìm người làm xong rồi." Nói rồi, Vinh Kính đột nhiên ngồi xuống bên người Tạ Lê Thần, chăm chú nhìn y. Đôi mắt đen tuyền, mang theo chút quang mang đặc biệt sáng bóng, Tạ Lê Thần nhìn đôi mắt anh một lúc lâu, tự nhủ... Rất ít thấy đôi mắt đen như vậy a, y như một con cún!"Tôi nghe nói anh còn chưa đáp ứng yêu cầu của Kolo, ký kết hợp đồng trở thành Black Crow, có đúng không? !" Vinh Kính khó có được thái độ hòa hoãn chút ít, hạ giọng hỏi y.

"Ờ... Tôi hẳn là nên ký chính thức nhỉ."

"Đừng ký!"

...

Tạ Lê Thần cười gượng, "Vì sao?"

"Ghét anh!" Vinh Kính trả lời thẳng thắn lưu loát.

Tạ Lê Thần hít sâu một hơi, khước miệng nhếch ba mươi độ, lộ ra hàm răng trắng âm trầm nói, "Tôi nhất định phải ký! Tức chết cậu!"

Vinh Kính nheo lại mắt, "Như vậy trước khi ký ước giết chết anh!"

Tạ Lê Thần mở to hai mắt, "Cậu dám uy hiếp tôi? Tôi là boss của cậu!"

"Mặc kệ tôi có bao nhiêu boss, dù sao trong đó chắc chắn không có anh!"

Vinh Kính như đinh đóng cột, "Nói đi, điều kiện gì thì anh mới rời đi!"

Tạ Lê Thần suy nghĩ một chút, cười nói, "Ai... Cậu có biết không, kỳ thực chỉ cần tôi nói với Kolo, tôi không thoả mãn về cậu, nói ông ấy đổi người, cậu đã có thể không cần cùng tôi hợp tác rồi!"

Vinh Kính sửng sốt, tròn tròn mắt, "Có thật không?"

"Ha ha." Tạ Lê Thần buông ly rượu xoa xoa mũi, "Nhưng xem cậu từ lúc vừa mới bắt đầu đến bây giờ toàn bộ biểu hiện đều nghiêm trọng chọc giận tôi, thế nên tôi nhất định phải để cậu lưu lại chậm rãi dần vật!"

Vinh Kính cắn răng, "Anh nói đi, làm thế nào thì anh ms nói với Kolo đôi tôi đi?"

"À, cái này sao..." Tạ Lê Thần trên dưới trái phải quan sát Vinh Kính một phen, "Cậu cười một cái cho tôi xem?"

Vinh Kính cau mày, "Cái này tính là yêu cầu bất lịch sự, anh mang tâm quấy rối! Còn dám nói bậy tôi sẽ chọn cách phản kích!"

Tạ Lê Thần khước miệng co quắp một chút, "Nói cậu cười một cái đã là mang tâm quấy rối? Tôi đây mỗi ngày chẳng phải là đều bị N paparazzi tạp chí quấy rối!"

"Đó là vì anh không giữ quan hệ trong sạch!" Vinh Kính quyết đoán trả lời.

"A..." Tạ Lê Thần lại một lần nữa hít ngược, gật đầu, giơ tay nặng nề vỗ đầu vai Vinh Kính mấy cái, "Tôi có chết cũng sẽ không thả cậu đi, cậu yên tâm."

Vinh Kính tàn bạo nhìn ý, bắt đầu suy nghĩ vận dụng kỹ năng chuyên nghiệp trong 30 giây đồng hồ tiêu diệt người trước mắt đồng thời khiến y bốc hơi khỏi nhân gian... Đáng tiếc chỉ có thể nghĩ lại không thể làm thật, bởi vì kỷ luật bộ đội của anh. Không đáng để chỉ nghiền chết một con rệp mà khiến mình từ nay về sau không thể vì nhân dân cống hiến!

Tạ Lê Thần thấy Vinh Kính ở đó đấu tranh, không hiểu sao nghĩ đến một con cún nhỏ khả ái cái kính giấy dựa, nhịn không được nở nụ cười.

Vinh Kính thấy Tạ Lê Thần tâm tình lên xuống khác biệt, lại một lần nữa khẳng định, người này tuyệt đối không phải dân chuyên, quá lỗ mãng!

"Nói đi!" Vinh Kính nỗ lực lần cuối, "Anh muốn thế nào, mới bằng lòng từ bỏ hợp tác lần này? !"

"Nếu không cậu cho tôi một lý do để cho cậu đi xem?" "Anh không phải rất ghét tôi sao? Ghét tôi thì nên đuổi tôi đi đồng thời sau này vĩnh viễn không gặp nữa!" Vinh Kính nghĩ lý do của mình cũng đã đầy đủ.

Tạ Lê Thần cũng rất lạnh lùng lắc đầu, "Không phải vậy, cậu và tôi lúc này trong nhận thức có chút phân biệt, trên đời người dám đả tặc tôi không nhiều lắm, người tôi thật sự nhìn không vừa mắt cũng rất ít, người khiến tôi cảm thấy thú vị lại càng thiếu, khó gặp được một sinh vật kỳ diệu vô địch vũ trụ vừa khiến tôi nhìn không vừa mắt lại cảm thấy thú vị như cậu đây, tôi không giữ cậu lại bên người chậm rãi dẫn vật, không phải đã làm liệt tổ liệt tông Tạ gia nhà tôi thất vọng sao? !"

Vùng xung quanh lông mày Vinh Kính nhăn thành một đống, giơ tay túm cổ áo Tạ Lê Thần, "Biến thái!"

Tạ Lê Thần lại có chút hưởng thụ cười, "Đa tạ khích lệ!"

Vinh Kính trên mặt hơi đỏ lên, giống như là muốn nghẹn ra một câu phản bác, thế nhưng từ ngữ trong não đại thể quá hài hòa, thực sự nghĩ không ra từ ngữ gì nhanh chuẩn độc có chứa lực sát thương tuyệt đối có thể một kích đánh bại Tạ Lê Thần. Thấy tên kia điệu võ dương oai, Vinh Kính có cảm giác rất mất mát như hồ lạc Bình Dương bị chó coi thường vậy! Không ngờ Vinh Kính anh oai phong một cõi nhiều năm như vậy niên, tự nhiên lại bị một con hát vô lương trên cột, đồng thời không thể động thủ không có cách nào cãi lại!

"Thế nào?" Tạ Lê Thần càng xem càng vui, giơ tay điểm điểm cằm anh, "Nghĩ từ phản kích sao? Hừm? Hay lượng từ ngữ quá ít? Măng chửi người thứ này phải có thiên phú, không phải cứ nói chuyện nhanh một chút là được đâu."

"Vô sỉ!" Vinh Kính dùng lời bình nghiêm túc nhất trong cuộc đời mình.

Tạ Lê Thần ngoáy ngoáy tai, "Hoàn toàn không có lực sát thương a, trên tạp chí mỗi ngày đều nói tôi là tiểu nhân vô sỉ hạ lưu đê tiện hay thay đổi."

Vinh Kính lại một lần nữa hóa đá.

"Cậu nhìn xem cậu kìa." Tạ Lê Thần tìm được nhược điểm của Vinh Kính, bắt đầu ác thú hung hăng bắt nạt, "Khô khan như vậy, đã ở thời đại nào rồi,

vẫn mặc cả bộ tây trang trung cổ như thế, muốn theo bên người tôi, phải biết thời trang, đừng làm tôi mất mặt chứ."

Vinh Kính trong mắt toát ra một tia sát ý, biện pháp có khả năng xử Tạ Lê Thần đã nghĩ đến hơn một trăm!

"Tôi hỏi thêm cậu một vấn đề cá nhân chút a." Tạ Lê Thần chiếm được tiện nghi lại còn khoe mẽ, bắt nạt không dứt, "Cậu có tâm ham sống không a? Có vấn đề sinh lý gì vẫn cần giải quyết chứ? Hay là cậu không có nhu cầu về phương diện này... hử?" Nói rồi, nhìn thoáng qua phần eo Vinh Kính.

Vinh Kính ghé vào trên người y, nửa người trên áo thể dục mặc gọn gàng, phần trên hơi bó, vừa lúc lộ ra đoạn thắt lưng.

Tạ Lê Thần nhin không được liếm liếm môi, ai nha... Thật trắng thật thon, thoát nhìn khá là đẹp a!

"Vô sỉ!"

Vinh Kính suy nghĩ nửa ngày, vẫn chỉ có câu này ác độc nhất có thể khái quát con người này.

Tạ Lê Thần cười càng tỏ ra kiêu ngạo, cái này gọi là được đăng chân lân đăng đầu, cười cười, tay bất giác sờ lên, hữu ý vô ý khoát lên lưng Vinh Kính. Vinh Kính thần kinh khá thô, vẫn như cũ đang ra sức nghĩ phải đáp lễ Tạ Lê Thần như thế nào... Tạ Lê Thần? Vinh Kính linh hoạt, nghĩ mình hình như tìm được biện pháp rồi.

Tạ Lê Thần đang lúc cảm khoái xúc cảm trên tay thật tốt, chỉ thấy Vinh Kính khước miệng nhếch lên, vẽ thành một độ cung âm hiểm, chậm rì rì nói một tiếng, "Tả Lập Đình (bệnh tả ngừng ngay) !"

"Gì?" Tạ Lê Thần lập tức mở to hai mắt, từ này nghiêm trọng tổn hại hình tượng của y nha.

Vinh Kính cười nhạt, "Tên thật quê mùa, Tả Lập Đình!"

"Cậu nói cái gì!" Tạ Lê Thần cũng phát hỏa, rút tay ra, tóm lấy cổ tay anh, Vinh Kính vừa thấy y động thủ, ông đây đang giữa lúc phòng vệ nhé! Lập tức giơ tay bóp cổ y.

Tạ Lê Thần cũng không phải đèn cạn dầu, khí lực lớn thường ngày cũng có tập luyện qua, quan trọng nhất là hai bên dựa rất gần, bắt đầu giáp vào vật lộn.

Đang lăn lộn trên sô pha, liền nghe cửa cup một tiếng bị mở ra, một người phá cửa vào, "Lê Thần, nghe nói anh câu được một mỹ nhân!"

Nói còn chưa dứt lời, chỉ thấy Vinh Kính xoay người lăn xuống sô pha, cầm lấy bình hoa trên bàn ném về phía cửa... Bình hoa rất chính xác vỡ vụn ở ngay phần khung ở trên đỉnh đầu người kia, nước và cành hoa rơi đầy đầu, sau đó Vinh Kính kéo khăn trải bàn trên bàn trà. Lăn một vòng lên vung khăn trải bàn quanh mắt người nọ.

Người nọ "Ai nha" kêu một tiếng nhắm mắt lại, đã bị Vinh Kính một cước dẫm ép xuống sàn nhà, họng súng tối om dí vào ót, lạnh giọng hỏi, "Là ai? Vào bằng cách nào? Có mục đích gì?!"

Nhìn lại, bị Vinh Kính ấn trên mặt đất, là một chàng trai tóc dài. Hăn mặc quần áo kiểu dáng kỳ lạ, vóc người cao gầy thon dài, hình dạng vô cùng anh tuấn khí chất. Hăn quỳ rạp trên mặt đất ai ai kêu, trong miệng hét, "Tạ Lê Thần, khẩu vị của anh càng ngày càng nặng a!"

Tạ Lê Thần ngồi trên sô pha đỡ trán, nói với Vinh Kính về mặt đề phòng, "Đánh nhầm người rồi, đây là em trai tôi, Tạ Tảo Thần."

Vinh Kính ngẩn người, thả người nọ ra, thấy quả nhiên đường nét có vài phần giống Tạ Lê Thần.

Tạ Tảo Thần lấp bắp quay đầu lại liếc mắt nhìn Vinh Kính, trong nháy mắt sợ hãi than, "Ai nha, quả nhiên mỹ nhân!"

Vinh Kính đứng lên, thu hồi súng, xoay người trở lại trước máy tính Tiếp tục nghiên cứu nhiệm vụ, trong miệng còn khinh bỉ phun ra một câu, "Di

truyền!"

Tạ Tảo Thần là một người mẫu, vóc người đẹp cũng có chút danh tiếng. Hắn hiếu kỳ nhìn chăm chăm Vinh Kính, tiến đến bên người Tạ Lê Thần, "Ai vậy?!"

Tạ Lê Thần còn chưa kịp trả lời, chợt nghe Vinh Kính hô một tiếng, "Tả Lập Đình! Nhớ giữ bí mật hiệp nghị!"

"Ha ha ha..."

Tạ Tảo Thần căn bản không lưu ý cái gì giữ bí mật với không giữ bí mật, chỉ là nghe được từ Tả Lập Đình, đã cười đến thắt lưng không thẳng lên được, "Chết mất, Tả Lập Đình... Ha ha ha!"

Tạ Lê Thần mặt còn đen hơn nước cống.

Tạ Tảo Thần cười xong, đi tới bên người Vinh Kính, giơ tay choàng vai Vinh Kính, "Xưng hô thế nào?" Vinh Kính đóng máy tính bảng, liếc mắt lờm Tạ Tảo Thần, bảo trì cảnh giác.

"Chặc chặc." Tạ Tảo Thần vươn tới tỉ mỉ quan sát, "Ai nha, thật tinh xảo a, cậu là hỗn huyết phải không?"

Vinh Kính lại lùi sang bên cạnh.

"Sao phải câu nệ như vậy, từ nay về sau là người một nhà rồi mà." Tạ Tảo Thần bước lên trước, Vinh Kính cảnh cáo hắn, "Xin giữ cự ly, nếu không tôi không khách khí đâu."

"Ha?" Tạ Tảo Thần thật ra lại vui vẻ, "Cậu muốn không khách khí với tôi thế nào đây? Hử?"

Chỉ thấy Vinh Kính nắm cổ tay hắn đẩy mạnh sang một bên, lạnh băng băng một câu đâm trúng mục tiêu, "Tảo Tiết Thần (xuất tinh sáng sớm)!"

"Phụt..." Tạ Lê Thần một ngụm rượu phun hết ra, ngay cả điều thuốc cũng bị dập tắt, cái này so với Tả Lập Đình còn quá đáng hơn.

Trầm mặc một lát sau, Tạ Tảo Thần lắp bắp đến bên Tạ Lê Thần cầu an ủi, "Anh, cậu ta thật xấu, thật đáng ghét, thật thú vị a!"

Chương 4: Thỏ Oĩ Thỏ

Tạ Tảo Thần đối với Vinh Kính sinh ra rất nhiều hứng thú, nhìn chăm chăm.

Vinh Kính lại không thềm phản ứng lại hai anh em nhà kia, anh chăm chú xem tài liệu trong máy tính, lập phương án hành động đêm nay, dù sao Tạ Lê Thần chắc chắn không thể trông cậy rồi, không thể làm gì khác hơn là dựa vào chính mình!

"Vinh Kính?" Tạ Tảo Thần tới bên người anh, ngồi xổm bên sô pha ngẩng mặt nhìn.

Vinh Kính nhìn hẩn một cái, cảm thấy hẩn hình như so với anh trai hơi thuận mắt hơn một chút, liền gật đầu, "Chuyện gì?"

"Tính hướng của cậu là gì?" Tạ Tảo Thần hỏi.

Vinh Kính không hiểu, "Tính hướng cái gì cơ?"

"Thì là... Cậu thích nam hay nữ?" Tạ Tảo Thần nghiêm túc hỏi.

Vinh Kính hơi nheo lại mắt, "Quấy nhiễu tình dục! Cự tuyệt trả lời."

"Thế thôi cũng tính á? !" Tạ Tảo Thần khiếp sợ, người này không biết từ nhỏ được giáo dục kiểu gì nữa.

Vinh Kính khép máy tính bảng lại, đến chỗ sân thượng ngồi xuống, lại mở máy tính xem tài liệu, vừa mở ra, liền cảm thấy có vật gì loang loáng dưới mắt... Giống như là phản quang từ gương.

Vinh Kính buông máy tính bảng xuống, đứng lên, giả vờ đến bên giường ngắm phong cảnh dưới lầu ... Cùng lúc đó, ánh gương thoáng qua kia lại lóe lên một chút.

Xoay người đi vào phòng khách, Vinh Kính hỏi Tạ Lê Thần đang uống rượu xem tin tức, "Loại ánh sáng này vẫn thường lóe như vậy sao?"

"Ánh sáng gì?" Tạ Lê Thần không hiểu.

Vinh Kính hai tay rút túi trầm ngâm chốc lát, rút tay ra, hơi hột phát tay với Tạ Lê Thần, sau đó tới lối ra mở cửa... Đi ra ngoài.

Tạ Lê Thần không hiểu gì lắm, cũng đứng lên đi theo.

Tạ Tảo Thần nhanh chóng đuổi kịp, "Anh, động tác vừa rồi của cậu ta thật đẹp trai!" Tạ Lê Thần lườm hằm một cái, "Văn Đức đâu? Thả chú đi rộng thế này, cậu ta không đến?"

"Anh ấy không rảnh, đang giúp anh bàn về bộ phim mới."

"Lại phim mới?" Tạ Lê Thần có chút làm biếng, "Không được nghỉ ngơi một lần sao?"

"Anh vẫn luôn nghỉ ngơi đấy thay! Lúc nào cũng thêm phiền phức cho Văn Đức, đồ lười!" Tạ Tảo Thần bày ra một bộ dáng thiên vị người ngoài, nói, "Có người nói bạn đồng diễn của anh lần này là một người nghiệp dư, cũng đang rất nổi, người ta nghe nói có thể diễn với anh nên rất vui mừng, anh đừng đến lúc đó lại nuốt lời, làm Văn Đức phải đi xin lỗi."

"Hừ." Tạ Lê Thần nhìn như một chút cũng không có hứng thú.

Hai người theo Vinh Kính đi ra, lần này không đi cầu thang, mà vào thang máy, trực tiếp tới tầng hầm ngầm - 1, Vinh Kính đi tới phía trước một chiếc xe màu đen bình thường có rèm che, mở khóa mở cửa xe, ra hiệu Tạ Lê Thần và Tạ Tảo Thần đi tới.

"Xe ở đâu ra vậy?" Tạ Lê Thần giật mình.

"Nhiệm vụ cung cấp." Vinh Kính đóng cửa xe.

"Sao lại đỗ dưới lầu nhà tôi?" Tạ Lê Thần lại càng không hiểu.

Điều chỉnh kính chiếu hậu khởi động xe, Vinh Kính đáp một câu cho có lệ, "Kỹ năng chuyên môn cho dù có nói với cục đồ ăn, cục đồ ăn cũng không

thể hiểu được!"

Tạ Lê Thần khóe miệng co quắp... Tên này lại nữa rồi!

Lái xe từ ga ra ngầm đi ra, vòng vèo trên đường một vòng, cuối cùng cũng lái vào ga ra ngầm của tòa cao tầng đối diện nhà Tạ Lê Thần.

Bảo vệ ga ra ngăn xe hỏi, Vinh Kính cũng không biết từ đâu lấy ra giấy chứng nhận cho anh ta xem, "Cảnh sát, hiện tại nghi ngờ trong tòa nhà của anh có người buôn lậu thuốc phiện, không được để lộ ra, giả vờ cái gì cũng không biết, nếu không tố cáo anh trợ giúp buôn lậu thuốc phiện."

Bảo vệ há to miệng nhanh chóng lui về phòng an ninh ngồi xuống khẽ động cũng không dám.

Tạ Lê Thần chống cằm, quan sát Vinh Kính."Ừm... Cậu hành động cũng không tệ nhỉ."

Vinh Kính dừng xe lại xong, quay đầu lại liếc mắt nhìn Tạ Lê Thần, "Tôi cũng không rõ bọn họ vì sao coi trọng anh như vậy, đến nay tôi còn chưa nhìn ra anh có bất luận năng lực gì khác biệt với người thường."

Tạ Lê Thần nhếch khóe miệng, tặng Vinh Kính một nụ cười thật lớn.

Xe dừng lại, ba người xuống xe, Vinh Kính không đi đến thang máy, mà bắt đầu leo cầu thang.

"Em không leo cầu thang đâu." Tạ Tảo Thần kéo Tạ Lê Thần, "Anh công em."

"Đi chết đi, muốn làm nũng đi tìm Văn Đức ấy!" Tạ Lê Thần không hề thông cảm một cước đá văng em trai mình, theo Vinh Kính lên lầu, Tạ Tảo Thần không thể làm gì khác hơn là bám lấy tay vịn lết theo sau.

May là lần này Vinh Kính đi không nhanh lắm, anh lên tầng nào, cũng đứng ở bên cửa sổ quan sát, rồi lại lên thêm một tầng, cứ như vậy, đi tới tầng 18, Tạ Tảo Thần đã chịu không nổi, dựa vào tay vịn, "Mệt quá, mệt chết ..." Vinh Kính cuối cùng đẩy cửa thoát hiểm tầng 18 ra, đi vào trong.

Ở đây không giống với tòa nhà thuê cao cấp đối diện, chỉ là nơi ở rất bình thường, mỗi một tầng có khoảng mười hộ gia đình.

Vinh Kính xem qua từng nhà một, cuối cùng đứng ở cửa phòng 1804, nhìn chăm chăm cửa phòng một hồi.

"Cậu làm gì vậy?" Tạ Lê Thần không hiểu, Vinh Kính nhẹ nhàng khoát tay với y, đánh giá tình trạng cái cửa, phát hiện chỉ là một cái cửa bình thường. Phòng ở đây nếu như có người ở, đại thể đều sẽ đổi thành cửa bảo vệ, rất ít ai dùng loại khóa gốc này, rất dễ phá mở, tình huống như vậy rất giống như bên trong không có ai ở.

Vinh Kính giơ tay từ túi trước lấy ví ra, rút hai cây châm nhọn cổ quái ghim trên ví, nhét vào lỗ khóa.

Tạ Lê Thần nhíu mày... Định phá khóa sao?

Quả nhiên, Vinh Kính nhẹ nhàng mà chuyển động mấy lần, cùm một tiếng... Không đợi Tạ Lê Thần và Tạ Tảo Thần hiểu được, anh giơ chân lên một cước đạp vào cửa.

"Rầm" một tiếng, cửa bị đá văng.

Bên trong truyền đến tiếng ly rơi xuống đất bẽ nát, rồi thấy một người kinh hoàng chạy sang một phía phòng.

Vinh Kính đạp cái ghế xoay bên cạnh một cước... Cái ghế lướt qua, vừa lúc đụng vào chân người nọ, người nọ lao đảo ngã xuống đất.

"Oa." Tạ Tảo Thần thấy được kính viễn vọng và camera bội số lớn ở chỗ cửa sổ, "Hiện tại paparazzi thực sự là không chỗ nào không chui lọt a."

Tạ Lê Thần đi tới phía trước camera nhìn một chút, chỉ thấy màn ảnh vừa lúc quay ảnh cửa sổ nhà mình, khỏi phải bàn, đúng là có thể thấy rất rõ ràng.

"Cậu ta không phải phóng viên." Vinh Kính đi qua, nhắc chân đè cứng kẻ còn mẫn trên mặt đất chưa đứng dậy nổi, "Ai phái cậu tới?"

"Ai nha... Tôi là phóng viên." Người nọ giã dựa nói, "À không, tôi là fan của anh ấy, tôi rất thích anh ấy."

"Cậu nói dối." Vinh Kính trực tiếp vạch trần hẳn, "Chỉ có không hơn 4 loại người ở đây làm cái chuyện này, thứ nhất, nhóm phóng viên paparazzi, nhưng phóng viên bình thường lại được cung cấp loại trang bị này có chút quá cao cấp, hơn nữa cậu đã theo dõi không chỉ một hai ngày, muốn đăng báo đã sớm đăng rồi. Thứ hai, biến thái cuồng nhìn trộm, mà nếu quả thực cậu là loại người này, thấy người thật tới, không có khả năng lại cố sức chạy trốn. Thứ ba, sát thủ, người như thế tôi quen quá rồi, cậu còn kém xa. Thế nên chỉ còn loại thứ tư, thám tử tư thu thập tài liệu cho người khác, nói, ai ủy thác cậu?"

"Tôi... Tôi không chết a, không phải." Người nọ bị Vinh Kính đập đến mức nghẹn giọng, chỉ biết liều mạng phủ nhận.

Tạ Tảo Thần nói với Tạ Lê Thần, "Anh, Vinh Kính thật là lợi hại!"

Tạ Lê Thần bất động thanh sắc.

"Nói mau!" Vinh Kính có chút không nhịn được.

"Ai..." Tạ Lê Thần đột nhiên cười, tìm cái ghế ngồi xuống, khoát khoát tay với Vinh Kính, "Không phải tôi nói chứ, cậu hành động rất OK, bất quá đều có chút bẽ tắc. Ủm, tôi định nói cậu là đầu óc ngu si tứ chi phát triển, bất quá dùng trên một người thanh tú như cậu vậy thật sự là..." "Anh nói cái gì?" Vinh Kính nhíu mày.

"A... Cậu giận?" Tạ Lê Thần giống như rất cao hứng, đứng lên ra hiệu với Vinh Kính, ý bảo anh đến đây rồi nói.

Vinh Kính buông người kia ra, đi sang một bên.

Tạ Lê Thần ghé sát vào Vinh Kính thấp giọng nói, "Bằng không chúng ta đánh cuộc, tôi có thể khiến cậu ta mở miệng nói, nội trong 3 phút!"

Vinh Kính vẻ mặt hoài nghi nhìn y.

"Nếu như tôi làm không được, tôi sẽ nói với Kolo đổi cậu, đời này cậu có thể thoát khỏi cục đồ ăn dây dưa là tôi đây."

Điều kiện Tạ Lê Thần nêu ra hiển nhiên khiến Vinh Kính động tâm, suy nghĩ khoảng ba giây, Vinh Kính gật đầu "Được!"

"A ~" Tạ Lê Thần cười, "Cậu không hỏi xem nếu tôi thắng muốn bắt cậu làm cái gì sao? Hay là, chỉ cần tôi thắng, bắt cậu làm cái gì đều được?"

Vinh Kính xoay mặt nhìn y, "Người kia là được thuê, thám tử tư sẽ không tiết lộ tin tức khách hàng, nếu như nói ra, hăn sau này khỏi mơ đến tiếp tục hành nghề. Mà so sánh với việc mất bát cơm, bị khởi tố chỉ là chuyện vặt. Hăn chỉ cần nói hăn là tín đồ điên cuồng sùng bái cậu, tối đa chỉ bị giam vài ngày hoặc bị phạt một khoản, sau này có thể có cả núi người môi giới tin tức truyền thông đến thuê hăn quay phim chụp hình, lời rồi."

Tạ Lê Thần nhún nhún vai, "A... Nói như vậy cậu nghĩ tôi thua chắc rồi?"

"Đương nhiên." Vinh Kính bảo trì tự tin.

"Ok!" Tạ Lê Thần nheo lại mắt chọc chọc vai Vinh Kính, "Tôi vốn tưởng nhẹ nhàng phạt cậu một chút thôi, dù sao cũng là lần đầu gặp mặt. Nhưng mà, vì sự kiêu ngạo và khả ái của cậu... Tôi quyết định hung hăng cho cậu một lần giáo huấn." Nói xong, hai tay đút túi, đi tới trước mặt người nọ.

Người nọ đã ngồi dậy, tuổi còn trẻ, đại khái vừa mới hai mươi tuổi, mặc áo khoác sọc màu đen và quần áo da trâu.

"Cậu không phải thám tử tư." Tạ Lê Thần đi quá, lôi cái ghế xoay lại ngồi trước mặt, "Tên là gì?"

Người nọ không chịu trả lời.

"Ừm... Tôi đoán nhé, cậu là sinh viên chẳng? Nhìn khí chất có chút ngạo mạn, rất quen thuộc với pháp luật nên không kinh hoảng, đại học nổi tiếng, phải không?"

Nam sinh kia khẽ động mày, xem ra Tạ Lê Thần đoán trúng rồi.

"Quần áo rất sạch sẽ, hơn nữa thoát nhìn rất hay tắm, chỉ là trùng hợp gia cảnh cậu đang trong điều kiện không tốt lắm, muốn kiếm học phí lại nghĩ làm chạy bàn này nọ quá mất giá, thế nên chạy đến một trụ sở trinh thám sự hỗ trợ, phụ trách theo dõi và chụp ảnh. Đam mê của cậu là chụp ảnh, bởi vì loại máy này là hàng chuyên nghiệp, rất khó sử dụng." Nói rồi, Tạ Lê Thần ghé sát vào người người, "Trên người cậu có mùi nước hoa Cologne rất đắt, máy chụp ảnh bảo dưỡng cũng rất tốt, còn làm đẹp nữa, xem ra của cuộc sống của cậu có thể không giàu có, lại có thể mua thứ mình thích, tất có liên quan đến một người phụ nữ cậu cần lấy lòng... Làm trai bao hả? ?" Tạ Lê Thần nói xong, mặt người thanh niên đã trắng.

"Sợi dây chuyền trên cổ cậu cũng rất đắt, loại hàng xa xỉ này đều có số hiệu sản phẩm đấy biết không? Chỉ có khách sang trọng có thẻ VIP mới có thể đặt hàng, nói cách khác chỉ cần điều tra tốn chút công phu là có thể tra được người tặng cậu món này."

Nói đến đây, sắc mặt Tạ Lê Thần đột nhiên hoàn toàn thay đổi, vừa vặn toàn bộ tin tức vai biến thái cuồng sát nhân y gần đây đang diễn đều chứa trong đầu, lấy ra dùng vô cùng tiện. Y lộ ra nét cười hơi âm trầm, chú ý thấy nam sinh đột nhiên nuốt nước bọt, Tạ Lê Thần đột nhiên một cước đạp ngã giá ba chân cậu ta dùng đặt camera. Không đợi cậu ta phục hồi tinh thần, liền vờn qua, thấp giọng ghé vào lỗ tai nói, "Tôi sẽ đem thông tin của cậu còn cả người nhà cậu, cho chồng người phụ nữ kia... Rồi đem vạ bê bối của cậu và người phụ nữ kia, truyền vào trong trường học, thân bại danh liệt khó giữ được cái mạng nhỏ này đấy."

Nam sinh hít sâu một hơi, nói, "Đừng... Anh không thể làm như vậy..."

"Tôi đây cho cậu sự lựa chọn thứ hai." Sắc mặt Tạ Lê Thần khôi phục bình thường, giơ tay vỗ vỗ vai cậu ta, "Cậu nói cho tôi biết sự thật, tôi giúp cậu giữ bí mật còn cho cậu một số tiền... Du học nước ngoài? Có muốn không? Ba giây suy nghĩ, một... hai..."

"Được!" Nam sinh nhanh chóng gật đầu, "Tôi nói!"

Tạ Lê Thần nhướn mày, Tạ Tảo Thần giúp canh thời gian, "Hai phút 30 giây."

Vinh Kính cắn răng, hung hăng trừng Tạ Lê Thần.

"Ha ha." Tạ Lê Thần đắc ý dào dạt đứng lên, chậm rì rì đi tới trước mặt Vinh Kính, "Thế nào a? Chấp nhận thua chưa?"

Vinh Kính giương mắt nhìn y, "Đê tiện!"

Tạ Lê Thần nhún vai, "Thế nào cũng được, dù sao tôi vẫn thắng."

"Anh muốn thế nào?" Vinh Kính nhận mệnh chờ bị Tạ Lê Thần chinh, cái người đê tiện này nhất định sẽ nghĩ ra cách ác độc nhất!

"Tôi nghĩ..." Tạ Lê Thần bắt đầu thừa nước đục thả câu.

"Cùng lắm thì, tôi không gọi anh Tả Lập Đình nữa." Vinh Kính nghĩ phương pháp hòa hảo.

"Chặc chặc... Cậu nhắc mới nhớ, còn có khoản nợ cần tính nữa." Tạ Lê Thần tà ác cười rạng rỡ mặt mày, tới gần Vinh Kính, ghé vào tai anh nói từng chữ, "Tôi muốn cậu... cởi hết quần áo... Thay trang phục hình thỏ..."

Quang vinh cảnh mở to hai mắt. "Thỏ?"

"Ừm." Tạ Lê Thần đối mắt với anh, "Chính là loại trang phục áo liền quần lông xù màu trắng có thêm hai tai với đuôi đó... Cậu mặc vào rồi... Nhảy điệu thỏ cho tôi xem."

Sắc mặt Vinh Kính lập tức trắng xanh.

"A ha ha ha." Tạ Lê Thần che miệng lại, dùng khuỷu tay chọc chọc Vinh Kính, "Tôi còn muốn ghi hình lại, cảnh đó chắc chắn là... Độc nhất vô nhị! Ha! Ha! Ha!"

Chương 5: Đơn Bào Siêu Cấp

"Tôi cự tuyệt!" Vinh Kính tuy rằng không biết điệu nhảy thỏ là cái gì, thế nhưng bắt anh khiêu vũ, cái này quá kinh khủng, vì vậy sống chết lắc đầu,

"Chết cũng không!" "VẬY làm tiểu nhân nói không giữ lời sao, tùy cậu thôi, Vinh tiểu nhân!" Tạ Lê Thần nhướn nhướn mày, "Ai, cậu là nhân viên chuyên nghiệp, siêu anh hùng nha, cậu thấy siêu anh hùng nào nói rồi kêu không tính chưa?"

Vinh Kính cuối không thể làm gì khác hơn là chấp nhận lần đánh cuộc nhục nhã này, cơ mà —— cái gì là điệu nhảy thỏ? Không hiểu trên mạng online có hay không...

Nam sinh kia nói thẳng ra là làm thuê cho trụ sở trình thám Văn Thành, có người bỏ một số tiền đặt cọc lớn để tìm hiểu Tạ Lê Thần có bạn gái hay trai gì không, đồng thời chụp ảnh cuộc sống sinh hoạt bình thường của y. Cậu ta đã ở chỗ này thủ hơn một tuần, ngoại trừ người đại diện và Tạ Tảo Thần, không phát hiện có thêm ai ra vào, nên vẫn chưa thể trở về. Vừa vặn ngày hôm nay phát hiện Tạ Lê Thần dẫn theo Vinh Kính về, nên mới nhanh chóng chụp ảnh, không ngờ lại bị phát hiện.

"Người thuê là ai?" Tạ Tảo Thần hỏi.

"Tôi không biết a, có người nói là một Siêu sao."

"Siêu sao?" Tạ Tảo Thần hỏi Tạ Lê Thần, "Anh, anh gần đây lại đặc tội ai vậy, hay là lại được ai thăm mến rồi?"

Vinh Kính nghe xong xoay mặt hỏi nam sinh kia, "Người ủy thác là nam hay nữ?"

"Nam."

"VẬY là kẻ thù chứ không phải người yêu rồi." Vinh Kính xác định.

"Không phải đâu Kính Kính." Tạ Tảo Thần chọc chọc vai Vinh Kính, "Rất nhiều cánh nam giới thăm mến đại ca đó."

Vinh Kính nhú nhú mày, liếc mắt lờm Tạ Lê Thần, giống như muốn dán cho hấn sổng âm.

Tạ Lê Thần lúc này đã hoàn toàn chìm đắm trong chờ mong màn điệu nhảy thỏ, cái gì cũng không để ý nữa.

Tạ Lê Thần xem chứng minh thư và thẻ sinh viên của nam sinh kia, đồng thời nhớ kỹ số điện thoại của cậu ta, sai cậu ta hỏi thăm người ủy thác đến tốt cùng là ai, hỏi được tên rồi, sẽ xóa bỏ mọi chuyện, nếu không tìm được tên, vậy cậu ta chết chắc rồi.

Mặt khác, theo Vinh Kính kiến nghị, Tạ Lê Thần cho người biến thủy tinh trong phòng đổi thành thủy tinh một chiều, là hiệu quả bên ngoài nhìn vào là mặt gương, bên trong nhìn ra là mặt thủy tinh như vậy .

Về tới nhà, Vinh Kính mở máy tính, trốn trong góc phòng tải một đoạn video điệu nhảy thỏ xem một chút, vừa thấy sắc mặt liền trắng xanh, vũ đạo thật là đáng sợ... Tuy rằng hoàn toàn không có bất luận trình độ kỹ thuật gì khó khăn đáng nói.

Tạ Lê Thần dựa trên sofa, lười biếng chuẩn bị ngủ một giấc, buổi tối đi dạ tiệc từ thiện xã giao, Tạ Tảo Thần xem xong não nhiệt, chạy đi làm việc.

Trong phòng chỉ còn lại Vinh Kính đang cách cách cách cách gõ bàn phím, cũng không biết đang làm cái gì.

Tạ Lê Thần bị anh làm cho ngủ không được, trở mình, "Này, cậu ồn quá!"

Vinh Kính không nghe thấy, tiếp tục cách cách cách cách.

Tạ Lê Thần rất cục nhin không được, xoay người đứng lên, đi tới bên người anh, "Cậu làm gì vậy?" "Tôi định đột nhập vào hệ thống quản lý an ninh trong biệt thự Charles, thế nhưng máy tính của lão có hệ thống bảo vệ chuyên nghiệp." Vinh Kính cầm lấy điện thoại, "Tôi phải nhờ Kolo giúp tôi tìm một nhân viên kỹ thuật chuyên nghiệp, tôi cần biết rằng cụ thể vị trí camera trong nhà lão ở đâu."

"Ngốc." Tạ Lê Thần giăng lấy máy tính bảng, bắt đầu gõ bàn phím.

Vinh Kính hiếu kỳ vươn qua nhìn, chỉ thấy Tạ Lê Thần quen thuộc dễ dàng hack rút máy tính tư gia Charles, tiến nhập vào hệ thống quản lý an ninh,

rất nhanh tìm được vị trí các máy quay an ninh.

"Một con hát như anh vì sao có được loại năng lực này?" Vinh Kính không hiểu.

Tạ Lê Thần lườm anh một cái, "Cậu còn gọi con hát nữa có tin tôi tấn cậu không!"

Vinh Kính lườm y một cái, "Cho tới bây giờ, thứ anh mạnh hơn chút so với tôi cũng chỉ có năng lực xã giao với kỹ thuật máy tính với tối đa nữa là chút điểm vận khí mà thôi, về mặt vũ lực anh căn bản không đủ chuẩn khiêu chiến thực lực với tôi!"

Tạ Lê Thần thở dài, giơ tay nắm cằm anh, "Cậu thật đáng yêu a..."

Vinh Kính lập tức gạt tay y, hỏi, "Anh được huấn luyện về máy tính chuyên nghiệp sao?"

Tạ Lê Thần nở nụ cười, tựa trên sofa nhìn anh, "Này, cậu mới là động vật cấp thấp ấy, tôi có hai bằng bác sĩ một bằng thạc sĩ nha."

"Mà anh lại chọn nghề diễn viên?" Vinh Kính xoa xoa cằm, "Không ngờ còn có kiểu mọt sách đời trụy a."

Tạ Lê Thần bất lực, tựa ở sofa lật xem tạp chí, dù sao trong ấn tượng của Vinh Kính khái niệm y là người xấu đã vô cùng sâu sắc rồi.

Vinh Kính đánh dấu vị trí camera trên bản đồ, chọn đường xong liền hỏi, "Tôi xem trong tài liệu anh chỉ mới 26 tuổi, vì sao lại có nhiều học vị như vậy? Mua trên EBay sao?"

Tạ Lê Thần hung hăng lườm anh một cái, xoay người ngồi xuống, "Cậu đúng là không có mắt nhìn, bốn đại gia chỉ số thông minh siêu cao, cậu còn dám xem tôi là con hát, ông chủ cậu coi tôi là X MAN đấy!"

Vinh Kính nhìn chòng chọc y một lúc lâu, trừng mắt, "X man là cái gì? Gia đình Atman á?"

Tạ Lê Thần trừng mắt vừa định nói, liền thấy khoe miệng Vinh Kính nhẹ nhàng nhếch nhếch, hơi đắc ý nói, "Nói đùa thôi, chả có khiêu hài hước gì!"

Tạ Lê Thần cảm thấy một trận gió lạnh, quay về sofa tiếp tục đọc tạp chí, Vinh Kính này, thực sự là sinh vật thần kỳ ...

Buổi chiều Vinh Kính làm cơm, Tạ Lê Thần đã được thưởng thức tách cà phê trình độ chuyên nghiệp, biểu thị thoả mãn.

Vinh Kính lấy trang bị đêm nay cần mặc ra.

"Cậu định âm thầm lén vào?" Tạ Lê Thần hiếu kỳ nhìn đồng "trang phục đi đêm" màu đen, y như sắp đi cướp ngân hàng.

"Phân công nhau hành động, tôi phụ trách tạo nên cảnh giả có người lén vào biệt thự phóng virus, còn anh thừa cơ rối loạn cắm USB vào máy tính của lão, sau đó khởi động lại máy." "Ờ." Tạ Lê Thần nhận USB Vinh Kính đưa nhìn một chút, giấu ở túi trước.

"Anh chỉ giấu như vậy a? Lỡ đâu lúc đi vào cần kiểm tra an ninh thì sao?" Vinh Kính lấy lại USB, giơ tay chỉ vào một sân thượng trên bản đồ địa hình, "Nơi này thông với thư phòng Charles và là đường phải đi qua nếu muốn vào phòng, có một thủ vệ. Tôi sẽ khiến hắn bất tỉnh, chúng ta 8 giờ đúng gặp ở chỗ này, anh cắm USB, tôi ngăn trở bảo vệ, đồng thời tạo hỗn loạn, anh có khoảng 3 phút hoàn thành nhiệm vụ, đừng để bị bắt!"

Tạ Lê Thần nhận USB, không hiểu sao hưng phấn lên, rất kích thích nha.

Vinh Kính sao chép lại hình ảnh trạng thái tĩnh từ trong camera, chuẩn bị dùng để thay thế mấy hình ảnh động ở vài địa điểm chủ yếu bên trong biệt thự trước khi hành động.

Tạ Lê Thần đột nhiên hỏi Vinh Kính, "Có ảnh chụp Charles không?"

"Có." Vinh Kính mở tin tức tài liệu về Charles ra.

Vinh Kính cầm ảnh nhìn một lúc lâu, mỉm cười, đứng lên vào phòng chứa đồ, sau đó không còn tiếng động gì.

Qua một lúc lâu, trong phòng chứa đồ vẫn như cũ không một âm thanh.

"Tả Lập Đình!"

Vinh Kính kêu một tiếng, đương nhiên, Tạ Lê Thần không đáp lại.

Hơi nhú mày, Vinh Kính đi tới cửa phòng chứa đồ, nghe bên trong, lại nhú mày.

Bên trong có tiếng bước chân, giống như có người đang bước đi thong thả, thế nhưng Vinh Kính quan sát tinh tế, đối với âm thanh cũng rất nhạy cảm, đây là rèn luyện chuyên nghiệp hàng ngày của anh.

Rất rõ ràng, tiếng bước chân này không đúng lắm. Tư thế bước đi không giống, thể trọng cũng khác nhau!

Nghe ra sự sai biệt, Vinh Kính cảnh giác từ trong túi trước móc ra một ống mềm nhìn trộm, để vào khe cửa, lấy pocket PC giám sát ra.

Vinh Kính quan sát hình ảnh, thấy trên mặt đất có một người nằm, mà bên cạnh có một người khác đứng, đang đi qua đi lại.

Người nằm trên mặt đất đưa lưng về phía cửa, nhìn quần áo và kiểu tóc, chính là Tạ Lê Thần.

Vinh Kính đổi sắc mặt, bị tập kích sao?

Thu hồi ống mềm, Vinh Kính móc súng ra, nhẹ nhàng cầm lấy tay nắm cửa phòng chứa đồ, hơi chuyển động —— cửa không có khóa!

Vinh Kính xoay mở tay nắm... Sau đó đập cửa vào, súng lục hướng về phía người đứng ở giữa phòng chứa đồ, "Ai? !"

Người nọ lúc này cũng đang đưa lưng về phía cửa, giơ hai tay đầu hàng, ý bảo Vinh Kính đừng nổ súng.

"Là ai?" Vinh Kính vẻ mặt hoài nghi hỏi.

Người nọ giọng nói vô cùng quái dị, giống như người ngoại quốc nói tiếng Trung vậy, lắp bắp, "Đừng nổ súng, hiểu lầm..."

"Hai tay ôm đầu, chậm rãi quay lại!" Vinh Kính nhìn thoáng qua Tạ Lê Thần trên mặt đất, "Tả Lập Đình!"

Người không nhúc nhích. Vinh Kính nhíu mày, tự nhủ hay là chết mất rồi, trên mặt đất không có vết máu.

Đang lúc Vinh Kính khó hiểu, người nọ cũng vòng trở về, hai người mặt đối mặt, Vinh Kính ngây ngẩn cả người.

"Ông..."

Người xuất hiện trước mắt Vinh Kính không phải ai khác, chính là đối tượng cho hành động đêm nay —— Charles.

"Hi... Chú em Vinh Kính." Charles nhẹ nhàng vẫy tay với Vinh Kính, "Trang phục của cậu rất gợi cảm, nếu như lưng quần trễ xuống chút nữa thì tốt hơn!"

Vinh Kính nhíu mày, lúc này anh có chút hỗn loạn, trong phòng rõ ràng cũng chỉ có anh và Tạ Lê Thần hai người, không lý gì có thêm một người len vào mà mình không phát hiện! Chẳng lẽ là từ cửa sổ vào?

Thế nhưng cửa sổ phòng chứa đồ đều cố định, căn bản không có khả năng bị mở.

Đang lúc Vinh Kính không thể hiểu nổi, chợt nghe giọng Tạ Lê Thần truyền đến, "Xem ra hiệu quả không tồi."

Vinh Kính sửng sốt, nhìn phía Tạ Lê Thần nằm trên mặt đất, phát hiện y không nhúc nhích... Vẫn như cũ nằm ở đó...

Vừa nhìn kỹ, Vinh Kính đã nhận ra điểm không thích hợp, thân thể Tạ Lê Thần hình như có chút vấn đề, nhìn kỹ thì thấy không giống người lắm.

Nghĩ vậy, Vinh Kính giương mắt hung hăng trừng Charles, giơ súng lên, "Nếu là kẻ xâm nhập, tôi đây ngay tại chỗ tử hình."

"Ai ai!" Người nọ nhanh chóng xua tay ngăn cản, "Đừng kích động đừng kích động, là tôi a!"

Giọng quả nhiên là Tạ Lê Thần, Vinh Kính trong lòng hiểu rõ, không khỏi tán thán, chẳng lẽ là thuật dịch dung? Thế nhưng vừa nãy Tạ Lê Thần nói. . . Gã Charles này không có mở miệng a.

"Là tiếng bụng." Chỉ thấy Charles kia giơ tay cẩn thận bóc lớp mặt nạ và tóc giả bên ngoài, lộ ra tướng mạo sẵn có.

Mặc dù đã có chút chuẩn bị tâm lý, Vinh Kính vẫn kinh hãi, "Anh... Đây là thuật dịch dung hả?"

"Chỉ là hoá trang mà thôi." Tạ Lê Thần Vinh Kính khoát khoát tay, "Không là gì." Nói rồi, mở một ngăn tủ, bên trong có keo thuốc màu hoá trang, còn có công cụ điêu khắc và một mô hình đầu người, dựa theo mặt Tạ Lê Thần làm.

"Anh dán lại tôi xem nào!" Vinh Kính vươn qua.

Tạ Lê Thần dán mặt nạ lên, lại bôi chút phấn, tóc giả cũng đội vào, lập tức thay đổi, ngay cả giọng cũng mô phỏng theo, quả thực khó phân biệt thật giả.

Vinh Kính nắm cằm y trên dưới trái phải lật qua lật lại, "Thật không tệ a, anh không nói tôi còn nhìn không ra là giả."

"Thế nào? !" Tạ Lê Thần tháo xuống mặt nạ với Vinh Kính nhướn nhướn mày, "Có chút ái mộ nào với tôi chưa?"

Vinh Kính kiên quyết lắc đầu, "Không thể nào! Tuyệt! Đối! Không! Thế! Nào!"

"Đừng nghiêm túc như vậy chứ." Tạ Lê Thần dùng cánh tay cọ cọ Vinh Kính, "Cậu từng đi lính phải không? Người ta nói ở quân ngũ ba năm ngay cả lợn mẹ cũng bì được với Diêu Thuyền, toàn quân doanh có thể tìm ra được mấy người đẹp như cậu, tôi không phải là người bất hạnh đầu tiên

quấy rối cậu chứ?" Vinh Kính sững sốt một lát, đột nhiên như thể bừng tỉnh đại ngộ, "A... Ra bọn họ sờ tôi là vì nguyên nhân này a!"

"A..." Tạ Lê Thần hít ngược, thế mà cũng đến mức độ đó? !

"Bọn họ sờ cậu chỗ nào a?"

"Đại thể là lưng, cánh tay gì đó." Vinh Kính hồi tưởng, "Tôi còn tưởng rằng đây là một loại lễ nghi biểu thị hữu hảo nữa, nên cũng sờ lại người ta."

Tạ Lê Thần gãi đầu, có chút nóng nảy, "Sau đó? Mò tới đâu mới thôi?"

"À, bọn họ mỗi lần sờ thấy tôi cũng sờ lại đều rất khiếp sợ, còn có người hỏi tôi là 0 hay 1."

Tạ Lê Thần cũng hiếu kỳ, "Vậy cậu là 0 hay 1 a?"

"Ờ, số hiệu của tôi là 13245, sinh nhật là ngày 11 tháng 11, nên tôi toàn nói chỉ có 1, không có 0." Vinh Kính suy nghĩ một chút, "Bọn họ cũng đều hỏi lại tôi có thể 0 hay không."

"Rồi sao?" Tạ Lê Thần nuốt nước bọt nhìn anh, "Có thể 0 hay không a "

Vinh Kính nhăn mặt nhíu mày, "0 cái gì mà 0 a! Trời sinh là 1 mà, đào đâu ra 0."

Tạ Lê Thần khóe miệng giật giật, "Bọn họ không nói gì khác?"

"Ờ, bọn họ còn thường hỏi tôi, có khả năng bẻ cong không."

"Cậu trả lời thế nào?"

Vinh Kính hơi đặc ý, "Tôi nói tôi sức lực lớn, ai thêm bẻ cong? Tôi bẻ thẳng ấy chứ!"

...

Tạ Lê Thần trên mặt cứng ngắc, "... Nói như vậy, cậu vẫn luôn bị quấy rầy, nhưng chẳng bao giờ bị xâm phạm; vẫn luôn bị nhòm ngó dõi trộm, lại chẳng bao giờ bị làm thật; vẫn luôn được ám chỉ, nhưng chẳng bao giờ hiểu được? !"

Vinh Kính không nghe hiểu ý, chỉ là có chút bất ngờ, tự nhủ thầm "A... Ra như vậy cũng thuộc kiểu quấy rối tình dục a."

Tạ Lê Thần bất đắc dĩ vỗ vai anh, "Tiểu tử cậu có thể an toàn lớn lên, cậu và những người bên cạnh cậu thật không dễ dàng a."

Chương 6: Nhiệm Vụ No1

Vinh Kính và Tạ Lê Thần đang tranh cãi vấn đề lỗ hổng trong kế hoạch đêm nay, kế hoạch ban đầu là A.

"Nói cách khác còn có kế hoạch B?" Tạ Lê Thần hỏi, Vinh Kính không nói sớm, làm y chỉ có tạo có mỗi một cái mặt nạ Charles với tóc giả, còn cả trang phục mấy thứ khác nữa.

Ăn xong cơm tối, cửa lại bị mở ... Vinh Kính lại một lần nữa theo thói quen ném một cái khay bay ra.

Bất quá người lần này hình như phản ứng cực nhanh, nghiêng đầu tránh thoát, "Chậc... Quả nhiên rất bạo lực."

"Ai..."

"Này!" Tạ Lê Thần xua tay với Vinh Kính, "Cậu đừng lúc nào cũng như đi đánh trận thế được không a? Kẻ xấu làm sao có được chìa khóa nhà tôi?!"

Vinh Kính rất trấn định nhìn y, trả lời "Bởi vì anh cũng là người xấu, căn cứ theo tính chất bắc cầu, hành vi ném khay là chính xác."

"A, quả nhiên rất thú vị a." Người ở cửa cười đi vào, trên dưới quan sát Vinh Kính, "Cậu chính là Vinh Kính?"

"Anh là ai?" Vinh Kính cũng quan sát người kia, đó là một chàng trai còn trẻ, rất cao rất gầy, ăn mặc thời trang, tóc vừa đen vừa dài tùy ý buộc sau đầu, đeo kính râm, rất có cá tính. Vinh Kính chớp mắt mấy cái, nhỏ giọng hỏi Tạ Lê Thần, "Cũng là sao hả?"

"Đa tạ khích lệ." Người nọ đúng mực mỉm cười đi tới cùng Vinh Kính bắt tay, "Tôi là Tào Văn Đức, là người đại diện của Lê Thần và Tảo Thần."

"Xin Chào, tôi là Vinh Kính." Vinh Kính bắt tay Tào Văn Đức, "Là vệ sĩ của y."

"Vệ sĩ?" Tào Văn Đức nghi hoặc nhìn Tạ Lê Thần, "Sao đột nhiên lại mời vệ sĩ, Lý Nhân mời cho anh hả?"

"À." Tạ Lê Thần mỉm cười, "Vệ sĩ gì đó chỉ là nói cho dễ nghe, cậu ấy là tùy tùng, người hầu..." Nói rồi, còn bổ sung một câu, "Về đêm khuya yên tĩnh thì là tiểu nô lệ sắp nhảy điệu thỏ ... Á!"

Nói còn chưa dứt lời, Vinh Kính hung hăng cẩu một cái, cẩu ngay các đốt ngón tay, đau đến kêu cha gọi mẹ a!

Tạ Lê Thần nhếch miệng nhe răng chỉ vào Vinh Kính, "Tôi còn chưa tính, điệu thỏ! Cậu chết chắc rồi!"

Vinh Kính phìền muộn trở lại bên máy tính nghiên cứu tài liệu, suy nghĩ những khả năng khiến Tạ Lê Thần trong nháy mắt mất trí nhớ.

"Hôm nay dạ tiệc từ thiện hội có rất nhiều nhân vật quan trọng trình diện." Tào Văn Đức vẫy tay với Tạ Lê Thần đang cột nỏ, gọi y hoàn hồn, "Bao gồm cả bạn diễn cùng với đạo diễn hợp tác với anh trong bộ phim điện ảnh tiếp theo."

"Ờ." Tạ Lê Thần đối với mấy thứ đó hình như không có hứng thú, vờn qua tiếp tục quấy rầy Vinh Kính.

Vinh Kính đang nghiên cứu những điểm mù trong vị trí camera của nhà Charles, không đếm xỉa tới y.

Lúc này, điện thoại Tạ Lê Thần reo, tiếp máy, đầu kia chính là thanh niên nhìn trộm vừa bắt được kia.

Tạ Lê Thần vui vẻ, "Ai, tiểu quý, nhanh như vậy đã có đầu mối?"

"Em chỉ biết người kia là người nước ngoài, tên cái gì mà Jeff (Kiệt Phu)."

"Anh rể (Tỷ phu) ?" Tạ Lê Thần nhú mày, "Tên quý gì vậy."

Một bên Tào Văn Đức đang ngồi uống trà sừng sốt, quay đầu lại nhìn Tạ Lê Thần.

"Nói chung là tên vậy đó, hần rất nổi tiếng, từng diễn không ít phim, hai người đều là diễn viên thì anh không lý gì không nhận ra chứ!" Nam sinh cầu xin, "Đại ca, em chỉ biết có chừng đó, anh buông tha em đi."

"Ừm... Tạm thời cứ như vậy đã." Tạ Lê Thần cúp điện thoại, quay đầu lại, thấy Tào Văn Đức đang nhìn mình.

"Vừa rồi em có nghe Tào Thần nói... Người sai người theo dõi anh kia là Jeff?" Tào Văn Đức vô cùng thông minh đã liên tưởng đến.

Tạ Lê Thần chớp mắt mấy cái, "Anh rể cậu hả?"

"Ngay cả tôi cũng có thể nghe hiểu ý của người ta là người nước ngoài tên Jeff." Vinh Kính chen vào một câu, tiếp tục gõ bàn phím, đồng thời bổ sung, "Ngốc! Hoặc khiêu hài hước quá kém!"

Tạ Lê Thần hít sâu... Kiểm chế kích động muốn nhào qua bóp anh, hỏi Tào Văn Đức, "Cậu biết a?"

"Bạn diễn bộ phim tiếp theo hợp tác với anh chính là hần, đạo diễn là Anderson." Tào Văn Đức nhún nhún vai, "Thật kỳ lạ, hần điều tra anh làm cái gì?" "Thằng đó đồng tính sao?" Tạ Lê Thần khoát khoát tay, "Giúp anh xử lý hần, anh không thích người nước ngoài."

"Vì sao?" Tào Văn Đức không hiểu, "Bộ phim này em canh đã lâu mới lấy được giá tốt cho anh đó, anh nói thôi là thôi sao? Chỗ đó không phải trả gấp ba em cũng không dẫn mỗi đâu!"

"Bởi vì tôi không thích người có lông ngực." Tạ Lê Thần nghiêm túc nói, "Rõ ràng là chưa tiến hóa hoàn toàn!"

"Khụ khụ." Vinh Kính buông máy tính bảng, tạo tiêu ký trên bản vẽ mặt phẳng, chậm rì rì nói, "Rõ ràng là hai người đang bàn luận không cùng một trọng tâm."

Tạ Lê Thần và Tào Văn Đức cùng xoay mặt đồng thanh, "Đừng có đổ dầu vào lửa!"

Vinh Kính liếc mắt nhìn bọn họ, tiếp tục lách cách lách cách gõ bàn phím.

"Nói chung lần này hợp tác anh nhất định phải nhận." Tào Văn Đức nhắc chân đá đá sô pha của Tạ Lê Thần, "Gặp dịp thì chơi mà thôi, dù sao hẳn cũng diễn nhân vật phản diện, cùng lắm thì trong phim anh làm thật hẳn cho hết giận."

Tạ Lê Thần có vẻ thiếu hứng thú, y hiện tại cảm thấy hứng thú nhất là Vinh Kính, thấy anh nghiêm trang ngồi ở sô pha gõ bàn phím, Tạ Lê Thần lại ngồi xích sang chút, nhìn nội dung trong máy tính, còn cả tài liệu trong tay anh.

"Hai người đang làm cái gì a?" Tào Văn Đức bắt đầu cũng hiếu kỳ, đi tới nhìn.

Chỉ thấy Vinh Kính lạch cạch một tiếng đóng máy tính bảng, đồng thời trực tiếp kẹp lấy ngón tay Tạ Lê Thần đau đến mức y kêu gào, giành lại tài liệu giấu đi, rất trấn tĩnh trả lời Tào Văn Đức, "Không có bất cứ bí mật gì!"

Tào Văn Đức khước miệng giật giật, hoàn toàn là giấu đầu lòi đuôi...

Vào đêm, trước khi đi Vinh Kính chỉnh lại thời gian với Tạ Lê Thần. Chỉnh xong, Vinh Kính nắm áo Tạ Lê Thần nhả ra từng chữ, "Không! Được! Chậm! Trễ!"

Nói xong chạy mất.

Tạ Lê Thần ngồi trên xe Tào Văn Đức, nhìn hợp đồng quảng cáo mới, khước miệng mỉm cười nghĩ đến Vinh Kính.

"Ê." Tào Văn Đức điều chỉnh gương sau một chút, hỏi, "Vinh Kính thật sự là vệ sĩ của anh?"

"Ừm." Tạ Lê Thần từ chối cho ý kiến lăm bằm một câu.

"Anh đừng giả vờ nữa, cậu ta đến tột cùng là ai?"

"Bí ~ mật ~" Tạ Lê Thần kéo dài giọng chậm rì rì nói.

"Em và Tào Thần anh cũng không nói?" Tào Văn Đức bất mãn.

"Nói rồi chơi chả vui." Tạ Lê Thần cười nói, "Lúc anh đưa cậu ấy về đã nói sẽ giữ bí mật, một khi bí mật này mất đi cậu ấy bỏ chạy, lỡ biết bao nhiêu?"

"Cậu ta có biết đâu."

"A... Cái này cậu yên tâm." Tạ Lê Thần trên dưới trái phải nhìn quanh xe lại nhìn trang phục của mình, "Với tính cách tiêu quái thú cứng đầu ấy, nhất định sẽ vô cùng đê tiện vô sỉ gấn trên người anh hoặc cậu hoặc xung quanh cả hai chúng ta mấy cái máy nghe trộm a, máy quay lén a, máy giám sát ... nói chung là đủ các loại, tôi Tuyệt! Đối! Sẽ không rút lui." ...

"Hừ." Một đầu khác, Vinh Kính đang lái xe rút tai nghe điện thoại ra, nói thầm một tiếng, "Đáng ghét! Tả Lập Đình, Tạ tiểu nhân!"

Tiếp tục lái xe, điện thoại vang lên, Vinh Kính tiếp, "Kolo?"

"Cậu nói tôi điều tra tên Jeff kia, tôi điều tra ra rồi." Kolo nói, "Hắn tên đầy đủ là Jeff Vladimir Shiwei Sharansky."

Vinh Kính khóe miệng giật giật, "Người Bắc Âu?"

"Phải, bên ngoài xem ra cũng không có bất luận vấn đề gì." Kolo trầm mặc một hồi, thấp giọng nói, "Bất quá tôi tra lý lịch sơ lược của hắn, phát hiện trong đó một năm hình như xảy ra chút vấn đề, vì vậy điều tra sâu hơn, phát hiện toàn bộ nội dung lý lịch sơ lược trước mười tám tuổi của hắn đều là giả tạo."

"Người này có vấn đề? !" Vinh Kính chạy xe đến gần biệt thự Charles, đi vòng quanh khu vực đó làm kiểm tra sơ bộ, "Có liên quan gì đến Tạ Lê Thần sao?"

"Tạ Lê Thần xuất thân rất sạch sẽ, hắn là không có liên quan đến mặt này." Kolo nói rồi, hỏi lại, "Đêm nay hành động không có vấn đề gì chứ?"

"Tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ, nhưng mà Kolo, tôi muốn đổi đi, Tạ Lê Thần là người thường." Vinh Kính nói, phát hiện một điểm gác quan sát khá rõ ràng, liền dừng xe lại gần.

"Không được." Kolo cự tuyệt không hề do dự, "Tạ Lê Thần vô cùng quan trọng, cậu bây giờ phải cùng anh ta phối hợp tiến hành hoạt động, mặt khác, còn phải hoàn toàn bảo đảm anh ta an toàn!"

"Y tối đa có chút thông minh vặt hoặc là năng lực mô phỏng thôi, vì sao lại nói y quan trọng như vậy? Rất rất giỏi sao?" Vinh Kính không hiểu, "Hay là ông có chuyện gì gạt tôi?"

"Nói chung cậu nhớ kỹ!" Kolo trầm mặc một lúc lâu mới nghiêm túc nói, "Anh ta vô cùng vô cùng quan trọng, bảo vệ anh ta cho tốt!" Nói xong, cúp điện thoại.

Vinh Kính thở dài, tắt máy xe, đeo trang bị lên lưng rất nhanh đột nhập vào biệt thự, trong bao tay giấu 6 ống tiêm gây tê, chỉ dùng để đối phó với thủ vệ.

...

Mà lúc này, Tạ Lê Thần và Tào Văn Đức cùng xuống xe, đi vào biệt thự.

Loại tiệc rượu từ thiện này y đã tham gia rất nhiều, cũng không có bất luận cảm xúc mới mẻ gì, chỉ là chú ý thời gian, suy nghĩ át nữa cùng Vinh Kính đi hoàn thành nhiệm vụ.

Chính lúc này, Tào Văn Đức vỗ nhẹ nhẹ, "Tới kìa."

Tạ Lê Thần theo bản năng nghĩ Vinh Kính tới, ngẩng đầu, nhưng thấy trước mặt hai người nước ngoài đi tới, một người ục ịch, một người cao gầy.

Người ục ịch kia chính là Charles khởi xướng buổi tiệc lần này, lão nhiệt tình bắt tay Tạ Lê Thần, "Ôi, ngài Tạ, quá to lớn!"

Tạ Lê Thần tự nhủ cái tên mập mập như lão nói ai quá to lớn đấy?

"Ngài Tào." Phía sau Charles người trẻ tuổi cao gầy kia cùng Tào Văn Đức bắt tay, giống như có quen biết.

Tạ Lê Thần nhìn hẩn một cái, người nọ là tiêu chuẩn tướng mạo người Bắc Âu, cao to tuấn lãng ngũ quan nổi bật, một đôi mắt xanh lam lạnh lẽo làm cho người ta không hiểu sao nhớ tới loài chó sói Bắc Mỹ luôn lẩn lộn trên những cánh đồng tuyết Siberia. Tào Văn Đức giới thiệu cho Tạ Lê Thần, người này, là siêu sao điện ảnh Jeffsắp sửa hợp tác.

Tạ Lê Thần giơ tay bắt tay hẩn, Jeff biểu hiện vô cùng bình tĩnh, không giống kẻ đã từng làm chuyện sai trái. Tạ Lê Thần phán đoán suy luận, có hai khả năng, A là bị ngộ thương, B là một lưu manh.

"Ngài Tạ bản thân so với hình ảnh trên quảng cáo thoát nhìn anh tuấn hơn." Jeff tuy rằng bề ngoài có sự bình tĩnh của người Bắc Âu, nhưng cử chỉ lại rất nhiệt tình, Tạ Lê Thần cười, khả năng B —— lưu manh!

Những người có mặt đều là nhân sĩ thành công có thân phận, bởi vậy khen tặng và thối phòng nhau là hướng giao lưu chủ yếu.

Tạ Lê Thần thấy không thú vị, liền lượn xung quanh, xem hàng triển lãm đêm nay bán đấu giá từ thiện, Jeff hợp thời theo sát, luôn kè kè bên người y.

Mà lúc này, Vinh Kính rất nhanh lên vào khuôn viên biệt thự, thành công làm ngất mấy người thủ vệ. Thành thạo trèo lên lầu hai, tiến vào hàng lang phải qua thông tới thư phòng, trong ba giây giải quyết người bảo vệ kia, xem đồng hồ... Vừa vặn tới giờ hẹn trước với Tạ Lê Thần, nhưng mà Tạ Lê Thần lại chưa tới.

Vốn Tạ Lê Thần đã sớm xem thời gian chuẩn bị đến, bất đắc dĩ bị Jeff kè kè bên người quá chặt. Tạ Lê Thần không thể làm gì khác hơn là giả đi toilet, nhưng Jeff không biết xấu hổ tới trình nào rồi, theo Tạ Lê Thần vào WC, khiến y không có cách nào thoát thân.

Mắt thấy thời gian đã đến, Tạ Lê Thần đã định đi ra ngoài, thế nhưng Jeff chết cũng theo y.

Vinh Kính vừa nhìn đã trễ một phút, tức giận —— quả nhiên đồ ăn không đáng tin cậy! Đeo tai nghe điện thoại, muốn biết Tạ Lê Thần hiện tại ở đâu, lại nghe giọng Tạ Lê Thần vừa vặn truyền đến, "Bạn theo tôi làm gì vậy?"

Jeff dùng tiếng Trung cứng ngắt trả lời y, "Chỉ là trùng hợp cùng đường mà thôi, nhưng ngài Tạ hình như rất muốn thoát khỏi tôi."

Vinh Kính vừa nghe liền nhú mày... Ra là bị người dính lấy!

Nghĩ rồi, Vinh Kính áp dụng phương án B, lấy ra điện thoại.

Tạ Lê Thần đang nghĩ cách, điện thoại liền vang lên, lấy ra nghe, chợt nghe Vinh Kính ném cho một câu, "Cục đồ ăn!"

Tạ Lê Thần giận dữ, lại nữa rồi cái tên chết tiệt kia!

"Phương án B đi."

"À..." Tạ Lê Thần cười cười, "Ra vậy a."

"Anh tỉnh táo cho tôi, không được để ai tới gần thư phòng!"

Đang nói, chợt nghe đầu kia Jeff hỏi Tạ Lê Thần, "Giọng dịu dàng như vậy, là tình nhân sao?"

Tạ Lê Thần nhướn mày, cười cười với Vinh Kính đầu kia điện thoại, "Ừ, baby, chơi cũng khá là vui... Nào, hôn anh một cái!"

Vinh Kính giật mình, "Quấy rối tình dục! Cự tuyệt để tâm." nói xong, cúp điện thoại!

Nơi này hiện tại không có ai, Vinh Kính từ trong ba lô lấy ra trang phục và đạo cụ Tạ Lê Thần làm cho mình, dán mặt nạ và đội tóc giả, thay quần áo, rất nhanh đi tới cửa thư phòng, nhưng lại thấy trong phòng có ánh đèn... Vinh Kính cau mày, nhìn thoáng vào trong, kinh ngạc nhảy dựng —— bên trong có một cặp nam nữ đang âu yếm nhau. Cô gái kia Vinh Kính đã thấy

qua ảnh chụp, là con gái Charles, còn chàng trai thì không nhận ra, giống một sinh viên.

Vinh Kính suy nghĩ một chút, đi tới cửa, ho khan một tiếng.

Bên trong hai người hiển nhiên lại càng hoảng sợ, nhìn lại, thấy "Charles" âm trầm đứng ở cửa, đều sợ hãi. Cô gái xấu hổ nói, "Ba... Ba ba."

Hai người lúc này quần áo không đàng hoàng, nhanh chóng đứng lên mặc lại, Vinh Kính lách vào trong phòng, đánh một cái vào mỗi bên vai của hai người kia, làm cho ngất xỉu.

Vinh Kính trong lòng sáng tỏ, hai người này sợ dĩ ở đây âu yếm, lý do chỉ có một, ở đây không có camera. Anh rất nhanh tới bên máy tính, cắm USB vào, khởi động máy.

Lúc này, Tạ Lê Thần cũng đã về tới phòng khách, Jeff vẫn đi theo bên cạnh.

Tạ Lê Thần nhìn đồng hồ đeo tay, khởi động rồi tắt máy, nếu thuận lợi thì chỉ cần mấy phút là đủ rồi, Charles lúc này đang cùng người khác trò chuyện nhiệt tình, nhìn dáng vẻ của lão, trong khoảng thời gian ngắn hẳn là sẽ không đi vào, nói cách khác... Vinh Kính có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ mới đúng.

Chính lúc này, chỉ thấy một người bảo vệ vội vã chạy vào, nói vài câu bên tai Charles, Charles cau mày, nhanh chóng xoay người đi, hướng phía thư phòng.

Tạ Lê Thần nhìn thấy, giả vờ nghi hoặc, "Xảy ra chuyện gì sao? Charles đi gấp như vậy?"

Bên cạnh Jeff sững sốt, xoay mặt nhìn qua, lắc đầu, "Không biết."

Trên thực tế, những lời này tất nhiên Tạ Lê Thần không phải nói với Jeff, mà là với Vinh Kính đầu kia máy nghe trộm, nói cho anh —— Charles tới!

Chương 7: Left, Right, Gogogo

Vinh Kính tất nhiên là nghe thấy Tạ Lê Thần báo tin, nhìn xuống tình hình máy tính, virus đã hạ, máy vi tính cũng bắt đầu một lần nữa khởi động, bất quá chỉ ít còn cần chờ 30 giây đến một phút nữa, sau đó muốn tắt ngay máy cũng phải ít nhất năm giây. Thế nhưng dựa theo cự ly, Charles đi đến đây tuyệt đối không đến 30 giây.

Giờ thì Tạ Lê Thần là không thể làm gì cả, hiện tại làm gì nhất định sẽ khiến Charles hoài nghi.

Chính lúc này, điện thoại reo làm giật mình, tin nhắn!

Vinh Kính có chút tức giận, Tạ Lê Thần cục thức ăn chính là cục thức ăn, thời điểm màn hình chỉ treo chuông thế này còn đi gửi tin nhắn làm rối.

Lúc này phía xa xa hành lang đã có tiếng bước chân truyền đến.

Vinh Kính đứng ra phía sau cửa chuẩn bị chờ lúc người vào đột ngột tập kích, móc điện thoại ra liếc mắt đọc...

Tin nhắn Tạ Lê Thần gửi tới chỉ có 2 chữ —— khóa cửa!

Ây...

Vinh Kính cảm thấy trên ót có một giọt mồ hôi bự chẳng, thiếu chút nữa quên có thể khóa cửa!

Nhanh chóng trở tay khóa cửa, đẩy tủ qua chướng ngại, cũng may Charles này có tật giật mình, cửa đặc biệt đặc biệt dày, dùng cả mấy ở khóa khóa lại, kiểu gì cũng có thể chống đỡ được hai phút. Đảo mắt, thấy hai người té xỉu trên sofa giống như sắp tỉnh, Vinh Kính thấy nữ sinh kia quần áo không chỉnh tề, lát nữa chắc chắn có rất nhiều người chạy vào.

Nghĩ vậy, anh đi qua, nhặt lên một cái áo âu phục trên mặt đất đập lên người cô gái. Trong nháy mắt cúi đầu, anh phát hiện một thứ...

Chỉ thấy trên mặt thảm lót sàn có một chỗ hơi hở ra.

Vinh Kính cau mày, giơ tay xốc thảm lên, thấy phía dưới có một cái hộp, là hộp băng... Thời này còn có người dùng hộp băng?

Cùng lúc đó, bên ngoài truyền đến tiếng phá cửa.

Vinh Kính thấy khởi động máy đã hoàn thành, đem hộp băng nhét vào túi trước, phủ lại thảm, đến bên máy tính ấn nhanh nút tắt máy, nguồn điện bị cắt rồi rút nhanh USB ra, sau đó mở cửa sổ trèo ra khỏi thư phòng...

Mà lúc này trong đại sảnh, Jeff bị vừa hành động Charles thu hút, tới đầu hàng lang, nhìn vào trong.

Tạ Lê Thần bất động thanh sắc tới trước bàn tiệc buffet, lặng lẽ lấy mấy sợi mì đến cạnh một vị mỹ nữ mặc đầm trễ ngực, thả mấy sợi mì ở thắt lưng phía sau bộ đầm.

Thả xong y lập tức vọt sang một bên, không kinh động bất luận người nào.

Mỹ nữ kia thấy Tạ Lê Thần, đánh tiếng bắt chuyện, Tạ Lê Thần cũng cười với cô, đột nhiên bày ra vẻ kinh ngạc trợn chỉ phía sau lưng cô, "Cái gì vậy?"

Mỹ nữ ban đầu thấy Tạ Lê Thần nói chuyện với mình, kích động đến mức có chút khẩn trương, một hồi mới phản ứng được, nhanh chóng giơ tay ra sau sờ, liền mò thấy một cái gì đó dài dài lạnh băng băng dính dính.

Tạ Lê Thần đột nhiên thấp giọng hỏi, "Rắn hả?"

"Á!"

Đúng lúc cô gái kia cũng mò trúng sợi mì, liền kêu lớn lên.

Tạ Lê Thần ngậm miệng, dùng tiếng bụng mô phỏng theo cô gái kia kêu to, "Rắn! Á!"

Lúc đó toàn bộ phụ nữ ở trong sảnh đều kinh ngạc, loạn cả lên, trong lúc hỗn loạn còn có người lật đổ bàn buffet.

Tạ Lê Thần lúc này đã diện vô biểu tình đi sang bên cạnh, còn hiếu kỳ nhìn đoàn người hỗn loạn, đã có người gọi bảo vệ ở cửa...

Các nhân viên an ninh nhanh chóng đến tìm "rắn", trong bộ đàm, người phụ trách an ninh muốn điều mọi người đến phía dưới cửa sổ thư phòng canh,

nhưng mà bên này bảo vệ lại nói đại sảnh có vấn đề, khoảng thời gian sai biệt này... tạo lợi thế cho Vinh Kính.

Vinh Kính thuận lợi dị thường leo tường ra khỏi biệt thự, tránh thoát toàn bộ camera chạy ào vào trong xe, lái xe rời đi.

Lúc xử lý trong rối loạn ở đại sảnh, cửa thư phòng cũng bị Charles và vệ sĩ của lão phá mở, mới vừa vào phòng đã nghe tiếng thét chói tai.

Mọi người sửng sốt, chỉ thấy con gái Charles khoác âu phục trốn trong sofa, chàng trai bên cạnh căng thẳng che chắn bảo vệ cô, không cho những người đó tiến đến!

Tình cảnh có chút hỗn loạn.

Charles vô thức nhìn thoáng qua máy tính bên cạnh bàn, không có vấn đề gì... Hơi yên tâm lại. Con gái khóc trên sofa, Charles nghĩ cũng không phải cách, liền bảo vệ sĩ hết thấy đi ra ngoài, giậm chân một cái, rống lên với hai người, "Còn không mau mặc quần áo? ! Mất mặt xấu hổ."

Nói xong, lão thở phì phì đi ra, sai người nhanh chóng lục soát toàn bộ biệt thự, buổi tiệc đang trước vẫn còn tiếp tục, vì bí mật cá nhân của khách, đại sảnh không gắn camera, chỉ phân bố một lượng lớn bảo vệ.

Các nhân viên an ninh tìm nửa ngày cũng không tìm được răn với không răn, Tạ Lê Thần đã sớm thoát thân, cô gái đã tạo rối loạn cũng không chịu nói thêm cái gì. Dù sao ở đây ai cũng có thân phận, không ai muốn mang trên lưng danh tiếng không tốt, vì vậy... gió êm sóng lặng.

Tạ Lê Thần cầm lấy điện thoại, gửi một dấu chấm hỏi cho Vinh Kính... Rất nhanh, đã nhận lại một chữ V.

Một chữ V vô cùng đơn giản, thấy thế nào cũng có một luồng thần khí hiện ra như thật, Tạ Lê Thần mỉm cười —— ngay cả một ký hiệu cũng khả ái như vậy a, ha ha.

Charles trở lại trong phòng, con gái và tình nhân đều đã mặc quần áo thành thành thật thật đứng ở đó.

"Các con quả thực hồ đồ!" Charles mắng một câu, "Còn không đi ra ngoài!"

May là hai người đã yêu nhau một đoạn thời gian, hơn nữa môn đăng hộ đối, bởi vậy Charles cũng không trách cứ nhiều, thấy người đã đi, nhanh chóng đóng hết cửa thư phòng, chạy đến trước máy tính khởi động máy...

Máy tính không có bất luận tình trạng gì dị thường, lão cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng lúc này ở máy tính của Kolo đầu kia chuyên viên đã thông qua virus thành công xâm nhập vào máy tính Charles, tra tìm phần cứng, phát hiện số lượng lớn tài liệu nghiên cứu lão đánh cắp.

"Chứng cứ vô cùng xác thực!" Chuyên viên máy tính trực tiếp tài liệu truyền cho cảnh sát, Kolo gọi điện thoại qua, "Chứng cứ thu được chưa?"

"Đã hành động chuẩn bị bắt người, lần này cảm tạ các vị giúp đỡ." Bộ phận hành động cúp điện thoại.

Charles thấy tài liệu không sao, vừa định rời đi, lại chú ý tới tấm thảm giống như bị di chuyển. Lão kinh hoàng, nhanh chóng chạy tới xốc lên... Phát hiện phía dưới trống không, liền hai mắt trợn tròn hít sâu một hơi, "Xong rồi..."

Chính lúc này, chợt nghe bên ngoài vang lên tiếng xe cảnh sát... Một nhóm cảnh sát đông chạy ào vào biệt thự tìm được Charles, đeo còng tay cho lão, "Charles, ông bị bắt vì bị tình nghi làm hoạt động gián điệp." Nói xong, đưa người đi.

Chúng khách quý thấy vậy nhìn nhau.

Tạ Lê Thần nhướn mày —— u, hiệu suất siêu cao a!

Buổi tiệc qua loa kết thúc, Tạ Lê Thần và Tào Văn Đức về nhà, trên đường hai người còn thảo luận chuyện hôm nay.

Tào Văn Đức không hiểu, "Tội gián điệp? Lão chỉ là một bác sĩ, làm gián điệp kiểu gì?"

"Thế giới này không gì không thể." Tạ Lê Thần chống cằm, nghĩ Vinh Kính hẳn là đã về đến nhà, liền hỏi, "Đúng rồi, chỗ nào có bán trang phục thỏ?" "Hả?" Tào Văn Đức mở to hai mắt nhìn y.

"... Cậu nói xem, là loại đồ thỏ lông xù màu trắng sữa đẹp, hay là kiểu quần chèn cao hình tam giác gắn đuôi thỏ đẹp?" Tạ Lê Thần lẩm bẩm.

"Còn phải xem là ai mặc." Tào Văn Đức nhớ ra vừa rồi Tạ Lê Thần hình như có nói Vinh Kính phải nhảy điệu thỏ, "Anh lại đùa giỡn người ta a?"

Tạ Lê Thần mỉm cười, "Muốn xem kiểu quần chèn cao, thế nhưng lại cảm thấy lông xù rất thích hợp... Làm sao bây giờ đây?"

"Thì cắt hai ống quần lông xù đi là được rồi?" Tào Văn Đức thuận miệng trả lời một câu.

...

Tạ Lê Thần trầm mặc một hồi, giơ tay vỗ vai anh ta, "VẬY ĐI!"

"Cái đó..." Tào Văn Đức cười ha hả hỏi, "VẬY xét chủ ý của em hay thế thì..."

"Không bàn nữa, cấm hóng xem." Tạ Lê Thần vô cùng không nể tình cắt ngang, "Loại phúc lợi này làm sao mà chia xẻ được."

"Keo kiệt!" Tào Văn Đức vẻ mặt bất mãn, "Muốn xem quá..."

Tạ Lê Thần nhếch khóe miệng, vạ phần chờ mong a.

Mà lúc này, Vinh Kính đã về tới nhà, trên đường anh có mua một máy ghi âm kiểu cũ, bỏ cuốn băng vào nhưng lại phát hiện băng bị nhỏ, Vinh Kính cầm băng nhìn một chút, nhỏ như vậy... Lập tức nghĩ ra, a! Ra là một cuộn ghi âm điện thoại.

Tìm kiếm xung quanh, vốn tưởng rằng không có, không ngờ điện thoại nhà Tạ Lê Thần lại chính là kiểu cũ có cả máy ghi âm. Đây đều là Tào Văn Đức

cung cấp cho y, để tiện cho công việc, mỗi tuần đều đổi băng, giữ lại băng ghi âm. Như vậy sau này lỡ đâu gặp phải cảnh đe dọa tống tiền gì đó, có thể bảo lưu chứng cứ, hợp đồng các loại cũng có thể ngăn chặn đối phương thay đổi.

Lấy máy điện thoại qua, Vinh Kính nhét băng vào, bắt đầu nghe.

"Hàng ở đâu?"

Người đối thoại nói không phải tiếng Trung, cũng không phải tiếng Anh, mà là tiếng Nga.

Vinh Kính ngẩn người, bất quá anh rất quen thuộc tiếng Nga, nên hoàn toàn có thể nghe hiểu được.

"Tôi giấu ở trong bảo tàng. Hai mươi động mười tĩn bảy ngời."

Những lời này Vinh Kính không hiểu lắm, nghĩa mặt chữ đúng là ý như thế, chẳng lẽ là tục ngữ nào đó? Không có khả năng lắm a, khả năng là ám hiệu lớn hơn.

"Nhiệm vụ hoàn thành nhớ thu hồi."

"Được."

"Black Scorpion phù hộ anh."

"Black Scorpion phù hộ anh."

Cuối cùng hai câu nói, là ân cần thăm hỏi rất đặc biệt, Vinh Kính nhưn mà, đây là cách liên lạc của bộ đội du kích một vài vùng núi bí mật Trung Bắc Á đến gần Đông Âu.

Khi Liên Xô cũ giải thể, những khu vực chiến tranh quy mô nhỏ này vẫn không dừng. Chiến loạn sinh ra một số lượng lớn trẻ em lưu lạc, toàn bộ quy về cô nhi viện doanh trại quốc gia ở các nơi nuôi nấng. Những đứa trẻ này có một phần rất lớn bị huấn luyện thành sát thủ, thực thi hoạt động ám sát. Trong thời bình này, bọn họ hầu như đã bị nhân loại vứt bỏ, bộ phận duy nhất còn lại hợp thành một vài đoàn bộ đội bí mật loại nhỏ, làm lính

đánh thuê hoặc là hoạt động khủng bố. Vinh Kính biết Black Scorpion thật ra là một trong những loại bộ đội bí mật này, tiếng xấu như cùn.

Charles chỉ bất quá là một bác sĩ mà thôi, cứ coi như làm gián điệp cũng chỉ vì mưu cầu tài phú, sao lại quan hệ với những người đó? Cuốn băng ghi âm này giống như là từ đâu mà ra, giấu cái gì ở bảo tàng? Bảo tàng nào?

Vinh Kính cảm thấy rất nghi hoặc, liền liên lạc với Kolo, gửi audio cuốn băng ghi âm qua.

Kolo nghe xong cũng nhú mày, "Gần đây đúng là Black Scorpion hoạt động rất nhiều lần, tôi sẽ xử lý, cậu tiêu hủy cuốn băng đi, nếu có liên quan đến nhiệm vụ điều tra, tôi sẽ thông báo cho cậu tiếp tục theo, trong khoảng thời gian này cứ đảm bảo Tạ Lê Thần an toàn đã."

"Thế nhưng..." Vinh Kính vẫn còn ý muốn chạy trong đầu, "Y chỉ là một diễn viên, sẽ gặp nguy hiểm gì chứ."

"A." Kolo nở nụ cười, "Cậu cũng không thể một năm 365 ngày đều làm việc chứ? Thỉnh thoảng coi như nghỉ phép đi." Nói xong, cúp điện thoại.

Vinh Kính bất lực, mở cuốn băng kéo dây băng ra, thiêu hủy.

Vừa đốt xong thì cửa mở, Tạ Lê Thần đã trở về.

"... Cậu đốt cái gì vậy, mùi nặng thế." Tạ Lê Thần cau mày.

"Không có gì." Vinh Kính ngẩng đầu nhìn y, "Charles bị bắt rồi?"

"Ừ." Tạ Lê Thần gật đầu, "Vô cùng thuận lợi." Nói rồi, đi tới sofa ngồi xuống, cầm trên tay một cái túi lớn, không biết bên trong đựng cái gì.

Vinh Kính mở máy tính bảng, "Nhiệm vụ hoàn thành, ngày mai bắt đầu là trạng thái đợi lệnh, lịch trình của anh nói cho tôi biết, tôi sắp xếp hành động ngày mai."

"OK, nhưng mà cái đó nói sau đi." Tạ Lê Thần nhét túi vào trong tay Vinh Kính, "Đi tắm rửa, thay cái này, chúng ta buổi tối còn hoạt động mà."

Nói rồi, giơ tay lấy ly chữ V trên bàn.

Vinh Kính ngấn người, mở túi ra nhìn mặt liền tối sầm... Đồ thô!

"Tôi... Cự tuyệt!" Vinh Kính giãy dụa.

Tạ Lê Thần ho khan một tiếng, tới gần, ngón tay nhẹ nhàng điểm ngực Vinh Kính, "Đừng cự tuyệt, ngẩng đầu một đao rúc đầu cũng một đao... Nam tử hán đại trượng phu, thẳng đẹp mắt cũng phải thua oanh liệt chứ!"

Vinh Kính hít sâu một hơi, giơ tay nhận túi, tàn bạo trừng Tạ Lê Thần, "Anh chờ đó, tôi không để yên đâu!"

Nói xong, đứng dậy đi tắm thay quần áo.

Tạ Lê Thần mỹ mãn rót rượu, ở bên ngoài chờ.

Chỉ chốc lát sau, Vinh Kính thay một thân đồ thô, đi ra... Trời giết Tạ Lê Thần đi, đồ thô này vốn là áo liền quần, chỉ là thẳng nhai kia cắt đi tay áo và ống quần, còn để lại hai móng lông xù, ống chèn cao đến tận thắt lưng .

"Hô ~" Tạ Lê Thần huýt sáo, không hổ là rèn luyện qua a, vóc người thật tốt! Da cũng trắng, cái tai lúc lắc, trên cái móng lông xù có một nhúm cầu nhỏ hình đuôi, còn cả hai móng tròn tròn... Tuyệt!

Vinh Kính lấy tư thế thấy chết không sờn đi vào phòng khách, tự thôi miên mình coi như đang làm nhiệm vụ, giơ tay, ngẩng đầu, nhảy! Left Left Right Right

Go Turn Around

Go! Go! Go!

Left. . . Right. . .

"Phụt, ha ha ha..." Tạ Lê Thần phun rượu, đem toàn bộ khả năng cười cả đời hơn hai mươi năm ra mà cười, úp xuống sô pha sống chết cười.

Trong tay ly chữ V rung lắc không ngừng.

Xa xa trong một tòa nhà lớn, Tạ Tảo Thần và Tào Văn Đức cầm kính viễn vọng chĩa tới chĩa lui.

"Nhìn không thấy a!

"Đúng a, nhìn không thấy!"

Vinh Kính hận a... Âm thầm cắn răng, Tạ Lê Thần anh chờ đó, tôi không để yên đâu!

Chương 8: Đạo Diễn Chuẩn Man

Ngày thứ hai sáng sớm, lúc Tạ Lê Thần thức dậy, đã thấy Vinh Kính đứng ở trong phòng khách... Không phải, xác thực mà nói anh đứng chống ngược trong phòng khách, miệng lẩm bẫm nói, "Bala Gu (Ba lạp cổ) Bala Gu Bala..."

Tạ Lê Thần lắc đầu, tự cấu mình một cái để xác định mình thanh tỉnh, rồi đi vài bước. Đúng vậy! Vinh Kính đang diễn vô biểu tình đứng chống ngược niêm, "Bala Gu Bala Gu..."

Tạ Lê Thần nhin không được bật cười, nhìn ngược Vinh Kính, "Với tình hình này cậu cả đời có lẽ không cần phải thêm vài bố che đầu (bố lạp gia)..."

Vinh Kính chậm rãi hạ chân xuống phía trước, sau đó lộn người đứng lên... Tạ Lê Thần huýt sáo, độ mềm dẻo thật tốt a!

"Cái gì mà thêm vài che?" Vinh Kính không hiểu, giơ tay cầm lấy khăn mặt lau mồ hôi, "Bala Gu ý là nhãn nại."

"Nhãn nại?" Tạ Lê Thần không hiểu, "Ngôn ngữ nước nào thế?"

"Tục ngữ dân tộc Cyril Wa."

Vinh Kính rõ ràng thấy Tạ Lê Thần đảo mắt, nhếch khóe miệng mỉm cười, "Lừa anh thôi."

Tạ Lê Thần khóe miệng lại co quắp một chút.

"Đây là ám hiệu của bộ đội đặc chủng, từng tướng chỉ huy đều phải có một bộ ám hiệu độc nhất vô nhị của riêng mình, như vậy khi dẫn dắt một nhóm

bộ đội đặc chủng hành động, chỉ cần dạy tổ viên của mình ám hiệu, hành động sẽ rất tiện thông tin."

Tạ Lê Thần đến tủ lạnh cầm một hộp sữa ra, hỏi, "Cậu làm bộ đội đặc chủng lâu như vậy, có từng đụng phải chuyện quên mật mã đáng xấu hổ chưa?" Vừa nói vừa tưởng tượng ra cái tình cảnh đó, càng nghĩ càng buồn cười.

Vinh Kính diện vô biểu tình nhìn y, một lúc lâu mới nói, "Tôi đã nói rồi, đừng nên đùa giỡn với tôi!"

Tạ Lê Thần nhướn mày, "Cậu bắt đầu trước mà."

Vinh Kính ngẩn người.

Tạ Lê Thần vỗ tay một cái, "Ha, cậu xấu hổ kìa!"

Vinh Kính lờm y một cái, cướp lấy hộp sữa, mở ra uống, "Tôi giờ đang trong tình trạng nghỉ làm, anh đã nêu lên, thì tôi làm việc vậy!" Nói xong, mở TV xem tin tức.

Trong bản tin nói xe chở dầu của NATO phát nổ, Vinh Kính bĩu môi, "Vùng núi Pakistan là đường duy nhất đi vào Afghanistan, Afghanistan nhiều núi, ở đó mà lái xe chở dầu qua thì quả thực chính là để cho phần tử khủng bố dùng làm bom rồi." "Thế nên lái xe chở dầu đại thể đều là bình dân." Tạ Lê Thần chuyển sang xem tin tức giải trí, "Đúng rồi, tôi sáng nay phải đến trường quay, buổi trưa đến một buổi trình diễn thời trang, nhưng mà đến đó điểm danh là có thể về, lúc đó chúng ta có thể đi ăn. Buổi chiều đi chụp ảnh, buổi tối đi quảng cáo thời trang phục... Cơ bản là chả có việc gì, có lẽ trước nửa đêm có thể về, rồi chúng ta ăn khuya."

Tạ Lê Thần nói ra kế hoạch đã sắp xếp, lạig rước lấy một cái lờm từ Vinh Kính.

Tạ Lê Thần mí mắt giật giật, biết anh lại muốn đâm chọc gì đây, quả nhiên...

"Khái niệm thời gian của anh quá kém!" Vinh Kính chặc chặc hai tiếng, "Làm ơn căn thời gian chính xác đến từng giờ từng phút, đừng dùng mấy kiểu từ ngữ buổi sáng, buổi chiều không rõ ràng lại chứa tính phán đoán chủ quan thế này!"

"Không nói chính xác được mà." Tạ Lê Thần ngáp một cái, lúc này, có người gõ cửa, y định đi qua mở cửa.

"Đứng lại!" Vinh Kính hô một tiếng.

Tạ Lê Thần nhìn trời thở dài, "Thỏ thỏ Vinh à, cậu thật giống một người phụ nữ trung niên thời mãn kinh cái gì cũng nhìn không vừa mắt a!"

Vừa nghe thấy chữ thỏ, Vinh Kính lật tức đen mặt, "Sau này mở cửa đều do tôi, cục thức ăn như anh tính cảnh giác quá kém!"

Nói xong, Vinh Kính đã đi tới, thấy Tạ Lê Thần há miệng xáp tới giống như là muốn nói cái gì, liền hỏi, "Anh muốn nói cái gì?"

Tạ Lê Thần lẩn qua lẩn lại nửa ngày rồi cuộc hít sâu một hơi, cười với Vinh Kính, "Bala Gu!"

...

Vinh Kính nhìn từ lỗ nhỏ ra bên ngoài, mở một cái khe nhỏ chọt nghe bên ngoài có người nói, "Chúng tôi từ công ty Nghi Gia, cái "Liệt diễm hồng thần" (lửa cháy mạnh môi đỏ mọng) ngài Tạ đặt đã đem tới rồi."

Vinh Kính chớp mắt mấy cái, nhìn phía sau mấy người công nhân đội mũ mặc đồng phục màu xanh, có một cái thùng bọc giấy dai cực lớn, không hiểu, "Cái gì vậy? Mà ai một nhà với các anh?" (Nghi Gia và "một nhà" đọc giống nhau)

"Ừm..." Mấy người công nhân nhin cười, "Quý ngài, chúng tôi là công ty Nghi Gia, ngài Tạ đặt hàng một cái giường "Liệt diễm hồng thần" lớn, hôm nay đưa đến."

"Là tôi đặt." Tạ Lê Thần nói một tiếng với Vinh Kính, mấy người nhân viên định khiêng giường vào, Vinh Kính ngăn cản, "Chờ một chút, chứng minh thư có không?"

"À... Có." Mấy người nhân viên công việc nơm nớp lo sợ lấy chứng minh thư ra.

Tạ Lê Thần nhìn thoáng qua, "Giấy phép làm việc?"

Không có giấy phép làm việc nhưng có thẻ nhân viên.

"Khẩu hiệu của Nghi Gia là gì?" Vinh Kính đột nhiên hỏi.

...

Bốn người nhân viên nhìn nhau, trong đó có một người vỗ tay một cái, "Yêu Nghi Gia yêu cuộc sống!"

"Sai!"

...

"Sửa lại cho các anh." Vinh Kính bảo trì cảnh giác, "Cuộc sống phải bắt đầu từ nhà!" Mấy người nhân viên ngẩn ra cả nửa ngày, "Nhà, nơi quan trọng nhất trên thế giới!"

"Ừm, miễn cưỡng cho qua." Vinh Kính nhìn cái thùng, nói với Tạ Lê Thần, "Lấy cái vali của tôi ra đây."

Tạ Lê Thần không hiểu lắm, đi qua nhắc cái vali lên... Không nhắc được.

Trên mặt Vinh Kính có nét cười khinh bỉ. Tạ Lê Thần hận a, hít sâu một hơi sống chết nhắc... Vẫn không nhắc lên nổi, không thể tin được! Cái vali nhỏ như thế a.

"Có hệ thống cực từ bảo vệ, cực đồ ăn!" Vinh Kính lờm y một cái, "Tắt chốt hai bên đi!"

Tạ Lê Thần cúi đầu nhìn, quả nhiên có chốt. Tự nhủ, bệnh à! Vali du lịch thôi cũng bày đặt cực từ bảo vệ, vậy nhà của tôi có cần lắp luôn hệ thống

chống đạn tên lửa không a. Nhấc cái vali qua, Vinh Kính từ trong đó lấy ra một máy dò kim loại, tất cả mọi người có mặt trong nháy mắt triệt để đứng hình.

Kiểm tra nguyên cái giường từ đầu tới đuôi một lần, Vinh Kính không phát hiện gì, mới nói người bê giường vào, mở cái thùng ra... Vinh Kính nhìn chăm chăm cái giường ngậy ngốc.

Tạ Lê Thần tiễn công nhân đem giường đến về, đóng cửa lại, đi tới bên cái giường "Liệt diễm hồng thân" lớn biên, ngửa mặt lên trời lao lên giường, "Ông đây muốn cái giường này đã lâu rồi."

Vinh Kính nhìn cái giường cực lớn, đây là giường đôi, hình dáng giống như đôi môi đỏ mọng của phụ nữ, có thể nằm được hai người.

Vinh Kính lập tức kháng nghị, "Vì sao chỉ có một giường, tôi cự tuyệt ngủ sô pha!"

"Ai bắt cậu ngủ sô pha?" Tạ Lê Thần đứng lên, đi chải đầu thay quần áo, "Cái giường này mỗi người một bên, tôi bên trái, cho cậu bên phải, lát nữa tôi nói Văn Đức đưa chăn gối đến."

"Vì sao tôi phải ngủ chung giường với anh, cái giường trước của anh đâu? Đặt ở phòng khách tôi ngủ được rồi."

"Như vậy sẽ làm hỏng thẩm mỹ phòng nhà tôi." Tạ Lê Thần chỉ chỉ Vinh Kính, lại chỉ chỉ mình, "Nhập gia tùy tục." Nói xong, thay quần áo, "Chuẩn bị đi, lập tức xuất phát."

Vinh Kính nhìn đồng hồ đeo tay, "Chờ đã, còn năm phút nữa mới đến."

"Đến cái gì?" Tạ Lê Thần không hiểu, "Cậu có hàng chuyển phát nhanh a?"

"Ừ, vũ khí và trang bị của tôi phải vận chuyển đến."

"Vũ khí..." Tạ Lê Thần nhe răng, "Cậu muốn làm gì? Tôi cùng lắm chỉ là một diễn viên!"

"Anh là Black Crow!" Vinh Kính sửa lại, "Không cần lo lắng, chỉ là một ít thiết bị cơ sở mà thôi."

Không lâu sau, có người đưa 3-4 cái thùng lớn đến.

Vinh Kính ký nhận xong, không mở ra, mà cùng Tạ Lê Thần xuống lầu lên xe luôn. Vừa đeo xong dây an toàn, điện thoại Tạ Lê Thần liền reo lên.

"Tạ Lê Thần!" Đầu kia điện thoại là Tào Văn Đức, "Cái tên ngu ngốc nhà anh!"

...

Tạ Lê Thần nhìn trời, vì sao từ khi Vinh Kính tới lúc y đột nhiên cảm thấy mức luỹ thừa ngu ngốc bản thân lại nâng lên một tầm cao mới thế này. "Anderson là đạo diễn đỉnh nhất thế giới, thế mà anh cũng dám để ông ấy chờ ở trường quay cả ngày, em giết anh giờ đó!" Tào Văn Đức thẹn quá thành giận, quát, "Anh lập tức xuất hiện tại trường quay cho em, trong vòng 30 giây."

"30 giây? ! Xa lắm..."

"Không thành vấn đề." Vinh Kính rất cuộc cũng nghe được nhiệm vụ hàng đầu có tính khiêu chiến được chút, máu trong nháy mắt sôi trào lên, nhấn ga... Xe bay vút ra ngoài.

"Á!" Tạ Lê Thần cầm lấy dây an toàn, chỉ có thể hét Bồ Tát phù hộ.

Xe trong đúng 30 giây nhảy vào sân trường quay, nhờ hệ thống phanh mạnh mẽ dừng ở cửa trường quay, đạo diễn giậm chân mắng người quay phim, "Hành động cool như thế vì sao không quay được!"

Vinh Kính giống như đang hưởng thụ thở dài ra một hơi, vỗ vỗ tay lái cái xe thể thao siêu đỉnh, "Đống sắt vụn này điểm duy nhất đáng khích lệ chính là tốc độ!"

Lúc Tạ Lê Thần từ trên xe lết xuống tới, cảm giác mình không phải từ trong xe ra mà là trực tiếp từ tận trời cao bay xuống dưới, có thể lập tức

diễn trong Vân Trung Mạn bộ luôn rồi...

...

Cảnh diễn hôm nay là cảnh hành động. Tạ Lê Thần diễn tên biến thái cuồng sát nhân vì muốn tránh khỏi sự truy bắt của cảnh sát, vượt qua tầng tầng bảo vệ, giết chết một nhân chứng quan trọng.

Sự xuất hiện của Vinh Kính khiến cho mọi người suy đoán.

Tạ Lê Thần xem kịch bản, tập động tác từ cổ vấn võ thuật của hôm nay. Vinh Kính không có việc gì đứng ở một bên, trong lúc đó có cả nùi nhân viên công ty điện ảnh và truyền hình đi tới hỏi anh có muốn đóng phim không.

Vinh Kính lắc đầu cự tuyệt, "Tôi là vệ sĩ của Tạ Lê Thần."

Tất cả mọi người không khỏi thấy đáng tiếc, anh tuấn như thế mà đi làm vệ sĩ quá là lãng phí ... Nhưng cùng lúc cũng có rất nhiều người hoài nghi. Vinh Kính thoạt nhìn cũng không cường tráng mấy, hoàn toàn không có cảm giác một vệ sĩ, mặt khác tướng mạo vô cùng xuất sắc làm cho người ta không khỏi hoài nghi, có thể là tiểu tình nhân của Tạ Lê Thần lấy danh vệ sĩ tên đưa theo bên người không đây?

Đạo diễn thấy Tạ Lê Thần đã trở lại, tâm tình cũng tốt lên rất nhiều, nghiêm túc quay nội dung hôm nay, biên kịch đang nói kịch bản cho diễn viên phụ.

Rất nhanh, thư ký trường quay cầm bảng tới, mọi người cũng đều chuẩn bị xong.

"Cảnh 97! Bắt đầu."

Vinh Kính giương mắt nhìn, chỉ thấy cảnh quay là một chiếc xe tải bị tập kích trước cửa một tòa nhà lớn. Xe dừng lại, mấy người vệ sĩ áo đen bảo hộ một người ông già béo lùn xuống xe, cùng chạy vào trong tòa nhà, Tạ Lê Thần lập tức sẽ lên sàn.

Đạo diễn còn chưa kịp hô cắt, chợt nghe Vinh Kính bên cạnh đột nhiên nhả một câu, "Cục đồ ăn!"

...

Tạ Lê Thần đứng ở cách đó không xa, tinh tường nghe được, đỡ trán.

"Cục đồ ăn gì?" Anderson không hiểu hỏi Vinh Kính. Vinh Kính chỉ chỉ mấy người vệ sĩ, "Vệ sĩ sao có thể dừng xe ở vị trí chuẩn ngắm bắn thế này? Nếu như bốn phía không có vật cản, lúc nhân chứng xuống xe căn bản không thể không khoác gì che chắn khuôn mặt. Dưới kiểu tình huống này tất nhiên sẽ phân ra hai đội để phân tán lực chú ý của tay súng bắn tỉa. Mấy người vệ sĩ kia đứng cũng không vững, giơ súng vừa nhìn đã biết là đạo cụ, hơn nữa hành động trì độn phương hướng đoán sai, có mấy người còn dám hết nhìn đông tới nhìn tây, hành động cũng hoàn toàn không có ai chỉ huy, cục đồ ăn siêu cấp! Chỉ cần một người được huấn luyện chuyên nghiệp cũng có thể giết sạch các người."

...

"A..."

Trường quay trầm mặc khoảng 10 giây, biên kịch là người thứ nhất lùi xuống.

"Khụ khụ." Tạ Lê Thần nhanh chóng đi tới, nói với đạo diễn, "Xin lỗi a đạo diễn."

"Chờ một chút!"

Đạo diễn khoát tay với Tạ Lê Thần, hỏi Vinh Kính, "VẬY... Theo ý của cậu đoạn này phải diễn thế nào?"

Vinh Kính nhướn mày, đối với thái độ khiêm tốn hiếu học của đạo diễn rất tán thưởng, đi qua. Anh cầm lấy súng trong tay một người diễn viên phụ, vỗ vỗ cánh tay người kia, "Súng không phải cầm như thế!" Nói rồi, kéo chốt cầm súng đứng sang bên cạnh, "Là thế này."

"Oa..."

Toàn bộ nữ nhân viên ở trong trường quay cùng sáng mắt võ tay, "Đẹp trai quá!"

"Đừng ra khỏi xe mới kéo chốt an toàn của súng, anh tưởng mình tuần tú gì lắm sao?" Vinh Kính lớn tiếng răn dạy, "Trước khi xuống xe phải chuẩn bị súng cho tốt."

Thấy trong đó có một người cọt nhả, Vinh Kính nhíu mày, chỉ sang bên cạnh, "Hít đất tại chỗ 300 lần, mỗi một lần tôi đều phải nghe được tiếng cậu nhận lỗi!"

"Khụ khụ." Tạ Lê Thần giơ tay nắm vai Vinh Kính, "Ai, cậu nhập quá sâu rồi."

Vinh Kính hòa hoãn lại, "A... Vậy giảm cho cậu phân nửa, 150 lần thôi."

"Không phải chứ... Tôi 50 lần còn làm không nổi." Người diên viên phụ kia ồn ào.

"Thân là một người đàn ông, làm không được 50 cái hít đất đáng tự hào lắm sao?" Vinh Kính chính sắc, "Hay cậu là phụ nữ?"

"Anh nói cái gì?" Người nọ mở to hai mắt muốn dạy dỗ Vinh Kính, Vinh Kính nhắc chân đạp một cước trên đầu gối người kia, "Tập kích huấn luyện viên, không phục tùng mệnh lệnh, khai trừ tư cách, nhốt vào phòng tối một tuần, không được ăn, một ngày chỉ cho uống 20cc nước!"

...

"A!" Tiếng thét của đám con gái còn chói tai hơn nữa.

Tạ Lê Thần nghĩ danh hiệu thần tượng hàng đầu của mình sắp bị lung lay mất rồi.

"Còn có ai dám nói mình ngay cả 50 lần hít đất cũng làm không được nữa?" Vinh Kính lớn tiếng hỏi, "Các người sống là để đền đáp Tổ quốc chứ không phải để lãng phí lương thực!"

...

Vừa mới dứt lời, Tạ Lê Thần bịt kín cái miệng anh, xin lỗi mọi người, tha người đi ra ngoài. Chúng nam giới trong trường quay đều cúi đầu không nói lời nào, đạo diễn biên xoa xoa cái bụng bự chỉ vào Vinh Kính, "Chậm đã, ông đây thích cậu ta, mẹ nó cậu tới diễn đi!"

Tạ Lê Thần thấy mình sắp điên rồi, bất đắc dĩ buông lỏng tay ra.

Vinh Kính nhìn đạo diễn, giơ ngón tay cái lên với ông, "Được, rất tốt, chuẩn man!"

...

Cả ngày quay sau đó, toàn bộ đoàn làm phim tràn ngập một luồng không khí nam nhi mờ ám... Đương nhiên, việc quay phim cũng dị thường thuận lợi.

Chương 9: Đánh Đâu Thẳng Đó; Không Gì Cản Nổi

Tạ Lê Thần buổi chiều chụp ảnh xong, nhận được điện thoại của Anderson, hỏi y buổi tối có thể tiếp tục diễn hay không, Tạ Lê Thần dựa vào tinh thần chuyên nghiệp, đương nhiên, chủ yếu là do Tào Văn Đức uy hiếp, buổi tối ngáp ngán ngán dài đến diễn.

Vinh Kính hình như cả ngày 24 giờ trạng thái tinh thần đều không khác mấy, mấy cảnh quay buổi tối đều là cảnh nội tâm của Tạ Lê Thần, nên anh không giúp được cái gì, an vị ở một bên tìm cái ghế nhỏ, đọc một đồng tạp chí.

Tào Văn Đức cầm thức ăn khuya đến thăm, tới bên cạnh Vinh Kính đưa ra một phần hán bảo, "Cậu đang đọc tạp chí gì vậy?"

Vinh Kính nhận hán bảo, cho Tào Văn Đức xem mặt bìa, đại thể đều là tạp chí giải trí lá cải.

"Cậu thích đọc loại tạp chí này?" Tào Văn Đức giật mình.

"Cơ bản mà nói loại tạp chí này bên trong không có tin tức gì ý nghĩa, thế nhưng có thể tra được một vài đầu mối thú vị."

"Ví dụ?" Tào Văn Đức cảm thấy mới mẻ, tạp chí giải trí lá cải còn có thể tìm ra đầu mối gì chứ?

"Ừm." Vinh Kính đóng tạp chí lại, "Ví dụ như mấy phóng viên chuyên môn theo dõi Tạ Lê Thần kia, cơ bản có văn phong tương tự, đặc điểm tính cách cũng có thể đoán được phần lớn. Căn cứ theo đầu mối bọn họ lưu lại ... Tôi có thể suy đoán đại thể ra khu vực bọn họ hoạt động, tùy thời tùy chỗ có thể thực thi thành công việc bắt giữ."

... Tào Văn Đức chớp mắt mấy cái, không rõ Vinh Kính điều tra những cái đó có ích lợi gì.

"Hủy thi diệt tích!" Vinh Kính hơi nheo lại con mắt, "Triệt để ngăn chặn paparazzi!"

Tào Văn Đức khước miệng giật giật, "Cái đó... Cũng không cần chứ."

"Vây quên đi." Vinh Kính tiếp tục cúi đầu, tạo ký hiệu trên bản đồ.

"Cậu đang làm gì?" Tào Văn Đức nghĩ Vinh Kính như tách rời thế giới này vậy, vùng vẫy rất vui vẻ trong thế giới của chính mình, người khác không biết lại nói anh kiêu —— đáng tiếc, một đứa trẻ xinh đẹp như thế đẹp, đầu óc lại không tốt.

"À." Vinh Kính tiếp tục dùng ngữ điệu nhẹ nhàng tự sự giải thích, "Các con đường Tạ Lê Thần đi làm và khu vực hoạt động thường xuyên cần điều chỉnh nhất định, như vậy dễ dàng cho việc cắt đuôi bọn paparazzi! Tôi có thể khiến đám paparazzi đó đi lạc trong thành phố rộng lớn này, vĩnh viễn đi theo sau lưng Tạ Lê Thần nhưng không chụp được gì!" Tào Văn Đức hít sâu một hơi, giơ tay vỗ vỗ vai Vinh Kính, "Vây cậu tiếp tục cố gắng nhé."

Vinh Kính làm một thủ thế OK.

Tào Văn Đức đứng lên, đảo mắt nhìn trời, nắm tay —— siêu cấp thú vị!

Khoảng 2 giờ sáng, rất nhiều người trong đoàn làm phim bắt đầu mệt rã rời. Vinh Kính cầm một cái máy tính bảng nhỏ cách cách cách cách gõ, tần suất gần như vẫn không thay đổi, từ góc độ nào đó còn đạt được hiệu quả thôi miên.

Tạ Lê Thần kết thúc một cảnh cuối, tê liệt ngã xuống ghế dài ở bên cạnh nghỉ ngơi, xoay mặt thấy Vinh Kính đang bận rộn.

"Cậu mệt thì ngủ một chút đi." Tạ Lê Thần nói, "Đừng thức cùng tôi."

"Tôi đang nghỉ ngơi." Vinh Kính cũng không ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm màn hình máy tính nói, "Có mười mấy người đang tới gần, hình dáng giống như không phải xuất phát từ thiện ý."

Tạ Lê Thần vươn qua nhìn, kinh hãi, "Cậu gắn camera lúc nào vậy?"

"Không phải tôi gắn." Vinh Kính nhún nhún vai, "Chỉ là kết nối với hệ thống camera giao thông network một chút mà thôi."

"Đó là bang vợ vét tài sản." Tạ Lê Thần đảo mắt nhìn trời, ngoắc đạo diễn.

Anderson đi tới xem, liền chửi thề, gọi người sản xuất tới chuẩn bị tiền.

Vinh Kính ngẩng đầu, hỏi, "Vì sao phải giao tiền?"

"Thu phí bảo hộ a." Người sản xuất có chút bất đắc dĩ nói, "Không còn cách nào, mấy tên du côn này chỉ thích bám mấy đoàn làm phim chúng tôi."

"Vì sao không báo cảnh sát?"

"Vô dụng a, báo cảnh sát bọn chúng lại chết cũng không nhận, hoặc phá mấy lâu la vào nhà giam ngồi vài ngày, dù sao cũng đều là bọn lọc lõi rồi. Chỉ có chúng tôi thảm, sau này không được bảo vệ nữa."

Vinh Kính nhíu mày, lại cách cách cách cách gõ máy tính, xoa xoa cằm, "Khu vực này thuộc về bang Hắc Ngự, ông trùm bọn chúng tên A Cường, đã ở tù ba năm, không phải đơn lẻ, là chi nhánh hội Tam Hồ. Toàn bộ khu

vực phía đông thành phố đều thuộc về hội Tam Hồ, nắm trùm bởi hai anh em ruột, quản lý thu phí bảo hộ hẳn là người em gái Trầm Tam Muội."

"Cậu làm sao biết?" Tạ Lê Thần giật mình nhìn anh.

Vinh Kính tắt trang web trên máy tính, "Tôi có thể kết nối vào mạng nội bộ của cục cảnh sát." Nói xong, đứng lên nhìn người sản xuất, "Tôi giúp cậu đối phó chúng, bất quá cậu phải xuất phần phí bảo hộ phân chia cho các nhân viên làm tiền thưởng, còn phải nói là Tạ Lê Thần tặng cho mọi người."

Tạ Lê Thần sững sốt, người sản xuất căn môi hơi khó xử, "Cái đó, anh Vinh, cấp phong bì thì không thành vấn đề a, thế nhưng bên này anh có chắc không a?"

Vinh Kính nhìn hơn mười tên côn đồ đang chạy đến cách đoàn làm phim không đến 100 m, "Bọn chúng hẳn là không có phần tử khủng cấp bố quốc tế chứ? Vũ khí trên tay cũng chỉ giới hạn trong vũ khí lạnh, giáp chống đạn chắc tuyệt đối không có đúng không?" Người sản xuất hít sâu một hơi, mờ mịt nhìn Tạ Lê Thần — anh lôi cái con người này từ đâu ra vậy?

Tạ Lê Thần lúc này không trợn trắng mắt cũng không nhìn trời, y chỉ khó hiểu vì sao Vinh Kính muốn lấy danh nghĩa mình tặng các nhân viên phúc lợi.

Đóng máy tính, Vinh Kính hai tay dứt túi đi về phía trước, làm người sản xuất nhân kinh ngạc định đuổi theo, lại bị Anderson giữ lại. Đạo diễn nói với người quay phim ở cạnh đó chờ ra, "Ai, mau quay mau quay đi!"

Người quay phim lập tức lia camera quay.

Vinh Kính vừa đi, vừa móc ra điện thoại rất nhanh ấn số, điện thoại kết nối, chỉ thấy anh nói vài câu.

Hai bên không ai nhường ai, mấy tên côn đồ trên dưới quan sát Vinh Kính, tự nhủ đây là ngôi sao nào a, vẻ ngoài cũng không tệ lắm.

Vinh Kính giao điện thoại cho A Cường cầm đầu bang.

A Cường nhận điện thoại nghe xong, trong nháy mắt biến sắc, trả điện thoại lại cho Tạ Lê Thần, cúi đầu khom lưng tạ tội với anh, đồng thời vẫy người sản xuất.

Sản xuất nhân nơm nớp lo sợ chạy tới, A Cường ôm vai, vỗ mấy cái trên ngực cậu ta, "Ha ha, anh Thành này! Sau này đoàn làm phim các anh đi tới chỗ nào, chỉ cần có Tạ Lê Thần, thì có hội Tam Hổ chúng tôi che chắn! Những bang phái có gan làm gì bất kính với với các anh thì gọi điện thoại cho hội Tam Hổ chúng tôi, sẽ giúp các anh đòi công đạo! Ha ha ha!" Nói xong, nhanh chóng đưa người đi.

Vinh Kính nhìn người sản xuất bên cạnh đang ghen họng nhìn trần trối, "Nhớ phong bì phải dày một chút, tôi có thể đuổi chúng đi thì cũng có thể điều chúng tới."

"A..." Người sản xuất hít ngược, kinh hãi nhìn Vinh Kính.

Vinh Kính quay đầu, đi về.

Người sản xuất trở lại nói với tài vụ và kế toán, tin tức rất nhanh truyền đi, các nhân viên lập tức lên tinh thần, làm việc cũng thân thiện hơn.

Vinh Kính tiếp tục cách cách cách cách.

Tạ Lê Thần không chịu nổi, chọc chọc y, "Này. Thỏ thỏ?"

Vinh Kính liếc mắt nhìn y, "Không được nhắc lại chuyện đó!"

"Cậu sao lại giúp tôi làm người tốt?" Tạ Lê Thần không hiểu.

"Biết là tốt thì sao lại không làm?" Vinh Kính thờ ơ trả lời, "Có cần anh xuất tiền đâu."

Tạ Lê Thần nhích lại gần, cười truy vấn, "Vì sao?"

Vinh Kính nhìn y, không thể làm gì khác hơn là phí hơi giải thích, "Tôi vừa thăm dò một chút, những nhân viên này làm việc là lãnh lương cố định, thức đêm tăng ca rất nhiều nhưng cũng không có phí tăng ca." Vinh Kính giơ tay lấy một thanh kẹo năng lượng nhai, "Tôi cũng là muốn vì bọn họ

kiểm phúc lợi, mặt khác... Tôi xem tạp chí lá cải, phát hiện đánh giá về anh không tốt lắm. Tổng thể mà nói đánh giá đối với hành động của anh thì đại thể là tích cực, thế nhưng tin tức vụn vặt cơ bản đều trái ngược. Tổng kết một chút, trong mắt công chúng anh chính là một thằng đều biết đóng phim." Tạ Lê Thần cảm thấy cảm mình có chút cứng nhắc, nhanh chóng giơ tay nhẹ nhàng xoa bóp.

"Cơ hội để phóng viên tiếp xúc anh vô cùng ít, đại đa số chỉ có nhân viên làm việc." Vinh Kính rào rào rào rào nhai thanh kẹo năng lượng, "Tuy rằng anh chỉ là một cục đồ ăn, nhưng đồng thời cũng khiến người ta ghét vô cùng, thế nhưng có quan hệ tốt với người thường là việc rất thực tế, tôi nếu đã hợp tác với anh thì có nghĩa vụ cứu lại cuộc đời gần như đã hủy diệt của anh."

Tạ Lê Thần há hốc miệng, cũng đủ nhét nguyên cả thanh kẹo năng lượng vào... Còn chưa kịp nói, bên kia Anderson đã gọi y.

Lần này là cảnh y diễn tên biến thái có tình cảm thật với nạn nhân cuối cùng, nhưng bất đắc dĩ muốn giết cô mà thống khổ tranh đấu nội tâm... Tạ Lê Thần diễn vô cùng đạt, tuy rằng đêm đã khuya, nhưng trạng thái khá là tốt. Nhiều nhân viên xem đều khóc, Vinh Kính vẫn như trước rào rào rào rào nhai kẹo năng lượng, cách cách cách cách gõ máy tính.

Kết thúc một ngày đêm quay phim, thư ký trường quay tính toán, phát hiện thế mà tiến độ nhanh hơn một vòng, hơn nữa hiệu quả quay phim vô cùng tốt. Nhà sản xuất nhất kích động thả cho mọi người hai ngày nghỉ.

Về đến nhà, Tạ Lê Thần nằm trên nửa cái giường môi đỏ mọng, thấy Vinh Kính lấy hết đồng thiết bị trong mấy cái thùng lớn ra, bố trí các nơi trong nhà.

"Nhà, vừa rồi cậu dùng cách gì khiến bang du côn kia chạy mất vậy?" Tạ Lê Thần nhìn không được hiểu kỳ.

"Cách đơn giản."

"Nói rõ một chút coi, " Tạ Lê Thần cợt nhả, "Tôi là cục đồ ăn mà."

"Sao? Anh rốt cuộc cũng ý thức được." Vinh Kính rất thoải mái vì Tạ Lê Thần tự hiểu bản thân, "Tôi chỉ gọi một cuộc cho Trần Tiểu Muội, nói cho cô ta, nếu như còn dám tìm anh gây phiền toái, sẽ đem chuyện cô ta nuôi một lúc ba tình nhân nói cho công cô ta biết."

Tạ Lê Thần trầm mặc...

"Mặt khác tôi trả cho cô ta một câu ngon ngọt, " Vinh Kính gần thiết bị an ninh bốn phía trong nhà, "Chỉ cần cô ta đồng ý chống lưng cho anh, sẽ giúp cô ta loại bỏ tài liệu chỗ ở con gái cô ta tại nước ngoài đã rơi vào tay cảnh sát."

"Phụ nữ thành công chỉ có hai nhược điểm." Vinh Kính nhướn mày, "Con gái và tình nhân."

"Cậu học được từ chỗ nào vậy?"

"Ờ, trong một quyển sách tên là 《 vui buồn của người thành đạt 》 ." Vinh Kính gần xong hệ thống an ninh, đi tắm rồi ngủ, tất cả đều vào đây, đồng thời trong vòng 30 giây đã đi vào giấc ngủ.

Tạ Lê Thần vốn định thừa dịp anh ngủ nhéo anh mấy cái, lại nghe Vinh Kính mơ mơ màng màng nói một câu, "Lúc tôi tỉnh lực sát thương phản ứng khổng lồ chế trong mức 10%, lúc ngủ để bảo đảm an toàn, sẽ giữ vững mức 100%. Nên nếu anh không bị tôi giết chết trong tích tắc, tốt nhất không nên tập kích tôi trong thời gian ngủ ... A!"

Vinh Kính nói còn chưa dứt lời, Tạ Lê Thần liên lao tới hung hăng xoa bóp từ đầu đến chân anh một lần, Vinh Kính phản kích, hai người sau đó triển khai đại chiến gối đầu cấp nhà trẻ. Buổi chiều ngày hôm sau, Tạ Lê Thần bị mùi xà phòng thơm ngào ngạt thức tỉnh, cảm thấy bụng đói kêu oang. Đứng lên, thấy Vinh Kính vừa đeo một tai nghe điện thoại màu xanh ngà hình như đang nói chuyện với ai đó, vừa xà phòng, TV còn nhỏ tiếng chiếu tin tức.

Tin tức là gần đây rất nhiều hàng mỹ thuật, nhà bảo tàng bị càn quét. Tên tội phạm giống kiểu biến thái, không trộm tranh ảnh hay tác phẩm nghệ thuật gì, chỉ là đơn thuần phá hỏng, cắt xé những bức tranh quý, đập bể đồ sứ.

"Oa." Tạ Lê Thần rửa mặt xong đi ra, "Trả thù xã hội a?"

Vinh Kính đặt đĩa thức ăn cuối cùng lên bàn, Tạ Lê Thần liếc mắt nhìn — bông cải xanh xào tôm lớn, đậu hũ ma bà, gà luộc cắt lát, cần tây xào lát, còn có canh trứng cà chua, sắc hương vị đầy đủ, dinh dưỡng cân đối.

Vinh Kính bới hai chén cơm tẻ ra.

"Oa! Đúng giờ a!" Tạ Lê Thần tiếp nhận cơm ăn mấy miếng."Ừm..." Y ngẩng mặt thỏa mãn, "Ngon quá! Cậu nếu như là phụ nữ lấy về nhà làm vợ rất thích hợp a!"

Vinh Kính gỡ tai nghe xuống, hỏi, "Anh nói cái gì?"

"Không có gì." Tạ Lê Thần tiếp tục ăn, "Buổi chiều có hoạt động gì?"

"Có một nhiệm vụ điều tra trước khi hành động, tôi đang suy nghĩ xem có nên đưa cục đồ ăn luôn thu hút người khác như anh theo không đây." Vinh Kính hơi lắc đầu.

Tạ Lê Thần đè lại khóe miệng muốn co quắp, hỏi, "Vậy kết quả là gì?"

"Đưa anh theo..."

Tạ Lê Thần mỉm cười.

Lại nghe Vinh Kính bổ sung một câu, "Hoàn toàn không có bất luận chỗ nào hay cả! Nên không đưa anh theo..."

Tạ Lê Thần khóe miệng xệ xuống.

"Thế nhưng anh dù sao cũng là Black Crow, Kolo sẽ nói tôi xa lánh anh."

"Vậy cậu đến tột cùng có đưa tôi theo không?"

Vinh Kính nhướn nhướn mày, "Anh không thể bởi vì tôm có vỏ mà không ăn tôm đúng không? Thế giới này luôn luôn không thể đạt được thập toàn thập mỹ, thế nên xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo và suy xét về công việc chính trị tôi vẫn đưa anh theo."

"Thật không..." Tạ Lê Thần trầm mặc một lát, đột nhiên nói, "Tôi phát hiện của cậu cỡ quần lót của cậu nhỏ hơn tôi một số."

Vinh Kính ngẩn người, nhúu mày, "Vậy thì sao?"

Tạ Lê Thần cười tủm tỉm, "Không được tốt lắm."

Vinh Kính buông đũa, cướp bát của y!

"Làm gì vậy!" Tạ Lê Thần giành lại, "Tôi còn chưa ăn no!"

"Không cho anh ăn, nhìn anh chướng mắt!" Vinh Kính đổ hết cơm vào bát mình, "Cục đồ ăn siêu cấp!"

Chương 10: Thăm Dò, Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn

Vinh Kính và Tạ Lê Thần ăn xong liền thay quần áo đi ra ngoài, chuẩn bị cho nhiệm vụ thăm dò cơ bản lần này.

Tạ Lê Thần dán một lớp râu mép còn đội một bộ tóc giả, trong nháy mắt biến thành người ngoại quốc. Vinh Kính đội một bộ tóc giả vàng kim, thay áo sơmi màu trắng và quần jean màu đen... Thay xong, Tạ Lê Thần bị hoảng thiếu chút nữa đứng không vững.

Vinh Kính thân hình thon dài ngũ quan sắc sảo, đội tóc giả vào quả thực chính là hoàng tử bạch mã!

Tạ Lê Thần rút ra một cặp kính sát trùng màu xanh dương cho anh đeo, lập tức cảm thấy trái tim có chút chịu không nổi ... Mỹ nhân a!

Vinh Kính nhìn chằm chằm cái gương một lúc lâu, bĩu môi, "Thoạt nhìn giống một tên ngốc!"

Tạ Lê Thần bất lực.

Để tiện cho việc ẩn nấp và hành động, bọn họ không lái xe, đi bộ đến trạm tàu điện ngầm, ngồi đi đến ga nào đó thông đến nhà bảo tàng.

Nguyên khu vực đó có rất nhiều nhà bảo tàng, cũng là khu du lịch đứng đầu của thành phố, có rất nhiều người ngoại quốc lui tới, nhóm Vinh Kính đi qua cũng sẽ không bị hoài nghi.

Chỉ là ngồi trên tàu điện ngầm rồi hai người lại hối hận, bởi vì không được 3 phút, một đám nữ sinh đã vây tới, đều giơ điện thoại chụp ảnh lưu niệm, còn không ngừng ở bên cạnh nhỏ giọng tám, "Ai nha, nhìn xem, tiểu thụ trời sinh kìa! Đúng chưa! Tiểu công thật bảnh!"

Tạm không đề cập tới chúng nữ sinh đang YY, Vinh Kính dùng một tay cầm máy tính, đang điếm tới điếm lui.

Tạ Lê Thần có chút bất đắc dĩ, "Tôi nói chứ cậu mắc bệnh nghiện Internet hay sao vậy, không rời cái máy tính ra được một lúc à?!"

Vinh Kính vẫn thao tác khí thế trên màn hình, "Tôi đang tìm mấy thuật ngữ chuyên môn mà bọn họ nói, ví dụ, công này, thụ này vân vân, bất quá tôi phát hiện trong nhận thức của họ có một sai lầm rất lớn."

Tạ Lê Thần nhú mày, "Cái gì?"

"Theo miêu tả của họ, anh là công, mà tôi là thụ... Nhưng trên thực tế, công thụ căn bản là loại quyết định dựa trên vũ lực. Luận về vũ lực tôi chắc chắn có thể đè được anh, tôi trong vòng 30 giây là có thể dễ dàng quật ngã anh với bất luận hình thức gì, vì vậy anh sẽ là tùy tôi đè, nên tôi là công, anh mới là thụ." Bàn tay Vinh Kính điếm mở hệ thống GPS trên máy tính, bắt đầu kiểm tra địa hình khu vực quanh nhà bảo tàng.

Vinh Kính thăm dò xem một chút, thấp giọng cười nói bên tai Vinh Kính, "Ai, tiểu quý, cậu có biết thực chất phân chia công thụ là gì không?"

Vinh Kính ngẩng đầu, "Hả? Vũ lực a, vấn đề trên dưới chứ sao!"

"Là kinh nghiệm a tên gốc." Tạ Lê Thần xấu xa nhếch khóe miệng cười hỏi, "Cậu đã từng làm chưa?"

"Làm cái gì?" Vinh Kính tiếp tục điều chỉnh mạng vào hệ vệ tinh quân dụng định hướng góc quay, phóng đại hình ảnh nhà bảo tàng lên, lơ đãng nói, "Đã nói anh là cục đồ ăn rồi, tôi chắc chắn có kinh nghiệm hơn anh."

"Tôi đang nói làm chuyện thân mật a." Tạ Lê Thần kề sát vào, "Ví dụ như, loại quấy rối còn nghiêm trọng hơn quấy rối tình dục ấy?"

Vinh Kính không hiểu ngẩng đầu nhìn y, "Loại quấy rối còn nghiêm trọng hơn quấy rối tình dục? Tôi đây chắc chắn là sẽ phản kích ! Ví dụ, khiến kẻ đó biến thành thái giám vân vân." Tạ Lê Thần kinh hoàng, nhích ra xa, "Không cần thâm độc như vậy chứ?"

"Nghiêm trọng hơn quấy rối tình dục chính là tội cưỡng bức, tất nhiên là phải biến tên đó thành thái giám! Chặt đứt hậu họa!" Vinh Kính vung tay lên, làm một động tác dao sắc chặt đứt rồi.

Tạ Lê Thần đảo mắt nhìn trời, thấy bên ngoài một mảnh đen kịt, lần đầu tiên cảm thấy tiền đồ mờ mờ không chút ánh sáng.

Thỏ nhỏ Vinh Kính này cái gì cũng tốt, chỉ là trình độ bạo lực ... Hậu họa vô cùng a.

Hai người xuống khỏi tàu điện ngầm, đi đến bên ngoài nhà bảo tàng sáng nay được đưa tin gặp nạn kia, hiện tại đang đóng cửa tu sửa, có đặt tấm bảng không mở cửa.

Vinh Kính lách tới ngõ nhỏ phía sau nhà bảo tàng phía, chuẩn xác tìm được điểm mù của camera an ninh, lùi về sau... Nhún người nhẹ nhàng nhảy lên tường, ngồi trên đó quan sát địa hình, sau đó nhảy vào.

Tạ Lê Thần nhìn trái phải không có bất luận cái gì có thể mượn lực, không thể làm gì khác hơn là ra sức nhảy lên vách tường, leo lên...

Vinh Kính xuống dưới đứng chờ sắp không nổi nữa, mới thấy Tạ Lê Thần chậm rì rì trèo xuống, vỗ vỗ tay, trên quần áo toàn là bụi tường.

Vinh Kính xoa xoa cằm, nhìn chăm chăm Tạ Lê Thần nghiên cứu một hồi, "Tôi vốn tưởng rằng anh chỉ là cục đồ ăn, ra là anh còn chân mỡ nữa!"

Tạ Lê Thần hít sâu, một ngày nào đó sẽ báo thù! Nhất định phải nhẫn nại a. Vừa định đi vào trong, Tạ Lê Thần đột nhiên thoáng nhìn phía chân tường, có một dấu giày, liền giơ tay kéo Vinh Kính, cho anh xem.

"Còn rất mới." Vinh Kính lấy ra camera mini chụp lại dấu giày, "Chỉ có một kiểu dấu giày."

"Chỉ một người mà phá hủy toàn bộ các bảo tàng sao?"

"Mỗi lần một người, không hẳn phải có một nhóm người tiến vào." Vinh Kính xem mấy video an ninh, "Vào xem mới biết được, bắt quá tay này rất nghiệp dư."

"Cậu là nói kẻ đã leo tường vào sao?" Tạ Lê Thần hỏi, "Vì sao? Hẳn phát hiện điểm mù của camera a."

"Chuyện này chỉ cần là người hẳn là biết."

Tạ Lê Thần khước miệng co quắp — giờ mới hiểu mình không phải người...

Vinh Kính chỉ chỉ vết chân Tạ Lê Thần lưu lại, "Chỉ có cục đồ ăn hay chân mỡ khi nhảy xuống tường mới để cả hai bàn chân đều chạm đất, mọi cao thủ đều để đầu ngón hai bàn chân chấm đất, lưu lại tối đa chỉ non nửa dấu giày, hơn nữa sau đó khi quay trở lại nhất định sẽ giẫm lên!"

Tạ Lê Thần giơ tay nhéo má Vinh Kính, "Con thỏ chết tiệt nhà cậu!"

Vinh Kính mở to hai mắt nhìn, giơ tay cầm cổ tay Tạ Lê Thần, "Anh không cần tay nữa?"

Tạ Lê Thần nhướn mày, "Tôi mới là sếp! Little White... Crow!"

Vinh Kính hít sâu một hơi, cảnh tỉnh bản thân phải nhẫn nại! Xoay người hăm hừ đi vào trong, Tạ Lê Thần dùng cành cây đại thể hủy đi vết chân, che giấu xong liền đi theo Vinh Kính, tiến vào cửa sau nhà bảo tàng. Cửa

sau không có khóa, hai người thuận lợi đột nhập. Bên trong bị phá quả thực vô cùng thâm hiểm, toàn bộ mọi thứ đều bể nát, toàn bộ tranh đều hư hỏng.

"Còn thảm hơn bị tám nước liên minh hành quân qua." Tạ Lê Thần nhíu mày, "Ai lại có thù hằn kinh khủng như vậy với bảo tàng a."

"Cũng không phải biến thái hay cừu hận gì, rõ ràng là đang tìm đồ!" Nói rồi, Vinh Kính chỉ chỉ mấy bức tranh bị xé rách, "Vết cắt trên mỗi một bức tranh đều là một chữ X rất lớn! Vết cắt này có đặc điểm là có thể vạch trần nguyên bức tranh, những thứ bên trong có thể thấy không sót gì! Mà toàn bộ bình sứ bị bể, đại đa số đều là đáy bình hướng xuống, nói cách khác..."

"Trước khi đập vỡ, đầu tiên là dốc ngược xem bên trong có gì hay không, sau đó mới buông tay cho rớt bể?" Tạ Lê Thần ngẫm hiểu, được Vinh Kính vừa thế mới thấy quả nhiên là như vậy.

Vinh Kính gật đầu, và Tạ Lê Thần cùng nhau tiếp tục đi phía trước.

"Bọn chúng muốn tìm cái gì nhỉ?" Tạ Lê Thần hiếu kỳ.

Vinh Kính và Tạ Lê Thần hợp tác, nên không có giấu diếm, liền đem đoạn đối thoại trong băng ghi âm ngày đó tìm được trong nhà Charles, nhắc tới bảo tàng nói ra.

"Sao?" Tạ Lê Thần hiếu kỳ, "Cậu nói, có người đến tìm đồ?"

"Sáng nay Kolo liên lạc với tôi, đã sai người đi điều tra trước, bọn họ tạm thời không có phát hiện trong này có bất luận liên hệ gì."

"Kolo gọi điện thoại cho cậu? Sao tôi không biết?" Tạ Lê Thần không hiểu.

"Bởi vì anh còn đang ngủ, tôi thực sự là không hiểu nổi, lại có người ngủ say đến mức bị đập một cái cũng không có chút cảm giác, anh là heo sao..."

Vinh Kính nói xong mới phát hiện lỡ miệng, Tạ Lê Thần liền nheo lại mắt, "Cậu đập tôi?"

Vinh Kính bĩu môi, bởi vì chuyện nhảy điệu thỏ mà ghi hận trong lòng, nên mấy ngày nay sáng sớm anh dậy đều có đập vào mặt Tạ Lê Thần, đương

nhiên, rất nhẹ, cũng không có đi dép.

"Cậu sao lại đập tôi? Đập chỗ nào rồi?" Tạ Lê Thần truy hỏi, Vinh Kính lại thở dài một tiếng, kéo Tạ Lê Thần tới sau một cái cột trốn.

Lúc này, chợt nghe phía trước truyền đến tiếng bước chân "lộp cộp", có hai người đồ đen đi giày da đi tới, xem ra là cảnh sát hay là nhân viên bảo vệ, biểu cảm rất nghiêm túc, cầm trong tay hai cái hộp.

Vinh Kính từ phía sau móc súng ra.

"Này!" Tạ Lê Thần hạ giọng ngăn cản —— cậu định làm gì vậy? Không được giết người a!

Vinh Kính lờm y một cái, cho y nhìn thân súng. Tạ Lê Thần thấy họng súng cắm một ống tiêm —— hẳn là súng gây mê.

Chỉ là có một vấn đề, súng gây mê không bắn liên tiếp được, bắn một phát phải cần gắn đạn tiếp vào, Vinh Kính ngại phiền phức, chỉ mang theo một viên đạn, nên anh chỉ có thể bắn được một người!

Chờ hai người kia đi tới trước mặt, Vinh Kính bắn ra một phát, ống tiêm cắm vào cổ một trong hai người.

Bởi vì súng gây mê không có tiếng, nên người kia đột nhiên bưng kín cổ, lão đảo ngã ngang sang người kia, mà đồng sự của hắn căn bản trở tay không kịp. Vinh Kính thừa lúc này lăn ra ngoài, chọn vị trí điểm mù lăn ra phía sau hắn, đứng lên dùng tay đánh vào cổ hắn, trong thời gian ngắn hoàn thành lần tấn công.

Tạ Lê Thần nhú mày —— đẹp a!

Hai người đồ đen đều hôn mê bất tỉnh, Vinh Kính cầm lấy hộp của hai người, ra sau cái cột chỉ vào Tạ Lê Thần, "Đi kéo hai người kia qua đây."

"Muốn tôi đi?" Tạ Lê Thần có chút phải đối, sao lại bắt mình làm việc nặng a.

"Giá trị tồn tại của anh cho tới giờ chính là làm việc nặng." Vinh Kính vừa nói, vừa mở hộp.

Chỉ thấy hai cái hộp cùng loại với hộp đen máy bay, bên trong là hệ thống máy quay.

Vinh Kính, thoáng chốc hiểu ra, "À! Hệ thống camera an ninh mới nhất a, bảo tàng này điều kiện không tệ, có cả loại thiết bị này.

Tạ Lê Thần mất nửa ngày mới kéo được hai tay nhân viên bảo vệ kia ra sau cái cột, Vinh Kính vừa dùng một ổ cứng đã năng dò xét nội dung bên trong cái hộp, vừa lục soát hai người kia, rất nhanh tìm hai thẻ nhân viên —— phát hiện là kỹ thuật viên của một công ty an ninh nào đó.

"Ôi chao?" Tạ Lê Thần hiếu kỳ, "Hai người này không giống ảnh chụp a!"

Vinh Kính lấy thẻ nhân viên ra so sánh khuôn mặt hai người bảo vệ —— quả nhiên! Tướng mạo hoàn toàn không giống.

Vinh Kính nhíu nhíu mày, giơ tay cởi áo một người, chỉ thấy trước ngực xăm một con bò cạp màu đen.

"Hai tên này là nguy trang, bảo vệ thật hãn là đã bị đánh tráo." Nói rồi, Vinh Kính lấy một cái túi gấp mở ra, cất ổ cứng mới dò xét được một nửa và cái hộp đen vào trong, đeo lên lưng kéo Tạ Lê Thần một bả, "Đi!"

Nói rồi, hai người chạy ra khỏi cửa... Dựa theo đường cũ trở lại, Vinh Kính đầu tiên đẩy Tạ Lê Thần lên nóc nhà, rồi cũng xoay người nhảy lên.

Hai người bám vào đầu tường nhìn vào trong... Chỉ thấy một đám đồ đen cầm súng, rất nhanh sắp bao vây cửa sau bảo tàng, hãn là đã phát hiện đồng bọn không đi ra đúng hẹn.

Vinh Kính với Tạ Lê Thần nhìn nhau, hai người nhanh chóng nhảy xuống khỏi tường, rất nhanh đào tẩu.

Chạy vào một ngõ nhỏ bí mật cởi đồ nguy trang ra cất vào thùng, Tạ Lê Thần đeo một cái kính râm lớn, cùng Vinh Kính mau chóng về nhà.

Vào được cửa nhà rồi, Tạ Lê Thần quăng người lên sô pha, "Quả nhiên thật kích thích!"

Chạy đến tủ lạnh cầm hai lon bia đi ra, tới bên cạnh Vinh Kính, hỏi, "Này, mấy tên đó là ai a? Vì sao trên ngực có một con bò cạp?"

"Vài tên lính đánh thuê mà thôi." Vinh Kính nói, chỉ chỉ hai hộp đen, "Nhìn kìa!"

Tạ Lê Thần vươn qua nhìn, chỉ thấy trên hộp đen có đánh số ——20D và 10J.

"Là số hiệu camera sao?" Tạ Lê Thần hỏi, "Cơ mà, vì sao lại có loại camera này?"

"Ví dụ như, bảo tàng có tranh ảnh tác phẩm đặc biệt quý giá, sẽ lắp loại máy giám sát này để bảo vệ, chúng đều là được lắp đặt bên trong tường, ngoại trừ nhân viên lắp đặt tuyệt đối không ai có cách gì lấy ra... Đây cũng là lý do mấy tên đó lại giả thành nhân viên bảo vệ."

"Đầu tiên sai bảo vệ lấy đồ ra, sau đó mới giết bảo vệ đổi quần áo đi ra?" Tạ Lê Thần nghĩ ra, "Ai, 20D, 10J không phải là hai mươi động, mười tĩnh?"

"Không sai, thứ bọn chúng muốn chính là hai cái hộp này, "hàng" hẳn chính là chỉ nó, hoặc là nội dung nó quay được... Hoặc là, thứ giấu ở bên trong." Vinh Kính nói, ghi lại hết số liệu khắp nơi bên trong, bắt đầu lật xem cái hộp. Rất nhanh, anh phát hiện dưới đáy hai cái hộp có hai nút xoay rất nhỏ, gần như không thể phát hiện.

"Là hộp mật mã mini." Vinh Kính ngẩng đầu nhìn Tạ Lê Thần, "Cần mật mã mới mở được."

"Vậy sao." Tạ Lê Thần suy nghĩ một chút, "Vậy mật mã đó phỏng chừng chính là bảy ngời? 7Z... 7 và 26 sao?"

(20D đọc giống "20 động", 10J đọc giống "10 tĩnh", 7 ngời/ 7 tọa đọc giống "7Z" cũng chính là Z7, còn vì sao tự dưng lại là 7 và 26 thì thứ lỗi đã làm

đủ mọi cách, search cả tiếng Trung r mà không ra ==)

Vinh Kính suy nghĩ một chút, thấy cũng chỉ có khả năng này, liền nhẹ nhàng chuyển động mật mã nổi, đầu tiên theo hướng ngược chiều kim đồng hồ 7 vòng, rồi theo chiều kim đồng hồ 26 vòng... Liền nghe bên trong hộp cùm cùm cụp liên tục một chuỗi, "cạch" một tiếng, một khung cửa sắt nhỏ văng ra.

Vinh Kính và Tạ Lê Thần mở hộp sắt vừa nhìn vào trong, hai người lập tức trợn trừng há hốc!

Chương 11: Chỉ một chữ cool

Trong hộp thực ra mà nói cũng chẳng có gì, chỉ là than mà thôi, bất quá những cục than này là than tinh thể dưới nhiệt độ và áp suất cao hình thành, tên thường gọi chính là kim cương —— nhưng lại là kim cương thô chưa được cắt giũa, số lượng nhiều khối rất lớn vô cùng kinh người.

"Oa." Tạ Lê Thần giơ tay cầm một viên đứng lên hướng về phía ánh sáng xem, "Kính Kính, chỉ cần một viên cũng chỉ ít phải 50 ca-ra, cậu xem viên lớn này! Phỏng chừng là kim cương thô phải 200-300 ca-ra, choáng thật, hai cái hộp ấy... ít nhất ... trị giá cũng vài trăm triệu!"

Vinh Kính nhíu mày, "Kim cương vì sao phải vận chuyển bằng cách này?"

"Buôn lậu sao?" Tạ Lê Thần đoán.

Vinh Kính cũng lắc đầu, "Tôi hiểu rồi... Là kim cương máu!" (kim cương máu là ý ẩn dụ những viên kim cương nhuộm máu, là do các phần tử vũ trang ở chiến trường đào kim cương mua vũ khí, là một trong những nguồn kinh phí quan trọng cho hoạt động khủng bố.)

"Oa... Không đến mức vậy chứ, chỗ chúng ta đây thái bình thịnh thế sao lại có thứ dọa người như thế?"

"Thế nhưng những tên Black Scorpion này đúng là từ chiến khu tới, bọn chúng rất có thể chỉ là vận chuyển, bị sung giữ chức vụ hộ tống." Vinh

Kính nhú mày, "Nguy rồi."

"Nguy cái gì?" Tạ Lê Thần không hiểu.

"Kim cương máu liên quan đến rất nhiều bí mật, mấy loại tổ chức quy mô nhỏ như Black Scorpion không có khả năng gánh nổi."

"Đúng vậy, cậu mới vừa mới nói, chỉ là hộ tống thôi, công việc rất bình thường a."

"Ừ." Vinh Kính gật đầu, "Thế nhưng kim cương máu hai phía đều không dễ chọc, không là tổ chức vũ trang, cũng là phần tử khủng bố, trong quá trình vận tải nếu như làm mất kim cương, như vậy kết cục rất đơn giản."

"Bọn chúng sẽ nghĩ Black Scorpion chiếm đoạt kim cương?" Tạ Lê Thần nhún nhún vai, "Không tệ a, để cho bọn chúng trai sò cắn nhau chút vậy, rồi chúng ta báo cảnh sát loại trừ mấy nhân tố bất an này đi, không phải thế giới sẽ thái bình? Cũng coi như vì xã hội vì nhân loại cống hiến thôi."

Vinh Kính bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn chăm chăm Tạ Lê Thần một lúc lâu, "Chậc, anh thật ngốc thật ngây thơ!"

Tạ Lê Thần khóe miệng há lên rõ cao, "Cái gì? !"

Vinh Kính đóng hộp lại, ngồi xuống, "Anh nói không sai... Thế nhưng có một việc anh có thể không biết."

"Hả?"

"Anh nghĩ xem, các thành viên Black Scorpion có đầy đủ năng lực công cụ giết người, kỳ thực nếu như không có tổ chức, chỉ dựa vào bản thân, chỉ cần có thể hoàn thành một hai lần nhiệm vụ là khỏi lo ăn mặc, bọn họ vì sao còn muốn làm lính đánh thuê?"

"Bởi vì thích chiến tranh?" Tạ Lê Thần từ tủ lạnh lấy ra hai lon bia, đưa cho Vinh Kính.

Vinh Kính giữ lon bia cho Tạ Lê Thần nhìn, "Anh biết không, những đứa trẻ trong chiến khu, ngay cả chocolate là cái gì cũng không biết, anh chỉ

cần cho chúng một miếng chocolate hay một ly coke, chúng cũng có thể vì anh mà giết người." Tạ Lê Thần sửng sốt.

"Tôi đã gặp những đứa trẻ như vậy, chúng ta phá hủy một nhóm lính đánh thuê, chẳng khác nào cắt đứt nguồn sống của trên cả trăm đứa trẻ trong đó, bọn nhỏ toàn bộ sẽ chết đói, hoặc trở thành sát thủ tương lai, tấn bi kịch vĩnh viễn tuần hoàn."

Tạ Lê Thần nghe xong thấy bức mình, gãi gãi đầu, "Này... Cậu không phải vẫn đang đùa giỡn sao, sao đột nhiên lại nghiêm túc vậy? Lần sau trước khi nghiêm túc thì báo cho tôi một tiếng để tôi chuẩn bị tâm lý."

Vinh Kính mở bia uống một ngụm, "Chúng ta phải nghĩ cách." Nói rồi, mở máy tính, kết nối với Kolo.

Kể hết sự tình, Kolo cũng trầm mặc một lúc lâu, mới nói với Vinh Kính, "Hiện tại có hai cách."

Vinh Kính gật đầu nghe.

"Đầu tiên, giao nộp toàn bộ chỗ kim cương lên cấp trên, tôi giúp các cậu tìm chiến khu thất lạc kim cương, tìm các tổ chức liên quan trả lại, đợi chúng sống mái với nhau xong rồi một lưới bắt hết."

Vinh Kính lắc đầu, "Không đồng ý!"

Tạ Lê Thần xoay mặt nhìn anh —— nhóc thật cool!

"Còn có một cách." Kolo giống như cũng đã dự liệu đến Vinh Kính sẽ trả lời như vậy, "Kết cục vận chuyển kim cương máu là gì, cậu biết rồi."

"Vâng." Vinh Kính gật đầu, "Để không lọt ra chút tin tức gì, người vận chuyển chắc chắn sẽ bị giải quyết toàn bộ, làng của bọn họ phỏng chừng cũng sẽ bị càn quét. Không ai ngốc nghếch cả, không có lính đánh thuê nào lại ngậy ngốc không kiểm tra thứ mình vận chuyển đến tột cùng là cái gì."

"Không sai." Kolo gật đầu, "Tìm được Black Scorpion, để cho bọn họ hợp tác với chúng ta, dẫn dụ hai bên buôn bán kim cương máu ra hết, tôi sẽ

thuyết phục tổ chức liên quan thu nạp bọn họ."

"Ông xác định những tổ chức liên quan này sẽ không biến bọn họ hay con cái họ thành đời sát thủ tiếp theo chứ?"

"Có thể bảo đảm." Kolo gật đầu.

Vinh Kính vừa định đồng ý, Tạ Lê Thần lại lắc đầu, "Không được, mức mạo hiểm vượt lên hơn 50% hơn nữa không có lợi."

Vinh Kính sừng sốt, Kolo cũng cười, "Có ý gì?"

Tạ Lê Thần phẩy tay với Vinh Kính, "Những lính đánh thuê bại lộ thân phận này lại trợ giúp giết phần tử khủng bố, chẳng phải là chặt đứt con đường làm ăn của mình! Sau này ai còn dám tìm đến bọn họ nữa? Cậu cũng nói rồi, bọn họ ngoại trừ giết người cái gì cũng không biết!"

Vinh Kính nhú mày suy nghĩ một chút, đúng là có lý, lại nhìn Kolo.

"Hô... Hai người thật đúng là cò kè mặc cả." Kolo cười lắc đầu, giơ tay tắt thiết bị ghi âm, thấp giọng nói, "Kim cương máu có bao nhiêu viên? Không ai biết! Bản nhỏ à, đối nhân xử thế không nên quá thành thật." Nói xong, cười, buông cái nút ra nói với hai người, "Tôi sẽ từ chỗ Charles cạy miệng, hỏi ra ai là người liên lạc với Black Scorpion, hai người đến lúc đó liên hệ với kẻ đó, vạn sự cẩn thận."

Vinh Kính và Tạ Lê Thần gật đầu, tắt máy tính.

Tạ Lê Thần ngồi xồm xuống cười tùm tùm nói, "Chuyện này thỏa đáng rồi, ngay cả người lớn lẫn trẻ nhỏ có thể không giết người nữa, người lớn có thể cho bọn họ lập thành nhóm cảnh sát bộ đội bí mật để tẩy trắng. Còn trẻ nhỏ, học tập đảng hoàng mỗi ngày hướng về phía trước, làm những cô cậu thiếu niên góc nghếch ngây thơ trong tương lai." Vinh Kính nhìn chằm chằm Tạ Lê Thần một hồi lâu, đột nhiên nhoén miệng cười.

Tạ Lê Thần bị Vinh Kính cười khiến cho choáng váng, nhanh chóng lắc đầu, "Chậc! Cười quá đẹp lúc!"

Sau đó, Tạ Lê Thần giúp Vinh Kính tìm mấy viên kim cương, đều là loại chuẩn, tính toán giá trị, không sai biệt lắm đủ cho trên 100 đứa trẻ sống đến khi thành niên còn được học cao đẳng, cũng đủ cho trên 100 người cao tuổi an hưởng lúc tuổi già, cũng đủ cho trên 100 thanh niên tìm được công việc tốt... Nói chung nuôi 300 người vậy là đủ rồi.

Tạ Lê Thần lấy ra một túi nhung màu đen cất kim cương đưa cho Vinh Kính. Vinh Kính đeo túi kim cương qua cổ, chuẩn bị cuối cùng giao cho những người được tín nhiệm nhất kia... Nếu như những người đó đều còn sống.

"Này." Tạ Lê Thần đột nhiên cảm thấy hứng thú đối với quá trình rèn luyện của Vinh Kính trước đây, "Ờ, một kẻ có xấu mấy thì đối người nhà họ mà nói cũng là người thân thiết nhất, cậu trước đây khi chấp hành nhiệm vụ, có từng mủi lòng chưa?"

Vinh Kính xoay mặt nhìn y, "Dù có thảm đến cỡ nào, cũng không có quyền thương tổn người vô tội, nghĩ như vậy là được rồi! Đối với hành động cũng không cần đặt quá nhiều tình cảm vào."

"Sao?" Tạ Lê Thần không hiểu.

"Tôi cứu những người đó, chỉ là bởi vì lòng cảm thông và chủ nghĩa nhân đạo, cũng là nghĩa vụ." Vinh Kính nói giản lược, "Tôi chỉ là vì muốn sống tốt một chút. Bọn họ dù sao cũng là người xấu, trừng phạt đúng tội. Thế nên... Khi chấp hành nhiệm vụ không nên hoàn toàn tin tưởng những người đó, cũng không nên vì bọn họ mạo hiểm, biết chưa?"

Tạ Lê Thần nhìn chăm chăm Vinh Kính một lúc lâu, giơ tay chỉ vào ngực anh, "Cậu thế này có tính là quan tâm tôi không?"

Vinh Kính cũng chỉ ngực y, "Là đang dạy anh thôi, cục đồ ăn ạ!"

...

"Cậu không nên cường điệu tôi là cục đồ ăn có được không a!" Tạ Lê Thần phóng tới néo Vinh Kính, Vinh Kính đương nhiên phản kích.

Vào ban đêm, Vinh Kính cùng Tạ Lê Thần đi loanh quanh mua sắm.

Ban đầu Vinh Kính nghĩ đi loại hành động mua sắm này không tránh khỏi quá là nữ tính, thế nhưng sau đó mới phát hiện, Tạ Lê Thần không phải mua quần áo, xác thực mà nói là —— đạo cụ.

Lúc về ôm một đồng hồ, còn chưa mở cửa, Vinh Kính đã giơ tay chặn Tạ Lê Thần, chỉ chỉ mặt đất.

Tạ Lê Thần cúi đầu nhìn, sợi tóc Vinh Kính nhét vào khe cửa trước khi đi đã đứt.

Y nhưn mà —— có người vào nhà?

Vinh Kính dán tai vào cửa nghe ngóng, nhúu mà, hình như không hiểu gì.

"Sao vậy?" Tạ Lê Thần cũng dán tai vào cửa nghe, chẳng nghe được gì.

Vinh Kính từ trong tai lý lấy ra một tai nghe dùng nghe trộm, đeo vào tai Tạ Lê Thần, nghe đồn có thể tập hợp âm thanh lại.

Tạ Lê Thần dán vào, chỉ nghe bên trong truyền âm thanh rất mờ ám. Y thoáng chốc đã hiểu là chuyện gì xảy ra, móc ra chìa khóa mở cửa đi vào... Quả nhiên, chỉ thấy trên sofa Tạ Tảo Thần đang cùng Tào Văn Đức ôm sát sần sật tiến hành màn trao đổi tình cảm mãnh liệt."Anh." Tạ Tảo Thần thấy hai người đã trở về, nhanh chóng từ trên người Tào Văn Đức nhảy xuống, chạy sang một bên mặc áo khoác vào.

"Hai đứa bệnh a, sao lại phóng đến chỗ anh mà thân thiết?" Tạ Lê Thần nhìn trời.

"À, chỗ anh có hệ thống bảo vệ tối tân, nên không sợ bị chụp ảnh." Tào Văn Đức trả lời thẳng thắn lưu loát.

Vinh Kính cầm một ly coke gật đầu, "Ừm, chọn lựa thông minh!"

Tạ Lê Thần nhìn trời mắt trợn trắng.

"Chú sao lại tới đây? Không phải đang ở nước ngoài sao?" Tạ Lê Thần tới sofa ngồi xuống, vẫy Vinh Kính, "Này, ai đó, làm đồ ăn khuya đi, đói

quá."

Vinh Kính ném một quả táo cho y.

"Muốn ăn mặn, muốn ăn nui, hoặc là mì Ý." Tạ Lê Thần vẻ mặt đại thiếu gia phân phó, "Muốn vị trứng gà cà chua, muốn Lạp xưởng và nấm đùi gà cho khoai tây và thịt bò."

Vinh Kính lờm y một cái, bất quá không còn cách nào, nếu như còn không nể mặt Tạ Lê Thần, Tạ Tảo Thần và Tào Văn Đức sẽ hoài nghi thân phận mình, đặc biệt cái người Tào Văn Đức kia, vô cùng khôn khéo.

Nấu nước làm nui, Vinh Kính từ trong tủ lạnh lấy cà chua, trứng gà, Lạp xưởng và nấm ra. Vừa làm, vừa mở TV xem tin tức...

Trong TV đưa tin chính là lễ khai trương tại tầng cao nhất ở nhà hàng X xa hoa ngày mai, sẽ có triển lãm kim cương hoàng gia siêu quý giá, chỗ kim cương lần này tổng giá trị chỉ ít hơn 300 triệu.

Vinh Kính nghe xong ngẩn người, nhìn chăm chăm cây củ cải cắt được nửa trong tay ngây người ra.

"Em ngày mai chính là phải đến chỗ đó." Tạ Tảo Thần cười tùm tùm nói cho Tạ Lê Thần, cướp lấy quả táo gặm, "Em là át chủ bài của sàn diễn, thù lao là một viên kim cương lớn nha! Trang sức rên người em và nữ bạn diễn cộng lại trị giá hơn 100 triệu đó."

"Nam mà cũng trình diễn trang sức được?" Tạ Lê Thần bất ngờ.

"Sao không được a." Tạ Tảo Thần cười, "Đã nói là triển lãm châu báu hoàng gia mà, có quyền trượng còn cả vương miện, nghe đồn viên kim cương lớn nhất tới 400 ca-ra nha."

Tạ Lê Thần cười lắc đầu, tự nhủ, ngày hôm nay sao vậy trời, toàn liên quan đến kim cương, quả nhiên kim cương là vĩnh cửu, chỉ một viên vĩnh cửu thôi, đã rất phiền phức rồi.

"Anh có đi không a? Khách đến dự toàn VIP, hơn nữa trước khi đi nhất định phải chọn mua một loại trang sức... Rất nhiều rất có lợi nha." Tạ Tảo Thần lấy ra hai vé cho Tạ Lê Thần, "Em có ba vé đi kèm, Văn Đức muốn đi, anh và Kính Kính có muốn cùng đi không."

"Ờ..." Tạ Lê Thần vốn định từ chối, bởi vì với tính cách Vinh Kính chắc chắn sẽ nói —— tổn hao nhiều thời gian như vậy để nhìn một đồng người đeo một nùi đá, còn lâu tôi mới đi! Tôi thà dùng thời gian để bố trí một hệ thống an ninh càng chặt chẽ, hay là làm chuyện gì đó có nghĩa còn hơn, nói chung chính là đèn đáp tổ quốc giữ gìn hòa bình thế giới bla bla bla.

Nhưng kỳ quái chính là, Vinh Kính từ nhà bếp vọt ra, "Đi! Chúng tôi ngày mai đi!"

Ba người đều sửng sốt. Tạ Tảo Thần vỗ tay một cái, "Ra Kính Kính thích kim cương a, hay cậu thích xem người mẫu? Trình diễn trang sức đều mặc rất rất ít nha, còn có một đại mỹ nhân biểu diễn đeo kim cương mặc bikini nữa!"

"Ngày mai lúc nào?" Vinh Kính nói, mở máy tính.

Tạ Tảo Thần nháy mắt mấy cái, "Buổi trưa 1 giờ bắt đầu, có thể đến 2 giờ rưỡi, sau đó bán đấu giá đến 3 rưỡi, rồi biểu diễn tự do và buôn bán đến 5 giờ, từ 5 giờ đến 7 giờ có dạ tiệc và vũ hội kim cương vân vân... Nói chung hoạt động rất phong phú nha."

"Tôi đang hỏi, toàn bộ quá trình triển lãm châu báu kim cương trước mặt người khác, là từ mấy giờ đến mấy giờ?"

"Ờ..." Tạ Tảo Thần ngăn người, "Buổi chiều 1 giờ đến 2 rưỡi."

Vinh Kính rất nhanh gửi qua hòm thư bí mật cho Kolo một email —— ngày mai buổi chiều tầng cao nhất của nhà hàng X triển lãm đồ trang sức, có thể có cơ hội.

Không lâu sau, email được trả lời —— tôi sẽ phái người trợ giúp, cẩn thận!

Vinh Kính tắt máy tính, quay về nhà bếp tiếp tục làm nui, khiến cho mọi người nhìn nhau.

Tạ Lê Thần đi vào giả như giúp lấy bia, thấp giọng hỏi Vinh Kính, "Này, cậu làm cái quý gì vậy?"

Vinh Kính nhìn bên ngoài một chút, Tạ Tảo Thần và Tào Văn Đức đang xem TV, liền thấp giọng nói, "Nếu như anh là Black Scorpion, biết trong hộp chính là kim cương, mà mấy viên kim cương trên tay đã làm mất mà không biết ai lấy đi, vừa lúc gặp được một buổi triển lãm có kim cương cách đó không xa, anh sẽ làm gì?"

"A..." Tạ Lê Thần hít ngược, "Cướp? !"

Vinh Kính nhướn mày —— còn không phải sao.

Tạ Lê Thần suy nghĩ một chút, lao ra ôm lấy Tạ Tảo Thần nói, "Ngày mai trang phục khi biểu diễn chú phải mặc thêm áo chống đạn đội thêm nón bảo hộ biết chưa? !"

Tạ Tảo Thần trừng mắt nhìn, nhào vào trong lòng Tào Văn Đức, chỉ vào Tạ Lê Thần nói, "Anh thật đáng ghét, biến thái biến thái."

Tạ Lê Thần khước miệng co quắp, lúc này, Vinh Kính từ nhà bếp đưa nui ra, cho Tào Văn Đức và Tạ Tảo Thần mỗi người một phần, rồi cầm phần mình ngồi trên sofa vừa ăn vừa xem tin tức.

"Phần tôi đâu?" Tạ Lê Thần bất mãn.

Vinh Kính chỉ chỉ nôi, "Nguyên cái nôi phần anh đó, biến thái biến thái."

"Phụt, khụ khụ khụ." Tạ Tảo Thần bưng đĩa cười trong lòng Tào Văn Đức, Tào Văn Đức sùng nịch vỗ ngực cho hãnh.

Tạ Lê Thần hít sâu mấy hơi thở, đáng hận a, con thỏ chết tiệt, sớm muộn gì cũng có ngày ông đây ăn cậu từ đầu đến chân!

Chương 12: Vóc người gọi cảm

Sáng sớm hôm sau, Tạ Lê Thần nhìn Vinh Kính nhét từng cái từng cái đạo cụ vào trong người, nhìn không được hỏi, "Kính Kính, cậu thế này, bảo vệ có thể để yên cho cậu vào sao?"

"Không ai phát hiện được, trên người tôi gắn trang bị phản dò kim loại."

"Thần kỳ như thế? Hay hai ta tiện thể đi cướp ngân hàng đi? Tôi cả đời chưa từng cướp được ngân hàng nào." Tạ Lê Thần nói nửa đùa nửa thật. "Ấu trĩ." Vinh Kính cách cách cách cách gõ trừ máy tính, "Không giải thích!"

"Không có tình thú!" Tạ Lê Thần xoa bọt cạo ria mép, quay đầu lại, liền thấy Vinh Kính đang nhìn chăm chăm màn hình máy tính đờ ra.

"Làm sao vậy?"

Tạ Lê Thần dùng khăn mặt lau miệng đi tới, thấy màn hình máy tính trước mắt Vinh Kính, có một bảng biểu.

"Có mấy người đột nhiên thêm vào danh sách." Vinh Kính nói, "Tôi đã nhờ Kolo nói chuyện với cảnh sát địa phương, nâng độ bảo vệ cho ngày mai lên bậc A, thế nên toàn bộ tên trong danh sách ở đây đã được thông qua xét duyệt ... Thế nhưng đột nhiên lại thêm suýt, là nhờ một vị nữ siêu sao tên Linda Lý xin hộ."

"Linda Lý a." Tạ Lê Thần tiện tay lấy lên một quyển tạp chí, lật đến một trang nào đó cho Vinh Kính xem, "Là người này, người mẫu hỗn huyết Trung Nga."

"A..." Vinh Kính gật đầu, "Người này a."

"Người thêm vào là ai?" Tạ Lê Thần hỏi, "Có quan hệ với Black Scorpion sao?"

"Tên là Jeff." Vinh Kính mở ảnh, "Đúng rồi, có phải là người lần trước Văn Đức nhắc tới, hợp tác với anh kia không?"

Tạ Lê Thần nhíu chặt vùng xung quanh lông mày, đi tới, ngồi xuống, biểu cảm nghiêm túc nhìn Vinh Kính.

Vinh Kính cho rằng y phát hiện cái gì, cũng nhìn lại.

Chỉ thấy Tạ Lê Thần chậm rãi giơ tay, trên mũi Vinh Kính... Búng.

"A!" Vinh Kính che mũi, "Làm gì vậy!"

"Cậu gọi Tào Văn Đức là gì?" Tạ Lê Thần nghiêm túc hỏi anh.

Vinh Kính hoài nghi, "Cái gì a? Tào Văn Đức chứ gì."

"Cậu vừa mới gọi cậu ta là gì?"

"... Văn Đức."

"Vậy còn Tạ Tảo Thần?!"

"... Tảo Thần."

"Tôi thì sao?!"

"... Tả Lập Đình, đại ma vương, quý đáng ghét."

"Tôi bóp chết cậu!" Tạ Lê Thần với đáng vẻ muốn giết người phóng tới bóp Vinh Kính.

"Chậm đã!" Vinh Kính nghiêng vai quật Tạ Lê Thần ném lên sô pha trên, hỏi y...

"Thế anh gọi Tào Văn Đức là gì?!"

"... Văn Đức."

"Còn Tạ Tảo Thần?!"

"... Tảo Thần."

"Còn tôi thì sao?!"

"... Thỏ thỏ, Kính Kính, thỏ trắng Tiểu Vinh."

"Anh thấy chưa!" Vinh Kính cũng với đáng vẻ muốn giết người phản kích.

Hai người đang tranh đấu, đột nhiên cuộc gọi video trong máy tính vang lên... máy tính Vinh Kính đang mở sẵn, nên video tự động nhảy ra.

Đầu kia Máy tính xuất hiện một người, là Kolo...

Mà bên này, thấy Tạ Lê Thần nằm ở trên sofa, Vinh Kính ghé vào trên người y, hai người đều quần áo xộc xệch, dính cùng một chỗ. "Ấy..." Kolo nhìn hai người, trấn định mở miệng, "U... Không tệ a! Xem ra tình cảm đã bồi dưỡng không tồi."

Vinh Kính nhanh chóng leo xuống, chỉnh quần áo, "Tôi đang dạy y vật lộn!"

"Tình hình thế nào?" Tạ Lê Thần cũng lười đứng lên, hỏi Kolo.

"Những người hai người muốn biết tôi đại thể đã điều tra ra, có thể khiến hai người giật mình!" Kolo nói rồi cho họ xem ảnh chụp, "Người này! Là người liên lạc quan trọng của Black Scorpion, cũng là nhóm trưởng đương nhiệm."

Vinh Kính và Tạ Lê Thần nhìn ảnh chụp trên tay Kolo đều ngây ngẩn cả người — vừa vặn thật, không phải ai khác, chính là Jeff!

"Tên này quả nhiên có vấn đề a, thảo nào ngày đó đến tham gia tiệc của Charles cứ quẩn lấy tôi."

"Đêm đó hãnc hínhl à kẻ quẩn lấy anh?" Vinh Kính hiếu kỳ, "Vì sao? Hãnc biết thân phận của anh ư, hay là hệ thống bảo mật của chúng ta có sơ hở, hay..."

"Vinh Kính, bình tĩnh." Kolo đứng lúc cắt ngang Vinh Kính, "Lê Thần là nhân tài hiếm có, đối phương có thể cũng muốn tuyển dụng. Chúng tôi đã điều tra, Charles và Black Scorpion hiện tại đang có một chút hợp tác, Black Scorpion thông qua cơ cấu từ thiện của hãnc tẩy đen đồng thời thông qua vận chuyển các vật tư cứu tế vận tải kim cương máu hoặc buôn lậu thuốc phiện."

Tạ Lê Thần nghe đến đó nhin không được cau mày, nhìn Vinh Kính, "Chúng ta thực sự cần phải cứu chữa cái đám người đó sao? ! Để mặc chúng chết cho rồi, dù sao cũng tội ác tày trời, chỉ cứu con cái chúng đi rồi nuôi dạy lại thôi?"

Vinh Kính lờm y một cái, "Đại đa số loài chim luôn chọn cách đập vỡ trứng mà chúng nó không thể ấp được, hơn nữa anh cho là những đứa trẻ ấy đều là cừu nhỏ dụ ngoan sao? Chúng nó toàn là mãnh thú cắn người cả đấy, phải cải tạo thông qua phương thức tự nguyện!"

"Mặt này Vinh Kính đúng!" Kolo cũng gật đầu, "Bất quá hiện tại việc cấp bách là phải bảo đảm triển lãm kim cương ngày mai an toàn, ngày mai sẽ có rất nhiều nhân vật nổi tiếng xã hội đến dự, cũng sẽ có rất nhiều đài truyền hình tiếp sóng, nếu như phát sinh sự kiện đổ máu tôi sẽ bị áp lực rất lớn."

"Ông muốn tôi làm như thế nào?" Vinh Kính hỏi.

"Không làm bại lộ thân phận, bàn điều kiện với Jeff." Kolo nói.

"Không bại lộ..."

"Tiết lộ thân phận hai người cho Jeff quá nguy hiểm, nên phải yếu sấm vai người bọn chúng hoàn toàn không nhận ra tiến vào hiện trường... Lê Thần, có đảm bảo được không?"

Tạ Lê Thần nhếch miệng, "Không thành vấn đề... Đúng rồi, có cung cấp người nào để làm mẫu không?"

"Có." Kolo nói, chỉ chỉ bản thân.

Tạ Lê Thần khước miệng giật giật, "Xấu quá..."

Mũi Kolo khẽ phồng lên, hít sâu một hơi, "Cẩn thận cẩn thận." Nói xong, tắt video.

Tạ Lê Thần đảo mắt nhìn Vinh Kính, "Ông ấy không giận đấy chứ? Tôi chỉ nói thật thôi mà."

"Ông ấy hơi tức giận." Vinh Kính trả lời thẳng thắn. Mà lúc này, đột nhiên video lại mở lên, Kolo bổ sung một câu, "Nếu như nghĩ tôi xấu độ khó quá cao, thì hóa trang thành Mejia đi." Nói xong, vẫy tay với bên cạnh.

Từ bên một mỹ nhân tóc xoăn đỏ gọi cảm đi tới, hai tay chống nạnh, đứng trước màn hình, "Hi... Tiểu Vinh Kính, nghe nói cậu rất cuộc cũng có hợp tác."

Vinh Kính lần này bất ngờ là không có cãi lại, liếc mắt nhìn Tạ Lê Thần.

Tạ Lê Thần giật mình vô cùng, Vinh Kính cũng có người kiêng kỵ a? Cô gái này tuyệt đối không đơn giản.

"Này, anh Tạ đẹp trai, xem cho kỹ cử chỉ dáng vẻ của tôi đó, nếu hiệu quả mô phỏng không tốt, tôi không khách khí với anh đâu." Nói xong, bắt chước dáng mèo đi qua đi lại mấy bước trước màn hình.

Tạ Lê Thần nhìn xong, đối phương tắt video.

"Kolo định bắt tôi giả thành phụ nữ?" Tạ Lê Thần giờ mới phản ứng được.

Vinh Kính có chút hả hê lờm y một cái, "Đáng đời."

Tạ Lê Thần hiểu ra, "Lấy việc công báo thù riêng a!"

Vinh Kính hí mắt cười xấu xa, "Đã nói rồi, ông ấy hơi tức giận!"

Tạ Lê Thần cười nhạt một tiếng, "Xem tôi đây!" Nói xong, đi vào phòng.

Vinh Kính bưng ly coke, vừa uống vừa lật xem thông tin các tiết mục, qua một hồi lâu, nghe thấy tiếng cửa sau đầu mở ra...

Quay đầu lại, thấy một mỹ nhân cao gầy đi ra, dáng vẻ đó còn cả mái tóc đỏ, cộng thêm ánh mắt kia... Khiến Vinh Kính theo bản năng nhảy dựng lên.

Nhìn một hồi, mới thử hỏi, "Mejia?"

"Xem ra tôi vẫn rất thành công." Giọng Tạ Lê Thần làm bại lộ y.

Vinh Kính nhăn mặt nhăn mũi, "Buồn nôn!"

"Buồn cái đầu cậu." Tạ Lê Thần mô phỏng giọng Mejia, Vinh Kính nhanh chóng lắc đầu, giống quá! Bị ảo giác rồi.

"Người phụ nữ này có thân phận gì, cậu hình như rất sợ cô ta?"

"À... Mejia a, cô ta là sát thủ NO1 của tổ chức, hiện tại là trợ thủ của Kolo." Vinh Kính lắc đầu, "Rất khó đối phó, vô cùng vô cùng bạo lực!"

"Một người phụ nữ gọi cảm như thế lại là sát thủ?" Tạ Lê Thần nhìn vào gương tạo dáng, "Ai nha, vóc người thật không tệ a, như thế này mà ra ngoài nhất định sẽ thu hút N ông bầu người mẫu cho xem."

"Cuồng tự kỷ." Vinh Kính hỏi y, "Còn tôi thì sao đây?"

"Ờ, trang phục với bộ tóc vàng của cậu sáng sớm là được rồi, tôi chỉnh lại chút cho cậu để người ta không nhận ra. Black Scorpion hẳn là đã tiến hành điều tra nhất định, phỏng chừng hiện tại manh mối duy nhất bọn họ nắm giữ trên tay, chính là mỹ nhân tóc vàng xuất hiện ở gần bảo tàng.

Vinh Kính âm thầm tán thưởng, suy đoán của Tạ Lê Thần và tình hình tình báo không khác mấy, Black Scorpion đang toàn diện truy nã hai người, trong đó một người có ria mép, người kia chính là một mỹ nam tóc vàng bích mắt xanh....

Sau giữa trưa, Vinh Kính và Tạ Lê Thần đúng giờ đi tới nhà hàng cao cấp kia.

Đưa vé khách VIP ra, hai người trực tiếp tiến vào khu kiểm tra an ninh, quả nhiên không có gặp phải phiền phức gì, nhưng thật ra người bảo vệ phụ trách kiểm tra an ninh lại bị Tạ Lê Thần giả thành mỹ nhân đùa giỡn...

Vinh Kính đi theo phía sau y nhúu mày, nhắc nhở, "Này, công phu Mejia vô cùng vô cùng tốt, tính cách cũng vô cùng vô cùng bạo lực, lát nữa anh cần thận không bị lộ a."

"Không thể nào." Tạ Lê Thần nhún nhún vai dáng vẻ thành thạo.

Vinh Kính khó hiểu, Tạ Lê Thần chỉ gặp Mejia có một lần, sao lại mô phỏng giống được như vậy? Thực sự giống bản gốc như đúc!

Hồi trước anh có đọc tài liệu về Tạ Lê Thần, phần năng lực được ghi là —— nhân cách phục chế, phân liệt, tái sinh, mở rộng... tiềm lực khai phá 100%.

Anh đã đọc qua nhiều Black Crow như vậy, tiềm lực khai phá cao hơn 50% đã rất ít rồi, thế mà còn cao tới 100%, quả thực không thể tin được! Mà đáng sợ nhất chính là trong phần huấn luyện phía dưới, tự nhiên ghi là 0! Một người hoàn toàn chưa từng được huấn luyện, thế mà năng lực đã không tê ... Khụ khụ. Vinh Kính ho khan một tiếng, với cường điệu của mình, y chính là một kẻ biến thái!

Hai người đến thật sự là quá gây chú ý.

Tới bàn T, Tạ Lê Thần thoải mái ngồi xuống.

Vinh Kính đã được hoá trang, hôm nay thoát nhìn như là một người con lai, đeo kính râm căn bản nhìn không ra hình dáng vốn có.

"Thật xin lỗi quý cô." Tào Văn Đức lễ độ ngồi đối diện Tạ Lê Thần nói, "Chỗ này là của bạn tôi."

"A... Lê Thần phải không?" Tạ Lê Thần cười nói, "Tôi đúng đúng cần tấm vé này, thế nên anh ấy rất tốt bụng nhường lại cho tôi, hình như anh ấy muốn cùng thỏ nhỏ gì đó nhà mình ở trong thế giới hai người."

Tào Văn Đức bật cười lắc đầu —— cái con người kia! Bất quá Tạ Lê Thần từ trước đến nay thích sao làm vậy, cũng không còn cách nào, kệ đi, có Vinh Kính bên cạnh... ít nhất ... không chịu thiệt là được.

Vinh Kính âm thầm néo Tạ Lê Thần một cái —— anh một ngày ngoài miệng không chiếm tiện nghi thì chết sao!

Rất nhanh, trình diễn thời trang bắt đầu.

Vinh Kính nhìn non nửa căn phòng, không thấy Jeff lộ diện, ngay cả người tên Linda Lý kia cũng không... Cảm thấy có chút không đúng.

Lúc này, có một bảo vệ xuất hiện ở cửa, nói vào bộ đàm.

Vinh Kính nhẹ nhàng kéo Tạ Lê Thần, cho y nhìn phía cửa, thấp giọng nói, "Vốn có bốn bảo vệ ở cửa, hiện tại chỉ có ba, hơn nữa hình dáng thay đổi!"

Tạ Lê Thần sững sốt, "Bọn Jeff cũng không đến, là chuẩn bị triển khai hành động sao?"

"Phòng chừng là hai bên buôn bán đã nhận ra có dị dạng, cần động thủ lập tức." Vinh Kính thấp giọng nói, "Hiện tại hành động ngay!" Nói rồi, túm Tạ Lê Thần rời đi, đi về phía cửa. "Chỉ có hai người chúng ta?" Tạ Lê Thần mở to hai mắt nhìn, "Người ta có vũ khí hạng nặng đó!"

Vinh Kính liếc mắt trừng y, "Anh cũng biết Tào thần không thể mặc áo lót chống đạn mà vào, nếu đám người này phát rồ, anh không sợ em trai mình thụ thương?!"

Tạ Lê Thần nuốt nước bọt, cuối cùng giơ tay chỉ vào Vinh Kính, "Ông đây gạt người còn có thể, bất quá đánh nhau thì không được, mưa bom bão đạn càng chưa thấy qua, lát nữa cậu che chắn cho tôi!"

"Đi thôi." Vinh Kính đẩy y ra... Quả nhiên, thấy tại cửa thang máy bên ngoài phòng khách, Jeff đang cùng một người phụ nữ nói chuyện.

Vinh Kính và Tạ Lê Thần liếc mắt nhìn nhau, thông dong đi đến phía sau bọn họ.

Jeff thấy Vinh Kính, hơi sững sốt.

Lúc này, Tạ Lê Thần vừa lúc đến phía sau hắn, cười, dùng tiếng Nga học từ Vinh Kính được thấp giọng nói một câu, "Black Scorpion, muốn lấy hàng thì đi theo tôi."

Jeff sững sốt, quay ngoắt đầu lại nhìn chăm chăm hai người, liền thấy hai người leo lên đài ngắm cảnh trên sân thượng.

Hắn lập tức ra lệnh tạm dừng hành động, bao vây đài ngắm cảnh trên sân thượng. Một bên Linda Lý sắc mặt trắng xanh nhắc nhở hắn, "Cẩn thận một chút, người kia là Tây Á."

"Red Dragon Tây Á?" Jeff sửng sốt.

Linda cảnh cáo hắn, "Cô ta rất có địa vị, kim cương ở trong tay cô ta vẫn tốt hơn rơi vào tay người ngoài, anh cẩn thận xử lý!"

Jeff gật đầu, lên sân thượng, đến gần Tạ Lê Thần và Vinh Kính.

Chương 13: Nhân viên chuyên nghiệp

Vinh Kính và Tạ Lê Thần đi lên sân thượng, Tạ Lê Thần thấy Jeff cũng đến, liền ngắc ngứ hỏi Vinh Kính, "Này này, tôi làm thế quái nào mà giao tiếp với hắn a?"

"Hiện tại mới hỏi?" Vinh Kính đang quan sát bốn phía, phát hiện quanh đó không có Black Scorpion tập kích.

Lúc này, Jeff cũng đi tới bên cạnh hai người, dùng tiếng Nga hỏi, "Hàng ở trên tay các người?"

Tạ Lê Thần không hiểu, không thể trả lời, chỉ cười cười. Như là nói, nữ vương Mejia ta đây chỉ đến để hạ mệnh lệnh.

Jeff thấy cô ta ngạo mạn, biết cô ta làm việc cho tổ chức tội phạm cấp quốc tế, nên xoay mặt nhìn Vinh Kính, "Các cậu muốn thế nào?"

Vinh Kính trả lời một câu, "Cho anh một con đường sống."

Jeff nhíu mày, "Kim cương ở đâu?"

Tạ Lê Thần nghe hai bên bắt đầu nói tiếng Anh, bèn nói, "Chúng tôi muốn mua tài liệu hai bên!"

"Tôi không thể nói." Jeff lắc đầu, "Hành nghiệp phải có quy củ."

"Anh hẳn biết thứ được vận chuyển là gì." Tạ Lê Thần quay về phía mặt phản quang của cây cột kim loại chỉnh sửa tóc, "Vận chuyển loại vật phẩm

này, kết cục tự đoán được, có chúng tôi tham dự hay không cũng chả sao."

Jeff trầm mặc không nói, giống như là đang tự hỏi.

"Anh biết có bao nhiêu thôn trang bởi vì vận chuyển kim cương máu mà bị tàn sát không?" Tạ Lê Thần châm đầu vào lửa. Vinh Kính nhíu mày, tự nhủ... Không có chuyện này a, Tạ Lê Thần là đang lừa người?

Jeff ngẩng mặt kinh ngạc nhìn Tạ Lê Thần, "Có sao?"

Vinh Kính căng thẳng, Tạ Lê Thần cái tên này lừa người cũng không xem đối tượng.

Tạ Lê Thần cũng vẫn tự tin như cũ, "Cần tôi đưa tài liệu và ảnh chụp cho anh xem không?"

Vinh Kính trên mặt bất động thanh sắc, cũng nghĩ đối sách, vạn nhất gã Jeff thành thực kia muốn tận mắt xem chứng cứ, bước tiếp theo làm sao bây giờ.

Nhưng may là, Jeff cũng không bám riết lấy vấn đề này, "Tôi dựa vào cái gì để tin tưởng cô?"

Tạ Lê Thần giơ tay ném một thứ cho hắn, Jeff tiếp lấy, là một viên kim cương.

Jeff nhìn viên kim cương, "Tôi bắt các người để trao đổi kim cương với kẻ phía sau màn sai các người, chẳng phải hơn sao?"

Tạ Lê Thần cũng nở nụ cười, "Anh cho rằng tôi sẽ coi trọng mấy tên lâu la như vậy sao?"

Jeff trầm ngâm không nói... Danh tiếng Mejia rất nổi, có người nói cô ta đã huấn luyện ra rất nhiều sát thủ, bản thân có biệt hiệu Red Dragon, không chỉ bởi vì cô ta có mái tóc đỏ dài, mà vì lực sát thương của cô ta. Có rất nhiều căn cứ khủng bố đều do một mình cô ta phá hủy, nghe nói cô ta quen dùng song đao không thích dùng súng, lực sát thương quả thực giống như phiên bản nữ của Kẻ Hủy Diệt vậy.

"Các người muốn thế nào?" Jeff hỏi Mejia, nhẹ nhàng khoát tay với chúng thủ hạ đã bao vây quanh dài cao, thủ hạ rút đi.

Vinh Kính từ trong túi trước lấy ra một máy tính cầm tay di động, mở video cho Jeff xem.

Trong cuộc gọi video xuất hiện bóng dáng Kolo, "Xin chào, Black Scorpion."

Jeff liếc mắt đã nhận ra Kolo, "Ra là có rồng lớn tham gia, không ngờ một đám hộ tống nho nhỏ chúng tôi lại khiến phía chính phủ chú ý."

"Tôi có thể đảm bảo an toàn cho các anh, hiện tại có một cơ hội có thể cho các cậu thực hiện mục đích lâu dài vẫn nỗ lực tới nay, đồng thời từ nay về sau phân rõ giới hạn với cảnh hắc ám này... Anh chỉ cần gạt đầu là được."

Jeff trầm mặc một lúc lâu, "Được, thế nhưng ông phải đảm bảo an toàn cho ngôi làng, còn nữa... Đảm bảo đám trẻ trong làng trong tương lai sẽ không trở thành sát thủ."

Vinh Kính và Tạ Lê Thần liếc mắt nhìn nhau, ấn tượng với gã Jeff này đôi mới không ít.

"Thành giao." Kolo đáp ứng, cùng lúc chuẩn bị tắt video đi, Jeff cũng lệnh cho mọi người phía sau giải trừ vũ khí rời đi.

Đang lúc Tạ Lê Thần thấy may mắn nhiệm vụ lần này rất nhẹ nhàng đã được giải quyết... Nghe được có người đột nhiên nói, "Tôi nghĩ đề nghị đó không được chút nào!"

Jeff quay đầu lại, thấy có mấy người thành viên Black Scorpion trên tay giơ súng, chĩa vào bọn họ, dẫn đầu là một tên đầu trọc.

"Wo Erluo, anh muốn làm gì?" Linda nhú mày chất vấn. Cùng lúc đó, thành viên Black Scorpion mai phục bốn phía, cũng dùng súng chĩa vào gã Wo Erluo đầu bóng lưỡng kia."Buông súng." Jeff ra lệnh.

"Vì sao?" Wo Erluo hỏi Jeff, "Chúng ta hiện tại vẫn đang sai lầm đó thôi."

"Sai lầm lớn nhất tôi phạm chính là cho cậu đi làm ăn, tôi đã nói rất nhiều lần rồi, kim cương máu không thể đụng vào." Jeff trong lời nói ẩn hàm chứa phần nộ, "Cậu có từng nghĩ làm như vậy quay về làng có hậu quả gì chưa."

Tạ Lê Thần và Vinh Kính liếc mắt nhìn nhau —— ê, nội chiến kìa.

"Về làng mẹ gì!" Wo Erluo biểu cảm trên mặt trở nên dữ tợn, "Đám trẻ kia, còn cả đám ác ma già mãi không chết đó, ngày nào bọn tôi cũng vào sinh ra tử, thế mà anh thì đem hết tiền cho bọn chúng!"

"Wo Erluo! Mày điên rồi sao, mày là người làng!" Mấy thành viên Black Scorpion khác bất mãn và khinh bỉ hẳn, "Đám trẻ đó là đời sau của chúng ta, còn những người lớn tuổi là đời trước của chúng ta!"

"Ai thèm quan tâm bọn chúng chết hay sống! Thế giới này chỉ có kẻ sống sót... Tao có một đề nghị rất hay, nhé?" Wo Erluo nhìn nhóm Vinh Kính, "Hai kẻ kia trộm kim cương máu của chúng ta, chúng ta khống chế chúng, lấy lại kim cương máu, sau đó giết chúng! Như vậy đã có thể khai báo với người mua và kẻ bán rồi. Còn giờ chúng ta cướp chỗ kim cương này ở đây, cùng nhau xa chạy cao bay, không bao giờ quay về cái làng kia nữa. Chúng ta có thể đến Las Vegas hay Ma Cao, làm buôn bán, trải qua những ngày làm người thực sự, không tốt sao? !"

Vinh Kính nhìn hai bên giằng co, cảm thấy tình hình không ổn.

Đúng lúc này, lại nghe có một giọng nói mơ hồ đặc biệt từ tính, không biết từ chỗ nào truyền tới, "Anh cũng biết anh không phải người a?"

Tất cả mọi người sửng sốt, bọn Wo Erluo nhìn phía bốn phía, "Ai? !"

Nhóm Jeff cũng sửng sốt, bốn phía không có ai a... Chẳng lẽ là mai phục của Kolo.

"Hay là Chúa trời?"

Tạ Lê Thần chen vào một câu, Vinh Kính nhìn trời, chắc chắn là Tạ Lê Thần dùng tiếng bụng giở trò quỷ.

"Đùa tôi sao." Wo chĩa súng vào Jeff, "Jeff, anh đã không còn thích hợp để làm người đứng đầu Black Scorpion nữa... Nhanh chóng ra quyết định cuối cùng đi, cho bọn tôi thấy sự quyết đoán của anh."

Jeff tịnh không nói lời nào, đấu mắt với Erluo.

Vinh Kính chú ý trong tay áo hắn có một cái dao nhỏ, biết hắn đang chờ một cơ hội, liền giật ngược Tạ Lê Thần lách đi, trốn ra sau cái cột.

Wo Erluo sừng sốt, giơ súng định giết hai người... Cùng lúc đó, chỉ thấy Jeff vung tay, phi dao về phía cổ tay Wo Erluo.

Wo Erluo giống như rất hiểu Jeff, gã vừa thấy tay hắn thủ khê cử động liền lập tức nghiêng người sang một bên... Cùng lúc thành viên Black Scorpion từ bốn phía lao ra khống chế mấy người phía sau Wo Erluo.

Khi Jeff lại định phi dao Wo Erluo đã lách đến bên Linda, đứng lên một tay giữ lấy Linda, dùng súng chĩa vào cổ cô, nói với Jeff, "Ném dao đi, ném đi!"

Jeff nhú mày, không thể làm gì khác hơn là nắm cái dao khác đang cầm trong tay ném xuống mặt đất, Wo Erluo căng thẳng kèm chặt Linda, ý bảo mọi người lui ra phía sau! Vinh Kính và Tạ Lê Thần trốn ở sau cái cột.

Tạ Lê Thần nhún vai, "Sao vậy?"

Vinh Kính "suyt!" y. Đừng có rồi!

Tạ Lê Thần đột nhiên chú ý đến cái dao Jeff vừa ném xuống trên mặt đất, còn cả vị trí Erluo, nhanh trí.

Wo Erluo lúc này vẫn kèm Linda di chuyển sang bên này, lệnh toàn bộ lính cầm súng buông hết súng ra phía sau Jeff đứng. Chính lúc này, đột nhiên nghe giọng "Chúa trời" kia lại vang lên, "Kẻ ti tiện vong ân phụ nghĩa sẽ không có kết cục tốt."

Wo Erluo sừng sốt, "Ai!"

Vinh Kính không hiểu gì nhìn Tạ Lê Thần —— anh định làm gì vậy?

Tạ Lê Thần tiếp tục liếc cái dao trên mặt đất , và vị trí Wo Erluo, đột nhiên hô một tiếng, "Ở trên đây này!"

Wo Erluo theo bản năng nhìn lên trên, giơ súng định phòng bị... Ngay giờ khắc này, Tạ Lê Thần từ sau cột thấp người chạy ra, lăn tại chỗ vừa lúc ra phía sau Wo Erluo, thuận lợi nhặt lên cái dao trên mặt đất, đứng dậy trở tay đâm vào gáy gã.

"A!" Wo Erluo kêu thảm một tiếng, Linda phía trước liền nắm trụ cánh tay gã quật một cái, súng trên tay Wo Erluo rơi xuống đất.

Người của Jeff tiến lên khống chế Wo Erluo đang kêu gào.

Tạ Lê Thần chỉnh sửa lại tóc, vẫn duy trì tạo hình vẻ "mỹ nhân" hoàn mỹ vốn có, nhú mày với Vinh Kính ở bên tròng mắt há hốc.

Vinh Kính thực sự ngây người. Không phải bởi vì Tạ Lê Thần công phu tốt, mà là toàn bộ động tác của Tạ Lê Thần, hoàn mỹ y như động tác anh xử lý hai tên đồ đen ở trong bảo tàng lần trước đã làm, hầu như giống như đúc... Làm sao có thể? !

Lúc này, có tiếng vỗ tay truyền đến, mọi người theo âm thanh nhìn qua, chỉ thấy là Kolo bên trong máy tính.

Jeff cũng rút dao từ trên cổ Wo Erluo ra giấu đi, gật đầu với Tạ Lê Thần, "Quý cô Mejia quả nhiên danh bất hư truyền."

Tạ Lê Thần cười cười, rất thông dong.

Vinh Kính cảm thấy có chút thất bại, liếc mắt nhìn Kolo trong màn hình, Kolo cũng nhún nhún vai với anh.

Lấy máy tính đi động ra, giao cho Jeff, Vinh Kính đứng sang cạnh Tạ Lê Thần.

Jeff cầm máy tính, đến một bên nói cho Kolo chi tiết hành động lần này, còn cung cấp tài liệu hai bên buôn bán.

Kolo nắm giữ đầu mối quan trọng, bàn xong điều kiện với Jeff, dùng đối thoại.

Jeff trả lại máy tính cho Vinh Kính, đưa người đi.

"Hô..." Tạ Lê Thần thấy người vừa rời đi, lập tức thả lỏng xuống, tựa trên vai Vinh Kính, "Ai nha, vai đau quá."

"Kéo dân đi." Vinh Kính khinh thường nói, "Loại động tác này phải được thường xuyên huấn luyện mới làm được, không phải chút thông minh mà cục đồ ăn có thể học được."

"Sao?" Tạ Lê Thần giơ tay nắm cằm anh, "Bị tôi học được nên bất mãn à? Bạn nhỏ Vinh Kính?"

"Biến, anh mới là bạn nhỏ ấy." Vinh Kính đẩy y một cái, thu hồi máy tính đi ra ngoài."Này." Tạ Lê Thần dính phía sau anh, "Bế tôi được không à? Mỹ nữ đi không nổi nữa."

"Đi chết đi, Simon!" (con chồn Simon trong Pumbaa and Simon á)

"Oa... Có cần tuyệt tình vậy không."

Thêm một lần hành động, hoàn mỹ hoàn thành.

...

Việc này chỉ chớp mắt đã qua một tuần, cổ của Lê Thần đã bình phục, bọn họ nhận được liên lạc video từ Kolo.

"Hành động thế nào?" Vinh Kính hỏi.

"Vô cùng thành công." Kolo nói, "Black Scorpion hiện tại đã là đồng sự với hai người, sẽ chấp hành những nhiệm vụ khác, khi cần tôi sẽ để cho họ phối hợp với hai người."

"Còn dám trề?"

"Yên tâm đi, đã sắp xếp ổn thỏa, hai bên đều thoả mãn."

"Rõ." Vinh Kính gạt đầu tắt video đi, lấy túi nhung màu đen đặt ở trên giường qua, bên trong là kim cương lần trước Tạ Lê Thần tỉ mỉ chọn ra.

"Phải nghĩ cách đưa cho Jeff." Vinh Kính bắt đầu lo lắng làm thế nào gửi đi mà dùng ít sức lại không có kẽ hở.

Lại nghe Tạ Lê Thần chậm rì rì nói, "Không cần đâu."

"Cái gì?" Vinh Kính không hiểu lắm.

"Oáp..." Tạ Lê Thần ngáp một cái, "Một cái túi toàn thủy tinh thì gửi cái quái gì."

"Thủy tinh..." Vinh Kính mở túi nhìn, trợn tròn mắt, kim cương sáng loáng trước kia đã biến thành một đồng mảnh thủy tinh công nghiệp.

"Kim cương đâu?" Vinh Kính tóm lấy áo ở Tạ Lê Thần, "Có phải anh đã đánh tráo trong lúc tôi đang tắm không?!"

Tạ Lê Thần cười, "Ai nha, cậu kích động cái gì..."

"Kim cương đâu?" Vinh Kính đè y hỏi.

Tạ Lê Thần thở dài, lấy một kẹp văn kiện từ trên sofa trên đưa cho anh.

Vinh Kính nghi ngờ mở văn kiện xem, một lúc lâu mới hồi phục tinh thần, "Quỹ?"

"Ừ." Tạ Lê Thần đóng tạt chí lại, "Một đồng kim cương mà thôi, cuối cùng cũng dùng hết ... Thế nhưng lập một cái quỹ thì không giống, hơn nữa còn có thể thúc đẩy tài chính, tôi đã mời chuyên gia lưu ý rồi, yên tâm đi, sau này đám trẻ kia đều có cơm ăn, thông minh còn có thể lên đại học."

Vinh Kính ném trả văn kiện cho y, "Sao không bàn bạc với tôi, tự mình quyết định như vậy."

"Loại chuyện nhỏ này, mình cục đồ ăn tôi đối phó là được rồi, làm sao dám làm phiền đến ngài?" Tạ Lê Thần nói kháo quá khứ, chọc chọc thắt lưng anh, "Hoàn toàn thoả mãn chưa? Nhân viên chuyên nghiệp?"

Vinh Kính lờm y một cái, "Cũng tạm tạm."

Chương 14: Người theo dõi xuất hiện

Đối với diễn viên mà nói, cơ bản là không có nghỉ phép, luôn chạy show quay phim này nọ, Tạ Lê Thần căm thù đến tận xương tuỷ, thế nhưng hiện tại ở nhà phè phỡn cũng không dễ dàng, hưởng chi là bộ phim do công ty của y đầu tư. May là có Vinh Kính bên cạnh, mỗi ngày cãi nhau rất thú vị, phản ứng của Vinh Kính vô cùng không giống người thường, chọc vào chơi đặc biệt vui. Vinh Kính gần đây cũng rất bận, anh sáng tạo ra một hệ thống mô phỏng hành động, sau khi kết nối với cơ sở dữ liệu nội bộ tổ chức Kolo cung cấp, có thể mô phỏng toàn bộ hoạt động tập kích nổi tiếng trên thế giới. Vinh Kính có thể giống như chơi game lấy bất kỳ thân phận gì tham gia hành động, đồng thời sau đó còn tiến hành chấm điểm và ước định.

Hệ thống mô phỏng này được tạo ra, Vinh Kính đưa cho Kolo, có thể dùng để huấn luyện tân binh và thao luyện ngày thường.

Hệ thống nhận được sự khen ngợi, Vinh Kính còn được trao tặng một huy hiệu, nhận được một phần tiền thưởng cũng đủ dày, hơn nữa bôj phim lần trước của Tạ Lê Thần thành công, đạo diễn trả cho anh một đồng cát-sê tiền thù lao, Vinh Kính hiện có khá nhiều tài sản.

Tạ Lê Thần vẫn cho rằng Vinh Kính khá là nghèo, nhưng sau khi ngẫu nhiên biết được số dư tài khoản anh gửi ngân hàng và các hạng mục đầu tư rồi lại càng hoảng sợ, không hiểu nổi sao một nhân vật ngây thơ như thế, vì sao có nhiều tiền như vậy. (người ta môn đăng hộ đối với chú r còn đòi gì nữa ==)

Vinh Kính khinh bỉ lờm y, "Đừng tưởng rằng chỉ có gian thương mới kiếm được tiền, công việc của tôi rất có ý nghĩa, hơn nữa thù lao rất nhiều!"

...

"Kính Kính."

Chiều nay, Tào Văn Đức tìm đến Vinh Kính, đưa chi phiếu cho anh.

"Đây là cái gì?" Vinh Kính không hiểu.

Tạ Lê Thần ngày hôm nay vừa dịp nghỉ ngơi, ghé vào sô pha trên biểu thị bất mãn, "Cậu hình như là người đại diện của anh a, sao lại cho cậu ấy tiền mà không cho anh? Cậu ta có chi cho cậu 10% không?"

"Em đưa giùm đạo diễn mà." Tào Văn Đức nói với Vinh Kính, "Mấy cảnh bắn giết cậu tham gia xử lý, đã được hội đồng nghệ thuật phong làm kinh điển. Đạo diễn lần này danh tiếng bay cao, thế nên ông ta chi 20% tổng số tiền kiếm được cho cậu, coi như cảm tạ, đồng thời mong muốn lần sau còn có thể hợp tác."

Vinh Kính nhìn chi phiếu, vươn qua tử mi đếm, ngẩng đầu nghiêm túc hỏi, "Đây là 20%? Làm đạo diễn giàu ghê a!"

"Này." Tạ Lê Thần cảm thấy hứng thú hỏi Vinh Kính, "Cậu có số tiền này chuẩn bị dùng như thế nào đây?"

"Ừm, khấu trừ khoản chuẩn bị đầu tư..." Vinh Kính suy nghĩ một chút, "Còn có thể dư được một phần, dùng như thế nào đây..."

"Dùng hết đi." Tạ Lê Thần đề nghị, "Cậu đừng có suốt ngày mua máy bay đại pháo nữa, mua cái gì đó xa xỉ, đẹp để chơi hay đi."

"Anh kiểu gì cũng là đồ xa xỉ." Vinh Kính liếc mắt nhìn y, "Tôi thà đổi thành lương thực cho thả dù xuống Châu Phi còn hơn!"

...

"Tôi chỉ là đề nghị cậu đừng cả ngày làm việc, đi ra ngoài giải trí." Tạ Lê Thần nói rồi, đứng lên, "Quyết định vậy đi, chiều nay chúng ta đi mua sắm? Tiện thể tạo chút chuyện xấu đăng báo gì đó nữa."

Mới nói xong, Tào Văn Đức ném gối qua.

"Ừm..." Vinh Kính nghiêm túc suy nghĩ một chút, nghỉ ngơi thích hợp cũng có lợi cho công việc, gật đầu, "Vậy đi mua sắm." Vừa nói xong, máy tính "tít tít tít" vang lên.

Tạ Lê Thần nhíu mày, "Không phải lại có nhiệm vụ chứ!"

Vinh Kính mở cuộc gọi video ra, lần này điện báo không phải Kolo, mà là kỹ thuật viên trong tổ chức CROW, phụ trách phát minh vũ khí, tên Sara.

"Sara?" Vinh Kính thấy người kia thái độ không tệ lắm.

Tạ Lê Thần vươn qua nhìn, chỉ thấy Sara là một ông chú tóc vàng hơn ba mươi tuổi, dáng vẻ có chút chán chường, bên cạnh còn có một chú chó lớn uy phong ngời chồm hồm, hẳn là thuộc loài beç-giê Đức.

"Hi, Bolt." Vinh Kính chào con chó qua màn hình, thân thiện hơn nhiều so với thái độ đối đãi nhất quán của anh với bất kỳ ai.

Con beç-giê kia lập tức "gâu" một tiếng, vẫy đuôi với Vinh Kính.

"Kính, trang bị kiểu mới cậu muốn đã tạo xong, đúng rồi, rắn và nhện độc giống mới là giả, được máy móc khống chế, nên không cần sợ."

"Rắn?" Vinh Kính nhướn mày, "Rốt cuộc cũng bắt đầu chế tạo vũ khí sinh vật a?"

"Ừm." Sara rút điều thuốc, lật tờ báo trên bàn, "Phải rồi, dùng thử rồi phiền cậu báo kết quả lại cho tôi nhé."

"Được, cứ giao cho tôi." Vinh Kính gật đầu, rồi vẫy tay với chú chó ở đầu kia, "Bye bye Bolt."

Chú chó tên Bolt cũng phe phẩy đuôi với Vinh Kính gâu gâu hai tiếng, video tắt.

Khép máy tính bảng, Vinh Kính ngẩng đầu, chỉ thấy Tạ Lê Thần đỡ trán bất lực, mà một bên Tào Văn Đức đang trừng mắt há hốc.

Vinh Kính kinh hoàng, không xong rồi —— quên mất Tào Văn Đức cũng ở đây!

Tào Văn Đức sừng sốt rất rất lâu, đang lúc Vinh Kính và Tạ Lê Thần suy nghĩ một lý do cho qua chuyện, lại nghe anh ta đột nhiên kinh hô, "Hai người thế mà lại đi nghiện game internet? !"

Tạ Lê Thần và Vinh Kính đều có chút há hốc mồm —— online? !

"Tôi trước đây đã thấy kỳ quái, hai người cả ngày cái gì mà vũ khí, cái gì mà trang bị, lại còn tổ chức với nhiệm vụ, ra là đang chơi game!" Tào Văn Đức hiển nhiên rất tức giận, "Chỉ có trẻ con mới lên mạng mua trang bị, hai người lớn giùm cho tôi nhờ!"

Vinh Kính và Tạ Lê Thần đều nhìn trời thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ, may Tào Văn Đức là một tên ngốc, não chứa quá nhiều thứ rồi.

"Bỏ ngay cho tôi!" Tào Văn Đức nói rồi chỉ vào Tạ Lê Thần, "Đặc biệt là anh đó!"

Còn định tiếp tục giáo huấn, thì điện thoại của anh ta reo lên, nhanh chóng nghe, "Alo? A... đạo diễn Vương!"

Tào Văn Đức che điện thoại cảnh cáo hai người, "Tôi đi làm việc trước, lát về rồi xử lý tiếp hai người!" Nói xong, nghe điện thoại chạy đi.

Vinh Kính và Tạ Lê Thần liếc mắt nhìn nhau —— đi thôi.

"May là Văn Đức ngốc không bị lộ ra." Vinh Kính cảm khái một chút.

"Cậu mới ngốc á, còn không biết xấu hổ nếu nói người khác." Tạ Lê Thần mặt hướng lên trời ngênh ngang cắn một quả dưa chuột đi trên đường, nữ sinh đi ngang qua xung quanh đều châu đầu ghé tai, nhận rõ xong liền lấy camera chụp và thét chói tai. Tạ Lê Thần còn đặc biệt "hiền hoà", vẫy tay với mọi người, chỉ chốc lát sau đã khiến giao thông tắc nghẽn.

"A! Người bên cạnh Tạ Lê Thần bên là ai a? !"

Các nữ sinh thấy mỹ nam X2, lập tức tâm tình tăng vọt, đều bàn tán quan hệ Vinh Kính và Tạ Lê Thần .

Vinh Kính nổi giận, cái người này không yên tĩnh được một chút, kéo y đi.

Các nữ sinh bao vây truy đuổi chặn đường cả cái ngã tư, may mà Vinh Kính rành đường a, mới thoát khỏi đoàn náo nhiệt vây hóng đó, nhìn lại Tạ Lê Thần, cười không biết có bao nhiêu hài lòng.

Vinh Kính hận a, cục đồ ăn này bản lĩnh gì cũng không, chỉ có gây chuyện là vô cùng giỏi.

"Đừng nghiêm túc như vậy chứ mỹ nhân." Tạ Lê Thần giơ tay xoa xoa đầu lông mày của Vinh Kính, "Đối nhân xử thế phải xán lạn như ánh thái dương mới có lợi, một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ a." Nói xong, thoải mái đủng đỉnh đi vào khu buôn bán.

Nhân viên cửa hàng thời trang hàng hiệu thấy Tạ Lê Thần có chút kích động, đều chạy tới giới thiệu kiểu dáng mới. Tạ Lê Thần không phải mua quần áo cho mình, mà mua cho Vinh Kính.

Chọn được một đồng, Tạ Lê Thần tựa ở cửa phòng thay quần áo, nói với Vinh Kính cách màn hình bên trong đang thay quần áo, "Vinh Kính."

"Sao?"

"Cậu ngoại trừ chiến tranh ra, còn có sở thích gì không?"

"Ai nói tôi thích chiến tranh, tôi thích thế giới hòa bình." Vinh Kính thay xong quần áo đi ra.

Tạ Lê Thần lập tức mắt sáng ngời, ngẩng mặt đi tới nhéo thắt lưng người kia một cái, "Mập ra rồi."

"Có hả?" Vinh Kính hoàn toàn không biết bị lợi dụng, còn nghiêm túc nghiên cứu thắt lưng có cần thu lại hay không... Chính lúc này, bỗng nhiên thấy trong gương có bóng người thoáng qua...

"Sao vậy?" Tạ Lê Thần thấy Vinh Kính quay ngoắt lại đầu nhìn phía sau, có chút không hiểu.

"Không có gì." Vinh Kính lắc đầu, phía sau chỉ có khách xem quần áo, có lẽ là bản thân quá cảnh giác.

Chọn được vài bộ hợp, hai người rời cửa hàng, lúc ra khỏi cửa, Vinh Kính đứng ở ven đường nhíu mày nhìn quanh bốn phía.

"Này." Tạ Lê Thần kéo kéo anh, "Kế tiếp đi đâu? Tôi còn có mấy cửa hàng quen, có muốn đến không?"

Vinh Kính hiện tại không có tâm tư, anh vừa giống như nghe được "tách" một tiếng rất nhỏ, có người đang chụp ảnh.

Nhưng nguyên một đường này kỳ thực toàn là người chụp ảnh Tạ Lê Thần, nhưng trong đông đảo ánh mắt quan tâm vô hại, Vinh Kính hình như phát giác, có một ánh mắt không thiện ý, anh cảm thấy, có khả năng sẽ có nguy hiểm.

Tạ Lê Thần thấy anh chờ ra, liền vỗ một cái, "Đèn xanh kìa, qua đường thôi!"

"Ừ." Vinh Kính gật đầu, nhưng không nhúc nhích, nhét hết túi vào trong tay Tạ Lê Thần, lấy ra máy tính xách tay kiểm tra địa hình khu vực xung quanh...

Vì vậy, Tạ Lê Thần một Siêu sao, bất đắc dĩ xách bao lớn bao nhỏ hình như một giúp việc, kéo Vinh Kính chuyên tâm kiểm tra máy tính qua đường, "Vinh nhỏ! Cậu thực sự giống như máy thẳng nghiệm Internet đó!" "Gần đây bắt cóc không tăng!" Vinh Kính vẫn lăm bẫm như cũ, "Xem ra không phải bắt cóc, vậy vì sao nhỉ?"

"Được rồi." Tạ Lê Thần có chút khó chịu, cướp lấy máy tính trên tay anh, kéo áo Vinh Kính đi phía trước, "Cậu thỉnh thoảng nghỉ ngơi một chút đi, thế giới hòa bình không phải chỉ do một người giữ."

Vinh Kính bất đắc dĩ, bị Tạ Lê Thần kéo vào một hàng đồ uống lạnh, ngồi xuống nghỉ ngơi.

"Hai người đàn ông uống đồ lạnh, con gái quá." Vinh Kính đâm chọc chỗ kem trong ly cà phê, tiếp tục quan sát bốn phía.

Lúc này, điện thoại Tạ Lê Thần reo lên, mở ra đọc tin nhắn, mắng một câu, "Đồ điên."

"Sao vậy? Có người quấy rầy anh?" Vinh Kính cảnh giác, "Có hiện số không? Tôi có thể giúp anh định vị, sau đó bắt rồi tiễn hẳn."

Tạ Lê Thần nhìn trời, "Thiến thì thôi đi."

"Ờ." Vinh Kính tiếp tục ăn, thế nhưng điện thoại Tạ Lê Thần lại reo.

Tạ Lê Thần không thèm nhìn.

"Anh xác định không cần hỗ trợ?"

Tạ Lê Thần cười một tiếng, đưa điện thoại cho anh, "Cậu xem nhìn năng thế nào bang?"

Vinh Kính nhận, chỉ thấy gửi tới được là ảnh chụp con gái, nhưng lại là kiểu hình phơi bày rất gợi tình, viết mấy câu ái muội, cuối cùng còn thêm một câu —— em vẫn luôn dõi theo anh.

Vinh Kính kinh ngạc.

"Phụt." Tạ Lê Thần cười, dùng đĩa ăn kem chọc chọc cằm anh, "Cậu sao không nói quấy rối tình dục đi? !" Khiến cho bốn phía toàn tiếng hít ngược.

Mà Vinh Kính lần này không hề tức giận, với anh một câu "Em vẫn luôn dõi theo anh" kia, rất lưu ý.

"Ăn xong rồi đến công viên hải dương hay tiếp tục đi dạo?" Tạ Lê Thần cố hết sức thu hút ánh mắt Vinh Kính, "Bằng không đến khu vui chơi hay rạp chiếu phim hay phòng tắm hơi nhé?"

"Ừ." Vinh Kính không yên lòng gật đầu.

Anh càng ngày càng tinh tường cảm giác được một ánh mắt chăm chăm nhìn hai người họ! Nơi này là khu náo nhiệt, Vinh Kính đã chọn vị trí tốt, xung quanh không có điểm bắn tia, cũng không bị giám sát, nhưng vấn đề cũng không ở điểm đó...

Lúc này, trong hàng đồ uống lạnh đã đầy người, hầu như tất cả đang nhìn chăm chăm Tạ Lê Thần, lấy điện thoại chụp ảnh, ngoài cửa sổ cũng có rất

nhiều, giờ cho dù có ai không có ý tốt ngênh ngang chụp ảnh cũng sẽ không bị phát hiện.

Vinh Kính nhăn mày, loại tình huống này anh lần đầu gặp phải.

"Tôi đi toilet." Tạ Lê Thần đứng lên, Vinh Kính cũng đuổi theo.

"Này, toilet à nhiệm vụ chỉ có đi đơn chứ không đi đôi." Tạ Lê Thần bật cười đi phía trước, Vinh Kính theo sát chặt chẽ, cục đồ ăn này thế nào cũng bị phục kích.

"Cậu đừng dễ thương như con gấu nhỏ như vậy được không." Tới hàng lang, Tạ Lê Thần giơ tay choàng vai Vinh Kính.

"Suyt!" Vinh Kính liếc mắt trừng y, "Đi trước đi!" Tạ Lê Thần che cổ áo, "Cậu muốn gì?!"

Vinh Kính nhìn trời, đập y một cước.

"Đáng ghét, người ta không thích khẩu vị nặng." Tạ Lê Thần còn cà chớn.

Vinh Kính lôi y đi về trước... Đột nhiên, phía sau vang lên tiếng bước chân.

Người qua đường và người theo dõi tiếng bước chân là hoàn toàn không giống nhau, bản năng nghề nghiệp khiến Vinh Kính lập tức ý thức được — thực sự có người không có ý tốt, đang theo dõi bọn họ.

Chương 15: Thù này sớm muộn gì cũng trả

Vinh Kính cảnh giác nghe tiếng bước chân phía sau chậm rãi tới gần, bất động thanh sắc, sau khi anh và Tạ Lê Thần cùng vào WC, khép hờ cửa phía sau rồi rút sang bên, tựa ở cửa... Chỉ chốc lát sau, thấy có người nhẹ nhàng mà đẩy cửa ra.

Vinh Kính túm lấy cổ tay người nọ kéo vào trong...

"A!" Chợt nghe hét thảm một tiếng, một người đàn ông bị kéo vào, nặng nề ngã ở trên mặt đất.

"Làm... Làm gì vậy?" Người nọ ngã thối điên bát đảo, ngẩng mặt kinh hãi nhìn Vinh Kính, "Đi... Đi WC cũng không được à?"

Lúc này, chợt nghe ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân hoảng sợ ào ào ...

Vinh Kính mở cửa đuổi theo, thấy có một bóng người chạy trốn, hần cau mày, lập tức đuổi theo.

Tạ Lê Thần có chút bất đắc dĩ, bước qua người dăng từ mặt đất hùng hùng hổ hổ đứng lên, định đuổi theo Vinh Kính, nhưng cảm giác có gió sau đầu...

Tạ Lê Thần cũng không phải vô dụng, y tuy rằng không được huấn luyện chuyên nghiệp giống Vinh Kính, thế nhưng thường ngày cũng chơi chút đánh đấm. Mặt khác, ở cùng Vinh Kính một nhà lâu, Tạ Lê Thần bất tri bất giác cũng trở nên cảnh giác.

Y thấp người cũng không quay đầu lại, khuỷu tay chọc ra sau... Chính xác đâm vào bụng người kia. Bụp một cái, người phía sau hự một tiếng, ngã quỵ. Tạ Lê Thần nhanh chóng đứng lên nhìn ra sau, chỉ thấy người nọ cầm trên tay một cái khăn tay, bị ướt.

Tạ Lê Thần cau mày, mở cửa chạy ra ngoài, là kẻ điệu hồ ly sơn sao?

Thế nhưng tới cửa, thấy bên cạnh cửa có người đứng... Tạ Lê Thần theo bản năng một cước đá qua, mới phát hiện là Vinh Kính.

Chân không thu kịp nữa, Vinh Kính không chút hoang mang ngăn lại, một bả kéo y sang bên người, chờ người kia mở cửa đi ra, mới đá sang, người nọ lại ngã thối.

Nhìn khăn tay trong tay tên kia, Vinh Kính một cước giẫm trụ hẳn, "Ai phái anh tới?"

Người nọ nhanh chóng ồn ào, "Cái gì a? ! Mấy người có biết đạo lý không a, tôi chỉ là đi WC..."

"Ít vờ vịt đi, đi WC mà mang theo khăn tay tẩm thuốc mê a?" Vinh Kính giẫm vào ngực của hắn.

"Á..." Người nọ đau hét to một tiếng.

Tạ Lê Thần bưng tỉnh đại ngộ, nói bên tai Vinh Kính, "A... Cậu muốn hắn lộ diện nên mới cố ý làm như bị điệu hồ ly sơn!" Vinh Kính nhướn mày, không đáp Tạ Lê Thần, mà là cúi đầu cảnh cáo người nọ, "Tôi đếm đến ba, anh còn không nói, tôi sẽ xé anh ra làm 8 khúc vứt vào toilet giật nước trôi luôn!"

"Đừng..." Người nọ xương sườn đã bị Vinh Kính giẫm gãy, đang rất đau, không thể làm gì khác hơn là cầu xin tha thứ nói, "Bọn tôi... Là làm thuê, đi bắt Tạ Lê Thần."

"Bắt tôi làm gì?" Tạ Lê Thần không hiểu.

"Đại ca bọn tôi, định đầu tư một bộ phim điện ảnh, muốn mời anh." Người nọ ai ai kêu, "Thế nhưng mức giá người đại diện của anh định ra... Rất cao a."

"Đóng phim, lại còn đại ca?" Tạ Lê Thần nhúu mày, "Đại ca anh là ai a?"

"A... Cái đó, đại ca của tôi họ Lang..."

"À." Tạ Lê Thần bỗng nghĩ ra, "Ông trùm xã hội đen kia đó hả, gần đây đúng là có nghe Văn Đức nhắc đến."

Vinh Kính gật đầu, "Báo cảnh sát đi, làm lớn lên cho lần sau chừa!"

Tạ Lê Thần gọi điện thoại báo cảnh sát.

Lập tức, việc này truyền đến tai giới truyền thông, trong nháy mắt sôi sùng sục, ngày kế đó báo chí đăng tin bài này nào cũng giật gân —— nói là xã hội đen định bắt cóc Tạ Lê Thần đi diễn, may mà Tạ Lê Thần chạy bén, thân thủ mẫn tiệp hơn nữa vệ sĩ phát hiện đúng lúc, tránh được một kiếp. Vì vậy, chúng nghệ sĩ đều lên tiếng ủng hộ, quần chúng khán giả xúc động,

cảnh sát cũng tham gia điều tra, việc này trong nháy mắt gây xôn xao dư luận.

Tạ Lê Thần mấy ngày nay tránh ở nhà "cho đỡ sợ", không cần quay phim, hiệp hội điện ảnh còn cử người đến thăm hỏi y.

Vinh Kính chuyên tâm nghiên cứu một đồng vũ khí mới Sara gửi tới, vừa dùng vừa ghi lại tính năng, làm báo cáo ưu khuyết điểm.

Sự tình đảo mắt đã sắp được nửa tháng, nhiệt độ truyền thông cũng giảm xuống. Sáng sớm nay, Tạ Lê Thần vẫn như mấy ngày hôm trước, ở nhà nằm sofa đọc kịch bản bộ phim mới, vừa đọc vừa mắng sến súa.

"Phim ảnh bây giờ muốn nổi thì đều phải sến súa mà." Vinh Kính đang lắp một cái mini camera.

"Cậu nói xem cái xã hội này đã đủ sến súa rồi, sao mà ngày nào cũng có nhiều người thích coi phim sến súa vậy chứ?"

Vinh Kính dùng máy hàn thiếc hàn hai sợi đồng vào một chỗ, thuận miệng đáp một câu, "Xem nam thanh nữ tú sến súa với nhìn mấy ông chú bà bác sến súa trong cuộc sống hiện thực là hai chuyện khác nhau."

Tạ Lê Thần vắng, "Kính Kính cậu bỗng nhiên hài hước lên rồi."

Vinh Kính không ngẩng đầu, chỉ giơ tay với làm một tư thế V với y, tiếp tục dùng cái tuốc nơ vít vặn đinh ốc.

Tạ Lê Thần đọc thêm một chút, ném kịch bản nằm trên sofa càu nhàu, "Không vui chả thú vị..."

Vinh Kính đeo kính nhìn đăm, sơn một lớp dạ quang đặc biệt cho máy nghe trộm.

Tạ Lê Thần thấy được, "Cái kính thật cool!"

Vinh Kính lại làm một thủ thế chữ V, tiếp tục sơn. (mấy cháu nó nhàn rồi quá r ==)"Kính Kính, gần đây không có hành động sao?" Tạ Lê Thần có chút ngứa ngáy, "Không có nhiệm vụ?"

Vinh Kính lắc đầu, "Gần đây đại thể đều là nhiệm vụ cấp A với D trở lên, những vụ thích hợp để chúng ta xuất động không nhiều lắm." Vinh Kính sơn xong, lấy ống gió ra thổi cho khô.

"Nhiệm vụ cũng phân cấp sao?" Tạ Lê Thần cảm thấy hứng thú.

Vinh Kính buông ống, tháo kính, bình tĩnh ngẩng đầu, nói, "Nhiệm vụ từ Kolo dựa theo trình tự bảng chữ cái tiếng Anh từ đầu đến cuối lần lượt tăng lên, không có giới hạn bậc cao cấp, thế nhưng cho đến bây giờ nhiệm vụ cấp bậc cao nhất là cấp Q, nhiệm vụ lần trước chúng ta cướp băng từ đơn giản là cấp B."

"Cấp Q là nhiệm vụ gì?" Tạ Lê Thần hiếu kỳ.

Vinh Kính nhướn mày, có chút tự hào nói, "Là hành động tôi đưa đội tinh nhuệ trong CROW lên vào một căn cứ khủng bố, trộm nguyên liệu hạt nhân ra, được gọi là 'Vàng Đen'. Đúng rồi, còn có một lần cấp P, một đám phần tử khủng bố trộm lấy bào tử bệnh than, cũng là do chúng tôi đối phó, tên là 'Mắt Đồng'. Về phần mấy vụ bắt cóc cấp H nhiều vô số thì càng giải quyết xong vô số kể!"

"A..." Tạ Lê Thần có chút không rõ càng nghe càng nghĩ thú vị, "Vậy vì sao cấp A và D trở lên thì chúng ta không thể làm? Cậu đi xin mấy vụ đi?"

Vinh Kính nhướn lông mày bên trái, Tạ Lê Thần khước miệng liền giật giật — Kính Kính lại bắt đầu múa mép khua môi rồi!

Quả nhiên, chợt nghe Vinh Kính ho khan một tiếng, nói thẳng, "Nhờ phúc cục đồ ăn là anh chứ sao, chứ anh nghĩ là vì ai nữa? ! Nhiệm vụ cấp A là nhiệm vụ thu hồi đơn giản nhất, thế nhưng cần phải có kiến thức chuyên nghiệp, có người dọn đường chuyên nghiệp. Nhiệm vụ bao gồm cấp D và trên cấp D căn bản không thích hợp cho cục đồ ăn làm, thế nên tinh anh như tôi chỉ có thể ở chỗ này ngồi đợi nhiệm vụ cấp thấp B và C! Còn phải phụ trách huấn luyện anh! Anh nên vì làm tôi chậm trễ việc thực hiện nghĩa vụ sống mà nỗ lực đền đáp đi!"

...

Tạ Lê Thần nghe mà phát run, cười nói, "Kính Kính, thật oan ức nha, có muốn tôi lấy thân báo đáp không?"

Vinh Kính ném một cái lờm hoàn mỹ cho y, cúi đầu dùng thử mini camera, phát hiện có điểm mù, mở ra tiếp tục sửa.

Chính lúc này, chợt nghe mấy tiếng "tít tít tít " mơ hồ.

Vinh Kính và Tạ Lê Thần liếc mắt nhìn nhau, lên tinh thần, nhanh chóng vọt tới bên máy tính, ấn nhận cuộc gọi video.

Quả nhiên, xuất hiện là Kolo, "Black Crow White Crow, có hành động."

Vinh Kính và Tạ Lê Thần lập tức vỗ tay —— cuối cùng cũng có!

"Khụ khụ." Kolo ho khan một tiếng, lấy ra ảnh ra, là ảnh chụp qua camera an ninh, trên đó có người, "Là người này."

Vinh Kính và Tạ Lê Thần cùng vặn nghiêng đầu ... Nhìn.

Kolo không hiểu, "Sao vậy?"

Hai người đồng thanh... Ngược rồi kìa ...

"Khụ khụ." Kolo nhanh chóng lật ảnh lại. Chất ảnh tuy rằng không rõ lắm, thế nhưng ó thể thấy, là một chàng trai trẻ tuổi người châu Á, đeo túi vải bạt, cúi đầu đang từ trong ngân hàng đi ra.

"Ai vậy a?" Tạ Lê Thần thấy dáng vẻ thường thường, không có đặc điểm gì, chỉ là một sinh viên bình thường.

"Cậu ta tên Lạc Thần." Kolo nói, hỏi Vinh Kính, "Từng nghe qua chưa."

"A! Siêu đạo chích Lạc Thần kia sao?" Vinh Kính cảm thấy rất hứng thú, "Thế mà cũng bị các ông chụp được hình dáng a!"

"Siêu đạo chích?" Tạ Lê Thần càng ngày càng cảm thấy hứng thú, "Hình như rất thú vị."

"Lạc Thần là tội phạm Green, cũng không nguy hại a." Vinh Kính không hiểu hỏi Kolo, "Ông muốn tôi đối phó với anh ta sao?"

"Cái gì là Green?" Tạ Lê Thần lại hỏi, Vinh Kính che miệng của y—— lát rồi hỏi, phiền muốn chết!

Kolo nhìn Tạ Lê Thần, nói, "Vinh Kính, Lê Thần tiềm lực vô hạn, trong khoảng thời gian này hia người cũng không bề bộn nhiều việc, cậu huấn luyện anh ta một chút đi."

Tạ Lê Thần gật gật đầu —— thấy chưa! Cậu chỉ biết bắt bạt tôi, chưa bao giờ huấn luyện!

Vinh Kính bĩu môi, không thể làm gì khác hơn là giải thích, "Trên thế giới có rất nhiều tội phạm cấp bậc đặc biệt, trong đó Green là hoàn toàn vô hại, thậm chí còn giúp đỡ luật pháp trừng phạt tội ác, những người này chỉ cần không phải quá khác người, cơ bản không có cảnh sát làm khó bọn họ, thỉnh thoảng còn có thể hiệp trợ cảnh sát. Blue là không nắm được, những người này luôn bị giám sát, thế nhưng không áp dụng hành động. Yellow là nguy hiểm, phải giám sát chặt chẽ nhưng không phát lệnh truy nã. Orange là nguy hiểm, phải có chuyên gia mau chóng bắt được. Red là mối đe dọa chí mạng tuyệt đối, cấp bậc cao nhất, phải đối xử đặc biệt."

"A." Tạ Lê Thần phát huy tinh thần không ngại học hỏi, "Vậy còn Black và White thì sao?"

"Anh Black tôi White còn gì!" Vinh Kính liếc mắt trừng y, "Ngốc!"

Tạ Lê Thần vẻ mặt bất đắc dĩ nhún nhún vai với Kolo —— Kính Kính một chút nhẫn nại cũng không có, giống một con thỏ nhỏ nóng nảy.

Kolo cười cười, nói tiếp, "Tôi không phải muốn cậu đi bắt cậu ta, mà là... Cậu ta gần đây có thể gặp chút phiền phức."

"Phiền phức?" Vinh Kính và Tạ Lê Thần cùng hỏi, "Phiền phức gì?"

"Cậu cũng biết đó, Lạc Thần thích nhất là trộm một ít tiền bản hay là tài sản không hợp pháp, lần này cậu ta nhắm vào một trùm buôn thuốc phiện nào

đó. Vốn là không có gì, cậu ta chỉ trộm chi phiếu ngân hàng không kí tên không có bằng chứng, nhưng trùng hợp lại gặp bọn cướp ngân hàng..."

"Ha ha." Tạ Lê Thần cười, "Đi đêm lắm cũng có ngày gặp ma a."

Vinh Kính trừng —— yên lặng mà nghe không được sao!

Tạ Lê Thần nhìn trời, "Kính Kính, khiếu hài hước là ranh giới phân biệt người lớn và trẻ con của con người đó, thế nên... Mau mau lớn lên giùm cái."

Vinh Kính cắn răng, Kolo cũng cười ha ha, bên cạnh còn có tiếng cười khác truyền đến, hiển nhiên là nhân viên đang làm việc cạnh đó. Vinh Kính sắc mặt phát lạnh, khó chịu trừng Kolo, "Ông còn muốn nói không?"

Kolo nhanh chóng thu hồi dáng tươi cười, "Được được, chỉ có thể thôi thì không nói làm gì, Lạc Thần trộm tiền, đám cướp kia lại muốn cướp một phần chứng cứ, giữa lúc náo loạn, bọn họ cầm nhầm đồ của nhau đi!"

"Chứng cứ?" Vinh Kính nhíu mày, "Chứng cứ liên lụy rất lớn sao?"

"Số kế toán tổ chức rửa tiền quốc tế lớn nhất và chi tiết các khách hàng."

Vinh Kính và Tạ Lê Thần đều há to miệng kinh!

"Tấm ảnh này Lạc Thần gửi tới." Kolo cười, "Cậu ta đã liên hệ với chúng ta, thỉnh cầu trợ giúp, sẽ giao danh sách đó cho chúng ta! Cùng lúc này cũng có tin tức chứng tỏ, băng Spider đã nhận một đơn đặt hàng kéch xù."

"Có người thuê băng Spider giết Lạc Thần sao?"

Kolo gật đầu.

Hiếu kỳ Tạ Lê Thần tiếp tục chuỗi chất vấn bất tận của mình, "Băng Spider là cái gì?"

Vinh Kính nhẫn nại trả lời, "Một tổ chức sát thủ, vô cùng lợi hại. Xem ra có người muốn giết Lạc Thần, lấy lại tài liệu."

"Không sai." Kolo cũng lo lắng, "Thế nên lần này nhiệm vụ của hai người là, trước khi băng Spider bắt được Lạc Thần tìm được cậu ta, bảo hộ cậu ta an toàn cho tới khi lấy được danh sách!"

Tạ Lê Thần đang hưng phấn, chợt nghe Vinh Kính truy hỏi, "Kolo, đây là hành động cấp gì?"

"Cấp K."

"K..." Không đợi Vinh Kính phát biểu ý kiến, Tạ Lê Thần nhanh chóng nói với Kolo, "OK, chúng tôi đã biết..."

Kolo cười, với Vinh Kính nói, "Vinh Kính, cậu cũng biết năng lực học hỏi của Lê Thần kinh khủng cỡ nào rồi, Lạc Thần vẫn đang ở trên thuyền, ba ngày sau sẽ tới thành phố... Nhân thời cơ này, huấn luyện Lê Thần một chút đi."

Vinh Kính nhíu mày, nhiệm vụ gian khổ a, tùy tiện hành sự sợ rằng sẽ nguy hiểm tính mạng Tạ Lê Thần, Kolo có phải có chút quá mức sốt ruột khai phá tiềm lực Tạ Lê Thần không vậy? !

"Tất cả theo kế hoạch hành sự, mọi chuyện cẩn thận!" Nói xong, Kolo tắt video.

Tạ Lê Thần thấy có nhiệm vụ hưng phấn dị thường, cười tủm tỉm với Vinh Kính, "Kính Kính, chúng ta huấn luyện thế nào đây?" Nói rồi, vươn qua ôm anh từ phía sau, "Là cầm tay dạy công phu hả? Hay là... Luyện tập mấy kỹ năng khác?"

Vinh Kính quay đầu lại nhìn y một cái, không giận mà cười ngược, cười đến mức Tạ Lê Thần mồ hôi lạnh ứa ra.

Chỉ thấy Vinh Kính hơi nhướn mày, "Anh còn cần cầm tay dạy sao? Không phải anh liếc mắt là có thể phục chế sao? Anh kém cỏi chính là thể lực!"

Tạ Lê Thần khóe miệng co quắp, thấy Vinh Kính cười đắc ý thì có dự cảm không tốt.

"Bằng không như vậy đi." Vinh Kính nheo lại mắt, "Đầu tiên hít đất 500 cái đi."

"Không phải chứ? Cậu đừng làm tôi mệt đến mức sau này bò không đứng dậy được a!" Tạ Lê Thần uy hiếp.

"Càng tốt, bớt cản trở!" Vinh Kính cầm chỉ bút lại, "Trong lúc anh hít đất, tôi sẽ viết một kế hoạch huấn luyện ma quỷ cho thể năng của anh! Mỗi ngày ngủ 5 tiếng ăn với nghỉ ngơi 2 tiếng, thời gian còn lại, một khắc cũng không ngừng huấn luyện cơ thể của anh đi nhé!""Cậu... Lấy việc công trả thù riêng!" Tạ Lê Thần hít ngược.

Vinh Kính ngẩng mặt, cười to ba tiếng, "Ha! Ha! Ha... Tả Lập Đình, thù này sớm muộn gì cũng trả thôi!"

Chương 16: Kế trong kế

Vinh Kính kỳ thực cũng cũng không phải là đơn thuần chỉ là muốn lấy việc công trả thù riêng giáo huấn Tạ Lê Thần, thật ra anh thực sự muốn huấn luyện thể lực Tạ Lê Thần một chút.

Thể lực rất quan trọng, khi hành động, hơn một phần thể lực, cuối cùng thường có thể cứu mình một mạng. Đương nhiên, tiện thể giáo huấn cục đồ ăn giá kiêu ngạo này một chút, Vinh Kính thấy vô cùng khoái trá.

Tạ Lê Thần làm được 173 cái hít đất, nằm ở trên sô pha không động dậy nổi nữa, Vinh Kính hung hăng lườm y một cái... Tạ Lê Thần người này, thiên phú thật tốt, tùy tùy tiện tiện đã có thể làm trên một trăm lần hít đất, đáng ghét.

Lúc Tạ Lê Thần luyện tập còn cởi áo, Vinh Kính liếc mắt nhìn, đường cong cân xứng, vóc người tốt, vô cùng khỏe mạnh, càng thêm đáng ghét.

Vinh Kính hơi nheo lại mắt, bắt đầu viết kế hoạch huấn luyện người này!

Tạ Lê Thần nằm một hồi chạy đi tắm rồi đi ra, thấy Vinh Kính trên cái bảng trắng thường ngày dùng phân tích vụ án kiện bạch bản trên, dán đầy các

loại nhật trình biểu huấn luyện, chi tiết đến mức nói luôn mỗi ngày uống nước lúc nào nữa.

"Vinh thỏ nhỏ, cậu không cần đuổi tận giết tuyệt như vậy a?" Tạ Lê Thần khước miệng giật giật, chạy tới xem tỉ mỉ.

"Không phải chứ? !" Xem xong y mở to mắt, quay đầu lại âm trầm nhìn Vinh Kính, "Con thỏ nhỏ chết tiệt, thù này nhất định trả, chính cậu cũng nói rồi đó..."

"Cái gì a? Tôi là huấn luyện cho anh, không thấy được lòng tốt của người khác!" Vinh Kính có chút chột dạ, khép lại máy tính giơ tay, "Trả tiền!"

"Trả cái gì cơ?" Tạ Lê Thần vô tội, "Tôi không nợ cậu tiền a."

"Tôi giúp anh đặt hai máy tập thể hình rồi." Vinh Kính ngoắc ngoắc ngón tay, "Trả tiền."

Tạ Lê Thần âm hiểm nở nụ cười, "Không trả!"

"Dựa vào cái gì không trả? !" Vinh Kính đuổi theo y đòi trả, Tạ Lê Thần đánh chết không chịu trả, hai người lăn qua lộn lại trên xô pha, cuối cùng Vinh Kính cũng không bức được tiền. Tổn thất thảm trọng, chạy về sửa lại lịch huấn luyện, cường độ tăng 10%!

Tạ Lê Thần nhìn dáng vẻ Vinh Kính tiếc tiền, tâm tình đặc biệt đặc biệt tốt.

Vì vậy, ba ngày huấn luyện ma quỷ bắt đầu.

Tạ Lê Thần rất phối hợp, nói luyện một ngày là luyện một ngày, còn luyện thêm mấy giờ.

Vinh Kính chờ mãi chờ mãi, định chờ Tạ Lê Thần mệt chết đi, đầu hàng năn nỉ mình cho y nghỉ ngơi một hồi, thế nhưng Tạ Lê Thần luyện mãi luyện mãi, một câu oán hận cũng không có, còn chủ động yêu cầu luyện thêm.

Vinh Kính càng xem càng lo lắng, buổi tối vào chăn ngủ, thấy Tạ Lê Thần đang luyện. Sáng sớm tỉnh lại, phát hiện y vẫn còn đang luyện. Buổi chiều

ngày thứ ba, đã là ngày luyện tập cuối cùng, bởi vì ngày mai phải đi đón Lạc Thần, Thế nên buổi tối phải nghỉ ngơi.

Thế nhưng mắt thấy Tạ Lê Thần đã đến giờ cơm tối, vẫn còn đang luyện, Vinh Kính rất cuộc nhìn không được.

"Này, anh làm gì mà liều mạng như vậy a?" Vinh Kính đang cầm chén trà không hiểu, "Lúc bắt anh luyện rõ ràng rất không cam tâm!"

"Tất nhiên!" Tạ Lê Thần càng luyện càng hăng hơn, nói với Vinh Kính, "Cậu chờ đó con thỏ chết tiệt, chờ tôi luyện xong rồi, đánh thẳng cậu! Triệt để áp đảo cậu, mỗi ngày bắt nạt cậu."

"Hứ." Vinh Kính nghe đến đó lộ ra dáng tươi cười khinh bỉ, "Cái đó đúng là hảo huyền! Muốn đuổi kịp và vượt qua tôi, anh... ít nhất ... phải luyện thêm vài năm nữa!"

"Chưa chắc a." Tạ Lê Thần chăm chú hỏi, "Cậu một lần tập hít đất làm được bao nhiêu?"

Vinh Kính suy nghĩ một chút, "Ba bốn trăm rất nhẹ nhàng a."

"Tôi một mạch cũng có thể làm được ba bốn trăm !" Tạ Lê Thần vừa đập máy tập vừa nói, "Cậu cũng không phải biết Hàng Long Thập Bát Chương hay Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, còn không phải chỉ là mấy đòn đánh đấm bay nhảy thôi sao? ! Cậu mỗi lần đánh nhau tôi đều học một ít, không bao lâu sẽ học xong. Đến lúc đó, chiêu số của cậu tôi biết hết! Hơn nữa thể lực chúng ta cũng không sai biệt lắm, cậu đừng quên, tôi cao bằng cậu lại nặng hơn cậu đó!"

Vinh Kính trong nháy mắt căng thẳng, Tạ Lê Thần nói cũng không phải không có lý a! Đó đúng thật là chuyện vô cùng nguy hiểm!

"Này, cậu làm gì vậy?" Tạ Lê Thần nhìn Vinh Kính chạy đến máy tập thể hình bên cạnh bắt đầu luyện tập, "Lượng tập luyện của cậu ngày hôm nay không phải luyện xong rồi sao?"

"Anh uan tâm làm gì!" Vinh Kính lườm, "Anh luyện tôi cũng luyện! Ai sợ ai."

"Kính Kính, chấp nhận hiện thực đi! Cậu bị tôi đuổi kịp và vượt qua đó là chuyện sớm hay muộn thôi." Tạ Lê Thần cười rất khả ố.

Vinh Kính ngẩng đầu lên đấu mắt với y, "Tả Lập Đình, cậu có biết trên thế giới này có hơn một nghìn loại biện pháp giải quyết anh hay không?"

Tạ Lê Thần sững sốt.

Vinh Kính giơ tay làm một động tác chém tận giết tuyệt, rất có khí thế, "Vào thời gian thích hợp, tôi sẽ hủy thi diệt tích anh! Cứ yên tâm."

Hai người yên lặng nhìn nhau một hồi... Tiếp tục luyện tập.

Kết quả luyện cả đêm chính là, sáng sớm ngày thứ hai, ngủ thẳng đến hơn 9 giờ mới dậy...

"Nguy rồi!" Tạ Lê Thần đang ngủ mơ liền cảm giác có người đang hung hăng lay mình, bên tai là giọng quen thuộc, "Mau dậy! Đứng lên! Muộn rồi."

"Hơ?" Tạ Lê Thần mơ mơ màng màng trả lời một câu, "Rõ ràng còn chưa ăn..."

Vinh Kính vừa mặc quần áo vừa một cước đạp y xuống giường, "Mau! Thức! Dậy!"

Tạ Lê Thần rốt cuộc cũng tỉnh, gãi gãi đầu, ngáp nhìn Vinh Kính, "Gì?"

"Thay đồ!" Vinh Kính đeo hết trang bị lên, "Nhanh chóng một chút, thuyền của Lạc Thần 9 rưỡi là tới rồi!" Tạ Lê Thần nhanh chóng đứng lên thay quần áo, rồi giúp Vinh Kính hoá trang... Hai người bọn họ ngày hôm qua đã lập kế hoạch chi tiết cho nhiệm vụ, vẫn như cũ là hoá trang xuất hành, hơn nữa lần này dựa theo lệnh bọn họ phải đưa Lạc Thần sắp xếp trong khách sạn, áp dụng phương án bảo hộ.

Hai người lúc 9h15 mới thay xong trang phục xông lên xe, Tạ Lê Thần vẫn đeo ria mép như trước, Vinh Kính vẫn tóc vàng...

"15 phút đến kịp không?" Tạ Lê Thần xem thời gian, "Đến bến tàu rất xa a!"

Vinh Kính nhướn mày, "Anh nói gì? !" Nói xong, một cước đạp chân ga, Tạ Lê Thần nhanh chóng nắm chặt dây an toàn —— thật kích thích nga! Con thỏ bạo lực!

...

Xe tới phía trước rồi bến tàu dừng lại lúc 9strong9, xa xa liền thấy một loạt hành khách từ trên thuyền đi xuống.

Tạ Lê Thần định mở cửa đi ra ngoài nhìn, "Nhiều người như vậy, biết ai là người kia a?"

"Không cần chúng ta tìm, anh ta sẽ tìm chúng ta." Vinh Kính nói rồi lái xe sang bên dừng ở lối ra vào, cởi dây an toàn, nói, "Anh lái xe đi, tôi ngồi sau."

"Vì sao?" Tạ Lê Thần có chút không hiểu nhìn Vinh Kính đối sang ghế sau.

"Sao mà anh lăm vì sao vậy." Vinh Kính nheo lại mắt, "Cục đồ ăn, không giải thích!"

Tạ Lê Thần nhìn Vinh Kính trong gương sau nghiêng răng —— con thỏ keo kiệt cậu a, sớm muộn gì cũng có một ngày xử lý cậu!

Đợi khoảng 3 phút, cửa xe bên trái Vinh Kính đột nhiên mở, có một ông già tiến vào ngồi xuống nói, "Lái xe."

Vinh Kính nhìn kỹ ông ta, một người cỡ 60, tính hỏi có phải nhận nhầm rồi không, đây không phải tắc xi.

Lại nghe Tạ Lê Thần khởi động xe, nói, "Anh hoá trang chưa giống lắm, giả thành ông già nhớ đừng có chọn bộ tóc trắng xóa như vậy, vừa nhìn đã biết hàng giả."

Vinh Kính ngân người.

Lúc này, chợt nghe người nọ cười, "May là đám truy đuổi tôi đều là đồ ngốc chứ không phải chuyên nghiệp." Nói rồi, liền tháo tóc giả xuống, một chút keo dán dính trên mặt cũng bị xé đi, lấy khăn ướt ra xoa xoa mặt, khuôn mặt giống như đúc với người trong hình Kolo đưa."

"Lạc Thần." Lạc Thần tự giới thiệu, bắt tay Vinh Kính.

"White Crow." Vinh Kính tất nhiên sẽ không bại lộ tính danh, chỉ chỉ Tạ Lê Thần, "Black Crow."

"A..." Lạc Thần gật đầu, "Ờ, Kolo có phải là người thích cái đẹp không a, tất cả các Crow toàn anh tuấn hoặc là xinh đẹp, vị đại mỹ nữ lần trước tới cứu tôi kia cũng thế!"

Vinh Kính cũng không nhiều lời vô ích, mở máy tính bảng, hỏi, "Số sách đâu?"

Tạ Lê Thần vừa lái xe, vừa âm thầm thấy kỳ quái, mấy ngày nay cùng Vinh Kính cãi nhau âm ỉ thiếu chút nữa quên mất, anh vốn là người rất lạnh lùng, giống như ngày đầu tiên gặp mặt vậy.

"Để bảo đảm tôi muốn gặp Kolo trước. Thế nào?" Lạc Thần có vẻ rất chi li.

Vinh Kính kết nối khung video đối thoại, Kolo xuất hiện trong màn hình, cùng Lạc Thần nói mấy câu. Lạc Thần xác định thân phận nhóm Vinh Kính xong, đưa một cái USB nhỏ cho Vinh Kính, "Bọn Spider lần này phải không ít người, bọn chúng đang truy sát tôi khắp nơi!"

"Chúng tôi sẽ hộ tống anh đến nơi an toàn." Vinh Kính nói, hỏi, "Trên thuyền có ai theo dõi anh không?"

"Hình như không có." Lạc Thần lắc đầu, thoáng có vẻ nôn nóng.

Tạ Lê Thần lái xe vào bãi đỗ xe rồi lên tầng cao nhất của khách sạn xa hoa, Vinh Kính đã sớm điều tra vị trí camera, ba người xảo diệu tách ra, cùng nhau tiến vào cầu thang, đi tới phòng Kolo đặt cho bọn họ.

Phòng có hai gian, có cửa nối liền. Đây là ý của Lạc Thần, anh ta cần một mình một gian để nghỉ ngơi. Bất quá gian phòng của anh ta không có cửa, chỉ có cửa sổ, muốn ra vào phải đi qua gian phòng của nhóm Vinh Kính, mặt khác... Nơi này ở tầng 23.

Nhận phòng xong, Vinh Kính thông qua hòm thư bí mật, gửi danh sách cho Kolo.

"Không có vấn đề gì chứ?" Vinh Kính hỏi.

"Không có!" Kolo sai bộ phận kỹ thuật kiểm tra danh sách, nói với Vinh Kính, "Hai người cẩn thận, chúng tôi thẩm tra đối chiếu danh sách xong, sẽ thông báo cho hai người!"

"Được." Vinh Kính gật đầu đáp ứng, tắt video, bắt đầu kết nối với phòng an ninh của khách sạn. Sở dĩ chọn khách sạn này, bởi vì hệ thống camera an ninh vô cùng đầy đủ, mặt khác... Ở đây tụ tập rất nhiều nhân vật nổi tiếng, có thân phận có địa vị, cũng có một vài người không thể gặp ai, bởi vậy có một số lượng lớn vệ sĩ túc trực.

Spider là một nhóm ám sát, thành viên có rất nhiều tên đều nằm trong số đen của cánh vệ sĩ, một khi hiện thân, muốn hoạt động ở đây không dễ dàng.

Tạ Lê Thần cầm một cái chén nghe âm thanh phòng cách gian, Vinh Kính vừa gõ máy tính vừa lờm y một cái, "Anh đừng có nhầm chán như vậy được không a."

"Với siêu đạo chích có chút hứng thú mà." Tạ Lê Thần tiếp tục nghe, thế nhưng sát vách chỉ truyền đến tiếng tin tức TV, siêu đạo chích Lạc Thần kia đang xem TV? !

"Có vấn đề!"

Chính lúc này, Vinh Kính nhíu mày khẽ hô một tiếng.

Tạ Lê Thần nhanh chóng chạy tới nhìn, y cho rằng sát thủ Spider tới rồi, không hiểu sao hưng phấn lên.

"Tầng 12 giống như là xảy ra chuyện!" Vinh Kính chỉ vào hình ảnh, chỉ thấy thông qua camera, thấy rất nhiều người vây quanh cửa một gian phòng, có bác sĩ cũng có cảnh sát. Không bao lâu, có người từ trong phòng khiêng một thi thể dùng vải trắng phủ lên đi ra... Trên tấm vải vị trí đỉnh đầu và tim đều có máu chảy ra —— có thể thấy được người nạn đã chết!

"Oa, mưu sát a? !" Tạ Lê Thần giật mình.

Vinh Kính suy nghĩ một chút, đứng lên, mở cửa phòng sát vách.

Vừa vặn, Lạc Thần mới tắm xong đi ra, thấy Vinh Kính mỉm cười, "Thế nào tiểu mỹ nhân? Muốn cùng nhau tắm à?"

Tạ Lê Thần ở sát vách nhú mày —— dám đùa giỡn thỏ nhà y!

Vinh Kính tỉ mỉ quan sát thần sắc Lạc Thần, "Dưới lầu hình như đã xảy ra chuyện!"

"Thật không?" Lạc Thần ngẩn người, có vẻ có chút bất ngờ."Anh không căng thẳng sao?"

"Ha ha." Lạc Thần cười tùy ý, "Căng thẳng cái gì, có các cậu ở đây, an toàn của tôi nhất định không thành vấn đề!"

Vinh Kính gật đầu nói anh ta hảo hảo nghỉ ngơi, đóng lại cửa phòng trở lại, tới trước máy tính, Vinh Kính rầm rầm gõ bàn phím.

Tạ Lê Thần hiếu kỳ vươn qua, "Xảy ra chuyện gì?"

Vinh Kính thấp giọng ghé vào tai y nói, "Lạc Thần hình như có vấn đề."

Tạ Lê Thần sững sốt, thấy Vinh Kính đang dùng khung chat nói chuyện phiếm với Kolo.

Vinh Kính —— sắp xếp vào khách sạn này, có phải ý của Lạc Thần không?

Kolo —— đúng vậy, cậu ta quen thuộc địa hình vùng đó, nói là có cái gì ngoài ý muốn còn tiện dào tẩu.

Vinh Kính nhú mày —— danh sách của anh ta không có vấn đề gì chứ?

Kolo — không có vấn đề gì, cảnh sát đã nhận, chứng cứ vô cùng xác thực.

Vinh Kính tắt khung chat, lại thăm dò biên bản của khách sạn, phát hiện người gặp nạn ở tầng 12 là một phú thương, tên Dương Húc.

"Tôi có nghe nói qua." Vinh Kính nói, "Dương Húc là một thương nhân bại hoại dùng tiền tẩy trắng mình, hăn buôn bán lời không ít tiền cũng từng làm không ít chuyện xấu."

"Oa, cặn bã như thế cũng gặp ngày chịu báo ứng a." Tạ Lê Thần bật cười.

Vinh Kính từ túi trước lấy ra một cái máy cùng cỡ với danh thiếp màu đen có màn hình, quét cái USB Lạc Thần đưa trên bàn một chút.

Chỉ chốc lát sau, "tít" một tiếng, trên màn hình xuất hiện một chuỗi số liệu.

"Đây là cái gì?" Tạ Lê Thần lại bắt đầu biến thành bạn nhỏ hiếu kỳ.

"Thiết bị mới Sara cho tôi, máy quét tìm vân tay nhanh và tiện nhất, có toàn bộ kho vân tay của cả thế giới." Vinh Kính kiểm tra số liệu, "Kết nối mạng, luôn update."

"Vậy ở đây hiện lên là vân tay của Lạc Thần?" Tạ Lê Thần nhìn tên, "La Tĩnh Dư, không phải Lạc Thần a."

"Lạc Thần là tên giả..." Vinh Kính mới nói đến đây, chợt nghe sát vách truyền đến một tiếng vỡ "loảng xoảng".

Hai người liếc mắt nhìn nhau, nhanh chóng đến xem. Chỉ thấy trong phòng không có bất luận thay đổi gì, duy chỉ có Lạc Thần không thấy đâu, cửa sổ bị ghế đánh vỡ, thăm dò ra ngoài, bên ngoài là tiếng gió cuồn cuộn vù vù, tòa nhà hơn 10 tầng khiến người ta nhìn cảnh phía dưới mà run chân.

"Người đâu rồi?" Tạ Lê Thần kiểm tra gian phòng một lần — Lạc Thần không thấy đâu, "Bị bắt đi rồi sao?"

Vinh Kính chỉ chỉ ghế bên cửa sổ, còn có vali hành lý mở toang, trống trơn, cùng với một khẩu súng lục đặt trên đó.

"Cửa sổ bị đập vỡ từ trong ra bên ngoài, trong vali cũng đủ chỗ để chứa dù nhảy... Súng lục có thể là hung khí bắn chết Dương Húc dưới lầu kia!"

"Chúng ta bị giá họa?" Tạ Lê Thần cũng đã hiểu ra, "Tên kia lợi dụng chúng ta yểm trợ cho hắn, bây giờ còn muốn chúng ta chịu tội thay hắn?!" Vừa mới dứt lời, chợt nghe đáo bên ngoài truyền đến "Rầm rầm rầm rầm" tiếng đập cửa, có người hét, "Cảnh sát đây, yêu cầu mở cửa phối hợp điều tra!"

Chương 17: Ngụy tiểu nhân chân quân tử

"Bị lừa giỡn rồi!" Tạ Lê Thần lập tức ý thức được tình huống không đúng, đáng tiếc đã trễ.

Tiếng cảnh sát gõ cửa càng lúc càng lớn, Tạ Lê Thần phóng tới ôm lấy Vinh Kính.

"Anh làm gì vậy?" Vinh Kính nhanh chóng ngăn môi y áp sát mặt mình, "Quấy nhiễu tình dục, muốn chết a!"

"Chúng ta làm bộ đang âu yếm, khiến mấy người kia xấu hổ chết, sau đó cậu hét lên, tôi đuổi bọn họ ra!" Tạ Lê Thần nghiêm túc nói xong đã định hôn tiếp, liền trúng một cước của Vinh Kính, "Anh cho là đang đóng phim a!"

Vinh Kính đứng lên, Tạ Lê Thần ủy ủy khuất khuất nằm bẹp trên giường, "Kính Kính, cậu thật sự không có tình thú!"

"Vinh Kính nghĩ lại nghĩ, ra hiệu cho Tạ Lê Thần ở trong phòng đừng đi ra, còn mình chạy tới cửa.

Tạ Lê Thần đứng ở phía sau cửa nhìn qua khe, thấy Vinh Kính không mở cửa, mà cầm súng gây mê trốn phía sau cửa phòng, một cước đá bay bàn trà trong phòng, "loảng xoảng" một tiếng.

Tạ Lê Thần rụt rụt cổ —— con thỏ bạo lực!

Quả nhiên, hai cảnh sát bên ngoài phá cửa vào gian phòng... Vinh Kính bắn một mũi làm ngất một người, người thứ hai còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, đã bị đánh hôn mê. Một người cuối cùng bị Vinh Kính đá tới trước cửa chỗ Tạ Lê Thần nấp, Tạ Lê Thần vừa lúc đang luyện tập, chọt vào sau cổ người kia một cái.

Vinh Kính nhanh chóng đóng cửa.

Hai người trói lại ba vị cảnh sát ngất xỉu, rồi bịt mắt.

Vinh Kính thu thập đồ đạc, để lại khẩu súng và cái túi giấu dù, cùng Tạ Lê Thần rời đi.

Trước khi đi, Vinh Kính nhìn thoáng qua trần gian phòng của Lạc Thần, phát hiện lớp chắn máy điều hòa hình như bị di chuyển, anh vỡ lẽ, ra là Lạc Thần là từ lối đó bò xuống dưới lầu? Có phải có chút gượng ép!

Vì đang khẩn cấp, Vinh Kính không kịp nghĩ nhiều, đi trước cái đã!

Bởi vì người ở tầng cao nhất thường là một vài vị khách đặc biệt, thế nên khu vực này không có camera ... Vinh Kính trước đó có điều tra, anh kéo Tạ Lê Thần tránh hết các camera, đến bãi đỗ xe ngầm tìm xe rồi rời đi.

Vừa đi, Tạ Lê Thần vờ mở video, tìm Kolo tính số.

"Này ông chủ, lúc ông nhận mồi làm ăn sao không điều tra trước a? !" Tạ Lê Thần bất mãn, "Thiếu chút nữa bị cái thang đó hại chết."

Kolo cũng bất đắc dĩ, "Chúng tôi cũng đang xác định tin tức, bắt quá số liệu Lạc Thần cung cấp cũng không sai, tạm thời không rõ ý đồ của cậu ta, hai người xử lý như thế nào rồi? !"

Vinh Kính kể toàn bộ phương pháp xử lý.

"Tốt, tôi sẽ sai khách sạn tiêu trừ chứng cứ, không cần lo lắng, nhân viên quản lý cũng là thành viên CROW... Mấy người cảnh sát đó không thấy được hình dáng hai người chứ?" "Không." Vinh Kính và Tạ Lê Thần đều lắc đầu.

"Hai người về trước đi, chờ chỉ thị." Kolo biểu cảm nghiêm túc tắt video, để lại Vinh Kính và Tạ Lê Thần rất bức bối."

"Má, ông đây luyện ba ngày, là để đóng vai phụ thế sao? !" Tạ Lê Thần khép máy tính báng lại, "Cái thằng đó nên cầu đừng đụng phải tôi lần nữa."

"Vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp lắm." Vinh Kính đã nhận nhiệm vụ lâu như vậy, lần đầu gặp phải tình huống này, "Anh ta giao tin tình báo có giá trị như thế cho tổ chức, hiển nhiên đã có đủ thành phẩm giao dịch. Lạc Thần nếu như thực sự muốn giết gã phú thương dưới lầu, cần người yểm trợ, có thể trực tiếp nói với Kolo, như vậy có thể bí mật hơn một chút, dù sao đó cũng không phải người tốt gì, một gã thương nhân vì tiền mờ mắt mà thôi. Nhưng anh ta làm như vậy, tự mình mạo hiểm không nói, lại còn biến tướng thành đặc tội tổ chức CROW. Mặt khác, Spider xuất động sát thủ truy sát anh ta, vì sao chứ? ! Thật không rõ trong hồ lô anh ta muốn làm cái gì."

Tạ Lê Thần thấy Vinh Kính lăm băm không rõ, liền hỏi, "Đúng rồi, tên Lạc Thần kia là siêu đạo chích, thường hay trộm cái gì a?"

"Rất nhiều thứ." Vinh Kính phục hồi tinh thần lại, "Từ bí mật thương nghiệp đến châu báu đồ trang sức, trộm từ ngân hàng đến tác phẩm nghệ thuật của bảo tàng ... Không gì không trộm được, thế nhưng Lạc Thần trên cơ bản cũng có quy tắc hành nghề, chỉ thích đối nghịch với kẻ xấu mà thôi."

Tạ Lê Thần nhướn nhướn mày, có thêm vài phần kính nể, "Gã đó cũng lợi hại a."

Hai người về đến nhà, đầu tiên là thấy điện báo nhấp nháy không ngừng. Tạ Lê Thần chạy tới mở, nghe thấy tin nhắn của Tào Văn Đức, "Lê Thần, anh đang ở đâu a? Điện thoại cũng không mở, đêm nay quay phim từ thiện đừng quên tham gia, gần đây nhân phẩm của anh không tệ a, rèn sắt khi còn nóng biết chưa?"

"Dong dài..." Tạ Lê Thần nhìn trời tắt ghi âm điện thoại đi, thấy Vinh Kính ở cạnh nhìn máy tính đờ ra.

"Này, có đầu mối hay không?" Tạ Lê Thần nhanh chóng qua hỏi.

"Quay phim từ thiện là cái gì?" Ngoài dự liệu của Tạ Lê Thần, Vinh Kính hai mắt nhìn chăm chăm màn hình vậy mà cũng nghe được ghi âm điện thoại.

"À, là bán từ thiện những đạo cụ mà cánh diễn viên chúng tôi dùng trong phim, khoản tiền đó quyên cho các tổ chức từ thiện." Tạ Lê Thần thấy trên màn hình máy tính là địa đồ, càng thêm hiếu kỳ, "Đây là cái gì?"

"Mặt bằng hình nổi của thành phố." Vinh Kính trả lời, "Tôi đang mô phỏng lại độ cao phòng của chúng ta vừa rồi, hơn nữa còn tốc độ gió, đo lường tính toán khu vực Lạc Thần đáp xuống được."

"Tiên tiến như thế?" Tạ Lê Thần gác cằm ở bên tai Vinh Kính, thấp giọng hỏi, "Vậy có tính ra không a?"

"Được." Vinh Kính vuốt cằm gật đầu, "Tính ra rồi, tên kia thông minh không thể hình dung!"

"Là sao?"

"Nhìn ở đây." Vinh Kính chỉ ra một khu vực, "Dựa theo tốc độ gió và địa thế, lợi dụng dù anh ta có thể đáp xuống khu trống này, nơi đó đang tiến hành cuộc thi đấu nhảy dù mỗi năm một lần, nói không chừng anh ta còn có thể đạt được một thứ hạng ấy chứ.""Nói cách khác gã đã sớm tính toán xong?" Tạ Lê Thần nhíu mày, "Chúng ta lần này thực sự là thành con rối."

Vinh Kính thả lỏng tựa ở trên sofa, cầm trong tay một cây bút nhẹ nhàng xoay, giống như là đang suy nghĩ.

Tạ Lê Thần ở một bên tự thưởng thức phần xương quai xanh rõ ràng có thể thấy được trong cổ áo mở rộng của anh, nhìn nhìn, Tạ Lê Thần đột nhiên nghĩ tới một vấn đề.

"Đúng rồi!"

"Hà?" Vinh Kính ngẩng đầu nhìn y, "Sao?"

"Tào Thần có cho tôi một bịch muối tắm, chúng ta tắm bọt đi?" Tạ Lê Thần nói hết lời, liền bị Vinh Kính vạ phần khinh bỉ đập ra ngoài.

...

Cái này gọi là thế sự vô thường, hai người cao hứng bừng bừng đi làm nhiệm vụ, không ngờ ử rũ quay trở về, cảm giác vô cùng thất bại.

Tạ Lê Thần gần đây thành cuồng vận động, chạy đi điên cuồng đập máy thể hình giải tỏa bất mãn trong lòng, mà Vinh Kính vẫn càng không ngừng gõ máy tính.

"Cậu đang tìm cái gì?" Tạ Lê Thần làm được thờ hồng học chạy đến bên bàn dựa vào, hỏi Vinh Kính.

"Động cơ." Vinh Kính thấp giọng nói, "Trên đời này làm bất cứ chuyện gì cũng đều có động cơ có lý do, hành vi của Lạc Thần không hợp logic!"

"Cậu thực sự không tắm bọt hả, vậy tôi đi đó." Tạ Lê Thần nhéo nhéo tai Vinh Kính, Vinh Kính một chương đánh đuổi, tiếp tục tìm tài liệu. Tạ Lê Thần ngông nghênh cởi quần áo, vào bồn tắm, bồn tắm lớn khiến Tạ Lê Thần trưng ra đầy đủ dáng người vô cùng đẹp, nhưng Thỏ thỏ Vinh chỉ chuyên tâm nhìn chăm chăm bàn phím, Tạ Lê Thần rất bất đắc dĩ.

Ánh mắt Vinh Kính, thay đổi theo quá trình tìm tài liệu, ban đầu anh nhú mày mất hứng, sau đó vùng xung quanh lông mày chậm rãi thả lỏng, sau đó nữa, giống như trở nên có chút quẩn quýt.

"Làm sao vậy?" Tạ Lê Thần bưng một ly champagne ghé vào nhìn Vinh Kính.

"Có lẽ tôi biết vì sao anh ta lại làm như vậy rồi." Vinh Kính thờ dài.

"Là chuyện không tốt?" Tạ Lê Thần nhìn ra thay đổi tâm trạng của Vinh Kính.

"Tôi tra xét một chút biên bản tử vong gần đây, có một cô gái tên La Lily ba tháng trước đã qua đời, lúc chết chỉ mới 22 tuổi, là một sinh viên. Dựa theo thân phận thật sự của Lạc Thần, anh ta là anh trai của La Lily."

"Nguyên nhân thực sự gã làm như vậy, là bởi vì cái chết của em gái?"

"Ừ, tôi tìm được chút tài liệu... Em gái anh ta trước đây còn kiêm chức gia sư, phụ đạo một học sinh trung học, là con trai của một kiểm sát trưởng. Người kiểm sát trưởng kia phụ trách khởi tố vụ án của Dương Húc, Dương Húc vốn đã tìm người bắt cóc con trai của vị kiểm sát trưởng kia, thế nhưng La Lily cảnh giác cao, bảo vệ đứa trẻ tránh được một kiếp. Vì vậy Dương Húc chó cùng rứt giậu, mời sát thủ Spider ám sát cả nhà kiểm sát trưởng, bất hạnh thay, em gái anh ta đã bỏ mình trong sự kiện ấy."

"Gã báo thù cho em gái nên giết chết Dương Húc?" Tạ Lê Thần trong nháy mắt đã không còn cảm giác khó chịu, "Vậy vì sao còn muốn dùng phương pháp kiểu này?" "Kẻ giết em gái anh ta, ngoại trừ Dương Húc còn có Spider!" Vinh Kính hừ lạnh một tiếng, "Giết người thì đền mạng thôi."

"Không phải chứ!" Tạ Lê Thần hưng phấn lên, "Lạc Thần gã đó, muốn một mình diệt toàn bộ Spider?!"

"Không phải một mình." Vinh Kính thở dài cười cười, "Không phải anh ta cũng dụ dỗ chúng ta đó sao? Nếu như những người trên danh sách biết CROW đã lấy được danh sách, phỏng chừng cũng không ngại đặt mìn người đến đối đầu với CROW đoạt lại danh sách đâu!"

"Tôi hiểu rồi." Tạ Lê Thần đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, "Lạc Thần lần này có lợi thế, ngoại trừ tặng cho CROW một phần tin tình báo quan trọng làm lễ gặp mặt ra, còn bán mình cho CROW luôn! Gã để lộ vãn tay cho chúng ta chẳng khác nào đem đầu mỗi thân phận quan trọng nhất cho chúng ta, sau này có thể dựa vào đó áp chế gã làm việc!"

"Đúng là như vậy, đây là toàn bộ lợi thế của việc liêu mình." Vinh Kính giành ly champagne trên tay Tạ Lê Thần uống, "Xem ra anh ta rất thương yêu em gái."

Lê Thần tựa trên sô pha, trong nháy mắt hứng thú lại thiếu.

"Anh có ý kiến gì không?" Vinh Kính cũng đột nhiên hỏi y.

Tạ Lê Thần có chút bất ngờ, "Cậu đang hỏi ý kiến tôi?"

"Ừ."

"Muốn tôi nói sao!" Tạ Lê Thần dựa sát vào một chút, hỏi, "Tổ chức sát thủ Spider kia là kẻ xấu phải không?!"

"Đương nhiên." Vinh Kính trên mặt hiện ra vẻ ghét bỏ, "Loại tổ chức này không có tinh thần trọng nghĩa, Dương Húc là một tên khốn, bọn chúng giúp hắn giết cả nhà một kiểm sát trưởng chính trực còn liên lụy cả nữ sinh viên vô tội, chỉ là vì được thuê mà thôi."

"Thế nên muốn tôi nói thì!" Tạ Lê Thần cười cười, "Chúng ta giúp Lạc Thần, bất quá không nói cho Kolo thân phận của gã."

"Anh muốn tôi phản bội CROW?"

"Chắc..." Tạ Lê Thần chọc chọc Vinh Kính, "Cậu sao mà cứ sống chết suy nghĩ cương trực thế a, không nói không có nghĩa là phản bội chứ?"

Thấy Vinh Kính không hiểu, Tạ Lê Thần chọc chọc anh, "Đơn giản hơn mà nói, không có tổ chức nào hoàn toàn có thể tin tưởng được, cậu hiểu không?"

Vinh Kính lắc đầu, "Không."

"Hô..." Tạ Lê Thần nhìn trời, "Tôi nghĩ Lạc Thần cứ như vậy tự do tự tại làm siêu đạo chích cũng tốt, làm gì phải lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn muốn gã bán mạng? ! Cậu cũng đã nói CROW là tổ chức chính nghĩa, chuyên môn đối phó tội phạm, Spider chính là tập đoàn tội phạm nhất nhì đó."

"Vì sao làm như vậy?" Vinh Kính nhìn thẳng Tạ Lê Thần.

Tạ Lê Thần không thể làm gì khác hơn là nói trắng ra, "Hai nguyên nhân, thứ nhất, tôi không muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, giúp là giúp

thôi, điều kiện quái gì. Thứ hai, cùng với việc có thêm đồng sự là Lạc Thần, không bằng có thêm một người bạn như gã, có đúng hay không!"

Vinh Kính nhìn chăm chăm Tạ Lê Thần một lúc lâu, "Anh đây là đang suy nghĩ cho tôi sao?"

"Đúng vậy..." Tạ Lê Thần nghe rằng, trả lời không hề xấu hổ. Vinh Kính trầm mặc một hồi, đột nhiên nhéo mũi y, "Tâm cơ quá nặng!"

"Á..." Tạ Lê Thần nhanh chóng tránh, "Tôi bất quá chỉ nêu ý kiến, quyền quyết định là ở cậu."

"Tôi vốn cũng không định báo thân phận của anh ta." Vinh Kính chậm rãi tắt máy tính, "Tôi trong lúc thi hành nhiệm vụ cũng thường phát hiện rất nhiều đầu mối không tưởng tượng được, cái gì không có nghĩa vụ thì không báo, nếu không không phải mết chết rồi sao..." Nói rồi, liếc mắt nhìn Tạ Lê Thần, "Thế nên nói anh cục đồ ăn chính là cục đồ ăn!"

Tạ Lê Thần có chút ngỡ ngàng, bất quá như vậy cũng rất tốt, đến phòng chứa đồ thay quần áo, rồi hỏi, "Buổi tối ăn cái gì? Đi ra ngoài ăn được không."

Vinh Kính ở góc độ Tạ Lê Thần nhìn không thấy, hơi nhoẻn khóe miệng, dáng tươi cười cũng nhu hòa đi vài phần... Trái với hình tượng của mình Tạ Lê Thần qua chuyện này thoáng có chút chính trực những người không thích lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, Vinh Kính rất tán thưởng, những người suy nghĩ cho người khác, anh lại càng tán thưởng!

Chương 18: Có cùng ý tưởng đen tối

"Cậu vừa nãy trong ánh mắt có phải có một chút tán thưởng thức lộ ra không? !" Tạ Lê Thần cười hì hì thắt cà-vạt hỏi Vinh Kính.

"Cái gì a?" Vinh Kính lờm y một cái.

"Dù cho một chút cũng không có?" Tạ Lê Thần giả một vẻ đặc biệt giống mặt người dạ thú, tựa bên người Vinh Kính, "Tôi còn có rất nhiều ưu điểm

cậu chưa phát hiện."

Vinh Kính nướn nướn mày, lắc đầu —— không thấy!

Tạ Lê Thần thấy anh lại không nhìn mình, phóng tới đè lại, "Bắt nạt cậu!"

Vinh Kính tất nhiên phản kháng, đang náo loạn, khung đối thoại trên màn hình máy tính lại nhảy ra, khuôn mặt Kolo lại một lần nữa không đúng lúc xuất hiện trước mặt hai người, "Khụ khụ... Hai người tình cảm rồi cuộc cũng có khả năng phát triển trong tương lai nhỉ?"

Vinh Kính ném Tạ Lê Thần lên sô pha, ngồi thẳng lên nhìn Kolo, "Lại có nhiệm vụ?"

"À... Nhiệm vụ lần này không phức tạp lắm, tôi cần hai người bảo hộ một nhân vật quan trọng trong thời gian ba ngày, ngày mai cậu ta sẽ tới nhà hai người."

"Ở nhà?" Vinh Kính giật mình, "Không sợ chúng tôi bại lộ thân phận sao?"

"À, yên tâm đi, cậu ta sẽ không nói ra." Kolo cười cười, trước khi đóng máy tính, chợt nghe Tạ Lê Thần hỏi, "Là ai a? Nam hay nữ?"

"Anh còn chưa quen làm một CROW sao? Vinh Kính, cậu bố tức cho anh ta mấy quy tắc cơ bản của CROW đi." Kolo gạt gạt khóe miệng, "CROW cho tới bây giờ không cần biết là gì hay vì sao, chỉ cần biết rằng làm như thế nào là được..."

Nói đến đây, chỉ thấy ánh mắt Kolo dần dần nguy hiểm lên, đè thấp giọng gần từng chữ, "Ngày mai nhân vật kia, phi thường quan trọng, hai người nhất định phải đảm bảo cậu ta an toàn, lỡ có cái gì sơ xuất, sẽ gây ra chiến tranh đấy!"

Vinh Kính và Tạ Lê Thần cùng mở to hai mắt —— có khoa trương như vậy hay không a? !

"Còn cái khác, chờ ngày mai người tới rồi, chúng ta bàn lại!" Nói xong, tắt video."Hô..." Tạ Lê Thần có chút mất hứng quay về dựa trên sô pha, ưu nhã

cài cúc tay áo oán giận, "Giám hộ cũng là của nhiệm vụ của chúng ta sao? Tôi còn tưởng rằng sẽ cool hơn rất nhiều, hơn nữa trực tiếp đưa về nhà, lỡ đâu là một kẻ rất đáng ghét thì làm sao bây giờ? Kolo điểm này thật không nhân tính, không có cách nào khiêu nại sao?"

Vinh Kính lườm y một cái, "Công việc mà còn kén cá chọn canh, rõ nuông chiều từ bé!"

Tạ Lê Thần xoa xoa cổ, giơ tay chọc cánh tay Vinh Kính.

Vinh Kính một chưởng đánh bay y, tiếp tục gõ máy tính, giống như là tìm người dò hỏi, thế nhưng không chỗ nào hỏi được, giơ tay chống cằm chờ ra.

"Có phát hiện gì?"

"Ờ... Tôi hỏi thăm vài người ngày mai phải chiếu cố đến tột cùng là nhân vật đặc biệt gì." Vinh Kính cau mũi, "Mọi người đều trả lời khó hiểu a."

"Khó hiểu là sao?" Tạ Lê Thần vươn qua nhìn, thấy Vinh Kính hỏi toàn bộ đồng sự CROW, ngày mai phải bảo vệ ai, mọi người trả lời đều là, "Phụt..."

" 'Phụt... ' là ý gì?" Tạ Lê Thần cũng khó hiểu, "Phun nước hay là thả bom?"

"Ai biết." Vinh Kính khép máy tính bảng, "Phải cẩn thận đề phòng!"

Tạ Lê Thần từ trong ngăn tủ lấy ra một bộ âu phục trang nhã cho Vinh Kính, "Đề phòng cái gì?"

Vinh Kính bĩu môi, nhận âu phục đi thay, trong miệng lầm bầm, "Bọn họ thường luôn trêu chọc tôi, nói không chừng lại là trò đùa dai gì! Phải chú ý!"

Tạ Lê Thần ngẩn người, nhìn Vinh Kính chạy vào phòng chứa đồ thay quần áo, suy nghĩ —— thường luôn trêu chọc? Nói đến nói đi, Vinh Kính có đôi khi rất lạnh lùng có đôi khi lại rất trẻ con, cậu ấy có bộ dáng thế nào trong quá khứ nhỉ? Cuộc sống như thế nào mới tôi luyện ra loại tính cách đó của cậu ấy? Thực sự rất thú vị a.

Hai người thay xong đồ, lên xe chạy đến chỗ quay buổi bán hàng từ thiện, tới trường quay, Vinh Kính ngẩng mặt nhìn một sườn dốc cao cao dùng để thi đấu leo núi, không hiểu, "Vì sao lại quay từ thiện ở sân tập leo núi?"

Tạ Lê Thần thờ ơ trả lời một câu, "À... Lần này tổ chức quay phim từ thiện, ngoại trừ đoàn làm phim chúng tôi, còn có đoàn làm phim 《 Cứu viện cực hạn 》."

"《 Cứu viện cực hạn 》?" Vinh Kính quả nhiên lộ ra ánh mắt mờ mịt.

"Tiểu Vinh Kính cậu không xem TV sao?" Tào Văn Đức bê nước chanh đi tới cho Vinh Kính một ly, cười nói, "Chúng tôi là đoàn làm phim điện ảnh, 《 Cứu viện cực hạn 》 là phim truyền hình gần đây rất nổi, tình tiết là tương cứu viện những tình huống cực hạn. Ngày hôm nay quay phim từ thiện là của đoàn làm phim điện ảnh chúng tôi và đoàn làm phim truyền hình bọn họ hợp tác tổ chức."

Vinh Kính xoa xoa cằm, hỏi, "Cứu viện cực hạn chính là leo núi, lướt ván, lướt sóng các loại ấy hả?"

"Không khác mấy, cùng loại với loại đề tài cứu hộ tai nạn, diễn viên chính là Phùng Kiều Viễn trước đó giành quán quân leo núi." Nói rồi, Tào Văn Đức chỉ chỉ cho Vinh Kính, cách đó không xa, có một gã trẻ tuổi, da màu đồng cổ khỏe mạnh, vóc người cân xứng rắn chắc, vừa nhìn đã biết thường xuyên rèn luyện, nếu so sánh, vóc người hẳn như là của vận động viên, mà Tạ Lê Thần lại như người mẫu. Vinh Kính bưng nước chanh uống một ngụm, không nói.

Tào Văn Đức nhỏ giọng nhắc nhở Vinh Kính, "Tên đó từng có thù với Lê Thần nha!"

Vinh Kính nhướn mày, "A! vậy anh ta hẳn là người tốt nhỉ?!"

Tạ Lê Thần tức giận đến khóe miệng dựng đứng, "Cậu không đối địch với tôi thì không chịu được à?!"

Vinh Kính đảo mắt nhìn y, "Thì tổng thể mà nói anh là một tên siêu khó hòa hợp, phủ định của phủ định thành khẳng định, thế nên người không hòa hợp được với anh hẳn là có không hề ít ưu điểm."

Tạ Lê Thần hít sâu một hơi, kỳ quái chính là, lần này hẳn không có nổi trận lôi đình đấm võ mồm với Vinh Kính, mà là xoay người đến quầy bán hàng từ thiện kí tên, chỉ để lại một câu, "Tùy cậu thích nói sao cũng được."

Tạ Lê Thần đi, sự lãnh đạm khó hiểu của y lại khiến Vinh Kính ngẩn người, cuối cùng không hiểu gì hỏi Tào Văn Đức phía sau, "Y không phải nên cãi lại tôi mới đúng sao?"

Tào Văn Đức cười, hai người này ở chung đúng là không được tự nhiên, thấp giọng giải thích cho Vinh Kính, "Lê Thần cũng không phải một người đáng ghét, cậu chỉ là muốn chọc giận anh ấy, đúng không?"

Vinh Kính bĩu môi, không nói, nhìn nơi khác.

"Cậu biết nghề diễn viên đóng thế không?" Tào Văn Đức hỏi Vinh Kính.

"Ừm." Vinh Kính gật đầu, "Biết, y vì công việc lần này mà phải nghiên cứu nghiêm túc về quay phim."

"Đóng phim, đặc biệt là phim hành động, cần rất nhiều vai thế thân diễn võ." Tào Văn Đức dùng ngữ tốc không nhanh, "Nhưng, con người bằng xương bằng thịt, diễn viên đóng thế bất quá cũng chỉ là có chút nền tảng công phu, rồi nắm giữ một vài quy luật vận động, có thể tưởng mạo không thích hợp để làm diễn viên, thế nên liền làm đóng thế. Va chạm cũng sẽ đau nhức, quật ngã cũng sẽ bị thương, ai cũng đều là người được cha mẹ nuôi dưỡng, nghề nghiệp của bọn họ rất nguy hiểm."

"Đúng vậy." Vinh Kính gật đầu, "Anh hùng phía sau màn ảnh mà."

"Vốn diễn viên chính của 《 Cứu viện cực hạn 》 là Lê Thần, Phùng Kiều Viễn chỉ là bạn diễn." Tào Văn Đức nói, "Kịch bản có rất nhiều cảnh hành động, cậu cũng biết, Lê Thần rất lười mà."

Vinh Kính cười, "Đúng thế, lười chết!"

Tào Văn Đức thấy Vinh Kính cười thật lòng, liền biết anh không hề ghét Tạ Lê Thần, "Lê Thần lúc đó có một diễn viên đóng thế, người kia rất được, tên Dương Phong, một mình mà kiêm đóng thế cho cả hai người Lê Thần và Phùng Kiều Viễn."

Vinh Kính nghe vậy nghiêm túc lên, "Sau đó thì sao? Vì sao Tạ Lê Thần lại bỏ bộ phim ấy?"

"Dương Phong là fan của Lê Thần, người kia vô cùng thích Lê Thần, cậu cũng biết Lê Thần bình thường nửa chết nửa sống, đối với kiểu fan sùng bái này chưa bao giờ bận tâm, cho dù biết, anh ấy cũng rất ít biểu lộ cái gì."

"Hừ." Vinh Kính khinh bỉ liếc Tạ Lê Thần ở gần đó bận rộn kí tên tặng fan, "Giảm đạ tình cảm của người khác!" "Dương Phong rất bảo vệ cho Lê Thần, toàn bộ hành động chỉ cần hơi nguy hiểm cũng không cho anh ấy làm, mỗi lần Lê Thần muốn thực hiện vài cảnh hành động cực hạn, Dương Phong còn hay tới dạy anh ấy kỹ xảo cơ bản. Năng lực mô phỏng của Lê Thần rất mạnh, thế nên làm được động tác rất chuyên nghiệp, một chút cũng không thua kém Phùng Kiều Viễn có bối cảnh là vận động viên." Tào Văn Đức khẽ thở dài, "Làn nào nam diễn viên phụ cho vai chính Lê Thần cũng rất dễ bị anh ấy cướp hết toàn bộ hào quang, nhưng Phùng Kiều Viễn dù sao cũng là tuyển thủ chuyên nghiệp, cảm giác bị một người nghiệp dư cướp hết danh tiếng, cậu nghĩ mà xem?"

Vinh Kính nhíu nhíu mày, "Thế nên Phùng Kiều Viễn có ý xấu với Dương Phong sao?"

"Đúng!" Tào Văn Đức gật đầu. "Lúc đó tiến độ quay cũng khoảng phân nửa bộ phim rồi, trong một tập có một đoạn Phùng Kiều Viễn diễn cảnh leo núi nguy hiểm, nguyên bản là quay trong nhà, làm đủ mọi công tác phòng hộ, thế nhưng Phùng Kiều Viễn nhất quyết muốn chuyển qua quay cảnh thực bên ngoài, như vậy chân thực hơn, nhưng cũng nguy hiểm hơn!"

"Hắn cố ý!" Vinh Kính nhíu mày.

"Không sai, hẳn là vận động viên chuyên nghiệp, biết có một vài hành động cực hạn người không chuyên không thể làm được, nếu làm nhất định thụ thương, hơn nữa ngày đó buổi sáng Lê Thần không có cảnh, đến muộn, đoàn làm phim không ai dám phản bác ý kiến của Phùng Kiều Viễn, đạo diễn không thể làm gì khác hơn là dựa theo ý của hẳn quay."

"Thế nên Dương Phong đã xảy ra chuyện sao?" Vinh Kính sắc mặt đã dần dần xấu xí.

"Ừ, Dương Phong trượt ngã, gãy chân thiếu chút nữa tàn phế, may là mạng lớn không chết. Lê Thần tìm người đi anh ấy bay ra ngoại quốc, tìm bác sĩ tốt nhất mới chữa khỏi được. Bất quá trong họa có phúc, ở bệnh viện Dương Phong kết bạn với một vị đạo diễn lớn quốc tế, hiện tại anh ấy đã là người chỉ đạo võ thuật nhất nhì Hollywood."

Vinh Kính nhíu nhíu mày, "Chính vì nguyên nhân đó, Tạ Lê Thần rời khỏi đoàn làm phim?"

"Ha ha." Tào Văn Đức nhún nhún vai, "Diễn viên đóng thế thụ thương loại chuyện thế này, đoàn làm phim cấp một ít tiền bồi thường cho có lệ là xong, rất ít khi truy cứu trách nhiệm, mặc dù tất cả mọi người biết là Phùng Kiều Viễn sai, thế nhưng cũng không thể làm gì hẳn. Lê Thần rời khỏi đoàn làm phim, khiến khâu sản xuất tổn thất gần nghìn vạn, nhưng Lê Thần vẫn muốn đi, lý do là —— anh ấy nhìn Phùng Kiều Viễn không vừa mắt, sau này phim nào có hẳn thì đừng tìm mình."

Vinh Kính nhướn nhướn khóe miệng, nghĩ việc này quả thật rất có chí khí man nhi!

"Cậu thế này có tính là tán thưởng Lê Thần?" Tào Văn Đức mỉm cười nhìn biểu cảm của Vinh Kính.

"Khụ khụ." Vinh Kính nhanh chóng thu liễm, "Vẫn còn may cho gà kia a, hẳn đánh bậy đánh bạ mà thành nam diễn viên của một bộ phim nổi."

"Cũng chưa chắc." Tào Văn Đức uống ly trong tay, "Cậu cũng biết với thân phận của Lê Thần, cộng thêm hành động của tên kia, hầu như đã đắc tội toàn bộ diễn viên đóng thế và nhân viên chế tác phía sau màn... Đây là hành vi cực kỳ ngu xuẩn, tác phẩm đó, có thể nói thành là tác phẩm hãn chào tạm biệt luôn, sau này tuyệt đối sẽ không còn ai tìm hãn nữa.""Cũng đúng nhỉ!" Vinh Kính nói rồi, bắt gặp Phùng Kiều Viễn giống như đã thấy Tạ Lê Thần, khước miệng hơi nhếch lên, đi qua.

Vinh Kính nheo lại mắt, buông ly, cũng đi qua.

Tào Văn Đức nhìn Vinh Kính híp lại hai mắt, buông đồ uống đổi thành một ly champagne —— nghĩ sẽ có chuyện vui để hóng.

Tạ Lê Thần ký xong tên và chụp ảnh chung với fan, các fan này đều là fan ruột của y, đã sớm phát hiện y và Vinh Kính đi rất gần, đều hỏi, "Lê Thần a, người dễ nhìn kia là ai?"

"Tình nhân vệ sĩ." Tạ Lê Thần từ trước đến nay luôn thích gây náo động cũng thích nói bậy, y nửa đùa nửa thật khó phân thật giả, khiến nguyên đám fan thét chói tai không ngớt.

Vinh Kính bĩu môi đại biến thái!

"Ra là bây giờ vệ sĩ đều đẹp như vậy."

Lúc này, Phùng Kiều Viễn đi tới phía sau Tạ Lê Thần, cười hỏi, "Tìm được ở đâu đấy, tôi cũng muốn tìm một người, thực sự là cảnh đẹp ý vui."

Tạ Lê Thần nhìn trời, đầu năm nay bi kịch nhất là mấy kẻ đáng ghét còn không tự biết bản thân mình đáng ghét.

Fan của Tạ Lê Thần có không ít người biết đến quá khứ của hai người, hơn nữa chi tiết về Dương Phong cũng vì một vài nhân viên đoàn làm phim bất mãn tiết lộ ra, bởi vậy Phùng Kiều Viễn gần đây bị ghét rất lợi hại, tất cả mọi người đều nghĩ nhân phẩm hãn có vấn đề.

Có mấy cô nương không thể nhìn được bản mặt tiểu nhân đặc chí kia, bèn nói, "Thần khí cái gì, đồ hèn!"

Phùng Kiều Viễn tất nhiên nghe thấy, liền nói với Tạ Lê Thần, "Ngày hôm nay có sân leo núi hiểm gặp, Lê Thần có hứng thú thi đấu một lần hay không?"

Tạ Lê Thần ngẩn người, thi leo núi sao?

Các fan càng thêm bất mãn, nhỏ giọng nghị luận, người kia sao mà không biết xấu hổ như vậy a, mình là quán quân rồi, lại đi tìm người để thi đấu.

Tạ Lê Thần cũng không thể không đáp ứng, nếu có vẻ như sợ hãi, do dự thì nhất định sẽ bị hăn nắm bắt cơ hội cười nhạo.

Lúc này, chợt nghe Vinh Kính nói, "Đề nghị không tặc a, coi như trợ hứng cho diễn xuất đi, nhưng mà sân leo chỉ có một, vậy phiền chuyên gia leo trước."

Phùng Kiều Viễn có chút bất ngờ, Tạ Lê Thần thực sự dám thi đấu?

Lúc này, Tào Văn Đức cũng đến, anh ta thấy Vinh Kính gật đầu một cái với mình, lập tức hô hào, "Không bằng, leo núi trợ hứng một chút nhé?"

Ngay lập tức... Nhận được sự tán thành, chúng fan kéo đến xem náo nhiệt.

Phùng Kiều Viễn có chút tiếc nuối cười cười với Tạ Lê Thần, dùng giọng người khác nghe không được ghé vào tai y nói, "Thật thất lễ, có chăng cũng là do vệ sĩ của anh không hiểu chuyện, cho tôi cơ hội sỉ nhục anh trước mặt mọi người đây." Nói xong, cởi áo khoác, chạy phía trước, làm động tác khởi động, chuẩn bị biểu diễn.

Có trọng tài chuyên nghiệp ngay tại đó, chạy tới tính thời gian.

Tạ Lê Thần nhìn Vinh Kính. Vinh Kính thấp giọng ghé vào tai y nói, "Leo núi là hạng mục cần thể lực sống, thể lực hiện tại của anh hăn là không thua kém vận động viên chuyên nghiệp, thế nên hăn chỉ có thể thắng anh về kinh nghiệm."

Tạ Lê Thần ngẩn người, Vinh Kính nói tiếp, "Nhớ kỹ mỗi một động tác của hăn, mỗi một thủ thế, phục chế hoàn mỹ lại động tác của hăn, có thể tiết

kiệm thời gian suy nghĩ, cũng đủ cho anh thắng hẳn!"

Tạ Lê Thần sau khi nghe xong, một lúc lâu mới cười, "Cậu không phải nói tôi đáng ghét hơn so với hẳn sao?"

Vinh Kính sờ sờ mũi, "Tôi cũng chưa nói không ghét anh a."

Tạ Lê Thần có chút bất mãn nhìn anh.

Vinh Kính nhìn trời.

Lúc này, một tiếng súng lệnh vang lên, Phùng Kiều Viễn đã nhanh chóng leo lên trên, dùng thời gian 59 giây, thành công lên đến đỉnh, rất lưu loát, vì vậy... Tất cả mọi người chờ xem biểu hiện của Tạ Lê Thần.

Tạ Lê Thần ưu nhã cởi âu phục, tháo cà-vạt ra giao cho Vinh Kính, thấp giọng nói, "Tôi nếu thắng, hôn tôi một cái chúc mừng nhé?"

Vinh Kính lờm y một cái, "Năm mơ!"

"Tốt." Tạ Lê Thần cười, "Coi như đã định, tôi đêm nay khi năm mơ sẽ hôn." Nói xong, bước nhanh đi qua, đeo đồ phòng hộ... Súng lệnh vang lên.

Đương Tạ Lê Thần chạm đến đỉnh, trong tài tính thời gian hưng phấn báo kết quả 56 giây, toàn hội trường ngây dại, sau đó là tiếng vỗ tay, Phùng Kiều Viễn nếu không phải bị người đại diện đè lại, cũng sớm không bảo trì được phong độ, xoay người rời đi.

Vì vậy, buổi quay từ thiện vô cùng thành công, danh tiếng Tạ Lê Thần, lại một lần nữa leo lên toàn bộ trang nhất tạp chí ngày hôm sau, chỉ là... Đêm đó lúc "năm mơ", Tạ Lê Thần suốt đêm đánh lén Vinh Kính, vẫn như cũ không có kết quả.

Sáng sớm hôm sau, hai người tỉnh lại trong loạt tiếng "chuông cửa" gập gáp.

Vinh Kính xoay người ngồi dậy, nói với Tạ Lê Thần, "Có thể là người kia tới!"

Chương 19: Người giám hộ đáng ghét

Vinh Kính nghe được tiếng đập ngay lập tức vọt đến phía sau cửa, nhẹ nhàng nắm tay cầm, hỏi một tiếng, "Ai?"

Thế nhưng ngoài cửa không ai trả lời.

Vinh Kính nhíu mày, Tạ Lê Thần thấy anh lại bắt đầu quá căng thẳng, bất đắc dĩ đứng lên, đi qua mở cửa, "Cậu thật đúng là mắc chứng hoang tưởng bị hại a, chỗ này là nhà dân chứ không phải chiến khu." Nói rồi, không đợi Vinh Kính ngăn cản, mở cửa...

"Rầm" một tiếng, Tạ Lê Thần thấy trước mắt có một đám người mặc đồ đen, nhưng lại là tạo hình súng vác vai, đạn lên nòng, nhất loạt chĩa vào mình.

Vinh Kính một tay kéo lấy Tạ Lê Thần trùm mắt há hốc ra phía sau, vừa định ném lựu đạn rồi đóng cửa... Chợt nghe có người hô một tiếng, "Vinh Kính, đừng kích động."

Vinh Kính sửng sốt, giọng rất quen thuộc.

Chỉ thấy có một mỹ nữ thướt tha khiêu gợi bước dáng mèo đi tới, tóc dài đỏ rực nhẹ nhàng lay chuyển, mùi hương nhàn nhạt phiêu tán. Vinh Kính và Tạ Lê Thần kinh ngạc gọi một tiếng, "Mejia? !"

"Hi." Mejia khoát tay với đám phần tử vũ trang phía sau, ý bảo lui lại, "Bọn họ chỉ là vì đảm bảo, cố ý đưa cả nhân viên bảo vệ đến."

"Như vậy có phải quá bắt mắt không vậy? !" Vinh Kính nhíu mày.

"Không còn cách nào, nhân vật phải bảo vệ thật sự là quá quan trọng." Mejia nhìn quanh gian phòng, "Ừm... Thật đúng là thiết kế xa xỉ mà có đẳng cấp, quả nhiên chỉ có chỗ hai người đây dùng cho người kia mới không bị chế nhạo là đồ keo kiệt."

Vinh Kính và Tạ Lê Thần đều nghi hoặc... Keo kiệt?

"Nhiệm vụ lần này rất gian khổ a." Mejia cảnh cáo Vinh Kính, "Nghìn vạn lần đừng làm hỏng a."

"Chăm sóc người khác chúng ta không rành lắm." Tạ Lê Thần vẫn rất tự tại ngồi xuống bên cạnh bàn, hiển nhiên với nhiệm vụ lần này không có hứng thú.

"Đúng là có chút làm khó dễ hai người." Mejia điểm trên một điều thuốc, "Nhân vật quan trọng này vốn là tôi tự mình để mắt, thế nhưng tôi vừa lúc có một việc quan trọng hơn phải làm... Không còn cách nào, trong toàn bộ CROW cũng chỉ có hai người là nhàn nhất!"

Một câu của Mejia, khiến Vinh Kính bị đả kích thật lớn, đều do Tạ Lê Thần cái cục đồ ăn kia a, làm hại mình thành người nhàn rồi nhất!

"Đừng thừa nước đục thả câu, nhân vật quan trọng kia đâu?" Tạ Lê Thần nhìn ra con thỏ bạo lực lại sắp bạo phát rồi, nhanh chóng chuyển trọng tâm câu chuyện, "Nói người đó vào đi."

Mejia quay đầu lại nói về phía cửa, "Điện hạ, có thể vào được rồi."

"Điện hạ?" Vinh Kính và Tạ Lê Thần nhìn nhau —— chẳng lẽ là người thân phận rất cao?

Giọng Mejia hạ xuống, bên ngoài một thiếu niên thông dong đi vào, vóc người thấp bé hơi gầy, thoát nhìn như là học sinh trung học hơn mười tuổi, hoặc là cao trung sinh bị lùn.

"Hừ..." Tạ Lê Thần khước miệng nhẹ nhàng giật giật, là y ghét nhất là cái kiểu này!

Người đi vào là một thiếu niên tóc vàng mắt xanh, mặc âu phục màu trắng, ngũ quan đúng chuẩn và khí chất tài trí hơn người, là kiểu hoàng tử bạch mã thời nhỏ mà Tạ Lê Thần ghét nhất —— phiền quá, một nhóc con thối đến cướp danh tiếng của ông.

"Đây là nhân viên bảo vệ quý tổ chức cung cấp sao?"

Lúc này, ở cửa lại có người đi vào, tóc bạch kim, tướng mạo Bắc Âu, vóc người cao gầy, mặc âu phục màu đen nghiêm trang, mặt có nét cười mỉm. Anh ta nhìn kỹ Vinh Kính và Tạ Lê Thần, "Ừm... Tuy rằng có chút chênh lệch với mong đợi, nhưng tôi vẫn chọn cách tin tưởng cách nhìn của quý tổ chức."

Vinh Kính và Tạ Lê Thần nghe thấy đều nổi giận —— có ý gì? !

"Được rồi Vinson, chỉ là bọn dân đen mà thôi, đừng ra yêu cầu quá cao với bọn chúng." Niên thiếu ngông nghênh đi tới sô pha ngồi, ưu nhã bắt chéo chân, giơ tay chỉ chỉ bàn trà, nói với Tạ Lê Thần, "Hồng trà, còn nữa, có điểm tâm hạnh nhân ngọt không? Ta đói." Tạ Lê Thần khước miệng lại co quắp mấy cái —— Dân đen... Châm trà... Điểm tâm ngọt. Thằng nhóc này tuyệt đối là kiểu y ghét nhất.

"Cậu ta là ai vậy?" Vinh Kính hỏi Mejia, có chút phản cảm. Trẻ con lễ phép là quan trọng nhất, cái đứa trẻ này chỉ nhìn thôi cũng thấy ngứa mắt! Đứa trẻ không tôn trọng người lớn chết tiệt anh ghét nhất!

Mejia mỉm cười, trong nét cười có xen vài phần hả hê, "Vị này chính là Philips Đệ Tam, Thái tử điện hạ."

Vinh Kính nhìn Mejia cùng với biểu cảm các thành viên lâu năm của tổ chức, trong nháy mắt hiểu ra "phụt..." kia có ý gì.

"Thái tử?" Tạ Lê Thần bất ngờ, tự nhủ đúng là Hoàng tử thật chứ, "Của quốc gia nào?"

"Xin lỗi." Vị tên Vinson kia lễ độ giải thích, "Vì an toàn của Thái tử điện hạ, thân phận cụ thể phải giữ bí mật, không tiện tiết lộ."

Vinh Kính và Tạ Lê Thần hiểu rõ, thảo nào Kolo nói bọn họ sẽ không nói ra ngoài, ra là đến chính mình cũng có giấu diếm a.

"Điện hạ, hai vị đây là thành viên tổ chức CROW, Vinh Kính và Tạ Lê Thần..." Mejia vừa định giới thiệu một chút cho Philips, đã thấy Thái tử kia tùy ý nhẹ nhàng phẩy tay, "Không quan tâm, dân đen đều như nhau thôi."

Vinh Kính và Tạ Lê Thần lại cảm thấy mí mắt giật —— thẳng nhãi chết tiệt!

Vinson mỉm cười nói lời cảm ơn với Mejia, "Đa tạ quý tổ chức hiệp trợ."

Mejia vỗ vai Vinh Kính, ngoắc ngón tay với anh.

Vinh Kính theo ra ngoài, để lại Tạ Lê Thần và hai chủ tớ kia trong phòng mắt to trừng mắt nhỏ.

"Ừm..." Đôi mắt xanh lạnh của Philips nhìn chăm chăm Tạ Lê Thần một lúc lâu, "Không tệ nhỉ... Trong đám dân đen, cũng có loại tướng mạo thượng thừa này a."

"Đa tạ khích lệ." Tạ Lê Thần hít sâu, không thể chấp nhận trẻ con a! Phải nhẫn nại.

"Đến tột cùng là chuyện gì?" Vinh Kính theo Mejia ra ngoài cửa, "Đứa trẻ đáng ghét!"

"Không còn cách nào, cậu ta bị ám sát khi ra nước ngoài phỏng vấn, may là tùy tùng của cậu ta rất lợi hại. Có thể là soán ngôi đoạt vị quốc nội, tôi nhận được ủy thác phải đi giúp dẹp nội loạn."

Vinh Kính vẻ mặt ước ao —— quả nhiên là loại nhiệm vụ thú vị đó.

"Đừng mất hứng, nhiệm vụ của cậu cũng không nhẹ." Mejia cười to, "Cậu ta là người thừa kế đệ nhất cho ngôi vị hoàng đế, trong vòng 3 ngày này có khả năng sẽ gặp nguy hiểm."

"À..." Vinh Kính gật đầu, tuy rằng là đứa trẻ xấu xa đáng ghét, bất quá nhiệm vụ cũng không phải đơn giản chỉ là làm bảo mẫu, cũng còn may.

"Bất quá nói đi thì phải nói lại." Mejia một tay lấy điều thuốc trong miệng ra dụi tắt, nghiêng răng nghiêng lợi gặm nhẹ, "Thẳng nhãi chết tiệt đó quả thực luôn làm cho người khác trong nháy mắt tăng xông máu, tôi đã không thể nhịn được nữa. Nếu như có thể cậu nghĩ biện pháp dạy dỗ một chút đi, cho nó biết cái gì gọi là quy củ!" Nói xong, giống như thấy thật thư thái,

đưa người rời đi. Vinh Kính gãi gãi đầu —— quả nhiên là nhiệm vụ đáng ghét a!

Nhóm Mejia sau khi đi rồi, Vinh Kính ủ rũ trở vào phòng, thật muốn cùng bọn họ đi dẹp nội loạn a, nhất định rất nổi trội.

Vào nhà, thấy Tạ Lê Thần ngông nghênh ngồi sofa xem TV, Philips bất mãn ngồi ở bên cạnh y, mà Vinson đang ở trong nhà bếp châm trà.

"Một tên dân đen cũng có tiền quá nhỉ." Philips đánh giá bốn phía, "Sống xa xỉ như thế a."

Tạ Lê Thần thấy Vinh Kính gõ máy tính, liền đứng lên đi qua, nhỏ giọng hỏi, "Kính Kính, thế nào rồi?"

Vinh Kính không nói, gõ đại thể tình hình vào màn hình cho y đọc.

Tạ Lê Thần nhíu mày —— ra là có chuyện như vậy a.

Vinh Kính lại gõ tiếp:

Ba ngày mà thôi, tạm thời nhẫn nại.

Tạ Lê Thần bĩu môi, gõ vào:

Nếu như không nhịn được thì sao? Thăng nhãi này rất bố lão!

Vinh Kính lại gõ tiếp:

Không thể nhịn được nữa thì thực hành kế hoạch B.

"B?" Tạ Lê Thần chớp mắt.

Vinh Kính cười:

Dùng bạo lực giải quyết!

Lúc này, Vinson bưng hồng trà ra, để lên trên bàn cho Thái tử Philips, còn Thái tử kia đang đọc một quyển tạp chí, đây là tạp chí ẩm thực Vinh Kính hai ngày trước mua. Vinh Kính đối với ăn và ngủ rất quan trọng, anh khởi xướng hình thức sống khỏe mạnh.

"Ừm..." Tạ Lê Thần nhìn chăm chăm Thái tử kia một hồi, nhỏ giọng nói thầm một câu, "Cũng rất dễ thương nha."

"Này!" Vinh Kính thấp giọng cảnh cáo y, "Cậu ta là Thái tử đó, anh đừng có ý niệm gì lệch lạc, sắc lang!"

Tạ Lê Thần mở to hai mắt, "Không phải chú? ! Trong mắt cậu tôi là người như thế sao? " Nói rồi, dụi dụi Vinh Kính, "Đừng ghen, tôi một lòng chỉ có cậu, tự tin vào chính mình nhé!" (edit câu này mà muốn ới hà ==)

Vinh Kính lờm y một cái, đẩy ra, bảo trì khoảng cách.

"A?" Philips bưng hồng trà hiếu kỳ nhìn Vinh Kính và Tạ Lê Thần, "Ra hai người là loại quan hệ này a."

"Đúng vậy..." Tạ Lê Thần vô liêm sỉ thừa nhận, Vinh Kính đập một cước, đẩy y ngã sang một bên, nói với Philips, "Đừng hiếu lắm, tôi chỉ là hợp tác với cục đồ ăn này mà thôi, còn nữa, thực lực cục đồ ăn này hoàn toàn không thể biểu hiện chút thực lực cộng tác nào, chỉ có thể nói là vận khí hợp tác rất xấu." Nói xong, tiếp tục gõ bàn phím.

Đang nói chuyện, điện thoại vang lên, Tạ Lê Thần đi qua tiếp, "Alo... Văn Đức? Biết rồi, sẽ không đến muộn!"

"Lại có công việc?" Vinh Kính hỏi.

"Ừ, là loại thiếu thú vị nhất." Tạ Lê Thần cúp điện thoại, "Hợp báo và khoản đãi phóng viên, lại phải đi trả lời mấy vấn đề buồn chán."

"Dân đen, người làm nghề gì?" Philips cảm thấy rất hứng thú hỏi Tạ Lê Thần, "Hình như thu nhập rất khá."

"Điện hạ." Vinson từ hành lý tùy thân lấy ra một cuốn tạp chí đưa cho Philips, "Hạ thần đã điều tra chút ít, người này là diễn viên chuyên nghiệp.""À..." Philips trên mặt hiện lên một tia hứng thú, "Ra là một con hát a."

"Con hát gì đó, tôi không dám." Tạ Lê Thần nghe thấy chói tai, xoay mặt nhìn Philips, "Hoàng tộc nghèo túng."

Philips chau mày, "Người dám khinh thường ta? Đồ dân đen."

"Chỉ là ăn miếng trả miếng mà thôi." Tạ Lê Thần thờ ơ trả lời, "Muốn người khác tôn trọng mình thì trước tiên hãy tôn trọng người khác."

Philips nhú mày, "Vinson!"

"Rõ." Vinson khoát tay phi cái khay trong tay về phía Tạ Lê Thần, Tạ Lê Thần sửng sốt, thế nhưng Vinh Kính bên cạnh giơ tay lên, tiếp được cái khay, phóng lên bàn, "Làm ơn đừng tùy ý thêm việc quét tước cho nhân viên vệ sinh."

"Vinson!" Philips lại kêu một tiếng.

Vinson khẽ cúi, ghé vào tai cậu ta thấp giọng nói, "Điện hạ, sử dụng bạo lực, chúng ta chưa chắc có thể chiếm thượng phong, hơn nữa làm thế sẽ thành tự giết lẫn nhau, rất không lý trí."

Philips liếc mắt trừng anh ta, đứng lên, giơ tay chỉ Vinh Kính và Tạ Lê Thần, "Hai người dân đen các người thật sự là quá to gan, ta và hai người thuộc về hai cấp bậc khác nhau, nghe rõ chưa!"

"Chờ cậu thực sự kế thừa vương vị hãng tính." Vinh Kính tiếp tục cúi đầu gõ máy tính, "Trong lúc cậu vẫn còn là Thái tử hoặc trước khi trở thành Hoàng đế tương lai, bản thân cậu chỉ là một thiếu niên, phải biết lễ phép."

Philips ngồi trở lại sô pha, sinh hờn dỗi... Cậu ta sinh ra lâu như vậy, lần đầu tiên có người dám to gan cãi lại mình! Sau này có cơ hội nhất định phải giáo huấn hai tên dân đen này mới được!

Tạ Lê Thần vươn qua hỏi Vinh Kính, "Này, cậu cũng nhìn nó chướng mắt sao?"

"Ừ." Vinh Kính gật đầu, điều tra được tài liệu về vị Thái tử Philips kia, tỉ mỉ nghiên cứu.

"Vì sao?" Tạ Lê Thần ngồi ở bên người anh, "Cậu không phải hẳn là coi trọng nhiệm vụ nhất sao?"

Vinh Kính liếc mắt nhìn y, một lát sau mới nói một câu, "Tôi cả đời này, ghét nhất chính là kiểu trẻ con chết tiệt kiêu ngạo không nghe lời hoàn toàn không có năng lực gì như thế!" Nói xong, ý vị thâm trường nhìn Tạ Lê Thần.

Tạ Lê Thần rất đả kích —— Vinh Kính là một tiểu S, sao mình thảm thế, hợp tác lại đụng phải một con thỏ bạo lực không có khiếu hài hước còn không có tình thú vậy nè?

"Dân đen."

Philips đột nhiên hỏi Vinh Kính, "Người tên là gì?"

"Anh ta tên Vinh Kính." Vinson nói cho Philips, "Là một vị White Crow có khả năng nhất trong tổ chức CROW."

"Sao... Tướng mạo cũng rất không tồi nhỉ." Philips hơi nheo lại mắt, hỏi, "Tổ chức trả người bao nhiêu tiền? Ta thuê lại người thấy thế nào? Trả người gấp đôi?"

"Không được!" Tạ Lê Thần bất mãn.

"Người không ngại thì suy nghĩ một chút?" Philips chống cằm, "Ta có thể cho người ở trong hoàng cung."

Vinh Kính trầm mặc một hồi, "Vì sao?"

"Người không phải CROW cực mạnh đó sao? Vinson đánh giá cao người như vậy, chứng tỏ người thực sự rất có năng lực, ta cần người bảo hộ ta an toàn." Philips vẫn ngạo mạn như cũ. Tạ Lê Thần thấy thần sắc Vinh Kính, chỉ biết là không xong rồi.

Quả nhiên, Vinh Kính khép lại máy tính bảng, đứng lên đi tới bên người Philips.

"Người... Muốn làm gì?" Philips mờ mịt ngẩng mặt nhìn Vinh Kính.

"Cậu làm Thái tử, hẳn là đã được nhận một ít giáo dục cơ bản."

"Hả?" Philips nghiêng đầu....

Vinh Kính hít sâu một hơi, bắt đầu với ngữ tốc 200 từ/phút giảng giải cho Philips thân là một Thái tử càng phải có ý thức trách nhiệm và ý thức vinh nhục, không thể chỉ lo cho bản thân an toàn và hưởng thụ bla bla bla bla...

Tạ Lê Thần ngoáy ngoáy lỗ tai, không biết ma âm quán nhã kiểu Đường Tăng của Vinh Kính còn mất bao lâu, chỉ thấy Vinson chậm rãi đi tới, dâng lên một ly trà.

Tạ Lê Thần nhận ly trà, có chút bất ngờ, "Anh không ngăn cản sao? Thái tử của các anh hẳn là chưa từng giáo huấn, tôi thấy cậu ta sắp hỏng mất rồi đó."

"Không cần." Nét cười Vinson hơi âm u, "Thái tử rất cần phải được giáo dục như vậy."

Tạ Lê Thần nhấp một ngụm trà, nghĩ Vinson này hẳn là một chân nhân bất lộ tướng.

"Được rồi." Vinson đột nhiên ngồi xuống, dựa vào Tạ Lê Thần rất rất gần, "Tôi vô cùng thích xem phim của anh." Nói rồi, tay nhẹ nhàng đặt lên đầu gối Tạ Lê Thần.

"Khụ khụ." Tạ Lê Thần thiếu chút nữa phun hết nước trà trong miệng ra, nhú mày nhìn Không phải chứ?

Mà ngay lúc Tạ Lê Thần bĩu môi, không ai chú ý tới tiếng Vinh Kính nói, đột nhiên ngừng lại.

Chương 20: Thái tử đối đầu địa chủ

Vinh Kính tinh tường thấy được bàn tay Vinson đặt trên đầu gối Tạ Lê Thần, trong đầu lập tức nảy ra một ý niệm quấy nhiễu tình dục! Tay đã phản ứng trước cả não, chờ Vinh Kính hiểu được, cái khay trên bàn dùng để

đựng ly hồng trà đã bị phóng đi. Y như ném đĩa vậy, bay thẳng đến mặt Vinson.

Vinson hơi nghiêng mặt sang một bên... Phía sau Tạ Lê Thần liền lộ ra, mắt thấy sắp bị ném trúng rồi.

Nhưng cái khay đó là hình tròn, cũng không biết Vinh Kính dùng lực thế nào, bay tới trước mắt Tạ Lê Thần liền ngoặt theo vòng cung, xẹt qua mặt Vinson.

Vinson giơ tay nhẹ nhàng sờ sờ vết thương đỏ đỏ trên mặt, hiểu ý cười, nhìn Vinh Kính thế này tính là cảnh cáo sao?

Vinh Kính chỉ Tạ Lê Thần, "Cục đồ ăn, còn không đi luyện tập!"

Tạ Lê Thần nhếch miệng, "Tôi... Luyện xong rồi."

"Luyện xong rồi thì đi ngủ!"

Tạ Lê Thần ngẩn người, sau đó nhếch khóe miệng A? ! Thỏ thỏ Vinh biểu cảm thế kia tính là ghen nha!

Philips ở một bên bưng trà vừa lúc thấy được, ngoắc ngón tay với Vinson, "Vinson, không nên quấy rối người khác!"

"Rõ." Vinson đứng lên, trở về phía sau cậu ta.

Vinh Kính đứng dậy trở lại bên người Tạ Lê Thần ngồi xuống tiếp tục gõ máy tính, không quên lờm y một cái như là cảnh cáo. Tạ Lê Thần cười, hình dáng ghen quá quá quá dễ thương! Chỉ là con thỏ bạo lực dễ thương như thế hiện tại đang vì bảo vệ người khác mà hao tâm tổn trí, Tạ Lê Thần vô cùng khó chịu!

"Này, dân đen!" Philips ngồi một hồi, vẫy tay với Vinh Kính và Tạ Lê Thần, "Ta mệt, muốn nằm một lúc!"

Tạ Lê Thần rất muốn kêu cậu ta trực tiếp nằm ở sofa đi, dù sao thể trạng cậu ta rất nhỏ, sofa cũng đủ rồi. Bất quá nghĩ lại nghĩ, là khách ở xa tới,

không thể tính toán như với trẻ con được, liền chỉ vào giường mình, "Đây, ba ngày này hai người ngủ đi, tôi và Vinh Kính ngủ sô pha cũng được."

Vinh Kính nhìn Tạ Lê Thần, thoả mãn gật đầu, "Ừm, rất người lớn."

Tạ Lê Thần được tán thưởng, lên mặt đắc ý.

Philips quay đầu lại nhìn giường, nhíu mày, "Chỉ có một giường a."

Không thấy hai cái giường hợp lại cùng một chỗ rồi sao? Tạ Lê Thần nhíu mày, tự nhủ vóc dáng nhỏ như vậy ngủ một bên giường là đủ rồi mà, "Hai người một người một bên không phải được rồi sao."

Philips bất mãn, "Ta sao có thể ngủ cùng hạ nhân chứ? !"

Và Tạ Lê Thần sững sốt, cùng ngẩng đầu nhìn Vinson, chỉ thấy anh ta đứng ở phía sau Philips, nét mặt không có biểu cảm gì khác, giống như hoàn toàn không có nghe thấy.

Vinh Kính nhíu mày, "Anh ta tốt xấu gì cũng là người bạn cùng chung hoạn nạn với cậu, gọi hạ nhân quá không tôn trọng rồi đấy!"

"Ta là Hoàng tộc!" Philips cường điệu, "Ta là chủ nhân của hẳn, phục vụ cho ta là vinh hạnh lớn lao của hẳn!"

Vinh Kính nhìn trời, nghĩ đứa trẻ này thật bất trị. Bên cạnh Tạ Lê Thần chặc chặc lắc đầu, tự nhủ tên Thái tử này thật không thông minh, cậu ta hiện tại đang trong trạng thái bị cô lập, bên người chỉ có một mình Vinson, hẳn là nên khôn ngoan dựa hơi chứ, cứ chọc giận người ta như vậy, lỡ đâu bị phản bội thì làm sao? !

Cơm nước xong, Tạ Lê Thần phải đi họp báo bộ phim mới, Vinh Kính muốn đi theo, thế nhưng trong nhà không thể không có ai, thế nên không thể làm gì khác hơn là gọi Tào Văn Đức trông coi Tạ Lê Thần.

Chờ người đi rồi, Vinh Kính tiếp tục làm chuyện của mình, đọc sách, nghiên cứu, ăn khuya...

"Ừm..." Buổi chiều Philips ngủ đủ giờ đang buồn chán chuyển kênh TV, hỏi Vinson, "Có gì ăn không?"

Vinson đi tới nhà bếp mở tủ lạnh, "Không có nhiều đồ ăn lắm."

"Muốn ăn bánh pudding." Philips hai tay chống cằm, "Vinson đi mua giúp ta."

Vinson nhìn Vinh Kính, "Gần đây có cửa hàng đồ ngọt nào không?"

"Hiện tại tốt nhất đừng nên lộ diện." Vinh Kính cầm lấy điện thoại, "Tôi sẽ kêu Tạ Lê Thần lúc trở về mua cho hai người."

"Ta muốn ăn bây giờ." Philips lắc đầu, "Vinson."

"Rõ." Vinson định đi ra ngoài.

"Hiện tại ra ngoài không an toàn!" Vinh Kính ngăn cản, "Nếu như bại lộ vị trí, Vinson có khả năng sẽ gặp nguy hiểm, một khi kẻ thù tới, còn có thể mang đến phiền phức cho cư dân quanh đây!" Philips không nói lời nào.

Vinson đã mở cửa phòng,

"Được rồi, tôi đi mua cho, hai người chờ trong phòng!" Vinh Kính đứng lên, anh nhớ rõ con heo đất nhỏ trên bàn bên trong có tiền lẻ, mở lấy ra một ít, cầm cái chìa khóa đi ra ngoài.

Trước khi đi không quên nói, "Bất luận ai đến cũng không được mở cửa!"

Cửa phòng đóng, Vinson quay đầu lại, chỉ thấy Philips đã rời giường đi tới bên cửa sổ sát sàn.

"Một người rất hiểu ý người khác." Vinson đi tới phía sau cậu ta.

Philips lờm anh ta, "Anh thích?"

"Ừm..." Vinson vuốt cằm, "Luận về tướng mạo, tôi thích kiểu cường đại và tà mị hơn, kiểu Tạ Lê Thần vậy, bất quá xét tính cách, Vinh Kính dễ thương hơn một chút..."

Nói còn chưa dứt lời, Philips quay đầu lại hung hăng liếc mắt trừng, "Anh trả lời phải hoặc không là đủ rồi, dong dài."

Vinson cười, "Điện hạ hình như rất nóng nảy..."

"Không có!" Philips quay đầu lại, "Anh gần đây lá gan càng lúc càng lớn!"

Vinson nở nụ cười, "Điện hạ... Tôi sẽ không phản bội ngài."

Philips sửng sốt.

"Dù cho ngài không còn là Thái tử... Tôi cũng sẽ không phản bội ngài."

Vừa dứt lời, chợt nghe ở cửa truyền đến "cụp" một tiếng... Giống như là có người dùng chìa khóa mở cửa, chuẩn bị vào nhà.

Vinson nhíu mày, giơ tay ngăn cản Philips định đi ra, "Vinh Kính không thể nhanh như vậy đã trở về!"

Tạ Lê Thần tựa ở ghế phó lái gặm một quả táo, kết thúc phỏng vấn có chút mệt, "Nhãi con chết tiệt thật đáng ghét!"

"Lại cãi nhau với Vinh Kính?" Tào Văn Đức cười khuyên nhủ Tạ Lê Thần, "Vinh Kính kỳ thực rất dễ thương, chỉ là có chút đơn thuần mà thôi."

"Anh không phải nói cậu ấy, Kính Kính dễ thương biết bao, nhìn hoài không chán, anh nói là cái loại trẻ ranh ngạo mạn cao quý cho rằng mình là Hoàng tử chết tiệt!" Tạ Lê Thần vừa nói, vừa có chút lo lắng nhìn điện thoại di động.

"Tảo Thần còn chưa gửi tin nhắn đến?" Tào Văn Đức có chút lo lắng, "Em ấy nói ngày hôm nay đi chuyển bay tối, có lẽ đến trễ."

"Đúng vậy." Tạ Lê Thần nhíu mày, "Cũng có khả năng về đến nhà rồi nói chuyện phiếm với Vinh Kính."

Xe dừng ở dưới lầu, Tạ Lê Thần và Tào Văn Đức lên lầu, còn chưa mở cửa phòng, chợt nghe bên trong có người hét, "Cứu tôi với!"

"Là Tảo Thần!" Tào Văn Đức nóng nảy, định phá cửa.

"Này, chờ anh mở cửa đã!" Tạ Lê Thần tự nhủ với hệ thống an ninh siêu cấp Vinh Kính lắp đặt, nếu dám phá cửa hai người bọn họ chắc chắn bị nổ bay lên trời luôn.

Cửa mở.

"Tào Thần!"

Tào Văn Đức xông vào, thấy Tạ Tảo Thần bị trói ghềnh trên sô pha, một bên Philips cầm trên tay một con dao nhỏ, Vinson đứng ở sau sô pha. "Tảo Thần!" Tào Văn Đức nhanh chóng vọt qua, đẩy Philips ra, thấy áo sơ mi trên người Tảo Thần bị cắt, nhưng may là không bị thương.

"Em không sao chứ!" Tào Văn Đức yêu thương cởi trói cho Tạ Tảo Thần, ôm lấy kiểm tra.

"Hu hu, Văn Đức, bọn họ biến thái biến thái!" Tạ Tảo Thần bị dọa kinh hoàng, lui vào trong lòng Tào Văn Đức khóc lóc kể lể.

Tạ Lê Thần nhú mày, nhìn hai chủ tớ, "Cậu ấy là em trai tôi."

"Vậy à?" Philips cười cười.

"Tôi rõ ràng có nói rồi!" Tạ Tảo Thần thương cảm hề hề nhìn Philips, tội nghiệp tố cáo với Tào Văn Đức, "Nó còn nói dùng dao cắt bỏ từng miếng thịt của em nữa."

Tào Văn Đức nhíu mày nhìn vết trói đo đỏ trên cổ tay Tảo Thần —— đây là thẳng nhãi chết tiệt mà Tạ Lê Thần nói đó sao? Quả thật là đáng ghét.

Philips thờ ơ ném con dao cho Vinson bên cạnh, nhìn Tạ Lê Thần, "Người về sớm thế, sớm biết vậy ta đã không sai Vinh Kính đi mua bánh pudding, lâu muốn chết." Nói rồi, định quay trở lại bên giường.

"Này." Tào Văn Đức lạnh giọng gọi lại, "Cậu... ít nhất cũng xin lỗi đi chứ?"

Philips quay đầu lại nhìn, trên mặt lộ ra nét cười kinh ngạc, "Sao?"

"Xin lỗi!" Tào Văn Đức nhìn chăm chặp cậu ta.

"Người dám bắt ta xin lỗi?" Philips cười nhạt một tiếng, "Đồ dân đen!"

Tào Văn Đức hiển nhiên nổi giận, Tạ Tảo Thần thấy chỉ là một đứa trẻ, liền vỗ vỗ Tào Văn Đức, "Quên đi quên đi."

"Không được!" Tào Văn Đức nhú mày, "Nó cũng không còn nhỏ nữa, một đứa trẻ hơn mười tuổi, đúng sai... ít nhất hẳn là biết!"

"Ta sẽ không xin lỗi!" Philips nói với Vinson, "Đuổi hai tên dân đen này ra ngoài cho ta!"

Vinson nhìn Tạ Lê Thần, Tạ Lê Thần lúc này, đang ở bên quầy rượu rót rượu, uống một ngụm, buông ly nói, "Cút ra."

Philips mỉm cười.

Tào Văn Đức ngồi ở sofa phủ thêm âu phục của mình cho Tảo Thần, "Em xuống máy bay sao không báo cho anh."

"Em định làm anh bất ngờ mà." Tảo Thần giơ tay lấy cái vali, "Em mua quà cho anh nha! Còn có của Kính Kính nữa."

"Không nghe thấy sao?"

Lúc này, Tạ Lê Thần quay đầu, nhìn về phía Philips.

Philips sừng sốt, Tạ Lê Thần mở miệng, nói gần từng chữ, "Cút ra."

"Người..." Philips há há miệng, có chút không thể tin được.

Lúc này, ở cửa có người đi vào.

Vinh Kính mang theo một túi nhựa đã trở về, bên trong có bánh pudding, còn có một miếng bánh kem sữa. Vinh Kính nhớ ngày hôm nay Tảo Thần sẽ bay chuyến muộn trở lại, về đến nhà hẳn sẽ đói bụng, nên tiện đường cũng mua cho hẳn một miếng bánh kem sữa. Vào nhà... Lại cảm giác bầu không khí khó xử.

"Người nói cái gì?" Philips nộ trừng Tạ Lê Thần.

Vinh Kính nhìn tình trạng hiện giờ, không hiểu. Tạ Lê Thần mắt lạnh nhìn, "Tôi nói thiếu rõ ràng sao? Cút ra ngay."

"Người..." Philips nhìn Vinson.

Vinson trầm mặc một hồi, đi tới, nhẹ nhàng cung kính với Tạ Tảo Thần, thấp giọng nói, "Vừa rồi là chúng tôi không đúng, xin tha thứ cho chúng tôi."

"Vinson!" Philips phẫn nộ không ngừng, "Ai cho người xin lỗi?!"

Tạ Tảo Thần biết tình hình càng ngày càng xấu hổ, nhanh chóng đẩy đẩy Văn Đức, nói, "Chúng ta đi thôi... Đói quá, chúng ta đi ăn hải sản nhé?"

"Được." Tào Văn Đức đứng lên, Vinh Kính lấy ra bánh kem trong túi đưa vội cho Tạ Tảo Thần.

"Cảm ơn Kính Kính!" Tảo Thần nhanh chóng từ trong vali lấy ra một bộ đồ thoải mái để tặng kính đưa cho Vinh Kính, "Lúc tôi đi trên đường ở Paris thấy, dễ thương chưa!"

Vinh Kính khóe miệng giật giật, đồ thoải...

Tạ Tảo Thần định kéo Tào Văn Đức đi, lại nghe Tạ Lê Thần nói, "Đứng lại."

Tảo Thần nhăn mũi, nhăn mặt với Vinh Kính xong rồi, đại ca giận rồi!

Vinh Kính có chút bất ngờ, Tạ Lê Thần luôn luôn là bộ dáng miễn cưỡng cái gì cũng thờ ơ, lần đầu tiên thấy y thực sự tức giận a, đúng rồi... Ngoại trừ lần trước nghe chuyện của Dương Phong, bất quá lần này y so với lần đó nghiêm túc hơn nhiều.

"Lựa chọn một cái." Tạ Lê Thần nói với Philips, "Xin lỗi, lưu lại. Không xin lỗi, cút."

"Hai người chấp hành nhiệm vụ như thế này sao?" Philips giận dữ cười ngược, "Vinson, chúng ta đi."

"Xin lỗi điện hạ, tôi cự tuyệt." Vinson cũng lắc đầu.

Philips sững sốt, thực sự có chút phát cáu, "Người vừa mới nói sẽ không phản bội ta!"

"Nguyên nhân chính là vì không muốn phản bội." Vinson cười, "Điện hạ, nơi này là chỗ tránh nạn an toàn duy nhất."

"Người không đi ta đi." Vinson nói, đi tới cửa, quay đầu lại, "Nếu như ta chết ..."

"Cậu chết càng tốt!" Tạ Lê Thần không đợi cậu ta nói xong bèn nói, "Với nhân phẩm như vậy cho dù kế thừa vương vị cũng là một tên hôn quân, đừng tự cho mình là rất giỏi, cậu chỉ là một con ký sinh trùng không có bất luận năng lực sinh tồn gì, ăn nhờ ở đậu còn muốn ngồi mát ăn bát vàng, ngoại trừ tự tôn cái gì cũng không có mà thôi."

"Người..." Philips cắn chặt răng, cả đời này cậu ta chưa từng chịu nhục như thế, "Vinson, đưa đao cho ta, ta muốn quyết đấu với tên kia."

"Điện hạ... Thứ tôi nói thẳng, ngài không có phần thắng đâu." Vinson rất thành thật.

Philips kiểm đồ bừa, "Hai người..."

"Cậu có phải muốn khóc không a?" Bản chất tà ác Tạ Lê Thần hiển nhiên là không thể nghi ngờ, cười xấu xa nói, "Muốn nói chúng tôi đều là người xấu, chúng tôi liên hợp lại bắt nạt cậu? Hay là không có ai để sai khiến cậu sẽ không thể sống sót, bạn nhỏ?"

"Khốn kiếp! Cái tên dân đen to gan kia."

"Cậu không một đồng dính túi, năng lực sinh tồn bằng 0, đi ra ngoài kia chính là con đường chết, sao nào? Muốn bán mình hả?" Tạ Lê Thần cười nhạt, "Cậu có điều kiện như vậy có thể bán được giá tốt đó, chỉ bất quá khách nữ hẳn là sẽ không khách khí với cậu đâu."

Vinh Kính đứng ở một bên, ngoài dự đoán mọi người chính là, một câu anh cũng không nói.

Philips then quá thành giận, xoay người định đi, cánh tay lại bị Tạ Tảo Thần kéo lại.

Tảo Thần nhìn cậu tamột hồi, đột nhiên vỗ tay một cái, "A! Em biết rồi, hai người đang dựng kịch có đúng hay không?!"

Mọi người trầm mặc.

"Em biết rồi!" Tạ Tảo Thần có chút hưng phấn nói với Tào Văn Đức, "Đại ca sắm vai một thành viên tổ chức thần bí nào đó, mà anh ta với cậu ta là hai chủ tớ có tình cảm, cậu nhóc kia là Thái tử kiêu ngạo tùy hứng vô dụng lại khó tính, mặt ngoài hắc ám nội tâm nhu nhược, mà kia là quản gia của cậu ta, một Sebastian mạnh mẽ đen tối!" (Sebastian thì hủ ai cũng biết r ha, ai không biết thì google "quản gia Sebastian")

Mọi người tiếp tục trầm mặc.

Tảo Thần vỗ vai Philips đang không hiểu gì, "Ai nha, cậu là người nước ngoài phải không a? Quả nhiên là dễ thương quá, quan hệ chủ tớ gì đó, cool ghê ... Ừm."

Nói còn chưa dứt lời, bị Tào Văn Đức bịt kín miệng.

Vinson đã đi tới, cung kính với Tạ Tảo Thần, "Cảm ơn sự khoan dung cùng trí tuệ của ngài." Nói xong, mạnh mẽ kéo Philips đứng ở cửa qua, ấn đầu cậu ta xuống, xin lỗi Tạ Tảo Thần, "Cậu ấy đúng thật là bề ngoài hắc ám nội tâm nhu nhược, ác ý của thời kỳ nổi loạn mà thôi, xin hãy tha thứ cậu ấy."

"Ờ..." Tạ Tảo Thần có chút không được tự nhiên, "Không sao đâu."

"Đi thôi, đi ăn." Tào Văn Đức cũng không còn cách nào khác, vỗ tay với Tạ Lê Thần rồi, kéo Tảo Thần đi.

Philips bị Vinson kéo sang sô pha ngồi xuống.

Tạ Lê Thần lại uống rượu, khôi phục nguyên dạng chạy đi tắm.

Vinh Kính lấy bánh pudding ra, để lên trên bàn, đưa thìa cho Philips.

"Rất bất ngờ." Vinson giúp Philips nhận cái thìa mở bánh pudding, lơ đãng nói với Vinh Kính, "Thế mà cậu không có nhúng tay."

Vinh Kính cười cười, "Thân phận có tôn quý bao nhiêu đi nữa, cũng cần học kỹ năng cúi đầu trong một vài trường hợp, tôi chỉ muốn xác định, tôi bảo hộ một người có giá trị."

Nói xong, vào phòng chứa đồ, chuẩn bị giấu bộ đồ thổ kia hoặc là hủy thi diệt tích.

Philips cầm cái thìa nhìn chăm chăm bánh pudding chờ ra.

Vinson cúi đầu lai nháy mắt mấy cái, "Quả nhiên là một người rất am hiểu ý người khác, phải không?"

"Nhiều chuyện." Philips lờm một cái, ăn bánh pudding.

Chương 21: Tắm Thổ Nhĩ Kỳ thần thánh

Tạ Lê Thần tắm rửa xong đi ra, bắt đầu tìm bộ đồ thổ dễ thương kia khắp phòng.

"Cậu giấu rồi hả?" Tạ Lê Thần lục tung lên.

"Cái gì?" Vinh Kính gõ bàn phím, trò chuyện với Sara về vấn đề tính năng của vũ khí kiểu mới.

"Đồ thổ a! Tôi vừa nãy thấy mà!" Tạ Lê Thần ôm cổ Vinh Kính, "Lấy ra mặc đi! Diễn lại bài nhảy điệu thổ kia."

Vinson và Philips hiểu kỳ vênh tai - - điệu thổ? !

Vinh Kính hung hăng liếc mắt lờm Tạ Lê Thần, "Anh còn dám nhắc? ! Xé nhỏ anh!"

"Cậu không phải vứt đi rồi chứ?" Tạ Lê Thần cuống, "Giữ lại mặc đi!"

Vinh Kính trong lỗ mũi hừ hừ một tiếng, đẩy y ra, "Nhanh đi ngủ, sáng mai anh còn bận quay phim."

Tạ Lê Thần ngấn người, nhìn Vinh Kính, "Na... Cậu ngày mai không đi theo tôi?"

Vinh Kính nhăn mặt nhăn mũi, vươn 2 ngón tay, ý bảo - - ngày mai, vẫn còn lại hai ngày, nhịn một chút đi.

"Quay phim?"

Philips hiểu kỳ mở to hai mắt, Vinh Kính khoát khoát tay, "Nghĩ cũng đừng nghĩ, cậu không được đi!"

Philips mất hứng.

Vinson thấp giọng nói, "Điện hạ nếu muốn xem, đợi được về nước rồi có thể gọi người đến hoàng cung biểu diễn cho ngài xem."

"Gọi người đến diễn cho ta xem?" Philips cười nhạt một tiếng, "Còn cần phải gọi sao, đại đa số mọi người đều đang diễn cho ta xem không phải sao."

Vinh Kính và Tạ Lê Thần đều sửng sốt, chỉ thấy Philips đứng lên, "Tắm."

"Rõ." Vinson đi chuẩn bị nước cho Philips.

Tạ Lê Thần và Vinh Kính liếc mắt nhìn nhau, Philips cũng chỉ là một đứa trẻ hơn mười tuổi thôi, nói như thế nào nhỉ, chịu cuộc sống như thế kỳ thực cũng rất tàn nhẫn.

Tạ Lê Thần không hiểu sao có chút hối hận vừa nãy mắng cậu ta quá độc ác, trẻ con mà, hình thành tính cách có một phần rất lớn là ảnh hưởng từ bên ngoài.

Phục hồi tinh thần lại, thấy Vinh Kính cười tủm tỉm nhìn y.

"Sao nào?" Tạ Lê Thần có chút xấu hổ.

"Không có gì." Vinh Kính lắc đầu, "Ngày mai nói Văn Đức cùng đi với anh."

"Ai... Thật đáng tiếc!" Tạ Lê Thần nhíu mày, "Ngày mai cảnh đầu là trò hay, còn tưởng rằng cậu sẽ đến xem nữa, còn có rất nhiều cảnh đánh nhau kịch liệt, cậu ở đó nhất định sẽ siêu đẹp, đạo diễn hai ngày trước đã nói phải đưa cậu đến."

"Trò hay gì a?" Vinh Kính suy nghĩ một chút, hỏi, "Bộ phim lần trước của anh đã xong, lần này là phim mới nhì, chính là phim diễn cùng Jeff?"

"Ừ." Tạ Lê Thần gật đầu.

"Tình tiết thế nào?"

"À, phim sát thủ." Tạ Lê Thần rót một ly rượu nho, dựa trên xô pha, Vinh Kính giành lấy cái ly giúp y uống mất phân nửa, "Cẩn thận biến thành sâu rượu!" Tạ Lê Thần nhìn trời, giơ tay xoa xoa vành tai Vinh Kính, "Con thỏ nhỏ tham rượu thì cứ nói thẳng đi! Tôi mớm tận miệng cho cậu..."

Vinh Kính cho y một cước.

"Hắn và tôi đều là sát thủ thân mang tuyệt kỹ, tôi muốn hủy diệt một tổ chức nào đó báo thù, hắn được thuê để giết tôi."

Tạ Lê Thần lấy kịch bản qua, cho Vinh Kính đọc, "Kịch bản viết cũng không tệ lắm, đủ máu me."

"Sao lần nào anh cũng diễn loại vai này a." Vinh Kính nhíu nhíu mày, "Không phải sát thủ cũng là hung thủ biến thái."

"Hiện tại khán giả thích xem mà, có chút máu me, hay nhất là có thêm chút nam nữ ái muội, nếu không theo xu hướng hiện thời, sẽ không thể nào được khán giả quan tâm."

Đang nói, thấy Philips đứng ở cạnh bồn tắm lớn, ngẩng mặt ngắm sao ngoài trời. Vinson cởi toàn bộ quần áo của cậu ta, sau đó đỡ người vào bồn tắm, xắn tay áo giúp cậu ta tắm.

Vinh Kính và Tạ Lê Thần đều nhướn mày - - oa! Thực sự có loại quản gia này a! Không biết sáng sớm thức dậy có cần ủi tờ báo cho thẳng luôn

không nữa, quản gia của thế gia tiêu chuẩn nha!

"Đúng rồi." Vinh Kính giống như vẫn rất lưu ý, hỏi tiếp, "Anh ngày mai diễn cái gì với Jeff?"

"Trong trong phòng tắm Thổ Nhĩ Kỳ siêu xa hoa yêu đương giết chóc." Tạ Lê Thần khoe miệng nhếch lên một độ cung có chút tà khí.

"Yêu đương giết chóc?"

Vinh Kính còn không có mở miệng, Philips đã cảm thấy rất hứng thú mở mắt, vừa lúc Vinson đang gọi đầu cho cậu ta.

"Á!" Philips kêu một tiếng, "Đau quá a, vào mắt rồi!"

"Đừng dụi!" Vinson nhanh chóng nắm lấy tay Philips, dịu dàng dùng nước và khăn mặt nóng giúp cậu ta lau.

Vinh Kính và Tạ Lê Thần thấy, lại liếc mắt nhìn nhau, là người thì đều hiểu kỳ a... Không hiểu Vinson còn cung cấp dịch vụ gì khác không nhỉ?

Đang nghĩ tới đây, thấy Vinson đột nhiên quay sang cười đùa-có-mà-nghĩ-bậy với hai người, sau đó làm một tư thế "suyt".

Tạ Lê Thần và Vinh Kính liền cảm giác toàn thân "soạt" một tiếng, từ đầu đến chân - - H quá nha!

"Cái gì là tắm Thổ Nhĩ Kỳ?" Vinh Kính phục hồi tinh thần lại, hỏi Tạ Lê Thần, "Tắm ấy hả?"

"Ừ!" Tạ Lê Thần cười nói, "Tôi phải đến phòng tắm Thổ Nhĩ Kỳ giết một ông trùm mafia, sau đó Jeff là tới giết tôi, một đám mỹ nam quần một khối khăn da ngắn, trong phòng tắm Thổ Nhĩ Kỳ xa hoa đấu súng. Cảnh đầu phim kiểu vậy, lôi kéo toàn bộ chú ý của các hủ nữ hủ nam! Sau đó tôi còn có một cảnh diễn cùng mỹ nữ trên giường, vì vậy lại thu hút tất tần tạt ánh nhìn của các phi hủ nam hủ nữ... Cuối cùng chắc chắn phòng bán vé phá kỷ lục cho xem."

"Hạ lưu!"

...

Vinh Kính mắng một tiếng, khép lại máy tính bảng, đồng thời kẹp lấy ngón tay Tạ Lê Thần.

"Oa... Ti..." Tạ Lê Thần tội nghiệp thối ngón tay, thò càng ngày càng bạo lực! Thấy Vinh Kính đứng lên, cướp lấy ly rượu còn lại phân nửa trong tay y, uống sạch, chạy đi tắm. Sau khi trở về, Vinh Kính phóng lên sô pha nằm dài, chỉ Tạ Lê Thần, "Ngủ sà!"

Tạ Lê Thần khóe miệng giật giật, không hiểu được chuyện gì xảy ra.

Cách đó không xa, Philips vừa lúc ra khỏi bồn tắm, khóa thân đứng dưới ánh trăng, Vinson nửa quỳ trên mặt đất, tỉ mỉ giúp cậu ta lau khô bọt nước trên người.

"Hừ." Philips thấy Tạ Lê Thần trừng mắt há hốc ngồi ở sô pha nhìn Vinh Kính, không nhanh không chậm nói, "Ta còn tưởng lợi hại thế nào, ra là anh hùng khó qua ải mỹ nhân a!"

Tạ Lê Thần cũng thu ánh mắt dính trên người Vinh Kính trở về, nhìn Philips, nhưng không hề nổi bão cũng chẳng nói cái gì khác, chỉ bỗng nhiên giơ tay nhẹ nhàng kéo cổ áo ngủ của anh vốn đã rộng ra thêm một chút.

Động tác tay của Vinson ngừng lại, Philips cũng mở to hai mắt nhìn, trong nhất thời bầu không khí ngưng kết.

Tạ Lê Thần bắt chéo chân, cái ly trên tay nhẹ nhàng lắc lắc giữa không trung, chất lỏng màu đỏ còn sót lại vẽ thành một vòng cung có chút ái muội lên thành ly thủy tinh trong suốt long lanh, Tạ Lê Thần chậm rãi mở miệng, "Không còn cách nào, người háo sắc nhiều lắm..."

Trò đùa còn chưa kịp hoàn thành, Vinh Kính đã ném một cái gối qua, vừa vắn trúng giữa mặt.

"Con thò chết tiệt!" Tạ Lê Thần buông ly ném gối, phóng tới lăn lộn cùng Vinh Kính quần áo không chỉnh tề trên sô pha.

Cạnh đó Vinson và Philips mất nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại, nuốt nước bọt, nhìn hai người phanh-áo-lộ- ngực kia "đấu vật".

Philips thấp giọng nói, "Trở về, thêm tiết mục vật lộn nam, phải là kiểu sau khi tắm xong."

"Vâng!" Vinson cũng gật đầu, "Đúng là rất thú vị."

...

Đêm đó, Tạ Lê Thần qua một hồi vật lộn, rốt cuộc cũng chia sô pha với Vinh Kính, mọi người đi ngủ.

Vinh Kính buổi tối phải phụ trách thủ vệ, bởi vậy ngủ được một giấc lập tức thức dậy kiểm tra một vòng, phát hiện không có vấn đề, trở lại ngủ tiếp.

Trên cái giường đồ thẩm, Philips trở mình ngủ, thoạt nhìn rất nhỏ bé. Vinson ngủ mà vô cùng tỉnh, mỗi lần Vinh Kính dậy, anh ta đều tỉnh lại, giơ tay sửa chữa lại cho Philips.

Vinh Kính thấy anh ta hình như vẫn bảo trì thanh tỉnh, bèn nói, "Anh ngủ đi, tôi phụ trách an toàn sẽ không có vấn đề gì."

"Tôi biết." Vinson trầm mặc một hồi, cười cười, nhìn chăm chăm gương mặt lúc ngủ của Philips, "Tôi làm bạn với điện hạ hơn mười năm rồi... Lần đầu tiên mới nhìn thấy ngài ở góc độ này, thật đáng yêu."

Vinh Kính ngẩn người, thấy Vinson cười thật dịu dàng.

Vinh Kính bất đắc dĩ - - hai người thật đúng là quá kỳ quặc, rõ ràng đây đó quan tâm lẫn nhau, nhưng một người luôn giả xúc phạm, một người chuyên vờ đen tối. Lắc đầu trở lại sô pha nằm xuống, tự nhiên thấy đôi mắt sáng quắc của Tạ Lê Thần đang nhìn chăm chăm mình, dọa Vinh Kính nhảy dựng.

"Anh... Làm gì vậy? !" Vinh Kính liếc mắt trừng y.

Tạ Lê Thần giơ tay chỉ mũi anh, "Cậu không có tư cách cười người khác, bánh quai chèo còn không kỳ quặc như cậu, cậu kỳ quặc từ đời tổ... Ưm."

(bánh quai chèo:) Lại một lần nữa bị Vinh Kính dùng gối tập kích!

...

Sáng sớm hôm sau, điện thoại réo inh ỏi.

Tạ Lê Thần dùng gối che đầu.

Vinh Kính đã sớm dậy, uống hồng trà Vinson pha, dùng gối ôm đập Tạ Lê Thần, "Dậy mau, Văn Đức gọi điện tới, anh ấy đang trên đường tới, rất nhanh sẽ đến!"

"Ừm..." Tạ Lê Thần nằm, ôm gối dụi tới dụi lui, "Thỏ thỏ... Mềm quá thơm quá ngọt quá, thêm một lần... Ừm."

Vinh Kính dùng gối chèn y, "Anh chết đi! Chết rồi thế giới sẽ hòa bình!"

Vì vậy, sáng sớm hai người mà bắt đầu một vòng vận động buổi sáng mới.

Philips vẫn duy trì thói quen sinh hoạt tốt đẹp, ngồi ở bên cạnh bàn ưu nhã ăn bữa sáng, Vinson nói với, "Hai người bọn họ tình cảm tốt thật, đây là đang khoe khoang sao?"

Vinson cười cười, "Cũng coi như vậy."

Lúc này, chuông cửa reo, truyền đến tiếng đập cửa của Tào Văn Đức, "Tạ Lê Thần, cho anh ba phút!"

Tạ Lê Thần và Vinh Kính sửng sốt một chút, nhảy dựng lên, Tạ Lê Thần phóng vào toilet đánh răng rửa mặt, Vinh Kính chạy đi mở cửa, rồi lấy trang phục của Tạ Lê Thần ra để trên sô pha, giúp y sắp xếp ví.

"U, thỏ nhỏ à, đã rất có dáng vẻ vợ hiền rồi đó!" Tào Văn Đức tiến đến hỏi an, phía sau Tạ Lê Thần vào theo, "Kính Kính chào buổi sáng!"

"Cậu cũng tới?" Vinh Kính ngẩn người.

"Ừm, Văn Đức nói ngày hôm nay cảnh đại ca quay rất thú vị nha!" Tạ Lê Thần cười tủm tỉm nói, cầm một cái bình nhỏ đi tới bên Philips, đặt lên bàn.

"Cái gì a..." Philips nhìn một chút, thấy là một cái bình kẹo gấu dễ thương, bên trong là rất nhiều kẹo gấu nhỏ xinh xắn.

"Anh lần trước đi tham quan một xưởng kẹo thủ công, bà chủ tặng đó, ngon lắm nha." Tạ Tảo Thần cười hì hì nói, "Bình kẹo này tên là kẹo may mắn."

Philips lầm bầm một tiếng, "Hừ... Đồ trẻ con." Hai mắt lại nhịn không được nhìn chỗ kẹo, khóe môi nhoẻn lên.

Vinson cảm ơn Tạ Tảo Thần, tự nhủ, cậu Tạ Tảo Thần này đúng là tính cách người gặp người thích.

Tạ Lê Thần thắt cà-vạt chạy đến, nói với Tào Văn Đức, "Làm gì phải đưa Tảo Thần đến, không phải chỉ là một tuồng kịch sao."

"Không giống!" Tào Văn Đức mỉm cười, "Chỉ quần có một cái khăn thôi mà, rất dễ rơi nha."

"Khụ khụ..."

Vinh Kính bị sắc trà, cảnh giác dựng thẳng tai nghe, vừa liếc ánh mắt có chút hiếu kỳ lại giả vờ vô tình nhìn Tạ Lê Thần, vừa gõ máy tính, có điều toàn màn hình là chữ HHHHH...

Tạ Lê Thần mặc âu phục vào, "Đi thôi."

"Vinh Kính?" Tào Văn Đức hiếu kỳ nhìn Vinh Kính còn đang ngồi trên sofa pha không có dự định thay quần áo, "Cậu không đi sao?"

"Ờ..." Vinh Kính giương mắt nhìn mọi người, biểu cảm phức tạp... về mặt Tôi-rất-muốn-đi.

"À, hôm nay cậu ấy không đi." Tạ Lê Thần vỗ vỗ Tào Văn Đức, "Đi thôi.""Không đi a... Tôi còn tưởng rằng cậu chắc chắn sẽ đến chứ." Tào Văn Đức tiếc hận, "Jeff bên kia đã sớm truyền đồn đại, hẳn có ý với Lê Thần, muốn nhân cơ hội chiếm tiện nghi. Vốn nghĩ nếu cậu đến, lúc hẳn động thủ động cước có thể sử dụng khay phóng chết hẳn."

Vinh Kính tay run lên... Ăn trả lời.

Sara chat với Vinh Kính từ sáng, đang hỏi anh độ mẫn cảm của máy cảm nhiệt, liền thấy nguyên màn hình gửi đến toàn là HHHH... , nhìn mà miệng co quắp.

"Được rồi, ông đây có tập luyện rồi nhé, còn chưa biết ai chiếm ai đâu!" Tạ Lê Thần đập Tào Văn Đức một cước, giơ tay kéo Tạ Tảo Thần đang tạm biệt Vinh Kính đi.

Trước khi ra khỏi cửa, Tạ Tảo Thần còn quay lại vỗ ngực với Vinh Kính, "Kính Kính, cậu yên tâm, tôi sẽ trông chừng đại ca!"

Nói còn chưa dứt lời, bị Tạ Lê Thần lôi ra ngoài, đóng cửa.

Mà Vinh Kính vẫn duy trì biểu cảm phức tạp, nhìn chăm chăm cánh cửa đã đóng... Trong óc cũng chỉ có bốn chữ một mực bay loạn xạ - - Tắm Thổ Nhĩ Kỳ, tắm Thổ Nhĩ Kỳ, tắm Thổ Nhĩ Kỳ...

"Ngon quá a!"

Philipscho một viên kẹo vào trong miệng, tán thán một tiếng, đánh vỡ sự yên lặng trong chốc lát.

Vinh Kính cũng phục hồi tinh thần lại, ho khan một tiếng lắc lắc đầu, cảm bản thân miên man suy nghĩ, nhìn lại màn hình. Thấy một câu nói của Sara, "Thật đáng thương a, muốn H thành như vậy luôn, nhanh đi tìm một chàng trai hay cô gái nào đó ăn cậu đi ~!"

Mí mắt Vinh Kính giật giật.

"Ai... Anh đẹp trai họ Tạ bị chiếm tiện nghi a." Philips híp mắt, "Muốn xem quá!"

"Ừ." Vinson gật đầu, "Là đan ông, anh ta đúng là cực phẩm."

"Nếu là người của ta, chắc chắn phải đến xem a!" Philips liếc mắt nhìn Vinh Kính, "Mặc kệ là xuất phát từ tâm lý gì đi nữa, đều phải đến xem."

"Đúng vậy!" Vinson phụ họa.

"Kỳ thực nếu đi, cũng sẽ không có nguy hiểm gì đâu nhỉ?" Philips ám chỉ nói, "Hay là lặng lẽ đến thôi."

"Đúng là chỉ số nguy hiểm rất nhỏ." Vinson gật đầu, nói rồi, hai người đều lén nhìn Vinh Kính.

Vinh Kính vẫn nhú mày xuất thần, nội tâm đang đấu tranh, giữ nguyên động tác đầu ngón tay, khiến đầu kia Sara tiếp tục nhìn nguyên màn hình HHHH... không ngừng gửi đến

Chương 22: Chỉ có một cái khăn nhỏ

Lúc con người ta dẫn do không quyết định được chủ ý, tệ nhất là có người ở bên châm ngòi thổi gió.

Vinh Kính vốn đang đấu tranh xem nên làm như thế nào, Philips cũng Vinson y như hai con ong mật nhỏ ghé vào tai anh "u u u... u u u...".

Tâm trạng Vinh Kính cũng theo đó mà lúc trầm lúc bổng.

Cuối cùng, trong đầu chỉ còn lại có "cái khăn nhỏ" trong câu chuyện của bọn họ.

"Được rồi." Vinh Kính hít sâu một hơi, "Đi!"

"Cuối cùng cũng được!" Philips vui vẻ. "Nhưng mà." Vinh Kính nhìn hai người, nheo lại mắt nói, "Hai người phải hoá trang!"

"Hoá trang?"

Philips và Vinson liếc mắt nhìn nhau.

Tạ Lê Thần không ở đây, Vinh Kính chỉ biết chút thuật ngụy trang đơn giản.

Philips mang một đôi giày độn cao, đội tóc giả màu đen, lại mặc một lớp áo lót phồng, khoác thêm áo khoác, Vinh Kính tùy tiện lấy ra một hộp phấn hơi tối màu xoa lên mặt và tay cho cậu ta.

Vì vậy, Thái tử nhỏ con trắng trẻo biến thành một cậu bé ục ịch hơi đen!

Philips soi gương, vô cùng bất mãn, "Thế này là sao? ! Ta thà bị ám sát cũng không muốn thành như vậy cả đời!"

"Điện hạ, xin tạm thời nhẫn nại!" Vinson cũng có chút thoả mãn với tạo hình này.

Vinson đội một bộ tóc giả màu nâu, mặc một áo thể dục, quần jean còn cả giày thể thao, thành một thanh niên hay vận động.

Vinh Kính kéo hai người đi ra, chạy tới trường quay.

...

Tạm rời ba người chạy như bay trên đường, nhóm Tạ Lê Thần hiện tại đang ở trong phòng tắm Thổ Nhĩ Kỳ xa hoa nhất.

Để quay phim lần này, đoàn làm phim bao toàn bộ khu tắm, đồng thời chuyển đạo cụ xa xỉ đến, trang hoàng phòng tắm tráng lệ.

Lúc Tạ Lê Thần đến, Jeff đang đọc kịch bản.

Hình xăm bò cạp đen trên ngực không biết lúc nào đã xăm thêm một đôi cánh thiên sứ... Có vẻ rất nghệ thuật. Người hóa trang đang tán thán hình xăm này, đương nhiên... cơ ngực của Jeff cũng không tệ.

Jeff gần đây khí sắc không tồi, về CROW rồi, xem ra cũng rất thích.

"Hi..." Jeff vẫn vẫn duy trì sự nhiệt tình như cũ, cùng hứng thú đối với Tạ Lê Thần.

Tạ Lê Thần chỉ khẽ giơ tay với hắn coi như chào hỏi, vẫn không thèm đáp lại, điểm này, tất cả những ai quen biết y đều đã quen.

Đạo diễn đến nhìn phía sau Tạ Lê Thần, "Ai, người vệ sĩ nổi tiếng kia của cậu đâu?"

Lần này đạo diễn cũng là một người nước ngoài, nghe đồn Vinh Kính hiện tại danh tiếng rất nổi trong giới đạo diễn cả trong và ngoài nước, siêu cấp vệ sĩ của Tạ Lê Thần, y như có nữ thần Muse bảo trợ vậy! (Muse: nữ thần bảo trợ văn học và nghệ thuật trong Thần thoại Hy Lạp)

"À, cậu ấy bận chút." Tạ Lê Thần cười cười, "Lập tức sẽ đến."

Người hóa trang đi đến, nói Tạ Lê Thần cởi áo khoác, muốn tại vẽ hình xăm lên lưng y.

Jeff mang nét cười ngời ở bên người Tạ Lê Thần, nhìn lưng y một chút, cười nói, "Nếu như có cơ hội, thật muốn xăm toàn thân anh!"

Tạ Lê Thần cũng ờ thờ phản ứng lại hần, chỉ là thỉnh thoảng lại chú ý động tĩnh ở cửa - - không lý gì con thỏ nhỏ chết tiệt đó còn chưa tới a, chẳng lẽ cậu ấy thực sự an tâm để mình một mình?

Vẽ xong hình xăm hậu, Tạ Lê Thần đứng lên, đến phòng thay quần áo thay "dồ diễn".

Kỳ thực cũng không phải là đồ diễn gì, chỉ là một cái khăn."Ra rồi kìa!" Tạ Tảo Thần kích động.

"Này." Tào Văn Đức bất mãn, "Em từ nhỏ đã ngủ cùng giường với anh ấy, hẳn là thấy qua rất nhiều lần rồi chứ? !"

"Hi hi." Tạ Tảo Thần vẻ mặt kích động, "Kính Kính sao còn chưa đến nữa!"

"Nói đến nói đi." Tào Văn Đức đột nhiên nhìn chằm chằm Tạ Lê Thần, có chút không hiểu hỏi Tạ Tảo Thần, "Em không cảm thấy, đại ca em gần đây vóc người đẹp lên không phải chút đâu a, nhìn đường cong cơ thể của anh ấy kìa."

"Ừm, chắc ở cùng Kính Kính rồi..." Tạ Tảo Thần trừng mắt nhìn, bắt đầu không thể khống chế tư duy phóng xạ của mình, "A! Biến thái biến thái!"

Tào Văn Đức không hiểu gì nhìn hần.

Hình ảnh Tạ Tảo Thần miên man tưởng tượng đã thăng cấp thành hình người, "Đại ca và Kính Kính chắc chắn mỗi ngày đều làm vận động biến thái biến thái rồi! Thật là H!"

Hai người đang tám, chợt nghe bên ngoài trường quay có người nói.

Vừa nghe được tiếng, Tạ Lê Thần lập tức khước môi giương lên.

Tào Văn Đức chạy ra xem, thấy Vinh Kính đi ở phía trước, đang cùng ba bảo vệ nói chuyện, mà phía sau có một cậu béo ục ịch và một thiếu niên lưu manh đi theo... Nhìn kỹ, tất nhiên là hai chủ tớ cực phẩm trong nhà kia hoá trang thành.

Tào Văn Đức khước miệng giật giật, tới gần một chút, thấy ba bảo vệ kia cúi đầu, Vinh Kính đang thao thao bất tuyệt phê bình hệ thống an ninh bạc nhược cùng với mấy người vệ sĩ hoàn toàn không chuyên nghiệp bọn họ, khiến người ta xấu hổ vô cùng.

"Ấy, Vinh Kính!" Tào Văn Đức hợp thời cắt ngang, kéo anh vào trong trường quay.

"A... Đây là trường quay đó hả." Philips hiếu kỳ nhìn bốn phía, Vinson đứng bên cạnh, cảnh giác quan sát động tĩnh xung quanh, cảm thấy khả năng gặp tập kích rất nhỏ, thoáng yên tâm một chút.

Vinh Kính bị Tào Văn Đức kéo vào trường quay, ngẩng đầu nhìn, hít ngược một hơi - - thấy phía trước cách đó không xa, Tạ Lê Thần ngực trần đứng đó, hầu như là khỏa thân, chỉ là bên hông có một cái khăn lông ngăn, không biết bên trong khăn có cái gì không nữa.

"Kính Kính!" Tạ Lê Thần thấy quả nhiên Vinh Kính đã tới, lập tức tâm trạng vô cùng tốt chào hỏi, không ngờ Vinh Kính nhìn chăm chăm một hồi, đột nhiên chỉ, hét lớn một tiếng, "Anh đi mặc quần áo vào ngay cho tôi, cái tên bại hoại thuần phong mỹ tục nhà anh!"

...

Mọi người trầm mặc khoảng ba giây, sau đó...

"Phụt!"

Tập thể phì cười, có mấy cô gái phụ trách hoá trang vờ e thẹn trêu Vinh Kính, "Ái chà, ghen kìa!"

Vinh Kính nhíu mày, thấy Tạ Lê Thần vẻ mặt mang ý cười, cảm thấy có thể là mình phản ứng quá lớn rồi, lờm y một cái, rất để ý nhìn cái miếng khăn có chút xiu kia.

"Kính Kính?" Tạ Lê Thần vẫn mặt dày như trước đi tới ngồi cạnh Vinh Kính, "Thế nào? Chúng ta cùng quăn, lát quay xong tắm Thổ Nhĩ Kỳ nhé?" Vinh Kính cúi đầu nhìn thoáng qua cái khăn lông ngấn bên hông Tạ Lê Thần.

"Bên trong có mặc!" Tạ Lê Thần vén khăn lên.

Vinh Kính trong đầu rầm một tiếng - - quấy rối tình dục!

"Lê Thần a!"

Lúc này, đạo diễn hô, "Cảnh 1 bắt đầu!"

Cảnh đầu là cảnh Tạ Lê Thần bước ra khỏi hồ tắm.

Nói đơn giản chính là cảnh Tạ Lê Thần từ trong nước đi ra, sau đó người quay phim quay hình ảnh y từ dưới nổi trên mặt nước, nghe nói phải quay được cảnh vô cùng vô cùng diễn cảm.

Tạ Lê Thần trước tiên lặn xuống đáy nước, sau đó mới bật người lên, động tác rất đơn giản. Nhưng chỉ có một động tác đơn giản như thế, y đã làm mấy lần, đạo diễn vẫn không hài lòng, vì vậy bắt đầu nghỉ ngơi một chút, rồi diễn lại.

Vinh Kính ở một bên cúi đầu nhìn chăm chăm máy quay, nhìn đến đau cả cổ, xoa vai hỏi ông chú quay phim, "Có cái gì sai sao?"

"Đạo diễn không nói sai mà chỉ bảo quay lại." Người quay bất đắc dĩ nhún nhún vai, hạ giọng nói, "Đạo diễn này có tiếng khó chiều, ông ta nếu như cho rằng cảm giác sai, tôi nghĩ Lê Thần ngày hôm nay... ít nhất phải quay lại cả trăm lần chứ không ít đâu."

"Ông ta muốn cảm giác gì?" Vinh Kính không hiểu.

Người quay phim nhìn trời, "Ai mà biết, nói rõ được đã không phải đạo diễn."

Vinh Kính khẽ nhíu mày, thời tiết khá là lạnh, hơn nữa cứ ra ra vào vào trong nước nóng, Tả Lập Đình bị cảm làm sao bây giờ? ! Nghĩ tới đây không quên bổ sung một câu, cục đồ ăn kia đã rất vô dụng rồi, bị bệnh chẳng phải là sức chiến đấu triệt để bằng 0! Thế nên vì nhiệm vụ cũng phải đảm bảo anh ta không cảm mạo!

Nghĩ tới đây, đi về hướng đạo diễn.

Jeff dựa vào một bên nhìn, giống như rất hưởng thụ.

Đạo diễn cũng rất khó chịu, chính lúc này, cảm giác có người vỗ vai.

Tất cả mọi người biết đạo diễn tâm trạng không tốt, vị này có tiếng là đạo diễn ma quỷ tính tình nóng nảy, phỏng chừng Tạ Lê Thần diễn lại một lần nữa mà thất bại sẽ bị mắng.

Tạ Lê Thần cũng hơi có chút áp lực.

Lúc này theo lý mà nói không ai dám tới gần đạo diễn, dễ bị ngộ thương, không ngờ Vinh Kính đi qua, tất cả mọi người nuốt nước bọt, chờ xem bi kịch phát sinh.

Quả nhiên, thấy đạo diễn đặng đặng sát khí quay đầu lại liếc mắt trừng Vinh Kính, ý bảo anh biến đi đừng quấy nhiễu!

Vinh Kính ngăn người, tự nhủ, ai nha, vị đạo diễn này rất có khí thế a! Không tệ không tệ! Đàn ông nên có khí phách một chút chứ.

Đạo diễn cũng ngăn người, ông ta hung hãn, người bình thường đều không chịu nổi bị ông ta trừng, vậy mà Vinh Kính mặt không đổi sắc a!

"Đạo diễn" Vinh Kính bắc cái ghế ngồi vào bên cạnh, hỏi, "Vì sao phải quay nhiều lần như vậy a? Không đúng chỗ nào sao?" "Ừm... Không có làm được cái cảm giác mà tôi muốn!" Đạo diễn khoát khoát tay, ý bảo Vinh Kính đừng quấy nhiễu.

Vinh Kính nghiêng đầu, truy hỏi "Ông muốn cảm giác thế nào?"

"Cảm giác phải hoàn mỹ một chút!" Đạo diễn suy nghĩ, có chút kích động.

"Hoàn mỹ là cảm giác thế nào?" Vinh Kính đối với loại từ ba phải cái nào cũng được thế này hoàn toàn không có khái niệm, "Có thể số liệu hóa một chút không? Lý tính hóa một chút? Khiến người khác dễ hiểu một chút?"

"Ờ..." Đạo diễn hít sâu một hơi.

Tào Văn Đức cười với Tạ Tảo Thần bên cạnh, "Vinh Kính thật ghê gớm a, đạo diễn ma quỷ cũng dám khiêu khích."

Huyết áp của đạo diễn lại lên cao một chút, nói, "Tôi muốn thấy được tình cảm mãnh liệt! Lúc cậu ta nổi lên mặt nước nếu có thể làm cho người ta liếc mắt liền nhìn ra, sức mạnh, dự vọng! Phải liếc mắt là có thể hấp dẫn khán giả! Nói chung chính... Cảm giác! Cảm giác!"

Vinh Kính nghe ngữ tốc của ông ta nhanh dần đều, vẫn như cũ không nhanh không chậm hỏi, "Vậy ông muốn bao nhiêu tình cảm mãnh liệt? Có tiêu chuẩn hay không a? Bao nhiêu sức mạnh? Còn nữa, dự vọng về mặt nào? Cảm giác cụ thể là chỉ cái gì?"

"A..." Đạo diễn hít sâu, tận lực bảo trì hình tượng bản thân, dù sao nổi nóng với nhân viên diễn viên là do công việc cần, nếu nổi nóng với người ngoài thì thành không biết kiềm chế rồi!

"Cậu ta là một sát thủ! Phải đi giết người!" Âm điệu của đạo diễn lại cao lên quăng tám, "Cậu có hiểu hay không?"

Vinh Kính gật đầu, sát thủ giết người sao, anh tất nhiên là hiểu, "Hiểu a, y phải giết cá lớn hay cá nhỏ? Phần tử khủng bố hay tinh anh xã hội? Hệ thống phòng ngự thế nào? Hỏa lực bao nhiêu, đại khái phải đối mặt với bao nhiêu quân phòng thủ? Còn nữa, giết người rồi đường tẩu thoát chuẩn bị xong chưa? Có quân truy đuổi không? Có hạn chế thời gian không?"

...

Đạo diễn há hốc miệng một lát, hô một tiếng nói, "Biên kịch!"

Biên kịch lau mồ hôi chạy tới, Tạ Lê Thần vừa lúc thừa dịp này nghĩ lấy hơi, ưu nhã tựa trên bậc thang hồ nước, nhìn Vinh Kính vì mình mà "liều mạng" nỗ lực, cảm giác vui mừng không kể xiết.

"Tổng thể nội dung bộ phim là thế này..." Biên kịch lau mồ hôi liên tục, nhất nhất trả lời vấn đề của Vinh Kính.

Vinh Kính lại hiểu rõ lắc đầu, "Ai... Loại nhiệm vụ cao cấp này cần chuẩn bị trước, cục đồ ăn không có kinh nghiệm kia không hiểu được đâu!"

"Hả?" Tất cả mọi người không hiểu gì nhìn anh.

Vinh Kính bỏ lại kịch bản, đi tới bên người Tạ Lê Thần, cúi đầu ghé vào tai y lằm bằm không biết nói gì đó, Tạ Lê Thần như sờ mây, xoa xoa cảm giống như là đã hiểu, gật đầu.

Vinh Kính lùi sang một bên ôm tay nhìn, nói với ông chú quay phim, "Tôi ra hiệu thì anh quay nhé!"

"Hả?"

Ông chú quay phim há miệng nhìn anh.

"Phục tùng mệnh lệnh!" Vinh Kính lờm một cái, ông chú kia giật thót, khí thế thật mạnh a! Nói xong, Vinh Kính búng tay, chỉ chỉ mặt nước cho Tạ Lê Thần, "Bắt đầu!" "Ờ..." Đạo diễn quay đầu lại nhìn Vinh Kính, "Thế này..."

"Cảm giác của ông cũng chưa chắc chuẩn xác, bất quá cảnh hẳn là như thế này!" Vinh Kính nói rồi gật đầu với Tạ Lê Thần.

"Tôi..." Đạo diễn nghĩ không thích hợp lắm, hình như mình mới là người nắm quyền mà nhỉ.

Vinh Kính mang theo sát khí liếc mắt trừng ông ta, "Cục đồ ăn câm miệng."

"A..."

Đạo diễn cảm thấy tim đập có chút không đồng đều, ôm ngực điều tiết... điều tiết...

Lúc này, Tạ Lê Thần bơi tới giữa hồ, hít sâu một hơi lặn xuống... Sau đó, không còn động tĩnh.

Toàn cảnh trầm mặc.

Kim giây tí tách nhích, Tạ Lê Thần vẫn chưa ngoi lên, đảo mắt đã hai mươi mấy giây ...

"Này!" Mọi người nhìn nhau, đạo diễn đứng lên nhìn vào hồ, không xảy ra chuyện gì đấy chứ.

Lúc mọi người đang lo lắng, Vinh Kính đột nhiên đập ông chú quay phim đang ngây ngốc, "Quay!"

Người quay phim theo bản năng dựa theo yêu cầu bắt đầu quay.

Cùng lúc đó, chợt nghe một tiếng nước chảy "rào", bọt nước lớn bắn lên, Tạ Lê Thần trực tiếp từ trong nước xông ra... . Y hiển nhiên nghẹn khí rất lâu, hít thở sâu, điều chỉnh trạng thái của mình.

Người quay phim ngây ngốc lia máy quay từ dưới lên trên.

Hít thở sâu khiến đường cong cơ thể hoàn mỹ của Tạ Lê Thần hơi rung động, đặc biệt là hình xăm kia, dưới dòng nước dọc theo thân thể nhỏ giọt xuống, dường như trở nên sống động.

Máy quay giống như đầu lười liếm qua quay lại từng bộ phận thân thể làm cho người khác cháy mắt khô họng kia... Cuối cùng dừng lại ở đôi mắt âm trầm. Bởi vì tạm thời thiếu dưỡng khí, mắt Tạ Lê Thần trống trải, hoàn toàn vô thần, lại không khó nhìn, trái lại có vẻ cực kỳ vô tình, lãnh khốc.

"Đạo... Đạo diễn!"

Trong nháy mắt ngay khi Vinh Kính hô "cắt", không biết ai kinh hô một tiếng. Nhìn lại, thấy ông đạo diễn béo kia ôm ngực ngã xuống từ trên ghế, trợ lý nhanh chóng lấy thuốc trong chai cho ông ta.

Nuốt mấy viên công hiệu nhanh xong, đạo diễn chỉ vào Tạ Lê Thần, "Chính... Chính là cảm giác này! Good Job! Good Job!"

Nói xong, quay đầu lại dựng thẳng ngón tay cái với Vinh Kính, "My Muses!"

Vinh Kính ôm tay nướn nướn mào, ở một bên xem, Tạ Lê Thần từ trong nước đi ra.

Một bên Jeff hơi nhếch khóe miệng.

Trước đó khi chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm, phương pháp bế khí khiến não thiếu dưỡng ngăn hạn này, là phương pháp tốt nhất khiến bản thân bình tĩnh, dứt bỏ tạp niệm và sợ hãi... Tạ Lê Thần quả nhiên không phải người bình thường. Không đúng, đúng hơn mà nói... Hẳn là người vệ sĩ xinh đẹp bên cạnh y kia.

Tạ Lê Thần ướt sũng đi trở về bên người Vinh Kính.

Chúng nhân viên đều vỗ tay. Vinh Kính đang lo lắng Philips ở bên ngoài sẽ gặp tai hoạ ngầm, mặt khác cái khăn lông ngăn Tạ Lê Thần mặc có phần lâu quá rồi đó. Liên đẳng đẳng sát khí liếc mắt lờm các nhân viên, "Tăng tốc!"

"Rõ..." Mọi người vì khí thế của con thỏ bạo lực, nhanh chóng làm việc.

Vinh Kính liếc Tạ Lê Thần, "Đi thay cái khăn ra! Cục đồ ăn!"

"Tuân mệnh." Tạ Lê Thần cầm lấy cổ tay Vinh Kính cắn một miếng, "Nữ vương bệ hạ."

Chương 23: Nhện tinh xâm lấn

Đoạn sau là cảnh hành động, người chỉ đạo võ thuật nơm nớp lo sợ nói qua cho Vinh Kính một lần, Vinh Kính không phát biểu ý kiến.

Đạo viên hỏi, "Thế nào?"

Vinh Kính nhún nhún vai, "Ông muốn nghe nói thật hay nói dối a?"

"Sự thật!"

"Anh ta không phải đánh nhau mà là dạy khiêu vũ!" Một câu nói của Vinh Kính, chọc trúng trái tim mỏng manh của người chỉ đạo võ thuật, ngồi chồm hồm trên sàn diễn tự liếm vết thương.

Đạo diễn hỏi Vinh Kính phải diễn thế nào mới có hiệu quả.

"Sát thủ không phải vận động viên võ thuật, phải nhanh chuẩn độc, dùng càng ít chiêu thức giải quyết kẻ địch càng tốt." Vinh Kính lắc đầu nhìn một đám cục đồ ăn bày bố hành động, "Loại sát thủ với tố chất này tuyệt đối sống không lâu đâu."

Đạo diễn bày tỏ là thời gian quá ngắn, cảnh phim không hấp dẫn, Vinh Kính chớp mắt mấy cái, "Anh sắp xếp bao nhiêu vệ sĩ?"

Biên kịch nghiêm túc trả lời, "A, người kia là nhân vật lớn, khoảng hai mươi ba mươi mấy người..."

Vinh Kính khóe miệng giật giật, "Nhân vật lớn mà chỉ có 20-30 vệ sĩ? Vậy mạng của cái nhân vật lớn cũng quá rẻ tiền nhỉ."

Đạo diễn và biên kịch há miệng toang hoác.

Vinh Kính nhìn trời, "Tìm 100 người đến đây."

"100? !"

Bỏ mặc đạo diễn và biên kịch kinh hoàng, Vinh Kính liếc nhìn Tạ Lê Thần đang uống trà, "Anh không lạnh à, mặc ít như vậy."

Tạ Lê Thần giật mình nhìn Vinh Kính, "Kính Kính cậu quan tâm tôi?"

"Không có!" Vinh Kính chết cũng không thừa nhận, "Truyền nhiễm thôi!"

Tạ Lê Thần vui vẻ mặt mày rạng rỡ.

Người của đoàn làm phim có chút khó xử, "Đi đâu tìm được 100 người a? Còn phải biết chút công phu nữa."

"Đến cục cảnh sát thuê được không?" Đạo diễn hỏi.

Vinh Kính lườm một cái, "Cảnh sát nhân dân không phải dùng để làm loại chuyện này! Quý Tây."

Đạo diễn khóe miệng nhướn cao.

"Gọi điện thoại cho công ty vệ sĩ thuê đi!" Tào Văn Đức về mặt này quen biết rất rộng, cung cấp số điện thoại công ty vệ sĩ. Đạo diễn nước ngoài kia hào phóng, vậy làm một cảnh quay vung tiền như rác đi, quả thực thuê 100 người đến. Rất nhanh người đã được đưa đến, sắp thành mấy đội, nghe người của đoàn làm phim sắp xếp công việc.

Vinh Kính ăn một quả chuối bổ sung thể lực, Tạ Lê Thần đột nhiên tiến đến bên tai anh nói, "Kính Kính, nhân số hình như không đúng."

"Sao?" Vinh Kính không hiểu, ngẩng đầu nhìn, "Cái gì?"

"Tôi vừa đếm lại." Tạ Lê Thần thấp giọng nói, "103 người."

Vinh Kính sửng sốt, "Anh chắc chứ?"

"Tôi rất miễn cảm với con số." Tạ Lê Thần rất xác định gật đầu.

Hai người vô thức nhìn về phía Philips đằng sau đang ở cùng Tạ Tảo Thần chơi cờ tử phú. Tình cảnh này nhiều người phức tạp, lỡ đâu xảy ra nhiều loạn, khả năng sẽ có nguy hiểm.

"Chuẩn bị xong chưa?"

Lúc này, đạo diễn đến vỗ tay, gấp gáp không giấu nổi, "Chúng ta lập tức bắt đầu quay!"

Dựa theo kế hoạch, Vinh Kính phải diễn tập một lần.

Lúc này, người giữ đạo cụ phát xong súng lục cho mọi người, cầm cái thùng rỗng trở lại.

Vinh Kính hỏi, "Bao nhiêu khẩu súng?"

"Vừa đủ 100 cái." Đạo cụ lau mồ hôi, "Tối đa cũng chỉ có được 100 khẩu, may là vừa đủ."

"Chắc chắn là 100 khẩu chứ?"

"Vâng." Người giữ đạo cụ gật đầu, đưa qua cho Vinh Kính xem, "Tồn kho tổng cộng chỉ có 100 khẩu."

Vinh Kính cảm thấy quá có vấn đề! 103 người, lại vừa đủ 100 khẩu súng? ! Vậy 3 người thêm vào kia chuyên nghiệp đến mức ngay cả súng giả cũng mang theo sao? Hay là... Không phải súng giả? !

"Vinh Kính!"

Đạo diễn rất kích động hỏi, "Được chưa?"

Vinh Kính nhẹ nhàng khoát tay chặn lại, "Chờ một chút!"

"Sao vậy?"

"Toàn bộ diễn viên quần chúng đứng thành một hàng, giao hết súng trên tay mình cho người giữ đạo cụ!" Vinh Kính phân phó.

Đạo cụ nhìn đạo diễn, đạo diễn cũng không hiểu gì mấy, "Vinh Kính a, không phải sẽ bắn nhau sao?"

Vinh Kính nhún nhún vai, "Loại chiến đấu trên đường phố này, dùng súng chỉ có thể bắn trúng người phe mình."

"Rất có lý a." Tạ Lê Thần lên tiếng, "Thu hết lại đi."

Người giữ đạo cụ thấy đạo diễn gật đầu, tất nhiên đi thu súng lại.

Hàng người kia không ai có thể lừa gạt được gì.

Chờ toàn bộ súng đều thu về hết, Vinh Kính gật đầu, chỉ chỉ bên chân mình, nói với người giữ đạo cụ, "Để ở đây, lát nữa còn dùng."

Người giữ đạo cụ để súng sang bên chân Vinh Kính .

Vinh Kính nhìn lướt qua, lập tức phát hiện quả nhiên có súng thật! Súng thật súng giả, người chuyên nghiệp liếc mắt là có thể nhìn ra - - quả nhiên có nhân vật nguy hiểm lén vào, vì sao? Đối phó Philips hay ai khác?"Cởi

hết áo của các anh ra." Vinh Kính yêu cầu như thế, chính là vì để cho bọn họ không có chỗ nào giấu súng.

Tạ Lê Thần tất nhiên cũng hiểu, chỉ là y có chút lo lắng, Vinh Kính làm như vậy có thể có chút mạo hiểm hay không, y có thể nói với đạo diễn dời cảnh quay này sang hôm khác mà.

Rất nhanh, những ai mặc áo đều cởi hết... Công ty vệ sĩ mà, đại thể toàn là bán mạng làm ăn, rất nhiều người trên người có hình xăm, Vinh Kính cũng không nhìn kỹ, chỉ là đi tới trước mặt bọn họ, cởi áo vét, cởi nút buộc măng-sét của áo sơmi, xoay tới xoay lui cố.

"Ai, cậu em."

Một người diễn viên đóng thế cường tráng hỏi Vinh Kính, "Muốn bọn anh phối hợp thế nào?"

"Phối hợp?" Vinh Kính nhìn bọn họ, nói, "Bảo vệ tốt bộ vị trí mạng của anh đi, nếu không sẽ thụ thương đó."

Mọi người đều đổi sắc mặt, vị văn vô đệ nhất võ vô đệ nhị, những người này cũng không phải là thư sinh yếu ớt tay trái gà không chặt, mà là nhân viên vệ sĩ được huấn luyện qua. Hình dáng Vinh Kính thoạt nhìn có chút quá kiêu ngạo, cả bọn thấy anh vẻ ngoài tốt, thế nhưng vóc người đơn bạc căn bản nhìn không ra có năng lực gì, đều không phục.

Tạ Lê Thần lại cười, ở một bên lắc đầu - - con thỏ chân cao khí ngạnh ngạo mạn.

"Đếm tới ba thì bắt đầu!" Đạo diễn hưng phấn mà giơ loa lên ồn ào, "Người từ phía sau xông lên trước a!"

Trên sàn đá cẩm thạch trơn trượt, dựa theo yêu cầu của Vinh Kính gấn ông phun sương, bốn phía hơi nước bốc lên, đã rất có cảm giác phòng tắm.

Đạo diễn đếm tới ba, vung tay lên, "Bắt đầu!"

Cùng lúc đó, thấy Vinh Kính lách mình, mọi người còn chưa hiểu được chuyện gì xảy ra, đám người phía trước đã ngã xuống một mảnh. Sau đó tình cảnh có thể nói là hùng tráng... Vinh Kính xuyên giữa trong đám người, động tác cực nhanh, nguyên đám cường tráng bốn phía ngã xuống, giống như mỗi người đều trúng ít nhất hai chiêu, nhưng đều mất năng lực phản kháng nhất thời. Tuy rằng còn có thể đứng lên, hiển nhiên Vinh Kính không có dùng lực, nhưng kịch bản yêu cầu cũng là ngã xuống đừng đứng lên.

Đánh từ đầu đến cuối nguyên hàng dài, Vinh Kính một cước giẫm lên một người mập mạp diễn vai kẻ bị Tạ Lê Thần truy sát.

"Ai nha!" Diễn viên kia nhanh chóng hét cứu mạng, bị Vinh Kính dọa.

"Được rồi, cứ dựa theo phương pháp này mà làm." Vinh Kính nói xong, bỏ lại mọi người đang vỗ tay, chạy ra bên ngoài.

Tạ Lê Thần nhíu mày, biết anh đã phát hiện cái gì rồi, hơn nữa toàn bộ quá trình vừa rồi y theo động tác của Vinh Kính đếm lại một lần, nhân số là 100 chứ không phải 103, giống như đã chạy rồi! Từ cửa sau.

"Đặc sắc a!" Đạo diễn đang vỗ tay, Tạ Lê Thần đã đứng lên, "Nhanh chóng một chút! Thừa lúc tôi còn nhớ rõ lập tức quay lại!"

Đạo diễn phấn chấn, mấy người quay phim mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng.

Mới nghe đạo diễn hô tiếng bắt đầu, thấy Tạ Lê Thần dùng động tác gần như y hệt Vinh Kính, từ người thứ nhất đánh tới người cuối cùng. Thành quả huấn luyện đột kích có hiệu lực, Tạ Lê Thần mô phỏng động tác Vinh Kính một chút cũng không cần cố sức.

Y lại không giống Vinh Kính có lực khống chế, rất sốt ruột, đám diễn viên quần chúng bị y đánh cho thê thảm, cuối cùng, Tạ Lê Thần cũng đồng dạng một cước giẫm lên người diễn viên béo kia.

Một cước này Tạ Lê Thần quá sốt ruột, thiếu chút nữa giẫm lòi bụng người diễn viên kia.

"Cấp!" Đạp diễn ồn ào, "Hoàn hảo! Quá tuyệt..."

Không đợi ông ta kích động xong, thấy Tạ Lê Thần giẫm lên diễn viên béo kia, xông ra ngoài, bỏ lại một câu, "Nghỉ ngơi một chút rồi quay tiếp!"

Mọi người nhìn nhau, diễn viên béo kia mất nửa ngày mới đứng lên nổi, có chút không thể tin được, vừa rồi Tạ Lê Thần giẫm lên người mình đi qua...

Tạ Lê Thần ra bên ngoài, nhưng đã không tìm được bóng dáng Vinh Kính nữa. Bên ngoài là ngõ hẻm ngang ngang dọc dọc, đi lên phía trước, đột nhiên chợt nghe từ trong ngõ nhỏ phía xa truyền đến "đoàng đoàng" hai tiếng.

Tiếng súng!

Tạ Lê Thần kinh ngạc, cũng không kịp nhớ mình chỉ quần có một cái khăn, lo lắng cho an nguy của Vinh Kính, theo tiếng súng guồng chân đuổi qua. Vừa đến đầu ngõ thấy một người bay ra, vừa nhìn thấy thân trần, Tạ Lê Thần không hề nghĩ ngợi bỏ cho hẵn một cước.

"Hự..."

Người nọ kêu thảm thiết một tiếng, ngất đi.

Tạ Lê Thần giờ mới nhìn rõ ràng, vị trí ngực của hắn, có một hình xăm con nhện màu đen, trong nháy mắt ý thức được hắn là ai.

Còn chưa ngẩng đầu, chợt nghe Vinh Kính hô, "Cẩn thận!"

Tạ Lê Thần đã nghe được tiếng bước chân, giống như là có người chạy về phía mình, y quay người lại tránh ra sau tường, chợt nghe có tiếng súng truyền đến, trên vách tường phía trước xuất hiện ba vết đạn.

Tạ Lê Thần cau mày, nghe tiếng cước bộ rồi bất ngờ hung hăng gạt chân...

"Thình thịch" một tiếng.

Một người thân trần bị vấp ngã nặng nề, súng trong tay rơi xuống bên chân Tạ Lê Thần.

Thấy Vinh Kính đuổi tới, tại chỗ xoay người, cho tên vừa đứng lên kia một cú đá đau đớn.

"Ừ..."

Người nọ nặng nề ngã ở trước mặt Tạ Lê Thần, thấy ống quần chỗ cẳng chân của hắn xắn lên, có vết thương lộ ra.

Tạ Lê Thần cũng bỏ cho hắn một cước, ngồi xồm xuống nhặt súng lên.

"Kính..."

Không đợi Tạ Lê Thần mở miệng, chợt nghe Vinh Kính nói, "Tìm bác sĩ."

"Cậu bị thương?" Tạ Lê Thần đổ mồ hôi.

"Không phải tôi!" Vinh Kính giơ tay chỉ chỉ một người tựa ở bên tường cách đó không xa, tay ôm vai, cả người đầy máu.

"Ôi chao?" Tạ Lê Thần quan sát một hồi, "Nhìn quen mắt a!"

"Vài ngày trước vừa bị đùa giỡn đã quên rồi?" Vinh Kính từ túi trước móc điện thoại ra, gọi Kolo nhanh chóng tìm người xử lý."A!" Tạ Lê Thần lập tức nhận ra, không phải Lạc Thần đó sao, nếu không có vết thương kia, thật sự phải đánh tên đó một trận ra trò.

"Anh ra đây làm gì vậy?" Vinh Kính liếc mắt trừng Tạ Lê Thần, "Philips một mình ở bên trong?!"

Tạ Lê Thần nhú mày, "Trường quay nhiều người như vậy, Vinson cũng ở đó, nhãi kia còn có thể lạc được a? Tôi sợ cậu gặp nguy..."

"Anh chuyên nghiệp một chút được không a?" Vinh Kính nhú mày, ngữ khí rất nghiêm khắc "Đừng quên nhiệm vụ là gì!"

"Cậu chỉ biết có nhiệm vụ!" Tạ Lê Thần có chút buồn bực, mắng một câu, "Con thỏ chết tiệt!" Nói xong, xoay người đi.

Vinh Kính nhíu mày, bất mãn liếc nhìn bóng lưng y - bộ dáng gì thế kia, chân trần quấn khăn mà chạy đến.

"Ha ha."

Lúc này, phía sau truyền đến tiếng cười Lạc Thần có chút ho khan.

Vinh Kính quay đầu lại lờm anh ta, "Anh giữ cho mình chút khí lực đi."

"Không còn cách nào..." Lạc Thần hít sâu một hơi nhìn Vinh Kính, "Có mấy người quá không hiểu phong tình mà."

Vinh Kính ngẩn người, cúi đầu không nói.

Một lát sau, Kolo phái người tới đón Lạc Thần và hai sát thủ Spider bị bắt kia, còn tịch thu mấy khẩu súng thật, giải trừ nguy hiểm, Vinh Kính về lại trường quay.

Trong đó, diễn viên quần chúng vừa rút đi, các thành viên trong đoàn đều vây quanh máy quay xem lại mấy cảnh vừa quay xong mà khen không dứt miệng.

Philips và Tạ Tảo Thần vẫn như cũ đang chơi cờ tỷ phú, có vẻ Philips cũng sắp phá sản rồi.

Tạ Lê Thần tựa trên ghế nằm đọc kịch bản, cảnh sau là là Jeff diễn, y có thể nghỉ ngơi một hồi.

Đang bực mình, Tạ Lê Thần liền cảm thấy bên má lạnh băng, ngẩng đầu... Thấy Vinh Kính cầm một lon đồ uống đứng cạnh đó. Nước uống xanh mượt giống như nước trái cây, lạnh băng băng dán vào bên má y, còn cảm sẵn ống hút nữa.

"Làm gì vậy?" Tạ Lê Thần hỏi một câu.

"Mời uống." Vinh Kính cũng cầm một lon, đo đỏ, có lẽ là nước dưa hấu.

Tạ Lê Thần thấy anh cười tùm tùm khoe môi khẽ nhoẻn, nhất thời cũng không còn giận dỗi gì, nhận đồ uống một ngụm...

"Khụ khụ!" Tạ Lê Thần phun luôn ngụm nước "Nước trái cây" màu xanh, mở to hai mắt nhìn Vinh Kính, "Đây là cái gì a?"

Vinh Kính nhẹ nhàng nhướn mày, "Nước khổ qua, thanh nhiệt giải độc."

"Khổ qua..." Tạ Lê Thần trừng mắt há hốc.

Vinh Kính xoay người đi xem nhóm Tạ Tảo Thần chơi cờ, chậm rì rì bỏ lại một câu, "Ai bảo anh hung dữ với tôi, cho anh đăng chết!"

Tạ Lê Thần cầm lấy gói ôm cắn cho cái gói đầy dấu răng - - tiểu ác ma! Hảo dễ thương! S thờ!

Chương 24: Nguy hiểm không đâu không có

Vinh Kính rột rột hút nước dưa hấu, múa tay trên máy tính liên hệ với Kolo, nghe nói Lạc Thần bị thương không nặng, Vinh Kính thực sự không biết giao anh ta cho Kolo có phải lựa chọn đúng đắn hay không. Thế nhưng cũng không còn cách nào, dựa theo thương thế và tình cảnh của Lạc Thần, nhận sự bảo hộ của Kolo là lựa chọn an toàn nhất hiện nay. Lúc này trong phòng tắm đang quay cảnh Jeff tranh đấu.

Vinh Kính chuyên chú lướt tay trên máy tính tiến hành diễn luyện thực chiến, mặc dù trong mắt người ngoài thoát nhìn chỉ là cậu trẻ nghiện Internet đang chơi game.

"Vinh Kính." Đạo diễn chọc chọc anh, "Động tác của Jeff có muốn chỉ đạo một chút không?"

Vinh Kính ôm lấy máy tính không thèm ngẩng lên mà lắc lắc đầu, "Kêu người chỉ đạo võ thuật đến làm đi, tôi không thể cứ cướp bát ăn cơm của người ta được."

"Thế nhưng lỡ đâu đánh rồi hiệu quả không có tốt như Lê Thần..."

"Càng tốt a, diễn viên chính với phụ phân biệt rõ ràng rồi." Vinh Kính ấn phím shift bắt đầu nạp máu, hỏi đạo diễn, "Tiến độ có thể nhanh hơn không? Hiệu suất chính là tiền tài."

"Ha ha, không thành vấn đề, hôm nay đã quay rất nhanh rồi, vốn cảnh vừa rồi tôi còn cho rằng chí ít phải quay đến nửa đêm."

"Vậy chiều hôm nay nếu như quay thêm mấy cảnh nữa, ngày mai là có thể nghỉ ngơi một ngày sao?" Vinh Kính hỏi, "Buổi chiều cũng quay ở phòng tắm?"

"À... Cơ bản là như thế này, buổi chiều còn có một cảnh rất quan trọng, là cảnh Jeff và Lê Thần đối chiến, nhất định phải đánh có đẳng cấp nha!"

...

Vinh Kính ngẩn người, giơ tay vuốt cằm, "A... Vậy sao."

"Làm sao vậy?" Đạo diễn thấy Vinh Kính giống như đang suy nghĩ cái gì, liền hỏi.

Vinh Kính nhìn đạo diễn, lại nhìn Jeff ở đằng kia đối vai với một người đóng thế, cùng với Tạ Lê Thần nằm trên ghế trên uống nước khổ qua.

Hiện tại nếu như nói Tạ Lê Thần đánh nhau với Jeff, chắc chắn không chiếm được thượng phong! Chiếu lên TV đó, thắng bại tuy rằng là chuyện nhỏ, bất quá bại bởi một tay người nước ngoài vẫn sẽ khiến người ta khó chịu. Hơn nữa hiện tại đều cùng làm việc trong CROW, lỡ đâu sau này lộ ra, người đưa Tạ Lê Thần theo hành sự... Không phải sẽ bị chê cười sao? ! Nói chung Tạ Lê Thần mất mặt, mình cũng mất mặt, hết thảy đều không được.

Vinh Kính nghĩ tới đây, gác chân nhỏ giọng nói với đạo diễn, "Đạo diễn, thương lượng một chuyện này."

"Cứ nói!" Đạo diễn hắc hắc cười, "Tôi đang muốn đàm đạo với cậu chuyện hợp tác quay phim đây. Có thể sau khi biên kịch viết xong nội dung bộ phim, cậu giúp tôi thiết kế cảnh hành động được không? Tôi sẽ tìm một họa sĩ chuyên nghiệp vẽ lại hết!"

Vinh Kính gật đầu, "Không thành vấn đề, nhưng mà..."

"Sao?" Đạo diễn hỏi, "Cứ nói, tôi đều làm theo tất!"

Vinh Kính âm thầm gật đầu, nói, "Chiều nay, với ngày mai, hai ngày này, có thể chỉ quay cảnh của Jeff không? " Nói rồi, chỉ chỉ camera, tối này gửi phim mẫu cho Lê Thần, cảnh của y, ba ngày sau rồi diễn! Tôi đảm bảo ông sẽ có một cảnh đối chiến siêu cấp kinh điển!"

"Không thành vấn đề!" Đạo diễn vỗ tay một cái, nói như thế nào cũng chỉ có hai ngày, trước tiên cứ quay cảnh của mấy diễn viên khác vậy. Vinh Kính cảm thấy mỹ mãn đứng lên, đi qua vỗ vỗ Tạ Lê Thần, "Này, đi thôi."

"Đi?" Tạ Lê Thần không hiểu, "Đi đâu? Bỏ trốn a?"

Vinh Kính đập một cước vào cái ghế, "Tôi thương lượng qua với đạo diễn rồi, chúng ta ngày kia trở lại quay phim, hai ngày này quay cảnh của Jeff trước."

Tạ Lê Thần ngẩn người, ngoài dự liệu của Vinh Kính, y thoáng có chút khó chịu, "Vậy... Bằng không cậu về trước đi, tôi ở lại xem sao đã?"

Vinh Kính ngồi xổm xuống ghé vào tai y nói, "Anh muốn đánh thắng Jeff, phải tập huấn thêm vài ngày! Nói cách khác là thua chắc rồi! Tôi trở về tập huấn cho anh a, hơn nữa hai ngày sau, chuyện của Philips cũng giải quyết xong!"

Tạ Lê Thần đảo mắt nhìn Vinh Kính, giơ tay nhẹ nhàng nâng cằm anh, "Tôi không thích cậu nghĩ giúp tôi mọi việc thế này đâu nhé!"

Vinh Kính nhú mày, mình có ý tốt, Tạ Lê Thần lại không cảm kích, "Cục đồ ăn!"

Tạ Lê Thần vẫn nghiêm nghị, "Cục đồ ăn là vấn đề nhỏ, tôi cũng không thua kém gì cậu, có một số việc tôi có thể tự mình giải quyết."

Vinh Kính ngẩn người, Tạ Lê Thần nói sự thật, bắt quá đôi mắt Vinh Kính nhìn chăm chăm lại rất vô tội, thấy vậy không hiểu sao y có chút cảm giác tội lỗi... Kỳ thực cũng có thể diễn đạt uyển chuyển hơn một chút, dù sao tỏ

Vinh cũng chỉ có ý tốt thôi, bất quá lòng tự trọng vẫn là không thể cho qua, không thể lúc nào cũng dựa vào cậu ấy được.

Hai người giằng co một hồi, Vinh Kính đứng lên, xoay người đi.

Tạ Lê Thần thấy anh đến cạnh nhóm Philips, nói nói mấy câu, cùng nhau đi.

Philips ban đầu còn nghĩ quay phim rất thú vị, bất quá xem đến trưa đã phiền chán, Tạ Lê Thần đại bộ phận thời gian cũng không mặc khăn lông ngăn ra ngoài, vẫn là mặc quần áo tựa trên ghế nằm xem kịch bản, hơn nữa bên trong cái khăn rõ ràng có mặc quần soóc nhỏ kìa!

Vinson vừa nghe Vinh Kính nói phải về, cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Tạ Lê Thần nhìn ba người rời đi, hơi nhúu nhúu mày, cũng muốn cùng đi ra ngoài, bất quá hiện tại đứng lên thật mất mặt! Do dự một chút, chính nghĩ nằm lại một hồi rồi đi.

Tạ Tảo Thần thấy đoàn làm phim dừng lại chuẩn bị ăn, đến hỏi một tiếng, nghe nói buổi chiều không có cảnh của Tạ Lê Thần, nhanh chóng chạy đi kéo y, "Anh, mình về đi, cảnh của anh xong rồi, trở về cùng Kính Kính đi ăn hải sản nhé? Em mang rất nhiều hải sản đông lạnh về đó, kêu Kính Kính nấu!"

"Ờ..." Tạ Lê Thần nghĩ quên đi, trở về rồi xin lỗi con thỏ nhỏ sau vậy. Nhưng y vừa đứng dậy, bỗng nhiên chợt nghe bên ngoài nổ "Ầm" một tiếng, toàn bộ trường quay đều chấn động, sau đó vang lên một chuỗi dài tiếng ô tô cảnh báo.

Ở đây tất cả mọi người sửng sốt, Tạ Lê Thần mơ hồ một lúc mới nghĩ đến là phát nổ... Loại uy lực này không có khả năng là đoàn làm phim phá trang bị, lập tức trong lòng nảy lên dự báo chẳng lành - - Vinh Kính!

Chờ Tạ Lê Thần hiểu được y đã vọt ra bên ngoài, nhìn quanh... Thấy chiếc xe màu đen của Vinh Kính đang hừng hực cháy, vành bảo hiểm đầu xe văng sang bên cạnh, thủy tinh nát bầy, ở bên trong xe lửa cháy ngùn

ngọt."Vinh Kính!" Tạ Lê Thần hét to một tiếng định tiến lên, phía sau Tào Văn Đức kéo mạnh y, "Đợi đã, cẩn thận phát nổ tiếp!"

Quả nhiên, Tào Văn Đức vừa dứt lời, liền nghe được tiếng nổ mạnh thứ hai truyền đến... Lần này là nổ bình xăng, nguyên chiếc xe chỉ còn lại có khung xe cháy đen, nát thành từng mảnh nhỏ.

"Báo cảnh sát, báo bảo vệ!" Đạo diễn cũng hét lên.

"Vinh Kính!" Tạ Lê Thần nhìn chiếc xe bị nổ, chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng. Hai tai ong ong kêu, cũng không rõ là tiếng nổ khiến ù tai, hay là cái gì khác. Chỉ là trong đầu trống rỗng, trong ngực càng trống rỗng - - không thấy Vinh Kính đâu! Thở Vinh của y không thấy đâu nữa!

"A! Kính Kính!"

Chính lúc này, chợt nghe Tạ Tảo Thần kích động hô một tiếng. Thấy Vinh Kính đi ra từ đồng phế tích trường quay ở gần đó, anh cùng Vinson đều che chở Philips, Philips thoáng chốc gầy đi rất nhiều, bởi vì áo lót phòng bị hỏng, bay hơi. Cánh tay trái của Vinh Kính có máu, có lẽ là bị mảnh vỡ vành xe bắn tới làm bị thương, ba người trên mặt đều dính bụi, thế nhưng không có thương tổn gì khác.

"Tôi không sao!" Vinh Kính đi ra, thấy Tạ Lê Thần đứng ở kia chờ ra, có chút may mắn nói, "May là vì cục đồ ăn hay cái kính nhà anh, tôi đi tới cửa, ngấm lại vẫn nên trở vào gọi anh một tiếng, vậy mà tránh được một kiếp! Nếu không đã bị nổ chết..."

Vinh Kính nói còn chưa dứt lời, Tạ Lê Thần phóng qua ôm anh dụi tới dụi lui, "Thỏ thỏ, tôi sau này sẽ không phản kháng nữa, cậu cứ thoải thích S tôi đi!"

...

Hiện trường trầm mặc chốc lát, Vinh Kính một cước đá văng y, "Quấy rối tình dục!"

Một bác sĩ trong trường quay lấy thuốc ra giúp tẩy rửa vết thương một chút, rồi Tạ Lê Thần đưa nhóm Vinh Kính, lái xe của mình về nhà trước.

Trước khi lên xe, Vinh Kính gọi điện thoại cho Kolo. Thế nên, trên đường đi, được nửa đường có mấy người cao thủ cực mạnh Kolo phái đến lái xe bảo hộ... Nhưng cuối cùng không có xảy ra ám sát hay là đánh lén gì nữa, chẳng lẽ sát thủ đã rời đi? Thế cũng không tránh khỏi quá không chuyên nghiệp đó!

Về đến nhà vừa ngồi xuống, có người ấn chuông cửa.

Vinh Kính cầm súng cùng Tạ Lê Thần tới cửa... Hệ thống an ninh vô cùng toàn diện, còn có rất nhiều thành viên tổ chức bốn phía bảo hộ, bởi vậy không hẳn là sát thủ, có lẽ là bác sĩ tổ chức phái tới.

Quả nhiên, Vinh Kính từ lỗ mắt mèo nhìn ra bên ngoài, thấy được khuôn mặt quen thuộc.

Thở phào nhẹ nhõm, Vinh Kính thu hồi súng mở cửa, có hai người, một chú chó đứng đó.

"Gâu!" Chú chó bẹc-giê Đức vẫy đuôi lao vào, Vinh Kính ngồi xuống bên sofa, bị nó vừa vện phóng tới, liều mạng liếm.

"Bolt!" Vinh Kính rất thân thiết với chú chó kia, Tạ Lê Thần trừng mắt nhìn - - quả nhiên tất cả mọi người đều thích chó!

Hai người kia đi vào, một ông chú tóc vàng có vẻ chán chường xách một cái vali kim loại, người này Tạ Lê Thần biết, Vinh Kính có chat video vài lần, tên Sara, là chuyên gia nghiên cứu sáng chế vũ khí của tổ chức. Mà phía sau Sara có một ông chú tóc đen khác theo vào, mái tóc dài buộc sau đầu, thoạt nhìn rất nhã nhặn, đeo kính, như đang có chút phiền muộn. Ông ấy mặc áo blouse trắng, trên tay xách theo một thùng y tế, đi vào nói giọng lạnh băng băng, "Bolt, chờ tao chữa trị xong rồi mày liếm tiếp, sang một bên ngồi xuống."

Bolt vô cùng nghe lời, chạy sang bên cạnh ngồi xuống, ngẩng mặt nhìn ông ấy đi tới, giúp Vinh Kính xử lý vết thương.

Vinh Kính cho Tạ Lê Thần giới thiệu, "Ông ấy tên An Minh Nghĩa, là chuyên gia y học.

An Minh Nghĩa lấy dụng cụ ra giúp Vinh Kính tiêu độc, liếc mắt nhìn Tạ Lê Thần, hỏi Sara, "Đây là Tạ Lê Thần mà anh nói, người khiến Kính Kính bị huyền tường sao?"

Vinh Kính mí mắt dựng thẳng, "Nói bậy!"

Tạ Lê Thần thì khoe miệng nhướn lên, "Sao? Có thật không?"

"Ông ấy nói bậy!" Vinh Kính liếc mắt lườm Tạ Lê Thần, "Tôi không có!"

"Yên nào, phân bố adrenalin của con yếu quá!" An Minh Nghĩa lấy băng gạc giúp Vinh Kính băng bó vết thương, "Nhưng mà lúc cậu ta nhìn con đồng tử trong mắt cậu ta rõ ràng giãn nở, biểu thị cậu ta muốn con vô cùng!"

"Này này, Nghĩa, đừng có nói mấy câu đùa của người lớn với trẻ con, phải để bọn chúng tự mình tìm hiểu, như vậy thời thanh xuân mới tràn ngập ý nghĩa được."

An Minh Nghĩa không đáp lời, ánh mắt chuyên chú nhìn vết thương của Vinh Kính. Ông khẽ nhíu mày, từ trong hòm thuốc lấy ra một cái nhíp, hơi vạch miệng vết thương, gắp ra một hạt đậu tằm đã biến dạng.

"Đây là hạt đậu?" Vinson và Philips một vết thương cũng không bị, may là Vinh Kính có phản ứng tinh tường y như dã thú, cùng với cái vận phân chó của Tạ Lê Thần, thấy trên cánh tay Vinh Kính có hạt đậu, không hiểu gì.

"Bom đã thu về, tôi muốn nói chính là cái đó." Sara ném cái vali lên trên bàn trà, "rầm" một tiếng... Bàn trà xuất hiện một vết rạn.

"Ừ ừ..." Bolt nằm úp sấp xuống, xoay đầu về hướng bên kia, giống như là nói lại nữa rồi, cuồng bạo lực vô cùng ghê gớm!

"Phải đền tiền đó." An Minh Nghĩa băng kín miệng vết thương cho Vinh Kính, bắt đầu dùng khăn lau mặt cho anh, hành động vô cùng dịu dàng, Tạ Lê Thần rất để ý ho khan hai tiếng.

An Minh Nghĩa rót ly nước cho Vinh Kính, thản nhiên nói, "Không cần ho khan, tôi là ba ba nó."

"Sao?" Mọi người giật mình mở to hai mắt sau đó há to miệng, đếm thế nào cũng thấy tuổi không thích hợp... Không phải chứ, thoáng như vậy sao? Hơn mười tuổi đã làm cha... Hơn nữa tuyệt đối là dưới 15 tuổi!

"Là cha nuôi." Vinh Kính trả lời một câu, hỏi Sara, "Bom có vấn đề gì?"

"Tên này là một người thường!" Sara từ trong vali lấy ra ba cái ống kim loại, "Đây là bom năm ống, chỉ tiếc phương pháp lắp đặt không chính xác, chưa nổ hết toàn bộ kíp, nếu không, nhóm Vinh Kính hẳn phải chết không thể nghi ngờ! Loại phương pháp lăm bom này dùng mạng online có thể tra được."

"Lại cục đồ ăn?" Vinh Kính khẽ nhíu mày, "Gần đây các tổ chức lớn thịnh hành chuyện tuyển cục đồ ăn sao? Khủng hoảng kinh tế khiến chi tiêu eo hẹp sao? !" An Minh Nghĩa búng trên ót anh một cái, "Không được đùa giỡn nhạt nhẽo!"

Vinh Kính xoa xoa cái trán, Tạ Lê Thần có chút khó chịu, Vinh Kính thân thiết với cha nuôi hơn mình...

"Gâu!"

Lúc này, Bolt cũng sủa một tiếng, giống như là tại nhắc nhở Tạ Lê Thần, nó cũng thân hơn so với y, dù sao Vinh Kính cũng còn để nó liếm! Còn y ngay cả sờ cũng không sờ được!

"Chỉ có cục đồ ăn mới có thể nhét thêm đậu Hà Lan, đậu tằm, mảnh thủy tinh các loại trong bom!" Sara đóng vali, điểm điều thuốc, "Như vậy có thể tăng lực sát thương, mở rộng ảnh hưởng, sát thủ nếu như muốn giết Vinh Kính thật, kích nổ thành công toàn bộ kíp và ống dẫn nổ, có hiệu quả hơn

nhét từa lưạ đậu vào! Thế nên kết luận lại - - không phải do tổ chức sát thủ nhằm vào Thái tử Philips làm."

Vì vậy... Tất cả mọi người trầm mặc.

"Nói như vậy..." Tạ Lê Thần hiểu ra, nhìn trái phải, cuối cùng ánh mắt rơi xuống trên người Vinh Kính, "Có người muốn giết cậu?"

Chương 25: Thỏ phiến muộn

Ai muốn giết Vinh Kính? !

Đáp án cho vấn đề này kỳ thực không khó tìm - - có quan hệ tới Tạ Lê Thần, chắc chắn!

Đầu tiên, thân phận Vinh Kính là bí mật, hầu như không ai biết! Thứ hai, Vinh Kính mới đến thành phố này chưa được bao lâu, toàn bộ các mối quan hệ đều là từ Tạ Lê Thần mà ra.

Nhưng mà có một điểm rất kỳ quái, bom vì sao lại nổ vào lúc đó? !

"Quả bom ấy là khống chế thủ công!" Sara chỉ chỉ xác bom, "Là loại bom dùng nút khống chế! Nhấn một cái là nổ."

"Vậy kỳ quái thật!" Vinh Kính nghe thấy không đúng, "Vì sao không chờ chúng tôi lên xe rồi ấn nút? Như vậy chúng tôi chết chắc rồi."

"Hay là hẳn chỉ muốn hù dọa cậu thôi?" Tạ Lê Thần còn ôm một chút tâm lý may mắn, vẫn không chịu tin có người muốn giết Vinh Kính.

"Dùng thuốc nổ TNT cho nổ một chiếc xe để làm tôi sợ?" Vinh Kính chỉ chỉ cái hộp Sara đựng xác bom, "Đừng quên, bên trong còn ba ống chưa nổ kìa, nếu không tôi chết chắc rồi!"

"Nói cách khác, đối phương không phải nhìn thấy nhóm Vinh Kính lên xe, mà là tính thời gian." An Minh Nghĩa suy nghĩ một chút, "Kẻ đó thấy nhóm Vinh Kính đi ra, tính toán thời gian, nghĩ lúc đó bọn họ vừa lúc lên xe rồi!"

Vinh Kính rửa mặt xong thay quần áo, đến sô pha nằm xuống, ôm Bolt đi tới dụi dụi mình, "À... Có lẽ tôi hiểu rồi!"

"Kẻ đó ở trong trường quay?" Tạ Lê Thần nhíu mày, cũng chỉ có một loại khả năng như vậy thôi.

"Tôi xin đạo diễn nghỉ cùng anh rời đi sớm một chút, lúc đó bên cạnh không còn ai nữa, nói cách khác, không ai biết tôi lúc đó sẽ đi. Tôi đi tới chỗ anh kêu anh đi, anh lại đành hanh nói không đi, từ lúc đó đến khi tôi đi ra ngoài, xe bị nổ, trước sau có chừng khoảng 10 phút."

"À..." An Minh Nghĩa thâm sâu nhìn thoáng qua Tạ Lê Thần - - đành hanh?

Tạ Lê Thần rõ ràng thấy được trong mắt ông hiện lên hai chữ "trừ điểm", mí mắt kéo giãn. "Nếu như trong thời gian đó đi gỡ bom, sau đó chuẩn bị kíp nổ, vậy là hợp lý nhất. Nhưng hấn ấn nút quá sớm, nếu như chờ thêm cỡ năm phút, như vậy tôi đã lên xe, hấn là đã chết không thể nghi ngờ - - đương nhiên, đây là giả thiết đối với kẻ cài bom, bởi vì tôi trước khi lên xe nhất định sẽ kiểm tra một lần.

"Thế nên vì sợ bị cậu phát hiện." Tạ Lê Thần nhíu mày, "Nên muốn nhắm lúc cậu tới gần xe nhất cho phát nổ."

"Cũng có thể...", An Minh Nghĩa giơ tay nhẹ nhàng mà đẩy kính, sâu xa nói, "Là muốn khiến Tạ Lê Thần thấy!"

Sau đó, lại thêm một ánh mắt trừ- điểm, Tạ Lê Thần oan ức, "Thế nhưng nói cách khác, là cháu cứu thỏ Vinh a!"

"Thỏ Vinh?" An Minh Nghĩa trong mắt hiện lên một tia hiếu kỳ, hỏi, "Cậu làm sao biết khi còn bé biệt danh của nó là Thỏ Nhỏ? Đó là bí mật của chúng tôi, ngay cả cái này mà nó cũng nói với cậu sao?"

Lập tức, thấy trong mắt Tạ Lê Thần hiện lên một tia hứng thú và đặc ý - - À... Thỏ a!

Vinh Kính muốn ngăn An Minh Nghĩa đã không kịp nữa, xong rồi, sau này cái biệt danh anh mất bao công sức mới thoát khỏi lại bị dùng tiếp rồi!

Tạ Lê Thần quan sát thần sắc An Minh Nghĩa, không biết chú ấy sẽ nhìn điệu nhảy thỏ thành cái dạng gì, có thời gian thích hợp thử một chút vậy, nếu như chú ấy thích... Như vậy dâng nó lên hẳn là sẽ có điểm cộng!

Quả nhiên, thấy Vinh Kính tàn bạo liếc mắt trừng, Tạ Lê Thần trong lòng hiểu rõ, có thể lợi dụng a, đoạn video điệu thỏ!

"Khụ khụ." Vinson cắt đứt giao lưu ánh mắt phức tạp của các bên, "Nói cách khác, lúc đó kẻ muốn giết Vinh Kính, ở ngay cạnh Tạ Lê Thần? Có thể là sát thủ gì không?"

Vinh Kính lắc đầu, Sara cũng nói, "Black Spider không có người đánh bom cục đồ ăn như thế đâu, kiểu này giống như tác phẩm sinh viên, không phải là fan cuồng gì chứ?"

"Lúc đó bên trong trường quay có rất nhiều người." Tạ Lê Thần gãi gãi đầu, gọi điện thoại hỏi Tào Văn Đức, "Có đầu mối không?"

Tào Văn Đức cũng có chút bất đắc dĩ, "Cảnh sát đến điều tra rồi, bất quá khả năng tra ra đầu mối không cao... Đúng rồi Lê Thần, có thể là người kia đã trở lại không?"

Tạ Lê Thần nhíu mày, "Không phải chứ?"

Vinh Kính ở bên cạnh dán tai vào điện thoại nghe, hiếu kỳ hỏi Tạ Lê Thần, "Người kia là ai?"

Tạ Lê Thần còn chưa nói, điện thoại di động đã bị Vinh Kính giăng qua, "Văn Đức? Anh có đầu mối sao?"

Cử động lơ đãng này của Vinh Kính, khiến An Minh Nghĩa hơi nhíu nhíu mày - - Vinh Kính có vẻ rất quan tâm Tạ Lê Thần a! Quả nhiên là có kích động!

Sara vẫn giữ vẻ mặt mỹ hảo, "Đây là tuổi trẻ a, đây là cuộc sống!"

"Là thế này, trước đây từng có một ít vụ fan cuồng gây náo loạn nhằm vào Lê Thần!" Tào Văn Đức nói với Vinh Kính, "Trong đó có một người vô

cùng cuồng, cô ta trước đây từng là một trợ lý của Lê Thần, tên là Kỳ Nhu, một cô ả rất điên cuồng, quả thực si mê Lê Thần đến chết đi sống lại. Lê Thần khi đó tổng cộng có ba trợ lý, ngoại trừ cô ta, còn có hai người, một người thì lớn tuổi, một người nữa là cô bé Đồng Linh. Người lớn tuổi kia chủ yếu phụ trách bên ngoài, săn sóc cuộc sống của Lê Thần là hai cô gái đó. Kỳ Nhu bởi vì đố kị Lê Thần cười cười với cô bé kia, nên giết chết cô ấy!""Hả?" Vinh Kính giật mình không ngớt.

"Thế nhưng sau đó chứng cứ không đủ, pháp viện chỉ phán là ngộ sát, ở tù 7 năm. Thi hành án hiện tại đã được 4 năm." Tào Văn Đức có chút lo lắng, "Tôi có tìm người đi thăm dò, cô ta bởi vì trong ngục biểu hiện tích cực, trước đó không lâu nộp đơn bảo lãnh ra tù trước!"

"Chờ chút." Vinh Kính không hiểu, "Cô ta là một người phụ nữ... có thể hối cải làm lại cuộc đời thì sao? Phụ nữ giống nhau thường không thích sử dụng bom."

"Đó là một ả Biến thái!" Tào Văn Đức cũng rất bất đắc dĩ, "Lúc cô ta bị giải vào tù, một mực hét, Lê Thần là của cô ta, không ai có thể thay đổi!"

Vinh Kính nghe xong hung hăng liếc mắt trừng Tà Lê Thần, "Ngụy quân tử trêu hoa gheo nguyệt bội tình bạc nghĩa không ra thể thống gì!"

Tà Lê Thần đảo hai mắt, "Tôi có đâu? Là cô ta đơn phương tình nguyện!"

"Phụ nữ đơn phương tình nguyện đều là do đàn ông trêu chọc!" Vinh Kính tư tưởng rất bảo thủ, "Tà Chúng Mã!" (ngựa đực họ Tà)

Tà Lê Thần tức giận đến lệch mũi, "Con mắt nào của cậu nhìn ra ông đây là ngựa đực? Ông đây ngủ cùng một giường với cậu lâu như vậy, có từng ngựa đực cậu lần nào chưa?!"

Tà Lê Thần nói vừa dứt lời.

Thấy An Minh Nghĩa không thể tin được nhìn về phía cái giường lớn hình đôi môi cách đó không xa trong phòng ngủ- - thế mà đã chung chăn gối rồi!

Vinh Kính cũng thẹn quá thành giận, "Muốn ngựa đực cũng là tôi ngựa đực anh, cục đồ ăn nhà anh!"

"Này!"

Đầu kia điện thoại Tào Văn Đức không thể nhịn được nữa rống to một tiếng, "Hai người chờ tôi nói xong rồi hãy ngựa đực được không!"

Vinh Kính và Tạ Lê Thần không nói được gì.

"Tào Thần cứ ở lại chỗ tôi trước!" Tào Văn Đức nói, "Hai người cần cảnh sát bảo vệ không?"

"Không cần." Vinh Kính lắc đầu, bên này có nhân viên chuyên nghiệp bảo vệ, hơn nữa Philips còn đang ở đây, có cảnh sát không tiện.

"Tin tức về cô ả kia tôi tiết lộ cho cảnh sát, để bọn họ truy nã cô ta nhé?" Tào Văn Đức đề nghị.

"Ừm... Anh cố gắng đừng làm gì cả!" Vinh Kính nói, "Chúng tôi sẽ tự nghĩ biện pháp."

Tào Văn Đức cũng không có hỏi nhiều, dựa theo sức chiến đấu cường đại thái quá của Vinh Kính, cùng với vừa nãy biểu cảm các cảnh sát thu thập tàn cục giữ kín như bưng, anh ta biết, Vinh Kính địa vị chắc chắn không nhỏ... Vì vậy, Tào Văn Đức dặn một câu, "Mọi sự cẩn thận!" rồi cúp điện thoại.

"Ta sẽ tạm thời ở chỗ này bảo vệ con." An Minh Nghĩa tháo kính xuống một tay xoa xoa đầu lông mày, tay kia đan vào tóc.

Vinh Kính gãi gãi đầu, hơi khó chịu, "Không cần!"

"Là ý của Kolo." An Minh Nghĩa lười biếng nói, "Ông ấy chủ yếu chỉ nghĩ phải bảo vệ Thái tử Philips an toàn, bất quá vừa rồi có tin tốt, nội chiến đã tiến vào giai đoạn kết thúc, loạn đảng đã bị bắt giữ." Philips rõ ràng thở dài một hơi, cùng Vinson liếc mắt nhìn nhau, đều thật vui mừng, hỏi, "Bao nhiêu người thiệt mạng?"

An Minh Nghĩa cười lấy ra một phần tài liệu, "Thương vong của binh dân bách tính đã khổng chế rất tốt, bất quá khi cậu về nước hậu hần là còn có chuyện phải làm, nói chung tàn sát không thành công, toàn bộ những kẻ mưu toan giết người bị tử hình ngay tại chỗ."

Philips gật đầu, nhận tài liệu xem.

Tạ Lê Thần ở một bên thấy được, nhẹ nhàng nhướn mày - - u? Tiểu quỷ này cũng có chút dáng vẻ quốc vương nhỉ, thế này coi như là ưu quốc ưu dân sao?

Vinh Kính nhìn sô pha, nghĩ sô pha cũng đủ chỗ ngủ, đều tại cái tên ngu ngốc Tạ Lê Thần, lần trước vứt cái giường lớn kia đi.

Tạ Lê Thần thấy Vinh Kính giống như không vui, đi tới bên giường cầm lấy điện thoại, "Văn Đức, cậu đừng quan tâm cái gì mà biến thái, trước tiên đặt cho anh hai cái giường lớn đến đây."

Tất cả mọi người nhìn y.

"Ừ, muốn loại tốt nhất, hai cái lớn, đưa vào phòng khách, rồi giúp anh kiểm mấy bộ bình phong tới, hai ngày sau gọi người đến thu hồi." Nói xong, Tạ Lê Thần cúp điện thoại, quay đầu lại, thấy Vinh Kính tựa trên sô pha trên tiếp tục đùa giỡn Bolt, thế nhưng khóe miệng hơi hơi nhoẻn.

Tạ Lê Thần nở nụ cười, hài lòng rồi sao?

Ngẩng đầu, thấy An Minh Nghĩa híp mắt nhìn mình, ánh mắt đó - - cộng điểm?

Chạng vạng, Tào Văn Đức đưa giường tới, thấy lại thêm hai người, hơn nữa nghe nói lại là thân thích, cũng có chút không nói được gì.

Tạ Lê Thần đột nhiên chọc chọc Tào Văn Đức, nghiêm túc hỏi, "Văn Đức này, thân thích của đại ca sao em không biết nhỉ?"

...

Mọi người không nói được gì.

"Khụ khụ." Tạ Lê Thần nhìn thời gian, phái Tào Văn Đức rời đi, "Hai người sớm một chút trở về đi." Nói rồi, nhìn An Minh Nghĩa, ý bảo ông phái người bảo vệ.

An Minh Nghĩa lại cộng điểm cho y, tìm mấy người của Kolo, bảo hộ Tào Văn Đức và Tạ Tảo Thần về nhà, đảm bảo an toàn. Dù sao bọn họ cũng là người nhà của Tạ Lê Thần, mà Tạ Lê Thần hiện nay đang là CROW mới tuyển đắt giá nhất.

Cơm tối là Sara làm, mì xào thịt sợi trứng gà và bắp cải.

Nghe nói là món tủ của ông ấy, nấu cả một nồi lớn, mùi thơm xông vào mũi, Vinh Kính đã lâu không ăn rồi, đói đến mức dạ dày kêu liên tục.

Philips cũng thấy thật thần kỳ, là cái gì thơm như vậy?

Cuối cùng Sara còn nấu một nồi canh, hơi cay, mỹ vị ra lò.

Mọi người giành nhau ăn, khen không dứt miệng.

Tạ Lê Thần ăn xong rồi liền cướp của Vinh Kính, hai người lại lâm trận trên sofa, cuối cùng Sara phải nấu thêm hai tô, mới nhét đủ cho hai thùng cơm kia.

Ăn xong, mọi người tiếp tục làm việc của mình.

Vinh Kính bị thương cũng không quên lăn qua lăn lại Tạ Lê Thần, bắt y luyện mấy bộ chiêu thức, chỉ dùng để đối phó Jeff. Tạ Lê Thần luyện toát hết mồ hôi, "Thở thở, lúc quay chỉ đánh mấy chiêu mà thôi, làm gì cần luyện khổ cực với nhiều chiêu thức như vậy?"

"Anh muốn thắng đẹp phải luyện tập thêm!" Vinh Kính nghiêm túc nói, "Jeff khó đối phó, thua rất mất mặt!"

Tạ Lê Thần trong ngực nói thầm, thỏ thích sĩ diện!

An Minh Nghĩa vẫn ở một bên quan sát Vinh Kính và Tạ Lê Thần, ông cũng không thích nói nhiều, Tạ Lê Thần có chút đổ mồ hôi, đoán không ra vị baba thỏ này đang suy nghĩ cái gì.

Bóng đêm rất nhanh phủ xuống, bốn phía rèm cửa sổ đều bị kéo lên, Philips và Vinson ghé vào trên giường xem văn kiện quốc nội gửi tới. Sara tiếp tục bận rộn không biết đang nghiên cứu cái gì, có lẽ là có liên quan đến bom, làm một hồi lại nhìn máy tính.

Lúc này, điện thoại đột nhiên reo lên. Vinh Kính nhìn thoáng qua điện báo, phát hiện là dãy số lạ, búng tay với Sara.

Sara mở thiết bị ghi âm điện thoại đã lắp đặt xong, gật đầu với y.

Vinh Kính tiếp điện thoại, "Alo?"

...

Điện thoại đầu kia không có tiếng, thế nhưng Vinh Kính cảm giác được - - có người!

Sara đã bắt đầu truy lùng vị trí điện thoại, thế nhưng nhìn dãy số, hẳn là dùng điện thoại công cộng gọi tới ... Thời đại giờ rồi, còn được bao nhiêu người đi dùng buồng điện thoại công cộng nữa?

Vinh Kính nhíu mày muốn truy hỏi, Tạ Lê Thần lại giơ tay nhận điện thoại, ngồi xuống bên người anh, choàng tay ôm vai anh, ấn loa ngoài, "Ai vậy?"

Người đầu kia nghe thấy Tạ Lê Thần nói bỗng nhiên mở miệng, "Người kia là ai?"

Giọng có dùng máy biến thanh, có chút quý dị.

Tạ Lê Thần ngẩn người, cười hỏi, "Người kia nào cơ?"

"Người vẫn đi theo bên cạnh anh, có thể khoa tay múa chân với anh là ai a?!"

Vinh Kính phòng má - - có sao? !

Tạ Lê Thần suy nghĩ một chút, nhướn mày với Vinh Kính - - có muốn khiêu khích hay không?

Vinh Kính thấy đầu tiên phải phân biệt rõ đối phương là nam hay nữ, gật đầu giơ tay làm một dấu ok với Tạ Lê Thần - -phân rõ nam nữ đã!

Tạ Lê Thần lộ ra nét cười xấu xa, "Còn là ai nữa? Đương nhiên là người quan trọng rồi!"

Đầu kia không ai nói, thế nhưng tiếng hô hấp càng ngày càng ồ ồ.

"Anh nói bậy..."

"Tôi không nói bậy, chúng tôi hiện tại đang ở âu yếm nha!" Nói rồi, Tạ Lê Thần dùng ngón tay chọc thắt lưng Vinh Kính, Vinh Kính đăm y một cái."

"A..." Tạ Lê Thần hít ngược - - cậu đấm mặt tôi a? !

Vinh Kính cũng thấy mình phản xạ có điều kiện hơi qu , nhanh chóng vươn qua xem, may là không lưu lại vết bầm mắt, nếu không phiền phức rồi.

Thế nhưng động tĩnh bên này cộng hưởng vào nghe thật giống như thực sự đang âu yếm, người đầu kia điện thoại trong nháy mắt bùng nổ."Anh dám phản bội tôi... Nhiều năm như vậy tôi vẫn luôn yêu anh mà anh chưa bao giờ liếc mắt nhìn! Tôi vì anh nỗ lực biết bao nhiêu anh biết không? Anh dám phản bội tôi, tôi sẽ giết hai người, giết hai người!" Người kia nói xong, rầm một tiếng nặng nề cúp điện thoại.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau - - là nam!

Chương 26: Uy hiếp đồng dao

"Là fan cuồng sao?" Vinson lắc đầu, "Thật sự là đáng sợ, Thái tử điện hạ cũng có rất nhiều fan như vậy."

"Vinson." Philips có vẻ rất kinh thường, "Đó là lòng hiếu kỳ của dân đen, với lại ta quá ưu tú mà."

Trên mặt Tạ Lê Thần cũng lộ ra thần sắc không hiểu, Vinh Kính thấy được, liền hỏi, "Đoán sai sao?"

"Ờ..." Tạ Lê Thần sờ sờ mũi, "Tôi sao lại có cảm giác hần không giống fan nhi."

"Là sao?" An Minh Nghĩa không hiểu.

"À... Cháu nghe giọng của mấy fan cuồng nhiều rồi, bất kỳ ai cũng điên hơn so với hần." Tạ Lê Thần nhún nhún vai, "Hần cũng không tránh khỏi quá lý trí!"

"Ừ." Vinh Kính gật đầu tán thưởng, "Anh rốt cuộc cũng bắt đầu có một chút tư tưởng phi cục đồ ăn rồi."

Tạ Lê Thần khước miệng nhẹ nhàng co quắp, "Cậu thấy thế nào, thả Vinh!"

Vinh Kính ho khan một tiếng, đã rất quen cho y ăn một cái lườm, "Hần chọn máy biến thanh!"

Tất cả mọi người gật đầu, "Biến thái mà!"

"Fan chọn máy biến thanh thì không phải fan cuồng thật sự!" Vinh Kính nghiêm túc nói, "Tôi ngày trước chuyên môn tìm tâm lý học gia nghiên cứu tâm lý fan, liền hiểu người này đã bị fan cuồng quấy rầy qua rồi. Phải biết rằng, cái gọi là tình yêu đó, là kiểu cực độ vắn vẹo, mọi người có thể hiểu được cái kiểu tình yêu tà-khiến-anh-chết-trên-tay-tôi-chứ- không-cho-phép-anh-rời-khỏi-tôi không? ! Hần phải khiến thần tượng của mình mãi mãi nhớ rõ hần không giống người thường! Nếu như thần tượng có thể nhớ rõ giọng của hần tất nhiên là chết cũng không nuối tiếc, nhưng một khi đã dùng máy biến thanh, thì rất dễ bị nhầm lẫn với những fan khác, đây là chuyện tuyệt đối không cho phép xảy ra! Hơn nữa bị lâm vào trạng thái si mê hầu hết là không có lý trí! Thần tượng nói với hần một câu, cho dù là mắng hần, hần cũng kích động vắn phần, sao mà vì lời của Tạ Lê Thần đã do yêu sinh hận nhanh như vậy được? Nếu không làm sao gọi là biến thái? Chỉ có tội phạm mưu đồ không muốn để lại dấu vết đầu mối, mới đi lợi dụng máy biến thanh! Câu hận anh anh phản bội hần kia, càng giống như là lý do muốn giết anh thôi!"

"Hô..." Nói xong, Vinh Kính hít sâu, thiếu chút nữa nghẹn khí rồi.

"Kính nói rất có lý!" An Minh Nghĩa nghe xong cũng gật đầu đồng ý, "Tâm lý chuyển biến đúng là rất cứng ngắc! Nhanh như vậy đã vì yêu sinh hận được sao?"

"Ai, vậy thôi." Tạ Lê Thần ném mình lên sô pha, "Mặc kệ nó, dù sao hẳn cũng muốn giết tôi, sớm muộn gì cũng phải gặp, đến đó rồi tính, có đoán mấy cũng vô dụng!"

...

Thời gian đã không còn sớm, mọi người đi ngủ.

Cảnh ngủ có chút thú vị, bình phong ngăn cách ba cái giường lớn, Vinh Kính thoải mái lăn lăn trên giường, chơi đùa với Bolt bên giường. Sara cuồng công việc, vẫn còn bật một ngọn đèn nhỏ, không biết lắp ráp khí giới gì.

Philips đã sớm ngủ.

Tạ Lê Thần không nghỉ ngơi, chạy đến phòng chứa đồ đóng cửa, không biết làm gì.

Vinh Kính đợi một hồi trên giường, thấy Tạ Lê Thần không trở lại, hiếu kỳ đến phòng chứa đồ. (có tận ba cái giường mà 2 cháu nó vẫn dính với nhau, Kính Kính ơi anh tiền đồ vô lượng quá ==)

Mở cửa, thấy Tạ Lê Thần đang ngồi ở trên bậc cửa sổ, trong tay ôm một đống gì đó giống như thư, còn có thiệp chúc mừng quà nhỏ các loại, đang xem, ngẩng đầu, liền thấy Vinh Kính đang nhìn lên.

Hai người nhìn nhau chăm chăm, một lát sau, Tạ Lê Thần khoát khoát tay, "Đi, ngủ đi."

Vinh Kính nheo lại mắt, "Anh đang xem cái gì?"

"À... Một ít thư." Tạ Lê Thần nói, "Gửi đến công ty."

Vinh Kính chui vào trong phòng, đóng cửa lại đi qua nhìn.

"Này này." Tạ Lê Thần cố ý giấu hết thư đi, "Thư riêng nha!"

Vinh Kính có chút bất mãn, "Anh hơn nữa đêm vào đây đọc thư tình của mấy fan mê muội? Điên khùng cũng có giới hạn thôi!"

...

Tạ Lê Thần lại một lần nữa khóe miệng co quắp, Vinh Kính là sản phẩm kết hợp giữa dễ thương và lời nói ác độc, tiểu ác ma có đôi cánh thiên sứ! Đáng yêu chết mất!

"Sao lại muốn đọc mấy lá thư đó? Có đầu mối gì sao?" Vinh Kính ôm đầu gối ngồi xồm xuống, nghiêng đầu ... Nhìn thư trong tay Tạ Lê Thần.

"Ờ... Tìm hiểu tâm lý của fan một chút." Tạ Lê Thần nhún nhún vai, "Rất kỳ quái, cậu xem trọng một người sắm một vai trên TV, kỳ thực cậu thích hẳn là vai diễn chứ không phải là bản thân diễn viên đúng không! Hơn nữa mấy thứ trên TV chỉ nhìn được không sờ được, thế mà vẫn có thể yêu đến điên điên khùng khùng, không hiểu nổi."

Vinh Kính đương nhiên sẽ không nghĩ mấy vấn đề phức tạp như vậy, chỉ là hỏi, "Anh đoán được người kia là ai sao?"

"Tôi tuy rằng gây thù hằn không ít, cũng rất đáng ghét, bất quá người thực sự muốn lấy mạng tôi kỳ thực không được mấy người." Tạ Lê Thần ngửa mặt lên trời suy nghĩ một chút, "Ờ... Lần trước Phùng Kiều Viễn kia hẳn nên tính là một người. Hẳn không có còn cách nào hành nghề diễn viên, tuy rằng cũng chỉ tại hẳn, nhưng quán quân leo núi chuyên nghiệp bị ông hoàng màn ảnh hạ nhục, lý do vậy là đủ rồi nhỉ?"

Vinh Kính nhớ rõ tin tức sau đó, Phùng Kiều Viễn cũng coi như thân bại danh liệt, "Hẳn thật ra đúng là có thể muốn hại anh... Đúng rồi, bộ phim 《 Cứu viện cực hạn 》 kia, có phải sẽ có thể tiếp xúc trang bị bộc phá hay là hỏa dược gì không?"

"Cái đó là chắc chắn a, cảnh tuyết lở muốn hiệu quả, cần bộc phá mới chân thực được." Tạ Lê Thần nói rồi, ngồi xuống bên Vinh Kính, "Cậu nghi ngờ

Phùng Kiều Viễn?"

"Hẳn đúng là khả nghi a." Vinh Kính dùng đầu ngón tay chọc chọc vai Tạ Lê Thần ở bên, ý bảo y dựa quá gần, hỏi, "Ngày đó những người trong trường quay, có ai đã từng làm việc trong đoàn phim kia, hay là quen biết Phùng Kiều Viễn?" "Câu hỏi tôi a?" Tạ Lê Thần sắc mặt đau khổ, "Tôi ngay cả nhân viên bên người tôi cũng không nhận ra được mấy người."

"VẬY... Mấy trợ lý trước của anh thì sao?" Vinh Kính vẫn có chút chú ý chuyện trước đó, "Cô gái bị giết kia rất vô tội."

Tạ Lê Thần gãi gãi tóc, "Thế nên cậu không thấy tôi không qua lại gì mấy với trợ lý đó sao, mọi người đều là Văn Đức đưa theo."

"Diễn viên kỳ thực cũng coi như nghề nghiệp nguy hiểm nhỉ." Vinh Kính ngồi xếp bằng, lẩm bẫm, "Anh đoán, có thể kỳ thực mưu sát tôi chỉ là một mảnh, mục đích cuối của hung thủ chính là anh, sau đó giá họa cho một fan cuồng nào đó, thần không biết quỷ không hay không?"

"Cậu bị chứng vọng tưởng bị hại hả." Tạ Lê Thần giơ tay nắm cằm anh, "Nghĩ ra một bộ phim có nội dung phức tạp như vậy!"

"Cộc cộc cộc."

Đang lúc Vinh Kính chuẩn bị phản công néo qua néo lại với Tạ Lê Thần, truyền đến ba tiếng đập cửa, sau đó, cửa phòng chứa đồ nhẹ nhàng đẩy ra, An Minh Nghĩa đứng ở đó. Buổi tối ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu vào, khiến tròng mắt kính của ông phản xạ tia sáng trắng xóa, thoạt nhìn - - giống như bác sĩ điên biến thái cuồng giết người trong truyền thuyết vậy.

"Oa..." Tạ Lê Thần lại càng hoảng sợ.

An Minh Nghĩa nheo lại mắt, "Hai đứa khuya thế này, trốn trong không gian kín dựa sát vào nhau chuẩn bị làm gì?"

...

Vinh Kính và Tạ Lê Thần liếc mắt nhìn nhau, hơi nhích ra xa một chút.

"Đi ngủ mau!" An Minh Nghĩa giơ tay chỉ ra ngoài cửa, "Cấm hành vi ăn cơm trước keng!"

Vinh Kính nhú mày, ba lại suy nghĩ bậy bạ cái gì a, đứng lên đi ra, nhưng cumpang câu đó lọt vào tai Tạ Lê Thần thì nghe ra ý nghĩa hoàn toàn khác - - cấm hành vi ăn cơm trước keng không phải chẳng khác nào nói cho y, thỏ Vinh vẫn còn nhỏ... Ha!

Hai người đi ra vừa định nằm xuống, một loạt chuông điện thoại lại réo lên.

Tất cả mọi người kinh ngạc - - không phải lại gọi điện thoại tới chứ? !

Sara mở thiết bị ghi âm.

Tạ Lê Thần tiếp điện thoại, "Alo? Ai vậy?"

Điện thoại bên kia yên lặng khoảng 4-5 giây, sau đó, truyền đến tiếng hát trẻ con... Bài hát là một loại đồng dao, nói chung nghe vô cùng quý dị.

Philips cũng tỉnh lại, bực chẵn nhìn Vinson, không rõ tình huống.

Tiếng hát giãng co cỡ 10 giây đồng hồ, hát xong một đoạn ngắn rồi ngừng lại, sau đó cụp một tiếng, điện thoại bị ngắt.

"Số điện thoại điều tra ra không?" Vinh Kính là người duy nhất không có sửng sốt, hỏi Sara.

"Có..." Sara gật đầu, "Vừa rồi một buồng điện thoại công cộng... Vị trí không giống cuộc gọi trước, bất quá đều ở trong khu vực thành phố."

"Lại điện thoại công cộng?" Vinh Kính nghĩ người kia có chút khó hiểu nổi, "Vì sao lại tìm một đứa trẻ hát cho anh nghe?" "Ừm..." Tạ Lê Thần nhú mày, giống như là nghĩ ra chuyện gì, xoay người một bên sô pha ngồi xuống, "Trợ lý đã mất kia của tôi, cô ấy có giọng trẻ con, cũng thích hát loại nhạc này."

"Hồn phách quay về tìm cậu tính số?" An Minh Nghĩa âm trầm hỏi y, "Dù sao cũng là cậu hại chết người ta mà!"

Tạ Lê Thần xoa xoa sau cổ, hơi lạnh, "Không phải chứ, thế mà cũng tính được sao, hơn nữa, cô ấy đã chết rất lâu rồi, sao đến hiện tại mới đi báo thù?"

Đang nghi hoặc, đồng hồ đeo tay của Vinh Kính "tít tít" hai tiếng.

Vinh Kính sững sốt, sau đó bay qua bàn trà, mở máy tính.

Tạ Lê Thần vẫn còn bĩu môi, chỉ là tung người qua chỗ bàn trà thôi có cần phải làm cool đến vậy không a.

Vinh Kính nhú mày... Thấy thiết bị giám sát quay chỗ bãi đỗ xe ngầm, có một người đồ đen, đang từ hai cái xe màu đen xuống, đều cầm súng.

Camera giám sát của Vinh Kính có hệ thống cảnh báo quét hình phân biệt. Quét hình nếu có vật thể 1/3 gần giống súng lục , hoặc là 1/2 gần giống dao, đều sẽ tự động cảnh báo. Trang bị cảnh báo gắn ngay trên đồng hồ đeo tay của Vinh Kính.

"Chú ý, có người xâm nhập, không được ảnh hưởng đến những hộ gia đình khác, đều tản ra, chờ bọn chúng đi lên rồi giáp kích." Sara ra lệnh cho mấy người nhân viên an ninh phụ trách phòng thủ của Kolo, nhìn Vinh Kính, "Nhóm người này không giống fan cuồng đe dọa nhằm vào Tạ Lê Thần đúng không? !"

"Nguy rồi." Vinh Kính vỗ tay một cái, "Xe bị phục kích phát nổ ở trường quay, chắc chắn là tin tức lớn, nhất định sẽ có hình ảnh hoặc là tin tức ảnh chụp truyền bá... Có lẽ là trùng hợp chụp được Philips rồi!"

Tạ Lê Thần cũng biến sắc.

"Ừm?" Philips đang mơ ngủ, mơ mơ màng màng thức dậy, "Cái gì?"

"Tìm được rồi." Sara đã tìm được hình ảnh liên quan về vụ nổ ở trường quay ngày hôm nay, quả nhiên, có nhân viên lúc đó ở trong trường quay chụp ảnh up lên mạng. Bởi vì tin tức này là vụ mưu sát hoàn toàn nhằm vào Tạ Lê Thần , bởi vậy fan của Tạ Lê Thần bắt đầu điên cuồng reup hình ảnh. Ở trong những hình ảnh của các bản tin, rõ ràng chụp lại được Vinson và

Philips! Mặc dù có chút bụi đất, hình dáng bên ngoài của hai người đã đại thể có thể phân biệt được.

"Là con sơ ý." Vinh Kính nhíu mày, cầm súng, "Con đi giải quyết bọn chúng."

"Cậu một người đi làm gì, tôi đi với cậu." Tạ Lê Thần cũng muốn đi, Sara khoát tay chặn lại, "Không cần gấp thế, có rất nhiều phương pháp có thể giải quyết bọn chúng." Nói rồi, giơ tay cầm lấy điện thoại, ấn 110.

"Alo? !" Sara dùng giọng nói kinh hoàng báo cảnh sát, nói cảnh sát mau chóng đến chỗ Tạ Lê Thần cứu mạng, một đám fan điên cuồng muốn giết người, đưa thêm mấy người tới.

"Cảnh sát đến được đây cũng phải mất trong vòng 3 phút." Vinh Kính nhìn quanh bốn phía, khó chịu, lờm Tạ Lê Thần, "Thế nhưng trong nhà một diễn viên thiên tài nào đó mà ngay cả một vật chắn cũng không có! Hay là anh muốn trốn ở phía sau đường ống khí than đây? !" Tạ Lê Thần khóe miệng giật giật, con thỏ chết tiệt này tùy thời tùy chỗ đều phải hạ thấp mình cơ! Cậu ấy đến tột cùng yêu mình đến chừng nào vậy? !

Chính lúc này, chợt nghe ngoài cửa thang máy "Đình" một tiếng, tới rồi!

Chương 27: Tuổi trẻ điên cuồng

Đám đồ đen vừa ra thang máy chắc sẽ trực tiếp đến nhà Tạ Lê Thần.

Mọi người tản ra, phân công chuẩn bị đối phó kẻ địch. Tạ Lê Thần vốn muốn cùng Vinh Kính kề vai chiến đấu, thế nhưng Vinh Kính đẩy y một cái, nhét y cùng Philips vào trong phòng vệ sinh kín bốn phía, cho hai người trốn trong ấy.

Tạ Lê Thần bị đẩy vô cùng khó chịu, Kính Kính con thỏ chết tiệt lại coi y thành nạn nhân cần bảo vệ mà đối đãi!

Philips lại càng không thoải mái, thì thầm trong miệng, "Phản quân! Khốn nạn!"

Tạ Lê Thần thấy cậu ta kích động, liền hỏi, "Cậu biết mấy kẻ kia?"

"Trong đó một người tôi biết, chính là thủ hạ mà kẻ cầm đầu dám phản quân tén nhiệm nhất!" Philips cười nhạt một tiếng, "Hắn cũng bị phái tới rồi, tức là đang tiến hành lần đấu chiến cuối cùng."

Tạ Lê Thần nhìn thần sắc nghiêm trọng của cậu ta, tự nhủ tiểu quý, cũng còn có chút tâm kế a.

Mà lúc này, tình hình bên ngoài khá là khẩn trương.

Bolt trốn ở phía sau ngăn tủ trong nhà bếp, Vinh Kính lật hết sô pha bàn trà lên, may là Tạ Lê Thần kiểm mấy cái bình phong về, tuy rằng không thể đỡ đạn thế nhưng có thể làm công sự che chắn... Đương nhiên còn có mấy cái giường lớn.

Cửa thang máy đóng được cỡ nửa phút, xung quanh im ắng, giống như mọi thứ đều yên lặng, phỏng chừng là những kẻ đó đang quan sát tình hình xung quanh.

Sau đó, nghe được hai tiếng "cùm cụp" nhẹ nhàng, tay nắm cửa bị xoay chuyển... Xem ra là có thiết bị mở khóa chuyên nghiệp.

Tất cả mọi người căng thẳng nhìn về phía cửa chính.

Quả nhiên...

Cửa phòng bị nhẹ nhàng đẩy ra, chờ đợi những kẻ đó, là một mảnh hắc ám bên trong phòng.

Trong nháy mắt cửa mở, Vinh Kính ấn nút khởi động hệ thống an ninh, trong phòng vắng vẻ đột nhiên "Táng táng táng tàng! Táng táng táng tàng", bản giao hưởng "Định mệnh" vang lên, làm mấy tên sát thủ đánh lén kinh ngạc thiếu chút nữa nhảy dựng lên. (bản giao hưởng này lên Google search Beethoven symphony 5 là ra, đoạn trong truyện chính là đoạn đầu của bản giao hưởng)

Mà tất cả mọi người đang căng thẳng trốn thiếu chút nữa cười vắng... Thủ đoạn thật ấu trĩ !

Tạ Lê Thần trong phòng tắm đỡ trán, phảng phất thấy được nét cười của Vinh Kính có chút đặc ý - - lợi hại chưa? Sáng tạo chưa? ! Nhịn không được cười rộ lên.

Philips liếc y, "Này này, anh đừng có cười dâm dăng thế được không?"

Tạ Lê Thần nhanh chóng cứng mặt.

Cùng lúc đó, Sara trốn sau cửa xuất hiện, không đợi bọn chúng giơ súng lục có ống giảm thanh lên, trở tay quơ một cái côn điện cường độ lớn, đảo qua nhóm người. Những kẻ đó thấy tia điện màu xanh đột nhiên xuất hiện đều kinh ngạc, nhanh chóng lùi ra sau. Mới lui về phía sau hai bước, chợt nghe đáo "phụt" một tiếng, An Minh Nghĩa lôi ống nước Vinh Kính chuẩn bị sẵn ra, phun mạnh vào chúng... Trên mặt đất lập tức hình thành một vũng nước lớn, An Minh Nghĩa quay về núp lại sau tường.

Mấy tên sát thủ lại định giơ súng bắn, liền thấy Sara vô tình chọc cái côn điện vào vũng nước lớn dưới chân chúng.

"Roẹt" một loạt tiếng điện giật liên tục, Vinh Kính nhe răng, nghe được một loạt tiếng gào khan - - phỏng chừng bị điện rất thảm nha.

Côn điện tiếp xúc với nước, uy lực kinh người, mấy tên đồ đen kia bị điện giật, đại đa số trực tiếp hôn mê.

Còn có mấy người bị thương nhẹ, phát hiện người ở bên trong đã sớm có chuẩn bị, đều xoay người tính chạy, Vinh Kính lúc này cũng phóng từ sau xô pha ra, tự nhủ không có dễ vậy đâu nhé!

Nhưng anh vừa lao ra tới cửa, chợt nghe từ phía cầu thang truyền tới kêu thảm thiết.

Tất cả mọi người sửng sốt.

Tạ Lê Thần cũng từ trong phòng tắm chạy ra, đến bên ngoài, thấy mấy tên đồ đen kia đều bị đập ngược lại.

Có một mỹ nữ từ trong cầu thang đi ra, vừa đi vừa tô son môi, giày cao gót một cước giẫm lên một tên đồ đen đã ngã ngửa trước mắt mình, cười nhạt, "Sức chiến đấu có chút xiu vậy mà cũng vác mặt đi làm sát thủ?"

Vinh Kính khước miệng giật giật - - quả nhiên là Mejia!

"Sao cô lại tới đây?" An Minh Nghĩa hỏi.

Mejia lắc tóc, "À... Chiến sự đã giải quyết."

Nói rồi, cô ta nhìn Vinson, "Tôi nhận được tin tức nói sẽ có một nhóm sát thủ cuối cùng tới ám sát Thái tử Philips, thế nên mới đến... Vinh Kính! Cậu lần này quá không cẩn thận."

Vinh Kính cúi đầu không nói lời nào, Tạ Lê Thần có chút khó chịu, cãi cọ, "Cậu ấy cũng bị thương, lần này là bất khả kháng."

Mejia nheo lại mắt nhìn Tạ Lê Thần, cười nói, "Ha... Có tiến bộ nhì, đã bắt đầu che chở lẫn nhau rồi sao?!"

Tạ Lê Thần đảo mắt, tự nhủ cái kiểu logic gì đây, lúc Vinh Kính làm tốt không thấy ai khích lệ, hôm nay hơi sai lầm chút liền bị phê bình.

Gô cổ hết đám đồ đen, lúc này dưới lầu có tiếng còi cảnh sát truyền đến, xem ra cảnh sát viên tới rồi.

Mejia sai người xử lý hậu quả xong xuôi, đưa đám phản quân kia rời đi, trả về nước, nhận thẩm lí và phán quyết.

"Nói như vậy, ta ngày mai đã có thể về nước rồi sao?" Philips chạy đến nghe thấy chiến tranh kết thúc, có chút hưng phấn hỏi Mejia.

"Đúng vậy Điện hạ!" Mejia không hiểu sao cảm thấy Philips so với lần trước gặp mặt dễ thương hơn rất nhiều, gật đầu nói, "Bọn phản thần đã được cơ bản quét sạch, ngài trở về có thể y theo pháp luật xử trí bọn chúng!"

Philips và Vinson nhìn nhau cười - - cuối cùng cũng vượt qua cửa ải khó khăn.

Mejia đi rồi, An Minh Nghĩa và Sara nghỉ ngơi, Vinson và Philips ngủ không được, trò chuyện trực tuyến với một ít quan viên quốc nội, nghe nói có Kolo tham dự nên thương vong giảm tới mức nhỏ nhất. Duy độc Vinh Kính... vẫn không hề nhàn rỗi, đang lau sàn.

Bolt ở một bên phe phẩy đuôi nhìn anh, Vinh Kính lau tới lau lui, tới mức đổ mồ hôi đầm đìa.

"Kính Kính." Tạ Lê Thần ghé vào sô pha, "Cậu không cần để tâm như vậy, cũng không phải lỗi của cậu! Đã nói là bất khả kháng rồi."

"Không." Vinh Kính tiếp tục lau, "Là lỗi của tôi! Tôi hẳn là phải nghĩ tới thân phận của anh chắc chắn sẽ bị chụp ảnh!"

Tạ Lê Thần chặc một tiếng... Con thỏ chết tiệt hay suy nghĩ! Thỉnh thoảng cũng nên tìm một cái cớ cho bản thân đi chứ.

Đêm đó, Vinh Kính lau nhà đến sức cùng lực kiệt rồi, chạy đi tắm thay đồ ngủ, ngủ thẳng một giấc đến hừng đông.

Sáng sớm hôm sau thức dậy, tinh thần sáng láng, hiển nhiên chuyện không vui đã quăng ra sau đầu, bắt đầu một ngày hoàn toàn mới.

Tạ Lê Thần tựa ở trên giường nhìn anh, tự nhủ người này thật đúng là... Đơn giản!

Sáng sớm, Vinh Kính và Tạ Lê Thần đi tiễn Philips và Vinson, Tào Thần và Tào Văn Đức có việc bận không thể tới, đều gọi điện thoại.

Philips cầm trên tay kẹo mà Tạ Tào Thần cho mình, ho khan một tiếng, nghiêm trang nói một câu, "Tạm biệt."

Vinson rất lễ độ cảm ơn hai người mấy ngày qua chiếu cố, cùng sự giúp đỡ to lớn đối với Philips.

Hai bên tạm biệt, Vinson và Philips trên máy bay riêng, sau khi mời Vinh Kính và Tạ Lê Thần lúc rảnh đến du ngoạn, liền lên đường về.

Hai người đi rồi, Vinh Kính và Tạ Lê Thần cũng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, có thể tập trung vào chuyện của mình rồi.

"Về nhà thôi." Vinh Kính định trở về, An Minh Nghĩa và Sara đều đi điều tra tên hung thủ uy hiếp bọn họ kia, Vinh Kính phụ trách bảo hộ Tạ Lê Thần, hoặc là tương hỗ bảo hộ.

"Này." Tạ Lê Thần nghĩ trở về hơi chán, "Chúng ta đi dạo phố nhé? Thật vất vả mới được nghỉ ngơi."

"Có người muốn giết anh anh lại còn đi dạo phố!" Vinh Kính bất mãn.

"Cho hẵn tới a, chỉ sợ hẵn không xuất hiện ấy chứ!" Tạ Lê Thần trả lời tự tin, liếc mắt nhìn Vinh Kính, "Hơn nữa, hẵn ban đầu muốn giết cậu, cậu cũng có nguy hiểm."

"Thế nên tôi mới không cùng anh ra đường đó!" Vinh Kính kéo y trở về, "Tôi phải về nghĩ lại lần nữa một phương án, bắt sống tên kia!"

"Hừ..." Tạ Lê Thần lắc đầu, con thỏ buồn chán cuồn công việc.

Hai người lần này không có lái xe, mà là dùng phương tiện giao thông công cộng - - ngòi tàu điện ngầm.

Ngày hôm nay vừa lúc là chủ nhật, trạm tàu điện ngầm không hề ít người rảnh rỗi đi chơi, Vinh Kính cùng Tạ Lê Thần đeo kính râm đứng ở phía sau đoàn người, cẩn thận chú ý trừ tình hình an toàn xung quanh.

Tiếng tàu vào trạm vang lên, mọi người từ sau vạch vàng bước lên tàu.

Tạ Lê Thần ngáp một cái, thoáng nhìn thấy ở phía sau tiệm bán báo gần đó, hình như có bóng người lách qua... đi mất. Tạ Lê Thần ngẩn người, sờ sờ mũi - - hình như đã gặp qua người kia ở đâu rồi.

Cửa tàu điện ngầm mở, Vinh Kính kéo Tạ Lê Thần đang thất thần, "Lên tàu!"

"Ờ..." Tạ Lê Thần lên tàu, vẫn nhìn chăm chăm về hướng cửa sổ ra bên ngoài.

Lúc tàu bắt đầu chuyển bánh, phía sau biển quảng cáo, một người chậm rãi đi ra...

Đó là một người đàn ông, tóc đen dài khế quăn, đeo kính râm, vóc người cao gầy. Hắn đang nhìn chăm chú vào chỗ toa tàu Tạ Lê Thần lên đang chậm rãi rời xa... Tuy rằng cách lớp kính râm, cửa sổ xe cùng với một khoảng cách rất xa, Tạ Lê Thần nhưng minh tinh tường cảm giác được - - người kia nhìn mình!

"Này."

Một lúc lâu, Tạ Lê Thần cứ ngơ ngẩn bị Vinh Kính hung hăng vỗ vai, "Ai vậy?"

Vinh Kính tất nhiên cũng phát hiện, theo kinh nghiệm của anh, Tạ Lê Thần hẳn là biết người kia, hơn nữa còn có chút sâu xa. Ánh mắt người kia bị kính râm che mất, thế nhưng khí chất và thái độ kia, có thù với Tạ Lê Thần! Có chút sát khí.

"Ờ..."

Tạ Lê Thần nhíu mày, "Tôi biết người kia là ai !"

"Là ai?"

"Còn thể kẻ muốn giết tôi, còn gắn bom vào xe cậu cũng là hắn!" Tạ Lê Thần giơ tay tháo kính râm xuống nhẹ nhàng xoa xoa chân mày, "Tôi biết hắn! Tuy rằng đã lâu không gặp."

Vinh Kính không hỏi lại, mà đợi tàu tới ga tiếp theo, đột nhiên kéo Tạ Lê Thần xuống tàu.

"Không trở về nhà sao?" Tạ Lê Thần khó hiểu.

"Hiện tại trở về hắn rất dễ tính được thời gian chúng ta ra khỏi trạm tàu điện ngầm, lỡ đâu có mai phục thì sao?" Nói xong, Vinh Kính ngẩng đầu

nhìn nhìn bảng hướng dẫn, thấy chỗ đang đứng là công viên hải dương.

Vinh Kính thấy không tệ, kéo Tạ Lê Thần vào công viên hải dương...

Tìm một nơi khá yên lặng trong đại sảnh, Vinh Kính hỏi y, "Chuyện thế nào?"

"Đó là chuyện lâu lắm rồi, khi đó tôi còn đang học trung học." Tạ Lê Thần suy nghĩ một chút, nói, "Người kia tên tiếng Anh là Steve, tên tiếng Trung tôi quên rồi, lúc du học tại Pháp, hắn và tôi là bạn học."

"Sau đó?" Vinh Kính đứng bên người y, nhìn mấy người thỉnh thoảng đi ngang qua, "Anh làm cái gì, mà khiến hắn muốn giết anh?"

Trên mặt Tạ Lê Thần hiện ra một chút khó xử, "Ừm... Nói như thế nào nhỉ, có chút hiểu lầm thôi, qua lâu lắm rồi, hơn nữa theo lý mà nói cũng không có liên can gì đến tôi."

"Vấn đề tình cảm hay kinh tế?" Vinh Kính hỏi trực tiếp.

Tạ Lê Thần ngẩng đầu nhìn Vinh Kính, "Cậu sao lại hỏi như vậy a?"

"Nếu không còn cái gì khiến cho đối phương nổi sát tâm được nữa?" Vinh Kính nhún nhún vai.

"Không phải như thế, tôi và hắn lúc đó kỳ thực không có gì, chỉ là biết quá khứ của hắn mà thôi, không rõ hắn vì sao muốn giết tôi." Tạ Lê Thần suy nghĩ một chút, "Hắn và tôi điều kiện không khác mấy, sung túc từ nhỏ, cho tới bây giờ chưa từng thiếu tiền lúc nào." Vinh Kính nheo lại mắt, "Tên điên giàu có đại gian đại ác!"

"Cậu lại nữa rồi!" Tạ Lê Thần lờm anh "Trên đời này tiền chỉ có thể giải quyết một phần vấn đề mà thôi, rất nhiều vấn đề không phải cứ có tiền là được."

Vinh Kính nhướn nhướn mày, đẩy y, "Nói tiếp."

"Cậu cũng biết kẻ có tiền cuộc sống kỳ thực rất buồn chán, đặc biệt là người như bọn tôi." Tạ Lê Thần gác đôi chân dài lên một cái ghế bên cạnh,

chậm rãi nói, "Không giống người bình thường, chúng tôi không có nhu cầu về tiền bạc, cũng không có mục tiêu, lý tưởng gì đó. Đầu óc lại dùng tốt, bài vở và bài tập cũng không cần nỗ lực đã có thể thi điểm cao, thế nên thời gian nhàn rỗi vô cùng nhiều, vì vậy buồn chán cực kỳ, nên tham gia một hoạt động càng buồn chán hơn, để rồi hối hận cả đời a."

Vinh Kính nhíu mày, "Hoạt động gì?"

"Khụ..." Tạ Lê Thần ho khan một tiếng, thấp giọng nói, "Thi giết người."

"Cái gì?" Vinh Kính mở to hai mắt, "Anh..."

"Đương nhiên tôi không có giết người thật, hơn nữa trước kia tôi cho rằng chỉ là một loại hoạt động mô phỏng, cùng loại với trò chơi!" Tạ Lê Thần giải thích, "Hoạt động đó diễn ra ở một khách sạn cao cấp. Tham gia tổng cộng tám người. Luật chơi rất đơn giản, hai người một nhóm, săn lẫn nhau, bố trí bẫy, giết chết thành viên nhóm khác. Bởi vì rất kích thích, thế nên tất cả mọi người rất hưng phấn."

Vinh Kính lại nhíu mày chặt hơn, "Rồi sao?"

"Khách sạn là do một bạn học trong lớp mở, bởi vậy buổi tối hôm ấy, chỗ đó khu vực săn bắn bị phong tỏa. Tôi trước đó còn cho rằng giống như chơi thực chiến, chỉ là bắt được rồi, để lại một tiêu ký, biểu thị đã giết chết đối phương!" Tạ Lê Thần gãi gãi đầu, "Đương nhiên tất cả mọi người đều làm như vậy, ngoại trừ Steve."

"Hắn thực sự giết người?"

"Ừ, tôi và hắn cùng đi săn được một lúc, tách rời ra. Lúc gặp lại, hắn giết một người... Hoặc chính xác hơn là đang giết một nhân viên phục vụ trẻ tuổi trong khách sạn." Tạ Lê Thần hồi tưởng, "Lúc tôi đến, chỉ nhìn thấy hắn đang dùng dao điên cuồng mà đâm người kia, đối phương đã chết, máu loang đầy mặt đất."

"Vậy anh làm gì?"

"Rất nhiều bạn học khác cũng thấy tình cảnh đó, còn có thể thế nào? Quá sợ hãi! Các nữ sinh hét chói tai thu hút những nhân viên khác cùng khách thuê phòng. Cuối cùng không biết là ai báo cảnh sát, cảnh sát liền bắt hết bọn tôi lại." Tạ Lê Thần nhún nhún vai, "Chuyện sau đó khá là hỗn loạn, những người khác trong nhóm chúng tôi đều được thả ra, dù sao thì chơi trò chơi cũng không phạm pháp. Lúc cảnh sát thẩm vấn, tôi chỉ ăn ngay nói thật khai cảnh tượng mình thấy, cuối cùng kết quả phán quyết là, Steve vì cố ý mưu sát bị phán tù chung thân."

"Hắn vì sao lại giết nhân viên kia?" Vinh Kính không hiểu.

Tạ Lê Thần nhún nhún vai, "Tôi không biết, lúc tôi định đi thăm hắn, thời hạn thi hành án của hắn bị sửa thành mười năm, bất quá hắn không chịu gặp tôi." Vinh Kính nghiêng đầu, "Vừa nãy anh chắc chắn người kia là hắn? Dù sao cũng qua rất nhiều năm rồi."

"Ừ!" Tạ Lê Thần tự tin nói, "Cái này tôi chắc chắn."

"Mười năm nay anh không liên lạc gì với hắn sao?" Vinh Kính không thể hiểu nổi, "Không hỏi hắn năm đó vì sao giết người?"

Tạ Lê Thần lắc đầu, "Sau này tôi về nước, không quan tâm vụ án kia nữa."

"Lạnh lùng như thế?" Vinh Kính bất mãn.

Tạ Lê Thần cười khổ, "Vậy cậu muốn tôi làm sao nữa? Tôi cũng rất phản cảm hắn giết một nhân viên vô tội. Cho dù bao qua nhiều năm rồi, nguyên đám chúng tôi ngày đó cũng không có liên lạc gì với nhau."

Vinh Kính sau khi nghe xong, nhăn mày suy nghĩ - - thật là một chuyện rất kỳ quái! Bất quá, Tạ Lê Thần hình như có cái gì giấu diếm!

Chương 28: Trắc nghiệm buồn chán

"Thế nhưng, nhìn thần sắc hắn hình như rất hận anh a!" Vinh Kính có chút lo lắng, "Có thể năm đó hắn giết chết nhân viên kia là có nguyên nhân gì không? Hắn với anh quan hệ thế nào?"

"Chỉ là bạn học thôi." Tạ Lê Thần suy nghĩ một chút, "Tôi từ trước đến nay đều là độc lai độc vãng, hăn và tôi... Cũng coi như bạn bè quen biết."

"Tả Lập Đình, anh có gạt tôi không đó?" Vinh Kính hí mắt tới gần Tạ Lê Thần, "Hăn có phải đã làm chuyện gì, khiến anh có chút phản cảm, bởi vậy hăn có bị vào tù anh cũng không cứu hăn?"

Tạ Lê Thần sửng sốt, lập tức cười lắc đầu, "Cậu không cần hiểu tôi như vậy chứ?"

Vinh Kính ngồi xuống, đưa lưng về phía Tạ Lê Thần, hai lưng kề sát, "Nói! Không được gạt tôi."

"Tư thế này là sao đây? Muốn ngồi thì ngồi vào trước này!" Tạ Lê Thần nói còn chưa dứt lời, bị Vinh Kính dùng khuỷu tay hung hăng chọc, "Tôi như vậy có thể cảm giác được nhịp đập tim anh, có thể cảm giác được thay đổi tâm trạng của anh, đừng mơ nói dối với tôi! Hiện tại thành thật mà nói đi, năm đó sao lại không giúp hăn?"

"..." Tạ Lê Thần trầm mặc một hồi, "Steve người này bình thường rất kỳ quái, hăn bình thường luôn tưởng tượng cảnh giết người các loại. Người nhân viên kia, sau khi khám nghiệm tử thi, trên người có hơn 40 vết đâm. Hơn nửa ngày đó Steve thực sự là đến hai mắt cũng đều đỏ, lúc dùng hết sức đâm trên mặt hăn còn có nét cười. Tôi lúc đó kéo hăn ra không nổi, hăn còn rất điên cuồng hỏi tôi có muốn đâm mấy nhát hay không, rất kích thích... Vì vậy tôi nghĩ, ngục giam thực sự rất thích hợp với tên điên đó, người như vậy nếu như thả ra bên ngoài chắc chắn sẽ hại chết càng nhiều càng nhiều người... Huống hồ hăn thông minh, lại giàu có như vậy." Tạ Lê Thần nói đến đây, dừng lại một chút, "Thế nên sau đó luật sư biện hộ cho hăn tìm tôi, muốn tôi khai gian nói hăn là bị người nhân viên kia công kích trước rồi mới phản kích, tôi cự tuyệt."

"Thế đúng là lý do cấu thành nổi hận của hăn đối với anh, bởi vậy ra tù rồi tới tìm anh báo thù đầu tiên sao?" Vinh Kính nghĩ đầu mối này so với cái gì Phùng Kiều Viễn và vong hồn đòi mạng đáng tin hơn nhiều. Nhưng mà Tạ

Lê Thần đang chống cằm chờ ra, trong lòng y đang suy nghĩ cái gì, chưa từng có ai đoán được.

Vinh Kính cũng không truy hỏi thêm, hai người đi dạo một hồi tại cung hải dương, mấy con rùa biển chậm chậm bơi trong làn nước biển vận động thong thả làm giảm bớt áp lực tâm lý của hai người.

Trên đường trở về, hai người vẫn không nói gì với nhau, Tạ Lê Thần tâm sự nặng nề, Vinh Kính nghi ngờ dày đặc.

Nghi ngờ? Vinh Kính nghi ngờ ai? Tất nhiên là Tạ Lê Thần.

Từ thông tin Kolo cung cấp, Tạ Lê Thần là một thiên tài đáng sợ, cũng là một thương nhân thần bí .

kỹ năng phân liệt nhân cách của y, có chút cùng loại với biến thái! Vinh Kính nhớ rõ lúc anh vừa tiếp nhận nhiệm vụ, Kolo hình dung qua năng lực của Tạ Lê Thần cho anh - - vũ khí không thể dự đoán lực sát thương siêu cường! Phải khống chế tốt y, nếu không ai biết nhân cách y sẽ biến thành cái dạng gì. Người có nhiều nhân cách đại đa số đều có cả ác tính và thiện tính, lẽ đâu phân liệt thành ác tính, loại nguy hiểm đó không phải chỉ hai chữ "kẻ xấu" đơn giản là có thể khái quát. Lúc cần thiết, nếu không bài trừ được trước khi không khống chế được nữa, thì phải giết chết ngay.

Vinh Kính vẫn cho rằng Kolo đang đùa với mình, thế nhưng hôm nay thấy thế này... Anh căn bản không hiểu Tạ Lê Thần. Làm một người mà trong cơ thể tồn tại rất nhiều nhân cách, y thực sự sẽ có một ngày quên mất sự tồn tại của chính bản thân mình.

Vinh Kính không hiểu sao thấy có chút thương cảm. Kỳ thực không thể phủ nhận, mấy ngày nay ở cùng nhau, anh không ghét Tạ Lê Thần, thậm chí còn phát hiện rất nhiều ưu điểm ở y, muốn cùng y hòa thuận ở chung, hợp tác mà...

Vinh Kính từ trước đến nay cũng là độc lai độc vãng, lúc ban đầu, anh cũng từng hợp tác. Trên đời này chuyện thống khổ nhất, là khiến một người cô

độc kết giao một người bạn, sau đó lại làm cho người bạn đó chết ở trước mặt người kia.

Về nhà, Vinh Kính kể đại thể chuyện xảy ra cho An Minh Nghĩa và Sara.

Hai người cũng không nói thêm cái gì, đều rời đi thăm dò đầu mối, ở cửa đã sắp xếp lượng cảnh sát nhất định phụ trách bảo hộ.

Tạ Lê Thần tiếp tục luyện thể lực và công phu Vinh Kính dạy cho y, Vinh Kính ngồi xếp bằng ở sofa, vừa xem máy tính, vừa vượt Bolt đi qua làm nũng, quan sát nhất cử nhất động của Tạ Lê Thần.

Tạ Lê Thần tự thân vận động, trên mặt không có biến hóa biểu cảm gì.

Qua khoảng một giờ, Tạ Lê Thần cuối cùng cũng nhin không được, "Thỏ, cậu làm gì vậy? Nhìn mãi thế? Còn nhìn nữa tôi ăn tươi cậu đó!"

Vinh Kính xoa xoa quai hàm cứng ngắt, khinh bỉ lườm Tạ Lê Thần, giơ tay cầm máy tính bảng qua, nói, "Tôi cho anh làm mấy thí nghiệm tâm lý nhé?"

"Hả?" Tạ Lê Thần ngẩng mặt lên, tiếp tục đạp máy tập, hỏi, "Trắc nghiệm tâm lý hay là tư suy nhanh a?"

"Ít nói nhảm, anh phải trả lời anh, không được suy nghĩ!" Vinh Kính nói rồi, lấy đề ra, đây là đề mục dùng để trắc nghiệm chỉ số nguy hiểm của người được hỏi, tính toán nhân tố ước định mức nguy hiểm."Câu một." Vinh Kính hỏi, "Thấy có người rơi xuống nước, phản ứng đầu tiên của anh là gì?"

Tạ Lê Thần trừng mắt nhìn, hỏi, "Là thấy có người rơi xuống nước hay thấy có người ở trong nước kêu cứu a?"

"Thấy người sắp chìm kêu cứu." Vinh Kính nói.

"Ờ..." Tạ Lê Thần suy nghĩ một chút, "Phải xem là ai đã, nếu như là người quan trọng với tôi, sẽ xuống cứu."

"Chỉ cứu người thân?" Vinh Kính nhíu mày.

"Kỹ năng bơi của tôi không tốt ." Tạ Lê Thần lắc đầu, thành thật mà nói, "Kỹ năng bơi không tốt thì đừng tùy tiện xuống nước cứu người, nếu không không cứu được người còn có thể hại chết chính mình, đó là biểu hiện vô cùng không có lý trí, tìm cứu trợ có hiệu quả thì hợp lý hơn."

"Ừm..." Vinh Kính gật đầu, giúp Tạ Lê Thần viết lại đáp án.

"Câu hai." Vinh Kính hỏi tiếp, "Đang ngủ, nghe được một tiếng 'đùng' giống tiếng súng, phản ứng đầu tiên của anh là gì?"

Tạ Lê Thần nhún nhún vai, "Dậy đi xem."

"Không báo cảnh sát sao?"

"Có thể chỉ là bình thủy phát nổ mà thôi." Tạ Lê Thần buồn cười, "Làm gì cần nghi thần nghi quỷ vậy, lực lượng cảnh sát có hạn, để lại cứu người cần cứu hơn đi."

"Vậy nếu như anh ở tầng hai mươi, buổi tối nghe thấy có người đang đứng ở ngoài cửa sổ nơi hoàn toàn không có khả năng đứng gõ gõ cửa, anh sẽ làm gì?" Vinh Kính điền xong đáp án câu hai, hỏi Tạ Lê Thần câu ba.

"Mở cửa sổ nhìn!" Tạ Lê Thần cười, "Nói không chừng là thiên sứ nha."

"Đừng có giỡn, trả lời đàng hoàng." Vinh Kính nghiêm túc hỏi.

"Nhìn a!"

"Không trốn?"

"Nhảm!" Tạ Lê Thần buồn cười, "Tôi làm sao phải trốn? Thứ đó mà là người tôi không sợ, không phải người thì trốn được ích gì!"

Vinh Kính nheo lại mắt, "Vậy... Câu bốn, có tin trên đời có ma không?"

Tạ Lê Thần nhún nhún vai, "Không tin."

"Vì sao?"

"Chưa thấy bao giờ a."

"Câu cuối cùng." Vinh Kính nghiêm túc hỏi y, "Nếu như người thân cận nhất với anh, nói cho anh người đó là một tên ác ôn, đã gây tội ác tày trời, anh có buộc người đó đi tự thú không?"

"Thân cỡ nào?" Tạ Lê Thần hỏi ngược một câu.

"Người yêu..."

"Không." Tạ Lê Thần thốt ra, không chút do dự.

"Người đó thực sự đã làm chuyện rất rất xấu, chuyện thương thiên hại lý trời đất khó dung không đó." Vinh Kính cẩn thận bổ sung, "Anh định trợ Trụ vi ngược?"

"Ừm... Trên cơ bản tôi sẽ không yêu người như thế." Tạ Lê Thần lắc đầu tiếp tục đập máy.

"Giả dụ thôi? Anh sẽ làm sao?"

"Làm sao a?" Tạ Lê Thần suy nghĩ một chút, "Tôi thông minh như vậy lại giàu có như vậy, kiểu gì chả nghĩ ra cách giải quyết.""Đồ bại hoại!" Vinh Kính hạ lời bình, "Thiện ác bất phân lập trường không lại còn không có logic!"

"Con thỏ chết tiệt nhà cậu a, cậu chờ đó." Tạ Lê Thần giống như không phục đáp lại, cầm lấy khăn mặt lau mồ hôi, chạy đi tắm.

Vinh Kính lén lút gửi đáp án cho chuyên gia tâm lý ước định của Kolo, lão giáo sư Diệp.

Ông ấy xem xong đáp án, một lúc lâu sau, gửi lời bình lại cho Vinh Kính - - là người tốt.

"Sao? !" Vinh Kính hất máy tính, "Ông ấy không lăm cắm đấy chứ, thế mà là người tốt ư? !"

Lúc này, Tạ Lê Thần vừa lúc từ trong phòng tắm đi ra, xoa tóc, "Ai lại chọc giận cậu vậy, con thỏ nóng nảy?"

Vinh Kính đang tranh luận cùng lão Diệp, tùy ý khoát tay với Tạ Lê Thần, "Không có!"

Tạ Lê Thần mỉm cười vươn qua.

Vinh Kính không hiểu hỏi lão, "Vì sao? Y bại hoại như vậy mà còn nói là người tốt?!"

"Bại hoại chỗ nào?!" Lão Diệp hỏi ngược, "Người này thẳng thắn thành thực không ra vẻ, với bạn bè trọng tình nghĩa, hơn nữa có trí tuệ và tài năng quyết đoán, không lê thê không thiếu quả quyết cũng không kích động, xét tổng thể mà nói rất xuất sắc!"

Vinh Kính nghiêng răng, nhìn chăm chăm màn hình vận khí.

Tạ Lê Thần thấy biểu cảm anh thú vị, liền cướp lấy máy tính, "Trắc nghiệm tâm lý của tôi điểm thế nào?"

Vinh Kính nhanh chóng định đóng máy tính lại không cho y xem, Tạ Lê Thần tay mắt lanh lẹ giành lấy, cùng lúc Vinh Kính đuổi theo, y đã thấy được đáp án của lão Diệp trên màn hình, mừng rỡ cười không ngừng.

"Ông ấy già lắm lắm rồi!" Vinh Kính nói, "Nói không chừng tính sai kết quả, anh đừng đắc ý."

Tạ Lê Thần gửi cho lão Diệp một icon choáng váng, lão Diệp gửi lại một icon dựng thẳng ngón giữa, khiến Tạ Lê Thần cười ha ha.

Vinh Kính muốn cướp máy tính đi.

"Chờ một chút!" Tạ Lê Thần gọi Vinh Kính lại, "Tôi cũng làm một bài cho cậu!"

Vinh Kính nheo lại mắt, "Cự tuyệt! Tôi có chuyện nghiêm túc phải làm!"

"Có qua có lại!" Tạ Lê Thần ngồi xuống sofa, tùy tùy tiện tiện tìm kiếm đề, chuyên mục ước định tâm lý của Kolo có rất nhiều tài liệu và gói câu hỏi, "Câu một!"

Tạ Lê Thần hỏi Vinh Kính, "Lần khóc nhè cuối cùng là khi nào?"

Vinh Kính nhăn mặt nhú mày, "Tôi cho tới bây giờ chưa từng khóc, đổi câu khác!"

Tạ Lê Thần cười trêu anh, "Suy nghĩ một chút đi!"

"Không muốn!" Vinh Kính cự tuyệt, "Đừng có hỏi loại vấn đề buồn chán này!"

"Được được." Tạ Lê Thần đổi câu khác, "Mối tình đầu là lúc nào?"

Vinh Kính bĩu môi, "Chưa từng có!"

"Sao? Thật à?" Tạ Lê Thần cảm thấy rất hứng thú hỏi, "Nói cách khác, cậu lớn như vậy rồi mà ngay cả cầm tay con gái cũng chưa từng cầm?""Ừm..." Vinh Kính xoa xoa cằm, "Nếu không tính mấy nữ nạn nhân đã cứu, cơ bản là thế."

Tạ Lê Thần gật đầu, giống như rất thoả mãn với đáp án, hỏi tiếp, "Vậy cậu có thích ai hay không?"

"Có a." Vinh Kính trả lời một câu, Tạ Lê Thần lo lắng đổ mồ hôi, hiếu kỳ hỏi, "Ai a?"

"Rất nhiều." Vinh Kính thuận miệng trả lời.

"Tôi đang nói, cậu có đối tượng thầm mến hay không!"

Vinh Kính lắc đầu, "Không có."

"Với một nửa của mình có yêu cầu gì không?" Tạ Lê Thần tiếp tục hỏi.

Vinh Kính hiếu kỳ đi qua nhìn, anh ta dùng gó câu hỏi gì vậy, vì sao lại hỏi loại vấn đề buồn chán đó?

"Trắc nghiệm cậu có thể trở thành một CROW thích hợp hay không!" Tạ Lê Thần ôm máy tính, đẩy Vinh Kính ra không cho anh nhìn, "Tiếp tục trả lời câu hỏi!"

Chương 29: ???

Vinh Kính suy nghĩ một chút, "Ừm... Cũng không có gì đặc biệt, tốt một chút là được rồi."

"Không còn yêu cầu khác? Có tiền có nhà có xe có số dư ngân hàng? !" Tạ Lê Thần hỏi, "Trong nhà cha mẹ thế nào, công việc làm sao?"

Vinh Kính vẻ mặt khinh bỉ nhìn y, "Muốn những thứ đó để làm gì? Là người tốt không phải được rồi sa ? Anh thôi được chưa a?"

"Được rồi! Một câu cuối cùng!" Tạ Lê Thần nghiêm túc hỏi, "Nếu như Kolo lệnh cậu giết người cậu yêu, cậu có động thủ không?"

Vinh Kính ngẩn người, nhú mào, "Sao có thể? !"

"Thế nên tôi nói nếu như a! Giả thiết một chút đi!"

Vinh Kính lắc đầu, "Ừm... Không!"

"Có thật không? !"

"Thật!" Vinh Kính gật đầu.

"Cậu thà phản bội Kolo, cũng không giết người cậu yêu?" Tạ Lê Thần giật mình nhìn Vinh Kính.

"Có thể nói như vậy!" Vinh Kính thật ra đặc biệt thản nhiên, "Kolo nếu như hạ mệnh lệnh cay nghiệt như thế, tôi đây còn lâu mới bán mạng cho ông ấy, tôi cũng có quyền chọn lựa, có rất nhiều công việc tôi có thể làm."

"Tốt, đáp án có rồi! Điểm rất cao nha!" Tạ Lê Thần hưng phấn cho Vinh Kính nhìn.

Vinh Kính vươn qua, thấy mấy chữ trên màn hình máy tính - - Tạ Lê Thần là đối tượng lý tưởng nhất của bạn, bạn và anh ấy quả thực chính là một đôi trời sinh, thế nên mau cùng kết đôi cùng anh ấy đi, không nên do dự nữa, bạn thỏ!

Vinh Kính nhìn xong, nắm lấy gối đầu trên sofa phang Tạ Lê Thần.

"Cậu không tin kết quả trắc nghiệm? Không nên nghi ngờ khoa học nha!"
Tạ Lê Thần trốn quanh, cuối cùng trốn lên giường, cầm gối phản kích.

Vinh Kính giơ gối đuổi theo, hai người bắt đầu đại chiến gối đầu trên giường, Bolt ở phía dưới cũng thấy vui vẻ, có chút điên điên, sủa lên vui mừng trợ uy.

Lúc An Minh Nghĩa và Sara trở về, thấy lông ngỗng bay bay đầy cả nhà, còn cả Vinh Kính và Tạ Lê Thần hai người dính toàn lông ngỗng, y như hai đứa trẻ người tuyết, một phờ ngời trên giường thờ dốt. 29 kẻ thề sẽ làm ác ma

Vinh Kính và Tạ Lê Thần dọn dẹp phòng rất rất lâu, máy hút bụi hút lông ngỗng đến mức báo hồng, An Minh Nghĩa tựa ở trên sofa, nhìn lông ngỗng bay bay trong không khí và Vinh Kính chạy tới chạy lui, có chút suy nghĩ.

"A Kính gần đây hình như rất hài lòng a." Sara có chút cảm khái nói, "Tình trạng cảm xúc rất không tệ! Lúc cậu ấy năm tuổi tôi cũng không thấy cậu ấy hài lòng như vậy."

"Hừ..." An Minh Nghĩa từ chối cho ý kiến hừ hừ một tiếng, đột nhiên đáp một câu, "Thực sự là khiến người ta khó chịu a."

Hả?" Sara không hiểu gì nhìn An Minh Nghĩa, không rõ người kia đang mất hứng vì cái gì.

Dọn dẹp đến nửa đêm, Vinh Kính ngồi ở bên máy điện thoại, lật xem tài liệu cá nhân về Steve Kolo thông qua cả tá thủ đoạn tìm cho anh.

Steve tên đầy đủ là Steve Dương. Hẳn là một con lai Việt-Pháp, sinh ra tại Pháp, cha là người Pháp, gia tộc làm ăn rất lớn, chủ yếu là làm vận tải hậu cần. Mẹ là người Việt, một ca sĩ mỹ lệ, tạ thế đã lâu.

Thời gian Steve đi tù cũng không đến mười năm, mà là chỉ có hai năm ngắn ngủi, quả nhiên... Trên thế giới này tiền không phải vạn năng, thế nhưng có nó cũng có thể làm rất nhiều chuyện người khác không làm được. Steve ra

tù thì như bốc hơi khỏi nhân gian luôn, có người nói hẳn vẫn luôn quản lý sự nghiệp gia tộc, cũng có người đồn hẳn đã bệnh chết, tam sao thất bản, thế nhưng không ai còn thấy hẳn nữa thì là thật. Mãi đến nửa năm trước, có người ở Ý thấy hẳn, nghe nói hẳn cùng mafia Ý qua lại rất thân cận, hơn nữa còn dính líu đến vụ án mưu sát cảnh sát.

"Oa..." Vinh Kính xem xong, hơi cảm khái, "Thực sự là bản tính khó đời a! Thế mà dính vào cả mafia a?!"

Tạ Lê Thần đọc qua, "Mafia..."

Vinh Kính cầm lấy điện thoại, bắt đầu ấn số điện thoại nước ngoài.

"Cậu định làm gì vậy?"

"Gọi điện thoại cho mafia a, hỏi xem có người này không?"

Tạ Lê Thần tròn tròn mắt, "Ma... Mafia?!"

Vinh Kính "Suyt!" một cái với y.

Tạ Lê Thần không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng, Vinh Kính đợi một hồi, điện thoại kết nối.

"Hi, Tony."

"A! Vinh Kính, sao rồi nhóc con?"

"Tôi vẫn vậy, có một việc muốn nhờ anh hỗ trợ." Vinh Kính hỏi, "Anh biết ai tên Steve Dương không?"

"Dương! Tôi biết!" Tony trả lời, "Hắn đã từng là anh em của bọn anh."

"Hắn tham gia vào mafia?"

"Ha ha." Tony cười đầu, "Bất quá hẳn cũng không cần làm cái gì, chỉ là thỉnh thoảng tham gia một vài buổi meeting mà thôi, ai bảo hẳn là một người phần tử bạo lực có chút biến thái chứ?"

"Phần tử bạo lực có chút biến thái?" Vinh Kính nhíu mày, "Hắn tham gia mafia là bởi vì thích bạo lực?"

"Đúng vậy, là như thế này!" Tony rất thẳng thắn thành khẩn trả lời, "Hắn vô cùng giàu có, cung cấp khá nhiều sự giúp đỡ về mảng tài chính cho bọn anh, còn bọn anh cho cho hắn cái hắn muốn, dẫn hắn cùng tham gia một vài hoạt động vui chơi.""Ví dụ?"

"Ví dụ như hành quyết đám phản bội bị bắt sống, đe dọa cảnh sát hoặc là phóng viên tin tức, hoặc là xử lý một vài tên côn đồ không nghe lời... Hắn quả thực là làm không biết mệt, nghĩ ra tất cả phương pháp để dẫn vật mấy tên đó. Khó trách hắn vẫn không có người yêu, hắn thích xem nhất là nỗi sợ hãi của người khác, thích nghe nhất là tiếng thét chói tai của người khác!"

Vinh Kính nhíu chặt hai hàng lông mày, "Thật sao?"

"Không sai!" Tony cười cười, "Thế nào? Hắn chọc gì cậu sao?"

"Ừm... Anh biết động thái hiện tại của hắn không?"

"Không rõ lắm, có thể là đi đâu đó tìm nguồn kích thích mới rồi cũng nên... A, đúng rồi!" Tony trước khi Vinh Kính chuẩn bị cúp điện thoại, đột nhiên nói, "Anh nhớ ra rồi, hắn đã từng nói với anh một việc!"

"Cái gì?" Vinh Kính nhíu mày hỏi, mơ hồ nghĩ có thể liên quan đến hành động lần này của Steve.

"Bọn anh có một lần, cử hành đại hội đầu ngựa, là chặt đầu ngựa, sau đó dùng để uống máu ngựa, đồng thời cùng đám đàn bà cuồng hoan trong máu... Nhưng hắn lại cự tuyệt, trong mắt bọn anh là rất thiếu lễ độ!"

"Hắn vì sao làm như vậy?" Vinh Kính không hiểu lắm.

"Cậu cũng biết, làm một mafia, bọn anh có quy định nghiêm ngặt, nam không kết hôn bọn anh không nhận, kẻ không tôn trọng vợ mình, không thể làm làm anh em với bọn anh."

Vinh Kính gật đầu, "Nếu vậy... Vì sao các anh lại nhận hắn?"

"Bởi vì... Nghe nói hắn có một tình yêu cả đời, người kia khiến hắn không ngừng không ngừng trở nên mạnh mẽ!" Tony nói đến đây, thở dài, "Bất quá

gần đây nghe nói hấn phát hiện tình yêu cả đời mình hình như đã phản bội hấn, bởi vậy hấn muốn đi tận tay giải quyết chuyện này."

Vinh Kính sau khi nghe vậy, hai mắt hơi híp lại, tình yêu cả đời theo lời của tên biến thái kia, không phải chính là Tạ Lê Thần đó chứ? ! Thầm yêu từ hồi sơ trung đến bây giờ? Cũng không phải không có khả năng nhỉ.

"Nói chung, cậu nếu như muốn đối phó hấn, cẩn thận một chút." Tony nói, "Rất nhiều anh e bọn anh đều đã rất bài xích hành vi của hấn, hấn là một kẻ thề sẽ làm ác ma."

"Tốt, tôi hiểu rồi, cảm ơn anh nhắc nhở." Vinh Kính cúp điện thoại, nhíu mày ngồi trên sofa chờ ra.

"Cậu vừa mới gọi điện thoại cho người đỡ đầu hả?" Tạ Lê Thần có chút không thể tin được, Vinh Kính luận về biên chế hấn là cảnh sát chứ nhỉ?

"À, tôi và anh ta có giao tình nhất định." Vinh Kính chống cằm, thấy Tạ Lê Thần đang uống rượu, nhin không được hỏi, "Cái tên đó, có từng nói thích anh, hay anh là tình nhân trong mộng của hấn gì đó không?"

"Khụ khụ..." Tạ Lê Thần ho khan hai tiếng, nhíu mày nhìn Vinh Kính, "So với hấp dẫn đàn ông, tôi luôn luôn hấp dẫn phụ nữ hơn, con thỏ chết tiệt!"

Vinh Kính nhíu mày chống cằm, "Vậy là chuyện gì nhỉ?"

Vinh Kính thuật lại lời Tony nói cho Tạ Lê Thần. Tạ Lê Thần nghe xong, ngẩng mặt nhìn ngoài cửa sổ suy nghĩ một hồi, "À... Tôi hình như hiểu rồi!" Tạ Lê Thần suy nghĩ một hồi, cầm lấy điện thoại, ấn gọi một dãy số, "Barron, chú giúp một chút, đem hết tất cả tập ảnh hồi sơ trung của tôi qua đây."

Vinh Kính không biết vị Barron này là ai, qua khoảng 10 phút, chợt nghe ba tiếng gõ cửa rõ ràng mà ngẩn ngui, sau đó một giọng nói truyền vào, "Thiếu gia, Barron đã tới."

Tạ Lê Thần đứng lên chạy đi mở cửa.

Cửa mở.

"Thưa... Trời ơi!" Barron thấy trên thảm còn dính lông ngỗng, ở cửa có vết nước còn chưa lau dọn sạch sẽ, thùng giày và bình hoa đều bám bụi, nhện không được kêu lên.

Vinh Kính hiếu kỳ nhìn qua, thấy vị Barron kia, là một ông lão gầy người châu Âu thoát nhìn hơn 50 tuổi, nói tiếng Trung lưu loát, tóc trắng bạc, mặc âu phục màu đen, đem theo một cái đồng hồ quả lắc tinh xảo...

Tạ Lê Thần nói ông tiến vào, nhận tập ảnh ông đưa lên.

Barron hiếu kỳ nhìn Vinh Kính, lại nhìn An Minh Nghĩa cách đó không xa, và Sara bên cạnh bàn.

"Thiếu gia, những người này là?"

"Bạn bè." Tạ Lê Thần trả lời một câu, chỉ chỉ Vinh Kính, "Vinh Kính, cậu ấy sẽ ở cùng tôi."

Barron nhanh chóng nhiệt tình chào hỏi Vinh Kính, chạy đi thu dọn gian phòng quét tước vệ sinh. .

Vinh Kính vươn qua hỏi, "A... Ra là trong nhà anh cũng có Sebastian a?"

"Là Sebastian của tôi thôi." Tạ Lê Thần mở tập ảnh, tìm được trong đó một tấm ảnh chụp, đưa cho Vinh Kính nhìn, "Cậu xem, đây là Steve khi còn trẻ."

Vinh Kính chỉ nhìn thoáng qua, liền hiểu vì sao Tạ Lê Thần lại nhận ra được Steve sau mười năm, bởi vì hăn từ nhỏ đến lớn đều khí chất như thế! Hầu như không thay đổi gì.

Vinh Kính lật từng trang xem qua, thấy Tạ Lê Thần chỉ vào một tấm ảnh trong đó nói, "Cậu xem cô gái này."

Vinh Kính nhìn chăm chăm một chút, "Ồ! Cô gái này làm sao?"

"Có phải rất đẹp không?"

Vinh Kính thấy đây là ảnh Tạ Lê Thần và Steve, còn có một cô gái trẻ chụp chung, cô gái kia mặc trang phục công chúa châu Âu, hình dáng ngũ quan tinh xảo dị thường... Một tiểu mỹ nhân cao quý!

"Thì sao?" Vinh Kính hỏi.

Tạ Lê Thần nhìn chăm chăm Vinh Kính, "Tôi rất cuộc biết vì sao lần đầu tiên nhìn thấy cậu lại thấy thuận mắt như vậy rồi!"

"A?" Vinh Kính không hiểu.

Tạ Lê Thần đi lấy tới một cái gương, soi soi cho Vinh Kính, "Cậu và cô ấy rất giống a, không thấy vậy sao?"

Vinh Kính trong chốc lát còn chưa kịp hiểu, lấy ảnh ra nhìn một chút, phát hiện quả nhiên - - có vài phần rất giống.

An Minh Nghĩa nghe được, đi tới, cầm lấy bức ảnh nhìn một chút, "Đúng là rất giống, nhưng A Kính khi còn bé thu hút hơn cô gái này."

Vinh Kính nheo mắt cảnh cáo An Minh Nghĩa, thế nhưng không ngăn được ông ấy lấy ví ra, lấy ảnh cho Tạ Lê Thần nhìn, "Cậu xem này nhìn này, ảnh chụp Kính Kính khi còn bé!" Tạ Lê Thần liếc mắt thấy được, mở to hai mắt.

"Đừng xem!" Vinh Kính định cướp lấy, An Minh Nghĩa đã nhét vào lại trong ví, cười với Tạ Lê Thần, "Kính khi còn bé mũm mĩm trắng trẻo chỉ có tôi từng thấy, ao ước chưa? Đố kị chưa?"

Tạ Lê Thần khước miệng co quắp mấy cái - - chẳng lẽ... Mình và Vinh Kính quan hệ không tệ, thế nên vị cha nuôi này đố kị?

Vinh Kính nhìn trời, nghĩ hai người kia thật buồn chán, chuyển trọng tâm câu chuyện hỏi, "Cô gái này là ai a?"

"Em gái Steve, tiểu thiên sứ được hẳn coi như thần thánh mà sùng ái cúng bái." Tạ Lê Thần khe khẽ thở dài, "Tên là Angela."

"Tên cũng là thiên sứ a." Vinh Kính nhìn ảnh, quả nhiên, có vài tấm Steve và Angela chụp ảnh chung, hai người rất thân mật.

"Tên này yêu em gái sao?" An Minh Nghĩa nhìn ra chút đầu mối.

"Không phải chứ?" Vinh Kính nhíu mày, "Có thể chỉ là khá thân mật."

"Không, tên đó này tuyệt đối là yêu em gái!" Tạ Lê Thần lắc đầu, xác nhận suy đoán của An Minh Nghĩa, "Hắn luôn nói mình chắc chắn là một ác ma! Không làm ác ma, thì tương lai không thể lấy em gái mình."

"Biến thái như thế?" Vinh Kính có chút vô pháp lý giải, "Có ý gì? Em gái hắn thích ác ma."

"Thật ra tôi đại khái hiểu được rồi." An Minh Nghĩa ngồi xuống đối diện hai người, "Yêu em gái mình là hành vi loạn luân, tuyệt đối không được cho phép! Người đàn ông ngay cả em gái mình cũng không buông tha, sẽ bị gọi là ma quỷ, trong tôn giáo ở phương Tây cổ đại, sẽ bị chết cháy y như ma quỷ thật, nếu như hai anh em mà yêu nhau, như vậy đều phải chết cháy."

"Vậy sau đó?" Vinh Kính hỏi, "Steve ngồi tù, em gái hắn thế nào?"

"Trước khi Steve ngồi tù, em gái hắn đã chết!" Tạ Lê Thần nói, có chút tiếc hận, "Bệnh bạch cầu, bẩm sinh, rất đáng tiếc."

Mọi người trầm mặc một hồi, Vinh Kính ngẩng đầu nhìn Tạ Lê Thần, "Vậy thì có liên quan gì đến vụ án lần này?"

Tạ Lê Thần nhụt chí, "Cậu nghĩ không ra sao? Cậu rất giống Angela a!"

"Vậy thì thế nào?" Vinh Kính không hiểu.

"Hắn..."

Tạ Lê Thần nói còn chưa dứt lời, bỗng nhiên, chuông điện thoại lại một lần nữa vang lên.

Tất cả mọi người ngây ngẩn, Sara mở máy định vị, Tạ Lê Thần ấn loa, "Alo?"

Điện thoại đầu kia, lại một lần nữa truyền đến tiếng đồng dao, Vinh Kính nhìn thời gian, không khác mấy với thời điểm ngày hôm qua gọi tới, Sara

chỉ chỉ số điện thoại, vẫn là buồng điện thoại công cộng.

Ca khúc hát hết, không đợi ai nói, điện thoại lại cắt đứt.

"Thế là có ý gì?" Tất cả mọi người không hiểu nhìn Tạ Lê Thần.

"Hừm..." Tạ Lê Thần chống cằm nhíu mày, "Kỳ quái a... Bài đồng dao này, là bài người trợ lý đã chết kia của tôi thích hát, hẳn là không có nhiều người biết chứ." Vinh Kính nghe xong cũng có chút không nghĩ ra, "Vì sao lại như vậy? Cuộc điện thoại ấy đến tột cùng có liên quan gì với một loạt chuyện này?"

Đang nghi hoặc, Vinh Kính chợt nghe đáo dưới lầu quản chế nhân viên bộ đàm truyền đến thanh âm, "Có người tới, camera số 1."

Vinh Kính rất nhanh mở máy tính.

Tạ Lê Thần vươn qua nhìn, thấy vị trí camera số 1 ở ngay lối vào tòa nhà.

Mọi người vừa nhìn, đều nhin không được nhíu mày - - là Steve, hẳn dám thoải mái đi vào từ lối chính.

"Chờ một chút!" Vinh Kính ngây ngẩn nhìn mọi người, "Nói cách khác... Người ở buồng điện thoại công cộng không phải hẳn? !"

Sara nhìn vị trí buồng điện thoại công cộng, rất chắc chắn gật đầu, "Trừ phi hẳn dịch chuyển tức thời!"

Chương 30: Dụ rắn khỏi hang

Vinh Kính muốn chuẩn bị chế phục Steve không tốn sức, lại bị Tạ Lê Thần ngăn cản, "Chờ một chút, tôi có lời muốn nói với hẳn."

"Nếu như trên người hẳn có bom thì sao?" Vinh Kính bất an, "Mặt khác, hẳn làm sao biết anh ở chỗ này?"

Đang nghi hoặc, tiếng cửa thang máy mở truyền đến, Vinh Kính cau mày, "Cái người trực ban ở dưới lầu căn bản là đồ trang trí, còn nữa, cái thứ gọi là thẻ thang máy cũng hoàn toàn không có tác dụng hạn chế gì hết!"

Tạ Lê Thần thấy Vinh Kính đứng lên, đi tới một góc nhìn tốt nhất trong phòng, trong tay cầm súng, đứng thẳng chờ đợi.

Không bao lâu, cửa truyền đến gõ.

An Minh Nghĩa đi qua mở cửa phòng. Sara nhanh chóng chuẩn bị phòng ngự, thế nhưng Steve đứng ở cửa, một mình một người, cũng không có vũ khí.

Steve bị chặn ở cửa vào không được, ánh mắt hằn bắt đầu dao động khắp phòng, cuối cùng hạ xuống trên người Vinh Kính, cũng hoàn toàn không nhìn Tạ Lê Thần.

Tạ Lê Thần nhăn mặt nhíu mày - - quả nhiên là vì Vinh Kính mà tới. Đã như vậy, vì sao lại muốn nổ chết Vinh Kính? Vẫn thấy có kỳ quặc trong này.

"Steve."

Tạ Lê Thần mở miệng gọi hần một tiếng.

Steve quay sang, nhìn chăm chăm Tạ Lê Thần, "Thần..."

Vinh Kính nghe xong, cảm thấy quan hệ Steve và Tạ Lê Thần năm đó hẳn là không bình thường, bởi vì lần đầu tiên anh nghe có người chỉ gọi mỗi tên Tạ Lê Thần, trong lòng kinh thường - - chưa không nói nổi.

"Cậu tới làm gì?" Tạ Lê Thần hỏi, trong giọng nói hàm chứa chút đe dọa.

Steve chậm rãi giơ tay lên, chỉ vào Vinh Kính, "Angie... Em yêu."

Vinh Kính nổi da gà, nhíu mày, "Cậu nhận nhầm người!"

"Không có." Steve bình tĩnh lắc đầu, "Cậu không nhớ rõ mà thôi, dù sao cũng là chết đi sống lại."

Vinh Kính thở dài, người này giống như đã tương tư thành bệnh, có chút thần trí không tỉnh táo.

"Thần!" Steve hai mắt đại ra nhìn Tạ Lê Thần so với hắn càng ngây ngốc, "Cậu đang giúp tôi chăm sóc Angie, hay muốn chiếm cô ấy cho riêng mình?" Tạ Lê Thần thiếu chút nữa cắn lưỡi, y thầm nghĩ con thỏ này là của mình tôi, còn thiên sứ thì cho cậu giữ đó! Toàn bộ thỏ dễ thương trên thế gian, kiếp trước nhất định đều là thiên sứ gãy cánh... Tạ Lê Thần cũng không biết vì sao, trong đầu lại nảy ra một câu như thế, khiến chính mình tới mức sững sốt. Đây có lẽ là một chứng bệnh mới, tên là ám ảnh cường chế thỏ!

Steve từ túi trước lấy ra ảnh, ném tới trước mắt Tạ Lê Thần, "Cậu dám hạ thủ với Angie, tôi vẫn xem cậu là anh em, quả nhiên con người sẽ thay đổi mà."

Tạ Lê Thần cúi đầu nhìn ảnh chụp bên chân, đó là ảnh chụp từ trường quay hôm trước, trong ảnh, y và Vinh Kính rất thân mật tựa cùng một chỗ, y còn giơ tay ôm vai Vinh Kính.

Trên đời này, có lẽ chỉ có chụp ảnh tại trường quay mới không bị Vinh Kính phát hiện... Dù sao thì camera cũng nhiều lắm.

Trời đất chứng giám, Tạ Lê Thần tự mình biết, đây chắc chắn là do góc độ lệch lạc mới tạo thành nhầm lẫn! Bởi vì mình một khi tới gần Vinh Kính, kết cục cơ bản đều là bị đánh! Sao có thể thân mật đơn thuần như vậy được.

"Cậu ấy không phải Angela, cậu thực sự nhận nhầm người rồi, chỉ là người giống người mà thôi!" Tạ Lê Thần đứng lên, "Cậu đi đi!"

"Tôi muốn đưa cô ấy đi!" Steve nói rồi, còn định chạy đến, bị Tạ Lê Thần ngăn lại, một tay đẩy hắn ra. Tạ Lê Thần ngữ điệu băng lãnh cảnh cáo hắn, "Tôi lập lại lần nữa, quên đi! Cách cậu ấy xa một chút."

Vinh Kính sững sốt, hắn lần đầu tiên nghe Tạ Lê Thần uy hiếp người khác.

"Cậu quả nhiên..."

"Cậu ngu ngốc rồi sao?" Tạ Lê Thần nghiêm túc, "Nam hay nữ cậu cũng không phân biệt được?"

"Tôi đã nói rồi, là linh hồn của Angie!" Steve hai mắt tròn tròn.

Thân là một bác sĩ, An Minh Nghĩa đã nhìn ra, tình hình Steve vô cùng không bình thường! Là bị bệnh sao? Hay... Bị người khác dùng thuốc khống chế?

Vinh Kính vẫn không nói, cuối cùng bỗng nhiên thấy được một ít đầu mối, đi tới kéo Tạ Lê Thần ra sau, ý bảo y đừng đấu khẩu nữa.

"Angie..." Steve muốn tới gần, Vinh Kính giơ tay, "Chậm đã."

Steve quả thực ngừng lại, Vinh Kính từ đầu cũng đã chú ý, trang phục của Steve căng phồng, hình như không bình thường, nhân tiện nói, "Trong người anh có cái gì?"

Steve đột nhiên cười, "Là thứ tốt có thể đem em về." Nói rồi, giơ tay vạch quần áo...

Thấy trước ngực hẫng, được trang bị một quả bom, bên hông còn một vòng lớn thuốc nổ, nhìn khối lượng, phỏng chừng nổ bay nguyên tầng lầu cũng không thành vấn đề. Thời gian phát nổ trên đồng hồ điện tử, thời gian đếm ngược đang từ chữ số xanh lục từng giây từng giây giảm xuống, hiện tại chỉ còn - -10,9...

Vinh Kính kinh hãi rồi cấp tốc phản ứng, một cước đạp Steve ra ngoài, An Minh Nghĩa trở tay đóng cửa khóa lại.

Sara lấy từ trong ba lô ra ba vật thể hình cầu, ném cho Vinh Kính và An Minh Nghĩa mỗi người một cái, sau đó cũng tự cầm một cái, ôm lấy Bolt, chạy vội về hướng cửa sổ. Tạ Lê Thần vẫn còn đang yên lặng thầm đếm ngược, đến lúc chỉ còn 5, Vinh Kính kéo y về phía cửa sổ.

Cửa sổ đã mở, đây là nhà cao tầng, Vinh Kính một tay dùng quả cầu treo người trên vách tường, ấn một cái nút, soạt một tiếng... Kéo mở vòng, một thanh sắt dài ra, giống như có nhiều đoạn liên kết bên trong tường.

"Làm gì vậy?" Tạ Lê Thần cảm nhận được dòng khí lưu xoay chuyển.

Đếm ngược đến, "2..."

"Ôm chặt!" Vinh Kính kéo lấy Tạ Lê Thần, thả người nhảy.

Tạ Lê Thần vô cùng nghe lời, gắt gao ôm lấy!

Song song, An Minh Nghĩa và Sara cũng đều nhảy ra khỏi cửa sổ...

Mọi người cấp tốc giảm xuống...

Mới xuống dưới được hai tầng, chợt nghe phía trên một tiếng nổ truyền tới.

Tạ Lê Thần ôm Vinh Kính ngẩng đầu nhìn, thấy hỏa quang phun ra khỏi cửa sổ, nổ mạnh như thế, bọn họ hiện tại cực độ nghi ngờ hẳn là Steve bị nát thành cám luôn rồi.

"Cúi đầu!" Vinh Kính hô một tiếng, Tạ Lê Thần nhanh chóng cúi đầu... Quả nhiên, một loạt mảnh vỡ thủy tinh rơi xuống, từ bọn họ bên cạnh phi Lạc Hà, mấy người trên người đều họa xuất rất nhiều cái miệng nhỏ tử.

Tạ Lê Thần cảm giác mình như đang nhảy lều như nhau, thế nhưng tốc độ rớt xuống rõ ràng chậm lại một chút.

Mãi đến bọn họ sắp rớt xuống mặt đất, dây sắt đột nhiên ngừng lại, mọi người thở phào nhẹ nhõm. Thả tay phía trên cách không xa tầng 1, Vinh Kính buông lỏng tay... Hai người rơi xuống mặt đất. Lăn tại chỗ một vòng, cuối cùng lăn đến bãi cỏ cạnh đó mới dừng lại.

Lúc này, tiếng nổ mạnh đã khiến cho cư dân quanh đó chú ý, mọi người đều mở cửa sổ nhìn, báo cảnh sát, kéo nhau ra vây hóng.

Tạ Lê Thần kinh hồn chưa hết, nhìn giữa sợi dây sắt cứu hộ lay chuyển giữa không trung, không ngờ mình lại nhờ một thanh sắt cứu mạng, cũng may mà Vinh Kính cảnh giác nhanh nhạy.

Nhưng mà may mắn qua đi, còn lại là khó hiểu và mờ mịt.

Tạ Lê Thần lắc đầu... Steve đâu? Hẳn hẳn là chết rồi a! Chết vậy thôi sao? ! Hẳn vì sao mang bom tìm mình, còn nữa, vì sao hẳn không bình thường?

Các loại nghi hoặc dâng lên trong lòng, Tạ Lê Thần đứng ở ven đường chờ ra.

An Minh Nghĩa và Sara cũng không thụ thương, Bolt hình như sợ hãi, rên ư ử trong lòng Sara.

Sara an ủi nó, An Minh Nghĩa đã vọt tới, kéo Vinh Kính kiểm tra, "A Kính, không sao chứ?"

"Không, chỉ là tay hơi đau..."

Tạ Lê Thần lúc này mới nhớ cánh tay Vinh Kính còn đang bị thương, nhanh chóng kiểm tra... Quả nhiên, vừa rồi cánh tay Vinh Kính chỉ dùng để chịu trọng lực đều đã nhiễm đỏ máu, trong lòng mơ hồ đau đớn.

Sara gọi điện thoại thông báo cho Kolo, không lâu sau, có xe đến đón, còn những chuyện khác, để cho cảnh sát kiểm chứng. Về đến nhà chính của Lê Thần dàn xếp lại, An Minh Nghĩa xử lý vết thương cho Vinh Kính. Tạ Lê Thần bám đầy bụi đất đi tắm gội sạch sẽ, đi tới ngồi trên sofa, trầm mặc ngẫm nghĩ những chuyện trải qua lần này.

"Steve kia, hình như không bình thường." Vinh Kính thật ra tinh thần không tệ, hỏi An Minh Nghĩa, "Có thể nhìn ra nguyên nhân không ạ?"

"Khả năng hẳn bị khống chế bằng thuốc cao hơn 80%!" An Minh Nghĩa trả lời đơn giản.

"Khống chế?" Tạ Lê Thần cũng ngẩng đầu lên.

"Rất nhiều độc dược thần kinh có thể khiến cho con người sinh ra ảo giác, biến thành công cụ khống chế, năm đó Asahara dùng chính là loại độc dược này để khống chế tâm thần người dân, làm cho dân chúng tôn hấn ta thành thần mà đối đãi." (Asahara:)

"Nói như vậy... Có quan hệ tới tà giáo?" Tạ Lê Thần khước miệng co quắp.

"Không phải tà giáo, là có kẻ muốn giết cậu và Vinh Kính!" An Minh Nghĩa băng bó xong cho Vinh Kính, để lại một câu, "Tỉ mỉ suy nghĩ đầu

mối đi!" Rồi cùng Sara rời đi, đến hiện trường tiếp tục điều tra đầu mối .

Mejia lưu lại nhân viên bảo vệ rồi cũng rời đi, dặn hai người nghỉ ngơi cho tốt.

Tình hình này, làm sao có thể ngủ được? !

Vinh Kính tựa trên giường suy nghĩ.

Tạ Lê Thần lấy hoa quả tới, cho Vinh Kính ăn, hỏi, "Vết thương có đau hay không?"

Vinh Kính lần đầu nghe Tạ Lê Thần nói dịu dàng như vậy, mở to hai mắt nhìn y.

"Nghe nói hôn một cái có thể hết đau!" Tạ Lê Thần nghiêm túc nói.

Vinh Kính cũng nghiêm túc trả lời, "Tôi cũng nghe nói đánh người một trận có thể khiến mình giảm bớt thống khổ!"

Tạ Lê Thần thức thối đi sang một bên úp mặt vào tường. Vinh Kính đập y một cước, "Này, tôi có manh mối!"

Tạ Lê Thần ngẩng đầu, nhìn Vinh Kính, "Nói ra xem nào!"

Vinh Kính vươn ba ngón tay, "Tôi phát hiện ba đầu mối quyết định!"

Bị hai chữ "quyết định" đầu độc, Tạ Lê Thần nghiêm túc lắng nghe, giúp đếm ngược, vươn một ngón tay, "Thứ nhất!"

"Kẻ muốn giết chúng ta! Tất nhiên là kẻ chúng ta từng đắc tội!" Vinh Kính nói, lấy máy tính bảng Mejia để lại qua, khởi động máy, hỏi Tạ Lê Thần, "Chúng ta gần đây cùng đắc tội ai?"

Tạ Lê Thần nhướn mày, "Người thứ nhất tôi nghĩ đến chính là Phùng Kiều Viễn!"

Vinh Kính vươn ngón tay thứ hai, "Hai và ba! Trong những người chúng ta biết, có thể tiếp xúc với hỏa dược số lượng lớn, có thể tiếp xúc với Steve hoặc là biết nữ trợ lý quá cố kia thích hát đồng dao!"

Tạ Lê Thần nhíu nhíu mày, "Biết vụ đồng dao thì có Kỳ Nhu vừa ra tù. Có thể tiếp xúc hỏa dược số lượng lớn cũng không nhiều, nghi phạm liệt kê ra thì..."

"Để tôi tra một chút." Vinh Kính gõ bàn phím, rồi cùng Tạ Lê Thần chờ.

Không lâu sau, nhân viên kỹ thuật của Kolo bên gửi tới đáp án, nói là Phùng Kiều Viễn từng huấn luyện trong một câu lạc bộ trên núi hồi ở Pháp, Steve là hội viên cao cấp của câu lạc bộ đó! Vinh Kính và Tạ Lê Thần liếc mắt nhìn nhau - - đúng rồi!

"Đi tìm hãn!" Vinh Kính xoay người định đứng lên, Tạ Lê Thần nhíu mày, "Đứng lại!"

Vinh Kính đứng lại, quay đầu lại nhìn y - - hung hãn quá!

Tạ Lê Thần chỉ chỉ giương, "Năm xuống!"

Vinh Kính không ngờ Tạ Lê Thần tự nhiên bày tư thế ra lệnh, bất quá có thể là vì chột dạ, nên vẫn năm xuống.

Tạ Lê Thần đắp chăn cho anh, "Ngày mai rồi tính, hôm nay cậu mệt rồi."

Vinh Kính ngẩn người, đắp kín chăn, nhìn trần nhà xuất thần.

Tạ Lê Thần vươn qua, nhìn chăm chăm Vinh Kính.

"Làm gì vậy?" Vinh Kính đảo mắt nhìn y.

Tạ Lê Thần bỗng nhiên cúi đầu, hôn một cái lên khóe mắt anh, làm Vinh Kính kinh ngạc định phi gối, lại nghe Tạ Lê Thần thấp giọng nói, "Cậu vừa rồi đã cứu tôi một mạng."

Vinh Kính sửng sốt, nhẹ nhàng ho khan một tiếng xoay mặt đi, "Lần trước anh giận dữ cũng coi như đã cứu tôi một mạng, huề nhau!"

"Thế nên cậu cũng nên hôn tôi một cái chứ?" Tạ Lê Thần vươn mặt vươn qua, quả nhiên, trúng một gối từ Vinh Kính.

Nằm ngửa ra, Tạ Lê Thần vươn hai tay đặt trên gối. Một tay vươn qua đỉnh đầu Vinh Kính, đầu ngón tay nhẹ nhàng mà nghịch tóc anh, thấp giọng hỏi, "Cậu nghĩ, là Phùng Kiều Viễn dùng cách này khống chế Steve và Kỳ Nhu, để cho bọn họ đến hại chết tôi sao?"

Vinh Kính trầm mặc một lúc lâu, "Anh nghĩ sao?"

"Tôi nghĩ Phùng Kiều Viễn không có được trí lực hoặc là năng lực đó!" Tạ Lê Thần lắc đầu, "Ít nhất... khống chế Steve, hẳn không đủ tư cách!"

Vinh Kính trở mình lại, nhìn chăm chăm gương mặt nghiêng của Tạ Lê Thần, người này ngũ quan cực kỳ sắc sảo, bởi vậy mặt nghiêng vô cùng hoàn mỹ. Cũng khó trách làm diễn viên đóng phim được đều người nhiều xem như vậy, đúng là đáng vẻ xuất chúng.

Nghĩ tới đây, bong bóng hồng nhạt xuất hiện bay bay, Vinh Kính nhanh chóng lắc đầu gạt hết thông tin không liên quan đến vụ án, hỏi Tạ Lê Thần, "Kẻ thù của anh nếu như đã chết, anh sẽ làm gì?"

Tạ Lê Thần nhún vai, "Vui vẻ?"

"Thế nào mới biểu đạt được vui vẻ?"

"Cười..."

"Kiểu biến thái thì sao?"

Tạ Lê Thần sững sốt, lập tức nheo lại mắt, "A, hiểu rồi ... Cậu nói hung thủ hận tôi như vậy, hẳn là sẽ đến bệnh viện xem tận mắt tôi bị trọng thương, nói vài câu mỉa mai hoặc là rút bình dưỡng khí khiến tôi chết nhanh một chút, hoặc là trực tiếp đến trước mộ phần tôi cười to ba tiếng? Đây là một cơ hội tốt dự răn khỏi hang, chúng ta giả chết hoặc giả bệnh đi?"

"Giả chết thì, Siêu sao như anh chắc chắn không được!" Vinh Kính chọc chọc rồi di di trước ngực Tạ Lê Thần, "Nhưng giả bệnh, nhất định không thành vấn đề!" (chú Kính à, chú ngây thơ thật hay giả nai vậy? ?? ? Hành động ám muội đó là sao? ?? ?)

Tạ Lê Thần hiểu ý cười, "Đầu tiên khiến đối phương đặc ý vênh váo sau đó lộ nguyên hình, chúng ta thừa thắng xông lên, quả nhiên là con thỏ nhạn hiếm!"

Vinh Kính cười nhạt một tiếng, "Tôi không tin bọn chúng vẫn không hiện thân!"

Nói xong, thấy Tạ Lê Thần rất lưu ý nhìn ngón tay mình, Vinh Kính cũng ý thức được như vậy có vẻ không đúng, muốn thu ngón tay lại, bất quá xúc cảm trước ngực Tạ Lê Thần cũng không tệ lắm, quả nhiên đàn ông phải được thường xuyên huấn luyện mới được! Đang bình luận, lại nghe Tạ Lê Thần đột nhiên nhả ra một câu, "Kính Kính, di xuống phía dưới một chút, chỉ ở trên quá lãng phí!"

Vinh Kính hung hăng nhéo một cái ở ngực y, vỗ gối ngủ.

"Á..." Tạ Lê Thần che bộ phận bị nhéo xấu hổ trên ngực, "Con thỏ háo sắc! Tự nhiên phi lễ tôi!" Nói xong giơ tay định sờ lại, Vinh Kính trở mình, đưa lưng về phía Tạ Lê Thần, "Ngủ!"

Tạ Lê Thần cười ám muội một tiếng, giơ tay sờ sờ sau đùi Vinh Kính, "Hình dáng không tệ... Ừm."

Lập tức bị Vinh Kính giật gối, đánh bốp vào mặt.

Sáng sớm ngày kế, các kênh truyền thông tiết lộ tin tức kinh người, nói là nhà Tạ Lê Thần bị đánh bom, bản thân Tạ Lê Thần bị trọng thương sinh tử còn chưa biết, hiện tại công ty quản lý phong tỏa tin tức toàn diện, đang ở bệnh viện cứu chữa. Giới truyền trong nháy mắt nổ tung, các fan cũng phấn nộ, tin tức bắt đầu quan tâm đến hoàn cảnh sống của các nghệ sĩ.

Tạ Lê Thần ngồi trên giường lớn của khách sạn ăn nhọ xem tin tức, "Náo động như thế a, Văn Đức tên nhóc kia chơi hơi quá lỗ rồi đó!"

Lúc này, điện thoại vang lên, Vinh Kính giơ tay tiếp, "Alo? Được! Lập tức đến."

Vinh Kính từ trên giường nhảy lên, với Tạ Lê Thần nói, "Mau lên! Thực sự có kẻ tự chui đầu vào lưới rồi!"

Tạ Lê Thần khòe miệng nhếch lên, "Đến lúc đó phải xem thằng nào ám sát ông đây!"

Chương 31: Hận phát điên

Vinh Kính và Tạ Lê Thần đến bệnh viện, phát hiện cảnh sát mai phục tại đó đã bắt được một người — là phụ nữ! Ả điên điên khùng khùng, trên người còn cột bom giống như để nổ chết người "Gối" trên giường bệnh, bị cảnh sát phục kích bắt.

"Kỷ Nhu?" Tạ Lê Thần liếc mắt đã nhận ra, chính là cựu trợ lý vừa ra tù kia.

Bom đã bị phá cảnh sát dỡ bỏ, Kỷ Nhu hai mắt trợn tròn, điên cuồng nhìn Tạ Lê Thần, ánh mắt này... Nói như thế nào nhỉ, có vài phần tương tự với Steve.

Vinh Kính vượt cằm, hỏi An Minh Nghĩa cạnh đó, "Cô ta có phải có chút không bình thường không?"

"Ừ." An Minh Nghĩa gật đầu, nói với cảnh sát bên người, "Xốc tay áo cô ta lên xem thử."

Cảnh sát vén tay áo lên, thấy trên bắp tay có lỗ kim, có vài vết.

"Hít thuốc phiện?" Tất cả mọi người nhú mày.

An Minh Nghĩa lắc đầu, "Không phải, lỗ kim là ở trên tay phải, cô ta thuận tay phải, người bình thường sẽ không tự tiêm cho mình như vậy."

"Là người khác tiêm vào." Vinh Kính nhú mày, "Nếu như tiêm vào một lượng lớn thuốc ảo giác, rồi kích thích tâm lý cô ta, giật giây cô ta hành hung rất dễ!"

Sau đó, Kỷ Nhu bị đưa đi làm kiểm tra, Vinh Kính và Tạ Lê Thần ngồi ở trong phòng nhìn nhau.

"Cậu thấy thế nào?" Tạ Lê Thần dùng đầu ngón chân ngoắc ngoắc mắt cá chân Vinh Kính.

Vinh Kính nhú nhú mày, "Chúng ta không thể cứ bị động mãi, hẳn nên chủ động xuất kích mới đúng!"

"Phải làm như thế nào?"

"Đi!" Vinh Kính đưa Tạ Lê Thần về tới khách sạn, thông báo cho Kolo tìm hành tung Phùng Kiều Viễn.

Lúc này, Phùng Kiều Viễn đang ở trong thành phố, hiện đang ở biệt thự vùng ngoại thành. Hẳn gần đây không có việc làm, quảng cáo cũng ngưng hẳn hợp đồng, phim truyền hình lại không ai tìm hẳn diễn, leo núi chuyên nghiệp vốn đã không thể kiếm tiền, nói hẳn bớt sĩ đi làm huấn luyện viên thì lại không chịu, vì vậy vẫn luôn ở nhà.

"Như vậy xem ra, có toàn bộ thời gian a! Hẳn hẳn là cũng rất hận tôi mới đúng a." Vinh Kính định vị nơi ở Phùng Kiều Viễn, thông qua vệ tinh giám sát khu vực quanh biệt thự.

"Như vậy cũng được a?" Tạ Lê Thần ghé vào bàn trà, vừa trêu đùa Bolt, vừa nhìn nhất cử nhất động của Vinh Kính, "Vệ tinh quân dụng cũng có thể điều động?"

"Đương nhiên, đã nói chúng ta là tổ chức bí mật rồi mà." Vinh Kính giơ tay chỉ về bao cát xa xa, "Công phu anh luyện đến đâu rồi? Máy ngày nữa quay phim, anh có chắc anh có thể đánh thắng Jeff không?"

Tạ Lê Anh Thần cau mũi, "Đừng thiếu tình thú như vậy chứ, mấy chiêu cậu dạy tôi đều luyện tất rồi."

Vinh Kính lấy ra một ổ cứng, đưa cho y, "Đi tìm một cái máy tính xem đi!"

"Cái gì vậy?" Tạ Lê Thần không hiểu.

"Video cao thủ Sanshou thế giới so chiêu, còn cả video đấu quyền anh gắng đen cấp cao nhất toàn cầu." (Sanshou: võ thuật đối kháng hiện đại)"Hô..."

Tạ Lê Thần huýt sáo, "Nghe có cảm giác vậy hẳn rất máu me a."

"Hẳn khiến anh nhiệt huyết sôi trào mới đúng." Vinh Kính lộ ra nét cười hơi khiêu khích, "Anh có thể tập luyện một chút, xem rồi nhiệt huyết sôi trào thì chứng tỏ anh có tiềm lực, nhưng xem xong mà run chân buồn nôn, vậy sớm từ bỏ đi, cái đó không hợp với anh."

"A..." Tạ Lê Thần ngẩng mặt cười gượng một tiếng, giơ tay nheo Vinh Kính mũi, "Tiểu quý, dám coi thường tôi?"

Vinh Kính đánh gãy tay y, "Là muốn cục đồ ăn nhà anh nhanh chóng mạnh lên chút, video hai người quyết đấu tôi sẽ dùng camera V8 ghi lại, rồi gửi cho Kolo, để ông ấy xác định lại đăng cho chúng ta, biết thế nghĩa là gì chứ?"

"Đương nhiên." Tạ Lê Thần nản lòng cười, lộ ra hàm răng trắng sáng, "Nhiệm vụ cấp bậc cao!"

"Ừ!" Vinh Kính gật đầu, lại thấy nét mặt Tạ Lê Thần biến đổi, giơ tay chỉ chỉ hình ảnh giám sát trên máy tính bảng, "Nhìn kìa!"

Vinh Kính quay đầu, thấy một người đàn ông trung niên lén lút đi vào biệt thự Phùng Kiều Viễn ở.

Tạ Lê Thần nhíu mày, "Tôi hình như gặp qua người đó rồi!"

Vinh Kính suy nghĩ một chút, cắt hình ảnh ra, gửi tin nhắn hình hỏi Tào Văn Đức, người này là ai vậy?

Một lúc sau, Tào Văn Đức trả lời —— là một nhân viên kỹ thuật phụ trách bộc phá, gọi là lão Trần, trước kia làm trong đoàn làm phim, thế nhưng kiến thức về bộc phá nửa vời, hiệu quả khổng chế luôn luôn không tốt, có một lần còn nổ bị thương người khác, bị Lê Thần đuổi đi.

Vinh Kính đảo mắt nhìn Tạ Lê Thần, "Anh đuổi người ta đi, mà cũng không nhớ a?"

Tạ Lê Thần ngấn người, "A! Tôi nhớ ra rồi, nhân viên kia kỹ thuật kia siêu cấp không đáng tin, kiến thức làm bộc phá sai nghiêm trọng lại dễ kích động, lần trước còn làm nổ hỏng mắt một diễn viên quần chúng, lại còn nói không phải Siêu sao thì lo gì, một kẻ làm nền thì tính toán cái gì..."

Vinh Kính nhú mày, "Ti tiện!"

Tạ Lê Thần gật đầu, "Thế nên với đá lão đi đó!"

"Đoàn làm phim nghe lời cậu sao?" Vinh Kính khó hiểu.

Tạ Lê Thần bực mình, chỉ vào người, "Đã nói rồi mà, thiếu gia là ông chủ!"

"À..." Vinh Kính cười nhạt một tiếng, "Lão đến tìm Phùng Kiều Viễn, hỏi a, tất nhiên là có âm mưu gì rồi! Lão còn có năng lực thiết bị chế tạo bom, xuất hiện ở trường quay cũng sẽ không ai nghi ngờ."

Mới nói đến đây, Sara gọi điện thoại tới, nói thuốc của Kỳ Nhu đã hết hiệu lực, người cũng thanh tỉnh, khai rằng một người đàn ông trung niên cung cấp thuốc nổ cho ả, kẻ giật giây ả tới giết Tạ Lê Thần chính là Phùng Kiều Viễn.

Mặt khác, cảnh sát tìm được vân tay của một người đàn ông trung niên tên Trần Kỳ trên một mảnh xác bom chưa cháy hết. Người này đã từng vì lạm dụng chất nổ mà vào tù một lần.

Vinh Kính lập tức nói cho mọi người chỗ Trần Kỳ.

Không bao lâu, thấy trên hình ảnh, cảnh sát viên đột nhập vào nhà Phùng Kiều Viễn, bắt Phùng Kiều Viễn và Trần Kỳ về quy án . Vinh Kính và Tạ Lê Thần đập tay —— xong rồi!

Hai người tự mình tới cục cảnh sát hỏi, cảnh sát phụ trách điều tra vụ án lần này nói với nhóm Vinh Kính, ở hiện trường tìm được rất nhiều chất nổ, còn có thuốc ảo giác các loại.

Thông qua thẩm vấn, mọi chuyện, đều là do Phùng Kiều Viễn và Trần Kỳ một tay bày ra .

Phùng Kiêu Viễn và Trần Kỳ quen biết lúc quay 《 Cứu viện cực hạn 》 , thành bạn bè. Ngày đó Phùng Kiêu Viễn bị Tạ Lê Thần sỉ nhục, một mình uống rượu giải sầu, vừa vặn gặp được Trần Kỳ, hai người liền bày ra vụ án lần này.

Vốn kế hoạch của chúng vô cùng chu đáo.

Trần Kỳ đặt bom ở trường quay, kỳ thực lúc đó cũng không để nổ chết ai, chỉ là muốn khiến mọi người nghĩ rằng là fan cuồng muốn giết chết Tạ Lê Thần.

Steve là Phùng Kiêu Viễn trước đây ngẫu nhiên gặp mặt, thành bạn bè trong lúc sinh hoạt cùng một câu lạc bộ cực hạn, trước đó, Phùng Kiêu Viễn đã biết bí mật của hắn. Chuyện của Kỳ Nhu thì hầu như tất cả mọi người đều biết, bọn chúng lợi dụng hai người kia, tiêm thuốc, kích động sai khiến cho họ hành động.

Steve là ném bom, mà Kỳ Nhu phụ trách gọi điện thoại mở đồng dao, chủ yếu là vì giá họa. Chỉ tiếc Vinh Kính ở đó, Tạ Lê Thần lại mạng lớn, kế hoạch thất bại.

Chúng bị khởi tố với loạt tội cố ý mưu sát, giết hại Steve còn cả buôn lậu thuốc phiện vân vân.

Vụ án rốt cuộc cũng được giải quyết, truyền thông lại một lần nữa đăng tin rầm rộ, Siêu sao Tạ Lê Thần lại được bao phủ một tầng màu sắc mới, nổi như cồn.

Nhưng Tạ Lê Thần vẫn có một chút không nghĩ ra —— với năng lực và chỉ số thông minh của Steve, sao có thể bị một tên đàn như Phùng Kiêu Viễn kích động sai khiến? Càng khiến y để ý chính là, cảnh sát vẫn chưa tìm được thi thể Steve.

Tuy rằng trên lý luận hắn là nổ nát bét rồi, nhưng không đến mức ngay cả mẫu thịt vụn cũng tìm không được chứ? !

Trong lòng Vinh Kính cũng có một vướng mắc, vẫn cảm thấy phía sau vụ án này giống như còn cất giấu cái gì, phải cẩn thận.

...

"Anh cũng tin báo ứng a?" Trở về khách sạn, Vinh Kính cười hỏi Tạ Lê Thần, "Thật là nhìn không ra đó."

"Tôi không phải tin, mà là rất tin!" Tạ Lê Thần cười, "Bởi vì cho tới bây giờ toàn bộ những kẻ xấu tôi từng gặp hầu như đều có ác báo, mà những kẻ chưa gặp ác báo, chúng ta cũng có thể cho chúng gặp ác báo."

Vinh Kính nhếch khóe miệng, hình như rất thoả mãn với cách nói này.

Ở lại khách sạn thêm một ngày, nhóm An Minh Nghĩa xác nhận cảnh báo an ninh đã giải trừ, mọi người chia tay, Bolt lúc gần đi gặm lấy ống quần Vinh Kính không buông, bịn rịn tạm biệt.

Thật vất vả hai người cùng chú chó kia mới đi được, Vinh Kính cần đặt mua trang bị mới, thế nhưng hiện tại có một vấn đề quan trọng —— không thể cứ ở lại khách sạn mãi a!" "Vậy làm sao bây giờ?" Vinh Kính hỏi Tạ Lê Thần.

"Ừm..." Tạ Lê Thần không nói, giống như là đang suy nghĩ ý định gì đó.

Buổi chiều, Tạ Lê Thần thấy Vinh Kính lên trang web mua nhà tìm nơi ở, vừa gặm thanh năng lượng vừa oán giận không có phòng nào tốt, đa số toàn là hộp gạch hào nhoáng trống rỗng.

"Bằng không về nhà tôi ở đi?" Tạ Lê Thần đề nghị.

"Về nhà?" Vinh Kính nhăn mặt nhăn mũi, "Nhà anh không phải bị nổ bay rồi sao?"

"Tôi không phải nói cái đó... Đang nói nhà chính của tôi ấy." Tạ Lê Thần đứng lên vẫy tay với Vinh Kính, "Nơi đó cũng không phải không thể trụ, chỉ là lớn quá."

"Lớn?"

...

Nửa giờ sau, đứng ở trong viện ngôi nhà "lớn" của Tạ Lê Thần, Vinh Kính há to miệng, rớt cuống cũng hiểu cái gì gọi là "Lớn" ! Thực sự khổng lồ!

Nhà họ Tạ ở vùng ngoại thành, một khu nhà cấp cao!

Vinh Kính nhìn một hồi, vẻ mặt khinh bỉ liếc Tạ Lê Thần, "Tài phiệt! Địa chủ! Nhà tư bản!"

Tạ Lê Thần nhìn trời, đưa Vinh Kính đi vào sân ngôi nhà kiến trúc kiểu cung đình Trung Quốc, "Nơi này là nhà của tổ tiên, hiện tại chỉ có mình tôi và cả N người hầu, không tiện, bất quá trước khi tìm được nơi khác, ở tạm chỗ này đi."

Vinh Kính đánh giá bốn phía, quả nhiên giàu có y như đồn đại a.

Lão quản gia Barron đưa một đám người hầu, cúi chào Tạ Lê Thần ở cửa, "Hoan nghênh trở về, thiếu gia."

"Được rồi, đừng để ý chúng tôi!" Tạ Lê Thần khoát khoát tay, nói mọi người đi làm việc.

Mọi người tản đi.

Vinh Kính theo Tạ Lê Thần, hành lang quá viện, thấy bốn phía tiêu kiều nước chảy tinh xảo đến cực điểm, "Tổ tiên anh là Vương gia a?"

"Cái gì a." Tạ Lê Thần đảo mắt, "Chỉ là nhà giàu mới nổi mà thôi." Nói xong, vào phòng khách, Vinh Kính ngồi ở hành lang gấp khúc chỗ cửa, ngắm cá nhỏ trong hồ nước, tâm tình không tệ.

Tạ Lê Thần vốn tưởng rằng anh sẽ rất bài xích, không ngờ lại rất hưởng thụ, liền hỏi, "Cậu không ghét ở đây sao?"

Vinh Kính chớp mắt, "Giống như ở trong công viên, có cái gì đáng ghét?"

"Tôi trước đây lúc đưa bạn bè tới, rồi mất bạn luôn." Tạ Lê Thần đi tới bên Vinh Kính ngồi xuống, một cô hầu dễ thương đưa tới một ly cà phê, rồi bưng khay nhu thuận chạy đi.

"Vì sao lại mất bạn?" Vinh Kính không rõ.

Tạ Lê Thần nhún nhún vai, "Khi đó còn rất nhỏ rất nhỏ, lúc các bạn tới đây rồi, không ai còn muốn làm bạn với tôi nữa... Thật kỳ quái, thế nên tôi từ nhỏ đã không thích ở đây."

"Vậy Tào Thần thì sao?" Vinh Kính hỏi ra vấn đề đã làm mình phức tạp rất lâu, "Vì sao chỉ có anh có quyền kế thừa?"

"Mẹ của Tào Thần là một người hầu trong nhà, do cha tôi lúc uống say phạm sai lầm, thế nên Tào Thần từ nhỏ vẫn được mẹ nó nuôi ở bên ngoài, hồi bé nghe nói rất kham khổ." Tạ Lê Thần cười lạnh một tiếng, "Thế nên nói mấy trường bối chỉ là một đám ngụy quân tử miệng đầy nhân nghĩa đạo đức giả mà thôi." "Vì sao không đón về? Sợ mẹ anh nói a?" Vinh Kính hiểu kỳ.

"Mẹ tôi không nói gì đâu!" Tạ Lê Thần cười, "Chỉ là thân thể bà ấy vẫn không tốt, cha tôi sợ bà ấy không vui, đối với ông ấy, long trời lở đất cũng không bằng một giọt nước mắt của mẹ tôi."

"Oa... Ân ái như thế a?" Ấn tượng xấu về cha Tạ Lê Thần trong Vinh Kính thay đổi một chút.

"Người xấu cũng có tình yêu thật sự chứ, con người ta sống dù sao cũng phải có một điểm tựa." Tạ Lê Thần ngáp một cái, "Bất quá đều đã chết sớm, may là không có sóng to gió lớn gì. Lúc tôi xuất ngoại thì biết sự tồn tại của Tào Thần, hồi bé siêu cấp nhu thuận dễ thương, thế nên đón về ở, tôi thay người mẹ đã qua đời nuôi nó, dùng tiền của tôi làm ra, không dùng chỗ tiền dơ bẩn ông già kia để lại."

Vinh Kính cười cười, Tạ Lê Thần về mặt này làm không tệ.

Hai người dùng bữa tối ở bàn ăn cực lớn, rồi Vinh Kính bắt đầu nằm trên cái sofa cực lớn lên mạng tìm nhà, "Ở đây chán quá mức! Phòng lớn thế mà một chút vị nhân tình cũng không có!"

Tạ Lê Thần ở một bên xem video Vinh Kính đưa cho, vừa nhìn vừa học tư thế, phụ họa Vinh Kính, "Tôi đã nói mà... Nhanh chóng tìm được nhà rồi dọn ra ngoài thôi."

Vinh Kính ngẩng đầu, thấy Tạ Lê Thần đã có thể thông thạo đánh ra một vài động tác rất khó, trong lòng có chút phiền muộn —— cục đồ ăn chết tiệt, học nhanh quá đi!

Đảo mắt, qua hai ngày, tới lúc quay phim.

Sáng sớm hơn năm giờ đa, Tạ Lê Thần tỉnh lại trước đồng hồ báo thức kêu lên, vừa mở mắt ra, thấy trước mắt một người nằm úp sấp trên người mình, nhìn chăm chăm mình.

"Oa!" Tạ Lê Thần kinh ngạc kêu lên, như đã tỉnh hoàn toàn, mới nhìn rõ là Vinh Kính, lập tức từ kinh thành hỉ, giơ tay tính ôm, "Kính Kính sớm, mới sáng đã nhiệt tình như vậy a, lại đây ôm một cái!"

Vinh Kính dùng gối đánh, "Thức dậy!"

Tạ Lê Thần nhìn bầu trời còn chưa sáng hẳn ngoài cửa sổ, không hiểu, "Mấy giờ rồi?"

"Năm giờ!"

"Căn bản không phải thời gian nhân loại thức dậy!" Tạ Lê Thần định xoay người tiếp tục ngủ... Liếc mắt thoáng thấy khuôn ngực mở rộng của Vinh Kính, nuốt nước bọt, lén nhìn.

Vinh Kính tiến lên trước, cổ áo mở rộng hơn nữa, Tạ Lê Thần mở to hai mắt, tự nhủ, Kính Kính ngày hôm nay tâm tình tốt sao? Sáng sớm đã cởi mở thế!

"Dậy mau." Vinh Kính ngoắc ngón tay với Tạ Lê Thần, "Tôi tìm được chỗ rồi, buổi trưa trước khi quay phim vào chiều đi xem phòng trước đã."

"Chỗ nào?" Tạ Lê Thần thấy Vinh Kính cầm một cuốn tạp chí chỉ chỉ cho mình, thoáng có chút hứng thú.

"Nhà cao tầng mười một lầu, hai trăm phòng, địa thế hoàng kim." Vinh Kính cười tủm tỉm nói, "Giá chỉ có hơn mười vạn, anh chắc chắn mua được."

"Hả?" Tạ Lê Thần nghiêng đầu ... Cảm thấy không đáng tin, "Hơn mười vạn một phòng hay là tổng giá trị là hơn mười vạn?" "Tổng giá trị hơn mười vạn a." Vinh Kính cho Tạ Lê Thần xem hình, thiết bị lắp đặt rất khá, kết cấu phòng ốc cũng tốt.

"Không thể nào, phòng ở tốt như vậy sao lại bán rẻ thế được?" Tạ Lê Thần lấy tạp chí qua xem một chút, chỉ vào hình ảnh bị đánh dấu một vòng tròn có chữ X màu đỏ, viết một chữ "Hung" hỏi, "Cái này... Thở thở, có ý gì a?"

Vinh Kính nheo lại mắt, "Nhìn không ra sao? Rẻ như vậy chắc chắn là có nguyên nhân nha... Bởi vì là nhà ma đó!"

Chương 32: Đánh cuộc

"Nhà ma? !"

Tạ Lê Thần há miệng lớn đến mức có thể nhét hai quả trứng vào, kinh hãi nhìn Vinh Kính, "Ở nhà ma? !"

Vinh Kính gật đầu, "Ừ."

"Ờ này, Kính Kính." Tạ Lê Thần nghiêm túc nói, "Chúng ta có thể ở sang một chút... Không cần đem tiền đi mua mấy thứ buồn nôn đó, tôi sẽ mua được chỗ tốt mà."

"Giá cả là nhân tố rất nhỏ trong đó mà thôi." Vinh Kính nói, "Nguyên nhân chủ yếu là bởi vì điều kiện ưu việt của chỗ đó. Ví dụ như khu vực đó vô cùng tốt, bốn phía không có vị trí bắn tỉa, mặt khác có đường thoát thân khẩn cấp, còn có bốn cửa ra vào ga ra ngầm, các góc phòng đều có thể lắp đặt máy cảm ứng hồng ngoại, phạm vi quan sát cũng vô cùng lớn. Còn nữa, chỗ đó là một nhà một tầng, tầng trệt không gian rất cao, một tầng có thể dùng như hai tầng, mặt khác giao thông xung quanh cũng rất thuận lợi..."

"Được rồi được rồi." Tạ Lê Thần nghe Vinh Kính khen cái chỗ kia lên trời, bất đắc dĩ khoát tay, hỏi, "Vậy cậu nói coi, vì sao bị gọi là nhà ma?"

"Nghe nói ma quỷ lộng hành, người chủ hộ đầu tiên bao gồm liên tục cả ba người khách vào ở, đều tự nhiên tử vong." Vinh Kính cầm tạp chí qua, "Còn nữa, có một thầy địa lý nào đó đo lường tính toán qua, nói tòa nhà này phương vị là đại hung, nơi hung hiểm như thế, có lẽ toàn quốc cũng có được mấy chỗ, không thích hợp cho người ở, để nhà không hợp hơn."

"Oa..." Tạ Lê Thần mở to hai mắt nhìn nhìn Vinh Kính, "Vậy mà cậu vẫn ở?"

Vinh Kính khoát khoát tay, "Thầy địa lý thì 9,5/10 đều gạt người, không gạt không lên TV được! Hơn nữa, nếu phong thủy không tốt tạo thành nhà ma, vì sao trước đó không sao? ! Phải chờ người đầu tiên chết rồi, mới đại hung?"

"Điều này cũng đúng." Tạ Lê Thần nhìn lại ảnh chụp bên trong tạp chí, "Nói ngược lại, từ ảnh chụp, vẫn cảm thấy khác biệt rất lớn với và nhà ma trong truyền thuyết a!"

"Nhà ma trong truyền thuyết thì thế nào?" Vinh Kính nháy mắt mấy cái.

"À... Thì là kiểu cỏ dại dày đặc, đổ nát tử khí đặng đặng với cả âm trầm kinh khủng." Tạ Lê Thần xoa xoa cằm, "Còn đây thoát nhìn trắng lệt xa hoa thời thượng."

"Chỗ tử khí đặng đặng âm trầm kinh khủng lắp đặt thiết bị một chút cũng có thể biến thành trắng lệt xa hoa thời thượng mà, khác gì đâu." Nói rồi, chọc chọc Tạ Lê Thần, "Dậy mau, đi xem phòng."

"Thực sự phải đi a? Tôi xem xong rồi, phòng đó không sạch sẽ, chúng ta đừng mạo hiểm nhé?" Tạ Lê Thần giơ tay xoa nhẹ đầu Vinh Kính đầu, "Tôi mấy ngày hôm trước vừa kinh hoàng, sống bình thường chút đi, chúng ta ở khu nhà cấp cao đừng ở nhà ma, ngoan a." Nói xong, buông tạp chí chuẩn bị ngủ tiếp một giấc. Vinh Kính giơ tay nhéo tai y, "Anh có dậy không? !"

"Này!" Tạ Lê Thần ôm tai trịnh trọng cảnh cáo Vinh Kính, "Tai tôi rất mất cảm, đừng sờ loạn! Sáng sớm khiến tôi kích động hậu quả rất nghiêm trọng đó!"

"Kích động thì mau dậy đi!" Vinh Kính đâu để ý, néo không ngừng, "Không sạch sẽ thì tìm người quét tước một chút không phải được rồi sao, chỗ đó trăm năm có một! Tôi sẽ mua!"

"Cậu mua?" Tạ Lê Thần nghe xong ngẩn người, nhìn Vinh Kính, "Cậu trả tiền?"

"Nhảm nhí!" Vinh Kính mở sữa uống cho bữa sáng, ăn trứng rán, "Đầu tư bất động sản khôn ngoan không tệ, thế nên tôi luôn mua một lượng bất động sản nhất định ở mấy thành phố lớn trên toàn thế giới, thành phố này tôi cũng thích, cứ đơn giản mà mua thôi, như vậy... ít nhất không cần cả ngày chịu đựng gu thẩm mỹ của anh, còn muốn tắm rửa trong phòng tắm không màn nữa!"

Tạ Lê Thần khước miệng giật giật, "Cậu mua bất động sản trên toàn cầu... Không phải đều là nhà ma đó chứ?"

Vinh Kính nheo mắt nhướn khước miệng, "Nhà mới!"

Tạ Lê Thần nhe răng, "Cậu biến thái a, đi ở nhà ma? Buổi tối không bị tiểu quỷ quấy rầy a?"

"Cái gọi là nhà ma, đại thể chỉ hù dọa là chính mà thôi, hoặc là bởi vì nguyên lý khoa học nào đó sinh ra ảo giác, hoặc là có người cố ý đùa dai! Nói chung, cái gì cũng có, chỉ không có ma và quỷ quái!" Nói rồi, Vinh Kính nhét miếng trứng cuối cùng vào trong miệng, cầm hộp sữa ném quần áo cho Tạ Lê Thần, "Dậy mau!"

"Ai..." Tạ Lê Thần ôm gối nhìn trời —— ở nhà ma a...

Nửa giờ sau, Vinh Kính hăng hái bưng bưng đưa theo Tạ Lê Thần tâm không cam lòng không muốn rời đi, lái xe chạy tới khu dân cư chỗ nhà ma.

Vùng này, bởi vì ngôi nhà ma kia kéo giá bất động sản của toàn bộ tiểu khu xuống, Tạ Lê Thần nhìn nhà ở xung quanh kỳ thực cũng không tệ lắm, chỉ là không ai dám ở.

Đưa hai người đi xem phòng, là một nhân viên làm việc cho đại lý bất động sản, tên Tiểu Triệu, khác biệt so với những đại lý nhiệt tình giới thiệu, mồm mép thuyết phục người mua lấy phòng khác, Tiểu Triệu lại hao hết tâm tư muốn khuyên hai người nghìn vạn lần đừng mua chỗ này, mua chỗ khác tốt hơn.

"Ừm." Vinh Kính nhìn chung quanh một lần, Tạ Lê Thần cũng tỉ mỉ nghiên cứu, cảm thấy phòng này tiêu chuẩn không tệ.

"Rất tốt nhỉ?" Vinh Kính thấy thần sắc y, càng thoả mãn.

"Ờ... Nhị vị thực sự không cần suy nghĩ thêm sao? Đây là nhà ma thật đó, đã rất nhiều người chết, đừng có vào ở rồi xảy ra chuyện, trở lại trách cứ chúng tôi a! Hơn nữa, mạng người chỉ có một..."

Tạ Lê Thần nghe cậu ta vo ve vo ve, nhin không được lờm một cái. Tiểu Triệu cũng thấy Tạ Lê Thần có chút quen mắt, bất quá đeo kính râm nhìn không rõ lắm, phỏng chừng là một thanh niên rất tuấn tú, ai cũng biết ông hoàng màn ảnh Tạ Lê Thần mà.

"Ở đây sao lại trở thành nhà ma?" Vinh Kính hỏi, "Cụ thể đã xảy ra chuyện gì? Tôi có nghe nói đã rất nhiều người chết, là chết như thế nào, chi tiết cậu biết không?" "À, là thế này!" Tiểu Triệu giảng giải cụ thể cho Tạ Lê Thần và Vinh Kính, hung án xảy ra thế nào.

Ba năm trước, nguyên chủ này là của một phú bà độc thân. Nhà bà ta tài sản bạc triệu, chỉ tiếc hồi trung niên bị tai nạn xe cộ, liệt nửa người dưới tàn tật cả đời... Chồng bà ta cả ngày ở bên ngoài tầm hoan mua vui, để lại mình bà ta ở trong ngôi nhà vắng vẻ.

Bà ta tịch mịch không chịu nổi, mỗi ngày đều ngồi ở bên cửa sổ, nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Mà chồng bà ta, muốn lấy tiền không được, càng ngày càng kỳ cục, bắt đầu đưa tình nhân về nhà lêu lổng. Cuối cùng a, làm cho vị phú bà kia nhảy lầu tự sát.

Nói đến đây, Tiểu Triệu thấp giọng bổ sung một câu, "Đương nhiên, rất nhiều người đều nói a, chân không thể cử động làm sao có thể nhảy lầu, căn bản là chồng và tình nhân của ông ta vì đoạt gia sản, đẩy bà ta xuống phía dưới!"

Vinh Kính và Tạ Lê Thần trao đổi ánh mắt, đồng thanh hỏi, "Vậy sau đó?"

"Chắc chắn, sau đó rất kinh khủng a! Nghe nói oán phụ bị hại chết, đặc biệt là bị người đàn ông vứt bỏ a, đặc biệt dễ hóa thành lệ quỷ." Tiểu Triệu rùng mình, "Tiếp đó a, chồng bà ta chiếm lấy di sản, cả ngày tâm hoan mua vui, nhưng hai người đoán thử xem? ! Nửa tháng sau, người ở phía đối diện báo cảnh sát, nói bên này đang cháy. Cảnh sát đến xem... Chồng bà ta tự thiêu!"

"Tự thiêu?" Vinh Kính nhíu mày, nghĩ có chút không thể tin được.

"Đúng là tự thiêu đó!" Tiểu Triệu nghiêm túc nói, chỉ mình ông ta tự thiêu, những thứ khác trong nhà không hề cháy, "Ai, sau đó, khu này bán cho một phú hào, thế nhưng chưa được bao lâu, phú hào làm ăn thất bại nhảy lầu, cũng từ cửa sổ đó nhảy xuống. Rồi sau lại khó khăn lắm mới bán được cho một người họa sĩ, họa sĩ kia chết càng ly kỳ a!"

"Chết như thế nào?" Tạ Lê Thần nhíu mày.

"Nuốt thuốc màu chết!"

"Thuốc màu?" Tạ Lê Thần lần đầu tiên nghe nói còn có vụ nuốt thuốc màu tự sát.

"Ừm." Vinh Kính hiểu được, "Thuốc màu vàng bên trong chứa một lượng lớn cadmium, nuốt quá lượng đúng là sẽ khiến người ta tử vong, bất quá chết kiểu này so với Vưu Nhị Tỷ nuốt vàng còn khó tin hơn, thật là không thể tưởng tượng nổi." (Vưu Nhị Tỷ là 1 nhân vật trong Hồng Lô Mộng. Vì Phượng Tả ghen ghét và muốn loại trừ Vưu Nhị Tỷ, đã dùng rất nhiều kế

hãm hại. Nhị Tỷ trúng kế, đau khổ vật vã, mở rương lấy một khối vàng nuốt vào bụng để tự tử)

Tạ Lê Thần đang tiêu hóa cảm giác quỷ dị mà mấy chữ "Vưu Nhị Tỷ nuốt vàng" từ trong miệng Vinh Kính nói ra, Tiểu Triệu kia lại bắt đầu, "Thấy chưa, người bình thường sẽ không đi làm loại chuyện này! Chỗ này hiện tại là do người nhà của vị họa sĩ đó sửa chữa qua rồi rao bán, nghe nói họa sĩ đó trước khi chết đã nhiều lần báo cảnh sát, nói chỗ này có vấn đề, ban đầu nói có người, sau lại nói có ma... Rồi hẳn vẽ kín phòng hình con mắt, muốn bao nhiêu dọa người có bấy nhiêu!"

Tạ Lê Thần suy nghĩ một chút, "Cảnh sát không điều tra nguyên nhân tử vong sao?"

"Đã nói là nhà ma, cảnh sát không có việc gì cũng không chạy đến chỗ này đâu a." Tiểu Triệu nói xong, giục hai người, "Bằng không, chúng ta đừng ở chỗ này nữa, âm khí quá nặng, chúng ta đến chỗ khác xem nhé? Vùng quanh đây có rất nhiều phòng!" Vinh Kính đi tới cửa sổ, nhìn những nơi ở khác phía ngoài... Chỗ này kiến trúc so với những chỗ khác xung quanh cao hơn nhiều, bởi vậy nhìn xuống phía dưới góc độ bao quát.

Vinh Kính chỉ chỉ mấy tòa cao tầng đối diện, hỏi Tiểu Triệu "Chỗ đó cũng là khu nhà của các cậu sao?"

"Đúng, từ khi nơi này xảy ra ba vụ án mạng, nguyên khu vực này có rất nhiều nhà second-hand bán ra! Cũng may những chỗ khác chưa từng xảy ra chuyện gì, thế nên có thể yên tâm mua."

Vinh Kính gật đầu, thấy Tạ Lê Thần đứng ở một bên, dựa vào cửa thủy tinh nhìn xa xa.

Chỗ này đúng thật là khá tốt, một mặt cửa sổ có thể thấy đường xá và hơn phân nửa cảnh đêm thành phố, mặt cửa sổ khác lấy ánh sáng vô cùng tốt, có thể thấy hồ nước đình viện trong tiểu khu. Mặt khác bố cục phòng, cấu tạo chính thể đều khá giản lược lại không mất vẻ ưu nhã, gần như hoàn mỹ.

"Tôi thích ở đây." Tạ Lê Thần xem xét xong, cảm thấy tốt hơn cả phòng trước kia, cửa phòng số hiệu là 111, cũng là chữ số y thích.

"VẬY ở đây đi!" Vinh Kính kiểm tra thiết bị xong, phát hiện đại thể cũng không tệ lắm, chỉ cần mua sắm thêm một ít đồ điện, có thể trực tiếp vào ở.

"Thế nhưng..." Tiểu Triệu còn muốn ngăn cản, Vinh Kính đã không vui, "Cậu bán tôi mua, tất cả hậu quả tôi gánh chịu, tiền tôi thanh toán trước, cậu làm giúp tôi thủ tục sang tên, mau chóng giải quyết, chúng tôi muốn lập tức vào ở."

Tiểu Triệu cũng Không còn cách nào, tự nhủ cái nơi ma quỷ dai dẳng này, người ta cam tâm tình nguyện ở nhà ma tìm kích thích, một người làm công như mình có thể nói cái gì, không thể làm gì khác hơn là trở lại giúp làm thủ tục.

Ra khỏi tòa nhà, Vinh Kính lượn lượn trong tiểu khu, cùng Tạ Lê Thần tìm hiểu thích ứng địa hình một chút, đều thấy khá tốt!

Ăn xong bữa trưa, hai người đến trường quay tiếp tục quay phim, ngày hôm nay là cảnh đánh nhau quan trọng nhất!

Lúc Vinh Kính và Tạ Lê Thần đến, Jeff đã hóa trang xong.

Jeff thấy Tạ Lê Thần hoá trang, đi tới nói, "Hình xăm rất thích hợp với anh."

Tạ Lê Thần quay đầu lại xem thử, Vinh Kính bên cạnh cười cười, "Thoạt nhìn giống tấm địa đồ nát bấy, còn không dễ nhìn bằng lưng trần."

Tạ Lê Thần khẽ gật đầu, biểu thị đồng ý với quan điểm của Vinh Kính.

Jeff nhưng thật ra cũng không phản bác, mỉm cười, "Ừm... Tôi nghe nói Lê Thần tinh thông đấu vật?"

Tạ Lê Thần trong lòng khẽ nẩy, Vinh Kính tính toán không sai a, quả nhiên Jeff này muốn thi đấu.

"Qua loa chút ít thôi." Tạ Lê Thần cười nhạt, bất quá cũng không tỏ ra yếu kém.

"Quay phim đơn thuần thì không thú vị, không bằng... Chúng ta lát nữa không dùng người thay thế, trực tiếp so chiêu thế nào?" Jeff trên mặt vẫn có nét cười như cũ.

Tạ Lê Thần mơ hồ từ trong nét cười kia nhìn ra một chút địch ý, không hiểu, Jeff nếu như biết thân phận của y rồi, hẳn tính là người cùng phe mới đúng, không hiểu vì sao... Hai người bọn họ không thù không oán, làm gì phải so đo với mình? Bất quá y đã tập luyện qua, đã có sức mạnh, gặt đầu, "Ok không thành vấn đề."

Jeff tán thưởng vỗ vỗ vai y, "Nhưng mà, có chút cờ bạc vui hơn, có muốn đặt cược không?"

Tạ Lê Thần sững sốt, tự nhủ đám Tây quả nhiên thích cược a, may là cược đánh nhau chứ không phải cược xoay ngược nước Nga a.

"Muốn cược thế nào?" Tạ Lê Thần hỏi.

Jeff thu tay, nhìn Vinh Kính, tại thấp giọng nói bên tai Tạ Lê Thần, "Đối người hợp tác... Thế nào?"

Tạ Lê Thần sững sốt, Vinh Kính cũng giật mình nhìn hẳn.

"Cái gì?" Tạ Lê Thần nhú mày.

"Không cần che giấu, tôi đã biết thân phận hai người." Jeff nhún nhún vai, "Mấy ngày hôm trước White Crow hợp tác với tôi đã chết, đương nhiên, kỹ thuật của người đó rất siêu đẳng, thế nên tôi mới chọn..." Vừa nói, anh mắt hẳn chuyển hướng sang Vinh Kính, "White Crow giỏi nhất."

Tạ Lê Thần cũng không thoải mái... Được, dám có ý định giành thỏ nhà tao với tao, mày được lắm!

"Thế nào?" Jeff cân Tạ Lê Thần vừa nói, hai mắt lại nhìn Vinh Kính, "Black Crow tốt nhất hẳn là nên kết hợp với White Crow giỏi nhất. Đồng

dạng, thân là White Crow giỏi nhất, đương nhiên cũng muốn Black Crow tốt nhất, hành động mới có thể càng tốt hơn."

"Ừm..." Vinh Kính bày bộ dáng nâng cằm tự hỏi.

Tạ Lê Thần liếc mắt trừng anh, cảm khái, thỏ không cổ vũ mình.

Vinh Kính suy nghĩ một hồi, buông tay, trên dưới quan sát Tạ Lê Thần một phen lại nhìn Jeff, gật đầu, "Đúng thế!"

Tạ Lê Thần nhụt chí, Steve nhếch khóe miệng, lại nghe Vinh Kính lạnh lẽo phun tiếp một câu, "Bất quá nếu chỉ đơn thuần luận về thực lực, tôi tương đối xem trọng Tạ Lê Thần hơn."

Tạ Lê Thần sửng sốt, vô thức néo mình một cái, không phải mơ chứ, thỏ Vinh Kính lần này tự nhiên không làm trái lại.

"Tự tin vậy?" Jeff giống như có chút tiếc nuối, "Kolo nói cậu là người khách quan, sẽ không xử trí theo cảm tính, xem ra ông ta sai rồi."

"Không, ông ấy không sai." Vinh Kính cười, "Tôi là thông qua phân tích khách quan cho ra kết luận."

"Sao?" Jeff ngoáy ngoáy tai, nghiêm túc lắng nghe, "Như vậy cậu làm sao dám chắc, tôi sẽ thua?"

"Bởi vì thứ anh biết, y đều biết!" Vinh Kính rất có tự tin giơ tay, vỗ vỗ vai Jeff, "Anh không thắng nổi đâu, tôi đã dạy y rồi."

Chương 33: Nhà ma kinh hồn

Vinh Kính nói xong, cũng không nói thêm gì nữa, đi tới cái ghế ở cạnh Tạ Lê Thần ngồi xuống, gác chân nhìn hai người, giống như một chút cũng không lo lắng.

"Nói như vậy, có thể cược?" Jeff hỏi Tạ Lê Thần.

Tạ Lê Thần nhún nhún vai, "Anh muốn tôi dùng Vinh Kính đặt cược, vậy anh lấy gì ngang bằng vậy để đặt cược với tôi?"

Jeff ngấn người, "Anh... Tùy anh đấy."

Tạ Lê Thần cười, "Như vậy đi, người quan trọng nhất của anh có bao nhiêu?" Jeff dừng một chút, "Hỏi cái này làm gì chứ?"

"Anh lấy người yêu ra cược đi, người anh yêu thật sự ấy." Tạ Lê Thần trả lời.

Jeff dừng lại chốc lát.

Vinh Kính gãi gãi cằm, người này, lại nói vậy .

Jeff ha ha phá lên cười, "Có ý gì... Được rồi, không ai có thể đánh đồng với người thân ái kia của tôi, cho dù biết phần thắng khá lớn, tôi cũng không có dũng khí đánh cược, chúng ta chỉ luận bàn một chút thôi vậy."

Tạ Lê Thần vui vẻ gật đầu, Vinh Kính lại gãi gãi cằm, là mưu kế a...

"Các bộ phận vào chỗ a!" Đạo diễn vẻ mặt hưng phấn gọi Tạ Lê Thần và Jeff lên sàn, cười hì hì đi qua hỏi, "Chú em Vinh Kính? Có thiết kế động tác gì đẹp chưa?"

Vinh Kính nhún nhún vai, nói bốn chữ, "Tự do phát huy."

Đạo diễn sững sốt, "Cho họ tự đánh sao?"

Vinh Kính gật đầu, "Ừ."

Đạo diễn lau mồ hôi, tự nhủ Không phải chứ, thực sự là người Trung Quốc ai cũng biết công phu a? Jeff kia là người Đông Âu a... Cũng biết?

Camera ánh sáng toàn bộ vào chỗ, mọi người sẵn sàng chuẩn bị quay.

Tạ Lê Thần và Steve chia làm hai đầu.

Steve giật giật gân cốt, nhìn qua khá là chuyên nghiệp.

Tạ Lê Thần không giống hẳn, bởi vì vai y diễn kia có chút tối tăm không phải người đường hoàng, mục đích chủ yếu là khắc họa một nhân vật phản diện. Đã giết người, thế nên hiện tại y là đang chạy trốn... Nhưng vai của Jeff lại khá phức tạp. Hẳn cũng là một sát thủ rất mạnh, chưa từng thất thủ,

giờ ở trong đây thua Tạ Lê Thần, thế nên từ đó trở đi, bắt đầu bệnh hoạn theo dõi y.

Vinh Kính ở một bên xem, năng lực thể lực của Tạ Lê Thần hẳn là đúng quy cách hết, duy nhất thiệt thòi, chính là kinh nghiệm đối chiến, thế nhưng Vinh Kính rất xem trọng thiên phú của Tạ Lê Thần —— người này, luôn luôn có thể khiến người ta kinh ngạc.

Toàn bộ hành động của hai người rất đơn giản, biên kịch nói đại thể một chút:

Tạ Lê Thần đầu tiên là giết người rồi chạy trốn... Tới hồ bơi ở đây, Jeff từ trong nước phóng ra ngăn cản y, sau đó Tạ Lê Thần vẫn muốn chạy, Jeff lại ngăn. Tạ Lê Thần đánh nhau với hắn... Cuối cùng đá Jeff vào trong nước, đào tẩu thành công... Jeff lại từ trong nước vùng ra, ánh mắt biến thái gắn chặt trên người Tạ Lê Thần nhất định phải thích hợp.

"Bắt đầu!" Đạo diễn ra lệnh một tiếng, Tạ Lê Thần từ lối thông vào chạy tới...

Vừa đến cạnh hồ, bỗng nhiên trong nước ùm một tiếng... Một cái khăn ướt nhẹ bay tới quần vào cổ y.

Vinh Kính nhíu mày, Jeff đến rồi.

Tạ Lê Thần trước khi bị Jeff giật ngã vào nước, theo bản năng lấy tay ngăn... Cái khăn quần quanh tay y và cổ, siết chặt, Jeff cố sức giật sang bên cạnh.

Tay và cổ Tạ Lê Thần bị khăn siết cứng cùng một chỗ, một chân chống lên bờ hồ, bởi vì trên mặt có nước nên nhìn không rõ lắm, thế nên y cũng không đánh trả, nắm khăn nghiêng người, thoát khỏi cái khăn, cái khăn bị hai người nắm hai đầu vắt... Vắt hết nước rồi, Tạ Lê Thần thuận thế giương khuỷu tay lên, đá thẳng vào mặt Jeff. Cùng lúc đó, lau qua mặt trên khăn một chút, lau hết bọt nước đi.

Jeff lúc này cũng đã tránh được khuỷu tay Tạ Lê Thần, nhảy ra khỏi mặt nước...

Tạ Lê Thần ném khăn đi, lùi một bước tiếp tục chạy, Jeff ngồi xổm xuống quét chân, định làm y té ngã.

Tạ Lê Thần thuận thế lăn một vòng... Vẫn còn tính chạy, nhưng Jeff đã đuổi kịp.

Vinh Kính nhíu mày... Tạ Lê Thần hiện tại đưa lưng về phía Jeff, không có kinh nghiệm, định làm thế nào?

Bất quá nói đến cũng lạ, Jeff chỉ mất 2-3 bước đã đuổi kịp Tạ Lê Thần, ngay cả chính hắn cũng có chút bất ngờ... Nhưng không ngờ Tạ Lê Thần đột nhiên phanh lại, lòng bàn chân giống như là giẫm cái gì đó, sau đó nhẹ nhàng gạt thứ dưới chân ra sau.

Jeff đang chạy vội đuổi theo y... Không ngờ tới Tạ Lê Thần đột nhiên một cước gạt cái gì đó về sau. Người đang chạy nhanh, đột nhiên dừng lại tất nhiên sẽ mất cân bằng... Bởi vậy Jeff trong nháy mắt do dự một chút, giẫm phải thứ Tạ Lê Thần gạt tới.

Trên thực tế, Tạ Lê Thần đã tính toán số bước chân, Jeff muốn dừng cũng không dừng được, vì vậy vừa vặn giẫm trúng —— nhưng mà thứ bị giẫm là một khối xà phòng thơm bị văng ra giữa lúc hỗn loạn.

Jeff bản lĩnh cho dù tốt, cũng không tự chủ được trượt chân, ngã ngửa ra.

Tạ Lê Thần đã sớm chuẩn bị, thừa cơ đá lại một cú... Y cũng không lưu tình, đá thẳng vào mặt Jeff.

May là Jeff cảnh giác nhanh nhạy, biết nếu như không tránh chắc chắn sẽ bị thương, vì vậy thuận thế tránh về sau này, trực tiếp làm như bị Tạ Lê Thần đá trúng, bay lên ngã vào hồ bơi bên cạnh... Không còn động tĩnh.

Tạ Lê Thần vẫn còn đang dựa theo kịch bản diễn tiếp, quay đầu lại lạnh lùng nhìn thoáng qua Jeff, lại làm một động tác giống như nghe thấy đám truy binh phía sau tới rồi, xoay người chạy rất nhanh.

Chờ Tạ Lê Thần đi... Ùm một tiếng — Jeff mạnh từ trong nước phóng lên... Bọt nước ào ào từ trên mặt chạy xuống, ánh mắt rất phù hợp với hình dung biến thái.

Cảnh diễn xong.

Jeff bất động ở đó, bởi vì đạo diễn không hô cắt, Tạ Lê Thần chạy ra ngoài khung quay rồi, nhưng mọi người vẫn đều há to miệng nhìn.

Mãi đến Vinh Kính vỗ vỗ tay, mọi người mới hồi phục tinh thần lại, đều hoan hô khen ngợi trầm trồ!

"Đặc sắc a!" Đạo diễn kích động vạn phần, cả đời này ông ta đều quay phim hành động, còn chưa từng có được một cảnh nào thú vị đến mức đó, quả nhiên quay phim phải mời ông hoàng màn ảnh a, còn khủng hơn cả người được huấn luyện chuyên nghiệp nữa.

Tạ Lê Thần rất thân sĩ đi tới bên cạnh hồ, kéo Jeff lên.

Jeff lắc đầu giữ nước lau mặt, nhìn bên cạnh Vinh Kính rất bất công đưa khăn mặt cho Tạ Lê Thần, cười nói, "Xem ra lần này là hòa, chỉ có thể lần sau so tiếp."

Vinh Kính khẽ nhún vai, "Lần sau anh còn bại thảm hại hơn."

"... Tôi phát hiện cậu rất hiểu chiến a." Jeff có chút bất ngờ nhìn Vinh Kính. Vinh Kính thờ ơ nhún nhún vai, "Tôi chỉ là thích nói thật mà thôi, y bất quá luyện chưa tới một tháng đã có thể bất phân thắng bại với anh, bởi vậy suy đoán lần sau anh tuyệt đối không có phần thắng."

"Ha ha." Jeff cười gật đầu rời đi, Vinh Kính nói không sai, chỉ là... Tốc độ kinh khủng của Tạ Lê Thần, chỉ có thể dùng từ kinh khủng mà hình dung a.

Tạ Lê Thần thắng, Vinh Kính rất thoả mãn, đạo diễn rất vui mừng, vì vậy, cảnh kế tiếp quay cực kỳ thuận lợi.

Ngày quay phim kết thúc, Vinh Kính và Tạ Lê Thần về tới khách sạn. Nhân viên phụ trách lắp đặt thiết bị nói, chỗ ở mới lắp đặt thiết bị nhanh nhất ba

ngày là có thể vào ở.

Vinh Kính bắt đầu đặt trang bị mới từ chỗ Sara, đến khi vào ở rồi vừa lúc có thể lắp đặt sử dụng!

"Oáp..." Tạ Lê Thần ngáp một cái, ngày quay phim quá gấp, mệt mỏi muốn chết, nằm xuống liền hết sạch khí lực, nhưng lại thấy Vinh Kính ngồi trên sofa cạnh đó, cách cách cách cách tiếp tục gõ bàn phím.

"Kính Kính, đi ngủ sớm một chút đi, sáng mai còn phải tiếp tục bận rộn." Tạ Lê Thần vẫy tay.

"Ừm..." Vinh Kính nhìn nội dung trên màn hình, trả lời Tạ Lê Thần, "Tôi tìm được thân phận nữ nạn nhân thứ nhất rồi!"

Tạ Lê Thần nghe rằng, "Khuya rồi, cậu đừng nói chủ đề kinh khủng này có được không?!"

"Anh sợ a?" Vinh Kính hí mắt nhìn y.

"Đúng vậy, tôi sợ đó, cậu nhanh chóng đi ngủ đi!" Tạ Lê Thần ngoắc.

Vinh Kính cầm máy tính bảng tới bên giường, ngồi xuống cho y xem ảnh chụp, "Nhìn người phụ nữ này xem!"

Tạ Lê Thần vươn qua nhìn một chút, kinh hãi, "U! Rất không tệ a, trẻ đẹp như vậy lại có tiền, chồng à ta bệnh rồi sao, còn tìm người khác?"

"Ai, đầu năm nay vợ không bằng tình nhân, tình nhân không bằng kỹ nữ, kỹ nữ không bằng vụng trộm, vụng trộm không bằng không trộm được chứ sao." Vinh Kính kéo trang web xuống, nói, "Chỉ tiếc, bà ta sau khi bị tai nạn xe cộ cả đời tàn tật, a... Thảo nào nhiều tiền như vậy!"

"Làm gì?" Tạ Lê Thần lại nhìn ảnh, hoàn toàn chưa từng gặp. Có chút khó hiểu, nếu như là nữ phú hào, không lý gì mình chưa gặp qua a.

"Tóc bà ta không phải nhuộm, là màu vàng nhạt sẵn có, cha là thương nhân kim cương nổi tiếng ở Nam Phi, sớm tạ thế, để lại lượng tài sản lớn cho bà ta, lúc đang ẩn cư ở bên đó, ngẫu nhiên quen biết một người khách du lịch,

cũng chính là chồng bà ta sau này. Hai người yêu cấp tốc rồi kết hôn, không ngờ chỉ ngắn ngủi vài năm đã xảy ra bất hạnh như vậy.

"Ừm... Ra là là chết tha hương a." Tạ Lê Thần gật đầu, "Thảo nào thành lệ quý."

"Anh cũng tin a?" Vinh Kính bất mãn, "Đã nói là không có ma quỷ rồi mà!"

"Cậu biết không Thỏ thỏ," Tạ Lê Thần trở mình, giơ tay chọc chọc Vinh Kính, "Yêu ma quỷ quái, có thể tin có thể không tin, thế nhưng tuyệt đối tin và tuyệt đối không tin đều là bệnh đó, biết không?" Tạ Lê Thần nói xong, Vinh Kính nhìn chăm chăm một lúc, giơ tay cầm lấy gối, quật lên mặt y, đè nghiến!

Tạ Lê Thần sừng sốt nửa ngày mới hất gối ra, thấy Vinh Kính tiếp tục cách cách cách gõ bàn phím, có chút không hiểu hỏi y, "Cậu làm gì vậy?"

Vinh Kính nhìn chăm chăm màn hình, bĩu môi, "Nhìn anh chướng mắt!"

Tạ Lê Thần hắc hắc cười hai tiếng tiến lên ôm lấy anh, "Đừng a, cậu vừa này rõ ràng bệnh tôi như vậy."

"Anh bớt ảo tưởng đi!" Vinh Kính một tay ngăn y một tay rê chuột, "Ai nha..."

"Sao vậy?" Tạ Lê Thần ngẩng đầu.

Vinh Kính chỉ vào màn hình, "Chồng bà ta là một tội phạm lừa đảo có tiền án."

"Thật không?" Tạ Lê Thần vươn qua nhìn màn hình, thấy quả nhiên, Vinh Kính từ internet nội bộ lấy ra hồ sơ một người trẻ tuổi, người này hình như là con lai, hình dáng vô cùng xuất chúng.

"Ha... Đẹp trai nhỉ, thế nên mới có thể quyến rũ phú bà lừa tiền a." Tạ Lê Thần xoa xoa cái cổ, "Thật bất nhân a! Nhưng theo lý mà nói hẳn cũng coi như là tay già đời, sao lại đi giết người khoa trương như vậy?"

"Cũng đúng, đám lừa đảo giống nhau đều kiêu ngạo nhất là giết người." Vinh Kính lấy tra tài liệu về mấy người chết năm đó , "Ừm... Thú vị."

"Thú vị cái gì?" Tạ Lê Thần thấy Vinh Kính không để ý bàn tay mình đặt trên lưng anh, liền đến gần hơn chút, gác cằm trên bờ vai của người kia.

Vinh Kính vẫn chuyên chú với vụ án, không có chú ý hành động của Tạ Lê Thần, chuyên tâm xem tài liệu, "Mấy người người chết đó... Đều là kẻ đào mỏ a!"

"Cái gì mà đào mỏ?" Tạ Lê Thần bật cười, "Mấy người đào vàng ở miền Tây nước Mỹ hả?"

"Không phải, đào mỏ là dùng để gọi chung mấy kẻ vì tiền tài mà hãm hại lừa gạt người khác." Vinh Kính nói, "Gã phú hào tự sát kia, là một gián điệp thương nghiệp, mà gã hoạ sĩ kia, là kẻ chuyên môn làm giả tác phẩm nghệ thuật bán đắt vi phạm nhiều lần."

"Oa... Nói như vậy, con ma kia coi như là đại diện chính nghĩa." Tạ Lê Thần lại vươn ra phía trước thêm chút, từ phía sau ôm lấy Vinh Kính.

"Đã nói là không phải ma quỷ làm, sao có thể trùng hợp như vậy, một căn phòng mà liên tiếp mấy người ở đều là tội phạm lừa đảo?" Vinh Kính nói rồi, liếc mắt nhìn, "Này!"

"Sao?"

"Anh lạnh lắm hả? Làm gì ôm chặt như vậy?"

"Đúng vậy..." Tạ Lê Thần ôm sát vào đùi tới đùi lui, "Muôn ấm áp, muốn ôm!"

Vinh Kính dùng khuỷu tay chặn y, "Đừng có dán dính vậy, nếu lạnh đi mở hệ thống sưởi hơi hay đi luyện thể lực ấy."

Tạ Lê Thần chống cằm ở bên thở dài —— tử thỏ chết tiệt một chút tình thú cũng không có!

...

Sau đó vài ngày, công việc thuận lợi, chỉ chớp mắt đã chạng vạng ngày thứ ba.

Buổi trưa, công ty phụ trách lắp đặt thiết bị gọi điện thoại đến, nói đã có thể vào ở, đồ điện nhóm Vinh Kính đặt trước đó cũng đều đưa đến, ăn cơm tối xong, Vinh Kính và Tạ Lê Thần tay xách nách mang bao lớn bao nhỏ, vào ở nhà ma. "Anh! Bọn em buổi tối đưa đồ ăn ngon đến mừng tân gia!" Tạ Tảo Thần gọi điện thoại lúc chiều, cao hứng bưng bưng.

"Chú thực sự muốn tới?" Tạ Lê Thần tạt cho hắt bát nước lạnh, "Là nhà ma đó nha."

"Á! Sao anh lại muốn ở cái nơi biến thái biến thái vậy chứ? !" Tạ Tảo Thần nói rồi nhanh chóng cúp máy.

Đại thể sắp xếp xong đồ đạc, Tạ Lê Thần ghé vào sô pha, nhìn Vinh Kính lau sàn, "Này, mấy chuyện này thuê người từ công ty vệ sinh đến làm là được rồi, sao cần tự mình làm a... Cậu tiết kiệm chi li như vậy không có lợi cho kinh tế phát triển."

Vinh Kính ngẩng mặt hoài nghi nhìn y, "Gần đây hình như cách anh nói hơi giống tôi rồi a."

Tạ Lê Thần bị anh chọc cười, chớp mắt, "Gần mực thì đen mà."

Vinh Kính ném khăn lau vào nước giặt sạch, "Cũng đúng." Lúc đứng lên, thấy được cảnh đêm bên ngoài.

"Ừm..." Vinh Kính có chút tán thán đi tới cửa sổ nhìn phía xa xa, "Thực sự không tệ a."

"Đúng vậy." Tạ Lê Thần xoa vai, "Nếu không phải bị đồn là nhà ma, đây tuyệt đối là chỗ tốt."

"Đính đoong..."

Hai người đang nói, chuông cửa reo một tiếng.

"Anh có gọi thức ăn ngoài?" Vinh Kính hỏi Tạ Lê Thần.

Tạ Lê Thần lắc đầu, "Không có... Có thể là bọn Tảo Thần không?"

"Không nhanh như vậy chứ?" Vinh Kính đi tới cửa phòng... Từ đá mắt mèo nhìn ra bên ngoài — không có ai!

"Cậu vừa rồi có nghe tiếng thang máy không?" Tạ Lê Thần vươn qua, dán bên tai Vinh Kính tai hỏi, "Thang máy không kêu, không thể là leo cầu thang lên chứ?"

Vinh Kính cảnh giác, ý bảo Tạ Lê Thần đứng sang cạnh cửa, giơ tay mở cửa — càng kỳ quái chính là, ngoài cửa không có một ai hết.

"Ma gõ cửa..." Tạ Lê Thần cũng nhìn ra bên ngoài một chút, chọc chọc Vinh Kính, "Ở đây chỉ mình chúng ta ở một tầng, không có người nào đùa dai phải không?"

"Đừng nghi thần nghi quỷ." Vinh Kính đóng cửa lại, kiểm tra chuông cửa, "Có thể là vấn đề chuông cửa." Nói xong, đi trở về.

Tạ Lê Thần thật ra cảm thấy sợ hãi, kiểm tra cửa kỹ càng, đi trở vào, tựa trên sofa... Điện thoại lại reo.

Tạ Lê Thần chỉ chỉ điện thoại, ý bảo Vinh Kính nghe.

Vinh Kính đi qua tiếp, đầu kia điện thoại không phải giọng Sadako, mà là giọng Tạ Tảo Thần, "Kính Kính, tôi cùng Văn Đức sáng sớm mai đến, chúng tôi buổi tối chúng tôi phải... Ừm..." (Sadako là con ma trong The Ring)

Vinh Kính nghe được một chuỗi âm thanh khó hiểu, "Alo? Hai người phải làm gì cơ?"

Tạ Lê Thần ấn loa ngoài, chợt nghe một chuỗi âm thanh ám muội, nhanh chóng cúp máy, "Muốn chết hả!"

Vinh Kính cúp điện thoại rồi, như không có việc gì chạy đi nấu ăn, có vẻ rất thoải mái với gian phòng, tâm tình cũng tốt.

Nhà bếp cũng là kiểu thoáng dăng, Vinh Kính mới vừa đi đến chỗ lò vi ba và bồn rửa... Bỗng nhiên, đèn trong phòng tối sầm một chút. Vinh Kính không để ý, bắt đầu thái. Nhưng bóng đèn lại tối sầm mấy lần, màn hình TV cũng xẹt xẹt nhiều.

"Này! Thỏ!" Tạ Lê Thần kinh hãi nhìn Vinh Kính, "Cậu đừng bình tĩnh như vậy có được không a? Hiện tại là cảnh ma ám tiêu chuẩn đó!"

"Chỉ là điện áp bất ổn mà thôi." Vinh Kính từ trong ngăn tủ lấy ra một cái đèn pin, "Tôi đi xem máy đo điện."

"Ấy..." Tạ Lê Thần thấy Vinh Kính định ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại mình, suy nghĩ rồi đứng lên đuổi theo, "Tôi cũng đi..."

Chương 34: Đại hung đại lợi

Vinh Kính và Tạ Lê Thần cầm đèn pin, đi ra khỏi phòng.

Bởi vì là một phòng một tầng, bởi vậy mỗi một tầng đều có máy đo điện riêng, bên trong có công tắc nguồn điện, khống chế điện toàn tầng.

Vinh Kính vừa nãy trước khi đi ra, kiểm tra cầu dao điện an toàn trong phòng không có dị dạng, bởi vậy xác định không phải chập mạch bên trong thiết bị điện, là điện áp bên ngoài bất ổn. Thế nhưng tới hàng lang, tình cảnh càng kinh khủng, giống như để tiết kiệm điện, đèn trong hàng lang đều mờ ảo, cho dù không phải mờ, buổi tối bất luận hàng lang kiểu gì cũng đều vô cùng quý dị. Đặc biệt bởi vì điện áp bất ổn, cả hàng lang lập lòe, còn cả âm thanh di di từ bóng đèn phát ra nữa.

"Kính Kính..." Tạ Lê Thần một tay cầm đèn pin, một tay bám vai Vinh Kính, "Cậu có muốn suy xét lại không? Thực sự hoàn toàn là cảnh kinh khủng trong phim a."

"Anh diễn phim kinh dị nhiều quá rồi đó." Vinh Kính lấy chìa khóa mở hộp máy đo điện trong cầu thang.

Tạ Lê Thần ở bên lái nhái, "Kỳ thực a, Kính Kính, phim kinh dị khi quay một chút cũng không kinh khủng."

"Một chút hứng thú cũng không có!" Vinh Kính cầm đèn pin chiếu chữ số trên máy đo điện bên trong, kiểm tra cầu chì, "Hả?"

"Thế nào?" Tạ Lê Thần đối phương diện này hoàn toàn không biết gì, thấy Vinh Kính nhíu mày nhìn chăm chăm cầu chì, liền hỏi "Phát hiện cái gì?"

"Thiết bị điện gia dụng mà thôi, dùng hẳn là sợi mảnh, loại sợi đồng này có vẻ hơi thô a, như vậy rất dễ đứt cầu dao và chập mạch." Vinh Kính nói rồi, sai Tạ Lê Thần, "Đi lấy sợi mảnh ra đây cho tôi."

"Cậu cũng quá coi trọng tôi rồi đó..." Tạ Lê Thần nghiêm túc hỏi, "Cái gì sợi mảnh với sợi thô a? Sợi tóc hay sợi củ cải a?"

"Chậc." Vinh Kính biểu cảm như nhìn rác nhìn y, "Bình thường anh sống thế nào? Cắt điện thì làm sao a?"

"Ngủ hoặc là tìm Văn Đức." Tạ Lê Thần trả lời thẳng thắn hùng hồn.

"Không thể tự gánh vác cuộc sống mà tự hào quá nhỉ!" Vinh Kính chỉ tiếc rên sất không thành thép, đập Tạ Lê Thần một cước, đứng lên cùng y trở vào nhà, tìm thùng dụng cụ.

Kiểm ra một đoạn sợi đồng mảnh, còn cầm hai máy càn báo hồng ngoại, Vinh Kính và Tạ Lê Thần đi ra, chỉ là vừa mới bước khỏi cửa...

"Phụt" một tiếng, nguồn điện toàn bộ bị cắt, bốn phía đen kịt một mảnh.

"Thấy chưa!" Tạ Lê Thần nhỏ giọng nhắc nhở Vinh Kính, "Điêm báo ma quái!""Là bởi vì cầu chì quá thô dẫn đến lưu lượng điện quá lớn, thiết bị điện gia dụng một khi mở đồng loạt sẽ dễ cháy! Ví dụ như lò nướng lò vi ba vân vân." Vinh Kính vừa nói vừa nhíu mày, "Mấy người lắp đặt thiết bị thực không thể tin, nhân viên điện lực cũng không kiểm tra gì cả."

Đèn pin trên tay vừa nãy kiểm tra máy đo điện vẫn chưa tắt đi, hiện tại vừa lúc có công dụng.

"Ôi chao?" Vinh Kính mới vừa đi đến nhìn vào máy đo điện, ngây ngẩn cả người.

"Thế nào?" Tạ Lê Thần cũng muốn nhìn, chỉ là hộp máy đo điện quá nhỏ, Vinh Kính đẩy đầu y dời đi, "Đừng có kề sát vậy!"

Vinh Kính đẩy Tạ Lê Thần, bất quá vẫn hiếu kỳ... Công tắc nguồn điện đúng là đã nhảy, thế nhưng cầu chì không đứt a! Sao lại đứt cầu chì nhỉ? Công tắc nguồn điện này rất chặt...

"Ai đó!"

Chính lúc này, Tạ Lê Thần đột nhiên hô một tiếng, Vinh Kính nhanh chóng quay đầu lại, thấy y dùng đèn pin chiếu phía cầu thang.

"Có người?" Vinh Kính hỏi.

"Chạy ra phía cửa thoát hiểm!" Tạ Lê Thần giơ tay chỉ, "Tôi vừa thấy phía sau cửa thoát hiểm có bóng người... Ai!" Y nói còn chưa dứt lời, Vinh Kính kinh ngạc xoay người xông ra ngoài, đẩy ra cửa thoát hiểm phóng xuống lầu.

Tạ Lê Thần nhanh chóng đuổi theo.

Tầng dưới thì có điện, thế nhưng không có bóng người.

Vinh Kính và Tạ Lê Thần lại đuổi xuống hai tầng, vẫn không có đầu mối như trước, có chút uế oải. Bất đắc dĩ, về lại hành lang tầng của phòng mình. Vinh Kính đổi một cái cầu chì khác, bật lại công tắc nguồn điện... Trên hành lang đèn sáng lên.

"Ừm." Tạ Lê Thần trở về phòng liếc mắt nhìn, "Ok ... Áaa!"

"Tạ Lê Thần? !" Vinh Kính đang gắp máy cảm ứng hồng ngoại cho hộp máy đo điện, chợt nghe Tạ Lê Thần hét to một tiếng, anh cũng kinh ngạc, ngẩng phắt đầu lại đụng vào hộp máy đo điện, đau đến mức anh phải xoa đầu. Quay lại nhìn, thấy Tạ Lê Thần đứng ở đầu hàng lang, nhìn chăm chăm cửa sổ hướng ra bên ngoài ở một đầu khác hàng lang.

"Làm gì vậy, hết hồn." Vinh Kính xoa đầu đi qua.

"Vừa thấy một bóng ma... ở bên ngoài rồi chợt biến mất." Tạ Lê Thần chỉ ra ngoài, "Hình dáng bộ xương khô!"

Vinh Kính nhìn một chút ngoài cửa sổ... Bởi vì là khu cao tầng dạng nhỏ, thế nên cửa sổ và tường gắn chặt với nhau, không mở được, không có khả năng có cái gì đi vào.

"Này." Vinh Kính hí mắt nhìn Tạ Lê Thần, giống như có chút không tin nhiệm, "Có phải anh đùa dai không?"

Tạ Lê Thần nhanh chóng lắc đầu, "Không a, tôi sao có thể buồn chán như vậy."

"Anh mà không buồn chán thì còn ai buồn chán nữa." Vinh Kính hoài nghi trái phải nhìn lại một vòng, bốn phía không có tình huống gì đặc biệt.

Trở lại, gắn xong máy cảm ứng hồng ngoại, Vinh Kính lại sai Tạ Lê Thần bưng ra một cái thùng máy diễn dịch tia hồng ngoại cảm ứng khổng lồ chế từ xa, tạo bản vẽ, lắp đặt máy báo nguy cảm ứng hồng ngoại ở xung quanh phòng, toàn bộ hành lang, cửa sổ, góc chết, đương nhiên, trọng điểm là ở bên trong hành lang... Bên ngoài thang máy còn lắp camera giám sát, chờ toàn bộ lắp đặt thỏa đáng xong, trời cũng sắp sáng.

"Hô..."

Trở vào phòng đóng cửa lại, Vinh Kính mệt tới mức ghé vào sofa là không thể động được nữa, Tạ Lê Thần mở cho anh một lon bia, "Uống nhanh rồi ngủ đi một chút."

Vinh Kính lấy bia qua ừng ực ừng ực uống một hơi cạn sạch.

"Lúc cậu uống cũng hồ báo ghê ha." Tạ Lê Thần nhận lại vỏ lon, áo bị Vinh Kính nắm lấy.

"Sao?" Tạ Lê Thần nhìn Vinh Kính gằn trong gang tấc.

Vinh Kính nhìn một lúc lâu, hé hé miệng, nói ra mấy chữ, "Cục đồ ăn!"

Tạ Lê Thần khước miệng giật giật, Vinh Kính ghé vào trên sô pha, ôm gối ngủ.

"Thế này tính là mượn rượu làm càn đó hả?" Tạ Lê Thần thở dài, giơ tay ôm Vinh Kính lên, muốn đưa anh đến giường ngủ, thế nhưng mới vừa đi được hai bước...

"Á!" Tạ Lê Thần hét to một tiếng, buông tay, Vinh Kính ngã lên mặt đất.

"Ừ..." Vinh Kính hít sâu một hơi, xoa cái mông bị va đau nhức, ngẩng đầu nhìn Tạ Lê Thần, "Anh có phải bị thiếu canxi không, dễ dàng bị hù dọa vậy?!"

"Không phải đâu, thỏ! Lần này lớn đó, cậu xem kìa!" Tạ Lê Thần nói rồi chỉ TV, "Nhìn kìa!"

Vinh Kính ngẩn người, quay qua, theo hướng ngón tay Tạ Lê Thần nhìn TV, "Oa!"

Vinh Kính cũng kinh ngạc nhìn không được kêu lên.

"Lợi hại nhỉ?"

"Ừ... Đúng là không thường."

Hai người cùng nhau nhìn chăm chăm TV treo tường, không biết từ lúc nào đã mở. Trên màn hình phát là đoạn phim kinh điển, hình ảnh Sakado đang bò từ trong TV ra.

"Ừm." Vinh Kính đứng lên, đi qua tắt TV, thế nhưng ấn mấy cái, TV vẫn không bị tắt đi.

"TV này có vẻ không phải chúng ta mua, là được lắp đặt cố định từ trước trong phòng." Tạ Lê Thần ôm gối, đơn giản tán thưởng phim kịch dị.

"Ừ." Vinh Kính nhìn quanh cái TV một chút kịch, cuối cùng đơn giản tháo chuỗi điện ra, dỡ TV xuống, bắt đầu dùng tuốc-nơ-vít tháo dỡ, chỉ chỉ tai với Tạ Lê Thần.

"Hả?" Tạ Lê Thần không hiểu, Vinh Kính làm động tác suyt, chỉ chỉ thiết bị kiểm tra đo lường trong rương.

"À." Tạ Lê Thần thoáng chốc hiểu ra, lấy ra máy kiểm tra đo lường lại, bắt đầu kiểm tra khắp phòng, chủ yếu tìm kiếm các loại tín hiệu điện từ nhiễu loạn bất ổn định, cũng chính là các loại máy biến điện năng thành âm thanh, máy nghe trộm gì đó.

Tạ Lê Thần và Vinh Kính đều là người trưởng thành, Vinh Kính còn được huấn luyện chuyên nghiệp, Tạ Lê Thần cũng không phải hạng người hời hợt. Như vậy, chuyện ma quái các loại một vừa hai phải còn giông giống, một khi làm quá mức, trái lại còn gây nghi ngờ.

Từ bóng người không minh bạch vừa nãy lộ diện, rồi đến TV và nguồn điện công tắc... Tạ Lê Thần và Vinh Kính cũng không phải Tiểu Laury sợ ma, tự nhiên hội sản sinh nghi ngờ. Từ dấu hiệu cho thấy, tuyệt đối là có người đang giả thần giả quỷ hù dọa, về phần mục đích có liên quan đến mấy vụ án mạng trước đây không, còn cần kiểm chứng. (Tiểu Laury là một cô bé nổi tiếng ở TQ, thông tin liên quan phiên tự thỉnh giáo Google ca ca)"Kính Kính, ở nhà bếp có củ cải!" Tạ Lê Thần hô một tiếng.

Vinh Kính đi tới, dùng khẩu hình miệng hỏi —— vì sao là củ cải? !

Tạ Lê Thần nhìn trời, ngoắc anh, ý bảo anh leo lên trên ghế. Vinh Kính không thể làm gì khác hơn là giẫm lên cái ghế Tạ Lê Thần đưa tới, giơ tay lục lọi một vòng trong ngăn tủ, phát hiện có một chỗ, được bao lại. Hai người liếc mắt nhìn nhau, Vinh Kính đi lấy một con dao rọc giấy đến... Cắt mở một lớp sơn, từ bên trong rút ra một hộp nhựa màu đen nhỏ.

Vinh Kính nhìn kỹ nhìn, nhíu mày, đó là một microphone không dây. Vỗ vỗ Tạ Lê Thần, Vinh Kính làm ra một tư thế cổ vũ cún con mau tiếp tục tìm xương, sai y tiếp tục tìm.

Chờ Vinh Kính dỡ nguyên cái TV ra , Tạ Lê Thần đã tìm được một tá thiết bị nghe trộm và N microphone không dây. Ngồi dưới đất cảm khái, đúng thật là biết giấu a.

Bỏ hết mọi thứ vào bình phong kín, Tạ Lê Thần ngồi xuống hỏi Vinh Kính, "Hình như thiết bị gián điệp, chỉ dùng để giám sát?"

"Ừm, hẳn là đúng vậy." Vinh Kính khẽ nhú mày, quả nhiên bên trong TV có một thiết bị khống chế.

"Không phải là công ty lắp đặt thiết bị động tay chân đó chứ?" Tạ Lê Thần hiểu kỳ, "Không lý gì sửa sang rồi, mà thứ này vẫn còn."

"Thật ra tôi nghĩ không không thể là công ty lắp đặt thiết bị." Vinh Kính lắc đầu, không đồng ý, "Hẳn là có người sau khi lắp đặt thiết bị xong, động tay chân."

"Vì sao? Trong phòng này có trong kho báu à?" Tạ Lê Thần có chút nghĩ không ra, "Làm gì vậy cần hao tâm tốn phí lắp đặt nhiều máy móc như vậy?"

"Có lý." Vinh Kính hai tay chống cằm, ngồi xếp bằng ở trên giường suy nghĩ, "Hơn nữa vào ở đây, hết lần này tới lần khác đều là mấy kẻ gián điệp thương nghiệp!"

"Oáp..." Tạ Lê Thần ngáp một cái, "Mặc kệ nó, ngày mai nghỉ ngơi, ngủ dậy rồi chậm rãi điều tra." Nói xong, ngã quy.

Vinh Kính còn đang suy nghĩ, tự cảm giác bị Tạ Lê Thần kéo ống tay áo.

Đảo mắt nhìn y, Tạ Lê Thần cười tùm tùm vẫy tay, "Đến đây, Kính Kính, cho tôi ôm ngủ..."

"Anh ôm hôn ma mà ngủ, nữ quý thích dương khí nặng đó!" Vinh Kính mắng xong, dùng gối đánh, để Tạ Lê Thần "tự sinh tự diệt", còn mình đắp chăn ngủ đầu ngủ.

Ngủ thì ngủ, nhưng trong đầu Vinh Kính vẫn tua đi tua lại thông tin mới biết —— chỗ này là nhà ma... Có thể không liên quan gì đến bản thân căn phòng ở hay không? Ở đây dù sao cũng chỉ là cao tầng dạng nhỏ không phải biệt thự, dưới đất không có thể chôn đồ, bên trong tường cũng không

có khả năng giấu cái gì quá lớn! Lý do duy nhất —— có lẽ là vị phú bà chết đầu tiên kia, hoặc là người chết ngay sau đó ở chỗ này.

Nghĩ nghĩ, Vinh Kính mơ mơ màng màng ngủ, trong lúc ngủ mơ nghe thấy tiếng ngáy của Tạ Lê Thần, không hiểu sao lại an tâm, nặng nề ngủ.

...

Ngày thứ hai, Vinh Kính tỉnh lại giữa một loạt tiếng "đình đình đang đang" ồn ào. Nhìn sắc trời bên ngoài ... Hẳn là không còn sớm nữa. Không ngờ mình lại ngủ sâu như vậy, Vinh Kính xoa xoa đầu, thấy trước mắt có vài bóng người lượn qua lượn lại. Trong óc lập tức phản ứng, trong phòng hẳn là chỉ có Tạ Lê Thần mới đúng, vì sao lại nhảy ra thêm mấy người thế này? Nháy dựng lên, chợt nghe được giọng nói quen thuộc, "Tỉnh rồi hả, Kính Kính?"

Vinh Kính mở to hai mắt triệt để tỉnh táo lại, tỉ mỉ nhìn nhìn, ra là Tạ Tảo Thần còn cả Tào Văn Đức đến giúp dọn dẹp.

Tạ Lê Thần đang ngồi xếp bằng trên sofa, nhìn máy tính, Tào Văn Đức ở trong nhà bếp rửa đồ ăn làm cơm, Tạ Tảo Thần chỉnh lý trang phục.

"Hai người đến đây lúc nào?" Vinh Kính cảm thấy có lẽ mình điên rồi, tự nhiên lại ngủ sâu như vậy, có người đến cũng không biết.

"Tôi thả hương an thần." Tạ Lê Thần thấy anh đeo vẻ mặt thất bại, sợ anh luẩn quẩn trong lòng, giơ tay chỉ chỉ mấy cái huân hương trên tủ đầu giường mang về từ Ấn Độ, "Trước đây một người bạn đưa tới, siêu cấp tốt cho an thần."

"À." Vinh Kính thở phào nhẹ nhõm, thảo nào ngủ thoải mái như vậy, tinh thần hưng phấn đứng lên, chạy đi rửa mặt đánh răng. Xoa tóc chạy đến, Vinh Kính nhìn chăm chăm máy tính trong lòng Tạ Lê Thần một chút, "Sao quen mắt thế nhỉ... máy tính của anh ấy."

Tạ Lê Thần nhìn anh, nhếch miệng, "Thì vốn là máy tính của cậu a!"

Vinh Kính biến sắc, phi thân lên sô pha cướp về, "Ai cho anh đụng đến máy tính của tôi!"

"Hê hê, ảnh chụp cậu từ một tuổi đến hai mươi tuổi tôi đều sao chép lại cả rồi , còn có tấm chụp chính diện đang ôm con thỏ nhỏ kia, tôi sẽ in ra để trong ví."

"Không được! Trả lại cho tôi!" Vinh Kính thấy Tạ Lê Thần tay mắt lanh lẹ rút USB bỏ chạy, nhanh chóng đuổi theo.

Hai người từ sô pha phóng lên thăm lại vọt tới giường, làm tung tóe hết chỗ quần áo Tạ Tảo Thần vừa gấp xong, Tảo Thần tức giận đến giơ chân, cầm gối ôm đuổi theo hai người.

Cuối cùng Tạ Lê Thần bị đánh, thế nhưng thành công giữ được USB.

Vinh Kính khí không thuận, vừa gặm thanh năng lượng vừa cầm máy tính kiểm tra tài liệu Kolo gửi , là về mấy người chết và chủ nhân phòng ở trước đây.

"Ăn một miếng này." Tạ Lê Thần đang cầm đĩa mỳ Ý Tào Văn Đức làm đến nịnh nọt, quần một nĩa mỳ nhét vào trong miệng Vinh Kính đang nghiêm túc xem tài liệu.

"Vị được không?" Tạ Lê Thần hỏi.

"Ừm." Vinh Kính nhai nhai, tiếp tục tra tài liệu, "Hơi nhạt."

"Thêm muối." Tạ Lê Thần đưa đĩa cho Tào Văn Đức.

Tào Văn Đức tức giận đến lệch mũi, kéo Tảo Thần đang cầm đĩa chuẩn bị ăn qua, "Đi, Tảo Thần, chúng ta đi ăn, đừng để ý hai tên trạch nam này nữa."

Nói xong, đưa người đi.

"Hừ." Tạ Lê Thần bò lên sô pha ngồi xuống, ăn một miếng rồi đút cho Vinh Kính một miếng, hỏi, "Tra được đầu mối gì không?"

"Ừm, có một chút." Vinh Kính nói cho Tạ Lê Thần, "Có một chỗ rất kỳ quái, vị phu nhân kia bị phán định tử vong rồi được đưa thẳng đến nhà tang lễ... Nghe nói là căn cứ theo di chúc trước khi chết, vì vậy chưa ai thấy thi thể của bà ta.""A?" Tạ Lê Thần nghe xong cũng nhin không được nhúu mày, "Nói như vậy, di chúc của bà ta hình như rất kỳ quặc a!"

"Ừ!" Vinh Kính gật đầu, "Trong di chúc của bà ta không viết sẽ quyên toàn bộ tài sản cho từ thiện, không cho đôi gian phu dâm phụ kia, mà lại nói phải hoá táng di thể mình sao? Cái này rất khác thường a."

"Kính Kính." Tạ Lê Thần giơ tay chọc má Vinh Kính, "Cậu nói câu 'Gian phu dâm phụ' kia dễ thương quá."

Vinh Kính lờm y một cái, tiếp tục nói, "Còn nữa, mấy khách trọ đào mộ kia lúc vào ở, thời gian cách biệt gần như bằng 0, là kiểu đêm nay người này chết, ngày mai người kia đã chuyển vào..."

"Kính Kính."

Tạ Lê Thần đột nhiên vỗ vỗ vai Vinh Kính.

"Đừng có làm loạn nữa." Vinh Kính vung vai.

"Không phải, cậu có nghe được âm thanh kỳ quái gì hay không?" Tạ Lê Thần nói Vinh Kính nghe.

"Tôi bốn phía đều đã lắp máy cảm ứng rồi." Vinh Kính cũng không lo lắng, "Có người tới, sẽ cảnh báo..."

Đang nói, bỗng nhiên, nghe được có âm di di gì đó, giống như là điện thoại di động đặt trước máy tính sinh ra nhiễu điện từ.

Vinh Kính và Tạ Lê Thần liếc mắt nhìn nhau, điện thoại di động của mình chưa từng cầm trên tay, mà là trên bàn trà cách đó không xa, theo lý không có nhiễu mới đúng.

Hai người cùng nghĩ đến ngày hôm qua có một chỗ chưa tìm.

Tạ Lê Thần đưa dao rọc giấy cho Vinh Kính, Vinh Kính nhận dao cắt lớp vải trên lưng sô pha r, quả nhiên, trong lò xo nội bộ của sô pha tìm được một cái loa vô tuyến màu đen, âm thanh là từ chỗ này vọng lại.

"Hừm?" Vinh Kính nhìn chăm chăm một hồi, "Ừm... tìm Sara phân tích một chút."

"Ai, chờ đã." Tạ Lê Thần chọc chọc anh, "Cái này là dẫn âm Bluetooth phải không?"

Vinh Kính nhún nhún vai, "Vậy thì thế nào?"

"Sao? Còn có thứ mà tinh anh như cậu không biết a." Tạ Lê Thần hăng hái, "Tôi trước đây trong một bộ phim điện ảnh từng diễn một vai đặc công, có một đoạn là, nếu như là dẫn âm Bluetooth, có thể nghe qua điện thoại di động và máy tính tìm được địa điểm gửi tín hiệu đó!"

Vinh Kính giật mình, "Thật sao?"

Tạ Lê Thần chà xát tay, lấy máy tính qua, "Xem tôi đây! Bộc lộ tài năng cho cậu coi này."

Chương 35: Giả thần giả quỷ

Tạ Lê Thần tìm khoảng 10 phút, cuối cùng cũng xác định được nơi phát ra tín hiệu. Chỉ là lúc địa điểm mục tiêu xuất hiện, chính khiến Vinh Kính và Tạ Lê Thần kinh hãi bởi vì ở ngay trong nội bộ tiểu khu, hơn nữa, là cùng một tòa nhà!

"Ngay trong tòa nhà này?" Vinh Kính nhíu mày, "Khó trách chúng ta đuổi theo bóng người kia, xuống lầu liền để xông mất!"

"Dududu..." Lúc này, máy tính Vinh Kính vang lên.

Tạ Lê Thần thuận tay điểm mở khung đối thoại video, Kolo xuất hiện trước mắt hai người, "Black Crow White Crow, có nhiệm vụ!" Vinh Kính và Tạ Lê Thần đều hoan hỉ cuối cùng cũng có nhiệm vụ!

"Nhiệm vụ lần này là cấp M, khả năng sẽ có giao tranh, Vinh Kính, kỹ thuật bắn súng của Lê Thần thế nào?" Kolo hỏi.

Vinh Kính còn chưa trả lời, Tạ Lê Thần đã cướp nói, "Vô cùng tốt!"

"Vậy là được rồi, thời gian đã định là buổi tối ba ngày sau, sẽ có xe tới đón hai người, tài liệu cụ thể tôi sẽ gửi đến hộp thư bí mật, chuẩn bị sẵn sàng!" Nói xong, tắt máy.

Tạ Lê Thần hưng phấn, "Cấp M a, Kính Kính!"

Vinh Kính có chút hoài nghi liếc mắt nhìn, "Anh quen với súng ống sao? Học khi nào?"

"Tôi từng bắn bia ngắm rồi a!" Tạ Lê Thần trả lời hùng hồn, "Câu lạc bộ bắn súng tôi là VIP..."

Vinh Kính hít sâu một hơi, "Anh bị khùng hả, bắn bia và bắn người giống nhau sao được? ! Anh có từng bắn người chưa?"

Tạ Lê Thần cười gượng, "Sao có thể."

"Anh..." Vinh Kính đập Tạ Lê Thần một cước, "Ngốc!"

"Á..." Tạ Lê Thần xoa đầu gối bị đập đau, "Cậu đừng giống như làm nũng mà đập tôi được không, tôi sẽ động tâm đó."

Vinh Kính lờm y, "Anh tốt nhất là tìm một địa giới trống trải cho tôi, tôi muốn làm một bãi bắn di động, anh tập luyện cho tôi!"

"Bãi bắn di động?" Tạ Lê Thần chớp mắt, "Cỡ nào? Sân gôn của nhà chính có được không?"

"Có thể!" Vinh Kính liên lạc với Sara, đặt toàn bộ thiết bị súng ống tập huấn.

"Đừng suốt ngày nghĩ đánh đánh giết giết nữa." Tạ Lê Thần cười ha hả chọc Vinh Kính, "Đêm mai đi xem phim nhé?"

"Xem cái đầu anh!" Vinh Kính liếc mắt trừng y, "Tôi phải cấp tốc đặc huấn cho cái cục đồ ăn nhà anh, nhiệm vụ thất bại là chuyện nhỏ, đừng làm mất cái mạng của anh ấy."

Tạ Lê Thần giật mình nhìn Vinh Kính, "Thỏ... Cậu nghĩ mạng của tôi quan trọng hơn nhiệm vụ?"

"Tôi nói vậy." Vinh Kính nhìn trời, "Xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo mà suy nghĩ thôi."

Tạ Lê Thần nhú mày, "Không thú vị!"

"Không được tranh luận." Vinh Kính lại đập y một cước.

Tạ Lê Thần ôm đầu gối, "Tôi phát hiện cậu chuyên bắt nạt tôi."

"Bớt buồn nôn đi." Vinh Kính mở hộp thư bí mật, kiểm tra tài liệu của nhiệm vụ lần này.

"Thế nào?" Tạ Lê Thần qua xem.

"Ừm." Vinh Kính hơi lắc đầu, "Thảo nào cần đến vũ khí, hành động lần này có tính nguy hiểm nhất định."

"Giám hộ?" Tạ Lê Thần nhìn nội dung thư, nhú mày, "Lại giám hộ a, chúng ta là CROW chứ không phải vệ sĩ!"

"Anh nhìn kỹ cho rõ ràng!" Vinh Kính nói cho y đại thể nội dung nhiệm vụ.

Theo nguồn tin đáng tin cậy, tổ chức khủng bố nào đó định bắt cóc một vị giáo sư sinh vật y dược, Triệu Tạ. Thời gian hành động là ba ngày sau trong bữa tiệc sinh nhật của gã. Đã có chuyên gia đến bảo vệ gã, nhiệm vụ của Vinh Kính và Tạ Lê Thần là tham gia tiệc, bổ sung thêm."Bổ sung?" Tạ Lê Thần nghe thế nào cũng có chút chối tai a, "Ý là dự bị sao?"

"Còn không phải toàn là do anh làm hại!" Vinh Kính tiếp tục xem nội dung. Nhiệm vụ lần này, nếu như không có chuyện gì xảy ra như vậy hai người bọn họ dùng bữa uống champagne ở tiệc là được. Nhưng lỡ đâu có chuyện gì, đấu súng kịch liệt là không thể tránh được. Loại tình cảnh đó đối với cục

đồ ăn Tạ Lê Thần như vậy cũng không tránh khỏi quá khắc nghiệt! Mặc dù có tập huấn nhưng thực chiến dù sao cũng là hai dạng khác nhau! Lỡ đâu bị thương, một người thất thủ là có khả năng sẽ chết!

Vinh Kính hơi bất mãn, anh vẫn mơ hồ cảm thấy, Kolo hình như rất nóng lòng muốn Tạ Lê Thần mạnh lên.

Xem tiếp... Thấy cuối thư, còn kèm theo một vài ảnh chụp, đều là ảnh một thiếu nữ, thoát nhìn mười sáu mười bảy tuổi, mặc trang phục punk, có vẻ the trào lưu và rất nổi loạn.

Vừa mới thấy, Vinh Kính nhăn mặt mũi, "Thiếu nữ bất lương!"

"Cậu đừng y như một ông già thế có được không." Tạ Lê Thần bật cười, "Thời đại nào rồi mà còn thiếu nữ bất lương, punk chỉ là một loại văn hóa mà thôi."

Vinh Kính hừ hừ một tiếng, rất phản cảm với hình xăm trên người thiếu nữ!

Tiếp tục xem, sắc mặt Vinh Kính càng thêm xấu xí lên... Ra là nhiệm vụ chủ yếu của anh và Tạ Lê Thần là bảo vệ cô con gái này.

Nữ sinh kia tên Triệu Duệ, 15 tuổi, là con gái một của Triệu Tạ, mẹ chết sớm.

Triệu Duệ đặc biệt nổi loạn, người nào bảo vệ cũng không chịu nhận, thường hay quấy rối. Cô ta rất có khả năng sẽ trở thành mục tiêu dạ tiệc ngày đó bị bắt cóc hoặc sát hại.

Thế nên nhóm Vinh Kính phải làm chính là đảm bảo an toàn tính mạng cho Triệu Tạ đêm dạ tiệc —— bởi vì cô ta là fan cuồng của Tạ Lê Thần.

Tạ Lê Thần khước miệng co quắp, "Fan a..."

"Kolo còn nói, không thể bại lộ thân phận của anh, tôi như trước làm vệ sĩ của anh xuất hành. Anh chỉ cần phụ trách làm Triệu Duệ không chạy loạn, đứng bên cạnh anh nhận sự bảo vệ của những người khác là được!" Vinh Kính chặc lưỡi, "Mỹ nam kế a."

Tạ Lê Thần vui vẻ, giơ tay nắm cằm anh, "Cậu thừa nhận tôi là mỹ nam rồi a?"

Vinh Kính nhắc chân lại muốn đá y, Tạ Lê Thần nhanh chóng dùng gối ngăn lại, không hiểu hỏi, "Nhóm phần tử khủng bố kia muốn bắt cóc giáo sư mà? Làm gì cần giết con gái gã?"

"Có thể là để ngân cao tác dụng uy hiếp." Vinh Kính thở dài, "Tổ chức khủng bố mà, tạo khủng bố chính là mục đích!"

Sau đó, Vinh Kính làm cơm, vừa ăn vừa xem tài liệu, nghiên cứu bản đồ địa hình tổ chức bữa tiệc.

Vinh Kính xem nghiêm túc, Tạ Lê Thần lại đang xem phim, là phim kinh dị, nói ngoại ngữ, huyền thuyên, diễn viên ai ai kêu thét, bộ phim còn có chút nhiễu, rè rè kêu, đặc biệt ồn ào.

Vinh Kính nhăn nài nửa giờ rồi chịu không nổi nữa, cảm tức Tạ Lê Thần, "Anh đang xem cái gì vậy?"

"Đĩa CD a... Chưa xem qua, hình như là quay ở nước ngoài rất nhiều năm trước, rất đòi trụ rất bạo lực!" Tạ Lê Thần giỡn người tại trên sofa, theo thói quen kéo Vinh Kính, kéo đến đâu hay đến đó. Vinh Kính cũng khó hiểu, "CD ở đâu ra?"

"Bên trong ngăn tủ cupa hòng." Tạ Lê Thần thấy Vinh Kính lại muốn trừng mắt, nhanh chóng vỗ vỗ anh, "Tôi kiểm tra qua hết rồi, bên trong không có máy nghe trộm. Cậu đừng lúc nào cũng âm ỉ bùng phát như đang trong thời mãn kinh thế Kính Kính, đến đây, hít sâu..."

Vinh Kính đá văng y, giành lấy cái CD kiểu cũ, đều là đĩa DVD, toàn bộ là phim ma gốc, đĩa CD cảm giác rất cũ.

Vinh Kính nhìn chăm chăm mấy cái đĩa CD đờ ra.

"Làm sao vậy?" Tạ Lê Thần dùng đầu ngón chân ngoắc ngoắc anh.

Vinh Kính bỗng nhiên ngẩng đầu, "Tôi nghĩ đến một việc!"

"Cái gì?" Tạ Lê Thần đẩy anh, "Nói thẳng chút đi!"

"Là thế này." Vinh Kính suy nghĩ một chút, "Trước đây Châu Âu từng có vụ án như vậy, một người phụ nữ bị chồng vứt bỏ, cô ta giả tạo hiện trường mình tự sát. Sau đó mỗi ngày giả ma hù dọa chồng, cuối cùng chồng cô ta phát rồ tự sát."

Tạ Lê Thần nghe xong lời này ngẩn người, "Ý của cậu là, phu nhân tàn tật kia ban đầu, có thể là giả chết? Cũng đúng... Nhìn phương pháp xử lý thi thể, rất gấp gáp."

"Nếu như bà ta chỉ là vì muốn trả thù chồng." Vinh Kính lắc lắc đĩa CD trong tay, "Như vậy chỉ cần hại chết một người là được rồi, vì sao... Còn muốn hại chết hết mấy người người sau đó?"

"Nếu như đối phương là gián điệp thương nghiệp... Hẳn là đều có nội tình gì đó." Tạ Lê Thần suy nghĩ, mở hết mấy hộp đĩa CD khác ra, điểm giống nhau duy nhất là, trên đĩa CD có vết rạn rất sâu.

Hai người đang nghiên cứu, đồng hồ đeo tay của Vinh Kính bỗng nhiên dididi kêu lên.

"Là cảnh báo, có người xông vào!" Vinh Kính nhanh chóng mở thiết bị giám sát một bên... Thấy tại khu thoát hiểm công cộng, cũng chính là vị trí cầu thang thông ra hàng lang, cửa bị mở, một bóng người lén lút chạy vào.

Đó là một người phụ nữ gầy, tóc vàng, thoạt nhìn như là người ngoại quốc. Cầm trên tay lọ sơn phun, đang phun sơn lên tường.

"Phụ nữ? !" Vinh Kính nhìn hình ảnh trên máy theo dõi, nhíu mày, "Sao nhìn quen mắt như vậy nhỉ?"

"Thực sự kỳ lạ a!" Tạ Lê Thần bỗng nhiên vỗ tay một cái, "Kính, tài liệu Kolo ngày hôm qua đưa cho cậu đâu? Phú bà kia đó!"

Vinh Kính cũng nghĩ tới, tìm ra ảnh chụp nhìn... Hai người há to miệng ba sừng sốt —— người phụ nữ kia, và vị phu nhân đã chết trên ảnh chụp, vô cùng giống, chỉ là giống như trẻ hơn một chút.

"Con gái hay là chị em sao?" Vinh Kính so sánh ảnh chụp.

"Ha ha..." Tạ Lê Thần cũng nở nụ cười, "Tôi hiểu rồi!"

Vinh Kính nhú mày, "Hiểu cái gì ?" Ngược nói thầm, vì sao cục đồ ăn so với lão binh như mình lại hiểu sớm hơn? !

Trên mặt Tạ Lê Thần mang theo chút ý cười, giơ tay chọc chọc mũi Vinh Kính, "Nếu như bà ta không tàn phế thì sao? Giả tàn phế giả chán chường, cả người thoát nhìn sẽ già đi rất nhiều. Thế nhưng một khi đứng lên, trang điểm thay quần áo đẹp, tuổi của phụ nữ có thể trực tiếp giảm đi hơn 10 tuổi!" Vinh Kính nghe xong sửng sốt, một lúc lâu mới gật đầu, "Đúng vậy, bà ta có thể giả chết thì cũng có thể giả tàn phế! Nếu như bà ta phát hiện đối phương là gián điệp thương nghiệp... Giả tàn phế có thể khiến cho đối phương thả lỏng cảnh giác, giả chết cũng sẽ không bị nghi ngờ."

"Bất quá phải giả nhảy lầu thế nào nhỉ!" Tạ Lê Thần chỉ chỉ người phụ nữ trên màn hình phun sơn xong, đang xoay người chạy trốn, "Còn nữa, làm gì mà ngay cả chúng ta cũng hù dọa?"

Vinh Kính suy nghĩ một chút, "Hắn là không phải một người... Phòng chừng có đồng phạm!" Nói xong, kéo Tạ Lê Thần ra ngoài.

Quả nhiên... Hàng lang thoát nhìn rất kinh khủng, trên vách tường tuyết trắng là hình sơn máu chảy đầm đìa , cái gì mà "chết" a, "hung" a, thoát nhìn vô cùng gai mắt.

Vinh Kính và Tạ Lê Thần bất động thanh sắc, vào thang máy xuống lầu... Đi tới công ty đại lý làm thủ tục bán phòng ốc cho bọn họ.

Tiếp họ chính là người đại diện trước kia.

Tạ Lê Thần lấy công phu diễn xuất ra, trách cứ cậu ta kể chuyện ma quái tối hôm qua, người đại diện kia nghe vậy kinh hồn táng đảm, nhân viên khác cũng đều đến hóng chuyện.

Vinh Kính nhân cơ hội lục lợi đồng giấy tờ đăng ký phòng ốc lớn trên bàn, tìm được bản vẽ tòa nhà của họ.

Tòa nhà đó là nhà ma, bởi vậy hầu như hơn phân nửa phòng ốc đều bán ra giá thấp, hiện tại đang để trống. Vinh Kính tỉ mỉ tìm một lần, phát hiện tầng 6, tầng 3, còn có mấy phòng tầng dưới cùng chưa có bán được.

Tính toán các tầng lầu, Vinh Kính mỉm cười, hiểu rồi!

Lúc này, có một cô nương xinh xắn đến lôi kéo làm quen với Vinh Kính, Vinh Kính nghe cô gái giải thích tình hình công ty đại lý, nghe nói đại lý này mở đã lâu, người công tác lâu nhất đương nhiên là ông chủ, họ Vương.

"Cho chúng tôi số điện thoại của ông chủ Vương với." Vinh Kính cười nói, "Tôi muốn mua thêm mấy gian phòng, muốn bàn lại giá với ông chủ."

Cô gái lập tức báo số điện thoại cho Vinh Kính.

Vinh Kính trở lại đằng trước, nhẹ nhàng kéo tay áo Tạ Lê Thần, Tạ Lê Thần lập tức cắt đứt câu chuyện, tạm biệt mọi người, theo Vinh Kính đi về.

Về nhà rồi, Vinh Kính lập tức tìm Sara xác định vị trí số điện thoại... Rất nhanh, cái gọi là kỳ tích xuất hiện! Vị trí số điện thoại di động ở ngay trong tòa nhà của nhóm Vinh Kính.

Vinh Kính mỉm cười, nói với Tạ Lê Thần, "Hắn là ở tầng 6!"

"Chắc chắn như thế?"

"Muốn giả nhảy lầu, phương pháp tốt nhất là gì, biết không?" Vinh Kính cười hỏi.

Tạ Lê Thần ngửa mặt lên trời suy nghĩ một chút, lắc đầu, "Không có kinh nghiệm."

"Trước tiên ở trung gian tầng nhảy lầu và tầng gần mặt đất, tìm hai người, kê ra cái nệm lớn! Người nhảy lầu chọn vị trí chuẩn, nhảy xuống đệm. Đồng bọn thứ ba, cùng lúc đó ném một thi thể nữ đã bị làm hỏng mặt xuống, làm ra một khoảng thời gian chênh lệch. Bởi vì trong nháy mắt chuyện đã xảy ra, chỉ cần tay chân nhanh nhẹn, thì người ở cùng tòa nhà với người phụ nữ đó, căn bản sẽ không phát giác dị dạng! Bởi vì nhảy lầu

xảy ra vào buổi tối, nhân chứng cũng không có.""À..." Tạ Lê Thần minh bạch , "Vây tầng 6 đúng là lựa chọn tốt nhất!"

"Hừm!" Vinh Kính cảm thiết bị nghe trộm, cùng Tạ Lê Thần đi đến tầng 6, tiến hành dò xét trong phòng.

Vinh Kính ấn số điện thoại, thông qua thiết bị nghe lén, nghe được trong phòng đúng là có truyền đến tiếng chuôngđiện thoại, hai người nhìn nhau cười, tới tầng 7.

Vinh Kính vừa nhìn, tầng 7 để trống, anh dùng chìa khóa vạn năng mở cửa phòng tầng 7, lấy ra thiết bị khoan không tiếng động.

Tạ Lê Thần nhìn Vinh Kính hành động, "Kính Kính, như vậy có đúng hay không có điểm sát kê dùng điện?"

"Cậu đừng nói, đây có lẽ là một cọc án lừa đảo thương nghiệp rất lớn!" Vinh Kính nói, bắt đầu khoan trên mặt đất, lắp đặt thiết bị nghe lén.

Hai người làm xong trở lại trên lầu, Tạ Lê Thần tiếp tục làm quen với súng ống, Vinh Kính thì đeo tai nghe điện thoại, nghe động tĩnh phía dưới.

"Đêm nay hành động tiếp?" Một giọng nữ truyền đến.

"Ừ." Tiếp đó là một giọng nam, "Hai người này coi tiền như rác vậy mà giàu kinh, tôi không hiểu, biết rõ là nhà ma mà còn vào ở."

"Tìm kích thích thôi, vừa lúc để cho bọn chúng làm kẻ chết thay!" Giọng cười nữ âm hiểm, "Đêm nay hành động, phải đối phó hai tên đó, đúng rồi, anh đưa hai người bọn chúng tới! Chúng tôi xong xuôi rồi, đổ vụ án lên trên đầu bọn chúng, chúng ta có thể bắt ra rồi!"

"Được!"

Vinh Kính và Tạ Lê Thần liếc mắt nhìn nhau —— hiểu rồi, ra là trước na mấy vụ tự sát quý dị, không phải tự sát mà là bị giết! Chỉ là hung thủ lợi dụng đặc điểm nhà ma qua mặt người khác, cảnh sát biết nơi này là nhà ma, cũng sẽ không điều tra nhiều, tưởng sợ hãi mà tự sát.

Thế nên lần này ngay cả bọn họ cũng hù dọa, đồng thời lưu lại trên vách tường chứng cứ phạm tội rõ ràng như thế, là chúng muốn thoát thân, tìm kẻ chết thay a!

Nghĩ tới đây, Vinh Kính lại lấy toàn bộ chỗ đĩa CD kia ra, nhìn kỹ vết rạn trên đó.

"Những cái đĩa này hẳn là rất cũ rồi, thế nên cái nào cũng hư hỏng." Tạ Lê Thần đi qua xem.

"Tôi hiểu rồi!" Vinh Kính nói, "Những cái đĩa này đều là tiếng Anh nguyên bản có đúng hay không?"

"Đúng vậy, phỏng chừng là phu nhân kia mang đến từ nhà cũ ở Nam Phi."

Vinh Kính lại quay về gõ máy tính một trận, cười nhạt một tiếng, "Ngườiip hụ nữ này rất không đơn giản, việc làm ăn của bà ta đã từng thâm hụt tài chính nghiêm trọng, nhưng sau đó đều được bổ sung thần bí trở lại! Hơn nữa công ty này bây giờ vẫn còn đang hoạt động, chủ nhân phía sau màn rất thần bí. Bà ta ở Nam Phi phải đối mặt với khởi tố lừa đảo thương nghiệp và tham ô, thế nhưng bởi vì đã chết, thế nên không có cách nào truy cứu nữa."

Tạ Lê Thần nhận lấy đĩa, "Có thể... Những vết rạn này, là do bà ta dùng hộp đĩa giấu kim cương, lén vận chuyển đến từ Nam Phi, sau đó bán ở chợ đen lấy tiền mặt, biến thành nguồn tài chính tư nhân? !""Những gián điệp thương nghiệp này, rất có thể là một vài cổ đông trong công ty bà ta ở Nam Phi, hoặc là do đối thủ cạnh tranh phái tới điều tra bà ta, nên bà ta giả chết, còn hại chết những ai nghi ngờ điều tra mình!"

"Như vậy là chết vô đối chứng rồi, cao minh a!" Tạ Lê Thần cười, "Nếu như đêm nay bà ta giết chúng tôi, trút hết tội lên đầu chúng ta, thực sự có thể nhờn nhờn ngoài vòng pháp luật rồi!"

"Gặp chúng ta coi như bà ta xui xẻo, giải quyết bọn chúng!" Vinh Kính tìm được Kolo, kể lại tình huống, nói ông thông báo cho cục cảnh sát địa

phương.

Vào ban đêm, cảnh sát thủ sẵn trong hành lang, một lưới bắt hết vị phu nhân kia, ông chủ Vương, cùng với hai người thủ hạ còn chưa biết tình hình. Mà lúc bị bắt, trên tay bọn họ còn có dao và súng, chuẩn bị phá cửa vào giết Vinh Kính và Tạ Lê Thần.

Vụ án chân tướng rõ ràng, nhóm Vinh Kính đoán được tám chín phần mười, vị phu nhân này bị tình nghi tham ô, trốn thuế, buôn lậu, giết người, lừa dối kết hợp nhiều hạng tội danh, cùng trợ thủ của bà ta, đối mặt với án chung thân.

Mà cậu chuyện kinh thiên động địa này, vừa kinh tâm động phách lại thêm tính bí ẩn thành phố, thoáng chốc liền leo lên đầu đề của tất cả các báo, thế nên giá trị toàn bộ tiểu khu tăng cao. Vinh Kính và Tạ Lê Thần lúc này là tiên hạ thủ vi cường, buôn bán lời nứt cổ đổ vách.

Sáng sớm ngày hôm sau, Vinh Kính vừa gặm thanh năng lượng, biên cầm tính toán sổ sách, có chút hình dáng bé Ham Tiền.

Tạ Lê Thần ở một bên cười anh, "Thật đúng là nhìn không ra, lúc cậu vừa tới nghiêm túc y như núi băng vậy."

"Núi băng chỉ dùng để hình dung người lạnh lùng, anh cũng nói tôi khi đó nghiêm túc mà! Nghiêm túc và lạnh lùng là hoàn toàn bất đồng, anh đầu đuôi mâu thuẫn, mau đi học bổ túc ngữ văn đi!" Vinh Kính vẫn lời nói ác độc như cũ không thay đổi, "Còn nữa, có xem đĩa vận dụng súng ống không? Lát nữa, tôi phải dẫn anh đi thực chiến diễn luyện!"

Tạ Lê Thần nhìn trời, lười biếng lấy đĩa ra xem.

Lúc này, chuông cửa reo, Vinh Kính ra ngoài, ký nhận thùng lớn Sara phái chuyên gia đưa tới.

Mở cái thùng lớn ấy, rầm một tiếng... Trang bị dùng để làm bãi bắn di động rơi lả tả, còn có các loại súng ống đạn dược.

"Này!" Tạ Lê Thần kêu sợ hãi một tiếng, "Con thỏ chết tiệt, cậu buồn bán súng ống đạn được a!"

"Tôi có giấy phép dùng súng mà! Hơn nữa những thứ này đều là súng ống dùng cho giáo luyện." Vinh Kính lờm y một cái, "Giấy phép mang súng của anh Kolo đã giúp anh đi xin." Nói rồi, giơ tay chỉnh lý công cụ, "Đúng rồi, anh biết không, trong tương lai súng ống có thể không khiến người tử vong nữa!"

"Sao?" Tạ Lê Thần không rõ.

"Đạn trong tương lai có khả năng được cải tiến." Vinh Kính đưa một khẩu súng lục màu bạc siêu cool cho Tạ Lê Thần, "Đạn được thay đổi thành sau khi va chạm sẽ sinh ra dòng điện và lực cản cường đại, đạt hiệu quả chế phục kẻ thù nhưng không cướp đoạt mạng người!" "Có ý gì a?" Tạ Lê Thần không hiểu.

"Tức là một khi anh trúng đạn, vậy anh sẽ bị điện giật ngất xỉu! Đâu đạn sẽ không xuyên qua thân thể anh!"

"Cái này khá là bảo vệ môi trường a." Trên mặt Tạ Lê Thần hiện lên một tia bồn chồn.

Vinh Kính khinh bỉ lờm y, "Nhặt nhèo! Không chút hài hước!"

Tạ Lê Thần ném súng, "Cậu sao mà dễ thương như vậy?!"

Chương 36: Không hoàn toàn biến thái

Vinh Kính và Tạ Lê Thần chuẩn bị huấn luyện bắn súng, hai người lái xe tới nhà cũ của Tạ Lê Thần.

Trên sân gôn, quản gia đưa các nữ hầu và người làm vườn, dựa theo bản vẽ Vinh Kính cho, lắp đặt bia ngắm. Vinh Kính dùng nhà kính thủy tinh để trồng hoa hồng, cải tạo thành phòng làm việc.

Nâng bàn lên, Vinh Kính bắt đầu lắp súng.

"Ha ha." Tạ Lê Thần ngồi ở xích đu giữa bụi hoa hồng phía sau, nhìn Vinh Kính cười khúc khích.

"Sao vậy?" Vinh Kính thuận miệng hỏi một câu.

"Thỏ Kính, cậu có xem Vua Súng chưa?" Tạ Lê Thần hai tay nâng cằm hỏi.
(Vua Súng: Thương Vương, tên một bộ phim TQ)

Tuy hỏi, nhưng thật ra y không kỳ vọng Vinh Kính sẽ trả lời, bởi vì con thỏ này không có khả năng cảm thấy hứng thú với các loại tiết mục điện ảnh và truyền hình.

Không ngờ Vinh Kính quay đầu, hơi nhếch khóe miệng, lộ ra một người nét cười.

Tạ Lê Thần ngẩn người, giật mình, "Xem rồi a?"

"Ừ." Vinh Kính gật đầu, "Tôi cũng rất thích xem phim."

"Vậy thật đúng là khiến tôi có chút bất ngờ." Tạ Lê Thần đên bên bàn lấy cái ghế, kéo qua ngồi xuống, hỏi, "Thích xem phim bắn nhau hay phim cảnh sát bắt tội phạm?"

Vinh Kính nhún nhún vai, "Đều thích."

"Vậy cậu nói... Giết người thực sự có nghiệm không?"

"Sao có thể, anh không hiểu bộ phim đó sao?" Vinh Kính gãi gãi cằm, "Đó chỉ là đối với biến thái cuồng giết người bẩm sinh mà nói thôi."

"Vậy thứ đó đúng là bẩm sinh?" Tạ Lê Thần nâng cằm, "Thường sẽ có trắc nghiệm tâm lý về mặt này."

"Đó đều là gạt người." Vinh Kính hời hợt nói, "Nếu như một người có thể cường đại đến mức được xưng là biến thái, anh nghĩ một trắc nghiệm tâm lý đơn giản là có thể thí nghiệm ra?"

"Ừm... Vậy cậu cho tới bây giờ, có từng gặp phải kiểu biến thái đó chưa?"
Tạ Lê Thần hiểu kỳ.

"Có." Vinh Kính gật đầu, "Lúc tôi còn làm cảnh sát, chuyên môn phụ trách điều tra loại vụ án trọng đại này, đối phó đều toàn mấy kẻ có thể được xưng là biến thái."

"Không tệ ha, nghe rất thú vị." Tạ Lê Thần khoe miệng nhoẻn một chút, nhìn ra được, cậu ấy hình như tâm trạng đang tốt.

Vinh Kính lắp súng xong đưa cho y, "Cầm."

Tạ Lê Thần nhận lấy, Vinh Kính đưa y ra bên ngoài, thấy sân gôn đã hoàn toàn biến thành một bãi bia huấn luyện bắn súng. Vinh Kính không khỏi tán thán, "Động tác nhanh như vậy... Quản gia rất có khả năng a!"

"Cái đó là tất nhiên." Tạ Lê Thần nhìn khẩu súng trong tay, hỏi Vinh Kính, "Rồi sao nữa?"

"Anh trước đây từng bắn bia ngắm rồi đúng không? Kỹ thuật bắn súng không tệ?"

"Tôi đã nói rồi, tôi rất am hiểu, kỳ thực là không có gì hay để mà luyện thôi." Nói Tạ Lê Thần giơ súng, bắn về các bia ngắm phía xa xa, trúng hồng tâm, quả nhiên là kỹ thuật bắn súng tốt.

"Đi động thì sao?" Vinh Kính ấn nút khổng chế, các bia ngắm bắt đầu di động bất quy tắc xung quanh trên quỹ đạo.

"Thế cũng không làm khó được tôi." Tạ Lê Thần nâng súng, cũng dùng tốc độ khá nhanh hoàn thành lần bắn... Kỹ thuật bắn súng rất chuẩn. Vinh Kính dám xác định loại kỹ thuật này còn hơn nhiều đại đa số nhân viên cảnh sát.

"Vậy làm lại một lần." Vinh Kính nhẹ nhàng vẫy tay về xa xa, sau đó ấn nút.

Bia ngắm lại di động, Tạ Lê Thần nhíu nhíu mày, "Lại nữa sao?"

Vinh Kính mỉm cười... Lúc này, thấy phía trước bia ngắm, có hai nữ hầu chậm rì rì đi lại.

"Làm cái gì vậy?" Tạ Lê Thần ngẩn người.

"Bắn đi." Vinh Kính đeo tai nghe, "Chỉ cần tránh hai người người sống kia ra, độ khó y như trước rồi, không có gì khác nhau."

Tạ Lê Thần nhíu mày, nếu như bắn trúng người thì không thể đùa giỡn.

Cẩn thận nhắm ngay mấy bia ngắm đang cách xa nữ hầu, nổ súng bắn, sau đó lại bắn bia ngắm ở bên cạnh nữ hầu... Độ chuẩn kém một khúc xa so với lần đầu.

Tạ Lê Thần hiển nhiên có chút mất hứng.

Vinh Kính cũng cười, vẫy tay về xa xa... Lúc này, thấy toàn bộ mọi người trong nhà đều tới, mở party ngay trước mấy cái bia ngắm.

Tạ Lê Thần kháng nghị, "Này! Có không cần phải như vậy không? Nếu như bắn trúng người thì làm sao?"

Vinh Kính cười, "Hiện tại này, còn đỡ hơn bữa tiệc sinh nhật của Triệu Tạ, quy mô chỉ bất quá là một phần mười. Đến lúc đó hoàn cảnh càng hỗn loạn hơn, nếu như bọn cướp bắt cóc con tin chạy vào trong đám người, thì anh làm sao? Hoặc là trong đám người anh thấy phần tử khủng bố định tập kích mình, thì anh làm thế nào phản công lại không gây thương tổn đến đoàn người? Phần tử khủng bố sẽ không quan tâm đến quan khách dự tiệc có gặp nguy hiểm gì không, bởi vậy đối chiến thì bản thân anh bị rơi vào thế hạ phong, như vậy có chuẩn bị tâm lý chưa?"

Tạ Lê Thần buông súng, "Được rồi, tôi hiểu rồi, rắc trở tầng tầng! Thế nhưng nói thật, kiểu này thuộc về kinh nghiệm lâm chiến phải không? Là phải tích lũy theo tháng ngày, không phải vấn đề mà đặc huấn có thể giải quyết chứ nhỉ?"

"Người luôn luôn có lần đầu tiên mà." Vinh Kính chậm rãi nói, "Hay là anh đang tìm cơ trốn tránh?!"

"Này!" Tạ Lê Thần giơ tay tính tóm sau gáy Vinh Kính, "Con thỏ chết tiệt a, tôi chưa nói không luyện nha, dám xem thường tôi!""Chí ít, do dự so với

tự tin mù quáng tốt hơn." Vinh Kính ngăn Tạ Lê Thần, nói, "Chí ít anh không phải một tên biến thái máu lạnh không chịu trách nhiệm."

"Nói như vậy... Tôi không có tiềm chất làm kẻ ác?" Tạ Lê Thần thần sắc bỗng nhiên nghiêm nghị lên, nghiêm túc hỏi, "Tôi còn tưởng rằng CROW vì như vậy mới cảm thấy hứng thú, vì tôi có tiềm chất trở thành biến thái cuồng giết người."

"Sao có thể." Vinh Kính không hiểu gì nhìn y, "Sao anh lại nghĩ thế?"

"À... Vài năm trước, hồi quay một bộ phim." Tạ Lê Thần tìm một cái ghế cạnh bàn, ngồi xuống, nói chuyện phiếm với Vinh Kính.

"Lúc đó cảnh trường quay, bởi vì người giữ đạo cụ dùng loạn gậy ra một vụ nổ loại nhỏ, dẫn đến bị thương tử vong. Lúc đó không biết vì sao, lúc cảnh sát đang điều tra hung án, có một người kinh nghiệm vô cùng phong phú theo dõi tôi."

"Anh có chỗ nào đáng cho hẳn nghi ngờ sao?" Vinh Kính hỏi.

"Ai biết a, có thể là vừa lúc đi ngang qua thấy chúng tôi quay phim, sau đó chạy tới hỏi một vài vấn đề ngạc nhiên cỡ quái, sau đó bắt đầu theo dõi tôi." Tạ Lê Thần cười có chút bất đắc dĩ, "Sau khi xác định là một sự cố, nhưng người cảnh sát đó vẫn dõi theo tôi, thường hay xuất hiện lúc tôi công khai hoạt động."

"Anh có thể đi khiếu nại ông ta quấy rầy anh!" Vinh Kính nhíu mày.

"Ông ta có vẻ qua thêm một năm nữa là về hưu rồi, trước khi cảnh sát về hưu nếu bị trách cứ, chẳng phải là không còn cách nào lấy lương hưu sao." Tạ Lê Thần nhún nhún vai, "Tôi từ trước đến nay kính già yêu trẻ, nhưng đáng tiếc, nửa năm sau, trong một vụ bất ngờ đã bỏ mình."

Vinh Kính nghe đến đó, đảo mắt nhìn Tạ Lê Thần, một lúc lâu mới hỏi, "Đối với người cảnh sát kia, bên cạnh anh còn có ai biết ông ta quấy rầy anh không?"

"Rất nhiều người đều biết." Tạ Lê Thần bật cười, "Bởi vì ông ta đã từng trước mặt rất nhiều người nói tôi nhất định sẽ trở thành một tên cuồng giết người, lúc đó truyền thông đưa tin rất kinh khủng, hình như tất cả mọi người đang chờ xem tôi bị bắt quy án."

"Đừng để ý đến ông ta." Vinh Kính ra hiệu cho những người tham gia "diễn xuất" rời đi, phân loại bia di động, một bộ phận là người không thể thương tổn, một phần khác là sát thủ, cần bắn chết. Nói số hiệu cho Tạ Lê Thần, nói Tạ Lê Thần thử lại lần nữa.

Tạ Lê Thần giơ súng lên, muốn bắn súng trước, chợt nghe Vinh Kính đột nhiên hỏi, "Anh có phải sợ năng lực của chính mình không?"

Tạ Lê Thần sửng sốt, "Hả?"

Vinh Kính nhìn y hỏi, "Loại năng lực phục chế nhân cách này, khiến anh có đôi khi không phân biệt rõ bản thân mình là ai?"

Trên mặt Tạ Lê Thần thản nhiên, giơ súng lên, bắn hết toàn bộ số đạn, khá hoàn mỹ, nhưng trên mặt y lại không có nét cười đặc ý thường trực.

Buông súng, Tạ Lê Thần không quay đầu lại, hỏi Vinh Kính, "Cậu cũng nghĩ như thế sao?"

Vinh Kính ngăn người, "Cái gì?" "Cậu cũng hiểu được, tôi có một ngày sẽ không khống chế được năng lực của chính mình, biến thành biến thái cuồng giết người?" Tạ Lê Thần quay đầu lại nhìn anh.

Vinh Kính nhìn không chuyển mắt Tạ Lê Thần một hồi lâu, mở miệng, "Anh diễn với xem phim kinh dị chắc nhiều lắm rồi hả?"

Tạ Lê Thần dừng một chút, mờ mịt nhìn Vinh Kính.

"Anh ngốc sao?" Vinh Kính hung hăng giáo huấn Tạ Lê Thần, "Tôi có thể một quyền đánh chết người, thế nhưng cho đến nay tôi cũng có bị năng lực của tôi khống chế đi giết người đâu!"

Tạ Lê Thần gãi gãi đầu.

Vinh Kính đạp y một cước, "Chỉ cần là người đầy đủ tứ chi, ai cũng đều có năng lực hại người, thế nhưng đại đa số mọi người lại chưa từng hại người!"

Tạ Lê Thần tiếp tục gãi đầu.

"Chạy vòng quanh sân gôn hai mươi vòng." Vinh Kính cầm giận quay lại, tiếp tục lặp sủng.

"Hả? !" Tạ Lê Thần trợn tròn mắt, "Chạy? Không phải luyện sủng sao?"

Vinh Kính hung hăng buông sủng, liếc mắt trừng y, "Nhìn anh chướng mắt!" Nói xong, xoay người vào nhà kính trồng hoa ngồi xuống, quản gia bưng tới hồng trà và điểm tâm cho anh, khuyên anh bớt giận, thiếu gia rất bốc đồng.

Tạ Lê Thần mí mắt dựng thẳng, nhưng cuối cùng vẫn chạy, thấy chúng nữ hầu trừng mắt há hốc, đều nghị luận —— Vinh Kính này và thiếu gia đến tột cùng là có quan hệ gì a? Thiếu gia không ai bì nổi thế mà anh ta nói gì nghe nấy.

Vinh Kính uống trà, thấy Tạ Lê Thần chạy xa, quản gia cùng mọi người cũng đều không ở trong nhà kính nữa, mượn máy tính, mở video gọi Kolo.

Kolo kết nối điện thoại, Vinh Kính nhờ hỗ trợ tra một chút, người cảnh sát theo dõi Tạ Lê Thần, chính là vị bất ngờ tử vong kia, cái chết của ông ta có cái gì dị dạng không.

Lúc này, Vinh Kính gác chân tựa trên xích đu đẩy đẩy, suy nghĩ.

Lúc trời sắp tối, Tạ Lê Thần cuối cùng cũng chạy xong vòng thứ 20, nâng đôi chân nặng trĩu trở về, tiến vào phòng khách, thấy Vinh Kính khoan khoan khoái khoái ngồi bên bàn trà, hưởng thụ trà Pu'er mà nữ hầu pha cho anh.

"A... A..." Tạ Lê Thần vừa ngã vào, vừa ghé lên đệm thờ dốc, giơ tay chỉ vào Vinh Kính, "Chết... Chết..."

Vinh Kính giơ tay thả ly trà bên tay cho y.

Tạ Lê Thần nhắc lên uống một hơi cạn sạch, hỗn hển, "Tôi vẫn không rõ, ông đây dựa vào cái gì phải nghe lời cậu?"

Thấy y hỗn hển, Vinh Kính đặt một phần tài liệu ở trước mặt y.

"Gì vậy?" Tạ Lê Thần cầm lấy tài liệu, thấy trên đó là tin tức liên quan đến người cảnh sát trước đây điều tra mình, nhin không được nhúu mày.

"Tôi tìm được nhật ký bản gốc của ông ta." Vinh Kính bỗng nhiên mở miệng.

"Thật hay giả?" Tạ Lê Thần giật mình, "Cậu xuất thân từ KGB hay là MI6 vậy? Loại này cũng có thể tra được?" (KGB là tổ chức gián điệp Liên Xô, MI6 là cơ quan tình báo bí mật của Anh)"Cho anh xem một phần này, rất thú vị." Vinh Kính đưa vài tờ văn kiện sao chép cho Tạ Lê Thần.

Tạ Lê Thần cầm lấy xem, thấy có một đoạn viết như thế này:

Hôm nay lại gặp cậu ấy. Thế nhưng mình không có dũng khí tiến lên xin lỗi cậu ấy. Những ngày như thế này không biết lúc nào mới có thể ngừng, mỗi ngày đều rất áy náy. Cậu thanh niên kia thoạt nhìn rất chín chu, thế nhưng cậu ấy hầu như không có bạn bè, rất cô độc. Mình lên án cậu ấy không lý do, nhất định đã tạo ra rất nhiều thứ phức tạp cho cậu ấy, truyền thông đưa tin trắng trợn, ảnh hưởng đến danh dự của cậu ấy. Nhưng mình vẫn không có dũng khí đi xin lỗi cậu ấy... Nói cho cậu ấy biết, những lời này, là kẻ đó, dẫn dụ mình nói như vậy!

"Kẻ đó?" Tạ Lê Thần đọc xong, mờ mịt nhìn phía Vinh Kính, "Kẻ nào?"

"Cái này thì phải hỏi anh a." Vinh Kính đưa một khẩu súng màu bạc rất đẹp cho Tạ Lê Thần, còn có giấy phép dùng súng.

"Tôi..." Tạ Lê Thần kinh ngạc chỉ chỉ chính, "Cho tôi?"

"Ừ." Vinh Kính cầm ly uống một ngụm, lại híp mắt nhếch khóe miệng, đó là biểu cảm thường xuyên có khi anh thấy thỏa mãn vui sướng.

"Muốn giấy phép dùng súng không phải còn thi khảo sát sao?" Tạ Lê Thần há há miệng.

"Toàn bộ quá trình anh vừa được huấn luyện tôi đều đã ghi lại giao cho Kolo xét duyệt. Ông ấy vô cùng thoả mãn với biểu hiện của anh." Vinh Kính giơ tay vỗ vỗ vai y, "Cuối cùng cũng không làm tôi mất mặt!"

"Vây..." Tạ Lê Thần thu hồi súng, có chút mất tự nhiên, "Cảm ơn..."

Mắt Vinh Kính nheo lại hơn, tiếp tục uống trà.

Tạ Lê Thần ho khan một tiếng, cảm thấy bầu không khí có chút xấu hổ, nhưng vẫn hỏi một câu, "Cậu đi điều tra người cảnh sát kia, là vì tôi a?"

Vinh Kính vốn định tiếp tục chuỗi lời ác độc, nói cái gì mà chỉ vì phải bảo đảm đối tượng hợp tác an toàn, đừng để bị cục đồ ăn nhà anh cản trở các loại, nhưng lời lên đến bên mép rồi lại bị nuốt vào.

Buông ly trà, Vinh Kính lảng sang chuyện khác hỏi một nữ hầu xinh đẹp bên cạnh, "Đêm nay có cái gì ăn ngon không?"

"Vinh thiếu gia muốn ăn cái gì ạ?" Nữ hầu hiển nhiên rất thích Vinh Kính.

"Ăn lẩu đi." Vinh Kính nói, "Đúng rồi, chuẩn bị nhiều thức ăn một chút, thiếu gia nhà cô ăn xong, buổi tối còn phải tập huấn."

"Còn tập huấn? !" Tạ Lê Thần thê thảm, "Không phải đã đạt tiêu chuẩn rồi sao?"

"Anh sợ cái gì?" Vinh Kính đá y một cước, "Buổi tối là huấn luyện lý luận, đi tắm mau!"

Tạ Lê Thần bị đá đi, chạy đi tắm rửa thoải mái, mây đen trong lòng đã sớm tan. Ghé vào trên thành bồn, dùng ngón tay ướm vẽ hình một con thỏ hoạt hình dễ thương trên nền đá màu đen, Tạ Lê Thần khóe miệng có nét cười rõ ràng rất đáng yêu nha.

Tắm rửa xong, hai người vừa ăn vừa học tập "Lý luận".

"Giáo sư sinh hóa nhiều tiền như vậy sao?" Tạ Lê Thần vừa nhúng thớt dê vừa xem tài liệu, "Nhà xa xỉ như vậy? Không phải người nghiên cứu khoa học đều rất bình đạm sao?" "Gã trước đây là một thương nhân." Vinh Kính trả lời, "Chế thuốc."

"Chế thuốc gì mà nhiều tiền như vậy?" Tạ Lê Thần hiếu kỳ hỏi một câu.

Vinh Kính cười nhạt một tiếng, "Thứ thuốc kiếm được nhiều tiền nhất."

Tạ Lê Thần nhú mày, "Buôn lậu ma túy?"

"Xác thực mà nói, là phát triển ma túy hóa học thay thế cho ma túy tự nhiên, gã có một biệt hiệu, gọi là Bố già ma túy."

"Chúng ta làm gì phải bảo vệ một kẻ như thế?" Tạ Lê Thần nhú mày, "Chết sớm còn ít hại người hơn."

"Gã hiện tại đang giúp nghiên cứu thuốc giải độc, còn có mấy thứ loạn thất bát tao khác... Nói chung có thể cứu người gì đó." Vinh Kính buông tài liệu, "Một kẻ tội ác tày trời, cho dù có chết, người bị gã hại chết cũng không có khả năng sống lại. Gã vẫn bị bí mật giam lỏng, ngoại trừ làm nghiên cứu ra, còn có thể dùng gã dẫn dụ đám đồng bọn sau này là đối thủ trong quá khứ."

"Nói cách khác." Tạ Lê Thần hỏi, "Xuất phát từ chủ ý của gã, chưa chắc không muốn bị phần tử khủng bố bắt cóc, có đúng không?"

"A." Vinh Kính lắc đầu, "Cái này tôi thật sự nhìn không ra, tuy rằng nghe nói gã đã cải tà quy chính, đồng thời vô cùng hối hận, thế nhưng còn nhớ câu lời thoại phim kia như thế nào không..."

Tạ Lê Thần cầm lấy lon bia nhẹ nhàng cụng với Vinh Kính, "Giết người sẽ nghiệm ... Biến thái đều là bầm sinh."

Chương 37: Ngoài lề

Tạ Lê Thần thông qua huấn luyện, nhờ thiên phú siêu cường, đã học được cách sử dụng toàn bộ súng ống và một ít vũ khí lạnh Vinh Kính chuẩn bị cho y.

Nói đến vũ khí lạnh, ngoài dự liệu của Vinh Kính, Tạ Lê Thần tuy rằng đều học được cách dùng, nhưng biểu hiện thiếu hứng thú.

Qua một khoảng thời gian quan sát gần đây, Vinh Kính còn phát hiện Tạ Lê Thần rất ghét hình ảnh lưỡi dao sắc bén cắm trên da thịt giết lại tạo thành một lỗ hồng, máu tươi phun trào... Tuy rằng diễn rất nhiều bộ phim đề tài bạo lực, nhưng cũng chỉ là phim cần, Tạ Lê Thần bình thường hầu như không có thứ gì tiêu khiển, chỉ xem báo chí và tin tức và vân vân, một chút dấu hiệu ấu trĩ cũng không có.

Vinh Kính nhét thanh năng lượng vào trong miệng rồi vỗ vỗ ngực nhai nuốt, lưu lại một ngày nữa của 《 nhật ký quan sát cục đồ ăn 》 , chuẩn bị nghiên cứu thêm nhiệm vụ ngày mai, làm chuẩn bị cuối cùng rồi đi ngủ.

Uống phân nửa ly sữa trước khi ngủ, Vinh Kính thấy Tạ Lê Thần tại trên giường nằm úp sấp trứ nhìn một quyển tạp chí, vừa nhìn vừa lắc đầu, giống như đang suy nghĩ cái gì.

"Này."

Vinh Kính đang cầm ly sữa vừa vươn qua, Tạ Lê Thần khép tạp chí lại nhét vào chăn, "Có thể ngủ chưa?"

Vinh Kính lập tức nheo mắt có chuyện!

"Anh vừa xem cái gì?" Vinh Kính uống một ngụm sữa, tìm kiếm trong chăn.

"Ha ha, tạp chí người lớn, trẻ con không thể xem!" Tạ Lê Thần giữ chặt chăn, "Ngủ đi ngủ đi, ngày mai còn phải hành động.""Thật không..." Vinh Kính uống xong sữa, buông ly trở về bên phần giường của mình ngủ.

Tạ Lê Thần tắt đèn cũng chuẩn bị ngủ, 10 phút sau... Một loạt tiếng soàn soạt soàn soạt truyền đến, bên trong chăn đại loạn.

"Này!" Tạ Lê Thần chui ra khỏi chăn, "Thỏ, cậu làm gì vậy? Khuya khoắt rồi thế này có tính là mời gọi không đây?"

"Năm mơ!" Vinh Kính cấp tốc trở về bên phần giường mình, cầm trong tay tạp chí vừa nãy Tạ Lê Thần giấu, mở đèn bàn xem...

"Á!" Vinh Kính kêu thảm một tiếng, dùng tạp chí đập Tạ Lê Thần.

"Đã nói là tạp chí người lớn rồi mà! Ai bảo cậu vẫn muốn xem, sắc thỏ!" Tạ Lê Thần còn hùng hồn giáo huấn Vinh Kính.

"Biến thái, đi xem thứ này!" Vinh Kính chui vào chăn tắt đèn ngủ.

Tạ Lê Thần thu lại tạp chí cất vào trong ngăn kéo tủ đầu giường... Nó là tạp chí đàn ông nước ngoài vừa nãy y đi ngang qua cửa hàng tiện lợi mua. Vốn y muốn xem thử bản thân mình đến tột cùng có bao nhiêu thú tính với những người đàn ông đẹp, bất quá xem qua một lượt, phát hiện mình chẳng có cảm giác gì với các mỹ nam trên tạp chí cả, không phải cơ thể quá khoa trương, thì cũng là ngũ quan có chỗ thiếu hụt... Nói chung vẫn là con thỏ đẹp! Y bỗng nhiên nghĩ, bằng không chụp một album cho Vinh Kính xem, cùng loại album chân dung... Vinh Kính nhất định rất ăn ảnh, còn có thể thường xuyên thưởng thức.

Nghĩ tới đây, Tạ Lê Thần bò xuống giường, chạy đến phòng thay quần áo cách gian, gọi điện thoại cho Tào Văn Đức.

Khó khăn lắm điện thoại mới kết nối, Tào Văn Đức kháng nghị, "Nói bao nhiêu lần rồi, qua mười hai giờ đừng có quấy rầy em!"

"Văn Đức, cậu ngày mai giúp anh mua một bộ thiết bị chụp ảnh." Tạ Lê Thần nói, "Loại tốt."

"... Anh thích chụp ảnh từ khi nào vậy?" Tào Văn Đức ngáp một cái, "Anh chưa nghe nói qua sao, muốn gặp xui xẻo, thì ngoại tình, còn muốn phá sản, thì chơi máy ảnh SLR! Thứ đó là một cái vực không đáy, tốn tiền lại vô nghĩa, mua một cái máy thẻ là được rồi."

"Không được, phải chất lượng cao!" Tạ Lê Thần nghiêng răng nghiêng lợi, "Phải có góc độ 360 cùng tất cả cá phương hướng, tốt nhất còn có thể xuyên thấu bằng tia!"

"Anh có biết xấu hổ không a!" Tào Văn Đức cũng tỉnh giấc rồi, cảm giận nói, "Làm gì vậy? Định giở trò với Kính Kính?"

"Không phải!" Tạ Lê Thần cười ha hả, "Anh muốn chụp một album riêng cho Vinh Kính!"

"Ờ..." Tào Văn Đức do dự một chút, sau đó chợt nghe Tào Thần nằm bên mơ mơ màng màng hỏi một câu, "Ai vậy? Khuya thế này rồi."

Điện thoại không có tiếng, phỏng chừng là Tào Văn Đức bịt ống nghe thương lượng với Tạ Tảo Thần.

Một lát sau, điện thoại đầu kia truyền đến giọng Tào Văn Đức, "Đi, ngày mai phải đi mua nguyên bộ thiết bị chụp ảnh, đúng rồi, còn tiện thể cấp cho anh camera bỏ túi mà mấy tên gián điệp dùng, chụp xong là của chung a!"

"Ừ! Nhớ ngày mai cho anh a!" Tạ Lê Thần rất hưng phấn cúp điện thoại, quay đầu lại mở cửa, Vinh Kính đang ngồi xõm ở đó, nghiêng mặt dán tai vào cửa."Oa..." Tạ Lê Thần kinh ngạc giật mình đặt mông ngồi xuống đất, nhìn Vinh Kính, "Cậu đến đây từ lúc nào?"

Vinh Kính hí mắt nhìn y, "Anh gọi điện thoại cho ai?"

Sự căng thẳng của Tạ Lê Thần hòa hoãn lại, Vinh Kính chưa nghe được!

"Anh..."

Vinh Kính nói còn chưa dứt lời, Tạ Lê Thần lập tức chuyển trọng tâm câu chuyện, "Đúng rồi, cậu mỗi buổi tối đều viết cái gì vậy a? Nhật ký hay là blog?"

Vinh Kính lập tức mặt cứng ngắc, tự nhủ bất luận thế nào cũng không thể để Tạ Lê Thần biết mình đang viết 《 nhật ký quan sát cục đồ ăn 》, liền lắp bắp nói, "Ờ... Có... Có viết cái gì đâu."

Tạ Lê Thần vốn chỉ là thuận miệng hỏi một tiếng, muốn dời đi lực chú ý của Vinh Kính, qua loa tặc trách cho xong chuyện này, không ngờ, Vinh

Kính thực sự có chuyện gì gạt mình. Chẳng lẽ cậu ấy mỗi ngày trước máy tính gõ tới gõ lui, là đang làm cái gì đó không thể để mình biết?

Vinh Kính nhanh chóng đứng lên, trở lại ngủ.

"Khụ khụ." Tạ Lê Thần đi ra ngoài, "Kính Kính, máy tính cho tôi dùng một..."

Chữ "chút" còn chưa kịp xuất khẩu, chợt nghe Vinh Kính nói một câu, "Không được!"

"Làm gì vậy nhỏ mọn vậy chứ? !" Tạ Lê Thần bất mãn.

"Máy tính có mật mã, anh vào không được!" Vinh Kính trở mình chặn, "Mau ngủ, ngày mai tinh thần không tốt nếu như không hoàn thành được nhiệm vụ cho anh biết tay! Cục đồ ăn."

Tạ Lê Thần không thể làm gì khác hơn là trở lại nằm xuống, trong lòng vẫn có một vướng mắc, Vinh Kính gạt y nghiên cứu cái gì nhỉ?

Vinh Kính cũng nằm xuống, cũng đồng dạng nghi hoặc. Tạ Lê Thần vừa gọi điện thoại cho ai?

Hai người ôm tâm tư khác nhau, "cùng giường khác mộng" tới hừng đông.

Sáng sớm thức dậy, chợt nghe chuông cửa reo, Tào Văn Đức vác bao lớn bao nhỏ đi vào.

"Cái gì đây?" Vinh Kính mở mấy cái bao, thấy bên trong đều là thiết bị chụp ảnh to nhỏ đủ loại.

"À, Lê Thần nói muốn học chụp ảnh, thế nên chuẩn bị chút khí giới cho anh ấy."

"Chụp ảnh a..." Vinh Kính cũng không nghi ngờ, Tạ Lê Thần dù sao cũng là làm việc về điện ảnh và truyền hình, muốn học chụp ảnh cũng là rất bình thường. Anh cũng không hỏi nhiều, bởi vậy bỏ lỡ khước miệng nhếch lên của Tạ Lê Thần.

Tạ Lê Thần thừa dịp Vinh Kính đi liên lạc video với Kolo, kéo Tào Văn Đức, để anh ta giới thiệu tính năng, còn gắn camera mini vào đồng hồ đeo tay, để tùy thời quay chụp.

Tào Văn Đức bỏ lại đồng hồ liền rời đi, Tạ Lê Thần một mình thí nghiệm camera mới, thấy Vinh Kính đang cầm máy tính cau mày đi tới, không nói được một lời.

"Làm sao vậy?" Tạ Lê Thần phát giác không bình thường, hỏi Vinh Kính, "Kế hoạch có thay đổi?"

Vinh Kính lắc đầu, "Triệu Tạ lần này tự nhiên mời tới gần 300 khách, hơn gấp đôi so với một 150 người tròn trong kế hoạch." "Nhiều người như vậy?" Tạ Lê Thần không hiểu, "Có chuyện này tôi vẫn không hiểu, nếu gã Triệu Tạ này có nguy cơ bị bắt cóc, hơn nữa gã cũng thiện ác khó phân, vì sao còn muốn tổ chức tiệc sinh nhật lần này?"

"Có một số việc, liên quan đến rất nhiều vấn đề, cũng không phải chỉ có thiện ác hai loại, anh cũng biết mà." Vinh Kính bỗng nhiên cười nhạt, "Đối với người thường mà nói, thiện ác là tiêu chuẩn đánh giá con người, nhưng đối với một vài người, năng lực mới là tiêu chuẩn cơ bản duy nhất so sánh giá trị tồn tại của họ... Chỉ tiếc, những kẻ có năng lực chưa chắc đều có nhân phẩm."

Tạ Lê Thần bị Vinh Kính chọc cười, "Vậy cậu rốt cuộc tính là người thường làm việc cho một số người nào đó sao, có mâu thuẫn hay không?"

Vinh Kính nhìn Tạ Lê Thần, thờ ơ nói, "Vậy thì thế nào? Vì những người bình thường phục vụ thì là người thường, những người phục vụ vì người thường thì vẫn là những người đó, bản chất quyết định tiêu chuẩn hành vi, không có cách nào thay đổi."

"Ừm!" Tạ Lê Thần tán thưởng gật đầu, "Tôi chính là thích cậu ở điểm ấy, nào, cười một cái!"

"Sao?" Vinh Kính không hiểu, thế nhưng đã bị Tạ Lê Thần cầm SLR tách một cái chụp lại chân dung... Chính là cảnh anh trừng mắt há hốc về mặt mờ mịt.

Tạ Lê Thần chặc chặc hai tiếng, "Tấm này dễ thương!"

Vinh Kính đập y một cước, lúc này, điện thoại lại vang lên, Vinh Kính tiếp nghe, giống như có chút bất ngờ với người gọi, "Alo... Đúng vậy, làm sao cơ?"

Điện thoại đầu kia nói cái gì đó, Vinh Kính nghiêm túc nghe, Tạ Lê Thần nhanh chóng chụp hình.

Chờ Vinh Kính cúp điện thoại, cầm điện thoại trong tay, nhẹ nhàng mà gõ gõ cầm, giống như cảm thấy có chút hoang mang với nội dung vừa đối thoại.

Tạ Lê Thần nếu là lúc trước chắc chắn sẽ hỏi anh xảy ra chuyện gì, nhưng lúc này biểu cảm của Vinh Kính rất sinh động, y cố sức ấn camera chụp, không tốn công phu mà.

Vinh Kính lấy máy tính bảng qua, không biết truy cập vào mạng lưới gì, nhấp ra một trang web.

Tạ Lê Thần đang muốn chụp lại hình dáng Vinh Kính nghiêm túc xem trang web, bỗng nhiên... Chợt nghe từ trong máy tính truyền đến một loạt tiếng cười "Mua ha ha ha ha" chói tai.

"Cái gì vậy a?" Tạ Lê Thần cuối cùng cũng buông camera xuống chạy tới nhìn.

Thấy trên màn hình máy tính, một trang web màu đen xen đỏ, đang cười là một cái đầu lâu máu me. Trang web tiêu đề là tiếng Anh: Skull Fruit.

Trang web đó giống như một web đen không lành mạnh, trên đó xuất hiện rất nhiều hình ảnh không hợp với trẻ con.

"Trang web gì vậy?" Tạ Lê Thần ghé sát vào nhìn.

"Anh còn có nhớ trong nhóm diễn viên đóng thế, có một người phụ nữ, họ Lưu không?" Vinh Kính đột nhiên hỏi, "Tất cả mọi người gọi chị ta là chị Lưu.""Chị Lưu..." Tạ Lê Thần suy nghĩ một chút, "A, nhớ rồi, là người thế vai đánh võ đó! Bất quá đầu năm nay, phụ nữ cỡ tuổi chị ta làm người thế vai đánh võ cũng thật rất ít thấy!"

"Ừm, chị ta gọi điện thoại tới, nói gần đây con trai cứ mất hồn mất vía, cả ngày thần thần bí bí, cũng không chăm chỉ học bài." Vinh Kính xoa xoa cằm, "Chị ta có vẻ là bà mẹ đơn thân, một mình nuôi nấng đứa con trai 15 tuổi... Ngày đó chị ta thừa lúc con trai đang tắm, lặng lẽ lén vào phòng cậu ta mở máy tính, phát hiện cậu ta đang xem trang web này. Đợi con trai trở lại chị ta hỏi đó có nội dung gì, không ngờ con trai đại phát giận, nói cái gì đó mà chân lý, sau đó ôm máy tính rời đi, từ đó đến nay còn chưa trở về."

Tạ Lê Thần nhíu mày, "Báo mất tích chưa? Con trai nổi loạn, đi ra ngoài đi một chút cũng sẽ trở lại thôi mà?"

Vinh Kính thở dài, "Làm sao lại có một nam sinh đã 15 tuổi mà còn không hiểu chuyện như vậy, mẹ cậu ta không còn trẻ, lại đang làm nghề thế vai đánh võ nguy hiểm như thế, thế mà cậu ta chỉ toàn làm mẹ tức giận."

Tạ Lê Thần có chút bất ngờ nhìn Vinh Kính, "Cậu rất hiểu thuận a."

"Đáng tiếc không có mẹ cho tôi hiểu thuận!" Vinh Kính bắt mối liên hệ với một người nhân viên kỹ thuật của CROW, cùng loại với hacker cấp bậc rất cao, "Làm phiền, giúp tôi điều tra trang web này với."

Rất nhanh, đối phương liên lạc video với Vinh Kính, nói trang web đó đa số nội dung khiêu dâm chỉ là nguy trang, bên trong tồn tại nhiều nội dung ám thị tâm lý, thậm chí còn có một vài số hiệu cổ quái, là một trang web mờ ám khả nghi, đã bắt đầu truy tra.

Vinh Kính nhờ người kia cố gắng tìm kiếm địa điểm căn cứ nguồn của trang web, tra được rồi thông báo cho mình.

Lúc này, Tạ Lê Thần đã bắt đầu xem lướt qua trang web, "Có vẻ là một trang web thanh niên thiếu thể nghiệm khủng bố."

"Khủng bố cái gì?" Vinh Kính chưa từng nghe.

"Hiện tại này bọn thanh niên, rất thịnh hành trường phái cảm giác!" Tạ Lê Thần giảng giải cho Vinh Kính, "Ví dụ như, khứu giác, vị giác, vân vân... Bất quá khá là được tôn sùng, là cảm giác bản năng con người sẽ chống cự!"

"Chống cự?" Vinh Kính nhíu mày, "Là kiểu tai hại với bản thân con người sao?"

"Ừ." Tạ Lê Thần cầm trên bàn thanh năng lượng vị gốc mà Vinh Kính thích cắn, "Cái gì kinh khủng a, đau đớn, buồn nôn... vân vân, đều trở thành thứ được yêu thích, sự nhẫn nại trong mắt bọn thanh niên là rất cool."

"Sao anh biết rõ vậy?" Vinh Kính hí mắt nhìn Tạ Lê Thần, "Lẽ nào anh đã từng bắt lương?!"

Tạ Lê Thần mí mắt giật giật, "Bản thiếu gia từ trước đến nay là loại ưu tú nha!"

Vinh Kính cười gượng không nói lời nào.

"Tôi trước đây từng diễn một bộ phim đề tài về giới trẻ, tầng lớp đen, nghiên cứu rất nhiều thứ về mặt này." Tạ Lê Thần nói, vươn qua mỉm cười, "Còn nữa... Tôi lúc đó đi thể nghiệm cuộc sống, tiếp xúc rất nhiều thanh niên về phương diện này, nói không chừng còn có thể liên hệ." Vinh Kính lập tức tinh thần phấn chấn, giơ tay vỗ vai Tạ Lê Thần, "Anh quả nhiên vẫn có một chút tác dụng!"

"Con thỏ chết tiệt, cậu không thể một ngày không mắng tôi sao?!" Tạ Lê Thần nhìn trời, lấy điện thoại ra, "Quên đi, lần này nể mặt chị Lưu không tính toán với cậu, phải tìm được thằng nhãi kia cái đã!"

Y ấn một dãy số, tìm được một người sinh viên khá thân với y, hỏi cậu ta, có biết trang web tên Skull Fruit kia không.

Nam sinh tên Diêu Tạ, là fan cuồng của Tạ Lê Thần, hai người quan hệ không tệ. Vừa nghe Tạ Lê Thần nói ra "Skull Fruit", cậu ta liền kinh hô một tiếng, "Oa, anh Tạ, anh nghiên cứu cái gì vậy?"

"Sao?" Tạ Lê Thần nhìn Vinh Kính, ẩn loa ngoài, "Trang web kia có vấn đề?"

"... Cụ thể thì em không biết, chỉ là..." Diêu Tạ nhỏ giọng nói, "Em nghe nói, mê cái trang đó đều là không còn đường về, rất nhiều người đã mất tích!"

"Cái gì?" Vinh Kính nhíu mày, "Sao cậu không báo cảnh sát a?"

"Ai vậy?" Diêu Tạ nghe được giọng Vinh Kính lại càng hoảng sợ.

"À, chị dâu cậu đó." Tạ Lê Thần thuận miệng trả lời một câu, Vinh Kính phóng tới hay dùng mười phần lực bóp cổ y, muốn giết chết y.

"À, ha ha, ra là chị dâu! Giọng thật có khí chất, chào chị dâu!" Diêu Tạ kia còn có chút sững sờ, trực tiếp đáp ứng, "Đúng rồi anh Tạ, em không quen nam sinh kia, em đã cải tà quy chính, bọn họ còn đang chìm trong hố lửa, nếu như anh muốn biết em có thể hỏi thăm thử."

"Hiểu rồi." Vinh Kính đè Tạ Lê Thần trên sô pha, vừa dùng gối đánh vừa trả lời Diêu Tạ, "Chúng tôi sẽ xử lý, cậu không cần tham dự, chăm chỉ học tập đi, có gì cần sẽ liên lạc."

"Được... Đại ca mắt tốt ghê, chị dâu nhu thuận quá a..."

Nói còn chưa dứt lời, liền nghe được "rắc" một tiếng.

Tạ Lê Thần ngẩng đầu, thấy Vinh Kính ném nát điện thoại.

"Khụ khụ!" Tạ Lê Thần ôm cái cổ thiếu chút nữa bị Vinh Kính bẻ gãy, chỉ vào anh thở dốc, "Con thỏ chết tiệt... Cậu làm thật a."

Vinh Kính đoạt lấy camera, cũng rắc một phát bẻ đôi, bĩu môi, "Đại ngốc!"

Sau đó, Vinh Kính tìm được bạn bè trong lực lượng cảnh sát địa phương, nhờ hỗ trợ tìm kiếm đứa trẻ kia, sau đó gọi điện thoại an ủi chị Lưu, nói chị

ta đến cục cảnh sát cung cấp đầu mối.

Cúp điện thoại, Vinh Kính thở dài, "Đáng tiếc hôm nay không còn thời gian, nếu không chúng tôi cũng có thể đi tìm một chút."

Tạ Lê Thần nhìn gương mặt nghiêng của Vinh Kính, thấp giọng hỏi, "Thật khó thấy, cậu từ trước đến nay có nề nếp, thế mà cũng lạm dụng chức quyền nhỉ?"

"Cũng không phải lạm dụng chức quyền!" Vinh Kính nghiêm túc nói, "Nếu có hiềm nghi thiếu niên bị bắt cóc, phải nhanh một chút báo cảnh sát điều tra, thiếu niên bị bắt rồi đa số bởi vì không thể liên lạc hoặc thấy được mặt của hung thủ nên bị diệt khẩu, thế nên thời gian chính là then chốt, tôi báo cảnh sát là hoàn toàn dựa theo quy định." Tạ Lê Thần cười, cầm lấy camera chụp lại hình dáng Vinh Kính huyền thuyên cự cãi, quyết định đặt tên cho tấm này là: con thỏ mất tự nhiên.

Chương 38: Hành động ám sát

Tuy rằng bị cuộc điện thoại chị Lưu gọi tới làm phân tâm một chút, thế nhưng Vinh Kính và Tạ Lê Thần vẫn sớm chuẩn bị xong cho đêm nay hành động.

Hai người buổi chiều đến phụ cận biệt thự nghiên cứu địa hình, xác định không có gì trục trặc, trở về thay quần áo.

Hai người đều thay âu phục màu đen rất thoải mái, cũng rất tiện ẩn giấu giữa đêm. Tạ Lê Thần trước đây lười nhất là đi dự kiểu tiệc tùng này... Bất quá lúc này đây, lại hơi có chút hưng phấn. Mặt trời khuất núi, hai người kiểm tra lần cuối cùng các trang bị, xoay người đi ra ngoài, lái xe đến biệt thự của Triệu Tạ.

Một đường thông thuận, chờ xe dừng ở trước tiểu biệt thự của Triệu Tạ, bên trong đã đèn đuốc sáng trưng người người qua lại.

Tạ Lê Thần xuống xe, nhin không được nhú mày, nhỏ giọng hỏi Vinh Kính, "Một phần tử khủng bố, vì sao nhiều bạn bè như vậy? Lại là nhân vật

nổi tiếng xã hội."

"Mọi người phân người tốt người xấu, bên trong tinh anh cũng có một phần ba là người xấu và một phần ba là nhóm mấy kẻ chân tướng không rõ ràng." Vinh Kính không quên dặn, "Lát nữa anh đừng nói ra cụm phần tử khủng bố a, gã chỉ là hư hư thực thực mà thôi, thân phận hiện tại là nhận bảo vệ."

"Đi thôi, tôi biết rồi." Tạ Lê Thần nhướn nhướn mày, "Con thả lo xa."

"Anh nói cái gì?" Vinh Kính tức giận.

Tạ Lê Thần phát hiện lúc Vinh Kính tức giận má sẽ hơi phồng lên, nhanh chóng chụp lại.

"Làm gì vậy?" Vinh Kính thấy y lén lút động thủ, nhìn, Tạ Lê Thần không cho, Vinh Kính bắt lấy cổ tay y.

Hai người liền "dây dưa" bên cạnh xe.

"Khụ khụ!" Đang lúc bất phân thắng bại, chợt nghe từ phía sau một tiếng ho khan truyền đến.

Hai người quay đầu lại, thấy một vị mỹ nhân từ một cái xe màu đen rất cool có rèm che khác đi xuống, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn hai người, "Hai người, tình cảm tiến triển rất nhanh a."

Vinh Kính gấn thủ, Tạ Lê Thần bảo vệ đồng hồ đeo tay, tự nhủ nguy hiểm quá, con thả bạo lực này, dây đồng hồ thiếu chút nữa là bị kéo đứt rồi.

Mejia xoay người đi, Vinh Kính lập tức nheo lại mắt, Tạ Lê Thần cũng khó hiểu, "Mejia cũng tới?"

"Bọn họ tới, chứng tỏ nhiệm vụ lần này không đơn giản." Vinh Kính thấp giọng nói cho Tạ Lê Thần, "Lát nữa anh khỏi quan tâm cái gì khác, chỉ đi theo tôi đừng có gây rắc rối!"

"Hứ." Tạ Lê Thần có chút bất mãn chọc chọc vai anh, "Tốt xấu gì cũng tín nhiệm tôi một chút đi! Danh sư xuất cao đồ mà."

Vinh Kính nướn lông mi nhìn một lúc lâu, giống như đang nghiên cứu xem y có chỗ nào đáng tin nhiệm không, bỗng nhiên vươn qua giơ tay chỉ ngực Tạ Lê Thần, "Anh nhớ này!" "Cái gì?" Tạ Lê Thần khiêm tốn thỉnh giáo.

"Nếu như anh dám đi ra ngoài nói tôi là sư phụ anh." Vinh Kính nói, khoa tay làm một động tác cắt cổ, "Tôi sẽ làm thịt anh!"

Tạ Lê Thần dựng thẳng mí mắt, con thỏ chết tiệt!

Đi vào vài bước, Tạ Lê Thần bỗng nhiên che mắt, "Ai nha!"

"Anh lại sao thế?" Vinh Kính thực sự là phục y, anh từng cùng không ít người hợp tác làm nhiệm vụ, lần đầu tiên đụng phải trình phiền phức như Tạ Lê Thần!

"Mắt giật!" Tạ Lê Thần chỉ chỉ mí mắt mình, "Mí mắt nháy!"

"Thì sao?" Vinh Kính không hiểu lắm.

"Giật mắt trái là tài giật mắt phải là tai!" Tạ Lê Thần cẩn thận, "Cậu đoán có thể là điềm xấu gì không?!"

"Không phải trái hung phải may sao?" Vinh Kính gãi gãi cằm.

"Còn thế nữa?!" Tạ Lê Thần vừa mừng vừa sợ, "Vậy sau này giật mắt trái hay phải gì cũng không sợ."

Vinh Kính ngại y phiền, kéo y vào trong, bỗng nhiên chú ý cổ áo Tạ Lê Thần, nhú mày "Anh có mặc áo chống đạn không đấy?"

"Không a..."

"Tôi không phải đưa cho anh rồi sao?!" Vinh Kính nghiêm mặt, "Cục đồ ăn như anh còn không mặc áo chống đạn, muốn chết a!"

Tạ Lê Thần kéo kéo cà-vạt, "Mặc thứ đó sẽ bị béo lên... Ảnh hưởng hình tượng ông đây." Vừa nói, vừa liếc mắt nhìn Vinh Kính, cậu cũng không mặc còn nói ai.

Hai người vừa trờng lẫn nhau vừa tới lối vào đại viện, đưa ra thiệp mời, đi vào biệt thự Triệu Tạ. Gã Triệu Tạ kia quả nhiên tài đại khí thô, biệt thự rất tuyệt, bố trí cũng đẳng cấp. Tạ Lê Thần khinh bỉ cười một tiếng, "Quả nhiên phải thương thiên hại lý mới có thể tránh đồng trước lớn!"

"Anh đang tự nói mình đấy à? !" Vinh Kính giơ tay kéo ống tay áo của y, thấp giọng cảnh cáo, "Lát nữa nghiêm túc một chút, đừng làm tôi mất mặt!"

"Đi thôi." Tạ Lê Thần rút tay về, cùng lúc nhân cơ hội lại chụp ảnh.

Hai người đi vào viện nơi quan khách tụ tập, bốn phía đầy ắp nhân sĩ chửi chửi tủa sáng nổi tiếng... Tạ Lê Thần đột nhiên đến, khiến rất nhiều người hưng phấn.

Tạ Lê Thần cười ưu nhã, thong dong khoe khoang, dù sao y cũng đã nhìn quen tình cảnh này rồi.

Vinh Kính quan sát xung quanh, bố trí phòng vệ quanh đó rất nghiêm mật, nhìn ra được là thủ pháp của Mejia, chỉ bất quá... Hành động hình như đã thăng cấp! Chẳng lẽ tình hình có thay đổi?

Vinh Kính đang nghi hoặc, bỗng nhiên, chợt nghe một tiếng thét the thé truyền đến, từ trong biệt thự một nữ sinh mặc váy áo đen lai lao ra.

Ban đầu nhân viên bảo vệ ở đây đều có chút căng thẳng, nhưng thấy cô gái kia rồi, lại đồng loạt nhú mày. Nữ sinh đó phóng thẳng đến chỗ Tạ Lê Thần, tới trước mặt lại che miệng tiếp tục thét chói tai.

Vinh Kính ngoáy ngoáy tai, nữ sinh kia là giọng cá heo a, không đi hát thật đáng tiếc!

Tạ Lê Thần đã gặp qua cảnh này, gật đầu với cô ta, nữ sinh kia lấy ra một đồng đĩa phim lớn muốn y kí tên. Vinh Kính nhìn kỹ cô nữ sinh, áo đen quần da, trên cổ còn đeo dây chuyền, tóc ngắn màu đen, trang điểm màu khói rất đậm, môi đỏ sậm, trên tai chỉ ít cũng phải mấy lỗ, phía dưới môi còn có một cái đinh bạc. Thắt lưng hình đầu lâu màu đen, giày La Mã cộng thêm đôi bao tay da hở ngón màu đen. Vinh Kính nhìn hình tượng của cô

ta, không hiểu sao nhớ tới tạo hình của một vài người vừa thấy trên trang web cổ quái mà chị Lưu cung cấp kia. Nghĩ lại nghĩ, đây chính là thứ được gọi "Punk" đó hả? !

"Em là Triệu Duệ, thật tuyệt anh có thể tới!" Nữ sinh mở miệng vẫn có chút trẻ con, hưng phấn biểu đạt lòng ngưỡng mộ với Tạ Lê Thần.

Tạ Lê Thần đã sớm thấy nhưng không thể trách, rất lễ độ ứng đối.

Vinh Kính lại một lần nữa xác định ý nghĩ của chính mình, Triệu Duệ là một thiếu nữ bất lương! Chỉ là, bất lương cũng không phải kiểu bất lương của Tạ Lê Thần! Vinh Kính thấy cô ta ngẩng mặt nhìn chăm chăm Tạ Lê Thần trong mắt toàn là ái mộ, ngầm chặc chặc hai tiếng —— ai nha, thiếu nữ ngây thơ bị bề ngoài của tên bại hoại mê hoặc!

Triệu Duệ kéo Tạ Lê Thần lái nhái nói, Vinh Kính ở một bên buồn chán nhìn xung quanh, lúc này... Thấy cách đó không xa một người đàn ông trung niên mặc âu phục màu đen chậm rãi đi tới.

Vinh Kính nhớ lại ảnh chụp Triệu Tạ trên tài liệu, chính là người này!

Bản thân Triệu Tạ thoát nhìn hình như âm hiểm hơn vài phần so với ảnh, Vinh Kính đã từng gặp rất nhiều người có năng lực đặc biệt lại có khí chất đặc biệt, dựa theo kinh nghiệm, Triệu Tạ là một kẻ có dã tâm, cố chấp lại rất có nghị lực, đối với mọi người, tin ba phần phòng bảy phần, rất biết giữ mình.

"Tạ Siêu sao cũng tới, ha ha, tiểu viện của tôi thực sự là đã mang tới vẻ vang cho kẻ hèn này." Triệu Tạ rất thân thiện đi qua bắt tay Tạ Lê Thần, Tạ Lê Thần phản cảm nhất là tội phạm dính dáng tới ma túy, tự tiểu phi tiểu bắt tay gã, rồi muốn tìm một chỗ lau tay.

Triệu Tạ hàn huyên vài câu, vỗ vỗ con gái nhà mình, "Duệ Duệ, đêm nay mộng đẹp trở thành sự thật rồi nhé!"

Vinh Kính chú ý thấy, trên mặt Triệu Duệ không hề có nét cười, nhưng lại lơ đãng gạt tay Triệu Tạ khoác lên đầu vai mình, ánh mắt cử chỉ giống như

có một chút kinh bỉ, ra vẻ vậy là đã thỏa mãn cho cha mình rồi.

Là thời kỳ nổi loạn sao?

Vinh Kính có chút nghi hoặc, không phải hẳn nên là hai cha con sống nương tựa lẫn nhau, tình cảm phải thắm thiết sao?

Lúc này, bên ngoài lại có một vài nhân vật nổi tiếng xã hội đến, Triệu Tạ nhanh chóng đi bắt chuyện, còn kéo cả Triệu Duệ không cam lòng, chết cũng muốn kề cận Tạ Lê Thần không chịu rời đi.

Tạ Lê Thần thật vất vả mới thoát khỏi Triệu Duệ, đến cạnh Vinh Kính, "Đây là thứ nhiệm vụ gì a? Kolo có phải chưa nói rõ ràng không?"

Mà Vinh Kính cũng không trả lời, thấy anh mở to hai mắt, nhìn chăm chăm Triệu Duệ ở đằng trước cách đó không xa.

Tạ Lê Thần trước tiên phải động động đồng hồ đeo tay, chụp cho Vinh Kính một tấm chân dung, chụp được rồi mới hỏi, "Thỏ, cậu làm gì vậy?" Đang nói, nhìn theo hướng Vinh Kính vẫn nhìn... Thấy phía trước hai người là Triệu Duệ đứng quay lưng lại, đang cùng các trưởng bối nói chuyện phiếm. Lúc này cô ta mặc một cái áo may ô màu đen lưng cộng thêm áo khoác da, cổ áo khoác vô cùng rộng, trễ xuống tận lưng, lộ ra vị trí cổ và vai.

Tạ Lê Thần lập tức hiểu Vinh Kính vì sao giật mình như vậy, bởi vì trên phần da phía dưới cổ tới gần vai Triệu Duệ có một hình xăm —— một đầu lâu chứa một quả táo.

"Cái đó là..." Tạ Lê Thần giật mình không ngớt, "Logo của trang web Skull Fruit?!"

Vinh Kính nhú mày, không chắc chắn lắm, "Hình như thế!"

"Cô ta không phải cũng thuộc trang web kia chứ? Nói vậy thì tạo hình rất thích hợp." Tạ Lê Thần xoa xoa cằm, không biết Triệu Duệ có biết con trai chị Lưu hay không?

"Anh hỏi cô ta đi." Vinh Kính giơ tay lấy một ly champagne từ trong tay một thành viên tổ chức giả trang thành phục vụ, nói thầm với Tạ Lê Thần, "Dù sao anh hỏi thì cái gì chắc cô ta cũng sẽ nói cho anh."

Tạ Lê Thần hơi nhướn mày, mỉm cười nhìn anh, "Thỏ, champagne này sao mà có mùi chua nhỉ?"

Vinh Kính lờm y, đưa lưng về phía người phục vụ, hỏi, "Có gì không?"

"Có ba nhóm người mang theo vũ khí tới." Người phục vụ thấp giọng trả lời, "Hai nhóm bốn người đem súng, một nhóm chỉ có một người, mang theo vũ khí lạnh, nhìn ra được là một cao thủ."

Vinh Kính nhíu mày, "Vị trí thì sao?"

"Đều đã làm tiêu ký." Người phục vụ nói xong rời đi.

Vinh Kính giơ tay, từ trong túi áo trước móc ra một cặp kính, đeo lên.

Tạ Lê Thần không rõ, Vinh Kính chỉ là đeo kính nhìn xung quanh một lần, làm như không có việc gì tháo xuống, giao cho Tạ Lê Thần.

Tạ Lê Thần không hiểu lắm, cũng đeo kính lên, học theo Vinh Kính nhìn... Phát hiện đeo kính vào rồi, ánh sáng có thay đổi rất lớn, có năm người trên ô phục, có một điểm huỳnh quang nhấp nháy, thế nhưng tháo kính xuống lại nhìn không thấy.

"Đó là cái gì?" Tạ Lê Thần hiếu kỳ, "Thần kỳ a!"

"Là tiêu ký người của chúng ta bơi lên, những ai bị gắn tiêu ký chính là sát thủ có mang vũ khí, màu xanh lá là vũ khí nóng, xanh lam là vũ khí lạnh."

Tạ Lê Thần gật đầu, "À, cool ghê."

Đang nói, Triệu Duệ lại chạy trở về, khen Tạ Lê Thần, "Anh đeo kính càng đẹp!"

Tạ Lê Thần cười cười, giơ tay chỉ chỉ cổ cô ta, hỏi, "Cái kia là hình xăm gì thế?"

"Hả?" Triệu Duệ ngấn người, nhanh chóng kéo lại cổ áo, hơi miễn cưỡng cười cười, "À, không có gì... Thấy đẹp thì xăm thôi."

Vinh Kính và Tạ Lê Thần vừa nghe ngữ khí cô ta nói, liền đoán được bên trong hẳn là có cái gì đó, Triệu Duệ đang che giấu.

"Em còn nhỏ tuổi đã xăm, giáo sư không phản đối sao?" Vinh Kính hỏi một câu.

Trên mặt Triệu Duệ lộ ra một ánh mắt cổ quái, giống như khó chịu lại có chút trào phúng... Vô thức liếc mắt nhìn Triệu Tạ xa xa, cười nhạt một tiếng, "Ông ta? !"Tiếng "Ông ta? !" này, nghe qua cũng thấy ý tứ hàm xúc sâu xa, khiến người ta phải suy nghĩ.

Rất nhanh, đèn mờ xuống... Trong hoa viên tiếng nhạc du dương vang lên, đầu bếp đẩy xe thức ăn ra, trên đó đặt một chiếc bánh kem lớn thấp sần sần.

Triệu Duệ thiếu hứng thú nhìn hai bên, Vinh Kính hỏi, "Không đi cùng ba em thôi nên sinh nhật sao?"

Cùng lúc đó, Triệu Duệ cũng thấy Triệu Tạ đối diện đang vẫy mình, có chút bất đắc dĩ thở dài, "Biết rồi... Giục cái gì."

Vinh Kính và Tạ Lê Thần liếc mắt nhìn nhau, tình cảm hai cha con này không biết vì sao không tốt như vậy... Nhưng con gái không muốn tiếp xúc ba mình, không phải là đã biết hành vi phạm tội trước đây đó chứ? !

Vinh Kính tuy rằng mơ hồ thấy Triệu Duệ không giống như nổi loạn, bất quá việc nhà người ta anh không có hứng thú cũng không có thời gian lo giùm, quan tâm hơn là hiện tại bốn phía lờ mờ thế này, Triệu Tạ tựa đứng ở cạnh ngọn nến sáng nhất, rất dễ trở thành mục tiêu!

Tạ Lê Thần đột nhiên hỏi Vinh Kính, "Thỏ, người bơi phấn huỳnh quang kia, làm sao biết đối phương dùng vũ khí lạnh hay vũ khí nóng? Còn biết ai có phải cao thủ không nữa?"

"Anh xem camera bốn phía không?" Vinh Kính hỏi Tạ Lê Thần, "Đó là hệ thống có chứa phân hình cảm nhiệt, dưới ống kính của nó cái gì cũng không giấu được! Về phần vũ khí nóng và vũ khí lạnh, anh phải nhớ rõ một chút!"

"Sao?"

"Kẻ cầm vũ khí lạnh, tuyệt đối khó đối phó hơn nhiều so với những kẻ mang vũ trang súng vác vai, đạn lên nòng!"

"Thật không?" Tạ Lê Thần chớp mắt, "Lúc vào nhân viên an ninh không phải cũng thấy hình ảnh quét hình của chúng ta rồi sao..."

"Hình cảm nhiệt chỉ là một khối không rõ ràng mà thôi!" Vinh Kính liếc mắt nhìn y, "Nhìn ít than nhiều!"

Tạ Lê Thần nhìn trời, trong lòng thấp giọng oán giận Vinh Kính —— một chút cũng không đáng yêu.

"Nói lại... Kolo cũng quá keo kiệt." Tạ Lê Thần lại nhỏ giọng nói, "Đã tổ chức bữa tiệc long trọng vậy rồi, lại không mua được một cái bánh cho tốt a!"

"Sao?" Vinh Kính không hiểu lắm, nhìn Tạ Lê Thần, "Có ý gì? Cái bánh kem này không tốt sao?"

"Cậu xem cái bánh đó sáng bóng béo ngậy, còn cả sự ẩm ướt quanh xe đẩy nữa... Đó là một bánh kem bơ đóng băng a... Loại bánh kem này bên trong có bơ thực vật, ăn nhiều không tốt cho thân thể."

Vinh Kính nhíu mày, "Anh chắc chứ?"

"Ừ, Tào Thần thích nhất là ăn bánh kem." Tạ Lê Thần nhún nhún vai, "Hồi tôi ra riêng ở với nó mỗi ngày đều mua cho nó... Cậu nói xem nó sao mà ăn hoài không mập nhỉ?"

Tạ Lê Thần vừa nói vừa cùng Vinh Kính bước nhanh về phía trước, ấn tai nghe, giọng nói có thể thông qua tai nghe điện thoại trực tiếp truyền tới đầu

kia, "Chú ý, đầu bếp cố quái, mọi người quét hình lại cái bánh kem!"

Ban kỹ thuật đầu kia lập tức điều chỉnh phương vị camera, quét lại bánh kem một lần, lập tức phát hiện trong bánh kem có vật thể không xác định, thế nhưng vừa rồi không bị máy cảm nhiệt phát hiện, có thể thấy là bị đóng băng ! Vinh Kính nhíu mày tăng nhanh cước bộ, lúc này thành viên tổ chức phụ trách bảo vệ xung quanh cũng nghe được tin tức từ bộ đàm cung cấp, mỗi người đều đến vị trí và cương vị riêng, tới gần đầu bếp.

Vinh Kính cũng sắp đi vào giữa đám người, bỗng nhiên thấy cánh tay căng ra, quay đầu lại, là Tạ Lê Thần.

Vinh Kính sửng sốt, còn không có hỏi ra miệng liền thấy Tạ Lê Thần nháy mắt mấy cái với mình, ý chỉ Triệu Duệ cách đó không xa ——nhiệm vụ của họ là bảo vệ Triệu Duệ!

Vinh Kính lập tức hiểu, trong lòng cho ăn, có lẽ là đã quen phụ trách nhiệm vụ chủ yếu, trong nhất thời quên mất lần này chỉ là phối hợp diễn! Gật đầu, nhanh chóng cùng Tạ Lê Thần đi đến bên Triệu Duệ.

Ngay lúc họ vừa tiếp cận Triệu Duệ , bỗng nhiên, thấy người đầu bếp đẩy bánh kem kia rút mạnh một khẩu súng từ trong bánh kem, hướng lên trời bắn một phát.

Âm thanh bất thành linh khiến ở đây quan khách đều sợ đến hoảng loạn thất thố, tránh né chạy trốn, trong nhất thời tình cảnh có chút hỗn loạn.

Các thành viên khác trong tổ chức đều giương súng chuẩn bị bảo vệ Triệu Tạ, nhưng chuyện kỳ quái xảy ra, đầu bếp kia giơ súng không nhắm ngay Triệu Tạ, mà là chĩa vào con gái gã Triệu Duệ nổ súng.

"Duệ Duệ!" Triệu Tạ kinh hoàng kêu lên.

Cũng may mà Vinh Kính mới vừa đi đến bên Triệu Duệ, phóng qua đây ngã cô ta xuống đất.

Tạ Lê Thần dù sao vẫn chưa hoàn toàn thích ứng với thân phận mới, quên bẵng mất việc mình cũng có súng, tiện tay nắm một cái khay ném về phía

kẻ nã súng.

Đầu bếp kia đừng thấy mập mạp, động tác vô cùng linh hoạt, nhảy phóng qua định bắt Triệu Tạ làm con tin uy hiếp, Triệu Tạ không biết là bị kinh hoảng choáng váng hay phản ứng chậm, sững sờ ở tại chỗ cũng không biết trốn.

May mà cái khay của Tạ Lê Thần tới đúng lúc, mặc dù không có lực sát thương, nhưng cũng đủ kéo dài thời gian, tên sát thủ mắt thấy cái khay rất nhanh bay về phía mình, nhanh chóng tránh.

Chỉ cần khắc chậm lại này, các thành viên khác đã bao vây, thành công bắt được hẳn...

Tạ Lê Thần còn đứng đó ngốc ra nhìn, Vinh Kính kéo y xuống, chạy vào trong bụi cỏ, cùng lúc, nghe được tiếng súng vang lên.

Vinh Kính kéo Triệu Duệ kinh hoàng quá độ, cùng Tạ Lê Thần tìm một công sự che chắn, trốn ở phía sau pho tượng bên trong bụi hoa.

"Máy người?" Vinh Kính dựa lưng vào một tòa điêu khắc đá bên cạnh, hỏi Tạ Lê Thần đang nhìn ra bên ngoài.

"A?" Tạ Lê Thần không hiểu, "Người gì?"

"Hừ!" Vinh Kính sốt ruột, móc súng, "Cái kính!"

Tạ Lê Thần lập tức phản ứng lại, Vinh Kính đang hỏi y vừa nãy mấy tên hung thủ có đem vũ khí được xác định kia, có mấy người tham gia đấu súng.

Rất nhanh nhìn thoáng qua, Tạ Lê Thần nhíu mày, bốn người...

Mấy người đem vũ khí nóng đều có, duy nhất một người có ánh huỳnh quang xanh lam, dùng vũ khí lạnh... Đi đâu rồi?

Chương 39: Lý tưởng của cục đồ ăn

Tạ Lê Thần nhìn quét một vòng, phát hiện kẻ mang nã vũ khí lạnh kia không thấy đâu, đảo mắt nhìn Vinh Kính. Y biết Vinh Kính không đeo kính, hẳn là nhận không ra người kia là ai, bên người lại dính theo Triệu Duệ dễ dàng bị công kích.

Mặt khác, Tạ Lê Thần lại có chút khó hiểu, không phải lần này mục đích đối phương hành động là bắt cóc Triệu Tạ sao? Nhưng dựa theo hành vi của sát thủ vừa nãy, mục đích duy nhất hình như là muốn giết Triệu Duệ... Phản ứng của Triệu Tạ cũng rất cổ quái.

Đang nghĩ ngợi, đầu kia người của Kolo tổ chức đã giải quyết xong bốn tên sát thủ, đưa Triệu Tạ bí mật vào nhà.

Vinh Kính kéo Triệu Duệ tới bên Tạ Lê Thần, hỏi, "Người đang ở đâu?"

"Không thấy..." Tạ Lê Thần nói còn chưa dứt lời bỗng nhiên dừng lại, nhìn chăm chăm một thứ trên mặt đất xa xa.

Vinh Kính theo ánh mắt y nhìn qua, thấy trên mặt đất có một bộ âu phục, nhìn lại đám quan khách đang hoảng loạn tập trung cạnh đó, nhin không được nhãn mày.

Tạ Lê Thần tháo mắt xuống giao cho Vinh Kính, nhưng Vinh Kính không đeo cũng đã đoán được, bộ âu phục kia là của tên sát thủ mang vũ khí lạnh. Nếu âu phục bị cởi ra vút trên mặt đất, chứng tỏ tên sát thủ đã phát hiện dị trạng, có khả năng đã lén vào trong đám người, cũng có thể nhân lúc rối loạn đào tẩu, nói chung là một tai họa ngầm.

Cả nùi người ở cùng một chỗ, camera phân hình cũng vô dụng.

Vinh Kính kéo y, nói y kéo Triệu Duệ, còn mình đi bên cạnh, thấp giọng hỏi, "Hình dáng tên kia anh có nhớ rõ không?"

"Có vẻ không thấy được chính mặt." Tạ Lê Thần lắc đầu, "Hẳn có thể là cố ý."

Hai người đi về phía biệt thự, lúc này, Mejia cũng đã tới.

"Còn có một sát thủ thoát rồi." Vinh Kính nhắc nhở Mejia.

Nhưng Mejia giống như không thèm để ý, "Nhiệm vụ lần này hoàn thành rất xuất sắc, hai người có thể đi, cô ta hiện tại do chúng tôi bảo hộ là được." Nói rồi, kéo Triệu Duệ qua.

Triệu Duệ lại có vẻ không đồng ý lắm, nhìn Triệu Tạ trong biệt thự nhìn ra bên ngoài, biểu cảm trên mặt phức tạp.

... Một diễn viên giỏi, ngoài giỏi về biểu hiện ra càng phải giỏi về quan sát người khác. Tạ Lê Thần liếc mắt là nhìn ra, ánh mắt Triệu Duệ có vấn đề, cô ta ngoại trừ sợ ra, hình như còn cả không hiểu và phẫn nộ... Nói chung khi nhìn phía Triệu Tạ, biểu cảm của cô ta rất phong phú.

Vinh Kính nhìn Mejia, tiếp thu tin tức lóe lên trong mắt người kia, gật đầu, kéo Tạ Lê Thần bên cạnh, "Đi thôi."

"A? Đã đi rồi sao?" Tạ Lê Thần giống như đang định nói ra suy nghĩ của mình, nhưng Vinh Kính đã kéo tay áo y đi.

Tạ Lê Thần quay đầu lại, thấy Triệu Duệ đứng ở đó, nhìn mình, tuy rằng trang phục là thiếu nữ bất lương, thế nhưng ánh mắt đó, không biết có phải mình nghĩ nhiều hay không, Triệu Duệ như đang cầu cứu vậy. Tạ Lê Thần trong lòng có chút không thoải mái, đây là chuyện gì? Cứ như vậy mà đi cảm giác như chuyện chưa giải quyết xong vậy, sát thủ không bắt được toàn bộ, động cơ lại không rõ, giống rùa chứ quạ gì, co đầu rụt cổ.

Đang suy nghĩ, chợt nghe Vinh Kính bên người thấp giọng nói, "Đi thôi, tôi hiểu rồi!"

Tạ Lê Thần sửng sốt, lập tức không còn quẩn quýt, thò nhất định có kế hoạch khác, cứ đi theo cậu ấy đã.

Ra cửa lên xe, Vinh Kính cũng không có lái xe đi, mà là ngồi ở ghế lái trên mở máy tính, nói chuyện với Kolo.

"Sao rồi?" Video đầu kia xuất hiện hình dạng Kolo quen thuộc.

"Mục tiêu chủ yếu của sát thủ giống như không phải Triệu Tạ mà là sát hại Triệu Duệ!" Vinh Kính nói, "Mejia đã ổn định mọi người, chúng tôi ở bên ngoài."

"Đối phương muốn giết Triệu Duệ?" Kolo nhíu mày, "Video ám sát đã gửi tới, chúng tôi phân tích một chút, hai cậu đừng làm gì cả, tại chỗ đợi mệnh."

"Được!" Vinh Kính gật đầu vừa định tắt video, lại nghe Kolo bỗng nhiên nói, "Đúng rồi, có một tin xấu nói cho hai người."

"Cái gì?" Tạ Lê Thần và Vinh Kính đều nhìn phía video.

"Cậu bé mất tích hai người vừa nãy nói muốn tìm kia." Kolo nói, trên mặt có chút thương cảm, "Đã chết."

"Cái gì? !" Vinh Kính và Tạ Lê Thần đều kinh ngạc, "Con trai chị Lưu đã chết? !"

Kolo bất đắc dĩ gật đầu, "Thi thể phát hiện sáng nay, bởi vì không thể xác nhận thân phận, thế nên cảnh sát còn đang tìm kiếm người nhà."

"Cậu bé chết như thế nào?" Vinh Kính hỏi.

"Kết quả kiểm tra sơ bộ là do hít ma túy quá liều, đương nhiên còn phải tiến thêm một bước kiểm tra." Kolo nói, "Tôi sẽ gửi tài liệu và ảnh chụp người chết đến hộp thư của cậu, hai người nếu như muốn điều tra nói, nghiên cứu một chút, hình như cũng không phải là vụ án riêng lẻ." Nói xong, tắt video.

Vinh Kính rất nhanh mở hộp thư, vừa nhìn ảnh chụp, hai người lập tức hiểu vì sao Kolo nói đây không phải là vụ án riêng lẻ, bởi vì trên vai nạn nhân, cũng có một hình xăm.

"Đầu lâu và quả táo sao!" Tạ Lê Thần chỉ chỉ, "Giống như hình trên người Triệu Duệ!"

"Có điểm không giống lắm." Vinh Kính nhìn kỹ, chỉ vào màn hình nói, "Hình xăm trên người Triệu Duệ, quả táo nhét vào miệng đầu lâu, cái này thì lại ở phía dưới miệng, một tay nâng lên."

"Logo trang web kia cũng là một cái đầu lâu và một quả táo, thế nhưng vị trí đặt có vẻ không giống nhau." Tạ Lê Thần tìm trang web vừa mở, đối lập, "Anh xem... Có chút khác."

"Quả táo và đầu lâu, vị trí khác nhau." Vinh Kính xoa xoa cằm, "Chẳng lẽ là một loại ký hiệu, hình không giống nhau đại diện cho thân phận khác nhau."

Hai người đang nghiên cứu sự khác nhau của hình xăm, Kolo lại liên hệ Vinh Kính, "Chúng tôi đã tách riêng Triệu Duệ và Triệu Tạ để bảo vệ, cần hai người điều tra câu lạc bộ Skull Fruit kia." "Chúng tôi đi điều tra?" Vinh Kính giật mình, Tạ Lê Thần cái tên vừa ló ra đường là bị nhận ra này làm thế nào tham gia điều tra? !

"Hạ thủ từ Triệu Duệ, nếu là Tạ Lê Thần hỏi, cô ta hẳn là sẽ đồng ý mở miệng." Nói rồi, Kolo nháy mắt với Vinh Kính.

Vinh Kính nheo lại mắt, "Dùng mỹ nam kế sao?"

"Ừ." Kolo gật đầu, "Tôi càng muốn biết Triệu Tạ kia đến tột cùng trong hồ lô muốn làm cái gì, đêm nay hai người về đi nghỉ ngơi trước, ngày mai tôi sẽ sắp xếp cho hai người và Triệu Duệ gặp mặt."

Video tắt đi, Vinh Kính khởi động xe về nhà.

Bởi vì tin con trai chị Lưu chết, hai người đều trầm mặc không nói lời nào.

Tạ Lê Thần tựa trên ghế, nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ đờ ra. Xe chạy một lúc lâu, y bỗng nhiên nói, "Tôi cũng cũng không phải vai nào cũng có thể diễn... Có mấy vai tôi diễn không được."

"Ừm."

Ngoài Tạ Lê Thần dự liệu, Vinh Kính không hỏi là vai gì, mà trực tiếp gặt đầu, "Kiểu vai quá bình phàm."

"Kỳ thực biến thái dễ diễn hơn." Tạ Lê Thần cười, "Bởi vì biến thái đều có đặc điểm rất rõ ràng, nhưng đối lại là người thường rất khó diễn."

"Cũng không hẳn thế a." Vinh Kính có lẽ là đói bụng, lấy ra một thanh năng lượng cắn, "Chủ yếu là anh không có tâm tính bình thường."

"Có ý gì?" Tạ Lê Thần lần đầu mới nghe cách nói này.

"Người thường, đại thể đều có điều lo lắng, có một trọng tâm và nương tựa cuộc sống." Vinh Kính chậm rãi nói, "Bọn họ có người có đam mê có người chịu ràng buộc, thế nên sống được bình thường. Ngược lại, nếu như người suy nghĩ quá mức hoặc một chút cũng không suy nghĩ, đều là biến thái, anh là kiểu một chút cũng không suy nghĩ."

Tạ Lê Thần nghe xong không nói, giống như đang tiêu hóa lời Vinh Kính nói, cười hỏi, "Cậu là nói tôi không có gì để ý? Cũng không có đam mê gì thế nên không có cách nào hiểu được tâm tính người thường?"

"Ừm, cũng có thể nói anh có tất cả rồi, mà nếu muốn, bằng năng lực của anh lại đều đa số để lấy được." Vinh Kính nhét hết thanh năng lượng vào trong miệng, rào rào nhai, hàm hàm hồ hồ kết luận, "Cái này gọi mà không có đam mê sẽ không có hạnh phúc!"

"Vậy còn cậu?" Tạ Lê Thần cánh tay khừ tay chỉ trứ cửa sổ xe thủ nâng hạ ba, trắc kiểm nhìn Vinh Kính, "Con thỏ bạo lực nhà cậu mỗi ngày chỉ làm nhiệm vụ, cũng có đam mê?"

"Tôi có rất nhiều đam mê và lý tưởng." Vinh Kính liếc mắt lườm Tạ Lê Thần.

"Cậu có đam mê gì?" Tạ Lê Thần cảm thấy hứng thú hỏi, "Đừng nói với tôi thế giới hòa bình nha."

Vinh Kính cười cười, giống như rất đắc ý, "Không nói cho anh, lý tưởng phải giấu ở trong lòng!"

Tạ Lê Thần mất hứng, trong óc bắt đầu suy nghĩ lời Vinh Kính nói không có đam mê sẽ không có hạnh phúc... Mình hình như đúng là chìm trong trạng thái sống này....

Xe đi ngang qua siêu thị, Vinh Kính mua chút thức ăn, lúc đi ra, thấy trên TV của siêu thị đang chiếu quảng cáo cho bộ phim mới của Tạ Lê Thần, đoạn phỏng vấn quay siêu cấp hay.

Vinh Kính chặc chặc hai tiếng, trở lại xe.

Đóng cửa lại, thấy Tạ Lê Thần đang nói điện thoại, trừng mắt nhìn Vinh Kính, ấn mở loa ngoài.

"Cậu xác định câu lạc bộ kia đang buôn bán ma túy?" Tạ Lê Thần hỏi.

"Đúng vậy!" Đang nói chuyện điện thoại với Tạ Lê Thần, chính là nam sinh buổi chiều đã liên hệ, "Em hỏi thăm qua vài người bạn, nghe nói bên đó đang bán một loại thuốc cổ quái, thu về không ít tiền."

"Thuốc gì?" Vinh Kính hỏi.

"A, chị dâu hả!"

Vinh Kính lập tức nheo lại mắt, Tạ Lê Thần cảm giác được một trận sát khí.

"Là thế này, nghe đồn, loại thuốc này không khác mấy với aspirin bình thường, thế nhưng uống vào hiệu quả rất giống ma túy. Thế nhưng có vẻ lại tra không ra được tính, nghe nói còn không bị NGHIỆN."

"Không NGHIỆN?" Vinh Kính và Tạ Lê Thần kinh ngạc, không NGHIỆN thì là ma túy kiểu gì?

"Nói chung là loại rất quý dị, em chỉ biết có thế."

Nam sinh nói xong cúp điện thoại, Vinh Kính khởi động xe, "Thuốc... Ma túy loại mới sao?"

Tạ Lê Thần lấy một quả táo từ túi thực phẩm đằng sau ra ăn, "Triệu Tạ chế thuốc a, có thể là nghiên cứu được loại thuốc mới, lén buôn bán?"

"Thế nhưng không nghiện, không thể tính là ma túy mà?" Vinh Kính dừng xe ở bãi đỗ xe dưới lầu, cùng Tạ Lê Thần lên phòng, lập tức mở video thông báo cho Kolo, nói ông ta phải người tìm cách kiểm soát từ câu lạc bộ kia, nghiên cứu thành phần.

Bận rộn một đêm cũng nên ngủ, Vinh Kính tắm rửa xong đi ra, phát hiện Tạ Lê Thần ôm một cái máy tính bảng, tựa bên cửa sổ ban công gõ gõ, khó hiểu, Tạ Lê Thần đang làm gì?

Mới vươn qua nhìn, Tạ Lê Thần nhanh chóng khép lại máy tính bảng, y đang sắp xếp ảnh chụp Vinh Kính, lấy ra hết ảnh chụp lên và chụp quang minh chính đại hôm nay kiểm tra một chút, lưu vào ổ cứng.

Vinh Kính thấy y thần thần bí bí, hỏi cũng không nói, bất mãn đứng lên.

Tạ Lê Thần đóng máy tính, ngâm nga hát đi tắm. Vinh Kính chờ y đi rồi đã định mở máy tính y kiểm tra, lại nghe từ trong phòng tắm Tạ Lê Thần nói, "Thỏ, máy tính tôi khởi động bằng vân tay."

Vinh Kính khó chịu.

Trong phòng tắm, tiếng nước ào ào cùng tiếng Tạ Lê Thần cười truyền đến.

Trở lại sô pha, Vinh Kính bắt đầu tiếp tục viết nhật ký quan sát cục đồ ăn:

Cục đồ ăn gần đây đang bí mật tiến hành hoạt động gì đó, dựa vào tâm lý học và hành vi con người học mới, tạm thời không thể giải thích ngọn nguồn hành động này!

Vinh Kính vừa viết, vừa thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn phòng tắm, tiếp tục ghi lại:

Bất quá, vài lần nhiệm vụ gần đây, biểu hiện của cục đồ ăn không tệ, chỉ có điều, cái gọi là tiềm lực khai phá 100%, vẫn nhìn không ra, còn chờ tiếp tục quan sát. Viết xong, định máy tính nhưng lại bổ sung một câu:

PS, cục đồ ăn ngày mai phải đi thực thi mỹ nam kế.

"Kính..."

Chính lúc này, Tạ Lê Thần đột nhiên mở cửa phòng tắm.

Vinh Kính "sập" một tiếng dong máy tính, đầy mặt chột dạ.

Hai người nhìn nhau một hồi, Tạ Lê Thần chỉ sô pha, "Đưa hộ tôi khăn tắm."

Vinh Kính giơ tay ném khăn tắm cho y, nhanh chóng tắt máy.

"Tôi nói này..." Tạ Lê Thần lau tóc đi ra, cũng không truy hỏi Vinh Kính đang viết cái gì, tự biên tự diễn nói, "Tôi trước đây vẫn nghĩ, người không có đam mê cũng bình thường, người có đam mê trái lại không tầm thường, bất quá hiện tại ngẫm lại, có vẻ không phải như vậy."

Vinh Kính nghi ngờ nhìn y, thế này là đang thay đổi một trọng tâm câu chuyện sao?

"Vậy cậu nói, một tên biến thái nếu có đam mê bình thường, có phải sẽ biến thành người thường không?" Tạ Lê Thần hỏi.

"Còn phải xem là loại biến thái gì đã." Vinh Kính mơ hồ có chút ý thức nguy cơ.

"Vừa rồi, tôi suy nghĩ cho mình một đam mê và một lý tưởng." Tạ Lê Thần cười nói.

"Lúc tắm?" Vinh Kính bật cười.

"Nói đến cũng kỳ quái, có hai thứ đó rồi, lập tức cảm thấy lên tinh thần gấp trăm lần." Tạ Lê Thần nghiêm túc nói, "Quả nhiên đời phải có đam mê!"

"Lên tinh thần gấp trăm lần hay tăng bệnh tâm thần gấp trăm lần a." Vinh Kính nhỏ giọng nói thăm một câu.

Tạ Lê Thần cười đến bên giường.

"Vậy anh có đam mê và lý tưởng gì?" Vinh Kính chính hiệu kỳ hỏi một câu.

"Đam mê hả." Tạ Lê Thần cười tùm tùm trả lời, "Chính là siêu hơn cậu!"

Vinh Kính nghiêng răng, "Vọng tưởng!"

"Vậy còn lý tưởng?" Một lát sau nì, Vinh Kính lại truy hỏi.

Tạ Lê Thần giảo hoạt cười, "Không nói cho cậu, lý tưởng phải giấu ở trong lòng!"

Nói xong, vè mặt thỏa mãn đắp chẵn, vẫy tay với Vinh Kính, "Đừng viết nữa, đi ngủ sớm một chút."

Vinh Kính thầm nghĩ Tạ Lê Thần giảo hoạt, trước khi tắt máy, gõ thêm một câu phía dưới cùng nhật ký, cục đồ ăn hình như có kế hoạch gì đó, phải chú ý a!

Chương 40: Cục đồ ăn hành động

Sáng sớm hôm sau, Vinh Kính tức dậy rửa mặt tập thể dục buổi sáng, hành động hôm nay tương đối vụn vặt, lát nữa đi gặp Triệu Duệ, không biết có thể lấy được đầu mỗi đột phá không. Nếu như không có gì thay đổi, buổi chiều anh chuẩn bị đến phụ cận câu lạc bộ thăm dò.

Tạ Lê Thần cũng tỉnh cùng lúc với Vinh Kính, không chịu dậy, duỗi người trên giường, nhìn Vinh Kính vận động, lười biếng giơ tay mở TV.

Trong tin tức, đang phát một lễ truy điệu, rất nhiều nhân viên cảnh sát đến dự, bầu không khí rất trang nghiêm.

"Ở đâu gặp chuyện không may sao?" Vinh Kính hỏi."Có thể, gần đây tai nạn khá nhiều." Tạ Lê Thần chống cằm, đột nhiên hỏi, "Đúng rồi, thỏ, cậu trước đây đã từng đi lính trong quân đội phải không?"

"Ừ." Vinh Kính nhướn nhướn mày, "Cảnh sát, quân đội, bộ đội bí mật tôi đều đã từng làm."

"Có bạn bè tốt nào bên cạnh mất mạng chưa?" Tạ Lê Thần hỏi.

Vinh Kính nhíu mày, "Làm gì sáng sớm đã nói những thứ này? !"

Tạ Lê Thần thấy Vinh Kính mất hứng, ngược lại cười cười, "Thực sự có a?"

Vinh Kính dừng lại đập máy, dùng khăn mặt lau mồ hôi, hỏi ngược, "Anh thì sao? Có bạn bè tốt nào chết trước mặt anh chưa?"

Tạ Lê Thần lắc đầu, "Chưa."

Vinh Kính lờm y một cái, "Vừa nghĩ đã biết là không, nếu có anh sẽ không hỏi nhẹ nhàng được như vậy!"

Tạ Lê Thần cảm thấy rất hứng thú nói, "Tôi chỉ là muốn hiểu cậu hơn."

Vinh Kính sững sốt, lại lau mồ hôi, tiếp tục đập máy tập, "Làm gì vậy..."

"Chúng ta hiện tại đang hợp tác." Tạ Lê Thần từ trong chăn bơi ra, tới cuối giường, nâng cằm nhìn Vinh Kính, "Quá khứ của tôi rất đơn giản, đại thể mọi chuyện cậu cũng biết rồi, nhưng quá khứ của cậu hình như rất đặc sắc, tôi lại cái gì cũng không biết."

"Tôi vẫn luôn vì nước trừ bạo an dân bất biến thái đánh quái thú, anh không phải đã biết rồi sao." Vinh Kính định lấp liếm quá khứ, nhưng Tạ Lê Thần nhìn chăm chăm không bị anh qua mặt, "Muốn nghe cậu kể."

"Muốn nghe tôi kể cái gì." Vinh Kính nhú mày liếc y.

"Chuyện khó khăn nhất cậu từng trải qua." Tạ Lê Thần nghiêm túc nói, "Tốt nhất là kiểu thương tâm muốn chết ấy."

"Tâm lý biến thái sao anh." Vinh Kính đứng lên, chuẩn bị đi tắm.

"Bằng không tôi kể cho cậu một chuyện, sau đó cậu kể lại cho tôi biết một chuyện, trao đổi a?" Tạ Lê Thần đề nghị.

Vinh Kính ngần người, quay đầu lại nhìn y, "Anh không phải đã nói, không có bạn bè tốt mất mạng đó sao?"

"Này... Cậu đừng có yêu cầu cao như vậy được không a?" Tạ Lê Thần cười, "Tôi là người thường lớn lên trong cảnh thái bình thịnh thế mà, mặc dù khá giàu cũng chưa gặp phải sóng gió gì, đào đâu ra kiểu trải nghiệm ra sống vào chết cho cậu, bất quá ai mà không có một vài chuyện thương tâm a, đúng không?"

Vinh Kính giống như đang nghiêm túc suy nghĩ xem giao dịch này có lợi không, đứng ở cửa phòng tắm nghĩ.

Tạ Lê Thần nhin không được nhoèn khoe miệng, loại thần sắc này của Vinh Kính, chứng tỏ cậu ấy cảm thấy hứng thú với bí mật của mình.

Chỉ khi cảm thấy hứng thú với ai, mới đi tìm tòi nghiên cứu, muốn biết bí mật của người đó... Bằng không, với tính cách khủng của Vinh Kính sợ sớm đã quăng lại một câu "Không hứng thú" rồi đi mất rồi.

Suy nghĩ khoảng 3 phút, Vinh Kính trở lại xe tập ngồi xuống tiếp tục đạp, "Tôi luyện thêm một lúc nữa là được rồi, anh nói xem." Tạ Lê Thần suy nghĩ một chút, giống như đang nuôi cảm xúc, "Con chó tôi nuôi rất nhiều năm, tên là Hachiko nhỏ..."

Vinh Kính lập tức nheo lại mắt, "Không thích nghe!"

Tạ Lê Thần mí mắt giật giật, "Rất cảm động đó."

Vinh Kính lờm y một cái, "Chú chó Hachiko trung thành sao, tôi xem rồi!"

(Chú chó Hachiko là một bộ phim dựa theo chuyện có thật. Hachiko đến nhà ga đón chủ mình đi làm về vào mỗi ngày. Đến một ngày người chủ đột quỵ và qua đời, không thể trở về được nữa. Hachiko vẫn đứng giờ đến ga đứng chờ chủ của mình. Chờ mãi cho đến mùa đông, Hachiko không chịu nổi nữa và chết ở nơi đứng chờ đó. Trước khi chết, Hachiko nhìn thấy ảo ảnh cửa nhà ga mở và người chủ bước ra đi về phía mình như ngày xưa)

"VẬY một con chó khác của tôi, tên tiểu Q."

"Chú chó dẫn đường cho người mù tiểu Q!"

(Chú chó tiểu Q là câu chuyện về chú chó bị bệnh bạch cầu, sinh ra trên người đã có một cái bớt hình đôi cánh thiên thần. Vì cái bớt đó mà tiểu Q được đưa đi làm chó dẫn đường cho người mù, cái tên tiểu Q cũng từ đó mà ra. Sau mấy đời chủ, cùng thời gian huấn luyện khắc khổ, tiểu Q được đưa về nhà cũ. Lúc này bệnh tình bộc phát, chú trút hơi thở cuối cùng trong

năm nguyện vì chú không cô đơn, chú đã có thứ quan trọng nhất đời – tình yêu)

"Cậu không phải không xem phim sao? !" Tạ Lê Thần khó chịu.

Vinh Kính hừ hừ một tiếng, "Biết người biết ta, bách chiến bách thắng!"

Tạ Lê Thần há há miệng không thể nói, thấy Vinh Kính đặc ý nhướn mày, "Trao đổi đồng giá có biết không? Trên đời không có vụ cơm trưa miễn phí đâu!"

"Biết." Tạ Lê Thần gật đầu, chống cằm nghĩ, xem mình có chuyện thương tâm đặc biệt trọng đại gì không, bất quá có vẻ thật đúng là không nghĩ ra, đều là mấy chuyện lông gà vỏ tỏi vụn vặt.

"Anh không thực sự hạnh phúc đến độ chưa từng có chuyện gì thương tâm đấy chứ?" Vinh Kính hỏi.

Tạ Lê Thần thở dài, "Ừ..."

"Quả thực không có a." Vinh Kính hiểu rõ khẽ thở dài một tiếng.

"Chắc chắn thế?" Tạ Lê Thần không cam lòng, vất óc nghĩ muốn tìm ra chút thâm liệt, nhưng bất luận chuyện gì đem ra so sánh với quá khứ của Vinh Kính, đại khái đều như mấy thứ lẻ tẻ không đáng nhắc tới.

Vinh Kính rất bình tĩnh, chậm rì rì nói, "Người tôi thường tiếp xúc, bất luận là bạn bè kẻ thù, đại thể đều là mang thâm cừu đại hận hoặc đã trải qua sinh tử, người như vậy, không hề có ánh mắt đường hoàng như anh vậy."

Tạ Lê Thần chọc chọc cằm, "Tôi cũng không tính là thuận buồm xuôi gió, cũng đã từng ném không ít khổ."

"Đều là trong phạm vi năng lực của anh có thể giải quyết." Vinh Kính nhẹ nhàng nhún vai, "Cho dù không có chuyện thương tâm cũng không có gì ghê gớm a, đại đa số mọi người đều là bình ổn một đời như thế, tối đa cũng chỉ là một chút trầm bổng. Phải biết rằng, chỉ một ngày nào đó tất cả mọi người đều không còn chuyện lên trời xuống đất nữa, đó mới là thế giới hoà

bình chân chính." "VẬY trong những người đã từng cùng cậu, tôi chẳng phải là quá bình thường?" Tạ Lê Thần không hiểu sao có chút tự ti, nghĩ không môn đăng hộ đối, nếu nói Vinh Kính là một thiếu gia cao quý thì mình chính là một cô nhà quê, nói Vinh Kính là quý tộc thì mình chỉ là thằng nghèo kéo xe... Càng nghĩ càng mất hi vọng.

Vinh Kính thấy y hình như rất thất lạc, cũng không biết bị làm sao, mở miệng nói, "Ừm... Kể cho anh nghe một chuyện."

Tạ Lê Thần ngẩng đầu nhìn, ánh mắt có chút giống con chó lớn phát hiện một thứ ngạc nhiên vui mừng... Trong đầu Vinh Kính bị móng mèo cào mấy cái.

"Tôi nhớ" Vinh Kính vừa vận động vừa chậm rãi nói, "Tôi không nói chuyện nhiều với cậu ấy, bất quá mỗi ngày sáng sớm đều có thể thấy nhau, đây đó đều liếc mắt nhìn nhau, thế nhưng tôi nhìn ra được, trong mắt cậu ấy không có ác ý, cậu ấy cũng nhất định nghĩ tôi không có ác ý."

"Nhỏ như vậy đã liếc mắt đưa tình a?" Tạ Lê Thần chua lè nói.

"Đừng ngắt lời." Vinh Kính nói tiếp, "Tôi lúc đó ở trên một hòn đảo, người ở nào, từng ai cũng cầm trong tay súng hoặc vũ khí, bởi vì chỗ đó không có pháp luật cũng không có cảnh sát, chỉ có vũ khí trong tay mới có thể bảo vệ an toàn cho mình."

"Cậu vì sao lại đến nơi như thế?" Tạ Lê Thần không hiểu.

"À, theo ba tôi đến xử lý một vụ án." Vinh Kính nói, "Phải ở hơn một tháng."

Tạ Lê Thần gật đầu, "Sau đó?"

"Có một ngày, tôi vẫn theo thói quen, sáng sớm mở cửa sổ, nhưng cậu bé sát vách kia không xuất hiện." Vinh Kính nói, chống cằm nhẹ nhàng gõ, "Buổi trưa, cậu ấy vẫn không xuất hiện, tôi liền đến sát vách gõ cửa. Thấy cửa nhà cậu ấy không khóa... Ba người của nhà đó đều đã chết ở bên trong, cậu ấy cũng ngã giữa vũng máu."

"Sao lại như vậy?" Tạ Lê Thần nhíu mày.

"Đã nói rồi, nơi đó không có pháp luật, cá lớn nuốt cá bé, có thể là cướp đoạt, cũng có thể là trả thù." Vinh Kính nhún nhún vai, "Nơi như thế này tôi đã thấy không ít, thế giới này đáng sợ nhất không phải là không tiền không thế, mà là không quy tắc không trật tự. Nếu tất cả đều không có thứ tự, con người rất nhanh sẽ biến thành động vật."

"Vậy rồi sao?" Tạ Lê Thần nhìn không được khó hiểu, trẻ như vậy đã trải qua chuyện như thế, Vinh Kính vì sao còn có thể có tính cách như bây giờ? So với đại đa số người, Vinh Kính vừa đơn giản vừa thành thật, theo lý cậu ấy hẳn phải là một người từng trải mới đúng a.

"Sau đó tôi về nhà hỏi ba tôi, ông nói đêm qua đúng là có nghe được tiếng súng ." Vinh Kính dừng vận động, cầm khăn mặt lau mồ hôi, "Tôi rất tức giận hỏi, vì sao nghe thấy động tĩnh lại không đi cứu người ở sát vách."

"A." Tạ Lê Thần cười, "Ông ta không biết cậu có biết đứa trẻ kia?"

"Lúc đó ba tôi cũng nói như vậy." Vinh Kính có chút thất lạc.

"Rồi sao?" Tạ Lê Thần hiếu kỳ tính cách cổ quái như An Minh Nghĩa kia sẽ xảy ra chuyện gì?

"Ông nói thật đáng tiếc, thế nên nhớ kỹ, trước khi con không có năng lực bảo hộ người mình yêu mến, đừng đi yêu mến ai cả, dù cho chỉ là một người bạn, cũng tận lực không nên có, chịu thương tâm chính là bản thân con." Vinh Kính trả lời nói, "Sau này rất nhiều chuyện đã chứng minh, ông ấy vô cùng chính xác .""Kiểu giáo dục như thế mà chính xác? !" Tạ Lê Thần kinh ngạc nhìn Vinh Kính, "Quá máu lạnh!"

Vinh Kính cũng lắc đầu, "Tôi có một người bạn đã từng làm trong bộ đội bí mật, có người yêu, nhưng một lần nhiệm vụ thất bại, bại lộ thân phận bạn gái, thế nên người bạn gái mất mạng." Vinh Kính hỏi ngược Tạ Lê Thần, "Nếu như cậu ta không kết giao với người bạn gái ấy, có thể bớt hại một

mạng người, còn có thể khiến mình bớt áy náy dần vặt. Thế nên tôi nghĩ cách ba tôi nói là tuyệt đối chính xác."

"A."

Ngoài Vinh Kính dự liệu, Tạ Lê Thần không những không lĩnh ngộ, trái lại là vô cùng khinh thường cười.

"Anh cười cái gì?" Vinh Kính không tha mãi, "Cục đồ ăn!"

Tạ Lê Thần lắc đầu, "Vậy tôi hỏi cậu, thế giới này cậu có phải mạnh nhất không?"

Vinh Kính nhăn mặt nhíu mày, "Đương nhiên không phải."

"Ý của cậu là, chừng nào cậu chưa trở thành mạnh nhất, thì chừng đó sẽ không yêu mến ai cả?" Tạ Lê Thần bật cười, "Thế giới này số một vĩnh viễn chỉ có một, dựa theo logic của cậu, chẳng phải là trên đời chỉ có một người có tư cách hưởng thụ cuộc sống, yêu đương kết giao bạn bè... Thế thì nhân loại làm thế nào sinh sôi nảy nở cho tới nay được?"

Vinh Kính ngẩn người, nghiêng đầu ... , nghĩ vấn đề này đáng nghiên cứu một chút, luận chứng ngược.

"Kính Kính." Tạ Lê Thần đột nhiên rất cảm khái nói, "EQ của cậu thật thấp." (EQ: chỉ số tình cảm)

Vinh Kính bất mãn, "Tôi đã làm trắc nghiệm, EQ bình thường!"

"Cái loại trắc nghiệm đó thì có thể trắc ra cái gì được?" Tạ Lê Thần buồn cười, "Nếu như cậu nói, sau này tất cả mọi người không nên yêu đương nữa, điền trắc nghiệm mà phối luôn đi cho rồi?"

Vinh Kính không nói lời nào, lau mồ hôi quyết định đi tắm.

"Chờ một chút!"

Tạ Lê Thần gọi anh một tiếng.

Vinh Kính quay đầu lại nhìn y.

"Nếu như tôi là người yêu của người kia, nhất định sẽ không hối hận." Tạ Lê Thần đứng lên mặc quần áo, "Con người là động vật quần cư, một người cô độc không có cách nào tự hạnh phúc, nhất định phải tìm được một người khác mình muốn, dù cho chỉ có thể ở cùng nhau một ngày, cũng đáng."

Vinh Kính trềng mắt nhìn, "Không có trách nhiệm."

Tạ Lê Thần nở nụ cười, "Là rất có trách nhiệm!"

"Không thực tế!"

"Là lãng mạn ấm áp!"

Vinh Kính nghĩ nói thêm gì đi nữa cũng là đàn gảy tai trâu, đơn giản vào WC đóng cửa tắm.

Tạ Lê Thần mặc quần áo từ trên giường xuống, vọt đến cửa phòng tắm, hét vào bên trong, "Cậu có biết tôi thích nhất làm gì không?"

"Đừng quấy rầy tôi tắm!" Vinh Kính đóng cửa phòng tắm rồi, bắt mãi vòi nước, không biết có phải nước nóng hay là vừa nãy vận động quá lượng, đầu nóng hừng hực, không thể bình tĩnh tự hỏi.

"Tôi thích nhất là chỉ dẫn cho tên gốc." Tạ Lê Thần quay về phía cửa nói với Vinh Kính đang tâm phiền ý loạn, "Như cậu khi còn bé, nếu lần đầu tiên gặp cậu bé hàng xóm kia thì cười một cái với cậu ta, hai người có thể đã sớm trở thành bạn bè. Thành bạn bè, thì có lý do đi bảo vệ cũng có lý do đi báo thù... Vậy thì khúc mắc của cậu cũng sẽ còn. Tôi nghĩ cậu kỳ thực đã xuyên tạc cách nghĩ và cách làm của ba cậu."

Vinh Kính đứng dưới vòi hoa sen vẫn không nhúc nhích, tùy ý để nước nóng gột rửa, chỉ cảm thấy cả người sáng khoái.

Chỉ tiếc Vinh Kính thoáng bình tĩnh một chút đã bị quấy rầy, Tạ Lê Thần tiếp tục nói, "Như vậy bất luận cậu ta đêm đó có chết hay không, đều có thêm một người bạn. Cậu cũng nói rồi, nơi như thế, cậu ta có khả năng từ khi sinh ra đến chết đi cũng không có được một người bạn, cậu vốn có thể

trở thành người bạn duy nhất của cậu ta, lấy danh nghĩa bạn bè vì cậu ta báo thù rửa hận."

"Anh đáng ghét!" Vinh Kính ở bên trong mắng một tiếng.

Tạ Lê Thần ở ngoài nghe được tiếng mắng kia, cảm thấy cả người sáng khoái lên tinh thần gấp trăm lần, nhún vai đi đánh răng, ồn ào, "Thỏ Vinh, thiếu EQ quá, sau này hơi động tâm thì cứ thành thật mà nói a, tôi phán đoán cho cậu."

"Động tâm cái đầu anh!" Vinh Kính căm giận mở lớn vòi nước, nước nóng ào ào xối lên người, nhưng tròng không vui lý na không hiểu tích tụ, cục đồ ăn chết tiệt, đặc biệt đặc biệt đáng ghét!

Tạ Lê Thần ở bên ngoài, ngậm bàn chải đánh răng đi quanh, lật hành lý và ngăn tủ của Vinh Kính. Y quyết định, từ hôm nay trở đi, phải quen với tất cả của con thỏ kia, sửa cho đúng toàn bộ nhân sinh quan, giá trị quan đã bị bẻ cong của cậu ấy! Từ một con thỏ bạo lực không hiểu phong tình, biến thành con thỏ lưu manh lãng mạn.

Chương 41: Thăm dò câu lạc bộ

Tạ Lê Thần bởi vì lật tung đồ của Vinh Kính, bị đánh, bất quá may mà gần đây có tập luyện, Thế nên có thể phản kháng.

Vinh Kính giật mình với tốc độ tiến cực nhanh của Tạ Lê Thần, cảm giác dùng vũ lực áp chế y đã càng ngày càng cật lực, y giống như là một cái máy bắt chước vậy, nhìn cái gì biết cái đó, thật sự là làm cho người ta bực bội.

Tạ Lê Thần ngậm bữa sáng, thay quần áo kiêm "make up".

Vinh Kính liếc mắt, bữu môi, áo khoác đen là kiểu mới, ngày đó Tào Văn Đức đưa tới cho Tạ Lê Thần, hình như là một thiết kế chon am mới trong một bộ sưu tập trang phục cấp thế giới, nhà thiết kế đưa riêng tới cho y mặc ... Vừa nhìn bộ đồ đã biết, chắc chắn vô cùng đắt tiền!

Tạ Lê Thần quay đầu lại, thấy Vinh Kính hình như có chút để ý nhìn y, cười đi tới, từ trong giá áo chọn một bộ đưa cho Vinh Kính, "Cái này hợp với cậu."

"Không mặc." Vinh Kính phồng má.

"Hôm nay không phải mỹ nam kế sao." Tạ Lê Thần giơ tay giúp Vinh Kính thay quần áo, "Chúng ta đi mê hoặc Triệu Duệ, sau đó hỏi cô ta cái gì phải nói cái đó!"

Vinh Kính cau mũi, bất đắc dĩ thay quần áo, lấy ra điện thoại, nhìn một chút.

"Chờ điện thoại?" Tạ Lê Thần thấy Vinh Kính trên mặt không vui vẻ, suy nghĩ một chút, hỏi "Cậu gửi tin cho chị Lưu?"

"Tôi gọi điện thoại cho chị ấy, thế nhưng vẫn không gọi được, tôi sợ chị ấy luẩn quẩn trong lòng, gửi tin nhắn, cũng không có hồi đáp."

Tạ Lê Thần nhú mày, lấy tin nhắn qua xem một chút, Vinh Kính viết rất chu đáo, nói anh và Tạ Lê Thần sẽ đi truy tìm điều tra, nhất định điều tra rõ ràng chân tướng, nói chị ta chiếu cố thân thể, đừng suy nghĩ miên man.

"Chậc... Không hay rồi a." Tạ Lê Thần gọi điện thoại cho Tào Văn Đức, nói anh ta đến thăm chị Lưu, đừng làm chuyện điên rồ gì.

Lúc, hai người dựa theo địa chỉ Kolo cấp, tới một tòa biệt thự... Triệu Duệ sẽ chờ ở đó, cô ta vừa thức dậy, thoát nhìn có chút xộc xệch.

Lúc Tạ Lê Thần và Vinh Kính xuất hiện trước mắt mình, Triệu Duệ nhìn chỉ còn thiếu phóng lên hai người, nhìn nhìn lại mình đang mặc áo ngủ, lập tức kêu thảm thiết một tiếng... Chạy vội đi thay quần áo.

Vinh Kính và Tạ Lê Thần liếc mắt nhìn nhau, nắm chặt thời gian, nhìn lên máy tính Triệu Duệ trước.

Tạ Lê Thần đứng ở hàng lang canh chừng cho Vinh Kính, Vinh Kính mở máy tính kiểm tra... Phát hiện bên trong máy tính có chí ít phân nửa đều là

nội dung về Tạ Lê Thần .

Vinh Kính khó hiểu, vì sao một người lại dùng nhiều thời gian và tinh lực như vậy sưu tập tài liệu về một người hoàn toàn không chút liên quan? Giữ làm gì?

Vinh Kính xem lướt qua một chút, bỗng nhiên thấy có một đoạn video Tạ Lê Thần bẽ mặt... Mấy cái có nội dung G nữa! Vinh Kính cũng không biết bị gì, nhét USB vào sao chép lại.

Công cụ Kolo cung cấp tất nhiên là vô cùng tiên tiến, trong khoảng thời gian Triệu Duệ trang điểm thay đồ, thành công sao chép hết nội dung trong máy tính. Vinh Kính rút USB, mỹ mãn nhìn Tạ Lê Thần. Tạ Lê Thần thấy anh rời khỏi máy tính, mặt đặc ý, hỏi, "Tra được cái gì, thỏa mãn như vậy?"

Vinh Kính chớp mắt —— khiếp sợ! Quang cố trữ vui vẻ, quên tra tài liệu .

Lúc này, Triệu Duệ cũng đi tới, vẫn mặc trang phục punk tối hôm qua. Vinh Kính nghĩ cô bé kia có chút mâu thuẫn, không phải con gái đều muốn khiến con trai chú ý, hẳn là nên mặc trang phục thực nữ sao? !

Triệu Duệ đi tới sofa ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn Vinh Kính và Tạ Lê Thần.

Tạ Lê Thần có tự giác đối xử của mỹ nam kế, tới rồi bên người cô ta ngồi xuống, Triệu Duệ hiển nhiên có chút câu nệ, tựa trên sofa, hiệu quả mặt đỏ khi trang điểm màu khói đậm có chút khôi hài. Vinh Kính ngồi đối diện, nhìn động tác châm thuốc của Tạ Lê Thần, Triệu Duệ hình như có chút hôn mê.

Vinh Kính gác chân, tự nhủ anh diễn tiếp đi, lát nữa mà làm con người ta ngất thật, xem anh hỏi cái gì!

"Triệu Duệ, ăn điểm tâm." Lúc này, Mejia từ nhà bếp đi ra, bưng tới một bát mì cho Triệu Duệ.

Triệu Duệ bưng mì, có chút xấu hổ ăn.

Tạ Lê Thần ngửi ngửi thấy mì thơm, liền hỏi Mejia còn không, Mejia lại làm một bát bưng ra.

Tạ Lê Thần cởi áo khoác, bưng bát ăn cùng Triệu Duệ, hình dạng rất thân thiết.

Nhìn thấy nét cười trên mặt Triệu Duệ là biết hài lòng cỡ nào... Vinh Kính bỗng nhiên có chút nghi hoặc. Tạ Lê Thần thực sự là rất được yêu thích a, con người y thường thấy kia, là bản chất thật, hay là diễn xuất tới? Hay nói... Tạ Lê Thần có tự biết, ai là bản thân y, ai là người y cần mà diễn xuất ra không?

Nghĩ tới đây, Vinh Kính lắc đầu, nghĩ nghĩ mình như vậy với Tạ Lê Thần rất không tôn trọng, trước đây y từng nổi giận vì chuyện như thế một lần rồi, có lẽ... Là mình hiểu y quá ít, biết đâu hiểu nhiều hơn thì sẽ không suy nghĩ như vậy.

Tạ Lê Thần vừa ăn mì, hỏi Triệu Duệ, "Đúng rồi, kẻ tối hôm qua, vì sao muốn giết em?"

Triệu Duệ ngẩn người, cúi đầu nhìn bát mì, có một tia khó xử.

Tạ Lê Thần chỉ chỉ Mejia, "Họ là bạn bè của tôi, nói em có thể gặp nguy hiểm thế nhưng lại không chịu nói, thế nên để tôi tới hỏi em."

Đàn ông thẳng thắn thành khẩn lại dễ nhìn đúng là có lực sát thương và sức thuyết phục nhất, Triệu Duệ nghe xong rất cảm động, gật đầu, thở dài, "Em biết là ai muốn giết em."

"Ai a?" Tạ Lê Thần nhíu mày, "Người em đặc tội?"

"Thế nhưng em mà nói ra tất cả mọi người sẽ không tin." Triệu Duệ nắm đũa, trên mặt có chút lo nghĩ.

"Không nhất định a." Tạ Lê Thần nghiêm túc nói, "Tôi tin."

Vinh Kính nhìn chăm chăm Tạ Lê Thần, không biết y có thực sự tin không, nếu như diễn mà thật được như vậy... Vậy con người thật và giả còn có cái

gì khác nhau đâu?

Triệu Duệ nhìn Tạ Lê Thần một lúc lâu, gật đầu, "Vâng... Đúng! Tạ đại ca không giống người khác."

Vinh Kính chống cằm âm thầm thở dài, vào trông! Tạ Lê Thần ăn xong mì, buông bát nhìn Triệu Duệ, "Nói đi, ai hại em, tôi ra mặt cho em."

Vinh Kính nhú mày —— lừa tiểu nữ sinh, không biết xấu hổ!

Triệu Duệ cảm động, cắn răng, nghiêm túc nói, "Ba ba em!"

Tất cả mọi người sửng sốt.

Vinh Kính cũng từ không hiểu sao bất mãn biến đổi mạnh, hiếu kỳ hỏi, "Em nói, người muốn giết em là ba ba em? Triệu Tạ?"

"Vâng!" Triệu Duệ gật đầu, "Đúng vậy."

Mejia nhú mày, quả nhiên sự tình có liên quan đến Triệu Tạ, hỏi, "Vì sao lại nghĩ thế?"

"Ông ta đáng trách em, nếu không vì em, năm đó ông ta cũng không bị bắt!" Triệu Duệ do dự một chút, "Hơn nữa, tôi còn biết bí mật của ông ta!"

Vinh Kính và Tạ Lê Thần cũng không hiểu quá khứ của Triệu Tạ lắm, mà nếu như một người muốn giết con gái mình, phải có bao nhiêu lý do mới có thể hạ thủ được a, chẳng lẽ là để cái thứ gọi là "Bí mật" kia?

"Ba ba em từ trước đến nay luôn lén lút liên lạc với người ngoài!" Triệu Duệ thấp giọng nói, "Thông qua em!"

Mejia sắc mặt khẽ biến, ra là Triệu Duệ là con đường Triệu Tạ liên lạc với ngoại giới!

"Ông ta sai em làm cái gì?" Mejia hỏi.

"Em vẫn luôn là thành viên trên trang web Skull Fruit, thông qua web đó, tuyên bố thời gian tham gia đấu nhóm hoặc gặp mặt của một câu lạc bộ. Lần nào, ông ta cũng đều sai em liên hệ với một người đàn ông trong câu

lạc bộ, gửi một ít giấy tờ. Tôi lên xem thử, trên đó viết phương trình gì gì đó." Triệu Duệ nói, viết xuống địa chỉ câu lạc bộ cho nhóm Vinh Kính, "Sau đó em phát hiện, trong câu lạc bộ kia có người buôn lậu ma túy."

Vinh Kính và Tạ Lê Thần đều lập tức liên tưởng tới hình xăm trên vai cô ta, liên hệ tất cả, có khả năng có quan hệ đến cái chết của con trai chị Lưu.

"Hình xăm này, là giấy thông hành của câu lạc bộ ." Triệu Duệ nói với mọi người, "Từng hình không giống nhau, đều đại diện cho thân phận khác nhau, đẳng cấp vô cùng chặt chẽ."

"Em mặc đồ punk, cũng là vì che giấu?" Tạ Lê Thần hỏi.

"Cũng có không phải thế." Triệu Duệ bất đắc dĩ cười cười, "Ban đầu là thấy vui, cũng muốn thoát nhìn hợp với hình xăm trên vai chút, không đến mức quá quái lạ... Nhưng sau đó lại thích mặc luôn. Mặc thành như vậy, người khác để sẽ cách xa mình, thật giống như vẽ mặt nạ trên mặt, thật ra có thể tách được đám người đáng ghét này, rất thú vị!"

Vinh Kính qua lời tự thuật, một lần nữa xem xét lại một chút vấn đề punk. Hiện đại nhiều thiết bị giao lưu, nhưng con người giống như càng thêm cô độc, punk là kết quả của cô độc và tự kỷ, hay bề ngoài khoa trương của dân punk, thật ra là một kiểu che giấu.

Mejia tiếp tục hỏi, "Kể chi tiết hơn đi."

Vì vậy, Triệu Duệ nói cho Mejia, ba cô ta vẫn luôn bí mật nghiên cứu loại ma túy tinh thần, đồng thời muốn cô ta hỗ trợ truyền đạt tin tức, cụ thể thì không rõ ràng lắm... Chi là phát hiện người hít ma túy trong câu lạc bộ không ít, liền ý thức được mình có thể là đang làm chuyện xấu. Một ngày cô ta cãi nhau với ba một trận, muốn gã dừng thực nghiệm chế thuốc, sau đó liền xảy ra chuyện ngày hôm qua.

Vinh Kính đột nhiên hỏi, "Tôi nghe nói ba ba em rất thương yêu em, hai người sống nương tựa lẫn nhau, chẳng lẽ không đúng?"

"Đương nhiên không phải!" Triệu Duệ lắc đầu liên tục, "Năm đó là em bước bình, thế nên ba ba mới bị phát hiện chế tạo ma túy, ông ta vẫn bởi vì bị giam cầm mà ghi hận... Thương yêu gì đó, đều là diễn cho người khác xem."

Vinh Kính nghe Triệu Duệ nói, có chút thông cảm.

Mejia hiểu rõ tình huống, đi báo cáo với Kolo, Tạ Lê Thần và Vinh Kính ngồi lại một hồi cùng Triệu Duệ, buổi trưa, cáo từ rời đi.

Trên xe, Vinh Kính xem giờ, "Ăn trưa xong, chúng ta đến câu lạc bộ kia một chuyến nhé? Vừa lúc, ngoại trừ điều tra nguyên nhân cái chết của con trai chị Lưu, còn có thể điều tra những gì Triệu Duệ nói, ông chủ thần bí chế thuốc độc buôn lậu ma túy."

"Ừ." Tạ Lê Thần gật đầu, không yên lòng.

"Anh sao thế?" Vinh Kính thấy thần sắc y quái dị, nhin không được hỏi.

"À..." Tạ Lê Thần nhíu nhíu mày đầu, nói, "Cậu có cảm thấy, Triệu Duệ đang lừa gạt không?"

"Sao?" Vinh Kính sửng sốt, không hiểu nhìn Tạ Lê Thần, "Lừa gạt?"

"Không sai, tôi nghĩ cô ta không nói thật!" Tạ Lê Thần cười cười, "Nói đến lừa gạt, không ai có thể gạt được tôi."

Vinh Kính nghe xong, khó hiểu, "Tự tin thế a?"

"Ừm." Tạ Lê Thần thờ ơ nhún nhún vai, "Bởi vì cho tới giờ chưa phát hiện người hiểu lừa gạt hơn tôi... Một diễn viên tiêu chuẩn có thể trở thành một tên lừa đảo tiêu chuẩn, tương tự, một người diễn viên hoàn hảo cũng có thể trở thành một tên lừa đảo hoàn hảo."

Vinh Kính nghe xong có chút mất hứng, lăm bằm một câu, "Cũng có ai lừa gạt suốt đời, nghề nghiệp và nhân phẩm là hai chuyện khác nhau."

Tạ Lê Thần nghe xong, hơi giật mình nhìn Vinh Kính, sau đó giống như vui mừng, cười dùng cánh tay nhẹ nhàng chạm chạm anh, "Chúng ta đừng

động vào câu lạc bộ gì gì đó nữa, nói Mejia điều tra đi, chúng tôi đi ăn với dạo phố nhé?"

"Anh vẫn còn lòng dạ đi chơi? Một chút phần đấu cũng không có, cục đồ ăn!" Vinh Kính bất mãn.

"Công việc của tôi rất khổ cực !" Tạ Lê Thần đeo dây an toàn, "Lao động kết hợp giải trí cậu có biết không?"

Vinh Kính vừa định lái xe đi, điện thoại video trên xe reo, Kolo gọi, nói Vinh Kính và Tạ Lê Thần đi đến một câu lạc bộ, lát Triệu Duệ cũng sẽ đến, lần này bọn họ phải thăm dò tìm tòi nội tình, phối hợp điều tra đồng thời bảo vệ Triệu Duệ an toàn.

Vinh Kính nhìn Tạ Lê Thần nhụt chí, nhịn cười.

"Kolo này a." Tạ Lê Thần bất mãn nói thầm với Vinh Kính, "Ông ta có vợ không vậy? Sao mà không hiểu phong tình như vậy chứ?"

"Ông ấy không lập gia đình." Vinh Kính nghiêm túc trả lời, "Suốt đời đều cống hiến cho sự nghiệp."

"Con thỏ cậu không phải cũng định thế chứ? !" Tạ Lê Thần cảnh giác hỏi. Vinh Kính suy nghĩ một chút, nhún vai, "Tôi thật ra cũng không đặt nặng."

"Không được!" Tạ Lê Thần cao giọng, "Như vậy sao được? !"

Vinh Kính thấy y kích động như vậy, có chút bất ngờ nhìn.

"Khụ khụ." Tạ Lê Thần ho khan giấu xấu hổ, "Được rồi... Mấy người các cậu xuất ngũ lúc nào a? Hoặc giải ngũ? Hoặc về hưu?"

Vinh Kính liếc mắt lờm, không biết y lại nói bậy cái gì.

"Ê, công việc cảnh sát mà lại là loại bộ đội bí mật này, chu kỳ hẳn là không lâu lắm đâu nhỉ? Ba mươi tuổi có đủ chưa?"

"Không biết a." Lái xe, Còn phải xem yêu cầu nhiệm vụ, cũng có thể xin xuất ngũ trước kỳ hạn gì đó, bất quá công việc trong CROW cũng không mệt, còn rất thú vị."

Đang nói, xe đỗ trên đường, hiện tại là giữa trưa, Vinh Kính nhẫn nại chờ.

Tạ Lê Thần lấy tay chỉnh camera lắp trên đồng hồ, thỉnh thoảng lại chụp ảnh Vinh Kính.

"Chậm quá a." Vinh Kính thấy Tạ Lê Thần một mực nhìn đồng hồ đeo tay, cho rằng y chờ lâu không nhìn được, nói một câu.

"Ừ." Tạ Lê Thần nhìn ngoài cửa sổ, bỗng nhiên nói, "Chúng ta hẹn hò đi?"

...

Vinh Kính trầm mặc.

Tạ Lê Thần cho rằng anh không nghe rõ, xoay mặt nhìn.

Thấy biểu cảm trên mặt Vinh Kính lúc này có thể nói là đặc sắc, khế cau mày, biến trứ, mũi trên còn có lưỡng đạo mặt nhăn lên nếp may, như vậy phức tạp biểu cảm tại hãn na trương bài tú-lơ-khơ trên mặt cũng không thông thường.

"Ha ha ha!" Tạ Lê Thần cười, Vinh Kính có chút tức giận, Tạ Lê Thần đang đùa giỡn mình!

Tạ Lê Thần cười đủ, dựa vào cửa sổ xe nhìn Vinh Kính, giơ tay chọc má anh, "Cậu vừa nãy động tâm sao? Hay bị dọa? Hay..."

Vinh Kính hất tay y, bất mãn nhìn về trước, người này, sảo đã dậy chưa điểm mấu chốt!

Vinh Kính tuy rằng tức giận, nhưng trên mặt chính hiện lên một chút biểu cảm như trút được gánh nặng... Biểu cảm đó rơi vào mắt Tạ Lê Thần.

Tạ Lê Thần cười cười, nhưng trong nét cười, thoáng có một chút thất lạc.

Đợi không bao lâu, xe lại khởi động, Tạ Lê Thần nhận được điện thoại Tào Văn Đức gọi tới, nói anh ta có đi tìm, thế nhưng không thấy chị Lưu đâu, đã báo cảnh sát.

Cúp điện thoại, Tạ Lê Thần nhíu mày, "Mong là sẽ không gặp chuyện gì."

Vinh Kính cũng vì chị Lưu lo lắng.

Rất nhanh, hai người tới cửa quán bar.

Vinh Kính mới dừng lại xe, đã thấy xe của nhóm Mejia cũng tới rồi, xem ra Triệu Duệ là đã chuẩn bị xong.

Tạ Lê Thần nhíu mày, nhìn Triệu Duệ xuống xe, làm như không có gì đi vào câu lạc bộ.

Vinh Kính thấy thần sắc y, liền hỏi, "Anh nghi ngờ Triệu Duệ sao? Người ta là fan cuồng của anh nha!" Tạ Lê Thần lười biếng nói, "Lennon chết vì fan cuồng đấy thay." (John Lennon của nhóm The Beatles chết vì bị fan cuồng nã súng)

"Cô ta thoát nhìn còn rất ngây thơ." Vinh Kính nói thế, nhưng cũng bắt đầu đề phòng Triệu Duệ, dù sao, mặt này Tạ Lê Thần nói rất đáng tin.

Vừa lúc xuống xe theo tiến quán bar, đột nhiên, Vinh Kính từ trong kính sau của xe thấy được một người.

"Ê..." Vinh Kính vỗ vỗ Tạ Lê Thần, ý bảo y nhìn!

Tạ Lê Thần qua kính sau, thấy một bóng người vội vã đi tới, theo Triệu Duệ tiến vào trong câu lạc bộ.

Người nọ không phải ai khác, chính là chị Lưu, lúc này biểu cảm trên mặt, là một loại sát khí nén giận.

"Nguy rồi!" Tạ Lê Thần chau mày, "Chị ấy không phải là tới báo thù chứ!"

Chương 42: Ác ma

Chị Lưu xuất hiện khiến Vinh Kính và Tạ Lê Thần có chút khó xử, lát nữa đi vào đụng phải, sẽ bại lộ ... Còn nữa, chị ấy tới đây làm cái gì? Không thực sự là tới báo thù chứ... Thật phiền phức!

"Hai người suy nghĩ cái gì vậy? !" Lúc này, trong bộ đàm cửa xe truyền đến giọng Mejia không nhận được, "Mau vào đi a, mất dấu là Triệu Duệ nguy

hiểm đấy!"

Vinh Kính và Tạ Lê Thần Không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là kiên trì đi vào câu lạc bộ.

Câu lạc bộ Skull Fruit này, thật ra gác cổng không nghiêm ngặt như nhóm Vinh Kính tưởng.

Vinh Kính nói khẽ với Tạ Lê Thần, "Kỳ quái a, câu lạc bộ có buôn lậu ma túy đều như nhau, không thoáng như vậy mới đúng chứ!"

Tạ Lê Thần nghe xong cũng không hiểu, quan sát bốn phía, Vinh Kính nhắc nhở, "Cẩn thận vẫn hơn!"

Hai người tới gần quầy bar, tìm vị trí ngồi xuống.

Triệu Duệ đứng ở trước quầy bar, bắt chuyện với một người bartender, mà chị Lưu không ở đó. Xa xa, có một hành lang rất tối, chị Lưu không phải đi vào đó chứ? Mục tiêu của chị ta có thể là ông chủ thần bí của câu lạc bộ. Chị Lưu hẳn là có năng lực tự vệ nhất định, Vinh Kính từng thấy chị ta luyện quyền, thế nhưng... Nếu như Triệu Duệ nói không sai, như vậy trong câu lạc bộ này có tay buôn ma túy! Buôn ma túy nghĩa là gì? ! Là có khả năng sẽ có súng ống đạn dược và nguy hiểm tùy lúc xảy ra! Chị Lưu đang nổi nóng, tâm tình kích động rất có thể sẽ làm chuyện điên rồ.

Vinh Kính lại nhìn bốn phía, thấy lo lắng.

Tạ Lê Thần nhìn ra tình tự của anh, thấp giọng nói, "Phân công nhau hành động đi, tôi theo dõi Triệu Duệ là được rồi, chị Lưu sớm muộn gì cũng sẽ gây náo loạn, tình huống này, tốt nhất cậu tìm chị ta trước, khuyên chị ta rời đi."

Vinh Kính nghĩ rất có lý, nhưng lại lo lắng Tạ Lê Thần một mình ở chỗ này.

"Đi đi." Tạ Lê Thần nháy mắt với anh, "Tôi có thể tự gánh vác cuộc sống cũng có thể tự lập."

Vinh Kính do dự một chút, xoay người rời đi, nhân lúc mọi người trong quán bar không chú ý, lén vào hành lang.

Hành lang rất dài, bên trong ánh sáng mờ mờ, Vinh Kính cảnh giác, vừa đi vừa tìm chị Lưu. Trong tay nhẹ nhàng nắm một quả lựu đạn, là lựu đạn khói cầm tay, dùng tác chiến du kích là tốt nhất, vũ khí không tiện, lực sát thương cũng quá lớn. Tạ Lê Thần thấy Vinh Kính đi rồi, y cũng không có việc gì, đứng ở đó nhìn Triệu Duệ nói chuyện với bartender.

Triệu Duệ và bartender ở cạnh nhau, có thể thấy hai người rất quen thuộc ... Tạ Lê Thần không biết vì sao, vẫn thấy biểu cảm của Triệu Duệ kỳ quái. Chẳng lẽ mình có ý với thỏ Vinh rồi, sẽ bài xích nữ sinh kiểu như Triệu Duệ sao? Sao hình như cứ có thành kiến với người ta vậy?

Mặt khác, Tạ Lê Thần tiện thể quan sát khách ra vào câu lạc bộ bốn phía, phát hiện rất nhiều dân punk, thế nhưng cũng có một vài người thường...

Nói như thế nào nhỉ, cảm giác giống như khi này Vinh Kính nói, là một tổ chức đáng sợ buồn lậu ma túy, nhưng câu lạc bộ này làm cho người ta cảm giác quá quang minh chính đại, giống một nơi các fan âm nhạc mê tụ hội hơn.

Tạ Lê Thần tuy rằng đeo kính râm, nhưng vẫn thu hút chú ý nhất định, đại thể khách chỉ nghĩ y rất tuấn tú, tạm thời chưa phát hiện thân phận của y.

Chính lúc này, Tạ Lê Thần thấy Triệu Duệ nhét một tờ giấy phía dưới ly, giao cho bartender.

Bartender giơ tay lấy khăn, lặng lẽ thu hồi tờ giấy, xoay người đi vào.

Triệu Duệ bưng ly giả vờ uống rượu, trừng mắt nhìn Tạ Lê Thần.

Tạ Lê Thần thấy được, chỉ bất quá... Y vẫn thấy rất không thích hợp.

Chính lúc này, thấy na bartender đã trở lại, rót một ly rượu cho Triệu Duệ, còn có mấy viên thuốc.

Triệu Duệ cười cười, uống hết rượu buồng ly, xoay người đi đến một cái cửa nhỏ bên cạnh.

Tạ Lê Thần nhíu mày, quay đầu lại nhìn hàng lang Vinh Kính đi vào... Còn chưa trở về.

Lúc này, bartender đi ra khỏi quầy, sang bên kia, giống như đi toilet, Tạ Lê Thần tận dụng thời cơ, đi qua, lên vào cửa nhỏ kia.

Tiến vào mới phát hiện, dĩ nhiên là cửa ra, bên ngoài sau quán bar.

"Này."

Y đảo mắt, thấy Triệu Duệ dựa vào tường nhìn mình, trong tay thả thả mấy viên thuốc.

Tạ Lê Thần trước tiên nhìn trái phải có ai không, sau đó hỏi, "Thế nào rồi?"

"Đều đối phó cả rồi, chứng cứ đều có, chỉ tiếc ông chủ không ở đây."

"Chậc..." Tạ Lê Thần nhíu mày, không nói sớm, đỡ phải đi ra, "Em gọi Mejia tới đón, tôi trở về."

Nói rồi, xoay người đi trở lại.

"Ai!"

Triệu Duệ nhanh chóng kéo y, "Anh đã ra đây rồi, còn đi vào làm gì? Cẩn thận bị phát hiện."

"Em về trước đi, tôi và Vinh Kính còn có chút việc." Tạ Lê Thần định đi, Triệu Duệ kéo không tha, hỏi, "Vinh Kính kia, là gì của anh a?"

Tạ Lê Thần khó chịu, "Cô quan tâm nhiều quá đấy."

Nói xong, thấy ánh mắt bi thương của Triệu Duệ, Tạ Lê Thần nhìn trời, thiếu chút nữa đã quên, y đang dùng mỹ nam kế.

Đang nghĩ ngợi làm thế nào đuổi cô ta đi, Triệu Duệ liền cười, "Tôi đã sớm nhìn ra rồi, anh đang diễn, anh căn bản không phải người dịu dàng như vậy!" Tạ Lê Thần gãi gãi đầu, bại lộ rồi không việc gì phải giấu diếm nữa,

an nguy của thờ quan trọng hơn. Giơ tay vẫy chào Triệu Duệ, "Cô đi nhanh đi, nói Mejia đưa cô về nhà."

"Anh là gay a?" Triệu Duệ truy hỏi, "Vinh Kính kia là bạn trai anh?"

Tạ Lê Thần rất phiền người khác hỏi vấn đề của y, lại không có nghĩa vụ phải báo cáo, chuyện của mình liên quan quái gì đến kẻ khác a! Không thèm để ý tới xoay người đi.

"Trong lòng anh, tôi có phải không còn không bằng một ả thể thân đánh võ a?"

Một câu nói tiếp đó của Triệu Duệ, khiến Tạ Lê Thần ngừng cước bộ.

"Cô làm sao biết chuyện người thể thân kia?" Tạ Lê Thần quay đầu lại, bước lên một bước, nhíu mày nhìn... Quả nhiên, hình dáng nữ sinh chỉ là giả vờ mặt ngoài.

"Hắc hắc." Triệu Duệ nhếch khóe miệng cười, "Tôi vẫn thích anh thể này hơn, dịu dàng gì đó, quá giả tạo!"

Tiếng vừa dứt, Tạ Lê Thần liền cảm giác bụng đau đớn... Sau đó toàn thân bị tê dại, như là bị điện giật...

Nghĩ đến điện giật, Tạ Lê Thần đã thấy được cơn điện trong tay Triệu Duệ, tay chân cũng không còn nghe theo sai khiến nữa... ngã quỵ.

Vinh Kính đi tới đầu cùng hàng lang, dừng lại tại một gian phòng cuối cùng.

Chợt nghe bên trong truyền đến tiếng khắc khẩu.

"Cứu tôi với!"

Kỳ quái, kêu cứu mạng lại một người đàn ông, mà mặt khác còn có một giọng nữ, là chị Lưu, chị ta đang hét, "Tao phải giết mày, là mày hại chết con tao! Là mày!"

"Không phải a! Cô có phải nhận sai người rồi không!"

Vinh Kính khó hiểu, nhưng bất luận thế nào, hình như thực sự sắp tai nạn chết người, đẩy cửa ra xông vào.

Vừa vào, thấy một người đàn ông, mặc áo sơ mi hoa hơn ba mươi tuổi, hần trốn ở sau bàn làm việc, chị Lưu cầm dao trong tay, muốn giết chết hẳn.

"A!" Người kia thấy được Vinh Kính vui mừng, nhanh chóng hét, "Cứu tôi với, bà điên này không biết có phải nhận sai người rồi không, mau báo cảnh sát a!"

"Chúng mày buôn lậu ma túy, hại chết con tao, tao liều mạng với mày!" Chị Lưu cầm dao định đuổi tới chém. Vinh Kính nhanh chóng tiến lên ngăn cản.

"Không phải chứ... Bà nói tôi nuôi hai tình nhân thì tôi đây sẽ nhận, nhưng buôn lậu ma túy? !" Na nam há to miệng, kiểm bộ biểu cảm cực khoa trương, "Bà thím à! Bà có lầm hay không vậy!"

Vinh Kính thấy không đúng, hỏi hẳn, "Anh là ông chủ ở đây?"

"Đúng vậy!" Người kia gật đầu, "Chứ còn ai nữa, cậu biết bà điên này a?"

Vinh Kính thấy chị Lưu vừa khóc vừa giãy dựa giống như không khống chế được tâm tình, giăng lấy dao trong tay chị ta, hỏi người kia, "Tên là gì? Giấy chứng nhận!"

"À..." Nam nhân trên dưới quan sát Vinh Kính, "A! Cảnh sát hả? ! Xin chào xin chào! Tôi là Vương Bì Đắc, chúng tôi làm ăn có giấy phép kinh doanh hợp pháp. Vừa rồi tôi nói cái gì mà tình nhân, chỉ là nói bậy thôi, ha ha!" Nói rồi, hẳn nhanh chóng lấy ra một đồng giấy chứng nhận lớn đưa cho Vinh Kính kiểm tra, biện giải, "Bà thím này tuyệt đối là nhận nhầm người! Tôi là người làm ăn giữ khuôn phép, tuyệt đối không có buôn lậu ma túy! Tôi ngay cả thuốc lá cũng không hút a!" Vinh Kính trên dưới quan sát hẳn, bỗng nhiên trong đầu chợt lóe ra một ý niệm trong đầu, cảm thấy không đúng, gọi điện thoại cho Tạ Lê Thần, đảo mắt hỏi chị Lưu, "Chị Lưu, làm sao chị biết mà đến đây ?"

"Bạn gái..." Chị Lưu lúc này có chút suy sụp, vừa khóc vừa nói, "Bạn... bạn gái nó nói cho tôi biết."

"Tôi không có bạn gái a!" Vương Bĩ Đắc nhanh chóng lắc đầu, "Tôi thích đàn ông!"

Vinh Kính biết chị Lưu không phải nói Vương Bĩ Đắc, mà là bạn gái con trai mình, hơn nữa... Tạ Lê Thần vẫn không tiếp điện thoại, anh liền có chút rối loạn.

"Bạn gái con trai chị là ai a?" Vinh Kính hỏi.

Chị Lưu vẫn lắc đầu, "Duệ Duệ... Duệ Duệ vừa gửi tin nhắn cho tôi, là hấn, hấn hại chết con tôi!"

Vinh Kính khống chế chị Lưu, cảm thấy trong óc đại loạn —— Duệ Duệ? !

"Các anh có mở trang web Skull Fruit không?" Vinh Kính truy hỏi Vương Bĩ Đắc.

"A?" Vương Bĩ Đắc gãi gãi đầu, "À... Cái trang web hình xăm kia sao! Ờ, tôi quen biết một người bạn, cô ấy thích thiết kế hình xăm, rất được thanh niên hoan nghênh. Chỗ tôi có phòng, nên đơn giản mời một người chuyên nghiệp đến làm! Làm ăn rất tốt."

"Người bạn của anh tên là gì?" Vinh Kính trong lòng đã có dự cảm không tốt, điện thoại Tạ Lê Thần reo đến giờ còn chưa ai tiếp.

"Triệu Duệ." Vương Bĩ Đắc trả lời, "Là khách quen chỗ tôi, đúng rồi, trang web đó là cô ấy lập ra, nói là dùng để mời chào khách hàng..."

Vương Bĩ Đắc vừa mới dứt lời, Vinh Kính đã xoay người phóng ra.

Để lại chị Lưu và Vương Bĩ Đắc nhìn nhau.

"Không phải chứ!" Vương Bĩ Đắc nhanh chóng cầm lấy ghế bảo vệ mình, "Cứu tôi với!"

Chị Lưu đứng ở tại chỗ, nghe được tên Triệu Duệ, thấy có chút hỗn loạn... Phát nhiệt mình đã bình tĩnh lại, cảm thấy như bị lợi dụng rồi.

Vinh Kính chạy vội đi ra ngoài, tới rồi phòng khách thấy Tạ Lê Thần biến mất.

"Mejia, đã xảy ra chuyện!" Vinh Kính gọi điện thoại thông báo Mejia, "Chúng ta bị Triệu Duệ lừa giỡn rồi!"

Mejia sững sốt, rời xe đi về phía câu lạc bộ.

Vinh Kính vội tới trước quầy bar, tóm lấy người bartender đang phối rượu.

Bartender thấy một cậu trai xinh đẹp tới bắt lấy mình, cho rằng là do say rượu làm loạn, mỹ mãn cười hỏi, "Muốn gì? Cừu nhỏ... Ai nha."

Nói còn chưa dứt lời, Vinh Kính tóm lấy hăn vứt ra khỏi quầy bar, "Triệu Duệ đâu!"

"Triệu... À, Duệ Duệ đi ra phía sau rồi." Bartender giơ tay chỉ vào cửa sau, "Cô ấy nói đau đầu về nhà sớm một chút... Ai nha "

Vinh Kính đã đá văng cửa, đập trên người hăn đi qua, lấy ra điện thoại gọi cho Tạ Lê Thần.

Mới tới cửa chợt nghe tiếng điện thoại reo, thấy điện thoại Tạ Lê Thần bị nhét vào ven đường... Cái di động Lamborghini rất kiêu ngạo, màu vàng kim, dưới ánh mặt trời rất chói mắt. Bên cạnh còn có hai viên Aspirin. Vinh Kính căn rắng, đại khái đoán được Tạ Lê Thần bị lừa đi ra ngoài thế nào rồi. Giơ tay nhặt điện thoại lên, không có điện thoại, tức là hệ thống định vị cũng không dùng được!

Vinh Kính chạy ra khỏi ngõ nhỏ, bên ngoài là đường cái đông nghịt, xe cộ lui tới rất nhiều, ngãng đầu, đầu ngõ vốn có một cái camera... Nhưng bị đập hư rồi.

Vinh Kính đã hiểu hết, tất cả đều do Triệu Duệ sắp đặt cả, mục tiêu chỉ là Tạ Lê Thần mà thôi! Xem ra giác quan thứ sáu của cục đồ ăn thực sự chuẩn, Triệu Duệ kia có vấn đề lớn, mình tin tưởng y một chút sẽ không xảy ra cố sự này .

Vinh Kính vỗ vỗ mặt mình, hiện tại không phải thời gian rối rắm, việc cấp bách là cứu cục đồ ăn ra!

Nghĩ vậy, vội vã về lại quán bar, thấy bên trong quán bar nháo loạn hết cả, Mejia một cước giẫm trụ người bartender bị đánh cho mặt mũi bầm dập.

Bartender từ túi trước lấy ra một bao bột phấn màu trắng, nói là Triệu Duệ vẫn thường cung cấp ma túy cho hắn.

Mejia còn muốn nói gì đó, Vinh Kính cũng đã không còn hứng thú, anh vội vã đi ra ngoài, lên xe rồi, mở video liên lạc với Kolo.

Kolo xuất hiện, sắc mặt cũng khá nghiêm trọng, "Tôi nhận được tin tức ..."

"Trên người Tạ Lê Thần có thứ gì có thể tìm được y không?" Vinh Kính nói thẳng.

"Ờ..." Kolo do dự một chút.

"Bớt giả vờ đi!" Vinh Kính nghiêm mặt, "Tạ Lê Thần quang trọng như vậy, tổ chức không thể nào không giấu."

"Kính, đừng nóng vội." Kolo trả lời.

"Cho tôi thứ tìm được y, còn nữa, nói Sara chuyển vũ khí tới cho tôi, ngay lập tức!" Vinh Kính ngữ khí cường ngạnh.

Kolo cũng không biện bạch thêm, nói cho Vinh Kính một dãy số, là số hiệu kết nối với con chip định vị trong thân thể Tạ Lê Thần, còn có một chuỗi mật mã.

Vinh Kính vừa truy lùng vị trí Tạ Lê Thần, vừa hỏi, "Các ông gắn chip định vị vào người y lúc nào?"

"Anh ta làm diễn viên, thường hay thụ thương." Kolo trả lời.

"Vì sao lo ngại y như vậy?" Vinh Kính nhập số hiệu và mật mã, bắt đầu đợi vệ tinh định vị, biên hỏi Kolo, "Y chẳng qua chỉ là một diễn viên, có chút thiên phú, tôi tới bây giờ chưa thấy ông coi trọng ai như vậy."

"Anh ta không phải người bình thường, Vinh Kính." Kolo cười cười, "Anh ta là vũ khí mạnh nhất... Giống cậu vậy!"

Vinh Kính cười nhạt một tiếng, lúc này, định vị vị trí đã ra kết quả.

Vinh Kính phát hiện con trỏ đang di động, có thể thấy được hẳn là đang ở trong xe, liền lái xe theo bản đồ đi tìm.

"Tôi sẽ nói Sara đưa hàng đến trợ giúp cậu." Kolo chuẩn bị tắt video, Vinh Kính nhắc nhở, "Tìm Triệu Tạ nhờ chút đi, vì sao muốn giết con gái mình, gã khả năng có lý do đầy đủ."

Trên mặt Kolo cũng có chút bất đắc dĩ, gật đầu, tắt video.

Tạ Lê Thần cảm thấy đầu có chút choáng, bụng đau nhức như là cơ thể bị kéo bị thương vậy. Cố sức giật giật, phát hiện hai tay hình như không thoải mái... Mở mắt rồi xong! Bị trói trên ghế, nhưng lại là trói gô, nút buộc dây thừng thế này muốn tháo ra cũng có chút độ khó.

Cúi đầu nhìn, thấy Triệu Duệ hai tay chống cằm, ngồi trên mặt đất bên cạnh y, đang xuất thần.

Tạ Lê Thần quan sát bốn phía, bọn họ đang ở trong một thứ cùng loại với thùng đựng hàng, góc tường đặt hai cái đèn nấp điện rất sáng, có chút chói mắt. Mặt đất đang rung, còn có một chút xóc nảy, chứng tỏ bọn họ đang di động.

"Anh tỉnh rồi?" Triệu Duệ ngẩng mặt, rất hưng phấn nhìn Tạ Lê Thần.

Tạ Lê Thần nhìn vào mắt cô ta, gật đầu, "Tôi hiểu ba cô vì sao muốn thuê người giết cô rồi."

"Anh không nghi ngờ tất cả đều là tôi đang diễn, thuê người giết cũng là tôi sao?" Triệu Duệ cười hỏi.

Tạ Lê Thần lắc đầu, "Thuê người giết cô, nhất định là ba cô! Hơn nữa, cô vẫn luôn nói dối."

"Hừ." Triệu Duệ cười gật đầu, "Lúc ăn mì, anh đã nghi ngờ tôi có phải không? Tôi đã nhìn ra, anh rất thông minh! Nhận ra từ chỗ nào?"

Tạ Lê Thần không thích ứng với cách nói giả Lolita của ả, nhún nhún vai, "Cảm giác mà thôi."

"Cảm giác?" Triệu Duệ nghiêng đầu, "Cảm giác gì?"

"Kiểu như, người lương thiện trên người đều có khí tức tự nhiên rõ ràng." Tạ Lê Thần thản nhiên nói, "Mặc kệ cô ấy ăn mặc thế nào, khí chất sẽ không thay đổi!"

"Ha ha." Triệu Duệ cảm thấy rất hứng thú giơ tay chỉ chỉ mình, "Tôi thì sao? Tôi có mùi vị gì?"

Tạ Lê Thần nhìn ả, cười nhạt, "Mùi tử thi hôi thối."

Triệu Duệ ngẩn người, sau đó nhếch môi nở nụ cười, "Tôi rất thích anh a! Anh có biết, ba tôi sợ tôi tới cỡ nào không? Trong mắt lão, tôi chính là ác ma! Ha ha "

Tạ Lê Thần đảo mắt, không hề để ý tới thiếu nữ tâm lý cực độ vụn vẹo không bình thường này, chỉ yên lặng số số trong lòng, con thỏ bạo lực, thời khắc mỹ nhân cứu anh hùng đến rồi, cậu phải nỗ lực a!

Chương 43: Giải cứu

Tạ Lê Thần cảm thấy xe càng chạy càng xóc nảy, tự nhủ, đây không phải nỗ lực hay phỏng chừng là đang chạy trên đường đất gò, đường không tốt lắm, bắt đầu nghĩ quanh thành phố có chỗ nào đó đường đặc biệt khó đi.

Triệu Duệ trong lúc đó vẫn luôn ngẩng mặt nhìn y, giống như đang tán thưởng.

Tạ Lê Thần hỏi ả, "Giờ cô muốn làm gì?"

"Đưa anh đi thôi." Triệu Duệ cười nháy mắt với Tạ Lê Thần, "Tôi đã nói rồi, anh là thần tượng của tôi mà! Chúng ta rời khỏi đây, đến một nơi chỉ hai ta, tôi sẽ thả anh ra."

Tạ Lê Thần tìm lòng không được đảo mắt, biến thái cũ rích, trong đầu thầm chú ý, bất động thanh sắc nhẹ nhàng thử cử động hai tay phía sau, xem nút buộc chặt cỡ nào, làm sao có thể mở ra.

"Đúng rồi, ai lái xe vậy?" Tạ Lê Thần đột nhiên ý thức được, Triệu Duệ có đồng bọn.

"Một tên tùy tùng." Triệu Duệ khẽ nhún vai, "Ma túy kỳ thực là thứ rất tốt, có thể rất dễ dàng khống chế một người, đương nhiên, cảm giác khống chế người rất tốt, thế nên tôi sau này cũng muốn học y." "Học y?" Tạ Lê Thần buồn cười, "Học y là để cứu người mà?"

"Học y rất tốt!" Triệu Duệ lộ ra nét cười quý dị, "Học y có thể khống chế sinh mệnh người, có loại năng lực này không khác gì thượng đế."

Tạ Lê Thần nhin không được khoe miệng co quắp, ả nếu như học y thật thì phỏng chừng chết càng nhiều người, giờ nhìn lại hai mắt Triệu Duệ, cũng không chính là biến thái sao.

"Cô biết chị Lưu a?" Tạ Lê Thần nghĩ hiện tại trò chuyện nhiều với cô ta chút, phân tán lực chú ý của em gái biến thái thì tốt hơn.

"À... Là mẹ một tên tùy tùng của tôi trước đây thôi." Triệu Duệ thờ ơ cười, "Tôi quên mất tên của hắn rồi, bất quá ít nhiều gì hắn cũng nói cho tôi biết anh và mẹ hắn là bạn bè, tôi mới nghĩ ra chủ ý hiện tại, mới được như giờ, một quân cờ dùng khá tốt cũng khá quan trọng."

Chỉ vì một mục đích như vậy mà giết chết một mạng người, khiến một người mẹ mất đi lý do sống... Tạ Lê Thần nghe xong chỉ cảm thấy đầu có chút ong ong, tận lực tìm chế lửa giận, "Cô tiêm cho cậu ấy một lượng lớn ma túy? Sau đó gọi chị Lưu đến câu lạc bộ, chính là vì muốn dẫn dụ Vinh Kính rời đi?"

"Tôi cũng không tính chuẩn thế, căn bản không ngờ là sự tình lại dễ dàng như vậy." Triệu Duệ chặc chặc hai tiếng, "Thế nên mới nói, người mà,

người càng có năng lực vận khí lại càng tốt, anh cũng là sống ở đỉnh, hẳn là hiểu được."

"Nói như vậy cô căn bản không thích punk?" Tạ Lê Thần nhú mày.

"Nói nhảm!" Triệu Duệ khinh bỉ cười cười, "Chỉ là thiếu nam thiếu nữ thuộc tầng dưới chót đặc biệt bại não dễ lừa mà thôi."

Tạ Lê Thần nhìn trời, Vinh Kính nói cũng không sai, trong nhóm fan của y đúng là có rất nhiều biến thái! Bất quá trong đám biến thái đông đảo, Triệu Duệ này là kẻ buồn nôn nhất.

Bên này Tạ Lê Thần cô sức nói chuyện phiếm với Triệu Duệ, bên kia, Vinh Kính lái xe, đã càng ngày càng tới gần mục tiêu, phát hiện là hướng về phía vùng ngoại thành, sắc trời cũng dần dần ngăm tối dần.

Lúc này, video liên lạc, Kolo thần sắc nghiêm trọng nói, "Vinh Kính, gửi cậu một vài thứ."

Vinh Kính không nói, chờ Kolo gửi thông tin, chuyên tâm lái xe tiếp tục rất nhanh tiếp cận Tạ Lê Thần đang di động.

Thông tin Kolo gửi là một đoạn ghi âm, là đoạn thăm vấn Triệu Tạ.

Từ giọng nói, nhiệt huyết của Triệu Tạ giống như đã sớm bị hủy diệt. Bao lâu nay, gã vẫn cảm thấy có lỗi với Triệu Duệ, bởi vậy rất dung túng ả. Thế nhưng dùng lời Triệu Tạ mà nói, có thể là do nhúng chàm quá sâu, con gái gã, chính là một ác ma.

Triệu Duệ bắt Triệu Tạ tiếp tục nghiên cứu thuốc, hành động quỷ dị bí mật thường xuyên tiếp xúc với tổ chức buôn lậu ma túy, đồng thời thủ đoạn độc ác. Lần này, ả uy hiếp Triệu Tạ, bắt gã bất luận như thế nào cũng phải mời được Tạ Lê Thần tới tham gia tiệc sinh nhật của mình, nếu không, ả báo cảnh sát vu cáo gã vẫn đang tiến hành nghiên cứu ma túy. Một khi bị tố cáo, Triệu Tạ không thể không bị tuyên tử hình. Triệu Tạ thực sự không thể nào dễ dàng tha thứ cho ả, mặt khác, gã nghĩ Triệu Duệ sau này lớn lên chắc chắn sẽ biến thành một kẻ tội ác tày trời, nên thuê người định giết ả,

chỉ là không ngờ không thành công. Triệu Tạ bất đắc dĩ, gã cũng là mình thông minh một đời, ai ngờ... Triệu Duệ so với gã còn thông minh hơn nhiều, tương kế tựu kế, bắt cóc Tạ Lê Thần.

Nghe xong đoạn ghi âm, Kolo hỏi, "Vinh Kính, cậu thấy thế nào?"

"Gã đó nói phân nửa là thật, phân nửa phỏng chừng đều là lừa gạt." Vinh Kính thản nhiên nói, "Tôi nghĩ hai cha con nhà này đều là yêu quái, không đáng tin tưởng."

Kolo gật đầu, "Vậy cậu tìm được Triệu Duệ, định làm như thế nào?"

"Còn có thể thế nào?" Quang vinh cảnh nhú nhú mày, "Các ông muốn Triệu Duệ sống để điều tra truy lùng tổ chức buôn lậu ma túy mà, tôi hiểu."

Đang nói, điện thoại bỗng nhiên reo lên, Vinh Kính tiếp, đầu kia là giọng Tào Văn Đức lo lắng, "Vinh Kính, Lê Thần ở cùng cậu sao?"

Vinh Kính ngăn người, hỏi, "Sao lại hỏi vậy?"

"Vừa có người gọi điện đến, nói bọn chúng là tổ chức gì đó, bắt cóc Lê Thần rồi, bắt chúng tôi chuẩn bị một trăm triệu tiền chuộc, chuyện gì xảy ra vậy?!"

Vinh Kính giật mình, "Tạ Lê Thần nhiều tiền như vậy sao? Vậy mà y còn ở chỗ tôi đòi cơm ăn mà không trả tiền!"

Bên kia Tào Văn Đức phỏng chừng lên cơn suyễn cỡ 3 giây, "Vinh Kính, đó không phải trọng điểm a, Lê Thần có phải bị bắt rồi không? Có cần báo cảnh sát không?"

"Bên kia nếu như gọi điện lại, anh cứ nói anh đã biết, nhưng số tiền quá lớn cần thời gian chuẩn bị, nói cho chúng chờ một ngày, đừng thương tổn Tạ Lê Thần." Vinh Kính nói rồi, đã thấy được phíc trước có một chiếc xe tải lớn... Cùng lúc đó, con trỏ định vị trên màn hình máy tính và vị trí hiện tại đã hầu như trùng nhau —— Tạ Lê Thần ở ngay trong chiếc xe tải lớn đó!

"Nói như vậy..." Tào Văn Đức phát hoảng, "Lê Thần thực sự bị bắt?"

"Yên tâm đi." Vinh Kính trấn an, "Không sao đâu, anh biết thế là được tốt rồi, đừng tiết lộ ra."

"Được!" Tào Văn Đức căng thẳng dặn, "Vinh Kính, nhất định phải đưa Lê Thần về a, tôi sẽ giấu Tào Thần trước."

"Ừ." Vinh Kính cúp điện thoại, nhìn thoáng qua Kolo đã nghe được tình hình, "Quả nhiên không phải đơn giản như vậy, Triệu Duệ có người hỗ trợ."

"Vinh Kính, đối phương có thể là buôn lậu ma túy." Kolo nói, "Cậu tìm được Tạ Lê Thần rồi không nên hành động thiếu suy nghĩ, tôi phải người hỗ trợ."

"Tính sau đi." Vinh Kính qua kính chiếu hậu, thấy có chiếc xe jeep quen thuộc đi theo, biết Sara tới hỗ trợ rồi, nói với Kolo, "Tôi cúp máy trước."

Sau đó, Vinh Kính liên lạc với Sara, "Tạ Lê Thần có khả năng trên chiếc xe đó, tại bán trên đường chặn đứng nó tốt hơn, nếu như để nó tới đích, có thể lại phiền phức hơn."

"Hiểu rồi, tôi đi ngăn cản nó, cậu cứu người." Sara nhấn ga, đuổi kịp và vượt qua tới phía trước xe tải, một cước phanh lại, chặn ngang ngăn lối đi, sau đó nhảy xuống xe.

Xe tải thấy phía trước đột nhiên có chiếc xe dừng lại, nhanh chóng phanh lại.

Tạ Lê Thần cảm giác xe ngừng đột ngột, bởi vì quán tính, cái ghế của y lật ngược từ phía sau. Trong nháy mắt ngã xuống đất, hấn dùng mu bàn tay đập mạnh xuống nền... Đồng hồ trên cổ tay rắc một tiếng vỡ, Tạ Lê Thần bị ngã cũng không nhẹ. Cái đồng hồ đeo tay này trước đây y từng gia công qua, để chụp ảnh Vinh Kính thế nên gắn mini camera vào bên trong, cấu tạo tương đối rõ ràng, y muốn đập vỡ thủy tinh mặt ngoài rút ra, cắt dây.

Triệu Duệ cũng bị ngã, đứng lên tức giận mắng chửi, "Làm cái gì thế! Vô dụng, cả xe cũng lái không nổi."

Ả vừa mắng, vừa đập thùng đựng hàng một cước.

Tạ Lê Thần giấu mảnh thủy tinh trong lòng bàn tay, nhìn Triệu Duệ, "Ai, tiểu thư, giúp nâng dậy tôi với, nằm mệt quá."

Triệu Duệ vẫn giơ tay nâng y dậy, ả rất cẩn thận, định kiểm tra dây trói Tạ Lê Thần, Tạ Lê Thần sợ ả phát hiện thủy tinh của đồng hồ không còn, liền dời lực chú ý của ả, cười hỏi, "Cô đoán... Có thể là cứu viện tới rồi không?"

Triệu Duệ hơi nheo lại mắt, tới trước thùng đựng hàng, lại đập hai cái, "Này, làm gì không lái tiếp đi?"

Nhưng lúc này trong khoang điều khiển, tên tài xế kia đã bị Sara đột nhiên lén lên xe, giơ súng chĩa vào đầu, không dám nhúc nhích.

Tạ Lê Thần nghe được bên ngoài truyền đến tiếng khóa cửa thùng đựng hàng bị mở, trong lòng khẽ náy, thực sự là thỏ?

Triệu Duệ từ trong lòng móc ra côn điện, thấp giọng bên tai Tạ Lê Thần nói, "Tôi nghe nói, bị điện giật ở đâu, sẽ chết."

Tạ Lê Thần mở to hai mắt nhìn, "Không cần nghiêm trọng như vậy chứ?"

"Anh có biết không, thứ tôi thích nhất, đều là giết chết rồi làm thành tiêu bản, như vậy vĩnh viễn sẽ không rời tôi!" Nói rồi, ả giơ côn điện lên.

"Này!" Tạ Lê Thần hô một tiếng nói, "Có thể là đến nơi rồi không? Cô giết giờ vô nghĩa a."

Triệu Duệ sửng sốt.

Ngay khi ả ngậy người, mảnh thủy tinh trong tay phiến Tạ Lê Thần đã cắt được dây trói, hai tay dùng y sức một, bắt được cổ tay Triệu Duệ cầm côn điện, bẻ ra sau.

Triệu Duệ hét lên một tiếng, côn điện bị rớt.

Cùng lúc đó, cửa bên ngoài bị mở.

Tạ Lê Thần một tay cầm lấy Triệu Duệ chặn phía trước, một tay gỡ dây thừng trên chân, tự nhủ mở cửa nghìn vạn lần đừng là đồng bọn của ả.

Đang luống cuống tay chân, chợt nghe ngoài cửa có người nói, "U, xem ra không giúp anh cũng có thể thoát hiểm nhỉ."

Tạ Lê Thần vừa nghe tiếng, trong lòng lập tức thả lỏng, cảm khái —— tiếng trời nha!

Ngẩng đầu nhìn, quả nhiên...

Thấy Vinh Kính chống sàn nhảy lên, từ trong tay Tạ Lê Thần tiếp nhận Triệu Duệ còn đang liều mạng giãy dụa, đưa mã tấu Thụy Sĩ cho y. Tạ Lê Thần nhận lấy, cắt dây.

Vinh Kính dùng dây trói Triệu Duệ lại, ném vào trong xe, đưa Tạ Lê Thần xuống xe.

Triệu Duệ vẫn ở đó thét chói tai, hồ ngôn loạn ngữ nói muốn cùng Tạ Lê Thần chết gì đó. Tạ Lê Thần nhếch miệng đóng cửa thùng đựng hàng, sau này bị ám ảnh với tất cả nữ sinh punk tầm tuổi đó. Lúc này, phía sau lại có hai chiếc xe, Mejia đưa cảnh sát súng vác vai, đạn lên nòng tới, vào thùng đựng hàng, đóng cửa xe, lái đi.

"Bọn họ đến làm gì vậy?" Tạ Lê Thần không hiểu.

"Triệu Duệ cấu kết với tay buôn ma túy, định bắt cóc anh lừa tiền chuộc, nhóm Mejia bọn họ phỏng chừng tìm hiểu ra ngọn nguồn, đến thanh lý tội phạm." Vinh Kính kiểm tra, phát hiện Tạ Lê Thần ngoại trừ cánh tay cùng mu bàn tay có chút trầy da ra, không có bất luận cái gì dị dạng, yên tâm.

"Bắt cóc?" Tạ Lê Thần không lên xe Vinh Kính, mở cốp xe nhấc cái tủ lạnh nhỏ, lấy ra một chai bia uống một ngụm, cũng coi như trấn an, "Tiền chuộc bao nhiêu?"

"Một trăm triệu a." Vinh Kính hình như rất bất mãn với con số đó.

"Chỉ một trăm triệu? !" Tạ Lê Thần phản ứng càng thêm bất mãn.

"Không sai." Vinh Kính cũng mở một chai bia uống, "Tôi cũng thấy quá nhiều."

Tạ Lê Thần ngẩng mặt, vươn qua nhìn Vinh Kính, "Ai, thỏ, cậu có phải vô cùng vô cùng lo lắng cho tôi không, liều lĩnh lập tức đuổi theo, thiếu chút nữa vì thế giở mặt với Kolo?"

Vinh Kính sửng sốt, bị đoán trúng siêu cấp xấu hổ và mất tự nhiên, lập tức phủ nhận, "Không có!"

"Giọng cao hơn 8 độ so với trước đó, xem ra không sai rồi!" Tạ Lê Thần đắc ý loạn.

Vinh Kính lờm y một cái, "Mau gọi cho Văn Đức, anh ấy phỏng chừng đã cuống muốn chết rồi!"

Tạ Lê Thần giơ tay kéo vai anh, "Ai, cho cậu ấy cuống một chút đi, chúng ta đi ăn."

"Sao anh xấu xa vậy..." Vinh Kính bị Tạ Lê Thần kéo vào trong xe, thấy mu bàn tay y còn đang chảy máu, lấy hộp cứu thương giúp y xử lý.

Tạ Lê Thần nói không có sao, vết thương nhỏ mà thôi.

Vinh Kính lo lắng, vẫn muốn băng bó... Hai người lôi kéo, đồng hồ trên tay bị kéo xuống, thủy tinh mặt ngoài đã mất, kim đồng hồ cũng đã rớt, máy móc trong đồng hồ bị nhìn thấy không sót gì. Vinh Kính hơi híp mắt —— thấy được một mini camera.

"Tạ Lê Thần!" Vinh Kính nổi giận gầm lên một tiếng, theo tiếng gầm, từ xa xa truyền đến một tiếng nổ mạnh đình tai nhức óc.

Hai người kinh ngạc theo bản năng cúi đầu, giương mắt nhìn lại, thấy xa xa một nhà kiểu công trường phát nổ, có lửa cháy hừng hực dấy lên, còn có thung xăng bay lên.

"Có thể là nhóm Tây Á không?" Tạ Lê Thần hỏi.

"Đi xem thử." Vinh Kính khởi động xe, tiện tay dán cho Tạ Lê Thần một băng cá nhân.

Tạ Lê Thần nhìn hộp cứu thương ở ghế sau và băng cá nhân trên tay, "Vì sao dải ngộ lại kém đi nhiều như vậy a?"

"Lưu manh chết tiệt dám chụp ảnh, đợi lát nữa tính sổ với anh!" Vinh Kính liếc mắt lườm Tạ Lê Thần, "Ảnh anh chụp đâu rồi?"

Tạ Lê Thần nhìn ngoài cửa sổ, chuyển trọng tâm câu chuyện, "Ừm, cảnh trí không tệ a, đám buôn ma túy này rất biết chọn nơi."

Vinh Kính nghiêng răng, cục đồ ăn chết tiệt!

Chờ xe chạy đến trước nhà xưởng, thấy thật nhiều cảnh sát đang thu thập tàn cục. Tây Á đã ưu nhã tựa bên cạnh xe hút thuốc, Sara ngồi ở đầu xe, trong xe là Triệu Duệ bị còng tay vào làm khảo hoàn có mấy người cùng loại đầu mục chính là nhân vật.

"Nhiều người như vậy?" Vinh Kính nhìn vào trong nhà xưởng một chút.

"Đây chính là một ổ độc." Sara vỗ vỗ Vinh Kính, "Bên trong không ít thứ, ngoại trừ tạo ma túy, còn trồng rất nhiều loại thực vật có kiếm khan hiếm."

"Thật không?" Tạ Lê Thần nhìn xung quanh, "Vậy vụ nổ vừa rồi?"

"Tính hủy diệt chứng cứ thôi." Sara châm thuốc cho Mejia, "Nhưng không sao, cũng coi như tang chứng vật chứng đều lấy được, Triệu Tạ cũng có phần, bên trong có tài liệu nghiên cứu của gã, hai cha con cấu kết với nhau làm việc xấu."

Vinh Kính trong lòng hiểu rõ, xem ra là hai cha con liên thủ làm cho ổ độc này, muốn bắt cóc Tạ Lê Thần. Lấy được tiền chuộc rồi, cùng lúc bí mật xử lý Tạ Lê Thần và Triệu Duệ, đồng thời đổ tất cả tội danh lên người Triệu Duệ. Triệu Tạ có thể rửa được hiềm nghi nham nham ngoài vòng pháp luật. Thật giỏi a, hai cha con nhà này cũng không phải vì sống nương tựa lẫn nhau nên tình cảm thâm hậu, cũng không phải căm thù lẫn nhau, mà là tiêu chuẩn quan hệ hợp tác, đây đó lợi dụng nhau.

Mà trong toàn bộ quá trình, vô tội nhất là con trai chị Lưu, cậu ta chỉ là bất hạnh thích Triệu Duệ, sau đó bị ả lợi dụng, nghiện ma túy rồi bị khống chế, tiện đà bị hại chết.

Sau đó, cảnh sát trong câu lạc bộ Skull Fruit, cũng tra ra số lượng lớn ma túy, toàn bộ nhân viên đều bị bắt giữ. Mặt khác, trang web làm hình xăm của Triệu Duệ, kỳ thực cũng là một thứ nguy trang, liên tiếp không ít câu lạc bộ và quán bar, đều có tình trạng nhiễm độc. Hai cha con nhà này nhiễm nhiên đã sáng lập một thứ ma túy vong quốc của riêng chúng... Tạo ra "Thượng đế" có thể khống chế mạng người. Chỉ tiếc, vẫn bị Vinh Kính và Tạ Lê Thần lấp ố.

Nhiệm vụ lần này rất thành công, các bên đều thoả mãn với kết quả hành động, duy độc Tào Văn Đức như ngồi trên lửa, lo đến độ đau dạ dày.

Đồng hồ đeo tay Tạ Lê Thần gần máy bị tước mất, Vinh Kính cẩn thận kiểm tra toàn bộ thiết bị đem trên người Tạ Lê Thần, tịch thu toàn bộ công cụ có thể chụp ảnh, miễn y lại tác quái.

Không lâu sau sự kiện dẹp loạn, mọi người nghênh đón một lễ Giáng Sinh hạ tuyết trắng, ấm áp.

Buổi sáng bình an ngày đó, Vinh Kính mới tỉnh dậy, liền thấy Tạ Lê Thần ngồi ở bên giường nhìn chăm chăm mình cười.

"Anh làm gì vậy?" Vinh Kính kinh ngạc ngồi xuống, cầm lấy gối ôm tự vệ.

Tạ Lê Thần nghiêng đầu, hỏi, "Thỏ... Lễ Giáng Sinh tặng cậu cái gì được?"

Chương 44: Lễ Giáng Sinh phong ba

Bầu không khí Giáng Sinh đậm dần theo một đợt tuyết lớn, mà nhiệt độ không khí cũng theo đó đột nhiên hạ xuống, người đi trên đường đều mặc quần áo mùa đông.

Một buổi sáng yên bình, Tạ Lê Thần nhận được điện thoại của Tào Văn Đức, nói công ty có khả năng muốn quay một bộ phim mới, hỏi y có hứng

thú quay phim truyền hình hay không."Phim truyền hình a..." Tạ Lê Thần hình như thiếu thiếu hứng thú, y quen rồi , đóng phim một tập đã mệt như vậy rồi, phim truyền hình lại phiền phức, quay tới mấy tháng, mỗi ngày phải đẩy nhanh tiến độ, lời thoại lại nhiều. Từ khi y nhận công việc trong CROW, việc diễn đã hoàn toàn không thể khiến y thấy kích thích và vui sướng nữa, mạo hiểm hay hơn nhiều. Vì vậy ra sức khước từ ở đó chơi đều Tào Văn Đức, lúc thì nói cổ họng đau, lúc thì nói mình chưa ngủ dậy, cuối cùng cúp điện thoại cũng chưa nói đến cùng là có nhận hay không.

Vinh Kính đang làm sandwich đương bữa sáng, thấy Tạ Lê Thần mới vừa gọi điện thoại bàn công việc đã cúp rồi, khinh bỉ nói, "Anh có muốn tiếp tục sự nghiệp diễn xuất không a? Không thể cùng lúc làm hai việc đâu!"

Tạ Lê Thần bị anh chọc cười, "Đừng nói dọa người như vậy, lại còn sự nghiệp diễn xuất nữa."

"Kỳ thực anh cũng có tiền lương a." Vinh Kính cầm sandwich và sữa đi ra, cho Tạ Lê Thần một phần, "Làm CROW anh đã qua giai đoạn thử nghiệm, vài nhiệm vụ ra sinh vào tử trước đó không lý gì không lấy tiền."

Tạ Lê Thần ngẩn người, "Đúng nhỉ... Quên trà bánh rồi."

Vinh Kính cầm sandwich, vừa cắn vừa mở máy tính bảng.

"Gần đây không có nhiệm vụ a? Tạ Lê Thần vươn qua, sandwich trong khay rõ ràng có chuẩn bị cho y, y không ăn, trái lại qua cắn cái trong tay Vinh Kính kia.

"Ừ." Vinh Kính gật đầu, "Tất cả mọi người phải được hưởng Giáng Sinh chứ."

"À..." Tạ Lê Thần giống như thấy buồn cười, "Đúng nha, kẻ xấu cũng cần nghỉ phép mà."

Vinh Kính chỉnh lý xong báo cáo công việc gần đây và một chương mới của 《 nhật ký quan sát cục đồ ăn 》 , mở xem một vài video diễn luyện tân binh, mấy chiến thuyền quân hàm đều siêu cấp hoành tráng.

"Oa... Cậu cuồng chiến tranh a? Suốt ngày xem mấy thứ này sẽ có khuynh hướng bạo lực đó." Tạ Lê Thần giơ tay kéo Vinh Kính, "Đi ra ngoài chơi Noel đi? Chúng ta lãng mạn một chút."

Vinh Kính chỉ chỉ điện thoại di động đang nhấp nháy của Tạ Lê Thần, "Điện thoại tại reo kìa."

Tạ Lê Thần nhìn trời, "Không nghe thấy a."

Vinh Kính vẻ mặt khinh bỉ nhìn y, "Anh cố ý chỉnh chế độ im lặng hả? Có phải muốn trốn việc không?"

Tạ Lê Thần không nói lời nào, cau mũi, "Người đáng ghét nhất ngày lễ."

Đang nói, điện thoại bàn reo lên.

Tạ Lê Thần từ trên bàn cầm lấy một quả bóng chày bằng ba ngón tay, làm một động tác ném bóng, bóng bay theo một đường vòng cung ra, đánh bay ống nghe điện thoại.

Vinh Kính nhíu mày, "Thật buồn chán."

Đang nói, chợt nghe đầu kia truyền đến tiếng gầm gừ của Tào Văn Đức, "Tạ Lê Thần! Anh dám không tiếp điện thoại của ông, ông đây là đang kiếm tiền cho anh a, đồ chết tiệt!"

Vinh Kính bưng máy tính bảng rồi rằm nhìn máy điện thoại.

Tạ Lê Thần lại cầm một quả bóng, hướng nút loa ngoài..."Thịch" một tiếng, máy điện thoại cơ bị va trúng lung lay, đầu kia Tào Văn Đức tiếp tục rống, âm thanh rất lớn, cũng không biết có phải bởi vì tác dụng loa ngoài không, "Đêm nay bất luận như thế nào anh cũng phải tới tham gia hoạt động chúc mừng Noel cho em! Nghe thấy chưa! Không đến anh nhất định phải chết, tự mà lo lấy!" Nói xong, "cụp" một tiếng cúp điện thoại.

Vinh Kính hiếu kỳ, nhìn Tạ Lê Thần, "Cái gì chúc mừng Noel?"

Tạ Lê Thần nhún vai, "Một bữa tiệc siêu cấp thiếu thú vị mà thôi, rất nhiều nhân sĩ diễn viên cũng tới, một nơi chuyên tạo chuyện xấu."

"há?" Vinh Kính bật cười, "Vậy đó không phải nơi anh rất thích sao?"

Tạ Lê Thần cười, "Tôi là người an phận, thỏ, cậu hiểu tôi mà."

Vinh Kính khước miệng nhẹ nhàng giật giật, thấy Tạ Lê Thần lại cầm lấy bóng chày chuẩn bị tạt xa xa chốt mở, là tốt rồi kỳ hời, "Anh rất giỏi chơi bóng?"

"Ừ, hồi còn đi học từng làm tay ném." Tạ Lê Thần thờ ơ nói, lại ném một quả bóng ra ngoài... Chỉ là lần này trật một chút, y chắc chắc hai tiếng, đi tìm bóng.

"Ngoại trừ bóng chày, còn thích môn thể thao nào không?" Vinh Kính nghĩ tài liệu mặt này có thể nghiên cứu sở trường đặc biệt của Tạ Lê Thần, lại mở bảng biểu trong nhật ký quan sát cục đồ ăn Tạ Lê Thần... Dùng để ghi lại năng lực đặc biệt của y.

"Sở trường đặc biệt a?" Tạ Lê Thần suy nghĩ một chút, "Ừm, bóng đá, bóng rổ, tennis, bowlin, bơi, chạy xa..."

"Chạy xa?" Vinh Kính không hiểu ngẩng đầu, nghĩ cái này có điểm bất ngờ, "Vì sao lại giỏi chạy xa?"

"A." Tạ Lê Thần cũng buồn cười, "Chạy xa là vận động không cần kỹ thuật nhất mà? Ai có sức lực mà không chạy được."

Vinh Kính nheo lại mắt, "Anh có từng tham gia thi đấu chưa?"

Tạ Lê Thần gật đầu, "Có, đại học có tham gia chạy marathon thành phố."

"Chạy được hết không?" Vinh Kính hiểu kỳ.

"Này, cậu không khinh thường tôi như vậy chứ?" Tạ Lê Thần buồn cười, "Tôi là quán quân! Quán quân đó hiểu không?"

Biểu cảm Vinh Kính giật mình cũng khiến Tạ Lê Thần rất hưởng thụ.

Nhưng Vinh Kính trong tại nhật ký quan sát cục đồ ăn, ghi ch một câu màu đỏ — phát hiện dị thường, có sở trường đặc biệt vô cùng không giống nhau, có khả năng còn có tiềm lực về mặt nào đó nữa.

"Cậu rớt cuộc đang viết cái gì a?" Tạ Lê Thần nhớ ra, lại nghe Vinh Kính hỏi, "Đưa xe thì sao? Giỏi không?"

Tạ Lê Thần ngẩn người, lắc đầu, "Không giỏi."

"Không giỏi?" Vinh Kính thấy kỳ quái.

"Kỳ thực thò à..." Tạ Lê Thần ngồi xuống sô pha, "Công việc thống kê của cậu chút hữu dụng cũng không có, mọi thứ, có biết hay không chỉ do tôi có muốn hay không thôi. Nếu như tôi muốn, nhìn một cái cũng học được rồi."

Vinh Kính nhú mày, "Thay đồ đi!"

Tạ Lê Thần cười, "Đúng rồi, đêm nay cậu theo tôi cùng đi nhé." "Theo chủ quan của tôi thì vô cùng không muốn đi, thế nhưng chúng ta hợp tác, không đi cũng không được." Vinh Kính rất bất mãn nói thầm một câu, hỏi, "Đêm nay ngoại trừ ăn uống ra, còn có nhiệm vụ đặc biệt gì không?"

Tạ Lê Thần ngẩn người, nhún vai, "Xã giao, làm quen còn cả... Tán gái?"

Vinh Kính lờm y, xếp loại hành vi này vào công việc có hại.

"A... Đúng rồi!" Tạ Lê Thần ngồi xuống, "Cậu bên kia, internet nội bộ gì đó, có phải có thể tra được tài liệu một vài người không, là loại mà đại chúng cũng không biết ấy?"

Vinh Kính vẻ mặt nghi ngờ nhìn y, "Anh muốn làm gì?"

"Giúp tôi điều tra, tài liệu một người tên là Tô Phương Vân với." Trên mặt Tạ Lê Thần đột nhiên bốc lên một chút nhiều chuyện, "Một ca sĩ nổi tiếng."

Vinh Kính nheo lại mắt, "Tôi không thể tiết lộ chuyện riêng của công dân, như vậy không có đạo đức cũng không hợp quy củ."

"Chúng ta thảo luận nội bộ một chút thôi, có truyền ra ngoài đâu." Tạ Lê Thần vỗ vỗ vai Vinh Kính, "Đừng cứng nhắc như vậy."

"Anh điều tra người ta làm gì?" Vinh Kính hỏi.

"Tôi nghe nói." Tạ Lê Thần cười cười, "Người phụ nữ đó là tình nhân của mafia."

Vinh Kính sửng sốt, "Thật không."

"Là chuyện mà toàn bộ các tạp chí lá cải đều đang tung tin, thế nhưng không có cách nào chứng thực!" Tạ Lê Thần cười nói, "Chỉ là tò mò thôi, cũng không phải thực sự điều tra chuyện riêng của người khác. Cô gái đó thoát nhìn tư văn nhã nhặn, không chút nào giống... Tôi và Văn Đức đều nghĩ cô ta rất có tiềm lực, chuẩn bị ký hợp đồng với cô ta, hiểu rõ thì tốt hơn, miễn hợp tác nhằm người."

Vinh Kính bị Tạ Lê Thần thối bùng hiếu kỳ, bắt đầu điều tra tài liệu... Rất nhanh tra được, người tên Tô Phương Vân không ít, dựa theo tài liệu Tạ Lê Thần cung cấp bài trừ tra xét một chút, chỉ còn lại mấy người, Tạ Lê Thần quay đối lập ảnh chụp, chỉ vào một tấm, "Là người này."

Vinh Kính kéo xuống xem một chút, "Không có gì bản thiêu a, một người rất sạch... sẽ."

Nói đến đây, Vinh Kính bỗng nhiên dừng lại một chút, anh cau mày nhìn chăm chăm tài liệu.

"Quả nhiên chỉ là tin vịt a." Tạ Lê Thần tuy rằng ngoài miệng vui vẻ, nhưng nhìn ra được vẫn có chút thất vọng, "Tôi còn tưởng rằng phụ nữ đều có hai mặt, phía sau vẻ ngoan hiền đều là gái nhảy cả." Nói rồi, thấy Vinh Kính cau mày nhìn chăm chăm sơ yếu lý lịch kia chờ ra.

"Này." Tạ Lê Thần đẩy đẩy anh, "Sao vậy?"

"Ờ, là ngoan hiền hay gái nhảy thì không biết, bất quá người này có vấn đề là chắc chắn." Vinh Kính nói, ngẩng đầu nhìn Tạ Lê Thần.

"Hả?" Tạ Lê Thần không hiểu lắm.

Thấy Vinh Kính giơ tay chỉ chỉ hình ảnh scan dính vào mặt sau cùng của sơ yếu lý lịch, bốn chữ trên con dấu đỏ thẫm, chứng nhận tử vong.

Tạ Lê Thần mở to hai mắt, một lát sau mới lắp bắp hỏi, "Cô ta... Cô ta đã chết?"

Vinh Kính gật đầu, "Từ tài liệu, đúng vậy." "Chết khi nào?" Tạ Lê Thần thấy toàn thân nổi da gà, nhìn kỹ dung mạo người nọ, hoàn toàn không sai! Và giống như đúc với Tô Phương Vân hiện tại.

"Mười năm trước." Vinh Kính nói, "Năm mười sáu tuổi năm nghỉ hè đi bơi chết đuối, trên chứng nhận tử vong viết vô cùng rõ ràng."

"Không thể nào!" Tạ Lê Thần kinh ngạc không ngớt, "Cô ta debut đã nhiều năm, cậu không thể chưa từng nghe qua bài hát của cô ta chứ?"

Vinh Kính nghiêng đầu

"Cậu có nghe nhạc thịnh hành không?" Tạ Lê Thần dè dặt hỏi một tiếng.

Vinh Kính nghiêm túc lắc đầu, "Tôi chỉ nghiên cứu phim ảnh, bởi vì mặt ca hát của anh hầu như không có phát triển, nếu cần tôi cũng có thể nghiên cứu một chút."

"Quên đi, cậu đừng phí công vào khoản đó." Tạ Lê Thần bất đắc dĩ nói, "Tôi hát với ca một chút hứng thú cũng không có... Chỉ là, giải thích cô ta vì sao đã chết trước coi? ! Cậu nói, có có khả năng là ghi nhầm không?"

"Không thể nào." Vinh Kính lắc đầu, "Chuyện thế này cũng không phải thứ dễ giỡn!" Nói rồi, điều tra giấy khai sinh Tô Phương Vân cùng với các tài liệu liên quan khác, "Trên tài liệu nêu rõ niên kỉ tương xứng với hiện tại, mặt khác, quá khứ cũng không khác mấy, trước khi lên cao trung có tham gia thi thanh nhạc, được giải nhất."

"Đúng là lúc cô ta bước vào giới ca sĩ, rất nhanh đã trở thành ca sĩ có thực lực như bây giờ." Tạ Lê Thần thấy đáng tiếc, "Năm nay hợp đồng của cô ta rất nhiều, tôi vốn đang định đưa cô ta vào công ty chúng tôi nữa."

"Anh vừa nói, cô ta là tình nhân của mafia?" Vinh Kính trong lòng khẽ nẩy, giơ tay xoa xoa cằm.

Tạ Lê Thần thấy thần sắc anh, cũng suy nghĩ, vươn qua thấp giọng hỏi, "Thỏ, cậu nói cô ta có thể là gián điệp hoặc đang nằm vùng hay không? Tôi trên phim thường thấy, đôi thân phận rồi trở thành một người khác."

"Anh cũng nói đó, đôi thân phận trở thành một người khác, còn đây là đôi thân phận trở thành một người chết! Thế nên không có khả năng là phía chính phủ!" Vinh Kính lắc đầu.

"Vậy cô ta đến tốt cùng là ai?" Tạ Lê Thần càng nghĩ càng hiếu kỳ.

"Chỉ có thể nói, cô ta xuất phát từ mục đích nào đó giả chết, hoặc là giả trang thành người đã chết." Vinh Kính suy nghĩ một chút, "Cái sau có khả năng hơn... Không biết có mưu đồ gì."

"Thế nhưng hình dạng thì sao? Không thể trùng hợp gặp phải người giống như đúc với mình được." Tạ Lê Thần nghĩ mãi không thông.

"Phẫu thuật chỉnh hình a." Vinh Kính bẻ bẻ ngón tay, "Thông qua thời gian suy tính, thời gian để làm phẫu thuật chỉnh hình không thể là chuyện dễ dàng như vậy, cô ta hẳn là tốn không hề ít tiền bạc... Hoặc tất cả mọi người cho rằng cô ta đã chết, nhưng cô ta căn bản là chưa chết, bởi vậy yên tâm thoải mái dùng thân phận trước kia tiếp tục sinh sống và làm việc."

"Không phải chứ!" Tạ Lê Thần kinh ngạc không ngớt, "Có chứng nhận tử vong mà chứng minh nhân dân vẫn tiếp tục hiệu dụng?"

Vinh Kính mỉm cười, "Đúng là rất thần kỳ!"

"Cậu nói xem có thể là báo thù, một người phụ nữ bị một tên mafia nào đó làm hại, phẫu thuật chỉnh hình quay trở về, hại lại tên mafia kia báo thù rửa hận hay không? !""Anh xem phim nhiều quá rồi đó!" Vinh Kính cắt đứt ý nghĩ bắt đầu lướt gió tung mây của Tạ Lê Thần, "Dù sao cũng không liên quan đến chúng ta."

"Không phải chứ, cậu mặc kệ a?" Tạ Lê Thần bất ngờ, "Khả nghi thế mà?"

"Chúng ta là CROW, thuộc chuyên môn đặc biệt chứ không phải cảnh sát." Vinh Kính nhỏ giọng lầm bầm một câu, "Cảnh sát cũng không phải cứ ai

khả nghi là điều tra người đó. Lỡ đâu cô ta cũng là nhân viên đặc vụ đang làm nhiệm vụ đặc biệt, chúng ta đây không phải thành trở ngại chứ không giúp được gì sao. Hơn nữa, cho dù cô ta báo thù, thì báo thù có lý a... Quan tâm làm gì."

Tạ Lê Thần tuy rằng nghe rất có lý, nhưng vẫn khó chịu, "Con thỏ lạnh lùng!"

"Tôi thế này gọi là lý trí! Cái cục đồ ăn chỉ có nhiệt huyết nhà anh!" Vinh Kính như trước giữ vững tác phong lời nói ác độc, tức giận đến Tạ Lê Thần nghiêng răng.

Buổi chiều, Tạ Lê Thần gọi điện thoại nói nhân viên công ty đem hết quà tặng, đồ chơi, văn phòng phẩm quần áo các loại mà trong một năm này mình nhận được phân loại ra, cái gì được thì đưa đến cô nhi viện tặng cho đám trẻ, còn hàng mỹ nghệ đáng giá nhưng trẻ con lại không chơi được thì chờ tiến hành bán đấu giá, tiền thu được đem đi quyên góp.

Vinh Kính thì cả ngày đều gõ bàn phím, tra mãi đến hơn năm giờ chiều, Tạ Lê Thần cầm thức ăn mua ngoài gọi anh ăn cơm chiều, Vinh Kính mới buông máy tính, vẻ mặt tâm sự nặng nề.

"Làm sao vậy?" Tạ Lê Thần hiếu kỳ vươn qua, "Luyện cấp không qua?"

Vinh Kính lờm y một cái, lại hồ ngôn loạn ngữ, một lúc lâu mới nói, "Tình nhân mafia của Tô Phương Vân kia, có phải họ Đoàn không?"

Tạ Lê Thần suy nghĩ một chút, "Có vẻ là thế... Rất nổi tiếng, tôi chỉ biết là tên hắc tiếng Anh gọi Steven, cũng coi như là một kỳ tài thương giới."

"Tên tiếng Trung của hắn là Đoàn Dương." Vinh Kính bổ sung, "Năm nay 30 tuổi, cao 1m5, nặng 70 kg, giỏi vật lộn, bất quá giỏi nhất là chính là tính toán, có năng lực giải toán thiên tài số học, là chuyên gia mảng tài chính."

"Đoàn Dương?" Tạ Lê Thần buồn cười, "Đoàn Dương sinh ngày lễ hả? Sao cậu biết rõ gốc gác của hắn vậy?"

Vinh Kính khép lại máy tính, "Lần này có lẽ không phải hoàn toàn không liên quan đến chúng ta."

"Gì?" Tạ Lê Thần khó hiểu nhìn anh, "Cậu không phải nói không tra sao?"

Vinh Kính khẽ nhú mày, "Đoàn Dương này, tôi biết."

Tạ Lê Thần sửng sốt, lập tức cảm thấy hứng thú, "Quen biết bao lâu a? Là kẻ thù hay bạn bè?"

Vinh Kính trầm mặc chốc lát, "Hắn đã từng cũng là thành viên bộ đội đặc nhiệm, hiện tại là cựu Black Crow, nhưng lại là người đầu tiên tôi hợp tác."

"Vậy sau đó?" Tạ Lê Thần trầm mặc một hồi, hỏi, "Bỏ võ theo văn sao?"

Vinh Kính quay sang, bình tĩnh trả lời, "Phản bội! Trước khi hắn trốn đi, hại chết rất nhiều người."

Chương 45: Vấn đề tín nhiệm

Vinh Kính tra được tin tức Đoàn Dương rồi, vẫn rầu rĩ không vui, Tạ Lê Thần có một loại cảm giác, người yêu biết được tin người yêu cũ... Rất khó chịu. Thấy thời gian sắp đến, Tạ Lê Thần cầm quần áo đưa cho anh, "Đi thôi?"

Vinh Kính nhú mày, "Tôi không đi."

"Sao lại không đi?" Tạ Lê Thần khó chịu.

"Anh nghĩ xem, Đoàn Dương biết tôi là ai, nếu như tôi và anh hiện tại cùng đến bữa tiệc, hắn không phải là có thể đoán được thân phận chúng ta sao?"

Vinh Kính nhú mày hỏi.

"Vậy thì thế nào? Hắn đổi nghề mà không cho người khác đổi nghề a?" Tạ Lê Thần nói, "Hơn nữa, biết thì biết, sao nào?"

Vinh Kính không nói gì.

"Cậu theo tôi ra ra vào vào mãi, bao nhiêu người thấy rồi, hắn muốn biết cũng sớm biết rồi!" Tạ Lê Thần nhướn mày hỏi Vinh Kính, "Thỏ, cậu không

sợ cậu không có mặt, tôi lại bị bắt cóc như lần trước ư?"

Vinh Kính nghe xong lời này, thoáng do dự một chút, hình như vẫn không muốn.

Tạ Lê Thần nhìn anh, ngồi xuống hỏi, "Này thỏ, tôi hỏi cậu, cậu là sợ thân phận bại lộ, hay là sợ gặp hấn?"

Vinh Kính ngẩn người, cúi đầu không nói lời nào.

"Biết ngay mà!" Tạ Lê Anh Thần cau mày nhìn, "Cậu với hấn tình cũ chưa dứt!"

"Nói bậy bạ gì đó!" Tạ Lê Thần lườm y một cái, "Cái gì mà tình a!"

"Vậy cậu phản ứng lớn như vậy..." Tạ Lê Thần bất mãn ngồi ở một bên, "Tôi biết... Áo mới người cũ bao giờ cũng là nhất."

Vinh Kính bị y chọc vui vẻ, "Anh đừng có như một oán phụ vậy có được hay không a?"

"Tôi là oán phụ đấy!" Tạ Lê Thần bất mãn, "Tình cũ của cậu sắp tìm tới cửa, tôi không oán gì thì oán lúc nào nữa a? Đi!" Nói xong, kéo Vinh Kính đứng lên.

"Làm gì vậy?"

"Thay quần áo a!" Tạ Lê Thần nhướn mày, "Bản thiếu gia đêm nay độc chiến với tình cũ của cậu!"

Vinh Kính ngẩn người, "Anh cũng nói người ta là mafia rồi, anh đấu lại hấn sao?"

Tạ Lê Thần hơi nheo lại mắt.

Vinh Kính bật cười, "Hơn nữa... Không phải tôi nói, Đoàn Dương đúng thật là vô cùng có khả năng!"

Tạ Lê Thần có chút không thoải mái.

Vinh Kính nhìn y, bổ sung một câu, "Thế nhưng lúc hăn mới bắt đầu tốc độ phát triển chắc chắn nhanh hơn anh."

Tạ Lê Thần sừng sốt, nhìn Vinh Kính.

"Khụ khụ." Vinh Kính ho khan một tiếng, nghiêm túc nói, "Nói cách khác, tính thời gian hăn nhất định lợi hại hơn anh."

Tạ Lê Thần nhếch môi cười, Vinh Kính thế mà để ý cảm nhận của mình kìa... Cái này chứng tỏ tuyệt đối không phải hoàn toàn không có hảo cảm!

Tạ Lê Thần tựa trên sô pha, híp mắt nhìn Vinh Kính, khóe miệng thoáng mỉm cười, một bộ dáng Siêu sao, rất đẹp mắt.

Vinh Kính thờ ơ gõ bàn phím, trong miệng nhỏ giọng nói thăm một câu, "EQ của tôi cũng rất cao."

Khiến Tạ Lê Thần cười ha ha đứng lên.

Hai người thay xong quần áo, đi tham gia tiệc tối từ thiện kia. Trên xe, Tạ Lê Thần bật bài hát của Tô Phương Vân cho Vinh Kính nghe.

"Hát rất hay a!" Vinh Kính có chút bất ngờ.

"Chứ sao, nếu không tôi và Văn Đức cũng sẽ không chú ý đến cô ta ." Tạ Lê Thần thở dài, "Bất quá hiện tại thân phận quá quái dị, phỏng chừng không hợp tác được rồi."

"Tôi giúp anh điều tra là được rồi." Vinh Kính mở máy tính bảng, online tìm Sara, nói ông ấy lén lút điều tra tình hình gần đây của Đoàn Dương.

"Đúng rồi." Tạ Lê Thần vô cùng hiếu kỳ hỏi Vinh Kính, "Vì sao Đoàn Dương có thể thoải mái rời tổ chức CROW đi như vậy? Hơn nữa còn là một hình tượng tiêu cực?"

"Hăn đào tẩu, có phương pháp của riêng hăn." Vinh Kính lắc đầu, "Chuyện đã lâu trước kia, khi đó tôi còn nhỏ, chỉ có nhiệt tình không có kinh nghiệm và phương pháp, kết quả hây ra cục diện vậy."

"Này..." Tạ Lê Thần bật cười, "Cậu nói kiểu gì mà như đều là trách nhiệm của cậu vậy a."

"Đúng là có chút liên quan đến tôi." Vinh Kính thẳng thắn nói, "Kolo đã sớm nghi ngờ hẳn, là tôi kiên trì muốn tin tưởng."

Tạ Lê Thần nhíu nhíu mày, "Vì sao? Cậu khi còn bé dễ lừa hay là người kia quá khôn khéo?"

Vinh Kính quay sang nhìn Tạ Lê Thần.

"Này!" Tạ Lê Thần nhanh chóng chỉ vào phía trước, "Cậu nhìn đường lái xe a! Trùng tôi làm gì vậy?"

Vinh Kính quay đầu lại, "Tôi tự nhận là một người rất khó lừa!"

"Vì sao?" Tạ Lê Thần cảm thấy ngược lại mới đúng, hình dạng Vinh Kính rất thành thật .

"Thế nên, tin tưởng một người hoàn toàn không biết... , là hoàn toàn lệch lạc !" Vinh Kính nghiêm túc nói.

Tạ Lê Thần hơi giật mình, "Thỏ, cậu thật giống mấy người thất tình rồi nói tình yêu hoàn toàn không có ý nghĩa vậy, cái này gọi là dối."

"Thế nhưng rất hữu dụng a." Vinh Kính cũng nghiêm túc trả lời, "Sau này không còn ai phản bội nữa, kẻ phản bội cũng rất nhanh bị lộ ra."

"Tôi thì sao?" Tạ Lê Thần hỏi ngược.

Vinh Kính cũng bình tĩnh trả lời, "Tôi sẽ theo dõi chặt anh."

"Nói cách khác cậu hiện tại hợp tác với tôi, thế nhưng cậu vẫn nghi ngờ tôi?" Tạ Lê Thần có chút phiền muộn.

Vinh Kính nhẹ nhàng nhướn mày, "Hợp tác, nhưng giữ vững khoảng cách cuối cùng."

"Cái gì là khoảng cách cuối cùng?" Tạ Lê Thần nhướn qua, ôm lấy lưng ghế xe nghiêm túc hỏi, "Vậy khoảng cách cuối cùng đó, cậu chuẩn bị để lại

cho ai?"

Vinh Kính nghiêng đầu, dừng lại xe, "Tới rồi." Cũng không giải thích thêm.

Tạ Lê Thần đương nhiên cũng không có hỏi nhiều, chỉnh lý trang phục, mở cửa xuống xe.

Tới cổng, thấy một cái thảm đỏ vớ vẩn chạy dài cùng đám phóng viên điên cuồng hai bên, Vinh Kính mới biết được ra cũng không chỉ là tụ hội bình thường đơn giản như vậy, còn phải trưng cả thảm a?"Hiện tại là lúc cả nước vui chơi, tất cả mọi người đến đây làm quen chứ sao." Tạ Lê Thần cười hắc hắc, định kéo Vinh Kính đi.

Vinh Kính nhanh chóng rút tay ra, "Đừng, tôi không đi với anh đâu, tôi cũng không phải ngôi sao, đi lối dành cho nhân viên thôi chứ?"

Lúc này, thấy Tào Văn Đức đi ra, "Tới rồi a?"

Sau đó, Vinh Kính cùng Tào Văn Đức đi vào từ lối đặc biệt, Tạ Lê Thần cũng muốn theo, bị Tào Văn Đức một cước đá tới phía trước thảm đỏ.

Lập tức, sự xuất hiện của Tạ Lê Thần bị đông đảo phóng viên và fan phát hiện, lực hút của ông hoàng màn ảnh quả nhiên không gì cản nổi, sóng người liền chen chúc tới, mà những nhân vật khác đi trên thảm đỏ ở phía trước đều trong nháy mắt trở nên mờ nhạt thiếu ánh sáng.

Tạ Lê Thần bất đắc dĩ, bất quá y từ trước đến nay không phải người luôn trưng ra nét cười, cứ như vậy tùy ý đi, vừa đi còn vừa nhìn sang phía nhóm Vinh Kính bọn họ cái kia phương hướng nhìn.

Chợt nghe có phóng viên hỏi y, "Ngài Tạ, sao lại đi thảm đỏ một mình a? Không đưa bạn gái theo?"

Tạ Lê Thần cười cười, không nhiều lời.

"Người vệ sĩ anh tuần kia đâu?" Tất cả mọi người hỏi.

Tạ Lê Thần cố sức bước nhanh qua khu truyền thông phỏng vấn, vẫy tay với mọi người, với fan một chút, đi qua bục MC.

Y vốn là không muốn lên bục, bất quá bị mấy người MC đang phải đứng trong gió lạnh bắt được, kéo y lên bục, lập tức, lại có một loạt tiếng thét chói tai truyền đến.

Tạ Lê Thần đi phía trước nhìn một chút, thấy Vinh Kính đã tới đầu kia thảm đỏ, tìm một nơi khá bí mật, thế nhưng y liếc mắt là có thể phát hiện đứng chờ y.

Tạ Lê Thần nhẹ nhàng ho khan một tiếng, bất đắc dĩ nhận phỏng vấn từ MC.

MC có lẽ đã cùng nhà sản xuất hay công ty quản lý thương lượng trước, nhiệt tình giúp y giới thiệu bộ phim mới, đồng thời muốn y dự đoán khả năng năm nay lại đắc cử ông hoàng màn ảnh.

Tạ Lê Thần bất đắc dĩ, giữ hình tượng khiêm tốn vài câu, MC bắt đầu lao lực giúp giới thiệu bộ phim.

Lúc này, Tạ Lê Thần thấy, Vinh Kính và một người đang nói chuyện.

Hắn là là một người đàn ông trẻ tuổi giỏi giang, vóc người cao ngất mặc âu phục màu đen, chỗ tối nên thấy không rõ tướng mạo.

Tạ Lê Thần khẽ nhíu mày, chẳng lẽ chính là Đoàn Dương kia? Nhanh chóng bước qua MC, bước nhanh tới đầu kia thảm đỏ.

Lúc xuống hơi sốt ruột, đụng vào một người đi tới gần cạnh bên. May mà hai người đều vô cùng linh hoạt, Tạ Lê Thần nghiêng người tránh ra, người kia cũng nghiêng người tránh...

Tạ Lê Thần nói tiếng xin lỗi xong liền chạy nhanh về phía trước.

Các MC lại bắt được người kia, người kia là ai, lúc giới thiệu Tạ Lê Thần cũng không để ý nghe, chỉ nghe người kia hình như nói "Ông hoàng màn ảnh đúng là ông hoàng màn ảnh, tay chân nhanh nhẹn thật." Đùa khiến các fan đều cười. Cuối cùng cũng lách qua tầng tầng lớp lớp người vây quanh tới bên Vinh Kính, "Kính!"

Tạ Lê Thần cũng không biết lần này mở miệng gọi vì sao là Kính mà không phải thờ.

Vinh Kính gật đầu với y, thần sắc trên mặt không có gì dị dạng, Tạ Lê Thần vừa lúc hiếu kỳ muốn nhìn người kia, lại nghe một giọng quen thuộc, "Lê Thần!"

Tạ Lê Thần sửng sốt, đảo mắt nhìn, "Dương Phong!"

Người trước mắt chính là võ sư năm đó có giao tình với Tạ Lê Thần —— Dương Phong.

Dương Phong cười ha hả bắt tay Tạ Lê Thần, nói đã lâu không gặp.

"Tôi vừa nghe Văn Đức nói Vinh Kính là bạn của anh, thế nên đến chào hỏi." Dương Phong cả người thoạt nhìn rất khỏe, khí sắc cũng vô cùng tốt, nói nói cười cười với Tạ Lê Thần.

"Sao cậu đột nhiên trở về?" Tạ Lê Thần hiếu kỳ, "Không phải ở nước ngoài phát triển tốt sao?"

"Ừ!" Dương Phong gật đầu, "Tôi quay về tham gia một bộ phim mới, làm người chỉ đạo võ thuật, đạo diễn và nhà sản xuất có vẻ đều muốn anh hợp tác. Kịch bản đã đưa cho Văn Đức, tôi xem thấy rất không tệ."

"Thật không." Tạ Lê Thần nghe nói hợp tác với Dương Phong, liền có chút hứng thú, đó là một người đáng tin cậy.

Vinh Kính đứng ở một bên nghe.

Tạ Lê Thần và Dương Phong nói chuyện mấy câu, đều tiến vào hội trường, Tạ Lê Thần bớt thời gian tiến đến bên người Vinh Kính thấp giọng hỏi, "Ai, thấy hẳn không? Ở đâu rồi?"

Vinh Kính bất đắc dĩ nhìn y, cười nói, "Không a... Anh làm gì giống trộm vậy."

"Hẳn có tuồn ra thân phận chúng ta không?" Tạ Lê Thần có chút cảnh giác, "Có cần chuẩn bị không?"

"A." Vinh Kính thờ ơ cười cười, "Nếu so sánh, hẳn càng sợ chúng ta tiết lộ thân phận hẳn mới đúng chứ? Hẳn hiện tại là thương nhân, nếu bị lộ quá khứ càng phiền phức, mà như anh... Hoàn toàn là nói miệng không bằng chứng, thế nhưng hẳn thì tôi có chứng cứ."

Tạ Lê Thần sừng sốt, "Vậy hẳn có định giết cậu diệt khẩu không đấy?"

Vinh Kính lờm y một cái, "Đã nói anh quay phim nhiều quá rồi nha."

Đang nói, thấy Tào Văn Đức ở phía trước ngoắc hai người.

Vinh Kính thấy bên người anh ta có một mỹ nữ vóc người yếu điệu đứng, thấp giọng hỏi, "Ai vậy? Nhìn quen mắt a."

Tạ Lê Thần bất đắc dĩ nói với anh, "Tô Phương Vân a, vừa xem ảnh chụp đó."

"Không phải chứ!" Vinh Kính giật mình, "Sao mà như là hai người so với ảnh chụp vậy?"

"Trang điểm chứ sao!" Tạ Lê Thần bật cười, "Thế nên mới nói, nhìn phụ nữ nhất định phải nói cô ta tẩy trang, thuật trang điểm hiện tại, thật cừ, so với phẫu thuật thẩm mỹ cũng không kém gì."

Hai người đi qua, Tào Văn Đức giới thiệu mọi người, Tô Phương Vân hiển nhiên có chút căng thẳng, cô ta có vẻ cũng rất muốn cùng công ty Tạ Lê Thần hợp tác, bởi vì ai cũng biết, bên đó cộng đồng người làm nhạc bầu không khí đặc biệt tốt. Có liên quan đến sự nghiệp diễn xuất của bản thân Tạ Lê Thần, ít quy tắc ngầm, không ép buộc ra thành phẩm, hoạt động nhiều, lời và nhạc đều vô cùng coi trọng, quá trình đóng gói sản xuất cũng nổi trội."Ngài Tạ."

"Tô tiểu thư, không cần khách khí, gọi Lê Thần là được rồi." Tạ Lê Thần cười rất hòa ái dễ gần.

Vinh Kính ở trong lòng nói thầm, lại nữa rồi, mặt người dạ thú! Suy nghĩ một chút, lại nghĩ không thích hợp lắm, hình như không hình dung tốt được như vậy.

Chính lúc này, thấy phía sau Tô Phương Vân một người đi lên, "Văn Đức."
Tào Văn Đức quay đầu lại nhìn thoáng qua, cười nói, "A, ông chủ Đoàn."
Đối phương cười lắc đầu, "Đã nói đừng gọi ông chủ ông chủ mãi rồi mà, ha ha." Hình như vô cùng rộng rãi.

Tạ Lê Thần khẽ nhú mày, Đoàn? Rồi y xoay mặt nhìn Vinh Kính.

Mà Vinh Kính lúc này đang diện vô biểu tình nhìn đi nơi khác, giống như không thèm để ý.

Tạ Lê Thần có chút khó hiểu, tự nhủ thò đây là biểu cảm gì vậy? Chẳng lẽ không phải người này?

Tinh tế quan sát, người đi đến hơn hai mươi tuổi, trẻ tuổi anh tuấn, hội tụ tất cả đặc biệt cần có trong xã hội. Chỉ là người này thoạt nhìn tướng mạo vô cùng lương thiện, đeo kính tao nhã. Hình như có chút quen mắt... Tạ Lê Thần suy nghĩ một hồi mới hiểu được, là người mình vừa thiếu chút nữa đụng vào trên thảm đỏ kia sao!

Tào Văn Đức nhanh chóng giới thiệu, không ngoài sự đoán, người này chính là Đoàn Dương trong truyền thuyết kia.

Đoàn Dương bắt tay Tạ Lê Thần nói chuyện, lại làm quen với Vinh Kính. Hai người biểu cảm tự nhiên, giống như là hoàn toàn không phải người có ân oán. Tạ Lê Thần nghĩ nếu như đây là diễn, vậy na chính ông hoàng màn ảnh vị trí nói không chừng có thể nhường lại rồi đó, quả nhiên người người ai cũng đều là diễn viên giỏi sao?

Hàn huyên một phen, ngay cả Dương Phong cũng qua, ra Đoàn Dương chính là nhà đầu tư bộ phim tiếp theo, hẳn và Tào Văn Đức bởi vì bàn bạc chuyện để Tạ Lê Thần làm diễn viên chính mà quen biết.

Nói chuyện một chút, trên bục lại có MC dẫn chương trình, Đoàn Dương ôm Tô Phương Vân đánh tiếng với nhóm Vinh Kính một cái, xoay người đi.

Tạ Lê Thần nhẹ nhàng nói lỏng cà-vạt, giơ tay cầm qua một ly champagne từ người phục vụ, hỏi Vinh Kính, "Thỏ, có phải trùng tên nhằm người không?"

Lại nghe Vinh Kính nhàn nhạt đáp một câu, "Không, chính là hần."

"Khụ khụ." Tạ Lê Thần bị sặc một ngụm rượu, kinh ngạc nhìn Vinh Kính, "Vậy phản ứng của hai người vừa rồi là sao? !"

Vinh Kính không hiểu hỏi ngược, "Vậy anh muốn phản ứng kiểu gì?"

"Không phải hần là, kẻ thù gặp lại mắt đặc biệt đỏ, châm chọc khiêu khích, ngấm ngấm hại người chỉ cây dâu mắng cây hòe một phen sao?" Tạ Lê Thần uống một ngụm champagne, le lưỡi, khó uống quá.

Thấy Vinh Kính cười cười, giơ tay nhẹ nhàng vỗ vai, "EQ quá thấp."

"Hả?" Tạ Lê Thần nổi giận, theo Vinh Kính đi phía trước, Vinh Kính quay đầu lại liếc y, bổ sung nói rõ "Ấu trĩ!""Con thỏ chết tiệt, cậu mới ấu trĩ."

Hai người nói nói cười cười đi sang bên ăn cái gì đó, mà bên này, Đoàn Dương lúc hai người đều không chú ý quay đầu lại, nghiêm túc nhìn vào bóng lưng hai người, thần sắc quái dị.

Chương 46: Mặt mũi không biết để đâu

Chủ sự đọc diễn văn xong, có biểu diễn một chút, còn có quyền tiền a, đàm đạo các loại.

Vinh Kính không hề có hứng thú, bất quá bầu không khí lễ rất nồng đậm, vừa lúc Tảo Thần đã đến, hai người đứng ở một bên ăn buffet.

Tảo Thần rất có nghiên cứu về đồ ăn, lấy cho Vinh Kính một miếng thịt tôm ngụy, Vinh Kính ăn rất vui vẻ, cuối cùng cũng nghĩ lần này đến không vô dụng. Tạ Lê Thần tự nhiên muốn đến ăn cùng Vinh Kính, chỉ là người tìm y bàn công việc rất nhiều. Y ngoại trừ ăn ảnh nổi tiếng giàu có, then chốt còn lưỡi nữa, mời được y chụp ảnh rất rắc trở. Lúc này tốt xấu gì

cũng đã gặp người sống, mấy nhà sản xuất, đạo diễn đều có chút kích động, lôi kéo y nói chuyện, đều muốn mời y quay phim.

"Anh được hoan nghênh quá!" Tảo Thần nhỏ giọng với Vinh Kính, bữu môi nói anh nhìn cách đó không xa.

Vinh Kính nhìn qua, thấy nơi đó tụ tập không ít phụ nữ trang phục chỉnh chu, cũng đều tụ lại lôi kéo Tạ Lê Thần làm quen.

"Kính Kính." Tảo Thần vươn qua thấp giọng hỏi, "Cậu cùng anh mình tiến triển thế nào rồi?"

Vinh Kính trừng mắt nhìn, không hiểu câu tiến triển kia của Tảo Thần là chỉ cái gì, bất quá suy nghĩ một chút, gần đây mình cùng Tạ Lê Thần không có cãi nhau mấy, tuy rằng nhiệm vụ luôn luôn trắc trở mới hoàn thành, nhưng không có sai lầm gì lớn, gật đầu, "Ừm, cũng tạm tạm."

"VẬY... Có tiến vào giai đoạn thực chất chưa?" Tạ Tảo Thần vừa nghe tiến triển không tệ, rất hiếu kỳ.

Vinh Kính suy nghĩ một chút, từ thủ pháp lần trước Tạ Lê Thần đối phó Triệu Duệ xem xét, tuy rằng còn có vài chỗ không chuyên nghiệp lắm, thế nhưng cũng không kém, lại gật đầu, "Không tệ lắm."

"A!" Tảo Thần có chút hưng phấn, hạ giọng hỏi, "VẬY... Là bước một hai bước hai rồi? Đừng nói với mình là đã đến tận bước ba nha!"

Vinh Kính suy nghĩ một chút, rất chắc chắn gật đầu, "Y chơi bóng chày không tệ."

"A!" Tảo Thần kinh ngạc mặt đỏ bừng, "Kính Kính, nhìn không ra cậu cũng rất trực tiếp đó!"

Vinh Kính nhướn mày, "Tôi vừa mới nghiên cứu qua!"

Ý Vinh Kính là, trước đó anh vừa nghiên cứu qua các môn thể thao Tạ Lê Thần thích, làm số liệu căn cứ cho nhật ký quan sát cục đồ ăn.

Nhưng Tạ Tảo Thần hiểu lắm, kích động hỏi, "Kính Kính tiêu chuẩn của cậu thật lớn nha, vậy... kỹ thuật của đại ca có được không?"

Vinh Kính hồi tưởng lại thành tích chơi bóng chày của y, gật đầu, "Ừm, coi như khá là tốt!"

"Á! Biến thái biến thái!" Tạ Tảo Thần vè mặt hưng phấn chạy đến bên Tào Văn Đức cách đó không xa, thỏ thẻ bên tai anh ta, Vinh Kính nghiêng đầu ... , không rõ Tảo Thần làm gì mà hưng phấn như vậy, chẳng lẽ cũng rất thích chơi bóng chày? Vinh Kính tất nhiên sẽ không truy cứu loại chuyện này, tiếp tục cúi đầu ăn cái gì đó, lúc này, thấy bên cạnh có người gắp một con tôm chiên đặt vào đĩa của anh, cười nói, "Tôi còn nhớ cậu thích ăn món này."

Vinh Kính ngẩng đầu, trước mắt không phải ai khác, chính là Đoàn Dương cầm champagne đứng ở bên niềm nở.

Vinh Kính nhìn hẩn một cái, trên mặt không có biểu cảm.

Chính lúc này, phía sau lại có người gọi, "Thỏ!"

Vinh Kính quay đầu lại, thấy Tạ Lê Thần cầm một cái đĩa chen qua nhóm người, trong đĩa là mấy con tôm chiên, "Tôi vừa thấy dọn lên, cậu không phải thích ăn nhất là..."

Đang nói, thấy Đoàn Dương đứng ở bên người Vinh Kính.

Đoàn Dương và Tạ Lê Thần liếc mắt nhìn nhau, Vinh Kính buông đĩa đang cầm trong tay, nhận lấy đĩa Tạ Lê Thần cầm trong tay, hỏi, "Là bột mì sao?"

"Ừ! Tôi nếm thử rồi, siêu ngon." Tạ Lê Thần vươn qua thấp giọng nói, "Đầu bếp kia không tệ a, tôi có hỏi thăm qua, ông ấy có mở hàng buffet tại gia, cách nhà chúng ta không xa."

"Thật không?" Vinh Kính giống như cảm thấy hứng thú, híp mắt hỏi, "Có mua về không?"

Tạ Lê Thần từ túi trước móc ra danh thiếp vẩy vẩy, hai người nhìn nhau cười.

Hai người không coi ai ra gì nói nói cười cười, Đoàn Dương bị lơ bên cạnh, trên mặt cũng không có thay đổi biểu cảm gì đặc biệt, chỉ là lẳng lẳng nhìn.

Lúc này, Tào Văn Đức đi tới bên người Tạ Lê Thần, "Này, sao anh lại chạy ra đây?"

Tạ Lê Thần bất mãn bĩu môi, "Anh cuối cùng cũng được nghỉ một lát mà."

"Lại có mấy người quan trọng đến, anh đi tìm họ nói chuyện đi."

"Cậu đi đi." Tạ Lê Thần đuổi người, Tào Văn Đức hung hăng liếc mắt trừng, "Anh không được quên a, ông đây chỉ là một tên làm công, anh con mẹ nó mới là ông chủ!"

Cuối cùng Tạ Lê Thần bất đắc dĩ, bị Tào Văn Đức kéo đi, trước khi đi y còn nháy mắt tinh quái với Vinh Kính, ý nói anh ra bên ngoài chờ, lát nữa y chuồn ra, hai người bọn họ đi ra ngoài ăn buffet.

Tạ Lê Thần bị lôi đi, Vinh Kính ăn tôm chiên định đi tìm Tạ Tảo Thần, chợt nghe Đoàn Dương hỏi, "Anh ta là hợp tác mới của cậu?"

Vinh Kính không thèm để ý tới hần, tiếp tục đi.

"Kolo già hồ đồ rồi sao?" Đoàn Dương cũng cười, "Sao lại tìm một gã công tử đào hoa như thế làm việc?"

Vinh Kính dừng lại cước bộ, cảm thấy trong óc có chút giật, khó chịu!

Đoàn Dương cười hỏi, "Dẫn y theo rất khổ cực nhỉ?"

Vinh Kính quay đầu lại, đi tới bên người Đoàn Dương.

Đoàn Dương nhìn anh, "Đã lâu không gặp, có thể uống một chén không?"

Vinh Kính nhìn hần một lúc lâu, há miệng, "Nói thật..."

Đoàn Dương nghiêm túc nghe. "Sau khi anh đi." Vinh Kính nói từng từ từng chữ, ngữ tốc cũng chậm, Đoàn Dương ghé sát vào, "Sao?"

"Tôi liền có một loại cảm giác như trút được gánh nặng!" Trên mặt Vinh Kính hiện ra nét cười, "Sau đó mỗi một người hợp tác mới, đều tốt hơn anh! Tạ Lê Thần, tốt hơn anh nhiều lắm."

"Tôi nhìn không ra." Đoàn Dương cười lắc đầu.

"Thì đương nhiên, kẻ đứng thứ hai vĩnh viễn không thể hiểu người đứng đầu mạnh hơn chỗ nào so với mình." Vinh Kính ăn nốt con tôm cuối cùng, buông đĩa rút khăn giấy lau lau miệng, "Thứ anh biết, y đều biết!" Nói xong, cảm thấy tâm tình thoải mái, xoay người đi.

Đoàn Dương đứng tại chỗ nhìn Vinh Kính đi xa, bất đắc dĩ cười cười, buông ly.

"Dương, làm sao vậy?"

Lúc này, Tô Phương Vân đã đi tới, đứng ở bên người hắn, "Bàn xong với Tạ Lê Thần rồi sao?"

Đoàn Dương quay đầu lại nhìn cô ta.

"Anh không phải muốn tìm anh ta quay phim sao?" Tô Phương Vân nhìn trái phải, nhỏ giọng nói, "Anh ta hiện tại rất nổi đó, người muốn thuê anh ta quay phim cả một đồng lớn, Tào Văn Đức cũng giống kiểu người rất khôn khéo, chúng ta có thể mời được anh ta không đây?"

"Không phải có được không, mà là nhất định phải được." Đoàn Dương cười cười bí hiểm, "Tôi thật muốn xem Tạ Lê Thần kia, đến cùng là giỏi cỡ nào."

Tạ Lê Thần thật vất vả mới xã giao xong, thừa một khoảng không nhanh chóng chạy ra bên ngoài, bất quá Vinh Kính không biết ở đâu nữa. Y ra đến cửa phát hiện là sân... Giơ tay nhẹ nhàng vỗ đầu, nghĩ sai hướng rồi.

Đang muốn quay đầu lại đến nơi khác, đã thấy trước mặt một người đi tới, "Ngài Tạ, sao lại ở chỗ này a?"

Chính là Đoàn Dương.

Tạ Lê Thần xua tay, "À... Tôi tìm người." Nói xong đã định đi.

"Đúng rồi, nghe nói anh định ký hợp đồng với Phương Vân phải không?"
Đoàn Dương hỏi.

"À... Bí mật làm ăn." Tạ Lê Thần thầm nghĩ mau chóng tìm được Vinh Kính đi ăn cái gì thôi, ở đây nhiều người như vậy, y toàn bụng đĩa không đi chạm cốc, đã đói bụng còn phải uống rượu, lát nữa dạ dày sẽ đau.

Vội vã từ biệt Đoàn Dương, Tạ Lê Thần chạy về phòng khách, lại bị nhân
nằm nói chuyện hai câu tài, rốt cuộc thoát thân ra bên ngoài, quả nhiên
— thấy Vinh Kính ở trong xe đã sớm chờ không nhịn được, nhanh chóng
qua.

"Chậm!" Vinh Kính bất mãn.

"Ai, vừa chạy sai hướng, còn đụng phải người kia." Tạ Lê Thần cũng thấy
rất phiền muộn.

"Đụng phải ai cơ?", Vinh Kính không hiểu.

"Thì Đoàn Dương đó... Nói lại nói, hẳn thực sự chính là người trước đây ư?
Sao hình như hoàn toàn không nhận ra cậu?"

Vinh Kính nghe nói như thế, hơi nhúu nhúu mày, phóng qua, giơ tay ôm lấy
Tạ Lê Thần.

"Này..." Tạ Lê Thần thật có chút thụ sủng nhược kinh, "Thỏ, cậu làm gì
vậy?" "Đừng nhúc nhích!" Vinh Kính ghé vào trên người y tiếp tục sờ tới sờ
lui.

Tạ Lê Thần tươi cười rạng rỡ, "Vừa nãy trong tâm chiên có cái gì vậy?
Hiệu quả tốt thế a..."

"Đừng dài dòng!" Vinh Kính rống lên một tiếng, đột nhiên... Mò được một
thứ.

Bàn tay mò đến chỗ áo nào đó của Tạ Lê Thần , bắt được một miếng màu
đen, có chất dính.

"Đây là cái gì?" Tạ Lê Thần khó hiểu.

Vinh Kính mở cửa, dán thứ đó ở vị trí còi xe, trở lại trên xe, cố sức ấn nút còi...

Mà cùng lúc đó, đầu kia Đoàn Dương lấy ra tai nghe đang nhét trong lỗ tai, nghiêng đầu móm móm lỗ tai... Suýt nữa thì điếc luôn, Vinh Kính vẫn nóng nảy như vậy.

Ấn đã nghiền rồi, Vinh Kính cầm lấy miếng dán, ném trên mặt đất, lên xe đóng cửa.

Tạ Lê Thần có chút ngỡ ngàng, "À... Ra là vừa nãy hăn găn máy nghe trộm lên tôi a."

"Hăn găn máy nghe trộm lên anh mà anh cũng không biết, nếu như hăn muốn giết anh thì sao? !" Vinh Kính bất mãn oán giận Tạ Lê Thần.

"... Làm gì tức giận đến vậy." Tạ Lê Thần gãi gãi đầu, "Tôi có phòng bị gì đâu."

"Không phải phòng hay không phòng, là bản năng!" Vinh Kính lầm bầm một câu, "Cục đồ ăn chết tiệt, mất mặt."

Tạ Lê Thần cũng rất vô tội, ai nghĩ nhiều như vậy a, làm gì phải tức đến thế chứ.

Vinh Kính khởi động xe, hỏi Tạ Lê Thần, "Đi chỗ nào ăn?"

Tạ Lê Thần thiếu hứng thú nhìn ngoài cửa sổ, muốn ăn gì cũng không còn nữa. Vinh Kính thấy y còn phát cáu, lầm bầm một câu, "Quý hẹp hòi."

"Đúng vậy đúng vậy." Tạ Lê Thần thờ ơ lầm bầm, "Tôi cái gì cũng không tốt, là cục đồ ăn là quý hẹp hòi gây mất mặt."

Vinh Kính chạy phía trước một đoạn, dừng lại xe ở ven đường, "Có đi ăn không, tôi đói rồi."

Tạ Lê Thần nhàn nhã gác chân dựa vào cửa sổ xe, "Tôi suy nghĩ đã."

Vinh Kính thở dài, "Cái tên kia nói xấu anh, tôi nói anh so với hẳn lợi hại hơn, hẳn mới cố ý đi thử anh, anh lại khiến tôi mất mặt!"

"Sao?" Tạ Lê Thần sừng sốt, "Hẳn nói xấu tôi?"

Vinh Kính lườm y một cái, "Anh không đi thì thôi, tôi chết đói rồi, tôi đi ăn đây." Nói xong, mở cửa xuống xe.

"Chờ một chút!" Tạ Lê Thần nhanh chóng xuống xe đuổi theo, "Ai, thỏ, hẳn nói xấu tôi cái gì?"

"Lời nói, ảnh hưởng cảm giác thèm ăn!" Vinh Kính đi vào nhà hàng.

"Nói nghe một chút a! Thằng đểu, ông đây không trêu chọc hẳn hẳn lại dám nói xấu tôi." Tạ Lê Thần vừa hỏi vừa lại vươn tới, "Cậu khen tôi thế nào?"

Vinh Kính không để ý tới y.

"Khỏi hỏi nữa, cậu chắc chắn khen tôi là, thứ hẳn biết tôi đều biết." Tạ Lê Thần nói vừa ra miệng, thấy Vinh Kính y như con thỏ xù lông, kinh hãi nhìn y. Tạ Lê Thần chỉ là thuận miệng nói, không ngờ là thật, trong nháy mắt tâm tình tốt kinh khủng, cười hì hì, "Thật sao, thỏ thỏ?"

"Trời còn chưa có tối, mơ mộng cái gì a." Vinh Kính đẩy ra cửa nhà hàng.

"Ha ha." Tạ Lê Thần cười đắc ý, dùng vai đụng Vinh Kính, "Đã nói rồi, thì sớm cho tôi biết một tiếng, tôi biết mà đề phòng hẳn!"

"Cục đồ ăn như anh có muốn phòng cũng phòng không được."

"Cậu còn khen tôi gì không?"

"Ai khen cậu, tôi chỉ nói anh khá tốt trong một đám cục đồ ăn thôi."

...

Hai người cãi nhau vào nhà hàng gọi một nùi món ăn, tâm trạng xấu của Tạ Lê Thần vừa rồi đã được quét sạch.

Sáng sớm hôm sau, Tạ Lê Thần bị Tào Văn Đức gọi điện thoại đánh thức, đầu tiên là oán giận tối hôm qua y rời đi, hại mình bị vô số nhà sản xuất

quần lấy.

Tạ Lê Thần bật điện thoại, bĩu môi với Vinh Kính đang luyện tập sáng sớm, "Văn Đức gần đây càng ngày càng giống oán phụ."

Vinh Kính lờm y một cái, "Cũng là anh làm hại!"

"Lê Thần a!" Tào Văn Đức ở đó gọi, "Anh nghe không đó, lát em gửi ba bản hợp đồng cho anh xem, đều là điều kiện không tệ, kịch bản cũng không dở, anh quyết định xem sẽ quay bộ nào đó."

"Anh không muốn quay..." Tạ Lê Thần nói còn chưa dứt lời, liền cảm giác được một luồng âm phong từ điện thoại bên kia thổi qua, nghe thấy Tào Văn Đức dùng giọng Sadako tàn bạo hỏi, "Anh nói cái gì?"

"Khụ khụ..." Tạ Lê Thần nhanh chóng đổi giọng, "Anh sẽ xem kỹ."

Chờ tài liệu được chuyển phát nhanh tới, Tạ Lê Thần lại ném lên trên bàn, ở một bên luyện vật lộn.

"Anh không xem a?" Vinh Kính hỏi.

"Chẳng hăng hái." Tạ Lê Thần học tư thế đấm bao cát trong video, hỏi Vinh Kính, "Thỏ, gần đây có nhiệm vụ gì không?"

Vinh Kính nhún nhún vai, "Giờ đến nghỉ đông, phỏng chừng không có đâu."

"Không phải chứ?" Tạ Lê Thần há há miệng, "Còn được nghỉ nữa a?"

"Ai cũng đều phải nghỉ ngơi chưa." Vinh Kính mở máy tính, tra hộp thư công việc.

"Này, chúng ta đi Hawaii hoặc là Maldives nghỉ phép thế nào?" Tạ Lê Thần lau mồ hôi nhào lên sô pha. "Nắng vàng, cát trắng, bikini!"

Vinh Kính lờm y một cái, thấy trong hộp thư có một bưu kiện, mở ra xem.

"Là Sara gửi tới, tình hình gần đây của Đoàn Dương." Vinh Kính mở bưu kiện.

Tạ Lê Thần có chút mất hứng, "Sao lại là hấn a, tên này cũng đúng là âm hồn bất tán."

"Ừm?" Vinh Kính xoa xoa cằm, "Hấn đầu tư buôn bán lời không ít tiền a."

"Được cơ tôi không?" Tạ Lê Thần khinh bỉ.

"Anh là thừa kế gia tộc." Vinh Kính nói, giơ tay chỉ vào y, "Ngốc nhà giàu, bại gia tử." Tạ Lê Thần kêu oan uổng không kịp, "Tôi tự làm ra mà!"

Vinh Kính cười xấu xa, tiếp tục xem, "Đại thể là đang làm ăn a, ừm... Cũng khá thành công."

"Tôi xem nào!" Tạ Lê Thần ngồi xuống bên người Vinh Kính, lấy tài liệu qua xem, lập tức nhíu mày, "Này! Tên này trong nhà rất giàu sao? Hay là các cậu làm trong CROW kiếm được rất nhiều tiền vậy?"

"Đã nói hấn là cựu CROW rồi mà! Khi đó chúng tôi đều chỉ là nhận huấn luyện, luyện tập kỹ năng, từng làm vài lần nhiệm vụ nhưng cơ bản cũng không giàu gì." Vinh Kính nghiêm túc nói, "Thế nên hấn cũng coi như dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng."

"Hấn không có dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng đâu!" Tạ Lê Thần chặc chặc hai tiếng lắc đầu, "Cậu xem mỗi làm ăn đầu tiên của hấn này, không có tài trợ, vậy tiền vốn từ đâu ra?"

Vinh Kính ngẩn người, "Lúc đó là gần thời gian hấn rời tổ chức nhất, vừa rời đi liền có nhiều tiền như vậy sao?"

"A." Tạ Lê Thần cười lạnh một tiếng, "Đàn ông muốn dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, không phải có khoản tích lũy tài chính từ nhỏ, ngay từ đầu đã lớn mạnh, tốt một chút thì là vay, xấu một chút thì là lừa đảo, còn không tốt không xấu thì là dựa vào phụ nữ rồi."

Vinh Kính nhíu mày.

"Ai, đừng quan tâm hấn." Tạ Lê Thần xua tay, "Chúng ta lo chúng ta, hấn sống hay chết chả liên quan gì đến chúng ta."

Vinh Kính liếc mắt nhìn y, rất không nể tình lùi lại một chút ánh mắt như là nói, ai chúng ta với anh chứ!

Thấy được vài phần tài liệu trên bàn, mở giúp Tạ Lê Thần... Xem một hồi, giật mình.

"Làm sao vậy?" Tạ Lê Thần vươn qua.

"Anh xem, có một phần là của công ty Đoàn Dương." Vinh Kính đưa qua cho y.

Tạ Lê Thần cầm qua xem một chút, "A, giá cao như vậy a."

"Đừng nhận." Vinh Kính nói, "Hẳn chắc chắn không có hảo tâm."

"Không hảo tâm cũng chứng tỏ là không cam không phục, nhất định phải mời được tôi đi diễn." Tạ Lê Thần cũng cười, cầm lấy điện thoại.

"Anh làm gì vậy?" Vinh Kính không hiểu, thấy Tạ Lê Thần cười mà vẻ mặt thô bỉ.

"Làm gì sao?" Tạ Lê Thần ấn gọi cho Tào Văn Đức, "Hôm qua làm cậu mất mặt hôm nay kiếm lại cho cậu này."

Vinh Kính càng không rõ, điện thoại Tào Văn Đức được tiếp, chột nghe Tạ Lê Thần nói, "Văn Đức a, cái hợp đồng Đoàn Dương ra giá..."

"Có phải rất hời không a?" Tào Văn Đức xem ra cũng rất có hứng thú với hợp đồng này.

"Ừm... Nâng... Nâng giá gấp ba cho anh."

"Hả? !" Tào Văn Đức kinh ngạc thiếu chút nữa ném ống nghe, "Anh điên à?"

"Cứ nâng đi." Tạ Lê Thần cười, "Hẳn nhất định sẽ đồng ý." Nói xong, cúp điện thoại, cười xấu xa với Vinh Kính vẻ mặt hiểm ác một bên, vươn qua nắm lấy áo anh nói, "Kính Kính, phần tiền đó kiếm được rồi chúng ta dùng để mua tôm chiên hết, tôi mua cho cậu một tòa thành tôm chiên!" Vinh Kính một cước đá y, "Anh bệnh hả!"

Chương 47: Hai nhiệm vụ mới

Tào Văn Đức không ngờ Tạ Lê Thần thách giá tận trời, đối phương dĩ nhiên cũng đáp ứng, anh ta không phải đèn cạn dầu, liền cảm giác ra trong đó hình như có một chút dị dạng.

Vì vậy, thân là một người đại diện kinh nghiệm phong phú, Tào Văn Đức lặng lẽ tìm người đi điều tra nguồn gốc Đoàn Dương, điều tra ra là có tin đồn không tốt, Đoàn Dương kia bối cảnh cũng không sạch sẽ lắm. Liền không đáp ứng yêu cầu của đối phương, nói phải xem xét lại... Hiển nhiên, bên Đoàn Dương với câu trả lời này rất không hài lòng.

"Tính bỏ hả?" Tạ Lê Thần nhận được điện thoại Tào Văn Đức có chút khó chịu, "Không phải chứ, có tiền mà không kiếm?"

"Bối cảnh của hã không sạch sẽ, có dụng tâm kín đáo mới tìm anh, chúng ta lại không thiếu tiền, em giúp anh hện mấy bộ phim khác, ngày mai đi bàn bạc."

"Hừ!" Tạ Lê Thần quăng ngả điện thoại, Vinh Kính một bên đang lạch cạch gõ bàn phím yếu ớt hỏi, "Tòa thành tâm chiên của tôi đâu?"

Tạ Lê Thần tựa trên sofa cảm thấy bứt rứt, cứ y như mình sợ cái tên Đoàn Dương kia vậy, Tào Văn Đức thật là, có tiền còn không kiếm! Vinh Kính biết y khó chịu, chăm chập nói, "Làm gì phải để tâm như vậy, tôi cũng khá chủ trương anh không nên xung đột chính diện với hã, không ý nghĩa."

Tạ Lê Thần không nhiều lời, chung quy chính là không phục, người kia còn cài máy nghe trộm lên mình, có thù không báo không phải là quân tử a.

...

Sáng sớm hôm sau, Tạ Lê Thần theo Tào Văn Đức đi bàn hợp đồng mới, Vinh Kính đi theo thế nhưng không lên lầu, mà là chờ trong xe, vừa ăn sáng vừa xem báo.

Chính lúc này, máy tính reo lên, Vinh Kính biết là lời mời liên lạc video nhiệm vụ từ Kolo, đóng hết cửa sổ bốn phía, mở video.

"Vinh Kính, có nhiệm vụ." Lúc Kolo nói lời này, sắc mặt không tốt?

Vinh Kính nghiêng đầu ... nhìn ông ta, hỏi, "Nhiệm vụ gì a?"

"Cấp C."

Vinh Kính nhíu mày, "C? ! Có phải lần trước Tạ Lê Thần bị bắt cóc, thế nên bình xét cấp bậc bị hạ xuống không? Lần đó rõ ràng là tổ chức các ông có vấn đề."

"U." Kolo cũng nở nụ cười, "Hai cậu bồi dưỡng tình cảm không tệ nhỉ, còn nói giúp anh ta nữa."

Vinh Kính bất mãn đảo mắt.

"Chủ yếu là hai người gần đây không có nhiệm vụ, nhiệm vụ cấp C này, cậu có thể sẽ cảm thấy hứng thú."

"Sao?" Vinh Kính khó hiểu, "Nhiệm vụ gì?"

"Vừa vặn, trước đó cậu nhờ tôi điều tra một người phụ nữ, tên Tô Phương Vân, trên hồ sơ đã tử vong có phải không?" Kolo lấy ra ảnh chụp cho Vinh Kính xem.

"Đúng!" Vinh Kính gật đầu.

"Thế nhưng gần đây chúng tôi tra được, Tô Phương Vân tên gốc không phải là Tô Phương Vân, hơn nữa cái chết của cô ta hình như có hiềm nghi giả trang.""Có ý gì?" Vinh Kính không hiểu lắm.

"Cha của người phụ nữ này tên Tô Khánh Thiên, là cự phú một phương, cậu có ấn tượng không?"

Vinh Kính ngẩn người, lập tức nhớ tới một việc nhiều năm trước, "À... Trước đây, chúng ta từng điều tra lão, sau đó lão đã chết... Có phải không?"

"Không sai, lúc lão chết, di sản phân cho các con gái đông đảo của lão. Mà phần vốn nên thuộc về Tô Phương Vân thì cho tình nhân của cô ta. Chỉ bất quá, tên người tình nhân này được giữ bí mật, còn có vài phần tâm tích không rõ ràng, nghe nói là cho con gái tư sinh, không thể tiết lộ tình hình cụ thể và tỉ mỉ."

Vinh Kính nhíu nhíu mày, hỏi, "Ông tra được cái gì rồi?"

"Tôi muốn nói, thông qua kiểm chứng nhiều mặt, chúng tôi chứng thực, năm đó Đoàn Dương là bạn trai Tô Phương Vân kế thừa một phần di sản kia. Mà cùng lúc, thân phận Tô Phương Vân trở thành một bí ẩn!"

Vinh Kính rất cuộc cũng hiểu, thì thào tự nói, "Đoàn Dương năm đó kế thừa di sản, cho nên mới có nhiều tài chính như vậy khởi động việc buôn bán, biến thành đại phú hào hiện tại."

"Chúng tôi cũng có nghi ngờ này." Kolo gật đầu, "Hiện tại chúng tôi có chứng cứ chứng minh, năm đó Tô Khánh Thiên là chết do mưu sát, kẻ giết lão có thể là Đoàn Dương."

"Vì sao lâu như vậy mới điều tra ra?" Vinh Kính nghi hoặc, "Còn nữa, tôi nghĩ thời gian có điểm không trùng, Tô Phương Vân đến tột cùng đã chết chưa?"

"Những cái này cũng là thứ hai người phải điều tra!" Kolo rất trực tiếp mà đem đề khó giao hết cho Vinh Kính, "Hiện tại nhiệm vụ của cậu và Tạ Lê Thần là tìm cách điều tra rõ chuyện này."

Vinh Kính nghe xong, híp mắt hỏi Kolo, "Nhiệm vụ lần này thực sự chỉ có cấp C? Đoàn Dương không thể chỉ đóng vai nhỏ như vậy."

"Tôi chỉ là cho hai người điều tra, ai sai hai người đối phó Đoàn Dương đâu!" Kolo trừng Vinh Kính, "Cậu gần đây học xấu với Tạ Lê Thần rồi."

Vinh Kính ho khan một tiếng, "Biết rồi, bất quá... Ông nói thật nói cho tôi biết, làm gì đột nhiên hiện tại muốn đối phó Đoàn Dương?"

Kolo trầm mặc một hồi, thấp giọng nói, "Còn có nhớ cơ sở dữ liệu cường đại của tổ chức CROW không?"

"Có!" Vinh Kính gật đầu, "Thì sao?"

"Chúng tôi phát hiện có một lỗ thủng có từ trước trong chương trình, là Đoàn Dương năm đó rời đi bố trí trong hệ thống. Nói cách khác, với mấy cái đó, hẳn có thể thoải mái ra vào cơ sở dữ liệu của CROW. Phải biết rằng, ở đây có một lượng tài liệu lớn liên quan đến an toàn thế giới... Còn có tài liệu bí mật của thành viên tổ chức CROW, một khi lộ ra, hậu quả không thể tưởng tượng. Hiện tại, lỗ thủng chúng tôi đã lấp, vẫn kiện hẳn xem qua cũng đã được khắc phục sự cố, chỉ là trong quá trình khắc phục, phát hiện một vấn đề."

Thấy Kolo dừng lại, Vinh Kính biết có thể có liên quan đến mình, liền giục, "Vấn đề gì?"

"Hẳn kỳ thực đã lâu không vào, thế nhưng ngày hôm qua lại mạo hiểm.""Sao?" Vinh Kính không hiểu lắm, "Hẳn làm gì vậy?"

"Nếu như không phải hẳn ngày hôm qua tùy tiện xông vào, chúng tôi sẽ không phát hiện lỗ thủng hệ thống kia." Kolo nói, trầm mặc một hồi, cau mày nói cho Vinh Kính, "Hẳn xem tài liệu của Tạ Lê Thần."

Vinh Kính lập tức hiểu được, mấy ngày nay Tạ Lê Thần và hẳn có tiếp xúc, xem ra, bị hẳn theo dõi... Với sự hiểu biết của anh về Đoàn Dương, là một người chưa đạt mục đích thì không bỏ qua, lần này nhất định là định làm cái quỷ gì rồi!

"Khỏi hỏi, với phong cách của ông, tài liệu về Tạ Lê Thần nhất định rất chi tiết." Vinh Kính cũng bất đắc dĩ.

Kolo nhún vai, "Đúng vậy, kỹ thuật của chúng tôi còn chờ cải tiến, bất quá lần này, cậu thật ra vừa lúc có thể tìm hiểu nguồn gốc, cậu cũng biết hẳn đối với cậu thủy chung vẫn có một phần chấp nhất tồn tại."

"Không biết ông đang nói cái gì." Vinh Kính giơ tay chuẩn bị tắt video.

"Ai, chờ một chút!" Kolo ngăn.

"Còn có chuyện gì? Không phải lại là ở đâu có một lỗ thủng nữa chứ?"
Vinh Kính bĩu môi.

Kolo cười, "Bạn có phát hiện mình đã dùng loại ngữ điệu phản phúng của Tạ Lê Thần hay không?"

Vinh Kính ngẩn người.

"Còn có một phần tài liệu muốn cho hai người tra." Kolo nói, lại cho Vinh Kính nhìn ảnh chụp, thấy trên ảnh là một cô gái tóc vàng mắt xanh xinh đẹp. Thoạt nhìn đặc biệt đặc biệt thanh thuần... Chỉ là không tương xứng với khuôn mặt thiên sứ kia, là phần ngực có hình xăm báo đen màu đen, thô cuồng mà lại đặc sắc.

"Oa..." Vinh Kính mở to hai mắt, "Người này không phải chính là trong truyền thuyết vị Panther Yulia đấy chứ?"

"Không sai, chính là cô ta!" Kolo gật đầu, "Thân phận của cô ta không cần tôi nhiều lời cậu cũng biết, hiện tại có tin tức nói cô ta đã đến thành phố S, cậu hỗ trợ điều tra một chút, gần đây thành phố S có đối tượng nào cô ta có thể hạ thủ, sau đó báo cho tôi biết."

"Rõ." Vinh Kính gật đầu, nhiệm vụ này thật ra không phiền phức, đáp ứng rồi tắt video.

Lúc này, thấy ở cửa lớn nhà hàng cạnh đó, Tạ Lê Thần thoải mái bước nhanh đi ra, phía sau Tào Văn Đức uể oải theo.

Vinh Kính vô thức nhếch khóe miệng lên, nhìn biểu cảm hai người là biết chắc chắn không thỏa thuận được, vừa lúc... Không cần diễn nữa lo làm chính sự.

Tạ Lê Thần lên xe, nhìn mặt với Vinh Kính, thấy Tào Văn Đức cũng ngồi vào ghế sau, đóng cửa "thịch" một tiếng, hờn dỗi.

Vinh Kính vừa lúc hiếu kỳ, chợt nghe Tạ Lê Thần kinh ngạc chỉ vào màn hình máy tính, "Oa! Thỏ cậu cũng có hứng thú mặt này a?"

Nhìn nữa, thấy trên màn hình máy tính của Vinh Kính đang có ảnh chụp Yulia.

"Không." Vinh Kính nhanh chóng khép lại máy tính bảng, Tạ Lê Thần lờm — lén ngắm mỹ nữ nha!

Vinh Kính nhìn trời, không thể làm gì khác hơn là chờ Tào Văn Đức đi rồi giải thích với y.

Tào Văn Đức giận dùm dùm, nói, "Quên đi, em đi liên hệ với bộ phim khác..." "Không cần miễn cưỡng như vậy." Tạ Lê Thần yếu ớt nói, "Đáp ứng bên Đoàn Dương kia đi, anh cũng có hứng thú."

Tào Văn Đức suy nghĩ một chút, thật ra thấy cũng đúng, gật đầu mở cửa xuống xe, quay về công ty tiếp tục làm trâu làm ngựa.

Vinh Kính thấy Tào Văn Đức đi rồi, liền hỏi, "Làm gì mà tức giận vậy?"

"Lần này không liên quan đến tôi, là phía sản xuất không đáng tin!" Tạ Lê Thần trả lời, "Ra là đạo diễn nổi tiếng với đầu tư lớn gì đó đều là khoác lác, chỉ là định quay một bộ phim vớ vẩn, sau đó gạt tôi thành diễn viên chính đến kiếm tiền cho cho bọn chúng."

"À..." Vinh Kính gật đầu, "Vậy cũng vừa lúc, chúng ta có nhiệm vụ." Nói rồi, bật lại đoạn đối thoại video với Kolo đã ghi lại một lần cho Tạ Lê Thần xem.

Tạ Lê Thần nhú mày, "Tên đó xem qua tài liệu của tôi?"

"Anh ở ngoài sáng hẳn ở trong tối, hẳn rất âm hiểm, anh cẩn thận một chút!" Vinh Kính dặn Tạ Lê Thần, Tạ Lê Thần tuy rằng gật đầu đáp ứng, nhưng vẫn có chút nghi hoặc, vừa nãy Kolo nói cái gì... Tên kia rất chấp nhất với thỏ Vinh? Có vẻ có ẩn tình gì đó a.

Hai người lái xe về đến nhà, Vinh Kính vào nhà bếp làm cơm, Tạ Lê Thần lạng lẽ mở máy tính, liên lạc với Sara, tìm hiểu bát quái.

Sara vừa nghe y hỏi Đoàn Dương, liền nói cho Tạ Lê Thần, Đoàn Dương trước đây định bắt cóc Vinh Kính, thế nhưng không thành công, ai sáng suốt cũng đều nhìn ra được, hẳn rất thích Vinh Kính.

Tạ Lê Thần khước miệng giật giật, giơ tay lấy điện thoại gọi cho Tào Văn Đức, "Bất luận như thế nào, anh muốn quay trọn bộ phim của Đoàn Dương, đối phó cho anh!"

Huyền Tào Văn Đức một người đầu hai người đại, vừa lúc Đoàn Dương bên kia thật đúng là gọi điện thoại lai, lại bỏ thêm chút giá, Tào Văn Đức tự nhủ ai quan tâm hẳn chứ, ái phách bất phách, đáp ứng ngày mai gặp mặt.

Đối phương sáng khoái đồng ý, thế nhưng có một yêu cầu, muốn Tô Phương Vân làm nữ chính. Rõ ràng rồi, bạn trai vốn sẽ ủng hộ bạn gái, Tào Văn Đức thật ra nghĩ chẳng có gì quái dị.

Tạ Lê Thần hỏi tiếp Sara, Vinh Kính có biết hay không.

Sara nói năm đó Vinh Kính còn nhỏ, cái gì cũng đều không hiểu, chỉ là coi Đoàn Dương đương như đại ca mà thôi, bất quá An Minh Nghĩa vô cùng ghét Đoàn Dương, một mực cản trở.

Tạ Lê Thần tức đến lạch mũi, còn dám Ký Du Thỏ Nhỏ? Là muốn nhịn cũng không nhịn được! Đoàn Dương hiện tại đột nhiên xuất hiện, thân phận quái dị, lại cùng Tô Phương Vân dây dưa không rõ, hay là còn đang có chủ ý với thỏ, càng nghĩ càng thấy phải chú ý!

Vinh Kính làm xong cơm, gọi Tạ Lê Thần qua ăn, hỏi, "Anh làm gì vậy? Khó chịu a, mặt tái hết rồi."

"Kính Kính, cậu có phát hiện trên đỉnh đầu tôi có một quầng sáng màu xanh lục không?" Tạ Lê Thần chua lè đáp lời.

Vinh Kính bật cười, "Thần kinh."

Tạ Lê Thần xoa xoa tóc, cảm thấy ngày hôm nay món ăn gì cũng có vị chua. "Được rồi."

Ăn cơm xong, hai người ngồi cùng một chỗ nghiên cứu tài liệu của hai nhiệm vụ mới.

"Panther Yulia là ai?" Tạ Lê Thần nhin không được hỏi.

Vinh Kính đưa xấp tài liệu dày cho y, "Đây là sơ yếu lý lịch của cô ta, người phụ nữ này bối cảnh cũng không đơn giản như Mejia, siêu khó đối phó, có thể nói là một cỗ máy giết người!"

"Sao? Sát thủ chuyên nghiệp a?" Tạ Lê Thần tự nhủ, thực sự có người như thế a?

"Nhưng lại không phải sát thủ thuộc phía chính phủ, là một người dọn đường!" Vinh Kính lắc đầu, "Ai trả thù lao cao cô ta sẽ bán mạng cho kẻ đó."

"Rất có cá tính." Tạ Lê Thần chặc chặc hai tiếng, "Đề tài cũng không tệ lắm, thích hợp quay phim."

"Ừ, tôi có thể cung cấp một đề tài rất truyền kỳ cho anh. Nghe nói cô ta năm đó đến Trung Nam Mỹ giết một tay trùm buôn ma túy, bị hạ lệnh giết chết. Cuối cùng cô ta trốn vào rừng, giải quyết hầu như toàn bộ đám buôn ma túy có vũ trang hạng nặng, còn cứu một đứa bé bộ lạc nguyên thủy, tay không lột da một con báo đen. Cuối cùng, tù trưởng bộ lạc tôn cô ta là dũng sĩ, tự mình xăm một con báo đen trước ngực cô ta, được gọi là Panther Yulia, là một người ngoan độc!"

Tạ Lê Thần nghe được trợn tròn mắt, "Rambo phiên bản nữ a... Trâu bò như vậy sao lại đi làm kẻ dọn đường? Tôi nghĩ cô ta hẳn là rất có tinh thần trọng nghĩa a."

"Ừm, khó nói, rất ít người hiểu được cô ta." Vinh Kính lắc đầu, "Nghe nói, cô ta trước đây là một bà chủ gia đình hạnh phúc, thế nhưng trong lần du lịch tuần trăng mật, chồng bị một tên biến thái cuồng giết người giết chết,

còn cô ta bị tên đó đem đi, cùng nhau sinh sống hơn một năm, cuối cùng tên đó bị cô ta làm thịt."

"Oa..." Tạ Lê Anh Thành trợn tròn mắt, "Tình tiết phim kịch dị a!"

"Thế nên mới nói, con người là loại sinh vật có tiềm lực vô hạn!"

Đang nói, điện thoại di động của Tạ Lê Thần reo lên, là Tào Văn Đức nhắn tin thông báo địa điểm gặp mặt Đoàn Dương cụ thể ngày mai.

Nhìn thoáng qua, Tạ Lê Thần buông điện thoại di động, nhìn thấy một bên Vinh Kính suy suy nghĩ nghĩ, "Thỏ, Đoàn Dương kia đến tột cùng giỏi cái gì?"

Vinh Kính do dự một chút, "Hẳn số học đặc biệt tốt, có năng lực tính toán rất mạnh, rồi công phu cũng không tệ, các phương diện khác có thể đều rất am hiểu."

"So sánh với tôi thì sao?" Tạ Lê Thần nghiêm túc hỏi.

Vinh Kính nhìn trời, cự tuyệt trả lời vấn đề này, chỉ là giơ tay vỗ vỗ Tạ Lê Thần, "Đã nói rồi, anh còn non lắm, thế nhưng tiềm lực vô hạn."

...

Hậu quả Vinh Kính thuận miệng chế nhạo Tạ Lê Thần chính là anh cả đêm không thể ngủ được.

Toàn nghe âm thanh "tạch tạch tạch" cả một đêm, Vinh Kính xốc chăn lên che đầu hỏi Tạ Lê Thần, "Anh đến tột cùng muốn làm gì!"

Tạ Lê Thần đang cầm một cái máy tính nhập tâm luyện tập tính nhẩm, "Tôi ngày mai phải đi gặp tình địch, thua mất mặt biết chừng nào? Cái này gọi là lâm trận mới mài gươm, có thua cũng phải thua vinh quang!" Vinh Kính ngửa mặt lên trời rồi ngã xuống, hồi hận vừa rồi khích tướng Tạ Lê Thần, trở mình, thấy Tạ Lê Thần vẻ mặt nghiêm túc luyện tập. Vinh Kính nhin không được cau mũi, tự nhủ, thứ anh biết thì hẳn không biết mà, lại chưa chắc sẽ thua, tích cực như vậy làm gì chứ.

Chính lúc này, Tạ Lê Thần đột nhiên quay đầu, vừa vặn thấy được biểu cảm của Vinh Kính, Vinh Kính kéo chăn lên một chút, che mặt.

"Tôi hỏi cậu." Tạ Lê Thần cánh tay chống lên giường hỏi Vinh Kính, "Nếu như tôi và hân cùng rơi xuống sông, cậu cứu ai?"

Vinh Kính mí mắt giật giật, "Kéo anh một cái, tiện thể lấy viên gạch đập hân!"

Tạ Lê Thần nghe xong, trên mặt dạng liền có nét cười thỏa mãn.

Chương 48: Xung đột vũ trang

Tạ Lê Thần quẩn quýt cả đêm luyện tính nhẩm, luyện đến hỗn loạn cháng váng đầu cuối cùng cũng ngủ, nằm mơ thấy mình đang kéo co, Vinh Kính biến thành một nhóc lùn ục ịch cầm cờ ở một bên vẫy vẫy, còn y thì đang kéo co mồ hôi đầm đìa... Cũng không biết ngủ bao lâu, cuối bị Vinh Kính lay dậy.

"Ưm?" Tạ Lê Thần mơ mơ màng màng mở mắt ra nhìn, vẻ mặt không hiểu, đầu óc hỗn độn quên mất cuối cùng trong giấc mơ kia y thắng hay thua, nói chung là xương sống thắt lưng đều đau nhức.

"Dậy mau!" Vinh Kính chỉ chỉ đồng hồ báo thức trên tường, "Sắp đến giờ rồi."

Tạ Lê Thần liếc mắt nhìn trên tường, "chết" một tiếng bật dậy, may mà Vinh Kính động tác nhanh tránh kịp, nếu không đã cụng đầu.

"Làm gì vậy?" Vinh Kính không hiểu gì cả.

"Cậu nói sớm chứ, tôi phải chuẩn bị chuẩn bị." Tạ Lê Thần xoay người đứng lên chạy ào vào phòng tắm.

Còn hét ra, "Thỏ, giúp tôi gọi Văn Đức tới, nói cho cậu ấy tôi có chuyện tuyển bổ! Nói cậu ấy đưa Tào Thần đến."

Vinh Kính chớp mắt, không nghĩ ra Tạ Lê Thần có tuyên bố gì, bất quá cũng Không còn cách nào, vẫn gọi điện thoại cho Tào Văn Đức. Rất nhanh,

Văn Đức tới rồi, quả nhiên mang Tào Thần đến.

Vừa vào cửa, Tào Văn Đức còn không hiểu, hỏi Tạ Lê Thần đang ở lau tóc, "Anh không phải đi gặp Đoàn Dương bàn hợp đồng sao, tuyên bố cái gì, không cần nghiêm trọng như vậy chứ?"

Tạ Lê Thần không để ý tới anh ta, lôi Tào Thần sang một bên lặng lẽ nói, Vinh Kính và Tào Văn Đức liếc mắt nhìn nhau, đều có chút nghi ngờ.

Tạ Lê Thần nhỏ giọng nói cho Tào Thần, "Ai, anh phải đi gặp tình địch, chú đừng khiến anh mất mặt."

"A!" Tào Thần kinh ngạc, bị Tạ Lê Thần che miệng, hai người quay đầu lại, quả nhiên thấy Vinh Kính và Tào Văn Đức đều đứng thẳng tai hiếu kỳ nghe.

"Khụ khụ." Tạ Lê Thần ho khan một tiếng, Tào Thần lập tức về mặt nghiêm túc nói, "Đại ca anh yên tâm, anh xinh đẹp như hoa, không ai có thể thắng anh!"

"Đẹp cái đầu chú!" Tạ Lê Thần cho hấn một người thiêu lật, "Ông đây gọi là anh tuấn tiêu sái!"

Sau đó, Tạ Lê Thần bị Tạ Tào Thần đưa vào trong phòng "Trang điểm make up", Tào Văn Đức đầy bụng nghi ngờ, Vinh Kính lắc đầu sang một bên chuẩn bị. Anh còn muốn trước khi đi nghiên cứu thêm một chút về tài liệu của Tô Phương Vân, vẫn cảm thấy bối cảnh gia tộc và mối quan hệ với Đoàn Dương của cô ta sao sao đó. "Ai, Kính Kính." Tào Văn Đức vươn qua, thấp giọng hỏi, "Lê Thần có ý kiến với Đoàn Dương gì kia hả?"

"Hả?" Vinh Kính giả vờ không hiểu, mờ mịt hỏi, "Cái gì?"

"Hai người bọn họ thực sự chưa từng có gì?" Tào Văn Đức hình như không tin, "Vậy Lê Thần làm gì cứ y như thấy kẻ thù mà nhìn chăm chăm người ta không tha?"

Vinh Kính nhún nhún vai, về mặt không biết cũng không muốn biết, hình như có chút bất đồng với trước đó, Tào Văn Đức âm thầm cảm giác được...

Có thể có chút liên quan với cậu ấy.

Chỉ chốc lát sau, Tạ Lê Thần lưu đi từ phòng thay đồ ra, tinh thần toả sáng.

Vinh Kính thấy y ăn mặc nhã nhặn suốt khí, có chút phong cách nhất quán của Đoàn Dương, có thể thấy là tính đi dẫn dắt, tự nhủ anh hóa trang cái củ tỏi gì chứ... Trang phục có đẹp thì cũng là lưu manh chuyển thế.

Tạ Lê Thần vung tay lên, đưa theo Vinh Kính, "Đi."

Vinh Kính nhìn trời, cầm máy tính bảng theo y đi.

Thấy hai người rời đi, Tào Văn Đức hỏi Tạ Tảo Thần, "Tảo Thần, chúng ta kế tiếp đến chỗ nào chơi? Khó có được dịp nghỉ ngơi không cần hầu hạ cái ông thiên vương kia."

Tạ Tảo Thần túm lấy tay áo Tào Văn Đức thần thần bí bí nói, "Chúng ta theo dõi bọn họ xem não nhiệt đi!"

"Nhìn cái gì não nhiệt cơ?" Tào Văn Đức suy nghĩ một chút, thấp giọng hỏi, "Lê Thần có phải nói với em cái gì không?"

"Ừ!" Tảo Thần cười tủm tỉm, "Lê Thần nói, người kia là tình địch của anh ấy!"

"À..." Tào Văn Đức thoáng chốc đã hiểu, "Thì ra là thế a."

"Đi." Tạ Tảo Thần kéo anh ta, vội vội vàng vàng ra khỏi phòng, cùng nhau lái xe, lạng lẽ đuổi kịp nhóm Tạ Lê Thần, đến nhà hàng gặp mặt.

Bên trong nhà hàng phong cảnh ưu nhã, Đoàn Dương chọn chỗ ngồi ở tầng cao nhất xoay tròn cạnh cửa sổ của nhà hàng, phong cảnh tuyệt đẹp, chỉ là bốn phía trống trơn, cũng không dễ tiếp cận.

Tào Văn Đức và Tảo Thần bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là ngồi tại cửa, đương nhiên, bị Vinh Kính phát hiện.

Đoàn Dương đưa Tô Phương Vân theo, trang phục rất đẹp, Tạ Lê Thần đưa Vinh Kính đi vào trong, xa xa nhìn thấy, thấp giọng hỏi, "Cậu nói có thể là

cô gái kia giả chết lừa đoạt di sản? Hoặc là Đoàn Dương giết chết người thật, dùng một người giả đến thế thân hay không?"

Vinh Kính thật bội phục Tạ Lê Thần nói mà miệng chả hé ra được một phân, tiếng bụng sao?

Đoàn Dương đứng dậy bắt tay hai người, mặt có nét cười, Tạ Lê Thần cũng khách khí, hai người đây đó nét tiểu ý phảng phất, cũng không có nửa phần không vừa lòng.

Vinh Kính chờ xem kịch vui, gật đầu với Đoàn Dương rồi ngồi xuống, Tô Phương Vân hình như rất thích Vinh Kính, bắt chuyện nói anh ngồi, gọi đồ uống cho anh, giới thiệu món ăn ngon ở đây.

Tạ Lê Thần tự nhủ, không phải chứ, hai vợ chồng ánh mắt chẳng lẽ đều nhất trí? Quả nhiên tỏ là người gặp người thích sao! Nhà hàng bắt đầu đưa đồ uống lên.

Đoàn Dương đi thẳng vào vấn đề, cùng Tạ Lê Thần nói đến hợp đồng lần này.

Tạ Lê Thần thật ra rất thản nhiên cũng chuyên nghiệp, không có yêu cầu gì nhiều lắm, chỉ là, kịch bản phải được y gật đầu, nhân viên công tác do y chọn.

Vinh Kính biết đây là chỗ Tạ Lê Thần anh minh, hẳn là ngăn chặn Đoàn Dương phái mấy người khó chịu và dùng thủ đoạn không quang minh quấy rối, bất quá... Dù sao người ta là cũng là nhà sản xuất, có kiêng có lành a.

"Không thành vấn đề!" Đoàn Dương cũng sáng khoái, "Nhưng... Phương Vân là người mới, lần đầu tiên quay phim, ông hoàng màn ảnh nên giúp đỡ chỉ dẫn."

Tạ Lê Thần thờ ơ cười cười, "Diễn xuất là nhờ thiên phú, có thì không dạy cũng thành thạo kỹ xảo, không có thì có dạy cũng vô dụng, phải không?" Nói rồi, nhìn Tô Phương Vân.

Vinh Kính âm thầm tán thán, cục đồ ăn Tạ Lê Thần tiến bộ a, cũng biết thử Tô Phương Vân vào lúc này.

Quả nhiên, Tô Phương Vân bị vấn đề Tạ Lê Thần đột ngột hỏi ngoài dự đoán thế này làm bất ngờ, sau đó có chút xấu hổ cười cười, che giấu một tia không được tự nhiên hiện lên trong mắt.

Cử động này làm sao thoát được mắt Vinh Kính, song song... Vinh Kính nghi hoặc trong lòng, tâm lý Tô Phương Vân có vấn đề, hơn nữa cũng không phải đa mưu túc trí, che giấu tốt cho lắm. Theo lý mà nói, nếu như cô ta trong tâm giấu sự, với sự hiểu biết của mình về Đoàn Dương, tất nhiên sẽ bị phát hiện, nhưng vì sao có thể ở lại bên người hắn?"

"Thỏ, gọi món ăn." Tạ Lê Thần giao menu cho Vinh Kính.

"Vì sao gọi cậu ấy là thỏ a?" Tô Phương Vân rất không hiểu hỏi.

"À, cậu ấy..." Tạ Lê Thần vừa định nói bởi vì cậu ấy nhảy điệu thỏ đẹp lắm, xương ống chân đã trúng của Vinh Kính một cước, đau đến mức nổi một thân da gà, chà chà xát xát chân, cười hì hì nói Vinh Kính tiếp tục gọi món ăn.

Vinh Kính nâng ly uống nước, nhìn menu.

"Có bánh gạo và shasimi, còn có tôm xiên, lươn và tôm chiên cậu thích đều có, rất tươi." Đoàn Dương cười đề cử món cho Vinh Kính, Tạ Lê Thần nghe được bĩu môi, cừ thật, đều là món Vinh Kính thích!

Vinh Kính cũng không nhiều lời, chọn món mình thích ăn, dù sao hôm nay lại có tận hai tên địa chủ ở đây, có thể ăn ngon. Mặt khác, anh hiện tại đối với Đoàn Dương không cảm thấy hứng thú lắm, trái lại anh để ý Tô Phương Vân trước mắt hơn, vẫn cảm thấy... Cô ta có điểm quái lạ.

Sau đó, Tạ Lê Thần và Đoàn Dương trò chuyện.

Đoàn Dương nói Tạ Lê Thần người thật đẹp hơn thoạt nhìn trên TV a, có hứng thú làm người mẫu sản phẩm không.

Tạ Lê Thần nói quá khen, yêu cầu làm mẫu sản phẩm của mình rất nghiêm ngặt, tốt nhất là tìm người đại diện thương lượng.

Đoàn Dương nói Tạ Lê Thần thận trọng, đối đãi không cần cẩn thận như vậy chứ! Tạ Lê Thần nói không còn cách nào, năm nay người xấu nhiều lắm mà. Đoàn Dương cười gượng nói y thích giỡn, Tạ Lê Thần liền nói chỉ đùa thôi.

Nói chung, người không hiểu thì cho rằng hai người bọn họ giao tình không tệ nên mới nói nói cười cười, mà Vinh Kính hiểu nội tình thì lại nghe ra có chút giương cung bạt kiếm. Vinh Kính không hiểu lắm Tạ Lê Thần làm gì phải có địch ý với Đoàn Dương đến như vậy, bất quá tâm tình thật ra không tệ.

Mặt khác, cùng nhau ngồi một khoảng thời gian, Vinh Kính rõ ràng nghĩ —— Tô Phương Vân cũng không phải là một nhân vật tiểu thư khuê các thật sự, nói cách khác, cô ta hẳn không phải sinh ra là thiên kim tiểu thư. Bởi vì cô ta thoát nhìn có chút quá mức nhu thuận lại thiện lương hiểu ý, có vẻ rất lưu ý cảm nhận của Đoàn Dương ... Chẳng lẽ thật là lòng có tình sao?

Cơm nước bắt đầu, Vinh Kính phát hiện Tô Phương Vân lúc lấy dao ăn, ngón tay hơi cổ quái, đầu ngón áp út tay phải, thoáng hơi cong vào trong.

Vinh Kính sững sốt, kiểu ngón tay này anh rất rõ, là quanh năm luyện súng mới có thể tạo thành... Một nữ diễn viên bình thường hẳn là không có hình dạng ngón tay thế chứ? Cổ quái!

Tạ Lê Thần ngồi ở bên, biết anh suy nghĩ chuyện của Tô Phương Vân đờ ra, sợ anh bại lộ, liền nhét một con tôm chiên vào miệng anh.

Vinh Kính không để ý, dù sao cũng quen rồi, nhai ăn.

Cách đó không xa Tạ Tảo Thần ngồi âm thầm trầm trồ khen ngợi, "Đại ca làm tốt lắm! Phải chủ động như vậy."

Tào Văn Đức cũng nhìn ra mách khóe, "Ai, Đoàn Dương kia hình như thực sự có ý với Vinh Kính a?"

"Còn không sao, anh xem hăn kìa, hai mắt đều không hề chớp nhìn chăm chăm Vinh Kính, mà ánh mắt hăn nhìn bạn gái cũng không được mãnh liệt như lúc nhìn Kính Kính!"

Tào Văn Đức cười cũng nhét một con tôm chiên vào trong miệng cho Tào Thần, trong mắt anh ta, Tạ Lê Thần không có bất luận ưu điểm gì, chỉ có nuôi được một em trai tốt!

Vinh Kính và Tạ Lê Thần thân mật khiến cho Tô Phương Vân chú ý, cô ta lặng lẽ nhìn Đoàn Dương bên người, định đối diện trao đổi một ánh mắt, làm chút ám chỉ.

Nhưng Đoàn Dương lúc này trên mặt không có biểu cảm gì, giống như không thấy được, trực giác phụ nữ khiến Tô Phương Vân càng lưu ý động tác của hai người.

Tạ Lê Thần cũng không biết có phải cố ý không, còn cầm khăn ăn lau miệng cho Vinh Kính.

Vinh Kính biết mình vừa đờ ra, có thể sẽ khiến nghi ngờ, hơn nữa thói quen trước h rồi, bởi vậy vẫn không ngăn cản, đây đều là thành quả thường ngày Tạ Lê Thần động thủ động cước với anh.

"Hai người tình cảm thật tốt nga." Tô Phương Vân thử hỏi, "Rất ít thấy ngôi sao và vệ sĩ quan hệ tốt như vậy."

"Khụ khụ." Vinh Kính vừa định cho Tạ Lê Thần một ánh mắt nói y thu liễm chút, lại nghe y hơi đặc ý nói, "Ai nói cậu ấy là vệ sĩ chứ, là tình nhân đấy."

Tô Phương Vân há to miệng, tự nhủ lưu tâm nhiều tạp chí lá cải như vậy cũng không biết được chuyện này a, không sao chứ, thế này tính là ông hoàng màn ảnh come out? Mà Tạ Lê Thần nhìn sắc mặt Đoàn Dương, mặt trắng bệch a, còn thở phì phò, Tạ Lê Thần càng chắc chắn tên kia với Vinh Kính là dư tình chưa dứt.

Y vì mãi đặc ý và nhìn sắc mặt Đoàn Dương, quên mất Vinh Kính cũng nghe được y nói, người này lại bắt đầu nói bậy ... Liền hung hăng đập y một cước.

Tạ Lê Thần hít ngược hô lên, kinh ngạc nhìn Vinh Kính, thấy anh vẻ mặt tức giận, trên chân còn tăng thêm lực đạo. Tạ Lê Thần nghe răng trợn mắt rút chân ra, ai ya —— hung hãn quá!

"Ha ha." Tô Phương Vân nhin không được cười, nghĩ hành động qua lại của hai người rất thú vị.

"Không thấy tạp chí nói qua a." Đoàn Dương cười hỏi, "Loại tin tức giật gân này nói cho tôi một nhà sản xuất biết thế này không sao chứ? Không sợ tôi tung ra kiểm soát?"

Tạ Lê Thần nhún vai thờ ơ, lại nghe Vinh Kính nói, "Đừng nghe y nói mò."

Đoàn Dương khloe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, giống như thổi phào nhẹ nhõm. Tạ Lê Thần đảo mắt nhìn Vinh Kính —— thờ, thời điểm máu chốt cậu sao lại phá tôi, cậu rốt cuộc theo phe nào? !

Vinh Kính liếc mắt trừng trở lại, quay đầu lại nói với Đoàn Dương, "Tôi là vệ sĩ, với... bạn bè, thế nên khá là thân."

Tạ Lê Thần tan nát cõi lòng a... Bất quá từ cục đồ ăn đáng ghét bay lên thành bạn bè vẫn vui vẻ.

Đoàn Dương lắc đầu, giơ ly kính Tạ Lê Thần, "Ngài Tạ là có một người bạn tốt a, thật đáng mừng."

Tạ Lê Thần nghe vậy liền bĩu môi, ông đây là bạn bè thì chúc mừng, vừa này là tình nhân thì không thấy chúc! Thở dài, nháy mắt với Tô Phương Vân một bên tràn ngập hiếu kỳ, "Không còn cách nào, xấu hổ mà."

Tô Phương Vân hiểu ý che miệng cười.

Không đợi Vinh Kính nổi bão, Tạ Lê Thần nhanh chóng nâng ly chạm cốc với Đoàn Dương, "Cũng không phải chính là bạn bè tốt sao..."

Một người tự cường điệu chữ "tốt", một người ngoài cười nhưng trong không cười.

Trong nháy mắt hail y chạm nhau, bỗng nhiên, thấy một điểm sáng xuất hiện trên ly.

Tạ Lê Thần cau mày, bỗng nhiên thấy lạnh cả người, loại cảm giác này y quen thuộc, có nguy hiểm!

Vinh Kính và Đoàn Dương đồng thanh nói, "Không xong rồi!"

Vinh Kính phóng qua đề rap Tạ Lê Thần qua một bên, Tạ Lê Thần không ngồi vững, trực tiếp rớt từ ghế xuống đất, Đoàn Dương và Tô Phương Vân cũng trốn xuống dưới bàn... Song song, chợt nghe "Rầm" một tiếng, cửa sổ thủy tinh sát sàn cực lớn bên cạnh rơi xuống vỡ vụn ... Trên lớp thủy tinh công nghiệp chằng chịt vết rạn có một lỗ hổng rõ ràng, sau đó là một loạt đạn từ súng liên thanh.

"Á!" Khách trong nhà hàng lập tức kinh hoảng, hét chói tai chạy ra ngoài.

Tào Thần và Tào Văn Đức không rõ tình huống, thấy Vinh Kính xua tay với bọn họ, hai người nhanh chóng lùi ra bên ngoài.

Tạ Lê Thần ngồi dưới đất, giơ tay bái trứ ghế nhìn Vinh Kính, "Thỏ, chỗ bắn súng?"

Nhưng Vinh Kính vừa ngẩng đầu, vừa định quay đầu lại nhìn, liền thấy trên thái dương của Tạ Lê Thần có một điểm đỏ. Ý thức được có một góc có thể cấu thành góc bắn tỉa, phán đoán không còn kịp nữa... Dưới tình thế cấp bách, Vinh Kính chỉ có thể đánh một quyền qua."Ai nha!"

Theo tiếng súng, Tạ Lê Thần ngã ra sau...

Chương 49: Sự đời

Tiếng súng vang lên cùng tiếng Vinh Kính hô to, "Lê Thần!"

Đoàn Dương lúc này đã kéo Tô Phương Vân rời khỏi dưới bàn, đẩy cô ta sang một bên, nâng tay túm lấy khăn trải bàn hung hăng kéo lên.

Rầm một tiếng, đồ đựng dụng cụ trên bàn rớt xuống cùng lúc với khăn trải bàn màu đỏ vung lên, chặn đường nhìn ngoài cửa sổ.

Vinh Kính nhìn rồi hai tay bắt lấy Tạ Lê Thần lăn vòng sang bên.

Cảm giác được Tạ Lê Thần còn cử động, Vinh Kính thở ra, đứng dậy khẩn cấp phóng tới nhìn, thấy trên trán y cũng không có lỗ châu mai, mới thở phào một cái.

"Á..." Tạ Lê Thần hình như rất đau, còn không biết làm bằm cái gì, Vinh Kính nhíu mày, "Dọa chết người, anh có bị thương không? Không được diễn!"

Tạ Lê Thần vừa định ngồi dậy.

"Năm úp sấp xuống!" Vinh Kính một tay ấn y trên mặt đất, bởi vì quá nhanh khí lực khá lớn, cái ót Tạ Lê Thần lại cụng cái "cốp" lên mặt đất, may mà đầu y đủ cứng, nhưng cũng bị cụng đến thất điên bát đảo.

"Á..." Tạ Lê Thần vẫn đang ôm mắt xoa đầu, Vinh Kính mới nhìn rõ, thanh thở phì phò một người hắc vành mắt. Giờ anh mới hiểu được, âm thầm lè lưỡi, vừa rồi quá kích động, đánh qua một quyền mà không khống chế được lực đạo.

Dưới lầu truyền đến tiếng xe cảnh sát, có thể là người của nhà hàng báo cảnh sát, Vinh Kính nhìn trái phải, thấy đã không còn nguy hiểm, liền túm Tạ Lê Thần sang một bên, cũng không dám tới gần cửa sổ, ở một chỗ bí mật cạnh tường.

"Anh." Tào Thần và Tào Văn Đức cũng đến, đỡ Tạ Lê Thần ngồi dậy.

Vinh Kính có chút áy náy, vươn qua nhìn, "Không sao chứ?"

Tạ Lê Thần hiện tại không nhìn cũng biết vành mắt chắc chắn xanh, xem ra vài ngày không thể gặp ai phải đeo kính râm, bất quá khiến y tức giận không phải những cái này, mà là mất mặt trước mặt Đoàn Dương. Mặt khác... Tạ Lê Thần có một chút chú ý, vừa này là Vinh Kính cùng Đoàn Dương phối hợp lại cứu mình, hai người có vẻ rất ăn ý, còn mình mang

danh đang hợp tác với thỏ kia, mà không phản ứng được gì, bị cướp danh tiếng!

Vinh Kính thấy y nhe răng trợn mắt nói không nên lời, liền giơ tay lại xoa xoa ót y, một cục sưng bự!

"Con thỏ chết tiệt, hạ thủ quá độc ác!" Tạ Lê Thần xoa đầu phiền muộn trừng Vinh Kính.

Vinh Kính ngượng ngùng, vừa nãy không khống chế tốt lực đạo.

Tào Văn Đức vừa thấy rõ, vỗ vỗ Tạ Lê Thần, "Anh bớt bắt bẻ đi, nếu không có Vinh Kính cảnh giác, đầu anh đã nở hoa rồi!"

Tạ Lê Thần bĩu môi, thật ra y cũng biết, suy nghĩ một chút, nói thềm một câu, "Kỳ thực cũng có thể dùng phương thức nhu hòa chút mà, ví dụ như phóng quá ôm lấy các loại ..."

Nói còn chưa dứt lời, lại thấy Vinh Kính đánh một quyền về phía đầu, hướng về con mắt còn lại kia của y. Tạ Lê Thần nhanh chóng né tránh, tiếp tục lải nhải, "Đừng a, đánh thành gấu mèo sẽ không xứng với thỏ." Vinh Kính nổi giận, giơ hai tay nắm lấy tai y kéo lên trên, "Được! Cho anh toại nguyện."

"Ai, đau đau đau!" Tạ Lê Thần bị xách tai phía sau đầu trên bao, đau đến nhe răng, Vinh Kính nhanh chóng thả thủ, Tạ Lê Thần vừa... vừa thương, phiền não nhìn Vinh Kính.

Lúc này, cảnh sát cũng đã lên đây, xác định không có nguy hiểm, bắt đầu kiểm tra hiện trường.

Đoàn Dương đi tới bên người Vinh Kính.

Vinh Kính nhờ người trong nhà hàng lấy một quả trứng gà đến, đang sống chết ấn lên viền mắt Tạ Lê Thần, phát hiện trên tay y có một chỗ trầy da, liền nói Tào Văn Đức đi tìm một cái băng cá nhân.

Tạ Lê Thần ngồi xếp bằng dưới đất, một chút cũng không giống ngôi sao, cười tủm tỉm hỏi Vinh Kính, "Thỏ, cậu vừa gọi cái gì?"

"Tạ Lê Thần."

"Câu trước đó!"

"Cục đồ ăn!"

"Trước đó nữa!"

"Cục đồ ăn chết tiệt!"

"Rõ ràng không phải câu này!"

Vinh Kính tất nhiên biết vừa rồi dưới tình thế cấp bách đã hô tiếng "Lê Thần" kia, cũng không biết mình bị cái gì, tự nhiên nói ra câu "buồn nôn" như vậy, hiện tại nhớ tới mà toàn thân run lên!

"Không sao chứ?"

Đoàn Dương đứng ở một bên hồi lâu cũng chưa được phát hiện rốt cuộc mở miệng.

Tô Phương Vân cũng đến phía sau, căng thẳng nhìn sang đây.

"Không sao không sao." Tạ Lê Thần nhanh chóng dùng trứng gà che mắt, đều do con thỏ chết tiệt, mất hết mặt mũi trước mặt tình địch.

Nhưng Vinh Kính không ngẩng đầu, nhận bằng cá nhân Tào Văn Đức cầm tới dán vết thương trên tay cho Tạ Lê Thần.

Chợt nghe Tô Phương Vân thấp giọng nói, "Đoàn Dương, cánh tay anh bị thương."

Đoàn Dương thấp giọng nói, "Không sao."

"Đang chảy máu a!" Tô Phương Vân nhanh chóng đi tìm bác sĩ.

Tạ Lê Thần ngẩng đầu nhìn hắn, "Không sao chứ?"

Đoàn Dương lắc đầu, thế nhưng Vinh Kính vẫn không ngẩng đầu.

Tạ Lê Thần có chút băn khoăn, hiển nhiên, lần này là có người muốn giết mình, làm phiền hà người chung quanh, may mà không có thương tổn vô tội, nếu không là phiền phức.

"Biết ai muốn giết anh không?" Đoàn Dương hỏi.

"Hỏi anh ấy."

Không đợi Tạ Lê Thần nói, Vinh Kính đột nhiên hỏi ngược một câu.

Đoàn Dương cau mày.

Tạ Lê Thần thấy Vinh Kính xù lông, cũng không biết anh là giận chó đánh mèo Đoàn Dương hay là thực sự có bằng chứng cứ xác thực, nói chung Vinh Kính lúc này thoạt nhìn rất bất mãn. Dù sao vừa rồi cũng là Đoàn Dương cứu y cùng Vinh Kính, Tạ Lê Thần nghĩ lúc này chỉ trích đối phương không hay lắm, liền kéo kéo Vinh Kính. Đoàn Dương giống như bị chọc giận, nhìn Vinh Kính, "Cậu nghi ngờ tôi?"

Vinh Kính quay đầu lại liếc mắt nhìn vị trí trước cửa sổ, "Anh gây thù hằn không ít, lại chọn vị trí ngồi như vậy, là anh sơ suất hay trong lòng có quỷ đây?"

Tạ Lê Thần kéo ống tay áo Vinh Kính mạnh hơn, tự nhủ, chết rồi, thỏ tức giận rồi.

Đoàn Dương nghe xong, một lúc lâu, bất đắc dĩ cười, "Cậu thế này tính là đối với tôi?"

Tạ Lê Thần nghe xong lông mày run lên, tự nhủ dùng không cần giả dạng thân thiết như vậy chứ, vừa mới có chút thông cảm cho hẵn lập tức bị triệt tiêu. Giơ tay lấy kính râm từ trong túi áo trước của Tạ Tảo Thần một bên đeo vào, Tạ Lê Thần đứng lên khoác vai Vinh Kính, " Đi thôi, về trước... Lát nữa truyền thông cảnh sát đến nhiều lại phiền phức."

Vinh Kính trước khi đi còn bất mãn liếc nhìn Đoàn Dương, cùng Tạ Lê Thần vào thang máy.

"Đoàn Dương."

Tô Phương Vân đưa bác sĩ đến, kiểm tra một chút mới phát hiện, trên tay Đoàn Dương bị đạn sượt qua trầy da, một lỗ hồng rất lớn, phải đến bệnh viện khâu lại.

Đoàn Dương gật đầu cũng không nói thêm cái gì, lại nhìn phiến cửa sổ bị bắn vừa lọt vào mắt, theo mọi người đi. Tô Phương Vân một mực ở bên, có vẻ vô cùng lo lắng cho Đoàn Dương.

Vinh Kính và Tạ Lê Thần mới lên xe, đã thấy rất nhiều xe truyền thông chen chúc tới, Tạ Lê Thần dựng thẳng cổ áo, nói với Tào Văn Đức lái xe đi ngược chiều, "Nhanh chóng đi thôi."

Bỏ chạy thành công, Tạ Lê Thần tháo kính râm ôm nửa bên mặt, "Phải dưỡng ở nhà nửa tháng mới có thể hết thâm."

Vinh Kính nhìn trời giả vờ nghe không hiểu, Tạ Lê Thần đơn giản xoay người nằm trên đùi anh!

"Anh làm gì vậy?" Vinh Kính vỗ vỗ trán y.

Tạ Lê Thần lấy áo khoác ở bên đắp lên mặt, "Làm gì hả? Tránh bị chụp ảnh a, tôi cũng không muốn ngày mai toàn bộ báo chí đều giật tít hình tôi bầm một mắt đâu. Còn nữa, cậu nửa tháng này phải chịu trách nhiệm chăm sóc tôi!"

Vinh Kính nghiêng răng, nhưng cuối cũng không nói ra từ "không".

Nhưng đời không như là mơ, ngày hôm sau toàn bộ báo chí đều đề đề là tin tức Tạ Lê Thần gặp đầu súng, hơn nữa còn không biết từ chỗ nào lôi ra ảnh Tạ Lê Thần ngồi dưới đất, một vành mắt xanh tím xoa ót.

"Hừ!" Tạ Lê Thần ném báo, "Chắc chắn là người trong nhà hàng chụp ảnh, Đoàn Dương kia là đồ sao chổi."

"Trên báo có đưa tin Đoàn Dương gặp đầu súng không?"

"Không." Tạ Lê Thần đọc từ đầu tới cuối bài báo rõ ràng, "Chỉ nói tôi và nhà sản xuất đi ăn, gặp đấu súng, xạ thủ xả liên tiếp 10 phát súng, hiển nhiên là muốn muốn đẩy tôi vào chỗ chết."

Vinh Kính nghe xong không lên tiếng, Tạ Lê Thần thì "chặc chặc" hai tiếng, "Là khác thường, hay quan hệ xã hội thất bại đây?"

"Có ý gì?" Vinh Kính không có nghe hiểu.

"Cậu nghĩ xem, Đoàn Dương không phải muốn lãng xê Tô Phương Vân sao?" Tạ Lê Thần nói, "Lúc này tự nhiên không nhận viết tên cô ta vào, có phải quá lãng phí cơ hội không?" Vinh Kính không rõ.

"Cậu nghĩ đi, hiện tại mấy cái tíu đều là [[Tạ Lê Thần gặp đấu súng, hung thủ bắn tới 10 phát súng quyết giết chết!" Tạ Lê Thần so sánh cho Vinh Kính, "Nếu như tôi là Đoàn Dương, hoặc Văn Đức hoặc đổi thành bất luận một ông chủ nào đó, sẽ đều dùng [[Tô Phương Vân bị tập kích, Tạ Lê Thần anh hùng cứu mỹ nhân bị thương... Cậu thấy thế nào?"

Vinh Kính suy nghĩ một chút, "Đúng, theo lý mà nói sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy."

"Hơn nữa." Tạ Lê Thần nhún nhún vai, "Không phải tôi nói, Đoàn Dương và Tô Phương Vân hoàn toàn không có tình cảm như lời đồn, Tô Phương Vân hiển nhiên có lòng, Đoàn Dương lại chướng mắt cô ta."

"Sao?" Vinh Kính gật đầu, tiếp tục gõ máy tính nhờ Kolo giúp đỡ điều tra chuyện này, hiển nhiên với mấy chuyện bát quái không hứng thú lắm.

"Oa... Đồn đại thật đặc sắc a, mấy này phóng viên lá cải này sao lại không đi viết tiểu thuyết nhỉ?" Tạ Lê Thần cho Vinh Kính đọc tiêu đề, "Bọn họ lúc thì nói tôi mắc tội mafia, lúc thì nói tôi tranh giành phụ nữ với ông trùm xã hội đen. Oa! Đây có một cái càng kỳ quái hơn."

Vinh Kính hiếu kỳ vươn qua nhìn, thấy Tạ Lê Thần chỉ vào một bản tin sắp tới chiếm nửa trang báo, "Nói tôi với cậu yêu nhau, dẫn đến fan biến thái chuyển yêu thành hận, cho nên mới bắn tôi."

Vinh Kính khước miệng giật giật, lấy tờ báo kia qua, thấy còn có một tiêu đề thể chữ đậm to tướng bắt mắt [[Tạ Lê Thần và người vệ sĩ xinh đẹp]]

Vinh Kính buông máy tính bảng, nghiêm túc đọc.

Khoảng năm phút sau, đọc xong, trên mặt Vinh Kính không có biểu cảm gì, yên lặng gấp báo lại.

Tạ Lê Thần vừa muốn hỏi anh có cảm tưởng gì, bỗng nhiên, thấy Vinh Kính "soạt soạt" vài cái, xé nát tờ báo, sau đó quay sang nhìn Tạ Lê Thần, âm trầm hỏi, "Còn không?"

Tạ Lê Thần nuốt nước bọt, sang bên cạnh dụi dụi.

Vinh Kính bỏ lại đồng báo vụn bị anh "ngược đãi", cúi đầu tiếp tục gõ bàn phím, trong lòng oán giận đều là Tạ Lê Thần nói bậy mọi nơi, động thủ động cước còn lôi thôi lệch thếch, mới có thể khiến người người suy đoán, giờ trên báo, hiện tại muốn kín tiếng cũng không được, sau này sớm muộn gì cũng làm lỡ nhiệm vụ.

Chính lúc này, điện thoại lại vang lên, là Tào Văn Đức gọi tới, hỏi Vinh Kính có muốn tiến thẳng vào showbiz hay không, dù sao hiện tại đã có câu chuyện nổi như vậy, điều kiện cũng đủ. Thế nhưng nói còn chưa dứt lời, điện thoại đầu kia đã truyền đến tiếng Vinh Kính nghiêng rằng kẻo kẹt kẻo kẹt, Tào Văn Đức kinh ngạc nhanh chóng cúp điện thoại.

"Đạn là từ súng trường bắn tia, SSG69, đường kính đạn 7,6 mm, tính chuyên nghiệp rất mạnh." Sara giúp Vinh Kính phân tích viên đạn tập kích Tạ Lê Thần, "Mặt khác, dựa theo phân tích đường đạn, vị trí ngắm bắn hẳn là trên tòa nhà đối diện."

Vinh Kính có chút, "Xung quanh chúng tôi đều rất trống trải a! Không có địa điểm tụ tập rõ rệt gì, Đoàn Dương dám chọn nơi như vậy, trước đó hẳn là cũng là có suy xét." Tạ Lê Thần nghe đến đó, thoáng thất lòng, Vinh Kính vừa rồi quả nhiên là đang đối với Đoàn Dương sao?

"Vị trí ngắm bắn hơn 800m." Sara mỉm cười.

Vinh Kính chân mày cau lại, "800m?"

"Ừ!"

"Là dùng máy bay?" Trong não Tạ Lê Thần tính thử 800 là khái niệm gì, vươn qua ngắt lời. Vinh Kính đẩy đầu y ra, tiếp tục nói với Sara, "Có thể bắn cự ly xa như vậy trình độ này tuyệt đối là cao thủ cũng tuyệt đối là chuyên nghiệp!"

"Nếu không cái ly phản quang, phỏng chừng thực sự xảy ra chuyện rồi! Vận khí tốt đấy." Sara xem đoạn video quay lại ngay lúc đó trong nhà hàng, lắc đầu, hỏi Vinh Kính và Tạ Lê Thần, "Hai cậu đặc tội ai rồi? Có thể tìm được loại sát thủ cấp bậc này đến giết, tuyệt đối là giá cao!"

Vinh Kính nhú mày không nói, suy nghĩ một chút, nói "Giúp tôi liệt kê ra, danh sách sát thủ đã từng làm ăn kiểu này, tôi cần một phần chi tiết."

"Ok!" Sara gật đầu, tắt video tiếp tục điều tra.

Vinh Kính bình tĩnh cầm lấy điện thoại, ấn một dãy số.

Tạ Lê Thần thấy Vinh Kính đột nhiên nghiêm túc, dựng thẳng tai nghe anh nói.

Vinh Kính chuyển được điện thoại hậu, mở miệng hỏi, "Mama tang."

("Tang "Kỳ thực là một loại tập quán xưng hô của người Nhật, ví dụ như có "Âu ba tang"(Ou Duosang) "Âu cấp tang "(Ou Jisang) phân biệt xưng hô với cha hay mẹ, ý là cha hoặc mẹ, mama tang trong tiếng Nhật chuyên chỉ phụ nữ có tuổi! Người Đài Loan thời kì bị Nhật đo hộ đã bị nô lệ hoá giáo dục, cũng lưu lại một chút cặn văn hóa, hơn nữa mấy năm gần đây Hàn Nhật có trào lưu trợ giúp, một bộ phận dân Đài Loan hay dùng mama tang, baba tang để gọi mẹ, cha mình! Đương nhiên sau này trong một vài quán bar "đèn mờ"hoặc là hộp đêm, mama tang cũng bị dùng để gọi mấy bà vợ có trai bao!)

Tạ Lê Thần mí mắt run lên, mấy chỗ bị đánh có chút đau nhức, biểu cảm nghiêm túc như vậy mà nói mama tang, cảm giác thật quý dị.

"Gần đây có Black Dog tới thành phố S hay không? Big Black Dog dùng SSG." Câu hỏi của Vinh Kính Tạ Lê Thần nghe không hiểu lắm, bất quá sai phỏng chừng là tiếng Bắc Kinh.

"Là ai? Có đầu mối không?" Vinh Kính nghiêm túc hỏi, đầu kia còn nói một hồi, Vinh Kính gật đầu, "Tôi hiểu rồi... Cảm ơn."

Cúp điện thoại, Vinh Kính buông máy tính xuống, ôm gối trầm tư.

"Này." Tạ Lê Thần vươn qua tựa cằm ở trên vai anh, "Làm sao vậy?"

Vinh Kính lại suy nghĩ một chút, cầm lấy điện thoại, lấy danh thiếp Đoàn Dương trong túi trước ô phục Tạ Lê Thần, gọi điện thoại.

Tạ Lê Thần nhăn mũi lại, khó chịu.

"Alo?" Vinh Kính kết nối được điện thoại, không đợi đầu kia nói, trực tiếp hỏi, "Cánh tay anh có thụ thương hay không?"

Nghe được đầu kia đáp xong, Vinh Kính thở dài, cúp điện thoại.

Tạ Lê Thần chua lè ở một bên nói thầm, "Quan tâm thì tốt xấu gì cũng ân cần thăm hỏi một câu đi chứ, EQ thấp..." Vinh Kính hung dữ lườm y, Tạ Lê Thần không được tự nhiên.

"Anh còn có nhớ tình hình lúc đó không a?" Vinh Kính hỏi.

"Ờ." Tạ Lê Thần nâng cằm nghĩ, "Lúc đó hả, lúc ly thủy tinh cụng nhau, tôi thấy một ánh phản quang, sau đó cậ đẩy tôi... Hả?"

Nói đến đây, Tạ Lê Thần giống như cũng nghĩ tới cái gì, một lúc lâu mới nhẹ nhàng búng tay, "A! Thỏ tôi hiểu rồi, người kia muốn giết Đoàn Dương, không phải tôi! Sau đó lại bắn tôi một phát, chỉ là vì không muốn khiến hấn nghi ngờ mà thôi sao?"

"Thông minh." Vinh Kính thoả mãn nhoẻn khóe miệng, giơ tay đưa kính râm trên bàn cho Tạ Lê Thần.

"Ra ngoài?"

"Ừm." Vinh Kính gật đầu đứng dậy.

"Đi đâu?" Tạ Lê Thần đeo kính râm mặc áo khoác phong độ đuổi kịp.

Vinh Kính hơi thần bí cười, "Đưa anh đi xem sự đời!"

Chương 50: Câu chuyện của sát thủ

Vinh Kính cùng Tạ Lê Thần lái xe tới một quảng trường rất hẻo lánh, ánh đèn neon ở đường đi hai bên chiếu rọi những người phụ nữ ăn mặc thiếu vải, khiến Tạ Lê Thần hiểu được đây là nơi nào, y bỗng nhiên thấy thú vị, công việc của Vinh Kính không thể tránh được phải thường tiếp xúc với một vài mặt đen tối của cuộc sống, nhưng cậu ấy vẫn có thể duy trì một phần đơn thuần rất đặc biệt, quả nhiên là một thể mâu thuẫn sao?

Rất nhanh, hai người tới một lối vào tầng hầm ngầm đơn sơ, Vinh Kính gõ gõ cửa sắt. Một phiến cửa sổ nhỏ trên cửa hộ mở, bên trong có người nhìn ra bên ngoài, thấy là Vinh Kính, liền mở cửa.

Vinh Kính từ túi trước móc ra tiền mặt đưa cho ông lão vội tới mở cửa, ông lão kia nhận, để hai người đã vào.

Tạ Lê Thần đi theo phía sau Vinh Kính, nhỏ giọng hỏi, "Thỏ, phía dưới là cái gì? sòng bạc Ngâm, đấu trường, hay là trường gì đó?"

"Đã nói không phải đóng phim rồi mà, chỉ là tìm một người mà thôi." Vinh Kính thấy y lại hưng phấn, còn muốn giơ tay tháo kính râm, lập tức một chưởng đánh qua, "Không được tháo!"

Tạ Lê Thần có chút không nói gì, "Ở đây tối như bưng, cậu bắt tôi đeo kính râm thì đi như thế nào a?"

"Lát mà bị nhận ra thì phiền phức đó!" Vinh Kính giơ tay đeo lại kính râm cho y, hay rồi, Tạ Lê Thần cuối cùng cũng hiểu cái gì gọi là luống cuống.

Hai người theo bậc thang đi xuống, một đường đến tầng hầm ngầm, phía trước lại có một cánh cửa mở, bên trong truyền ra một giọng nói, "U, Vinh Kính, đã lâu không tới, cũng biết đến thăm chị hả."

"Thật lâu không gặp." Vinh Kính cũng gật đầu, hai mắt chú ý một mảnh giấy vụn hình vuông trên mặt đất ở cửa.

Tạ Lê Thần quan sát bốn phía, xuyên qua kính râm cận lực nhìn, phát hiện chỉ là một căn hầm bình thường mà thôi. Cùng loại với quán bar một gian nhỏ, nguyên mặt tường đều là giá rượu, phía trước có một quầy bar nhỏ, trên đó cũng đều là những thứ một quán bar nên có. Tạ Lê Thần nhìn ra được, chủ nhân gian phòng này vô cùng thích rượu, bất quá ở đây khiến y không chắc là dùng để làm gì, tiếp khách riêng? Hay doanh nghiệp đối ngoại? Tiếp đãi hai người họ là một người phụ nữ rất đẹp thế nhưng đã có chút tuổi, Tạ Lê Thần suy đoán, đây có thể chính là vị "mama tang" mà Vinh Kính gọi kia.

"A?" Đối phương hiển nhiên có chút hứng thú với Tạ Lê Thần, "Vinh Kính, đây là người hợp tác mới?"

Vinh Kính không trả lời, chỉ nói với Tạ Lê Thần, "Có thể gọi là chị Mai."

Tạ Lê Thần gật đầu, có chút khó hiểu thân phận chị Mai này, không phải là kiểu người trung gian thường thấy trên phim, hoặc là nhân vật quan trọng liên quan đến cả chính lẫn tà đạo đấy chứ.

Đang miên man suy nghĩ, chị Mai cũng nhìn chăm chăm Tạ Lê Thần, hỏi Vinh Kính, "Cậu ta hình như giống ngôi sao gì đó a..."

Vinh Kính không đợi chị ta nói xong, đã ngắt lời, hỏi chính sự, "Giúp tôi tra xét chưa?"

"Tra rồi." Chị Mai lấy ra giấy tờ, cho Vinh Kính, "Mấy ngày hôm trước, vừa có một Black Dog đến đây. Loại hình vũ khí hãn am hiểu sử dụng không khác mấy với thông tin cậu cung cấp, điều kiện cũng vậy. Thuê một sát thủ như vậy cần rất nhiều tiền, theo nguồn tin của chị không nghe ngóng được có a thuê hãn, thế nên phỏng chừng lần này chỉ là ân oán cá nhân."

"Ân oán cá nhân?" Vinh Kính cau mày, "Đoàn Dương đắc tội ai rồi?"

Chị Mai nhún vai, ý bảo Vinh Kính tự xem tài liệu, "Cậu hãn là biết."

Vinh Kính mở tài liệu ra đọc, Tạ Lê Thần cũng nhanh chóng vờn qua. Thấy trên ảnh là một người đàn ông châu Á tóc rất dài, vóc người cao gầy, mặc áo khoác đen quần đen, còn đeo kính râm vác một khẩu súng trường rất chất, vô cùng phong cách.

"Ừm," Tạ Lê Thần thoả mãn gật đầu, "Đây đúng thật là tạo hình sát thủ trong truyền thuyết nên có, phải không?"

"Làm dáng mà thôi." Vinh Kính lắc đầu, "Ở đâu lại có sát thủ rêu rao như vậy, thực sự cho rằng đang đóng phim sao, người làm công việc bí mật tuyệt đối không thể bắt mắt như vậy."

"Hiện tại hậu sinh cũng không giống ngày trước nữa." Chị Mai ngồi xuống, lắc lắc đầu nói, "Nhớ năm đó, giết người là bởi vì Không còn cách nào, bần cùng sinh đạo tặc, hiện tại làm sát thủ lại thấy phong cách, con người biến chất rồi a."

"Là hần a..." Vinh Kính cầm ảnh chụp xem một hồi, thần sắc trên mặt cũng hơi đổi, giống như ngại phiền, "Là hần thì phiền phức rồi, tôi còn tưởng rằng hần đã chết."

"Ai chết?" Tạ Lê Thần bỗng nhiên cảm thấy rất hứng thú với những người Vinh Kính từng quen biết, có vẻ Vinh Kính luôn sống trong một lĩnh vực mà mình hoàn toàn không thể tiếp xúc, cảm giác vô cùng mới mẻ kích thích.

"Lần đầu tiên chị nhìn bức ảnh này cũng thấy kỳ lạ." Chị Mai khoát tay với Vinh Kính, "Theo chị được biết hần gần đây đã rất hung bạo, thế nên không có việc gì, đừng đi trêu chọc hần tốt hơn."

Vinh Kính hơi gật đầu, thu hồi tài liệu rồi đưa theo Tạ Lê Thần đang muốn lấy thông tin nhà hàng này rồi đi.

"Cứ thế mà đi?" Tạ Lê Thần bị lôi ra khỏi tầng hầm ngầm, có chút mất hứng hỏi Vinh Kính, "Tôi còn tưởng rằng sẽ thấy kho súng a, trường đấu vật ngầm các loại nữa, không ngờ tới rồi đi luôn vậy! Vừa nãy còn nói với

tôi nói cái gì sự đời, mất công vui mừng không." Trên xe, Vinh Kính lái đến góc đường rồi dừng lại, thấp giọng nói, "Đúng là có chỗ náo nhiệt, bất quá ngày hôm nay không hợp để xem, chỗ chị Mai có người, không phát hiện sao?"

"Có người?" Tạ Lê Thần sừng sốt, nhưng mà bốn phía gian phòng đó có không ít cửa, ai biết phía sau cánh cửa nào có người trốn?

"Suýt!" Vinh Kính ra hiệu y dừng lên tiếng, chờ xem tình huống rồi quyết định bước tiếp theo của kế hoạch.

Mà lúc này, trong quán bar, chị Mai trở lại trước quầy bar ngồi xuống tiếp tục uống rượu, không nhanh không chậm nói, "Người đi rồi, cậu cũng cần phải trở về, tôi đây không có thứ cậu hứng thú đâu."

Lúc này, một cánh cửa phòng khép hờ mở ra, từ bên trong một người đàn ông chậm rì rì đi ra. Hắn rất trẻ, mái tóc buộc sau đầu rất dài, giống Tạ Lê Thần, mặc dù trong không gian hắc ám, cũng vẫn đeo kính râm, chính là người trên ảnh chụp kia.

"Vinh Kính không ở cùng Đoàn Dương sao?" Hắn châm thuốc cho mình, hỏi chị Mai, "Tôi nghe nói Đoàn Dương làm phản, ra là thật."

"Đã nói rồi, Vinh Kính và hắn không đi cùng một đường." Chị Mai bất đắc dĩ khuyên, "Cậu ấy và anh trai cậu quan hệ cũng không tệ lắm, cậu đừng đi tìm cậu ấy gây phiền phức."

"Tôi biết a, đại ca rất tán thưởng cậu ấy mà, thế nhưng đại ca cũng từng rất tán thưởng Đoàn Dương a... Ha ha, tri nhân tri diện bất tri tâm a, phải biết rằng, tốt nhất là cứ móc tim ra xem." Người kia nói, cười đều mờ ám. Hút hết điếu thuốc, gã chậm rãi đứng lên, mở cửa khoát tay với chị Mai, "Đã quấy rầy rồi, lần sau trở lại thăm chị." Nói xong, đóng cửa rời đi.

Vinh Kính và Tạ Lê Thần chờ ở trong xe, chỉ chốc lát sau, thấy cửa sắt mở, một người đàn ông đi ra. Động tác gã thông dong, nhưng trong mắt Tạ Lê Thần thấy hơi có chút ra vẻ, là một kẻ thích khoe khoang rồi. Gã tới một

nơi trống trải, ngẩng mặt nhìn sắc trời trước, sau đó đi về phía đông. Chỉ là vừa bước được hai bước, gã đột nhiên dừng, quay phắt đầu lại, cười cười với bọn họ chỗ góc đường, giơ tay... Gửi một nụ hôn gió đến.

Tạ Lê Thần nhin không được run lên, "Người này ra vẻ quá!"

Vinh Kính biểu thị đồng ý.

Đánh tiếng với nhóm Vinh Kính, người kia cũng không nói gì thêm, ngênh ngang rời đi. Tạ Lê Thần hiếu kỳ hỏi Vinh Kính, "Chính là gã bắn lén Đoàn Dương thiếu chút nữa bắn chết tôi? Vậy sao vừa nãy gã không xuất hiện?"

"Đó là gã đang thử." Vinh Kính thấp giọng nói, "Định lén lút quan sát tôi, cũng đã chứng minh trong cảm nhận của gã chúng ta không quan trọng gì, nói cách khác —— gã không phải vì anh hay tôi mà tới."

"À..." Tạ Lê Thần gật đầu, "Là ân oán cá nhân thuần túy với Đoàn Dương!"

Vinh Kính gật đầu, "Hẳn là thế."

"Đi xem thử?" Tạ Lê Thần muốn xuống xe, Vinh Kính kéo y lại, "Quên đi, tôi chắc chắn là người đó, tôi khuyên anh không vạn bất đắc dĩ thì nghìn vạn lần đừng trêu chọc cái kẻ tâm thần đó, bằng không hối hận không kịp." Nói xong, khởi động xe rời đi. Tạ Lê Thần không hiểu ra sao, hiếu kỳ hỏi, "Thỏ thỏ, gã đến tột cùng là ai a?"

"Gã có danh hiệu là 7, anh trai gã hẳn là là 5." Vinh Kính trả lời, "Ai biết bọn họ đều gọi là Seven và Five."

"Danh hiệu? Không có tên sao?" Tạ Lê Thần nghĩ danh hiệu này có chút đơn giản, chả cool chút nào!

"Đó chỉ là cấp bậc trong giới sát thủ của bọn chúng mà thôi." Vinh Kính nhún nhún vai, "Kẻ nổi tiếng dựa vào số liệu mà được phong danh hiệu, rất công bằng, gã đứng thứ bảy."

"Vậy cả thế giới có bao nhiêu sát thủ a?" Tạ Lê Thần thầm giật mình, có thể nằm trong top 10 tức là rất không đơn giản a.

"Rất nhiều, nhưng cơ hội để có danh hiệu vĩnh viễn chỉ có ba mươi mà thôi."

"Bình chọn loại này dựa theo số liệu gì? Dựa theo số người đã giết hay theo số năm làm sát thủ?" Tạ Lê Thần hiểu kỳ.

"Chủ yếu là xác suất giết người thành công, trình độ hoàn thành nhiệm vụ, cùng với phản hồi từ khách hàng!" Vinh Kính suy nghĩ một chút, "Đương nhiên, còn có một phương pháp trực tiếp hơn."

"Cái gì?"

"Anh giết chết người đứng đầu, như vậy từ nay về sau anh chính là trùm." Vinh Kính cười nhạt, "Cách làm của động vật! Bất quá khiêu chiến thất bại chính là khi không chịu chết, còn có thể chết rất thảm."

Tạ Lê Thần nhin không được huyết sáo, "Thú vị a!"

"Chỉ là nghe thú vị mà thôi, nếu phải sống những ngày như thế, thà chết còn hơn. Một khi được xếp ở mấy vị trí đầu, như vậy cả đời đều bị truy sát, hơn nữa truy giết anh chính là sát thủ nhất nhì trên thế giới!" Vinh Kính lắc đầu, "Tình huống chỉ có thể dùng không-bao-giờ- yên để hình dung."

"Đám sát thủ đó nghĩ ra cái loại phương pháp này để phân cấp làm gì vậy?" Tạ Lê Thần cũng có chút không hiểu.

"Có rất nhiều quy củ cũng không phải do kẻ bán mạng tự chế định, mà do người chế định quy tắc trò chơi!" Vinh Kính giống như là nhớ ra chuyện gì, "Tôi nhớ rõ năm đó có một sát thủ rất nổi tiếng trước khi chết có nói: Sát thủ chuyên nghiệp, có lúc hơi giống tình nhân, đối phương lúc muốn tìm anh đều lén lút, xong việc, liền muốn làm anh biến mất."

"Sát thủ nào lại có triết lý đó a?" Tạ Lê Thần thấy thú vị.

"Five đấy." Vinh Kính nhớ tới một đoạn chuyện cũ, có chút xúc động, nhẹ nhàng thở dài, "Chị Mai vừa nói không sai, có mấy người giết người vì bị ép, có những kẻ giết người vì chủ động, nhưng kết cục thường đều không khác mấy."

"Thỏ, sao lại cảm khái vậy?" Tạ Lê Thần vỗ vỗ Vinh Kính, để anh đừng sầu mi khổ kiếm.

"Seven nói, gã làm cái gì với Đoàn Dương đều có thể hiểu được." Vinh Kính đột nhiên mở miệng, "Đáng tiếc Five lại chết ở trong tay Đoàn Dương, Seven là em trai người đó, người em trai duy nhất mà Five khi lúc còn sống vô cùng vô cùng thương yêu."

"Đoàn Dương giết Five? Vậy cậu có sao không?" Tạ Lê Thần nhíu mày, "Cậu cũng biết Five?"

"Chuyện đó sau này tôi mới biết được, cũng chính là sau khi Đoàn Dương rời đi, năm đó Đoàn Dương dùng tiền thuê Five giết chết một nhân vật quan trọng, sau đó tự mình truy sát Five, khiến người đó chịu tiếng xấu thay." Vinh Kính lắc đầu, "Phương pháp rất đê tiện, Five vốn không phải chết." Tạ Lê Thần nhíu mày, y trước kia đối với sát thủ, âm mưu gì đó, chỉ có huyền tưởng mà chưa từng tiếp xúc, hôm nay nghĩ đến... Đoàn Dương và Vinh Kính đều đã trực tiếp gặp kẻ sống người chết, hẳn là còn tự tay kết thúc mạng của người khác nữa —— loại chuyện này, khác xa với chút chủ nghĩa lãng mạn và dễ dàng như trong tưởng tượng, kì thực là rất trầm trọng.

Về đến nhà, Vinh Kính và Tạ Lê Thần chuẩn bị cơm tối, dọn dẹp ăn uống. Tạ Lê Thần liền hỏi Vinh Kính, "Seven quay về để báo thù cho Five sao?"

"Hẳn là chỉ có nguyên nhân này. Hai anh em họ tình cảm tốt, bất quá nếu như anh gặp qua Five, sẽ nghĩ Seven có chút biến thái." Vinh Kính nói đến đây, suy nghĩ một chút, "Tôi nghĩ gã không phải tôn kính đại ca mình, mà là coi anh trai như tình nhân."

"Oa!" Tạ Lê Thần sợ hãi than, "Yêu anh trai kinh khủng đến vậy a? Thảo nào Five chết rồi Seven phát điên như vậy. Đây là gió Đoàn Dương tự gạt,

không cần chúng ta trả hộ đâu!"

Tạ Lê Thần vừa nghe thấy là ân oán Đoàn Dương gây ngày xưa, nghĩ sự tình lại phức tạp thêm, bất quá y không có hứng thú, dù sao cũng là cuộc sống muôn vẻ.

"Sát thủ giống kiểu trong phim[[Léon]]nhiều, hay là kiểu một mình như Seven nhiều hơn?" Tạ Lê Thần tích lũy những thứ này chỉ là để vai diễn tiếp theo của mình y tìm được bộ mặt thật.

"Không hề lãng mạn cũng không cool được như vậy đâu." Vinh Kính đưa mì Ý cho y, "Đặc điểm tốt nhất là lẩn vào trong đám đông lập tức biến mất ấy!"

Màn đêm buông xuống trong yên lặng, sáng sớm hôm sau, Vinh Kính và Tạ Lê Thần thức dậy định chạy tới trường quay hóa trang gặp đạo diễn. Bởi vì lần này Tạ Lê Thần muốn tham dự chọn đội hợp tác, thế nên phải gặp đạo diễn trước. Lần này y diễn một bác sĩ bị cuốn vào một màn phong ba bão táp, bởi vậy cần hóa trang nhã nhặn một chút. Vinh Kính thì ở một bên đọc tài liệu về Five và Seven mới vừa lấy được.

Sau khi Five chết, những chuyện mấy năm gần đây Seven đã làm đều ghi lại trong tài liệu, Vinh Kính đọc mà nhăn mặt, "Người này điên rồi."

"Thế nào?" Tạ Lê Thần qua hỏi, đối với câu chuyện của mấy sát thủ thần bí y cảm thấy rất hứng thú.

"Mặc kệ đi, chớ cần chớ mà thôi." Vinh Kính nói rồi, chạy vào lục tung tìm ra một bộ áo chống đạn đến, đưa cho Tạ Lê Thần.

"Không phải chứ!" Tạ Lê Thần nhú mày nhìn bộ áo chống đạn dày cộm, "Tôi không mặc đâu, mặc vào to như gấu thế làm sao hóa trang a?"

"Chặc!" Vinh Kính nghiêm túc nói, "Đưa thì anh phải mặc, không được tranh luận."

"Sao?" Tạ Lê Thần giơ tay niết cằm Vinh Kính, "Thỏ, cậu cũng quá kiêu ngạo đó!"

"Tin hay không tùy anh, nhưng mà có mạo hiểm!" Vinh Kính đánh tay y ra, nói tiếp, "Mấy năm qua, Seven vẫn truy đuổi Đoàn Dương, trước trước sau sau đã giết chết không ít người bên cạnh hắn! Mà Đoàn Dương cũng chưa hề dừng việc truy bắt giết gã, vì thế vài nhóm sát thủ cũng đã chết, còn có một vài thân nhân bạn bè của Đoàn Dương ... Nói chung hai kẻ đó là một mất một còn! Vì vậy sẽ cùng chịu thiệt."

Tạ Lê Thần nghe xong có chút chán ghét, "Ân oán cá nhân, làm gì phải liên lụy cả người vô tội nữa?"

"Mặt khác, Kolo tra được hồi Five còn sống, có chút qua lại với người nhà của Tô Phương Vân."

"Nghĩ ngờ Đoàn Dương là người nhà Tô Phương Vân?" Tạ Lê Thần nghe ra được chút đầu mối, "Có thể là đã âm thầm bàn bạc? Lần này Seven đến, cũng có liên quan tới bọn họ?"

"Có khả năng." Vinh Kính giậm tái mặt, "Thế nên mới nói, ở cùng Đoàn Dương lúc nào cũng có thể bị liên lụy, anh..."

Vinh Kính nói còn chưa dứt lời, đã thấy Tạ Lê Thần cầm áo chống, đặt trên người anh, "Mặc vào."

"Tôi không cần!" Vinh Kính bất mãn, "Anh mới là cục đồ ăn."

"Hoàn toàn không liên quan đến việc có là cục đồ ăn hay không." Tạ Lê Thần thần sắc nghiêm nghị, "Cậu cũng quá trì độn, cậu chẳng lẽ không biết Đoàn Dương hắn trong lòng có cậu sao?"

Vinh Kính khựng lại, tuy rằng mọi cách không thừa nhận, nhưng không ai ngốc cả, người sáng suốt đều có thể nhìn ra được.

Tạ Lê Thần mặc áo chống đạn cho anh, "Seven hận Đoàn Dương như vậy tất nhiên muốn dẫn vật hắn. Dùng phương pháp gì dẫn vật là tốt nhất? Tất nhiên là hạ thủ từ thân nhân bạn bè người quan trọng rồi, cậu còn không phải là mục tiêu quan trọng sao!"

"Cần lo lắng cũng là Tô Phương Vân chứ? Đó mới là bạn gái chính quy." Vinh Kính bất mãn, "Không liên quan đến tôi!"

"Cậu không thích nhưng không ngăn được người ta tương tư đơn phương a, nếu như hai người bọn chúng đều là biến thái, vậy không phải người bị kẹp ở chính giữa gặp nguy hiểm nhất sao?" Tạ Lê Thần nói xong, mặc áo cho Vinh Kính, kéo anh, "Đi thôi, chúng ta hôm nay xem tình hình, vừa lúc điều tra quá khứ một chút."

Vinh Kính bị Tạ Lê Thần kéo ra cửa, trong lòng đã có chút là lạ, Tạ Lê Thần như thế tính là quan tâm sao?

Chương 51: Âm mưu đê tiện

Vinh Kính trước khi ra ngoài bị Tạ Lê Thần quyết liệt bắt mặc áo chống đạn, không thể làm gì khác hơn là phải mặc căng phòng theo y lên xe, đi thử đồ diễn.

Đoàn Dương vung tiền rất rộng rãi, đầu tư không ít cho bộ phim này. Tạ Lê Thần thô sơ giản lược nhìn qua một chút, đến phần tiền cát-se, hần hần là không đến mức chỉ vì muốn đối phó mình hay mượn cớ trở lại theo đuổi Vinh Kính đâu nhỉ, nếu như đúng thế... Vậy hần cũng không tránh khỏi phá sản.

Tiến vào trường quay, thấy đạo diễn và nhân viên đoàn làm phim đã đến đông đủ.

Mọi người vừa nhìn thấy Tạ Lê Thần tới, lập tức y như sao vây trăng sáng quanh y đón vào, nhân viên tiến lên muốn chụp ảnh kí tên trước. Tạ Lê Thần với các fan tổng thể mà nói vẫn rất không tệ, dù sao cũng là chuyện nhỏ, thỏa mãn từng người một. Vinh Kính thức thời đi sang một bên, không đến gây thêm phiền, cẩn thận lưu ý trừ mỗi một người nỗ lực tới gần Tạ Lê Thần.

Tô Phương Vân đã hóa trang, rất không tệ, Vinh Kính cũng thấy rất dễ nhìn, khí chất các loại, hòa hợp với kịch bản.

Tạ Lê Thần đi vào thay quần áo, Vinh Kính lượn quanh ở bên cạnh, phát hiện trường quay kiến tạo vô cùng kiên cố, không có tai hoạ ngầm.

Vinh Kính cảm thấy cẩn thận thì hơn, leo lên trên khung xà của bối cảnh tiếp tục kiểm tra.

Đi đến bên xà chịu lực của lối phòng hộ nhìn xuống, phát hiện cũng không có bất luận vật gì bị giắt vào, cơ hội gian lận cũng không nhiều lắm. Giơ tay gõ gõ hành lang, thoả mãn gật đầu, chợt nghe phía sau có người hỏi, "Thế nào, kiểm tra xong chưa? Thật nghĩ không ra cậu lại lo lắng cho tôi như thế?"

Vinh Kính quay đầu lại nhìn, thấy đứng phía sau chính là Đoàn Dương.

Đoàn Dương cũng không biết leo lên trên trần nhà làm gì, Vinh Kính vẫn giữ cảnh giác với hắn.

"Xem ra là tôi quá tự kỷ!" Đoàn Dương hơi nhún vai, không tiếc nuối nói, "Tôi còn tưởng rằng, ngoại trừ tôi cậu sẽ không hợp tác với ai nữa, không ngờ Tạ Lê Thần thường dân như vậy, cậu cũng hợp tác rất khoái trá, cậu quả nhiên là ưu tú nhất."

"Ưu tú không chỉ có mình tôi." Vinh Kính tùy ý kiểm tra, thờ ơ trả lời, "Tôi thích ứng rất khá, không cần anh quan tâm."

"Cậu gặp Seven rồi?" Đoàn Dương đột nhiên hỏi.

"Anh sợ Seven sao?" Vinh Kính hỏi ngược.

"Cậu đang nói đùa sao?" Đoàn Dương đến gần một chút, vươn qua tới gần Vinh Kính thấp giọng nói, "Tôi là lo lắng cho cậu."

Vinh Kính có ý định tránh ra, cúi đầu nhìn phía dưới, Tạ Lê Thần đã thay trang phục bác sĩ chạy tới, nhả nhận bất ngờ, nhưng Vinh Kính hiểu rõ tính cách y, cảm thấy rất buồn cười.

Người hoá trang còn đang hoá trang cho y, mà Tạ Lê Thần thì nhìn xung quanh trái phải, như là đang tìm mình.

Mím cười, Vinh Kính xoay người xuống phía dưới.

Đoàn Dương chặn phía trước anh, Vinh Kính không hề dừng lại, đi qua bên người hắn, bước nhanh xuống lầu.

Tạ Lê Thần đã thấy Vinh Kính, đi qua hỏi, "Đi đâu vậy?" "Kiểm tra chung quanh một chút." Vinh Kính trả lời, "Ở đây rất an toàn, có thể yên tâm."

...

"Nam nữ diễn viên lại đây chụp ảnh poster đi!"

Lúc này, người chụp ảnh ở phía trước hô lên, Tạ Lê Thần chớp mắt với Vinh Kính, đi qua cùng Tô Phương Vân chụp ảnh chung.

Vinh Kính ở một bên chờ, bỗng nhiên... Liên cảm giác phía sau có một luồng khí lạnh.

Anh hơi sửng sốt, giương mắt nhìn khắp nơi, không phát hiện cái gì nguy hiểm. Bất quá làm công việc này nhiều năm khiến anh có tính cảnh giác nhất định, giác quan thứ sáu rất linh nghiệm, Vinh Kính biết, có cái gì người đang nhìn chăm chăm mình... Hơn nữa kiểu nhìn đó, là không có thiện ý!

Lúc Tạ Lê Thần chụp ảnh, ngẩng đầu thấy được Đoàn Dương đứng ở phía trên. Đoàn Dương vẫn luôn dựa vào lan can, nhìn chăm chú vào Vinh Kính, khóe miệng hàm chứa ý cười nhợt nhạt. Nhưng quan trọng nhất là... Tạ Lê Thần biết chỗ Vinh Kính vừa đi tới, nói cách khác, vừa này hai người có chạm mặt. Tạ Lê Thần hơi chú ý, bất quá y cũng không muốn mình giống như một tên biến thái, khống chế hành động của Vinh Kính. Lắc đầu, tiếp tục cùng Tô Phương Vân chụp ảnh, rồi nhìn phía Vinh Kính.

Trạng thái Vinh Kính lúc này hình như không đúng, thần sắc chuyên chú lưu tâm người ở xung quanh, giống như là phát hiện nguy hiểm.

Tạ Lê Thần trong lòng khẽ nảy, cũng bắt đầu nhìn bốn phía, người chụp ảnh trong lòng còn khen đẹp thật, nghĩ Tạ Lê Thần đang tạo dáng!

Thật vất vả chụp ảnh mới kết thúc, cởi áo blouse trắng tới bên Vinh Kính nghỉ ngơi, Tạ Lê Thần chọc chọc vai Vinh Kính, "Haiz... Lát nữa còn phải thử trang phục diễn nữa mới xong, chán không?"

"Hả?" Vinh Kính quay đầu lại hỏi y vừa nói cái gì, hiển nhiên không yên lòng.

"Cậu sao vậy?" Tạ Lê Thần không hiểu.

"Tôi có cảm giác không đúng!" Vinh Kính nhú mày nói, "Hình như ai đó đang nhìn chăm chăm tôi."

"Tất nhiên a." Tạ Lê Thần bất đắc dĩ cười, "Trên kia vẫn có người liếc mắt đưa ẩn tình nhìn cậu kìa!"

Vinh Kính sững sốt, ngẩng đầu nhìn lên, thấy Đoàn Dương đang dựa vào lan can lối phòng hộ, nhìn mình.

"Bị nhìn chăm chăm như thế, đừng nói nổi da gà, dị ứng da cũng được ấy chứ." Tạ Lê Thần chua lè nói.

Vinh Kính liếc y, "Nói bậy bạ gì đó."

"Hắn vẫn luôn nhìn cậu." Tạ Lê Thần khô khan cười, "Cho dù tôi không quen biết hắn, cũng thấy hắn thích cậu."

Vinh Kính nhú mày trừng y.

Tạ Lê Thần nhún vai, "Tôi đi tiếp tục thay quần áo đây." Nói xong, xoay người đi về phòng chứa đồ.

Vừa đến gần phòng chứa đồ, có một người đội mũ lưỡi trai đi qua bên người y. Tạ Lê Thần liếc liếc mắt, ngực bỗng nhiên nảy một cái —— người này có chút quen mắt a, gặp ở đâu rồi nhỉ? Nhìn trang phục có thể là nhân viên tạp vụ trong đoàn làm phim, thế nhưng khí chất thực sự không giống lắm... Tạ Lê Thần sững sốt, nhớ ra người đó y và Vinh Kính vừa gặp! Là sát thủ Seven kia!

Vừa nhìn thoáng qua, Tạ Lê Thần không hiểu, là bởi vì ánh mắt người kia, giống như đang cười, hơn nữa cười vô cùng quái dị, như là dã thú tìm được con mồi... Con mồi? !

Tạ Lê Thần đứng sững lại, quay đầu nhìn, thấy người đội mũ lưỡi trai màu đen đi ra phía sau Vinh Kính.

"Vinh Kính!" Tạ Lê Thần đột nhiên hét to một tiếng, tiến lên đẩy người đội mũ ở phía sau anh ra.

Vinh Kính bị Tạ Lê Thần làm càng hoảng hốt, ở đây mọi người cũng đều sợ, đều kinh hãi nhìn qua.

Mà Tạ Lê Thần nhìn lại người ngồi dưới đất, người kia không phải Seven, chỉ là một nhân viên bình thường, nam sinh kia thoạt nhìn là một người làm công, tuy rằng bị ông hoàng màn ảnh đẩy có chút kinh hãi, bất quá vẫn bị dọa.

"Anh làm gì vậy?" Vinh Kính không hiểu gì nhìn Tạ Lê Thần.

"Không phải..." Tạ Lê Thần nhíu mày nhìn nam sinh trên mặt đất. Nhìn kỹ, không phải cùng một người! Vừa rồi người kia tuyệt đối là Seven không sai!

Vinh Kính kéo nam sinh dậy, nói xin lỗi, nam sinh liền trốn sang một bên, ở đây không ít người đều trốn ra xa xa khe khẽ nói nhỏ, có lẽ nghĩ ông hoàng màn ảnh này có chút tố chất thần kinh.

Vinh Kính kéo Tạ Lê Thần đến một bên, "Này! Anh làm gì đột nhiên..."

"Tôi vừa thấy Seven." Tạ Lê Thần nói, "Gã còn đang cười!"

Vinh Kính ngăn người, trái phải nhìn, "Anh có phải căng thẳng quá không?" Nói rồi, giơ tay xoa trán y.

"Không phải!" Tạ Lê Thần sốt ruột.

"Làm sao vậy?"

Chính lúc này, chợt nghe bên cạnh có người hỏi, "Có gì bất mãn với công việc, lúc nào cũng có thể đề cập."

Người nói, chính là Đoàn Dương chẳng biết xuống từ lúc nào.

Vinh Kính vốn định nói với hấn không có việc gì, nhưng ai ngờ Tạ Lê Thần bỗng nhiên sững sờ ở đó, y nhìn Đoàn Dương, lại nhìn Vinh Kính, bỗng nhiên há há miệng, "Là mà..."

"Sao?" Đoàn Dương không hiểu.

Vinh Kính cũng nhìn Tạ Lê Thần.

"Lê Thần?" Lúc này, đạo diễn cũng phát giác bầu không khí không đúng, qua xem, "Cậu có phải mệt mỏi không? Có cần nghỉ ngơi một chút không?"

Nhưng Tạ Lê Thần chỉ đứng tại chỗ nhìn chăm chăm Đoàn Dương, Vinh Kính thấy có lửa giận bốc lên từ đáy mắt y. Tạ Lê Thần anh biết vẫn đều là đáng vẻ nửa chết nửa sống cà lơ phất phơ, lần đầu thấy phản ứng như vậy, vì sao tức giận? Cùng lúc với nghi hoặc Vinh Kính cũng bắt đầu nghĩ lý do — Tạ Lê Thần sẽ không vô duyên vô cớ phát hỏa, hơn nữa là đối với Đoàn Dương, Đoàn Dương làm cái gì chọc y rồi?

"Mày cố ý đúng không?" Tạ Lê Thần bỗng nhiên tiến lên nhìn chăm chăm Đoàn Dương, "Tất cả đều là do mày bố trí hết rồi!"

Đoàn Dương mờ mịt nhìn Tạ Lê Thần, giống như là hoàn toàn không rõ. Chỉ là, trong mắt người khác thì hấn rất vô tội, nhưng Vinh Kính lại hiểu động tác thói quen của hấn — biểu cảm nét mặt của Đoàn Dương là giả vờ! Không giống vẻ mờ mịt trên mặt, trong mắt hấn, có nét cười nhợt nhạt, mà khóe miệng của hấn, cũng hơi nhếch. Tạ Lê Thần nói không sai, hấn đúng thật là cố ý ... Cố ý cái gì?

"Có thể có hiểu lầm gì rồi." Đoàn Dương đuổi những nhân viên khác đi, kéo Tạ Lê Thần sang một bên nói, như là muốn giải thích một chút.

Tạ Lê Thần bước lên một bước, chợt nghe Đoàn Dương dùng giọng người khác nghe không được cười nhẹ, "Mày thông minh hơn so với tao tưởng

tượng đấy... Hoặc là, tao đã nghĩ mày quá ngu."

Tạ Lê Thần bỗng nhiên như là bị châm ngòi nổ vậy, một cước đạp qua, sau đó vung nắm đấm bắt đầu đánh người.

"A!"

Ở đây rất nhiều nhân viên đều bị biến cố bất thành linh làm sợ hãi. Sững sốt một chút rồi nhanh chóng bắt đầu đến can gián, mà bên ngoài trường quay có không ít phóng viên, giật mình rồi đều hưng phấn, ý thức được có tít cho bài báo sáng sớm mai rồi!

Tạ Lê Thần vốn là tính tình cổ quái, phát hỏa đánh nhau cũng không phải không thể. Gần đây y có cải thiện hình ảnh tốt lên không ít, nhóm truyền thông còn khen y lãng tử biết hối cải, không ngờ hôm nay mới thử đồ diễn một lần đã đánh ông chủ đo sà, đây là tin tức bát quái rất hay a!

Vinh Kính hiện tại rất hỗn loạn, cảnh sinh động ngay trước mắt, nhưng mà không đợi anh hiểu rõ đã bị Tạ Lê Thần ngăn lại.

Vinh Kính ý thức được việc này sẽ dẫn tới nhiều phiền phức cho Tạ Lê Thần, tiến lên một tay kéo y, tha người đi ra, cũng không đợi gì, trực tiếp kéo ra nhét vào trong xe, khởi động xe rời đi.

Lúc lái xe trở về, Tạ Lê Thần vẫn ở một bên hờn dỗi, Vinh Kính không mắng cũng không hỏi gì, chỉ là suy nghĩ, Tạ Lê Thần vì sao tức giận đến vậy —— y nói Đoàn Dương là cố ý? Bố trí hết?

Chính lúc này, điện thoại di động Tạ Lê Thần reo lên, y cũng phục hồi tinh thần lại, không cam lòng ấn tiếp nghe, chợt nghe đầu kia truyền đến tiếng rống giận dữ của Tào Văn Đức, "Tạ Lê Thần! Anh lại phát điên gì a!"

Tạ Lê Thần tắt máy.

Vinh Kính đột nhiên giảm phanh lại, dừng xe bên ven đường. Anh nắm tay lái, nhìn phía trước khẽ nhíu mày, một lúc lâu, nhẹ giọng nói, "Tôi hiểu rồi."

Tạ Lê Thần gãi gãi đầu, "Sớm biết thế tôi sẽ không nhận đóng, tự đứng bị thằng chết bầm đó lợi dụng."

Vinh Kính quay sang, thấy y uể oải, giơ tay nhẹ nhàng xoa xoa đầu y.

Tạ Lê Thần giương mắt nhìn.

Vinh Kính không giận cũng không lo lắng, trái lại còn cười, "Vừa nãy anh nên trực tiếp nói cho tôi biết chứ, tôi có thể hung hăng tấn hấn một trận, cũng sẽ không có tin tức, tối đa chỉ nói vệ sĩ của anh đánh người."

Tạ Lê Thần nhăn mặt nhíu mày, "Không dần thẳng đó chưa hết giận."

Vinh Kính khởi động xe một lần nữa, điện thoại reo lên, kết nối, đầu kia Tào Văn Đức nén tức giận, "Nói Tạ Lê Thần nghe điện thoại, tên chết tiệt đó dám cúp điện thoại của tôi! Hôm nay hấn ta không cho tôi một lời giải thích tôi không để yên cho hấn ta đâu!""Lần này không phải do y." Vinh Kính giúp Tạ Lê Thần, giải thích với Tào Văn Đức.

Tào Văn Đức nghe Vinh Kính nói như vậy, cũng bình tĩnh lại. Mình cùng với Tạ Lê Thần quen biết nhiều năm, người này đúng là trước đây có chút tùy hứng, còn có chút tính tình đại thiếu gia, bất quá từ khi ở cùng Vinh Kính, anh ấy đã thu liễm nhiều lắm rồi, có đôi khi còn có thể vì người khác suy nghĩ. Tạ Lê Thần tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ đánh người, người khác khiêu khích anh ấy cũng chưa chắc động thủ, lý do duy nhất —— chẳng lẽ là Vinh Kính?

"Xảy ra chuyện gì?" Tào Văn Đức nghiêm túc hỏi Vinh Kính, "Cậu nói cho tôi biết tình hình thực tế, tôi nghĩ biện pháp giải quyết!"

"À..." Vinh Kính suy nghĩ một chút, "Đơn giản mà nói, Đoàn Dương muốn hại tôi."

Tào Văn Đức thoáng chốc đã hiểu, Đoàn Dương tâm thần a, chọc đúng tử huyệt của Tạ Lê Thần không bị đánh mới là lạ, "Tôi hiểu rồi, tôi sẽ xử lý tốt chuyện này, Vinh Kính, cậu giúp tôi trông chừng Lê Thần, mấy ngày nay đừng để anh ấy lộ diện!"

"Tôi biết!" Vinh Kính lái xe về nhà, lúc đi ngang qua siêu thị mua một lượng lớn đồ ăn, chuẩn bị cùng Tạ Lê Thần về nhà bố quan.

Tạ Lê Thần vì sao đánh người? Vinh Kính hoàn toàn hiểu, vì sao Đoàn Dương muốn mời Tạ Lê Thần quay phim, anh cũng hiểu ... Có chút cảm khái, thực sự là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường sao, mình còn không nhạy cảm bằng Tạ Lê Thần.

Mục đích chân chính của Đoàn Dương, căn bản là không phải nói lưu luyến hay không từ bỏ được gì... Nếu quả thật là vấn đề tình cảm, hẳn sẽ không cách nhiều năm như vậy mới đến giải quyết!

Lý do chân chính là, Đoàn Dương gần đây vẫn bị Seven truy sát, đã có chút cùng đường. Hẳn biết anh và Tạ Lê Thần ở cùng nhau, giả vờ mượn cơ hội hợp tác lần này, biểu hiện có chú ý tới anh, cứ như vậy, Seven tất nhiên hạ thủ với anh. Vinh Kính biết Seven lợi hại, thế nhưng anh cũng không phải người tay trái gà không chặt mặc người xâm lược, tất nhiên sẽ phản kháng. Anh cùng với Seven tranh đấu, kết quả cuối cùng chính là một mất một còn. Nếu như mình thắng, như vậy sẽ giúp Đoàn Dương triệt để giải quyết cái nợ. Nếu như mình thua, Kolo cũng sẽ không bỏ qua tên sát thủ kia.

Một chiêu mượn đao giết người hiểm độc a, hẳn thành công đem nguy hiểm đổ lên đầu anh và Tạ Lê Thần! Cái gì khó quên cũ tình với có chủ ý a? Vinh Kính cười nhạo, Đoàn Dương căn bản là ngay cả người từng quen biết cũng đã cùng hợp tác nhiều năm như vậy mà một chút tình nghĩa cũng không niệm... Uống phí mình bấy lâu nay coi hẳn là sinh tử chi giao, buồn cười!

Vinh Kính thở dài thật dài.

Thảo nào Tạ Lê Thần lại đánh người, Đoàn Dương dùng chiêu này quá đê tiện.

Mặt khác, Vinh Kính là thật tâm oán giận Tạ Lê Thần không thông báo, tính tình quá thẳng thắn, vừa nảy nên trực tiếp nói cho mình, anh nhất định sẽ tìm cách phế Đoàn Dương. Chỉ tiếc Tạ Lê Thần sẽ không khom lưng

như vậy ... Bất quá kiểu đường hoàng này cũng là ưu điểm lớn nhất của y, ngay thẳng đối nhân xử thế, khinh bỉ vu dùng kỹ xảo ti tiện, khác một trời một vực với Đoàn Dương. Về đến nhà, Vinh Kính đóng cửa lại, kéo rèm cửa sổ xuống rồi cùng Tạ Lê Thần ngồi trên sô pha.

"Hiện tại không phải lúc uế oải và tức giận." Vinh Kính liên lạc Kolo, kể lại sự tình. Tắt đi video, nhìn Tạ Lê Thần bên cạnh, "Chúng ta nghĩ biện pháp ứng đối, không thể để hẳn đơn giản thực hiện được!"

Tạ Lê Thần nhìn Vinh Kính một hồi, đột nhiên giơ tay kéo anh qua, ôm một cái, "Thỏ thỏ, không quan tâm là Seven hay Eight, nói chung tôi sẽ che chở cho cậu! Tôi tuyệt đối sẽ không phản bội cậu."

Vinh Kính ngốc sững sốt một lát sau mặt đỏ bừng, người này, quá buồn nôn!

Chương 52: Sát thủ điên cuồng

Quả nhiên không ngoài Vinh Kính dự liệu, buổi chiều cùng ngày, bất luận là báo tạp chí hay TV Internet, tin tức Tạ Lê Thần đánh người sản xuất đều náo động.

Cùng lúc có vài chuyên gia học giả lên án Tạ Lê Thần công khai, còn những diễn viên khác yêu cầu nói rõ chân tướng, có phải Tạ Lê Thần chịu thiệt cái gì không. Nói chung không được nửa ngày, toàn bộ truyền thông nổ tung, quần chúng đã lâu không có tin tức gì chấn động cũng bắt đầu hưng phấn. Dưới nhà Tạ Lê Thần vây đầy người, mấy tờ báo lá cải và online lại bắt đầu truyền loạn, có nói là vì tranh giành phụ nữ, có nói là vì tranh giành đàn ông.

Tào Văn Đức bận đến sứt đầu mẻ trán, Tạ Lê Thần lại ở nhà chơi game với rèn luyện thân thể.

Vinh Kính phụ trách làm cơm cho y và ở một bên cùng y luyện công. Xung quanh nhà vệ sĩ dày đặc, cửa sổ, rèm cửa sổ vẫn luôn đóng lại, Vinh Kính

biết giá chỗ này có lối thoát hiểm còn có cửa sau, toàn bộ thiết bị giám sát đều mở, canh phòng nghiêm ngặt đối phương đột kích.

Đoàn Dương mấy ngày nay cũng không nhận phỏng vấn, chỉ trốn tránh, bên ngoài thậm chí đồn thổi y bị thương rất nặng, nghiêm trọng tới mức phải nằm viện.

"Kỳ quái nha." Vinh Kính gõ bàn phím lăm băm.

"Kỳ quái gì?" Tạ Lê Thần đang làm huấn luyện lực hai tay, nghe được Vinh Kính nói thầm, liền hỏi.

"À... Rõ ràng là anh đánh người, thế nhưng rất nhiều người nói giúp cho anh." Vinh Kính chống cằm, "Quả nhiên con người là động vật dễ bị ve ngoài mê hoặc mất lý trí sao!"

"Đó chứng minh nhân phẩm chúng ta tốt hơn nhiều so với thằng Đoàn Dương kia! Cậu phải nói là hiện tại mọi người tin tưởng chân tướng sự thật, không bị truyền thông dắt mũi!" Tạ Lê Thần đứng lên lau mồ hôi, hỏi, "Kolo bên kia có đầu mối không?"

"Không." Vinh Kính lắc đầu, "Seven là tên điên, đối phó gã phải hành sự cẩn thận." Vừa mới dứt lời, chợt nghe điện thoại của mình reo lên.

Lấy điện thoại ra nhìn thoáng qua, Vinh Kính có chút khó hiểu —— không nhận ra số, anh ấn tắt, phỏng chừng là nhầm số.

Điện thoại bàn trong nhà đã rút dây, điện thoại của Tạ Lê Thần cũng tạm thời tắt máy, điện thoại của anh chỉ có Tào Văn Đức, Tạ Tảo Thần và vài người trong tổ chức biết, rất ít ai khác biết.

Bất quá Tào Văn Đức xử lý xong sự tình, hạ lệnh công ty án binh bất động chờ chuyện giảm bớt nhiệt, đưa Tạ Tảo Thần trốn đi. Người trong tổ chức rất ít khi gọi điện thoại, thế nên tất nhiên là gọi nhầm số! Nhưng điện thoại lại một lần nữa chấp nhất reo lên, Tạ Lê Thần vươn qua nhìn, "Ai vậy?"

Vinh Kính lắc đầu, ấn nghe, "Ai đó?"

"Seven."

Người đầu kia điện thoại trả lời rất nhẹ, Vinh Kính bên này nghe cũng thấy không đơn giản — gọi điện thoại tới là Seven?

Vinh Kính ấn loa ngoài, để điện thoại lên trên bàn, làm một thủ thế 7 với Tạ Lê Thần cạnh đó đang hiếu kỳ.

Tạ Lê Thần mở to hai mắt đi qua, không đợi Seven nói, đã ồ ào, "Này, ông anh đừng trúng quỷ kế của Đoàn Dương a, hănh muốn ông anh cùng Vinh Kính cứng đối cứng, còn hănh thì trai cò cắn nhau, ngư ông đắc lợi đó."

"Ha ha."

Đầu kia, Seven nhẹ nhàng cười một tiếng, "Vinh Kính a? Tôi có nghe, rất nhiều người nói cậu là cừ nhất, tôi không ngại đấu với cậu một chút."

Tạ Lê Thần trừng mắt nhìn, hỏi, "Ông anh có phải không bắt được Đoàn Dương thế nên tìm người khác trút giận a? Bằng không tôi giúp ông anh đối phó hănh?"

"Tạ Lê Thần hả..." Seven giống như đang tự hỏi, "Muốn giết Đoàn Dương cũng không khó, thế nhưng như vậy quá hời cho hănh! Tôi muốn làm cho hănh thống khổ đến mức trắng tay, muốn sống không được!"

"Oa, kiếp trước ông anh là phụ nữ a?" Tạ Lê Thần nhin không được lại nói, "Hay là oán phụ bị giam trong lãnh cung mà chết vậy?"

"Ha ha ha..." Seven phá lên cười, "Cậu thật đáng yêu, tôi nhìn ra được, cậu rất coi trọng Vinh Kính."

"Tất nhiên, người của tôi mà... Ai nha." Tạ Lê Thần vừa nói khỏi miệng, bị Vinh Kính hung hăng một cước giẫm.

Tạ Lê Thần xoa chân phiền muộn nhìn Vinh Kính, Vinh Kính liếc mắt hung hăng trừng y, ý bảo còn nói bậy sẽ giẫm chết anh!

"Chúng tôi cũng đã từng như vậy." Seven đột nhiên yếu ớt nói, "Bị cướp đi thứ quan trọng nhất, cảm giác đó hai người hiểu được không? Rất khó chịu"

a."

Vinh Kính và Tạ Lê Thần liếc mắt nhìn nhau, Tạ Lê Thần dùng khẩu hình miệng nói một cụm "ghen ăn tức ở". Vinh Kính dờ khóc dờ cười, người ta là quá bi thảm nên mới biến thái, còn anh là bẩm sinh biến thái!

"Tất cả những gì Đoàn Dương yêu quý, tôi đều phải cướp đi, bất luận bằng phương pháp gì, chỉ cần có thể khiến hãn thống khổ..." Giọng Seven nói vô cùng phù hợp với kiểu biến thái Tạ Lê Thần biết.

"Ông anh trực tiếp đi bắt Đoàn Dương sau đó nổ banh xác nó ra không phải được rồi sao, chẳng đó ngoại trừ bản thân có yêu ai nữa đâu." Tạ Lê Thần thuận miệng nhả một câu.

Seven cũng ngẩn người, giống như đang tự hỏi, một lúc lâu mới nói, "Ừ... Cậu nói cũng có lý."

Tạ Lê Thần trong bụng lăm bằm một câu —— nói nhảm không.

"Bằng không thế này, hai người biết nhược điểm của hãn không?" Seven hỏi, "Nếu như nói ra, có thể dùng để trao đổi."

"Hãn không thích ăn ớt xanh có tính không a?" Vinh Kính đột nhiên hỏi, anh nhớ rõ Đoàn Dương ghét nhất phải ăn đồ có ớt xanh các loại."Tôi cần hai người cung cấp vật sống... Thú cưng cũng được, chỉ cần có thứ cho tôi giết chết, khiến hãn khổ sở." Seven âm trầm nói, "Tốt nhất là người nhà, bạn bè, vợ, chó cưng, mèo cưng đã từng nuôi, hoặc là người có chút ân tình?"

Tạ Lê Thần nhú mày, nhìn Vinh Kính, cũng không có nét hoà nhã gì.

Tạ Lê Thần vươn qua gõ vài chữ trên máy tính bảng của Vinh Kính —— chúng ta cứ dứt khoát làm thịt tên này đi, người như thế sống trên thế giới nguy hại quá!

Vinh Kính cũng gõ bàn phím, "Nhưng thế thì không phải trúng kế Đoàn Dương rồi sao!"

Tạ Lê Thần vươn một ngón tay nhẹ nhàng lắc, ý bảo mình có biện pháp, y nhẹ nhàng ho khan một tiếng, "Ồ, ngài Seven, tôi hỏi ông anh một vấn đề."

"Cứ hỏi." Seven vẫn duy trì lễ độ mà đám biến thái thường có.

"Tô Phương Vân vẫn luôn ở bên Đoàn Dương, cũng là bạn gái hẳn thừa nhận, vì sao ông anh không giết cô ta?" Tạ Lê Thần hiếu kỳ hỏi.

"Đoàn Dương cũng không yêu người phụ nữ đó, một khi cô ta chết, hẳn có thể có càng nhiều tài sản." Seven cười nhạt một tiếng, "Tôi cũng không định hỗ trợ hẳn đâu!"

Lúc này, Vinh Kính đã nhờ Sara xác nhận được vị trí đầu kia điện thoại.

Người gọi điện thoại ở ngay gần tòa nhà của họ... Định vị chính xác hầu như không thể tìm được, bởi vì Sara cho Vinh Kính xem bản đồ vệ tinh tình hình xung quanh đó.

Vinh Kính chuyển máy tính bảng qua cho Tạ Lê Thần nhìn.

Tạ Lê Thần lè lưỡi —— thấy bên ngoài tòa nhà người tấp nập. Phóng viên truyền thông rất nhiều, quần chúng vây xem, còn có chúng fan vì tin tức mà đến, phía ngoài dày đặc phương tiện giao thông, xa hơn đang kẹt xe diện rộng.

Phía dưới hầu như tất cả mọi người cầm trong tay điện thoại, trận này quy mô thật sự là đồ sộ.

Tạ Lê Thần và Vinh Kính đều có chút nhụt chí, Seven xen lẫn trong trong đám người, căn bản tra không được là ai, cho dù tra được cũng không thể đi bắt gã. Tên điên đó nhất định tùy thân mang theo vũ khí nguy hiểm, một khi nổi điên dưới đó, có thể sẽ làm bị thương người vô tội.

"Không bằng thế này." Tạ Lê Thần tiếp tục mặc cả với Seven, "Ông anh thử tìm một tình yêu thật sự cả đời khác xem? Tôi thấy ông anh điều kiện không tệ, nhất định có thể tìm được."

"Không ai bằng anh ấy!" Seven giống như bị kích thích, kích động lên.

"Vậy ông anh không sợ Đoàn Dương cũng muốn diệt trừ tôi và Vinh Kính cho nhanh, lợi dụng ông anh, ông anh lại giúp hẳn? !" Tạ Lê Thần tức giận.

"Tôi chỉ là giết Vinh Kính, không liên quan tới cậu!" Seven lạnh giọng nói, "Giết cậu lại có thể khiến Đoàn Dương vui vẻ."

"Ông anh giết cậu ấy với giết tôi có gì khác nhau chứ? !" Tạ Lê Thần nóng nảy, lời không kịp suy nghĩ, trực tiếp nảy ra.

Lời này khiến Vinh Kính kinh ngạc xoa xoa mặt mũi, cũng không biết vì sao lại như vậy.

Tạ Lê Thần vẫn hồn nhiên chưa phát giác, tiếp tục rống, "Tôi nói cho ông anh biết, cái loại người như Đoàn Dương, chỉ yêu hai thứ, tiền và quyền, ông anh cướp tiền, rồi cướp nốt quyền của hẳn, khiến hẳn chỉ còn hai bàn tay trắng mới là cách trả thù tốt nhất!"...

Điện thoại đầu kia trầm mặc đáng kể, đột nhiên, Seven bùng tỉnh đại ngộ nói, "A! Cách đó không tệ a! Tôi chưa từng nghĩ như vậy."

"Được rồi, còn nữa... Ông anh có biết người nhà họ Tô?" Tạ Lê Thần tiếp tục khách sáo, nghĩ có lối thoát, liền dẫn dụ theo phương hướng đó.

"Không biết." Seven phủ nhận.

Vinh Kính nhìn Tạ Lê Thần, gật đầu với ý —— Seven hẳn là sẽ không nói dối, gã và người nhà họ Tô có thể không có vấn đề gì.

"Còn nữa!" Tạ Lê Thần lại nghĩ tới chuyện nhà ma mà họ vào ở trước đó, ra chủ ý xấu cho Seven, "Ông anh có thể không ngừng tạo khủng bố dọa Đoàn Dương, đồng thời ra tay phá hư mỗi làm ăn của hẳn nữa, sợ đến mức hẳn tâm không yên không thể tập trung tinh thần, mà tôi bên này lại muốn tìm hẳn tính số, có thể từ phương diện mỗi làm ăn làm hẳn suy sụp, thế nào? Bất quá đừng làm bị thương người vô tội a, hẳn rất biến thái, người khác không may hẳn sẽ rất hài lòng!"

Vinh Kính cười thầm, Tạ Lê Thần có đôi khi hành vi rất giống một đứa trẻ con, ngớ ngẩn.

"Chủ ý không tệ!" Seven nghe vậy lại sung sướng, "Quả nhiên mặc cả với người thông minh có thể trúng cả hai mục tiêu... Thật đáng tiếc Vinh Kính, vốn muốn đấu với cậu một hồi, bất quá, người cậu hợp tác rất có khả năng, cứu cậu một mạng."

Tạ Lê Thần bĩu môi, tự nhủ có cần điên cuồng vậy không a?

Vinh Kính nghe đến đó, cũng cười, "Seven."

"Sao?" Seven biểu thị mình đang nghe.

"Anh biết Two không?"

"Đương nhiên biết, hãn chết rồi." Seven trả lời, "Bị một người thần bí giết chết, bảy viên đạn bạc hãn từ trước đến nay tự hào nhất cũng bị lấy đi, cũng bởi vì hãn đã chết, tôi mới từ cái chữ số Eight đáng ghét, lên thành chữ số Seven yêu thích, chỉ tiếc... Hiện tại tôi đã thành Six, khó chịu thật."

"Không phải thằng sẽ lấy được số hạng sao?" Tạ Lê Thần không hiểu.

"Đương nhiên, bất quá đó là khi sát thủ giết chết sát thủ thôi." Seven cười cười, "Còn giết chết Two và Five, không phải sát thủ, chỉ là người thường."

"Một viên trong bảy viên đạn bạc, được đặt dưới gốc cây mai thứ hai ở phía tây phần mộ màu trắng, anh có thể đến tìm." Vinh Kính đột nhiên mở miệng.

"Cái gì?" Seven kinh ngạc, "Cậu..."

"Lý do tôi không muốn đấu với anh là vì không muốn giúp Đoàn Dương diệt trừ một mối họa lớn." Vinh Kính giơ tay lấy điện thoại di động, "Người tránh được một kiếp, là anh chứ không phải tôi." Nói xong, cúp điện thoại.

Tạ Lê Thần há to miệng, nhìn Vinh Kính nhét điện thoại vào túi, "Cậu... Là cậu giết Two?"

"Lừa gã thôi." Vinh Kính thờ ơ trả lời.

"Hừ." Tạ Lê Thần có chút mất hứng.

"Là Two muốn rời khỏi giang hồ, thế nên tìm tôi diễn một tuồng kịch mà thôi." Vinh Kính lại mở miệng. "Có thật không?" Tạ Lê Thần tuy rằng không biết Two kia là ai, bất quá nhân vật đứng thứ hai giới sát thủ tuyệt đối là sự tồn tại cường đại, Vinh Kính quả nhiên quen biết rất nhiều nhân vật lợi hại a.

"Tôi đã cứu anh ta cùng năm người bạn của anh ta, rồi giúp anh ta thu hồi khẩu súng bạc làm tiêu chí, bởi vậy anh ta nói anh ta nợ tôi bảy cái mạng." Vinh Kính đứng lên, "Thế nên anh ta nói cho tôi biết chỗ của bảy viên đạn, nếu như tôi gặp phải ai giải quyết không được, có thể trực tiếp kêu kẻ đó đi lấy một viên đạn trong số đó, anh ta sẽ giết chết kẻ có đạn."

"Oa!" Tạ Lê Thần kinh ngạc, "Vậy, Seven chẳng phải sẽ trở thành mục tiêu của Two?"

"Seven hẳn là sẽ không ngốc đến độ đi lấy viên đạn đó đâu, đạn bạn là thứ lúc Two giết người nhất định để lại, xui xẻo đến cực điểm." Vinh Kính nói, giơ tay xoa xoa đầu Tạ Lê Thần, "Tuy rằng anh biểu hiện đã rất không tệ, bất quá tôi vẫn phải nói... Anh còn non lắm."

Tạ Lê Thần xấu hổ đỏ bừng mặt, là một người mạnh mẽ đã quen chiếm quyền chủ động mà nói, phản kích này của thỏ rục tiếp bắn trúng điểm uy hiếp y, khiến y vô cùng bất mãn!

"Thế nhưng cậu cũng nói, Two đều lui ẩn đã rất nhiều năm, Seven một mực truy kích Đoàn Dương, thủ pháp của Two có thể kém thuần thục trái lại bị Seven giải quyết không?"

"A." Vinh Kính cười nhạo một tiếng, không đồng ý lắc đầu, "Ba người đứng đầu giới sát thủ, đều cũng có ưu thế tuyệt đối!"

"Chắc chắn vậy?"

"Đương nhiên, bởi vì nếu như không phải biết thực lực có chênh lệch tuyệt đối, nhóm người đó, không ai cam tâm xếp phía sau người khác." Vinh

Kính thấy trên máy tính, Sara hồi âm nói, Seven đã rời khỏi phạm vi tòa nhà họ ở.

"Nói như vậy, Seven đi quấy rầy cuộc sống của Đoàn Dương, hơn nữa có vị Two của cậu làm hậu thuẫn, gã phỏng chừng cũng không dám tới tìm chúng ta gây phiền phức..." Nói đến đây, Tạ Lê Thần bất mãn nhìn Vinh Kính, "Thỏ, cậu xấu quá, chắc chắn thì sớm nói cho tôi một chút chứ!"

"Anh chẳng lẽ không muốn tận tay xử lý Đoàn Dương sao?" Vinh Kính hỏi ngược.

Tạ Lê Thần nhướn hai hàng lông mày, tự nhiên là muốn!

"Vậy vừa lúc, chúng ta không để phòng phối hợp với Seven, tiện thể điều tra nguồn gốc Tô Phương Vân. Đám người nhà họ Tô nếu như không thuê Seven, thì ai thuê nữa? !" Vinh Kính gác chân, "Sở dĩ Đoàn Dương làm chúng ta liên lụy vào chuyện này, phỏng chừng là bởi vì hắn cũng không thấy rõ kẻ thù, nên rất lo lắng."

"Ừ!" Tạ Lê Thần giơ tay nắm vai Vinh Kính, "Cậu nói chúng ta như vậy có tính là trời sinh một đôi không?"

Vinh Kính néo lấy mu bàn tay y như nắm một con gián vung ra, "Anh còn non lắm!"

Tạ Lê Thần then quá thành giận, phóng tới, "Tôi sẽ cho cậu thấy mặt già dặn của tôi... Ai nha."

Vinh Kính một cước đạp Tạ Lê Thần xuống dưới, mới phát hiện lực chân hình như hơi mạnh, Tạ Lê Thần quỳ rạp trên mặt đất bất động. Dùng đầu ngón chân chọc chọc lưng Tạ Lê Thần nằm úp sấp, Vinh Kính hỏi, "Này, còn sống không?"

Tạ Lê Thần một lúc lâu, mới thở dài thật dài, ôm lấy cái gối ôm rớt xuống mặt đất, lẩm bẩm, "Như vậy sau này cũng không phải cách a, kế hoạch tác chiến không thể thực hiện được, phải đánh thẳng vào phủ Hoàng Long giải quyết dứt khoát mới được." (phủ Hoàng Long: đô thành nước Kim thời

xưa, nay là huyện Nông An, tỉnh Cát Lâm, Trung Quốc. Sau dùng để chỉ sự hiểm yếu của địch)

Vinh Kính nghe không rõ y nói cái gì, tự nhủ không phải bị đập hư mắt rồi chứ?

Cũng không chờ anh hiểu, Tạ Lê Thần đã "soạt" một tiếng đứng lên, chạy đến bên máy tập luyện thêm một giờ.

"Anh không phải định tắm sao?"

"Ra thêm chút mồ hôi đã!" Tạ Lê Thần đạp xe tập không phục nói.

"VẬY anh không tắm thì tôi tắm trước." Vinh Kính cầm lấy khăn đi vào phòng tắm, Tạ Lê Thần thấy cửa phòng tắm "thịch" một tiếng đóng lại, ào ào tiếng nước chảy truyền đến. Y hơi nheo lại mắt, nghĩ ra một quỷ kế rồi!

Chương 53: Kẻ điên tranh đấu

"Đàn ông phải chiến đấu!"

Tạ Lê Thần không có ấn tượng cũng không có hảo cảm gì lắm với cha mình, bất quá nhớ rõ một câu đó mà ông luôn nói, đàn ông mà không dám chiến đấu không phải đàn ông tốt, đàn ông trốn chiến đấu là kẻ vô dụng.

Trong từ điển của Tạ Lê Thần không có hai chữ thất bại, càng không có khả năng cả đời để bị đàn áp. Vinh Kính rõ ràng không cao bằng mình, tiền kiếm được không nhiều bằng mình, thể trọng cũng không nặng bằng mình, dựa vào cái gì mà mình luôn luôn bị cậu ấy bắt nạt?

Vì vậy, Tạ Lê Thần làm một chuyện to gan, y cầm camera, mở cửa phòng tắm, nhắm ngay Vinh Kính...

Chỉ là, trong nháy mắt mở cửa, Tạ Lê Thần chán nản phát hiện, Vinh Kính vẫn quấn một khối khăn mặt đáng chết!

"Anh đang làm gì vậy?" Vinh Kính cầm một cái bàn chải dài đang kỳ lưng, không hiểu nhìn Tạ Lê Thần.

"Ờ..." Tạ Lê Thần vẫn giơ camera.

"Đi ra ngoài đi ra ngoài." Vinh Kính lại đổ sữa tắm lên người, "Lát camera bị ướt bây giờ."

"Thỏ?" Tạ Lê Thần không hiểu, "Tôi chụp cậu cậu không tức giận?"

Vinh Kính trừng mắt nhìn, nghiêng đầu, "Tức giận cái gì? Quen bị chụp rồi."

"Cái gì? !" Tạ Lê Thần nổi trận lôi đình, "Còn ai từng chụp cậu?"

"Rất nhiều người a." Vinh Kính thờ ơ nói, "Trước đây trong trại huấn luyện, tôi cứ tắm là một đồng người vây chụp."

Tạ Lê Thần hít sâu một hơi, "Cậu không tấn bọn họ?"

Vinh Kính bọt đầy người, "Ban đầu có đánh, sau đó thành quen, mặc kệ luôn!"

"Thỏ, cậu không thể như vậy a!" Tạ Lê Thần thành khẩn nói, đi tới, liếc cái khăn Vinh Kính quấn bên hông, "Cậu như vậy có thể tắm sao? Cởi khăn ra đi!" Vinh Kính hí mắt nhìn y một hồi, hơi uy hiếp hỏi, "Anh vào làm gì, muốn cùng tắm sao, hả?"

"Tôi..." Tạ Lê Thần nói chưa thành lời, đột nhiên chợt nghe tiếng cảnh báo "bip bip" vang lên.

Vinh Kính cau mày, máy cảnh báo đó anh gắn trên mặt đất gara kho và cửa sau, hơn nữa là cảnh báo phân biệt hung khí, tất nhiên đã phát hiện vật hình dáng nguy hiểm cùng loại với súng hay là đao gì rồi!

Vinh Kính đá Tạ Lê Thần, "Mau đi xem chuyện gì xảy ra!"

"A? Ừ!" Tạ Lê Thần nhanh chóng chạy ra bên ngoài.

Thấy máy theo dõi trên biểu hiện có 4-5 người mặc đồ đen tiến vào thang máy.

Vinh Kính cũng cấp tốc tẩy rửa sạch sẽ bột trên người khoác thêm quần áo chạy đến, thấy đám người đồ đen kia hình dáng đều đường hoàng, cũng không giống như sát thủ mà như là nhân viên cảnh sát được đặc huấn, máy theo dõi từ trên ngực bọn họ phân ra bao súng và khẩu súng bên trong.

"Có bao súng..." Vinh Kính vuốt cằm, "Là cảnh sát?"

Anh gọi video cho Kolo, hỏi có cảnh sát tới nơi này hay không?

Kolo nói cần xác định một chút, nói Vinh Kính trước tiên không nên mở cửa.

Nhưng lúc này, chuông cửa đã vang lên, có người nói qua cửa, "Ngài Tạ Lê Thần sao? Chúng tôi là cảnh sát, có một số việc nhờ ngài giúp điều tra."

Vinh Kính nhìn máy theo dõi ở cửa, nói với Tạ Lê Thần, "Không giống cảnh sát bình thường a."

"Tôi cũng thấy thế, âu phục giày da." Tạ Lê Thần nhún vai, "Cậu đoán có thể là FBI các loại hay không?"

Vinh Kính lần thứ hai khinh bỉ sức tưởng tượng của Tạ Lê Thần, tiếp tục chờ Kolo bên kia kiểm tra đối chiếu sự thật.

Tạ Lê Thần nhìn Vinh Kính, "Không mở cửa?"

Lúc này, chuông cửa bên ngoài vẫn còn tiếp tục.

Vinh Kính lắc đầu, "Anh có quyền nghi ngờ đối phương là phóng viên, bởi vì trước đó đã có phóng viên giả mạo cảnh sát đòi mở cửa, nếu như quả thật là nghĩ sai, vậy anh biểu thị áy náy, nhưng anh không phải cố ý."

Tạ Lê Thần khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, thỏ này quả nhiên kinh nghiệm phong phú!

Chuông cửa reo rất lâu rốt cuộc cũng ngừng, Kolo bên kia cũng nhận được tin tức, đúng thật là có mấy người cảnh sát đến tìm Tạ Lê Thần, bất quá bọn họ cũng không phải là cảnh sát địa phương, mà là "cảnh sát đặc nhiệm".

"Cái gì đặc nhiệm?" Vinh Kính không hiểu.

"Đối phương là cảnh sát đặc nhiệm bí mật chuyên truy lùng sát thủ chuyên nghiệp." Kolo nói, "Cũng gần với công việc cảnh sát bí mật cậu trước đây đã làm, phỏng chừng là nhận được tin tức, đến đối phó với Seven!"

"À..." Vinh Kính gật đầu, Tạ Lê Thần thấy trên màn hình máy theo dõi, mấy người cảnh sát thẳng tắp đứng ở cửa đợi, cũng không đi.

Vinh Kính xác định bọn họ thân phận tin tức Kolo, tự gật đầu khép lại máy tính bảng, lấy máy sấy tóc.

Khoảng 15 phút sau, chuông cửa lại một lần nữa vang lên, đối phương lập lại những lời vừa nãy. Vinh Kính đứng lên, đi qua mở cửa.

Cửa cảnh sát lập tức đưa ra giấy chứng nhận, "Chúng tôi muốn tìm Tạ Lê Thần."

"Các anh tháo súng được chứ?" Vinh Kính hỏi.

Mấy người cảnh sát liếc mắt nhìn nhau, trong đó một người giống như là thủ lĩnh, hất tháo súng xuống đặt bên giá giày, Vinh Kính gật đầu, cho hắn đi vào, mấy người khác cũng đều lần lượt tiến vào... Cảnh báo ở cửa được giải trừ.

Cảnh sát dẫn đầu nhin không được tán thán, "Thiết bị an ninh rất đầy đủ a."

Vinh Kính cười, "Các anh muốn tìm Tạ Lê Thần giúp tình huống gì? Đây là phối hợp điều tra hay có tính chất khác?"

Đối phương rất bất đắc dĩ cười cười, "Chúng tôi chỉ là tới hỏi một vài đầu mối mà thôi, sẽ không gây nguy hiểm cho bản thân ngài Tạ, bất quá chúng tôi muốn bắt một kẻ hung bạo cực ác, ngài Tạ có thể gặp nguy hiểm, thế nên nếu như hai người phối hợp với chúng tôi hành động, sẽ rất tốt."

"Hành động gì?" Tạ Lê Thần hỏi.

"Hành động truy bắt."

Vinh Kính và Tạ Lê Thần liếc mắt nhìn nhau, đồng thanh, "Bắt ai?"

Mấy người cảnh viên ngồi xuống đối diện nhóm Vinh Kính, người dẫn đầu tự giới thiệu, "Tôi là Đăng Thành, chúng tôi thuộc đội cơ mật, có một số việc không thể nói nhiều. Ngày đó ở nhà hàng xảy ra tập kích, hai người biết là ai không?"

Tạ Lê Thần và Vinh Kính ăn ý cùng nhau lắc đầu.

"Thực sự không biết?" Đăng Thành cười cười, "Quá khứ của cậu Vinh trước đây chúng tôi cũng có biết một ít, đương nhiên, hồ sơ lúc cậu mười sáu tuổi có tính chất bí mật, chúng tôi cũng không thể tra cứu, thế nhưng cậu mấy ngày hôm trước đi qua quán bar ngầm phải không?"

Vinh Kính gật đầu.

"Vậy cậu còn không biết tập kích hai người là ai?"

Vinh Kính cười cười, lắc đầu, "Với kinh nghiệm của tôi, kỳ thực đối phương muốn tập kích Đoàn Dương, hoặc chỉ đang khiêu khích."

"Ha ha, tôi cũng tán thành phán đoán của cậu." Đăng Thành cũng không vòng vo, nói cho Vinh Kính, "Nói như thế, kẻ chú ý đến hai người chính là Seven trước đây, cũng là Six của hiện tại."

Vinh Kính như trước mỉm cười, "Cầu thủ bóng đá sao?"

Đăng Thành nhú mày, "Khỏi phải giả ngốc, hai người rất nguy hiểm."

"Tôi muốn hỏi một chút." Tạ Lê Thần ngắt lời hẳn, "Anh tìm Đoàn Dương chưa?"

"Rồi, ngài Đoàn Dương cung cấp một lượng tin tức hữu dụng, giúp chúng tôi tiến thêm một bước xác định được thân phận Seven!"

Vinh Kính và Tạ Lê Thần đều sinh nghi, Đoàn Dương đến tột cùng đang làm cái quái gì? Sao mà cả cảnh sát cũng dùng tới ...

"Chúng tôi tuyệt đối có lý do tin tưởng mục tiêu tập kích kế tiếp của Seven chính là ngài Tạ Lê Thần, cho nên muốn đến bảo hộ đồng thời yêu cầu hai

người phối hợp." "Mục tiêu kế tiếp của Seven là Tạ Lê Thần? Có chứng cứ không?"

"Ân oán giữa Seven và ngài Đoàn Dương, chúng tôi thông qua nhiều đường cũng biết một ít!" Đặng Thành rất chắc chắn nói, "Ngài Tạ là Đoàn Dương diễn viên của bộ phim tiếp theo, vụ scandal hôm nay lại huyên náo sôi sùng sục, Seven sẽ rất hài lòng giết chết anh, để khơi mào càng nhiều chuyện."

Vinh Kính và Tạ Lê Thần ngồi nghe mà mây mù dày đặc, hai chuyện này trước sau liên quan gì sao?

"Tôi biết là nghe rất hoang đường." Đặng Thành bất đắc dĩ nói, "Thế nhưng tôi muốn nói cho hai người, tôi truy lùng Seven đã gần 7 năm, tôi hiểu gã hơn so với bất luận kẻ nào. Gã là tên điên, có đôi khi anh dự liệu gã sẽ làm như thế này, trên lý luận gã cũng có thể làm như thế, thế nhưng gã lại hết lần này tới lần khác làm khác đi!"

"Vậy cụ thể anh muốn chúng tôi phối hợp thế nào?" Tạ Lê Thần hỏi thăm.

"Để chúng tôi hai bảo vệ anh cả 24 giờ."

"Không được." Tạ Lê Thần nhú mày lắc đầu, y mặc kệ đó!

Vinh Kính suy nghĩ tình huống thực tế, Đặng Thành nói sẵn có một chút dã động Vinh Kính, bởi vì tập tính của Seven được miêu tả vô cùng rõ ràng! Gã đúng thật là tên điên, tự anh biết, Seven đã có hơn mười lần cơ hội có thể giết chết Đoàn Dương, nhưng gã vẫn không động thủ, chỉ liều mạng giết người bên cạnh Đoàn Dương, khiến cho Đoàn Dương y như một hung thần... Bản thân gã cũng rất mâu thuẫn.

Tạ Lê Thần thấy Vinh Kính nói thầm một mình, biết anh lo lắng cho mình, bèn nói, "Tôi nghĩ, các anh bảo vệ tôi, trái lại sẽ làm Seven càng có hứng thú tới giết tôi."

Đặng Thành sửng sốt, lúc này ngay cả Vinh Kính cũng không hiểu, nhìn Tạ Lê Thần.

"Loại tâm tính này kỳ thực rất dễ lý giải a." Tạ Lê Thần mỉm cười, "Giống như mèo vờn chuột vậy, then chốt không phải bắt được hay giết chết, mà là muốn cho đối phương thấy sợ hãi, không đường nào đào thoát hoảng sợ không chịu nổi. Đương Đoàn Dương đem hết tất cả thủ đoạn cũng không thể dao động Seven, tức là chứng tỏ hẳn đã không thể chiến thắng Seven. Đoàn Dương càng hết cách, lại càng sợ, càng cảm thấy tồn vong sinh tử nằm trong tay Seven. Như vậy càng thú vị so với giết chết hay chọc thủng quỹ kế của gã, không phải sao?"

Vinh Kính nghe xong khẽ nhíu mày, có chút lo lắng thay Tạ Lê Thần, lời này nói cho Đằng Thành không biết sẽ có hậu quả gì.

Quả nhiên, thấy sắc mặt Đằng Thành hơi đổi đổi, lại trên dưới quan sát Tạ Lê Thần một phen, cười nói, "Ngài Tạ, rất có tiềm chất trở thành một tội phạm a."

"Ha ha, không liên quan tiềm chất với không tiềm chất!" Tạ Lê Thần nhún vai, "Tôi bất quá là bởi vì thường tiếp xúc với những vai diễn cổ quái, nghiền ngẫm tính cách biến thái khá là nhiều, thế nên phát triển cảm xúc mà thôi."

"Nghiên ngẫm vai a..." Đằng Thành có chút suy nghĩ gật đầu, hỏi, "Vậy ý hai vị là?"

Vinh Kính lắc đầu, "Chúng tôi không muốn các anh bảo vệ, bởi vì chúng tôi có thể tự bảo vệ mình. Còn các anh có âm thầm bảo vệ hay không, tôi cũng không xen vào." Đằng Thành gật đầu, biểu thị đã hiểu, lại hỏi hai người có liên lạc với Seven không, hay là có cơ hội tiếp xúc không.

Nhưng Vinh Kính và Tạ Lê Thần đều không muốn nói thêm nữa, cảm thấy mấy người cảnh sát này, có chút hảo tâm làm chuyện xấu, nhưng lại nhắc nhở hai người.

Vinh Kính và Tạ Lê Thần đều luôn nghĩ Seven muốn giết Vinh Kính, lần này Seven đáp ứng hợp tác rồi, hai người giải trừ một ít cảnh giác, Tạ Lê Thần càng hoàn toàn không có mình ý thức cảnh giác cho mình.

Nhưng Đăng Thành nói như vậy, Vinh Kính thực sự âm thầm lau mồ hôi lạnh, nguy hiểm thật suýt thì cho đối phương cơ hội.

Đám Đăng Thành đi rồi, Vinh Kính chú ý ánh mắt hắn ta nhìn Tạ Lê Thần có chút quái, anh cũng từng là cảnh sát, bởi vậy hiểu hàm nghĩa ánh mắt loại này. Thiên phú của Tạ Lê Thần trực tiếp dẫn đến tính cách bất minh, Đăng Thành rất dễ nghĩ y trở thành kẻ phạm tội mà đối đãi.

Tạ Lê Thần thấy Vinh Kính phụng phịu mặt ủ mày chau, cười nói, "Thỏ, đừng để tâm như vậy, mấy người cảnh sát đó cũng chỉ là nói một chút vậy thôi."

"Thế nên chúng ta phải thử một lần!" Vinh Kính nói, đến phòng chứa đồ tìm một ma-nơ-canh nhựa dùng để trưng quần áo đi ra, với Tạ Lê Thần nói, "Cố gắng biến nó trở nên giống anh đi."

"Nó đâu có đẹp trai bằng tôi." Tạ Lê Thần bất mãn, Vinh Kính liếc mắt trừng y, "Nói anh làm thì làm đi!"

Tạ Lê Thần thê thê thảm thảm chạy đi lẩn qua lẩn lại con ma-nơ-canh, trong lòng chua xót khổ sở a —— mình từ nhỏ đến lớn có sợ ai, sao mà con thỏ đó nói gì nghe nấy vậy? Báo ứng a!

Cùng lúc đó, Vinh Kính lục tung tìm ra kính viễn vọng bội số lớn, đặt ở một vị trí không gây chú ý, bắt đầu tìm kiếm điểm bắn tia xung quanh, lại đặt một cái bàn phía sau kính viễn vọng, trên đó để một cái rương lớn màu đen, mở ra, bên trong một trận.

Tạ Lê Thần nhìn lại, thấy trên bàn có gì đó, phủ một lớp vải đen.

"Đây là gì?" Y định giơ tay vạch tấm vải xem, Vinh Kính không cho, bắt y tiếp tục đi dẫn vật con ma-nơ-canh.

Chờ Tạ Lê Thần làm xong, Vinh Kính nghĩ thật đúng là rất giống, trời cũng đã tối.

Vinh Kính yêu cầu Tạ Lê Thần, cả đêm cũng không được để lộ mình từ cửa sổ, cũng có nghĩa, Tạ Lê Thần bước đi phải khom lưng, đại bộ phận thời

gian chỉ nằm trên sô pha.

Khoảng 10h tối, Vinh Kính vẫn luôn trốn ở sau kính viễn vọng nhìn tình hình bên ngoài.

Tạ Lê Thần nằm úp sấp trên sô pha quan sát hành vi của anh, thật giống một con thỏ im lặng.

Chính lúc này, Vinh Kính đột nhiên vẫy tay với y, ý bảo y quỳ rạp trên mặt đất, đẩy con ma-nơ-canh đã hóa trang đến bên cửa sổ, giả bộ đang quan sát phóng viên dưới lầu.

Lúc này, trong phòng không có đèn, Tạ Lê Thần dựa theo yêu cầu Vinh Kính làm, rồi cẩn thận mở rèm cửa sổ một chút.

Ngay trong nháy mắt con ma-nơ-canh vừa đến bên cửa sổ, "thịch" một tiếng.

Tạ Lê Thần theo bản năng trốn tra sau tường, Vinh Kính cau mày."Bộp" một tiếng, đầu con ma-nơ-canh rớt xuống mặt đất, lăn đến bên chân Tạ Lê Thần, trên đó có một lỗ thủng lớn cực kỳ đáng sợ!

Tạ Lê Thần vỗ ngực, "Má ơi, một súng bay đầu a." Nói rồi, y đến bên Vinh Kính nhìn xa xa, thấy trên nóc nhà cao tầng có một người giơ súng, áo khoác cùng vóc người vừa nhìn đã biết —— Seven!

Tòa nhà cao tầng kia thực sự vô cùng xa, Vinh Kính hồi đó chọn ở chỗ này, là bởi vì hầu như không có điểm tập kích.

Đương nhiên, đối với người thường mà nói, bắn đạn ra xa 1 km thì tuyệt đối là không có khả năng, nhưng Seven là tay súng thiện xạ nhất nhì thế giới, nếu là hắn, có thể.

"Thằng kia thực sự biến thái a!" Tạ Lê Thần nói với Vinh Kính.

"Cho nên đối phó với gã phải lấy bạo chế bạo, có qua có lại!" Nói, Vinh Kính tới phía sau giá kính, xốc lên lớp vải đen, phía dưới là một khẩu súng ngắm đã lắp ráp xong cực chất.

"Thỏ, khẩu súng này khủng quá!"

"Đừng đứng lên!" Vinh Kính thấy Tạ Lê Thần hưng phấn, nhanh chóng nhắc nhở.

Tạ Lê Thần không thể làm gì khác hơn là ngồi chồm hổm bò qua, bắt quả con thỏ hình như rất quan tâm mình a!

Vinh Kính giơ súng lên, thấy Seven đứng trên nóc nhà nhìn về phía này, Tạ Lê Thần nhắc nhở, "Hắn là gã sẽ gọi điện thoại đến."

"Gọi điện thoại?" Vinh Kính không hiểu.

"Ừ!" Tạ Lê Thần giảo hoạt cười, "Nhất định sẽ làm!"

Quả nhiên, điện thoại thực sự reo.

Tạ Lê Thần đi qua cầm điện thoại đến cho Vinh Kính nghe.

"Alo..." Giọng Vinh Kính lạnh băng.

"Chặc chặc chặc." Đầu kia truyền đến tiếng cười đắc ý của Seven, "Có thích sự bất ngờ tôi tặng cho cậu không?"

Vinh Kính nhếch nhếch khóe miệng, nhắm bắn.

Tạ Lê Thần lấy điện thoại qua, nói với đầu kia, "Chặc chặc chặc, có qua có lại thôi!"

Seven nghe được giọng Tạ Lê Thần thì sửng sốt, mình rõ ràng đã bắn trúng mà? Cùng lúc đó, Vinh Kính đã ấn cò súng.

Chợt nghe "chú" một tiếng.

Tạ Lê Thần xuyên qua kính viễn vọng bội số lớn, thấy Seven ngửa ra sau, phiến kính nhắm bắn gác trên mũi bay lên.

Tạ Lê Thần giật mình, "Thỏ, cậu bắn chết gã không phải tặng cho Đoàn Dương một món quà lớn sao?"

"Còn chưa chết, chỉ lưu một ký hiệu cho gã mà thôi." Vinh Kính lấy điện thoại, "Lần sau anh không may mắn như vậy đâu."

"A... A..." Seven điều chỉnh hô hấp, thấu kính gắn cạnh mũi bị vỡ, mảnh thủy tinh làm mặt gã bị thương, hiện tại máu đầy mặt, cười nhạt, "Quả nhiên lợi hại, tôi còn tưởng rằng có thể cho hai người một sự bất ngờ."

Vinh Kính và Tạ Lê Thần liếc mắt nhìn nhau, đúng là phải cảm ơn Đảng Thành nhắc nhở.

"Nếu như không có Đoàn Dương, Vinh Kính, tôi nhất định phải đấu với cậu một hồi." Seven nghiêm túc nói. "Một chọi một gì gì đó sau này rồi tính, đi tìm bạn cũ của mày đi, nếu còn không mau rời đi, thì mày phải vượt ngục trước rồi báo được thù đó." Tạ Lê Thần vươn qua xen miệng.

Vinh Kính lấy kính viễn vọng qua xem, quả nhiên, thấy xe của bọn Đảng Thành dừng ở phía dưới tòa nhà chỗ Seven, đã xuống xe lên lầu, Seven xoay người rời đi.

"Ai nha, bị bắt đó!" Tạ Lê Thần nhăn mặt nhíu mày.

"Gã muốn giết anh, bị bắt không tốt sao?" Vinh Kính hỏi ngược.

"Tại thấy hơi cho thằng Đoàn Dương kia!" Tạ Lê Thần bất bình, "Nhưng mà thỏ, phát súng vừa nãy của cậu quá đỉnh! Cho tôi xem với!"

Vinh Kính ngồi xuống trên bàn, gọi Tạ Lê Thần leo lên, dạy y dùng súng ngắm như thế nào.

"Hay quá, hoàn toàn không giống với súng giả."

"Loại đạn này là đạn xuyên thép." Vinh Kính nói, chỉ chỉ một lỗ hổng trên tường phía sau, "Bay xa 1 km, bay đầu rồi còn để lại một lỗ to trên tường, lợi hại không?"

Tạ Lê Thần nhìn con ma-nơ-canh bị đập nát, đột nhiên phát ngốc.

"Sao vậy?" Vinh Kính bùng bùng tay trước mắt y, "Sợ đến choáng váng rồi?"

Tạ Lê Thần lắc đầu, "Thỏ, đàn ông phải chiến đấu, nhưng mà tôi hiện tại là được bảo vệ!"

Vinh Kính không đồng ý, "Thân phận của anh vốn là Black Crow, tôi mới là White Crow! Phải biết vận dụng sở trường của chính mình!" Nói xong, bò lên trên giường đắp chăn ngủ, "Không còn sớm nữa, ngủ đi, ngày mai phỏng chừng còn phải nháo loạn."

Tạ Lê Thần ngơ ngác ngồi ở đó suy nghĩ lời Vinh Kính nói... Vận dụng sở trường của chính mình?

Qua một lúc lâu, Tạ Lê Thần đột nhiên nói, "Giọng tôi thế nào?"

Vinh Kính kinh ngạc nhảy dựng, "Anh..."

Bởi vì giọng Tạ Lê Thần nói là của Đoàn Dương, khiến Vinh Kính bị dọa toát mồ hôi lạnh.

"Ấy... Kỹ thuật họng mà thôi, mô phỏng giọng nói!" Tạ Lê Thần nhanh chóng giải thích, Vinh Kính mới không có kích động móc súng, để chắc chắn, anh đi qua hung hăng néo cằm Tạ Lê Thần. Xác định là da thật rồi, Vinh Kính hỏi, "Anh muốn làm gì?"

"Đoàn Dương chưa chắc lần nào cũng đều có thể nắm đằng chuôi, hã có thể ngằm trở trò thì sao chúng ta không thể?" Tạ Lê Thần cười cười, tìm ra một cái điện thoại di động dự bị, ấn gọi số của Seven.

Seven tiếp nghe, có thể thấy được, bọn Đẳng Thành quả nhiên không bắt được gã.

"Ai đó?"

"Người tình cũ đây."

...

Đầu kia điện thoại trầm mặc, một lúc lâu, Seven mỉm cười hỏi, "Mày nói cái gì?"

"Ha ha, mà làm mãi mà không thấy mệt sao? Tao đã nói mà chết cũng không đấu lại tao." Tạ Lê Thần mô phỏng giọng và cử chỉ Đoàn Dương quả thực giống như đúc, Vinh Kính ôm gối mở lớn mắt nhìn.

"Mày làm sao biết số của tao?"

"Buổi chiều ngày mai 3 giờ, tao chờ mày ở bến tàu, nếu mày sợ có thể không đến." Nói xong, không đợi Seven hỏi rõ, cúp điện thoại. "Anh hẹn gã đến bến tàu làm gì vậy?" Vinh Kính không hiểu.

Tạ Lê Thần cười hắc hắc, "Ai nói muốn gặp gã chứ?" Nói rồi, y lại gọi cho Đăng Thành, dùng giọng Đoàn Dương nói cho hắn ta, buổi chiều ngày mai, Seven có khả năng sẽ xuất hiện ở bến tàu.

Chương 54: Chân chính tranh đấu

"Anh dẫn cả Seven lẫn nhóm cảnh sát tới cảng, định làm gì?" Vinh Kính cảm thấy hứng thú hỏi Tạ Lê Thần.

"Dẫn cả Đoàn Dương tới nữa, tìm cách để cho bọn họ chiến nhau." Tạ Lê Thần trả lời.

"Thế nhưng Seven không có hứng thú với việc giết Đoàn Dương!" Vinh Kính kéo thảm lông dê chèn trên sofa dưới thân ngồi xuống, hăng hái nghe Tạ Lê Thần nói bước tiếp theo của kế hoạch.

"Từ trước tới nay." Tạ Lê Thần ngồi xuống bên cạnh Vinh Kính, "Đoàn Dương vô cùng rành phỏng đoán tâm tư của Seven, nhưng chưa từng chính diện xung đột với gã, nói cách khác, không thể khiến gã tìm được một tia khoái cảm báo thù trong khi trực tiếp đối kháng với hắn."

Vinh Kính nghe thấy có lý, gật đầu, "Tiếp tục."

"Seven người này, phỏng chừng rất được anh trai gã sủng ái, thế nên tính ỷ lại của gã vô cùng lớn." Tạ Lê Thần so sánh cho Vinh Kính, "Trước kia gã trao toàn bộ tình cảm cho đại ca mình, một khi mất đi, liền nghĩ không có nơi dựa vào, vì vậy gã tìm cho mình một thú vui mà sống!"

Vinh Kính hai tay chống cằm, "Thú vui?"

"Người như thế, đều giống nhau là yêu tới sống, cũng hận tới chết!" Tạ Lê Thần tiến thêm một bước phân tích cho Vinh Kính, "Nói đúng ra, gã không phải kẻ lường lự, vĩnh viễn chỉ đam mê người duy nhất trong nhận thức chuẩn của gã! Bất luận loại tình cảm gì, gã đều chỉ đam mê thứ tốt nhất. Gã yêu nhất là anh trai mình, hiện tại anh trai đã chết, gã lại không có khả năng thay lòng đổi dạ đi yêu người khác, thế nên gã muốn tìm kẻ mình hận nhất, chuyển giao sự ỷ lại đó, tiếp tục sinh sống!"

"Ý anh nói, gã rất hận Đoàn Dương, nhưng tình hình hiện tại là, gã có thể sống sót toàn bộ dựa trên nỗi hận thù với Đoàn Dương, nếu như giết Đoàn Dương rồi, lý do gã sống cũng mất đi, có phải không?" Vinh Kính hiểu ý Tạ Lê Thần, "Nói như vậy trước khi gã tìm được nơi ký thác tình cảm kế tiếp sẽ không muốn giết chết Đoàn Dương?"

"Ừ!" Tạ Lê Thần gật đầu, "Chính là như thế!"

Vinh Kính suy nghĩ một chút, thấy rất có lý, tán thưởng nhìn Tạ Lê Thần, "Kolo nói anh có thể tự hiểu các kiểu tâm lý con người, sau đó mô phỏng tính cách của họ suy xét phán đoán, là thật sao!"

Tạ Lê Thần hơi sửng sốt, "Ông ta có nói như vậy?"

"Ừ!" Vinh Kính gật đầu, "Vậy hiện tại anh định khích tướng Đoàn Dương và Seven đấu nhau, là cách nghĩ kiểu gì?"

Tạ Lê Thần nhìn Vinh Kính một hồi, cũng không có tiếp tục chủ đề, mà hỏi, "Vậy cậu có nghĩ, nếu như tôi có thể mô phỏng tính cách Seven hoàn hảo, có một ngày cũng sẽ biến thành Seven?"

Vinh Kính gãi gãi đầu, "Vì sao?"

"Vì sao gì cơ?" Tạ Lê Thần hỏi ngược.

"Tôi hỏi anh sao phải biến thành Seven?" Vinh Kính không hiểu. "Ví dụ như tôi muốn làm chuyện xấu chẳng hạn." Tạ Lê Thần chọc chọc Vinh

Kính, "Tôi có thể mô phỏng thành cảnh sát lúc truy bắt tội phạm, đương nhiên cũng có thể mô phỏng thành tội phạm khi làm chuyện xấu!"

"Đó là vấn đề của bản thân anh nên đừng có oan uổng Seven được không." Vinh Kính nheo lại mắt, nâng tay vỗ ót Tạ Lê Thần một cái.

"Á..." Tạ Lê Thần xoa đầu nhìn Vinh Kính, "Sao lại đánh tôi?"

"Cách anh suy nghĩ cũng giống như hung thủ dùng dao giết người lại trách người bán dao vậy, không có lý!" Vinh Kính hiển nhiên không ủng hộ với cách nghĩ của Tạ Lê Thần, "Tất cả hành vi mô phỏng của anh đều bắt nguồn từ ý đồ của bản thân anh! Còn anh muốn làm việc tốt hay chuyện xấu, đó mới là là quan trọng nhất! Giống như tốc độ tay đua xe có được là nhờ năng lực, nhưng bọn họ sẽ không tăng tốc trên đường chung, bởi vì như thế có thể gây nguy hiểm cho tính mạng người khác! Cũng giống với đấu thủ quyền anh thì năm đấm là hung khí, thế nhưng rất nhiều đấu thủ quyền anh lúc đánh nhau với người thường thì không dùng năm đấm, cảnh sát có súng nhưng sẽ không giết người, bản chất khác biệt là ở chỗ đó." Vinh Kính nói, chọc chọc ngực Tạ Lê Thần, "Anh là người tốt, anh thẳng, còn anh là người xấu, không thể trách năng lực, trách chính anh ấy!"

Tạ Lê Thần nghe Vinh Kính dùng ngữ tốc đều đều máy móc như cũ của mình nói hết nguyên đoạn dài, trong lòng giống như có cái gì đột nhiên thả lỏng, nghiêng đầu ... , "Đúng nhỉ."

"Nói tiếp." Vinh Kính khoát khoát tay, trở lại vấn đề vừa thảo luận, "Kế hoạch của anh."

"À..." Tạ Lê Thần thu hồi tâm tư, tiếp tục, "Đơn giản mà nói, tôi nghĩ Đoàn Dương chắc chắn đã di dời mặt tình cảm nào đó, mê hoặc Seven!"

"Có ý gì?" Vinh Kính không hiểu.

"Cậu có nhớ trước có nói, Seven chí ít có không dưới mười lần cơ hội có thể giết chết Đoàn Dương không?" Tạ Lê Thần hỏi.

"Ừ." Vinh Kính gật đầu.

"Đoàn Dương không yếu ớt như vậy chứ?" Tạ Lê Thần cười, "Hắn trước kia nếu có thể giết chết Five, chứng tỏ hắn có năng lực rất cường đại!"

"Đúng vậy !" Vinh Kính rất chắc chắn với năng lực của Đoàn Dương.

"Nói cách khác, Đoàn Dương dùng hiểm chiêu!" Tạ Lê Thần cười nhạt một tiếng, "Cái này gọi là dồn đến chết rồi mới sống!"

"Hắn cố ý tỏ ra yếu kém, khiến Seven sinh ra cảm giác mà trước đó cậu có nói, báo thù nhưng không đến nơi đến chốn, hoàn toàn không thể có quan hệ trực tiếp đến nỗi bi thống gã mất anh trai, không thể trung hoà? !"

"Đúng!" Tạ Lê Thần thấy Vinh Kính hiểu rất tốt ý mình, cũng rất thoả mãn.

"Ngoại trừ tự bảo vệ mình, Đoàn Dương còn lợi dụng Seven diệt trừ kẻ kịch, đây mới là chỗ cao minh nhất của hắn!" Tạ Lê Thần nói tiếp, "Seven là một người thông minh, nhưng một mặt nào đó quá ngây thơ, gã đã được bảo hộ nhiều lắm rồi nên mới nhìn không thấu trong cách đối nhân xử thế! Gã nghĩ cách nghĩ của mình chắc hẳn cũng giống như Đoàn Dương, trong mắt gã, buồn chán so với bận rộn còn đáng sợ hơn, không có kẻ thù, so với có kẻ thù càng cô đơn hơn. Mất đi một đối thủ và mất đi một người thương đều khổ sở như nhau, cũng như mất đi điểm tựa cuộc sống vậy!""Ừm..." Vinh Kính gật đầu, "Thế nên mới giết những người bên cạnh Đoàn Dương, bất luận là hắn yêu hay hận, điểm này kỳ thực gã đã làm, tôi quen biết Đoàn Dương đã nhiều năm, người này, ngoại trừ chính hắn không yêu ai hết!"

"Nhưng Đoàn Dương thông minh đã trả đũa gã a!" Tạ Lê Thần bất đắc dĩ cười, "Chỉ cần hơi biểu hiện ra một chút thống khổ hay cô độc, đều sẽ khiến Seven vui sướng một trận. Vì vậy, khổ sở của Đoàn Dương trở thành thú vui của Seven, dần dà, loại quan hệ này gắn kết hai người, Seven đã không thể rời Đoàn Dương để sống cho bản thân gã!"

"Mối ràng buộc thật biến thái!" Vinh Kính nhin không được nhú mày.

"Biến thái phối biến thái, nên không cô đơn chứ sao!" Tạ Lê Thần hạ một lời bình, vỗ tay một cái, "Biện pháp của tôi rất tốt, khiến Seven hiểu được đạo lý này! Song song, khiến gã phát hiện trực tiếp cứng đối cứng với Đoàn Dương, càng thống khoái!"

"Vậy hành động cụ thể?" Vinh Kính hỏi.

Tạ Lê Thần lấy ra điện thoại nhẹ nhàng lắc lắc, "Cùng lúc, gọi điện thoại cho Seven, tạo thành các loại tín hiệu Đoàn Dương muốn dồn gã vào chỗ chết, khiến gã đột nhiên phát hiện, Đoàn Dương kỳ thực không yếu ớt như vậy, còn mình bị hung hăng đùa giỡn, không cam lòng! Song song, cho Seven một ít cảm giác áp bách từ phía Đăng Thành, cảm giác bị truy đuổi không thoát sẽ làm gã phân tâm! Một khi đã phân tâm, trái lại gã có thể thoát khỏi ảnh hưởng của Đoàn Dương để độc lập tự vấn. Mặt khác, tôi còn muốn giả Seven gọi điện thoại cho Đoàn Dương, khiến hẳn nghĩ Seven đã hiểu ra quỷ kế của hẳn. Cứ như vậy, Đoàn Dương không còn cách nào ngoài thay đổi phương án! Chỉ cần bọn họ đây đó đều thay đổi một chút, sẽ sút mẻ ngay! Đó mới là điều tôi muốn, ác nhân tự có ác nhân trị!"

"Thông minh!" Vinh Kính rất tán thưởng với biện pháp Tạ Lê Thần nghĩ ra được, giơ tay vỗ vai y, "Không đánh mà thắng giải quyết hai người bọn chúng!"

"Ừ." Tạ Lê Thần nhếch một bên khóe miệng cười xấu xa, "Thỏ, cậu có biết dù chỉ là một chút nhược điểm của Đoàn Dương không?"

Vinh Kính vuốt cằm trước trước sau sau tỉ mỉ suy nghĩ, trả lời, "Không thích ăn ớt xanh các loại ..."

Tạ Lê Thần đỡ trán.

"Cũng không thể trách tôi a, hẳn thực sự không có nhược điểm, người này ý chí sắt đá." Vinh Kính cũng rất bất đắc dĩ, "Anh thấy đó, Seven giết nhiều người bên cạnh hẳn như vậy, hẳn một chút cũng không có động tĩnh."

"Có thể, chưa thực sự động đến người trong lòng hẳn không? Hẳn che giấu quá tốt." Tạ Lê Thần đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Vinh Kính.

Vinh Kính nhíu mày suy nghĩ một chút, hỏi, "Anh nói, có thể hẳn thực sự thích Tô Phương Vân, chỉ là cố ý ngụy trang thành như vậy, để Seven không chú ý cô ta?"

Tạ Lê Thần nghe xong, bất đắc dĩ cười cười với Vinh Kính, giơ tay xoa đầu anh, "Thỏ, cậu thật trì độn."

Vinh Kính nhìn chằm chằm y, "Anh nói cái gì?"

Tạ Lê Thần gãi gãi cổ, "Quên đi, cậu đừng quan tâm, khiêu khích hẳn tôi phụ trách được rồi."

"Anh có biện pháp khiêu khích hẳn?" Vinh Kính nghĩ cục đồ ăn gần đây càng ngày càng hết cục đồ ăn rồi."Tôi đã nói rồi, tôi có thể biến thành hẳn." Tạ Lê Thần cầm điện thoại, "Mình tất nhiên biết mình yếu nhất ở đâu, sợ đau nhất ở đâu." Nói rồi, y đứng lên, sang một góc phòng gọi điện thoại, Vinh Kính định cùng đi qua nghe ngóng, Tạ Lê Thần nhưng chỉ chỉ nhà bếp, "Thỏ, làm sandwich cho tôi ăn."

Vinh Kính Không còn cách nào, vừa lúc mình cũng có chút đói, chạy đi làm sandwich.

Tạ Lê Thần lấy ra điện thoại, gọi số của Đoàn Dương, bắt chước giọng Seven, chuẩn bị sẵn sàng.

Chỉ chốc lát sau, điện thoại kết nối, đầu kia truyền đến một tiếng "Ai?" của Đoàn Dương.

Tạ Lê Thần lần đầu nghe Đoàn Dương nói như vậy, cái gọi là bản tính đây sao? Trước mắt tao mày căn bản không có cách nào giả trang đâu, bởi vì tao chính là mày, tao hiểu mày hơn bất kỳ ai!

"Alo?" Đoàn Dương nhíu mày lại hỏi một câu, kinh nghiệm chuyên nghiệp nhiều năm cùng với tính cách mọi sự cẩn thận của mình, khiến hẳn cảm giác được đây không phải điện thoại quấy rầy cũng không phải nhầm số,

mà là một người đặc biệt hơn những người khác gọi tới, có địch ý, hơn phân nửa là kẻ thù.

"Ha ha..."

Tạ Lê Thần vừa mở miệng, ở xa xa Vinh Kính buông lỏng tay, bánh mì rơi trên mặt đất — cười thật giống Seven a, cái gọi là thiên phú, cùng với năng lực khai phá 100% đây sao? Một Black Crow có năng lực biến thành bất luận kẻ nào.

"Mày vui vẻ quá nhỉ?" Đoàn Dương ngữ khí tự tiểu phi tiểu, "Thế nào, lần này lại có tin tức tốt gì báo cho tao?"

"Có phải mày đang suy nghĩ, tao có thành công giết chết Tạ Lê Thần không hả?" Tạ Lê Thần hỏi ngược.

Rất rõ ràng, Đoàn Dương đầu kia ngấn người.

Dựa theo thói quen của Seven trong dĩ vãng, đều gọi điện thoại đến dùng giọng tàn nhẫn nhất trực tiếp nói cho hẳn tin người chết đột ngột. Để mê hoặc Seven, hẳn còn học riêng tất cả phản ứng của chứng chấn thương tâm lý sau chấn thương cần có, nhưng hôm nay... Không giống trước đây lắm.

"Mày đi giết Tạ Lê Thần?" Đoàn Dương giả ngu hỏi ngược.

"Đừng giả vờ." Tạ Lê Thần học giọng và ngữ điệu của Seven, "Từ trước tới nay, mày vẫn luôn khinh tao ngu ngốc, có phải không?"

Đầu kia Đoàn Dương trầm mặc, một lát mới hỏi, "Cái gì?"

"Ha ha, đừng cho là tao chẳng biết cái gì cả Đoàn Dương, mày cho rằng mày rất thông minh, nhưng tao lại thấy mày rất ngu, trên thực tế, mày trong mắt tao, và tao trong mắt mày không khác nhau mấy, nhiều năm như vậy, cảm ơn mày đã cho tao chơi hài lòng như vậy nhé."

Đầu kia điện thoại, chỉ có tiếng hít thở của Đoàn Dương, Tạ Lê Thần nhạy cảm nhận thấy được, tâm trạng hẳn có thay đổi khá lớn.

Một lúc lâu, Đoàn Dương giống như đã ổn định tâm trạng, cười khanh khách, "Hôm nay mày khác quá."

"Đương nhiên là khác rồi." Tạ Lê Thần cười nhạt, "Bởi vì ngày hôm nay tao đã tìm được, kẻ chơi vui hơn so với mày." Đoàn Dương cau mày, "Ai mà bất hạnh như thế?"

"Tạ Lê Thần!" Tạ Lê Thần nói tên mình ra có chút không được tự nhiên, nhưng phải nghiêm túc hoàn thành, coi như là đang diễn đi, mặt này y vô cùng chuyên nghiệp.

"Sao?" Ngữ khí của Đoàn Dương vẫn như cũ chậm rãi nghe, thế nhưng Tạ Lê Thần có thể nhận ra, hẳn để ý! Rất để ý!

"Tạ Lê Thần không chết, cậu ta còn thiếu chút nữa là bắt được tao!" Tạ Lê Thần học phong thái Seven, "Cái loại kích thích mà trong vài phút cậu ta cho tao, thú vị hơn nhiều so với những gì mày cho tao mấy năm qua. Tao tìm được rồi một món đồ chơi hay hơn mày, còn đẹp trai hơn mày nữa."

Câu cuối cùng là Tạ Lê Thần tự thêm vào.

"Mày muốn thế nào?" Đoàn Dương lạnh giọng hỏi ngược, "Muốn giết tao thì tự mày tới đi."

"Ai nói muốn giết mày?" Tạ Lê Thần cười lắc đầu, "Tao chỉ là muốn nói với mày, tao cũng nên đến lúc game over rồi, không chơi cùng mày nữa."

"Nhưng tao thật ra không ngại kết thúc với mày." Đoàn Dương cười hỏi, "Cuối cùng muốn giết tao thế nào?"

"NO! NO!" Tạ Lê Thần đột nhiên lắc đầu, hạ giọng, nhấn từng chữ nói, "Vinh Kính!"

"Cái gì" Đoàn Dương không hiểu hỏi.

"Mạng của chúng mày a, tao nói game over rồi, tao sẽ hủy diệt thiên đường duy nhất được giữ trong lòng mày." Tạ Lê Thần nhàn nhạt nói, "Cậu ta rời đi, mày cũng sẽ cô đơn như tao, có khi còn nghiêm trọng so với tao, bởi vì

mày có thể thỏa mãn chỉ với đam mê mới ký ức cùng cậu ta, có thể thấy được mày yêu rất sâu, nhẫn nại lâu như vậy, nỗ lực cũng rất nhiều, không phải sao?"

Cách điện thoại, Tạ Lê Thần nhìn không thấy biểu cảm trên mặt Đoàn Dương lúc này, biểu cảm đó có thể nói đặc sắc, nếu như y thấy, nhất định sẽ vì phán đoán của mình mà hào hứng reo hò một phen.

Mà lúc này, Vinh Kính đang ở trong nhà bếp vừa quét pho mát và lạp xưởng, thêm mù tạt làm sandwich, vừa dựng thẳng tai nghe, trên mặt không có biểu cảm gì đặc biệt.

"Tuy rằng tao không rõ mày đang nói cái gì, bất quá tao hảo tâm nhắc nhở mày một chút, Vinh Kính cũng không phải dễ đối phó như vậy, mày nghĩ năng lực của mày..."

Nhưng hắn nói còn chưa dứt lời, Tạ Lê Thần đã ngắt lời hắn, "Vinh Kính và mày không giống nhau."

Đoàn Dương dừng lại.

"Cậu ta có thân nhân bạn bè, đối phó người như thế tao có biện pháp." Tạ Lê Thần cười có chút âm trầm đáng sợ, "Tso sẽ khiến cậu ta cả đời này cũng không yêu mày, sau đó ngay cả hận mày cũng lười, khi cậu ta triệt để quên mày rồi, mới khiến cậu ta thống khổ cô đơn chết đi."

Tạ Lê Thần vừa mới dứt lời, đầu kia đã nghe được khí tức Đoàn Dương trở nên gấp rút, hắn xem ra là đang khống chế tâm trạng của mình, hắn không thể tức giận, bởi vì như vậy sẽ càng làm Seven có thêm kiên định quyết tâm.

"Năm đó mày rời đi, là vì kỳ vọng một ngày đoàn tụ sau này sao?" Tạ Lê Thần bỗng nhiên chuyển chủ đề.

Đoàn Dương sững sốt. "Mày tìm được vũ khí ưu tú là tao, sau đó muốn lợi dụng tao để làm bàn đạp cho thành công của mày. Đợi đến khi tất cả vật cản đều quét sạch, mày đá văng tao ra, trở lại dỗ người trong lòng mày, cho

cậu ta biết, năm đó mày rời đi chỉ là bởi vì muốn cách ly một kẻ biến thái như tao, không cho tao uy hiếp tuổi trẻ của cậu ta?"

"Tao không biết mày đang nói cái gì." Ngữ điệu của Đoàn Dương đầu kia đã không thể bảo trì sự bình thản ban đầu.

"A, thật đáng thương! Loại cảm giác này thật sự là đau đớn phải không?" Tạ Lê Thần cười xấu xa, "Lúc nhiệm vụ đã hoàn thành được 90%, chỉ còn cách mục tiêu cuối có chút xíu nữa, bỗng ngã lăn quay ngay trước vạch đích. Cái này gọi là gì? Ôm hận mà chết các loại sao? Tao nên cảm ơn mày như thế nào khi đã cho tao cơ hội thấy mày chật vật như vậy đây, hả? Ha ha ha..."

Màn biểu diễn của Tạ Lê Thần khiến Vinh Kính bưng sandwich bên cạnh rất muốn trao cho y giải Oscar, vừa nãy anh không ngừng đầu chỉ nghe ngữ điệu y nói, cũng đã hoàn toàn tin tưởng y là Seven.

"Vậy nhé, chúng ta hãy đánh cuộc thoả thích lần cuối cùng đi, gặp lại sau, bạn cũ." Nói xong, Tạ Lê Thần cúp điện thoại.

Thở phào nhẹ nhõm thanh thanh giọng quay đầu lại, quay đầu lại, thấy Vinh Kính bưng một cái khay đứng ở phía sau.

"Khụ khụ." Tạ Lê Thần giơ tay lấy sandwich, thấy Vinh Kính cũng nhiều song song ngồi ở hẳn bên người, trái lại khăng cật, nhin không được hỏi, "Cậu nghe hết rồi?"

Vinh Kính giương mắt nhìn y, không lên tiếng.

"Cậu thực sự không cảm thấy Đoàn Dương thích cậu?" Tạ Lê Thần hỏi, "Ở chung nhiều năm như vậy, một chút cũng chưa từng cảm nhận được?"

"Gì?" Vinh Kính giả bộ hồ đồ, cắn sandwich ngó lơ.

"Ra là cậu đã sớm biết." Tạ Lê Thần cười bất đắc dĩ, "Cậu không thích hẳn hả? Thế nên dùng cái loại phản ứng trì độn này làm qua loa qua mặt hẳn?"

Vinh Kính giương mắt nhìn, "Anh biết tôi năm đó thế nào sao?"

"Ừm." Tạ Lê Thần chống cằm, "Bất quá phải thừa nhận, trì độn giả bộ hồ đồ, có đôi khi là phương pháp tốt nhất đối phó với thứ tình cảm không thể tiếp nhận, cũng giống như mấy người giống tôi chạy vào phòng tắm chụp ảnh cậu vậy. Cậu thoát nhìn rất thẳng thắn tự nhiên, kỳ thực rất khéo đưa đẩy?"

Vinh Kính bĩu môi.

"Thỏ."

"Sao?" Vinh Kính lần thứ hai như hồ rình mồi nhìn Tạ Lê Thần, chờ y nói mấy câu chọc ngoáy.

Nhưng Tạ Lê Thần nhìn anh một lúc lâu, không phê bình anh trốn tránh cũng không khen anh thông minh, mà là giơ tay nhẹ nhàng xoa xoa đầu anh, "Đám người quấy nhiễu tình dục cậu và Đoàn Dương đại ngu xuẩn kia đều không thích hợp với cậu!"

Vinh Kính sửng sốt, thấy Tạ Lê Thần vươn ngón tay cái chỉ vào người mình, "Chân mệnh thiên tử của cậu ở đây này! Con thỏ họ Tạ chết tiệt!"

Chương 55: Chiến cuộc

Từ đó, Tạ Lê Thần rất thích gọi điện thoại "quấy rầy", y bắt đầu đổi số nhiều lần quấy rầy Seven và Đoàn Dương, thậm chí còn cả vị cảnh sát Đăng Thành kia. Mà loại quấy rầy này hiệu quả thật tốt!

Seven đã có chút rục rịch, Đoàn Dương bên kia cũng giống như rối loạn tay chân.

Đoàn Dương có đôi khi nhịn không được gọi điện thoại cho Vinh Kính, Vinh Kính chưa từng nghe máy.

"Quả nhiên ai cũng có nhược điểm sao." Tạ Lê Thần chống cằm, ghé vào sofa đọc tạp chí lá cải, "Trước đây có người nói với tôi, kẻ có lợi hại đến mấy cũng chỉ là da bao xương thịt, tìm đúng nhược điểm xé rách da, phía dưới vẫn là phần thịt máu chảy đầm đìa, ai cũng như nhau."

"Ai nói với anh những thứ này a?" Vinh Kính khó hiểu.

"Một đạo diễn quay phim kinh dị, sau đó lúc đang quay phim chết bất ngờ ngoài ý muốn." Tạ Lê Thần lấy ra đĩa CD cho Vinh Kính, "Tác phẩm của ông ấy, không nổi tiếng, nhưng vô cùng hay."

"A! Cái này tôi xem rồi!" Vinh Kính nói, "Sara cũng là fan điện ảnh, ông ấy thích nhất là đạo diễn phim kinh dị này, nói đây là một trong số ít mấy người đạo diễn quay phim kinh dị rất giỏi kể chuyện cổ hù dọa người khác, mà không phải nhờ vào máu me lòng ruột."

"Đúng." Tạ Lê Thần gật đầu, "Ông ấy rất thích chuyện báo thù."

"Báo thù a..." Vinh Kính vươn qua, tham thảo phim ảnh với Tạ Lê Thần, "Anh có xem[[CROW]] chưa?"

"Sao chưa được." Tạ Lê Thần cười một tiếng, "Bộ phim rất không tệ, hồi đó lúc Kolo cho tôi danh thiếp, tôi hầu như còn tưởng là quay phần tiếp theo của CROW, tìm tôi đảm đương nam chính."

"Hắc hắc." Vinh Kính nở nụ cười, "Kolo rất mê CROW, mê tất cả các giống."

"Ông ta hẳn là mong muốn các thủ hạ đều có cái loại siêu năng lực có thể liên thông âm dương hai giới, hay muốn báo thù một ai đó?" Tạ Lê Thần trở mình trên sofa, lấy ra điện thoại di động, "Đã đến giờ gọi điện thoại quấy rầy Seven."

"Hắn ngày hôm qua có vẻ đã đi tập kích Đoàn Dương." Vinh Kính nói, "Đoàn Dương hẳn là cũng nóng nảy, hai người đã bắt đầu chọi nhau rồi."

"Cậu nghĩ phần thắng của ai lớn hơn?" Tạ Lê Thần hỏi.

"Nếu như một chọi một, mặt bình tĩnh và mưu kế Đoàn Dương tốt hơn Seven, thế nhưng Seven rất khó nắm bắt, ra tay không theo lẽ thường là ưu thế của gã." Vinh Kính chà xát tay, "50: 50 thôi, Đoàn Dương hơn một chút, mà nếu như Seven biết tìm người hỗ trợ, vậy không nhất định."

"Ý cậu nói, chúng tôi lần trước nhắc nhở gã về người nhà Tô Phương Vân phản đối Đoàn Dương, gã rất có thể sẽ lợi dụng?" Tạ Lê Thần suy nghĩ một chút, "Gã hiểu thẳng như vậy hẳn là không đến mức thế chứ?"

"Gã không tìm người, không có nghĩa là người khác sẽ không mượn gió bẻ măng, nói chung lần này Đoàn Dương có chút mạo hiểm." Vinh Kính lắc đầu, tương trang vũ khí cái rương mở, lau súng.

"Thỏ, cậu mong muốn Đoàn Dương thắng, hay Seven thắng? Có thiên về bên nào không?" Tạ Lê Thần hỏi.

"Anh xem hai con sói hoang cắn nhau, có đi mong muốn bên nào thắng, hay có thiên về bên nào không?" Vinh Kính hỏi ngược. Tạ Lê Thần khoe miệng nhếch nhếch, "Ừ nhỉ."

"Hai người bọn chúng đều không sạch sẽ, lần này tử đấu cũng nhất định tiến hành. Vẫn câu nói kia, không sớm thì muộn cũng phải xong." Vinh Kính thờ ơ, "Nói không chừng ngày nào đó chúng ta cũng sẽ vì lý do đó mà chết."

"Này!" Tạ Lê Thần giơ tay xoa đầu Vinh Kính, "Đừng nói như vậy a, chúng ta là nhân viên kỹ thuật, cũng không làm chuyện gì thương thiên hại lý."

"Kẻ xấu cũng có thân bằng quyến thuộc, có một số việc không chắc được." Vinh Kính nói, chợt nghe máy cảnh báo lại vang lên. Mở máy theo dõi liền phát hiện có người vào thang máy, là Đặng Thành, lần này chỉ mình hắn ta.

"Chậc." Vinh Kính nhíu mày, "Lại là anh ta."

"Tay cảnh sát này lại tới làm gì, gần đây mấy ngày nay anh ta hẳn là bề bọn nhiều việc mới đúng chứ." Tạ Lê Thần không hiểu, "Seven năng nổ như vậy, hẳn đều là những thứ anh ta ó thể điều tra."

"Tay cảnh sát này, rất phiền phức." Vinh Kính cau mày nói, "Tôi trước đây cũng gặp qua loại cảnh sát thế."

"Loại gì?" Tạ Lê Thần hiểu kỳ.

"Cái loại cảnh sát ác tính hóa tất cả mọi người, trong mắt hẳn ta chỉ có phân biệt kẻ xấu nhiều và người xấu ít." Vinh Kính nhíu mày, "Anh biết đó, mèo thường hay đi săn và mèo cưng không giống nhau, đặc biệt là loại mèo cả đời chỉ bắt một con chuột, đại thể đều có chút tố chất thần kinh."

"Cậu nói con Tom ấy hả?" Tạ Lê Thần buồn cười.

Vinh Kính lờm y một cái, "Lát nữa anh cần thận một chút, hẳn ta có thể đã để mắt đến anh."

"Để mắt đến tôi làm cái gì?" Tạ Lê Thần không hiểu.

"Hẳn ta nghĩ anh là Seven kế tiếp, hoặc là hung thủ hay tội phạm còn khó đối phó hơn cả Seven." Vinh Kính thở dài, "Anh đừng ở trước mặt hẳn ta biểu hiện quá thông minh, người như thế thần kinh luôn luôn gắt gao, một khi giải quyết được Seven rồi, hẳn ta sẽ buồn chán muốn chết, rồi sẽ biến thành gặp ai cản người đó đấy."

Tạ Lê Thần nghe đến đó, đột nhiên phóng qua ôm Vinh Kính, "Cậu nghĩ tôi thông minh?"

Vinh Kính đẩy y, "Thường thôi."

"Thỏ, bắt đầu thấy tôi vừa đẹp trai vừa thông minh có phải không?" Sắc mặt đặc ý của Tạ Lê Thần khiến Vinh Kính rất muốn thưởng cho y một quả dấm.

Chỉ tiếc trước khi Vinh Kính ra quyền, chuông cửa đã reo.

"Bằng không chúng ta cứ dứt khoát giả vờ không ở nhà?" Tạ Lê Thần hỏi Vinh Kính, "Miễn phiền phức."

"Trước cửa nhiều phóng viên như vậy, ai chẳng biết anh không ra ngoài?" Vinh Kính tựa trên sô pha, "Bắt hẳn ta chờ một lát cũng tốt, xem tình hình của hẳn ta."

"Ừ, tôi phân tích tính cách hẳn ta trước, nhìn camera ở cửa một chút." Tạ Lê Thần cũng cảm thấy rất hứng thú tiến đến trước máy theo dõi.

Đặng Thành đầu tiên là ấn vài cái lên chuông cửa, thế nhưng cũng không ai trả lời, không thể làm gì khác hơn là chờ tại cửa. "Ừm, rất nhẫn nại đấy." Tạ Lê Thần khen một câu.

"Với thân phận như hãn ta, đó là điều tối thiểu." Vinh Kính nghiêng đầu ... Tỉ mỉ xem kỹ, " hãn ta hình như có chút gập gáp, không bình thường."

Quả nhiên, không bao lâu, Đặng Thành lại giơ tay ấn chuông cửa không buông.

"Hãn ta rất vội vàng kích động a, có thể đã xảy ra chuyện gì rồi!" Vinh Kính cũng thấy không thích hợp, ấn nút trò chuyện, hỏi, "Who is it?"

Tạ Lê Thần ở một bên nhin cười, Vinh Kính thật xấu, lúc này còn trêu chọc đối phương.

Quả nhiên, thấy Đặng Thành đỡ trán, hô một tiếng với bên trong, "Seven đã chết!"

Hãn ta nói vậy, Vinh Kính và Tạ Lê Thần cũng sửng sốt.

Phản ứng đầu tiên của hai người là —— không thể nào!

Tạ Lê Thần nhún nhún vai với Vinh Kính, biểu thị mình không tin!

Vinh Kính cũng thấy có chút kỳ hoặc, đi qua mở cửa.

Đặng Thành đứng ở cửa, bất lực nói, "Tin tức mới sáng nay, Seven đã chết."

"Thật không?" Vinh Kính phản ứng rất bình thản, "Vậy chứng tỏ nguy hiểm của chúng tôi đã giải trừ?"

"Cậu có vẻ không giật mình chút nào nhỉ?" Đặng Thành hỏi ngược.

"Tất nhiên, bởi vì tôi căn bản không tin." Vinh Kính thành thật trả lời.

"Tôi muốn nói chuyện với Tạ Lê Thần." Đặng Thành nói.

"Nếu sát thủ đã chết, cũng không có gì cần phối hợp điều tra, còn nói chuyện gì?" Vinh Kính không cho Đặng Thành tiếp xúc với Tạ Lê Thần.

"Về cái chết của Seven."

"Ai giết gã?" Vinh Kính hỏi.

"Three." Đăng Thành trả lời, "Có người dùng một số tiền lớn thuê hẳn."

Vinh Kính nhíu mày, "Sát thủ sẽ không nhận tiền để giết sát thủ, trừ phi là ân oán cá nhân hay cướp đoạt thứ tự, đây là quy củ!"

"Có tiền mua tiên cũng được mà." Đăng Thành trả lời.

Vinh Kính không đồng ý lắc đầu, "Kẻ không có nguyên tắc không thể nào leo lên vị trí thứ 3."

"A..."

Lúc này, Tạ Lê Thần tại bên trong nghe rõ ràng, đột nhiên nhẹ nhàng a một tiếng, Vinh Kính khẽ cau mày, quay đầu lại liếc mắt trừng y.

"Làm sao vậy?" Đăng Thành nhìn vào trong.

"Hả?" Tạ Lê Thần nhanh chóng lắc đầu, "Tôi cắt móng tay, cắt phải thịt."

Vinh Kính dẫn dụ rời đi lực chú ý của Đăng Thành đang thăm dò nhìn vào trong, "Bất luận thế nào, anh chắc chắn Seven đã chết sao?"

"Chúng tôi cũng chưa tìm được thi thể, thế nhưng tin tức đã được lan truyền, thi thể đã bị Three đưa đi, nghe nói đây là yêu cầu của người thuê."

"Vậy chờ anh tìm được thi thể rồi tính đi." Trong phòng, Tạ Lê Thần chọn một góc thoải mái trên sofa nằm xuống, "Phải có chứng cứ rõ ràng mới được, làm cảnh sát không nên kích động như vậy." Đăng Thành nhìn thoáng vào bên trong, Vinh Kính cũng rất bất đắc dĩ, Tạ Lê Thần người này không chịu yên bao giờ, nói với y đừng bày vẽ, nhưng y lại cứ trêu chọc Đăng Thành.

"Nói chung, cảm ơn anh đã cho chúng tôi biết." Vinh Kính định đóng cửa, lại bị Đăng Thành ngăn lại, "Chúng tôi hiện tại nghi ngờ Đoàn Dương có liên quan đến án kép mưu sát và lừa đảo kinh tế, hai người rất quen thuộc với hẳn, cho nên muốn mời hai người phối hợp điều tra."

"Xin lỗi, chúng tôi với hấn một chút cũng không quen." Vinh Kính kiên trì giữ nguyên tắc, chết cũng không cho Đăng Thành vào cửa.

Cuối cùng Đăng Thành không còn cách nào không thể làm gì khác hơn là từ bỏ, "Tôi sẽ liên lạc lại với hai người." Nói xong, xoay người đi.

Vinh Kính đóng cửa lại, trở vào liền động thủ cho Tạ Lê Thần một đấm lên cánh tay.

"Á... Sao cậu lại đánh người hợp tác với mình, con thỏ bạo lực." Tạ Lê Thần xoa cánh tay bất mãn.

"Đã nói với anh rồi, đừng ở trước mặt hấn ta tỏ ra quá thông minh!" Vinh Kính oán giận.

"Tôi không phải đã nhịn xuống chưa nói sao." Tạ Lê Thần thì thầm một tiếng.

"VẬY anh thấy thế nào?" Vinh Kính lạp quay về chính đề bắt đầu.

"Tôi nghĩ là tin tức Đoàn Dương lan truyền thôi!" Tạ Lê Thần mỉm cười, "Hấn có thể có chút nghi ngờ tôi và cậu khôn vặt đùa giỡn để cho bọn chúng quyết đấu, cho nên muốn thử một lần."

"Không sai, đối với hành vi của hấn, Seven có thể cũng sẽ nghi ngờ." Vinh Kính có chút khó xử, "Đoàn Dương cái tên đó, đã thề phải phá hủy cục diện."

"Tôi có ý này." Tạ Lê Thần cũng dự liệu được trước, lấy máy tính bảng lên mạng.

Vinh Kính vươn qua liếc máy tính của y, thấy Tạ Lê Thần đang gửi thư ngỏ cho giới truyền thông trên diễn đàn chính thức của mình, giải thích chuyện đánh người trước đây.

Đại thể ý tứ là: y và Đoàn Dương trước đó ở nhà hàng bị sát thủ tập kích, kẻ kia là sát thủ chuyên nghiệp vô cùng lợi hại. Để dẫn dụ gã ra, bọn họ phối hợp với cảnh sát cố ý bố trí một thế cục như vậy. Hôm nay nghe nói

sát thủ đã chết, mọi chuyện cũng đã qua, vì vậy công khai gửi tâm thư. Đồng thời, nói lời xin lỗi với mọi người, rất xin lỗi vì đã gây hỗn loạn và khiến các fan lo lắng. Bởi vì liên quan đến an toàn tính mạng của đương sự, thế nên cần bí mật tiến hành. Mặt khác, y còn cảm ơn ngài Đoàn Dương túc trí đa mưu, lần này may mà có ngài, nên họ hầu như không phải xuất lực, trí tuệ của sát thủ kia quả nhiên không thể đánh đồng với Đoàn Dương.

Bài post là Tạ Lê Thần tự mình viết, tin tức vừa truyền ra, lập tức náo động.

Vinh Kính vẻ mặt bội phục nhìn y, "Anh có biết làm như vậy sẽ có hậu quả gì không a?"

"Ừ..." Tạ Lê Thần rất khả ố nhếch khóe miệng lên, quả nhiên, điện thoại réo gọi.

Tạ Lê Thần nhét cho mình một cái nút tai, rồi ấn nghe.

"TẠ LÊ THẦN!"

Đầu kia điện thoại truyền đến ma âm quán nhĩ của Tào Văn Đức, "Trước khi anh làm việc gì không thể thương lượng trước với tôi một chút sao? Anh cho là tôi chết rồi à? Anh để tôi sống lâu thêm vài năm không được sao, tôi với anh có thù oán gì đấy hả!" Vinh Kính ngoáy ngoáy tai.

"Bất quá lần này xử lý cũng không tệ lắm." Tào Văn Đức rống xong, chuyển đề tài, "Ừm, đầu óc anh sử dụng rất tốt a, xoay chuyển thế cục khủng hoảng quan hệ xã hội này quá tuyệt vời, phỏng chừng Đoàn Dương bên kia cũng sẽ dần xếp ổn thỏa, em bên này vẫn tiếp tục nghỉ phép."

"Đúng vậy đúng vậy." Vinh Kính và Tạ Lê Thần cùng nhau gật đầu, "Chơi vui nhé."

Cúp điện thoại, hai người nhìn nhau cười.

Vinh Kính cười xong, vẫn có chút không rõ, hỏi Tạ Lê Thần, "Chiêu này của anh, hóa giải sự kiện đánh người lần này, còn đối với Seven và Đoàn Dương có tác dụng gì?"

"Nếu như tôi là Seven, thấy Đoàn Dương bên kia truyền ra tin tức nhất định sẽ nghi hoặc. Seven chắc chắn biết hướng đi của Đăng Thành... Đăng Thành lòng như lửa đốt tới tìm tôi, tất nhiên là nói cho tôi biết chuyện gã đã chết, nếu như tôi giả Đoàn Dương gọi điện thoại đi thăm dò xem sống chết của gã, Seven lập tức sẽ nghi ngờ chúng tôi. Nhưng bức thư ngỏ cho truyền thông này, sẽ làm Seven có suy nghĩ Đoàn Dương muốn lợi dụng chúng ta, nhưng chúng ta thông minh hơn, nói cho gã biết là Đoàn Dương gây nên, không liên quan đến chúng ta. Vì vậy, gã sẽ gọi điện thoại cho Đoàn Dương để khiêu khích, bởi vì dùng tôi đến chế nhạo Đoàn Dương là thú vui gã vừa phát hiện gần đây."

Vừa dứt lời, chợt nghe cái điện thoại di động dùng để gọi cho Seven kia reo lên.

Ánh mắt Vinh Kính sáng lên, nhanh chóng vươn qua.

Tạ Lê Thần kết nối, dùng giọng Đoàn Dương, "Alo?"

Điện thoại trước tiên truyền đến tiếng vỗ tay, sau đó là giọng hơi hưng phấn của Seven, "Cách làm rất thông minh, nhưng đáng tiếc, Tạ Lê Thần hình như thông minh hơn mày."

Vinh Kính và Tạ Lê Thần liếc mắt nhìn nhau, gã thực sự cùng Đoàn Dương so đo kìa!

"Tao đã nói rất nhiều lần rồi, tất cả đều là Tạ Lê Thần đang làm trò quỷ!" Tạ Lê Thần mô phỏng theo giọng Đoàn Dương "vu cáo" chính mình. Vinh Kính biết chiêu này gọi là lạt mềm buộc chặt, thế nhưng Seven sẽ trúng kế sao?

"Ha ha... Đoàn Dương, mày đang trốn tránh cái gì vậy? Sợ chính diện giao tranh với tao, hay sợ thứ gì khác?" Seven đột nhiên cười, "Tao hiện tại bắt đầu thấy thú vị, tìm được thứ mày sợ, là vui sướng lớn nhất của tao."

Nói xong, cúp điện thoại.

Vinh Kính tựa trên sô pha khe khẽ thở dài, nhìn Tạ Lê Thần, "Anh đến tột cùng vì sao hiểu Seven như vậy? Logic suy nghĩ củagaã thực sự khác hẳn với người thường."

"Đã nói rồi, tôi có thể mô phỏng nhân cách, tôi chính là gã, gã chính là tôi, bước tiếp theo gã định làm như thế nào, tôi tất nhiên hiểu rõ, thậm chí còn hiểu sớm hơn so với gã." Tạ Lê Thần thờ ơ cười, "Biến thái càng có năng lực."

"Mô phỏng nhân cách của anh có thể từ đơn giản biến thành phức tạp và phát triển?" Vinh Kính gật mình nhìn Tạ Lê Thần.

"Ừ." Tạ Lê Thần gật đầu, chỉ chỉ đầu mình, "Thứ này rất thần kỳ, ví dụ tôi một năm trước mô phỏng nhân cách một người, mà một năm sau, tính cách người đó chuyển biến, tôi cũng sẽ chuyển biến theo." Vinh Kính hơi há miệng, hiện tượng này nếu như không có giải thích khoa học hợp lý thực sự rất giống yêu thuật.

"Nói cách khác, tôi mô phỏng tính cách càng nhiều, nhân cách tiềm tàng được nuôi dưỡng trong cơ thể cũng càng nhiều. Rất nhiều lần, tôi nghĩ đến việc quên đi một nhân cách, nhưng rồi đầu lại bất giác tồn trữ lại." Tạ Lê Thần nhún vai, "Thế nên từ nhỏ đến lớn toàn bộ người tôi từng tiếp xúc, không ai có thể gạt được tôi, tôi cũng chưa từng quên cái gì, đầu tôi giống như là một lỗ đen có năng lực hấp thu vậy."

"Tôi thì sao?" Vinh Kính nhin không được hỏi, "Anh cũng có thể mô phỏng tính cách tôi?"

Tạ Lê Thần đột nhiên lắc đầu, "Hình như không được."

"Không được?" Vinh Kính bất ngờ.

"Rất kỳ quái." Tạ Lê Thần tới gần, nhìn chăm chăm mắt Vinh Kính, "Có đôi khi xảy ra sai lệch! Ví dụ như tôi nghĩ cậu sẽ đổ mù tạt vào sandwich, cậu lại chỉ đổ tương cà chua."

"Nguy rồi!"

Tạ Lê Thần thuận miệng nói một câu, Vinh Kính đột nhiên nhảy dựng lên.

"Cái gì nguy rồi?" Tạ Lê Thần không hiểu, "Tôi chỉ ví dụ thôi, mù tạt và sốt cà chua đều không sao."

"Không phải!" Vinh Kính nhíu mày, "Cái gì cũng suy tính tới, duy độc quên mất Đăng Thành!"

"Đăng Thành là cảnh sát chứ không phải sát thủ, sẽ không nhắm vào tôi." Tạ Lê Thần vỗ vỗ Vinh Kính, "Chúng ta nghĩ biện pháp đến hiện trường tham quan học hỏi trận chung kết giữa Đoàn Dương với Seven, đó mới là thật!"

Mà lúc này, Đăng Thành mới trở lại tổng bộ liền thấy mấy người cấp dưới đang thảo luận vụ án, đi qua xem, thấy trên màn hình có bức tâm thư Tạ Lê Thần gửi cho truyền thông và fan.

"Sếp, Seven chưa chết, Three bên kia truyền ra tin tức, hẳn căn bản không giết Seven, không phù hợp quy củ." Một thành viên tình báo báo cáo với Đăng Thành.

Đăng Thành vỗ bàn, "Đoàn Dương thắng đó được lắm! Các cậu tiếp tục theo sát."

Phân phó thủ hạ làm việc xong, Đăng Thành in bức tâm thư của Tạ Lê Thần ra. Nhìn giấy trắng mực đen trong tay, hai hàng lông mày hắn ta nhíu chặt, "Ác ma, phải bóp chết từ trong trứng nước, nếu không trưởng thành sẽ cường ngạnh, muốn nhúng tay vào cũng không được nữa!"

Nói rồi, ghim ảnh Tạ Lê Thần cùng với bức thư ở trên bảng trắng trước bàn làm việc, "Ta sẽ theo sát mi, đào hết gốc rễ của mi ra."

Chương 56: Giám sát

Cuộc tranh đấu giữa Đoàn Dương và Seven bởi vì Tạ Lê Thần châm ngòi thổi gió mà lên tới mức gay cấn, chúng cuối cùng cũng muốn đối mặt với chung cuộc.

Vì vậy biến thành một vòng chiến đấu mới, ai giết ai trước, ai động thủ trước.

Buổi sáng tám giờ rưỡi, Vinh Kính vừa làm sandwich vừa mở TV, thấy trong bản tin đưa tin, xe Đoàn Dương phát nổ, một người tài xế của hãng bị trọng thương.

Tạ Lê Thần ngậm bàn chải đánh răng vội vã chạy ra, "Tài xế thế nào?"

Vinh Kính cầm điều khiển từ xa mở lớn âm lượng TV, tin tức đưa tin tài xế bị thương rất nặng, đang ở bệnh viện điều trị, mà trên hình là cảnh trưởng bộ phận quan hệ xã hội phụ trách đối ngoại của công ty Đoàn Dương oán giận lên án, vợ con và người nhà của tài xế gặp nạn khóc trong bệnh viện. Vinh Kính khẽ nhíu mày, quay sang, thấy sắc mặt Tạ Lê Thần trầm xuống, giống như không dễ chịu chút nào.

Vinh Kính nhẹ nhàng "ha" một tiếng, giống như là nghĩ tới cái gì, cười lạnh.

Tạ Lê Thần ngẩng đầu nhìn anh, Vinh Kính cúi đầu tiếp tục làm sandwich.

"Thỏ, sao cậu lại cười?" Tạ Lê Thần đi tới bên người anh.

"Ừ, lúc này tôi không nên cười." Vinh Kính có chút hối lỗi, "Người tài xế kia vô cùng đáng thương."

"Chậc..." Tạ Lê Thần gãi đầu, "Coi như là người hi sinh vì tôi gây xích mích cho hai tên kia quyết đấu, rất đáng thương a."

"Anh áy náy sao?" Vinh Kính hỏi.

Thần sắc trên mặt Tạ Lê Thần rất phức tạp, nhíu nhíu mày, "Đúng là có một chút."

Vinh Kính nghi ngờ nhìn y.

Tạ Lê Thần nhứt chí, thừa nhận, "Là vô cùng áy náy, sớm biết thế đã chẳng đùa giỡn, trực tiếp giải quyết Seven luôn đi, liên lụy người vô tội."

"Anh có nghĩ, bom là ai đặt chưa?" Vinh Kính rất nghiêm túc hỏi Tạ Lê Thần, "Mặt này có một vấn đề vô cùng kỳ lạ! Anh nghĩ xem, bom trong xe đương nhiên là để nổ chết Đoàn Dương, nhưng sao mà hết lần này tới lần khác trùng hợp như thế, giết không được Đoàn Dương còn làm bị thương tài xế? Seven là sát thủ chuyên nghiệp, vũ khí của sát thủ chuyên nghiệp thông thường là súng, thứ nhì là dao, ít nữa thì dùng tay không, dùng thuốc nổ không phải sát thủ chuyên nghiệp, là phần tử khủng bố."

Tạ Lê Thần nghe Vinh Kính phân tích xong có chút suy nghĩ, đi tới sofa ngồi xuống, nhìn TV đờ ra, một lúc lâu mới hỏi, "Có khả năng, đây là chiêu cuối cùng của Đoàn Dương không?"

"Dù sao loại lệch lạc cấp thấp này tuyệt đối không phải kiểu của Seven." Vinh Kính khe khẽ thở dài, "Nói thật, tôi trước đây chưa từng khinh thường Đoàn Dương tới mức như hôm nay."

Tạ Lê Thần từ giọng nói của Vinh Kính nghe ra một tia khinh bỉ song song cũng có một tia bất đắc dĩ.

"Đoàn Dương hẳn là có việc, cho nên mới không thể bứt ra và có thời gian quyết đấu với Seven." Tạ Lê Thần bỗng nhiên nói, "Với năng lực của hẳn, cậu cũng đã nói, quyết đấu với Seven hẳn còn chiếm ưu thế, vì sao thà dùng loại phương pháp sẽ khiến cậu khinh bỉ này chứ không... Hẳn hẳn là rất sợ cậu khinh thường hẳn mới đúng."

Vinh Kính cười cười, tương làm tốt sandwich đưa cho Tạ Lê Thần, hỏi, "Anh quyết định chưa?"

"Quyết định cái gì?" Tạ Lê Thần không hiểu.

"Rất đơn giản, trận tranh đấu này là Đoàn Dương cuốn chúng ta vào, sau đó chúng ta khiến nó trở nên gay cấn, hiện tại cách làm của Đoàn Dương là, hẳn sẽ tiếp tục gây liên lụy người vô tội xung quanh mình, trừ phi chúng ta giúp hẳn giải quyết Seven."

"Chúng ta không ra tay, hẳn sẽ giết người vô tội làm cho tôi áy náy sao?" Tạ Lê Thần chửi thề.

"Anh suy nghĩ một chút đi." Vinh Kính cắn một miếng sandwich, kiểm tra máy tính.

Mở hộp thư liền phát hiện có một bức thư từ Kolo bên kia gửi tới, đại khái là nói, gần đây có người lợi dụng lối đặc biệt đăng nhập vào kho tin tức bí mật, kiểm tra tài liệu của Tạ Lê Thần. Vinh Kính cau mày, đứng lên, cầm máy tính lượn lách, đi vào WC.

"Thỏ thỏ... Cậu làm gì vậy?" Tạ Lê Thần nhìn Vinh Kính đang cầm máy tính bâng đi tới cửa WC, có chút buồn cười.

"Khụ khụ." Vinh Kính lờm y một cái, "Làm gì hả? Chưa từng thấy ai lên mạng khi đi đại tiện sao?"

"Cậu trước đây không..."

"Tôi gần đây táo bón khá lâu!" Vinh Kính tiến vào WC, dùng đầu ngón chân đẩy cửa WC, đóng lại.

Lấy tai nghe điện thoại cắm vào máy tính bảng, Vinh Kính lặng lẽ liên lạc với Kolo.

Kolo không trực tiếp gọi video, mà gửi tập tin trước, chứng tỏ đoạn đối thoại này ông ta cũng không muốn Tạ Lê Thần tham dự.

"Tình huống thế nào?" Kết nối được cuộc gọi video rồi, Vinh Kính lo lắng hỏi Kolo.

"Ngày hôm qua có người tra xét toàn bộ tài liệu về Tạ Lê Thần rất tỉ mỉ." Kolo có chút uể oải, "Tất cả!"

"Tài liệu của CROW cũng tra xét?" Vinh Kính nhíu mày, "Những thứ này không phải tài liệu bí mật sao?"

"Tài liệu của CROW đương nhiên tra không được." Kolo nói đến đây, bổ sung một câu "Thế nhưng một phần tài liệu điều tra riêng về Tạ Lê Thần

trước đây, rất tỉ mỉ xác thực tiềm lực của anh ta, chúng tôi chính là vì tham khảo phần tài liệu đó mới lựa chọn anh ta làm hợp tác với cậu..."

"Loại tài liệu thế sao lại không tiêu hủy!" Vinh Kính nhíu mày, "Đối phương đánh cắp rồi?"

"Vì khác ngành. Hơn nữa đối phương chỉ là kiểm tra chứ không đánh cắp, hiện nay đã tiêu hủy." Kolo nói lời này cũng có chút hối hận, "Chúng tôi điều tra được là đăng nhập internet nội bộ, thế nên có thể chắc chắn người kiểm tra là một cảnh sát có thân phận đặc biệt."

Vinh Kính trầm mặc một hồi, gật đầu, "Tôi biết là ai rồi."

"Cậu nghi ngờ ai, tôi sẽ điều tra người này." Kolo nói.

"Đăng Thành, cảnh sát vẫn điều tra Seven." Vinh Kính thấp giọng nói một câu, "Tôi chỉ biết hẳn ta sẽ theo dõi gấu gao cục đồ ăn họ Tạ đó."

"Có ý gì?" Kolo không hiểu lắm.

"Không còn cách nào, tay cảnh sát này sức tưởng tượng quá phong phú." Vinh Kính nói, định tắt video, suy nghĩ một chút, lại hỏi Kolo, "Được rồi... Tôi muốn hỏi ông một vấn đề."

"Sao?"

"Ông có chuẩn bị hay lên kế hoạch diệt trừ Seven hay không?" Vinh Kính đột nhiên hỏi.

Kolo hơi sửng sốt, suy nghĩ một chút, lắc đầu, "Vinh Kính, cậu không phải không hiểu quy củ, chúng ta và sát thủ chuyên nghiệp từ trước đến nay nước sông không phạm nước giếng, một khi vi phạm, hậu quả không phải thứ mà chúng ta có thể tự đánh giá được."

Vinh Kính không lên tiếng.

"Seven trong giới sát thủ danh tiếng không tốt, chúng ta giết gã, đối phương mới có thể mở một mắt nhắm một mắt cho qua. Thế nhưng cậu phải biết rằng, cũng có thể đối phương sẽ phát chỉ lệnh không hợp tác với chúng ta

hay là cảnh báo đối địch, đối với công việc sau này rất bất lợi." Vinh Kính nghe xong, nhẹ nhàng gật đầu ý bảo đã hiểu.

"Vì sao đột nhiên nghĩ đến việc đối phó Seven?" Kolo hỏi, "Có liên quan đến vụ nổ hôm nay?"

Vinh Kính nhìn, "Không thể gạt được ông cái gì."

"Tôi có lẽ có thể cung cấp chút trợ giúp cho cậu." Kolo đột nhiên cười cười, nói, "Đoàn Dương sợ dĩ không thể phân tâm đối phó Seven, có lẽ là bởi vì người này."

Nói rồi, Kolo giơ lên ảnh chụp cho Vinh Kính nhìn.

Đó là ảnh Tô Phương Vân... Không đúng, xác thực mà nói, là ảnh một người phụ nữ khá giống Tô Phương Vân.

"Cô ấy là ai?" Vinh Kính hơi sửng sốt.

"Tô Phương Vân thật sự." Kolo giải thích cho Vinh Kính, "Chúng tôi đã điều tra chi tiết, Tô Phương Vân đã chết vào một lần nổ bom, Tô Phương Vân hiện tại kia chỉ là Đoàn Dương lợi dụng, để tiện chiếm đoạt gia sản."

"À..." Vinh Kính hiểu rõ, thảo nào có người lại đi dùng thân phận đã chết, phỏng chừng tranh giành gia sản trước đó đã khơi mào không ít phân tranh, "Lưu một người như vậy bên cạnh, không giống tác phong của Đoàn Dương."

"Đoàn Dương sợ dĩ gần đây bề bộn nhiều việc, là bởi vì trong khối tài sản Tô Phương Vân đang tranh chấp, có vài thứ rất quan trọng với Đoàn Dương. Hiện tại là thời gian trọng yếu, nhưng mà Tô trên người Phương Vân giả hình như xảy ra chút nhiễu loạn, Đoàn Dương có chút không ngăn nổi."

"Tranh chấp tài sản gia tộc sao?" Vinh Kính nhíu mày, "Vật gì mà quan trọng với Đoàn Dương đến vậy? Đừng nói là tiền nhé."

"Cụ thể còn đang điều tra, bất quá không ngoài vấn đề lợi ích và dã tâm đâu." Kolo nhắc nhở Vinh Kính, "Lúc này, nếu như Đoàn Dương phân tâm chống đối Seven, rất có thể dẫn đến thất bại trong gang tấc. Mà trước đây Seven vốn vẫn bị hấn lợi dụng, thế nhưng Tạ Lê Thần thành công xoay chuyển cục diện, nói thật, ảnh hưởng từ một quý kế nhỏ nhỏ của Tạ Lê Thần tạo thành với hai người đó còn lớn hơn nhiều so với công sức bao nhiêu năm Đẳng Thành vẫn làm."

"Rất nhiều người luôn đánh giá thấp thực lực của cục đồ ăn kia." Lúc Vinh Kính nói lời này, rất đặc ý.

Kolo lắc đầu cười cười, Vinh Kính có lẽ cũng không nhận thấy được, tự thân đã cho Tạ Lê Thần thành người hợp tác chân chính của mình, "Chúng tôi thu được tin tức, Seven có thể sắp tới sẽ xuất thủ, bởi vì hậu phương của hắn hình như có vấn đề, yêu cầu cấp bách phải trở về một chuyến."

"Bất luận có thành công không, lần này rất quan trọng." Vinh Kính nói rồi, lại nhún vai, "Bất quá tổng thể vẫn có liên quan đến chúng tôi, nhớ nói cho tôi biết kết quả." Nói xong, cầm máy tính bảng đi ra.

Tạ Lê Thần ghé vào xô pha nhìn Vinh Kính chậm rì rì từ trong WC đi tới, hỏi, "Trai hay gái?"

"Hả?" Vinh Kính không hiểu gì nhìn y.

"À, khoảng thời gian từ lúc cậu vào đến khi đi ra WC đừng nói đại tiện, sinh con cũng đủ ấy chứ, Thế nên tôi muốn biết là sinh được thỏ con đực hay thỏ con cái rồi, dù sao tôi cũng là người giám hộ." Vinh Kính chậm rãi đi trở về xô pha, buông máy tính bảng, cầm lấy một cái gối ôm, phóng qua, phải hủy thi diệt tích Tạ Lê Thần!

Giữa lúc hai người đang lăn lộn trên xô pha lăn, cửa bị mở, Tào Văn Đức đưa Tạ Tảo Thần hấp tấp chạy vào, vừa nhìn thấy trận này, sửng lại.

Tạ Tảo Thần nhanh chóng kéo Tào Văn Đức, "Tới không lúc a!"

"Đứng lại!" Vinh Kính dùng gối chèn cứng Tạ Lê Thần, quay đầu lại hỏi hai người, "Chuyện gì?"

"Khụ khụ..." Tạ Lê Thần giãy ra, "Thỏ, sao cậu hạ thủ nặng tay thế a?"

"À..." Tào Văn Đức đóng cửa lại, đi tới nói, "Đoàn Dương hủy hợp đồng, còn bồi thường cho anh một khoản giải ước."

Vinh Kính và Tạ Lê Thần giật mình nhướn mào, "Cái gì?"

"Không biết vì sao hào phóng như vậy, mặt khác, vừa nãy cảnh sát cũng gọi điện thoại nói của cảnh báo cấp 1 của anh đã giải trừ, có thể tự do hoạt động. Thư ngỏ được up lên mạng rồi, đám truyền thông dưới lầu cũng tản đi hết." Tào Văn Đức lấy ra mấy phần văn kiện đưa cho Tạ Lê Thần, "Đây là hợp đồng và kịch bản mới, anh chọn lựa công việc kế tiếp đi."

Tạ Lê Thần và Vinh Kính liếc mắt nhìn nhau, Đoàn Dương thế này tính là lo hậu sự sao? Cảm giác không đúng lắm.

Tào Văn Đức đưa Tạ Lê Thần đi rồi, Tạ Lê Thần ngồi trên sofa đọc kịch bản mới, Vinh Kính thì nâng cằm chờ ra.

"Thỏ, đang suy nghĩ cái gì?" Tạ Lê Thần vươn qua hỏi.

"Ờ... Tôi thấy thật kỳ quái!" Vinh Kính hơi lắc đầu, "Quyết định này của Đoàn Dương khó hiểu quá."

"Mặc kệ nó." Tạ Lê Thần ném kịch bản, "Chúng ta đi ra ngoài ăn, đã mấy ngày không có thứ gì tươi sống rồi."

Vinh Kính bị Tạ Lê Thần lôi ra khỏi phòng, mới tới cửa, điện thoại lại vang lên.

Tạ Lê Thần cầm lấy xem, nhanh chóng "suyt..." một tiếng với Vinh Kính, là số của Seven mà những khi y giả thành Đoàn Dương luôn gọi.

"Nghe xem gã nói cái gì." Vinh Kính vươn qua, Tạ Lê Thần lại lắc đầu, "Cảm giác không đúng, có thể là bẫy."

"Không tiếp sao?"

Tạ Lê Thần lắc đầu, trực tiếp chuyển hướng cuộc gọi tới số của Đoàn Dương, để hai người bọn chúng trực tiếp đối thoại, sau đó kéo Vinh Kính đi ăn.

Hai người tới nhà hàng thường ngày vẫn thích, kêu cả một bàn, bắt đầu vui vẻ ăn uống.

Cơm no rượu say xong, Vinh Kính nhận được một cuộc gọi, là từ Kolo.

"Alo?"

"... Có một tin tốt, một tin xấu, cậu muốn nghe tin nào trước?" Kolo thiếu nghiêm túc khó thấy.

"Ừm, tin tốt đi." Vinh Kính hỏi, "Xảy ra chuyện gì?"

"Seven tạm thời rời khỏi thành phố, Đoàn Dương bị thương nhẹ, cũng đi rồi, Tô Phương Vân mất tích." Kolo nói, "Chuyện mới xảy ra trong nửa giờ qua, có lẽ thời gian tôi với cậu trò chuyện đã xảy ra, chỉ chớp mắt liền kết thúc." Vinh Kính nhẹ nhàng lắc đầu, "Cũng không phải tin tốt cho lắm, Seven vừa tập kích Đoàn Dương?"

"Đúng vậy, nghe nói là lúc Đoàn Dương đang nghe điện thoại, bị bắn tia cự ly xa."

Vinh Kính trong nháy mắt nhớ ra, vừa nãy cuộc gọi trên cái điện thoại kia của Tạ Lê Thần, có thể lúc đó Seven đã dùng súng trường nhắm vào Đoàn Dương, gọi cuộc cuối cùng để xác nhận. Tạ Lê Thần nhạy cảm nhận ra, nếu như lúc đó y nghe máy, Seven chắc chắn sẽ phát hiện vấn đề, nhưng y lại thông minh chuyển hướng sang điện thoại của Đoàn Dương, vì vậy Seven tin là thật, ần cò súng.

"Bất quá trò chơi hãn là còn chưa kết thúc." Kolo mỉm cười, "Seven hình như đã yêu cái cảm giác này truy sát Đoàn Dương rồi, bọn chúng hiện tại đều có việc riêng mới rời đi, một ngày nào đó còn có thể chạm trán."

"Người điên bất trị." Vinh Kính lắc đầu, hỏi tiếp, "VẬY còn tin xấu?"

"Đặng Thành xin chuyển đi, vào khoa khác, hẳn ta từ bỏ truy lùng điều tra Seven." Kolo chuyển chủ đề, "Cùng lúc, hẳn ta thủ đi toàn bộ tài liệu có liên quan đến Tạ Lê Thần, ngoại trừ tài liệu của CROW. Mặt khác, đã kiểm chứng kể ngày hôm qua đăng nhập vào hệ thống điều tra Tạ Lê Thần chính là hẳn ta, hẳn ta có quyền hạn đó, chúng ta không tố cáo được."

"Chậc..." Vinh Kính nhíu mày sắc mặt trở nên nghiêm trọng.

Tạ Lê Thần đang ở trước mặt anh căn một con tôm lớn, thấy vậy, hiếu kỳ nhìn chăm chăm.

"Nhiệm vụ tiếp theo của hai người đã có, tôi gửi đến hộp thư." Kolo lại một lần nữa nhắc nhở Vinh Kính, "Về Tạ Lê Thần..."

"Tôi hiểu." Vinh Kính không đợi ông ta nói xong đã trả lời, "Tôi sẽ trông chừng y, sau này nhiệm vụ sợ rằng sẽ nảy ra một quả bóng bom hơi, cứ theo sát sau người."

"Tôi sẽ từ thượng cấp tìm vài phương pháp ngăn cản Đặng Thành hành động." Kolo nói xong, cúp điện thoại.

"Làm sao vậy?" Tạ Lê Thần hiếu kỳ hỏi.

"Ừm..." Vinh Kính nhẹ nhàng cười, "Seven tập kích Đoàn Dương, rồi đi rồi, sắp tới hai bên đều sẽ yên tĩnh, chúng ta lại có công việc mới."

"Sắp tới a..." Tạ Lê Thần ha hả cười cười.

Hình ảnh hai người ăn xong, chậm rì rì trở về, bị thu vào camera, chậm rãi lia xa... Xa xa trên cầu vượt, một người giơ camera, ghi lại bóng dáng hai người dần dần đi khuất.

Chương 57: Xuất quỷ nhập thần

Tạm thời dẹp loạn tranh chấp giữa Seven và Đoàn Dương, cũng khiến Tạ Lê Thần và Vinh Kính trong khoảng thời gian này bị "phong bế" dễ thở hơn.

Bất quá phiền não luôn luôn nối gót tới, một cái qua, một cái khác sẽ tới.

Nửa đêm 12h, trong phòng nhóm Tạ Lê Thần tắt đèn, từ bên ngoài nhìn giống như là không ai hoặc là đã ngủ.

Vinh Kính đứng ở trước cửa sổ, dùng kính viễn vọng bội số lớn chĩa ra xa xa không biết nhìn cái gì.

"Thỏ, hay quá ha, tôi nghĩ lúc Seven con ở đây tôi như chuột lang sống trong lồng sắt, hiện tại tôi chả khác gì chuột chũi dưới lòng đất vậy, ngay cả đèn cũng không thể bật được a!" Suyt." Vinh Kính bắt y dừng phiền mình, "Chúng ta buổi tối phải hành động, thế nhưng Đăng Thành vẫn luôn theo dõi, phải làm anh ta buông lỏng cảnh giác mới có thể đi ra ngoài. Nếu không sẽ làm hỏng nhiệm vụ."

Tạ Lê Thần nhìn trời, "Tôi là Siêu sao có đời sống về đêm cũng rất bình thường mà, đi ra ngoài chơi thôi anh ta cũng phải xen vào a."

"Đăng Thành mỗi ngày 24h đều theo dõi anh, hệt như cuồng biến thái vậy." Vinh Kính cũng có chút bất mãn.

"Không bằng chúng ta xin một cái lệnh gì đó, bắt hắn ta cách ly tôi xa vào?" Tạ Lê Thần mấy ngày nay bị Đăng Thành theo dõi cũng sắp hết chịu nổi.

"Không đơn giản như vậy đâu." Vinh Kính lắc đầu.

"A?" Tạ Lê Thần bỗng nhiên hoắc mắt ngồi dậy, "Không bằng chúng ta đùa giỡn hắn ta?"

"Đùa giỡn thế nào?" Vinh Kính hơi nheo lại mắt, Tạ Lê Thần hình như nghĩ ra quỷ kế gì rồi.

"Hắn ta không phải nghĩ tôi là biến thái giết người cuồng thật là tốt lắm sao?" Tạ Lê Thần cười xấu xa, "Diễn cho hắn ta xem a."

"Điên rồi sao!" Vinh Kính nhú mày, có chút nghiêm khắc trừng Tạ Lê Thần, "Không phải đùa giỡn, Đăng Thành có thể nổ súng với anh đó!"

"Vậy lẽ nào cả đời để hấn ta theo đuôi vậy hả?" Tạ Lê Thần cái gì cũng không ngại, chỉ ngại nhất là không có tự do.

"Dididi..."

Đang nói, tín hiệu video truyền đến, là Kolo.

"Chuẩn bị cho hành động đêm nay thế nào rồi?"

"Xong rồi, bất quá cái đuôi không dứt ra được." Vinh Kính cũng bị hành động của Đăng Thành làm cho có chút bối hoả.

"Tôi đã dùng biện pháp của tôi khiến thượng cấp của thượng cấp của cấp trên của hấn ta, gọi hấn ta đến chào hỏi, ra lệnh cho Đăng Thành đừng đến gần Tạ Lê Thần nữa, lát nữa hấn là được rồi, bất quá sau này... tự cậu tìm cách đi." Hồi đáp của Kolo tuy rằng không suôn sẻ, nhưng kết quả vẫn khiến Vinh Kính và Tạ Lê Thần hơi thoải mái chút.

Quả nhiên, Vinh Kính cầm kính viễn vọng tiếp tục quan sát, thấy Đăng Thành tiếp điện thoại, giống như đang cùng ai đó tranh luận, bất quá cuối cùng thỏa hiệp, thu điện thoại rời khỏi vị trí đang đóng, xuống lầu lái xe đi.

"Ai nha, quả nhiên phải báo lên thượng cấp của thượng cấp làm việc mới được a!" Vinh Kính nháy mắt với Tạ Lê Thần, ý bảo có thể đi.

Tạ Lê Thần bật người từ trên giường xuống tới, thay quần áo cùng Vinh Kính đi ra ngoài, chấp hành nhiệm vụ lần này.

Chuyện nhóm Vinh Kính lần này cần làm, nghe tương đối quý dị —— đi xem một trận đấu bóng rổ đại học.

Hiện tại là 8 rưỡi tối, trong sân bóng rổ đại học M, sắp cử hành trận đấu.

Sở dĩ một trận bóng rổ cũng phải nhóm Tạ Lê Thần xuất động, là bởi vì đội bóng rổ trước đây có xảy ra một lần ẩu đá tập thể, lúc đó một cầu thủ bị trọng thương, theo như lời cậu ta, là một khán giả thừa cơ đánh loạn đá thương mình. Lúc đó người khán giả kia cầm con dao nhỏ, hiển nhiên là

muốn đẩy cậu ta vào chỗ chết. Nguyên bản chỉ là vụ án gây thương tích tập thể đơn giản, thế nhưng bởi vì thân phận cậu trai kia mà trở nên khác biệt.

Nam sinh đó tên Thomas, năm nay năm nhất, vừa mới 19 tuổi, cha cậu ta là nhà ngoại giao của một quốc gia nào đó, trước đó có nhận được uy hiếp tử vong có kèm theo đạn. Nhà ngoại giao kia càng thêm lo lắng con trai mình học tập ở đây sẽ gặp nguy hiểm.

Thomas là con lai, cao khoảng 2m, là một cầu thủ bóng rổ thiên phú cực cao. Qua sự kiện lần trước, cậu ta dưỡng thương tổn một khoảng thời gian, lúc này lại thi đấu, ai cũng vô cùng căng thẳng.

Kolo đã sắp xếp chuyên gia bảo vệ cậu ta, nhưng còn cần Vinh Kính và Tạ Lê Thần trình diện, không vì gì khác, chỉ để giám sát tình hình, căn cứ vào kinh nghiệm, tìm ra kẻ gây hỗn loạn, sau đó tìm hiểu nguồn gốc, bắt thủ phạm phía sau.

Đương nhiên, cũng có thể chỉ là một hiểu lầm, dù sao Tạ Lê Thần chỉ là vì đến xem một trận bóng mà thôi.

"Thỏ, cậu thích chơi bóng rổ không?" Tạ Lê Thần hiếu kỳ hỏi Vinh Kính.

Vinh Kính suy nghĩ một chút, "Tôi thích bóng đá hơn."

"Thật không?" Tạ Lê Thần bất ngờ, "Sân bóng lớn như vậy một người rất khó khống chế a, chứng ám ảnh cưỡng chế của cậu nghiêm trọng như vậy, chịu được cảm giác đó?"

Vinh Kính nheo lại mắt lờm y một cái, "Anh chỉ biết nói bậy!"

"Hắc hắc." Tạ Lê Thần vui vẻ, "Chúng ta lúc nào đó đi chơi đi?"

"Chơi cái gì?"

"Vận động a, phiêu lưu gì đó, bằng không đánh một trận cầu lông tennis, tìm người thích chơi đấu một trận bóng rổ." Tạ Lê Thần hào hứng bưng bưng đề nghị.

"Ừ ừ, chờ anh giã được cái đuôi Đẳng Thành phía sau đi rồi tính." Vinh Kính dừng xe ở cửa sân vận động.

Nhìn lại Tạ Lê Thần, thấy y vô tình dựa một bên, hình như rất không thoải mái. Vinh Kính túm cánh tay y, lôi người từ trong xe ra, cùng nhau vào sân vận động, xem thi đấu.

Sân bóng rổ bầu không khí nhiệt liệt.

Đám sinh viên lên lớp xong tụ tập lại chạy đến sân bóng, phát ra toàn bộ tinh lực trẻ trung mà vô tận.

Âm nhạc trong sân vận động cũng đình tai nhức óc.

Vinh Kính vỗ vỗ Tạ Lê Thần, "Ê, hỏi anh chuyện này."

"Cái gì?" Tạ Lê Thần đội mũ, đang nghĩ ngợi làm thế nào trà trộn vào được.

"Anh có thể kiếm được vé tới NBA không?" Vinh Kính nhỏ giọng hỏi, "Loại 1 ấy."

Tạ Lê Thần hơi nhếch khóe miệng, cười hỏi, "Thế nào, thỏ Vinh? Muốn đi xem?"

Vinh Kính rất thành thật gật đầu, mắt lấp lánh.

"Đương nhiên có thể lấy được Tạ Lê Thần gơ tay khoác vai anh, "Cậu chỉ mở miệng không phải được rồi sao? Sau khi vụ án lần này chấm dứt, chúng ta xin Kolo nghỉ, đến Mỹ, cậu muốn xem đội bóng nào? Tôi đưa cậu ngồi hàng ghế đầu!"

"Thật a?" Vinh Kính mắt càng sáng, vờn qua nhỏ giọng nói một cái tên bên tai Tạ Lê Thần.

Tạ Lê Thần cười gật đầu. Đang định đi tìm một vị trí ngồi xuống, bỗng nhiên... Vinh Kính ngẩng phắt đầu nhìn bốn phía.

"Làm sao vậy?" Tạ Lê Thần không hiểu.

"À..." Vinh Kính khẽ nhíu mày, "Hình như có cái gì."

"Cái gì?" Tạ Lê Thần không hiểu.

"Không thể nói rõ, cảm giác có người nhìn chăm chăm chúng ta." Vinh Kính lắc đầu, "Có thể tôi căng thẳng quá."

Tạ Lê Thần cũng thấy Vinh Kính có thể thần kinh căng thẳng đã lâu, có đôi khi sẽ có chút tố chất thần kinh.

Đưa anh đi tìm một làn ghế phía sau ngòai xuống, Tạ Lê Thần lấy ra camera loại nhỏ chụp ảnh. Y chủ yếu chụp đám cổ động viên, học sinh và nhân viên làm khán giả. Đặc biệt là những người thoát nhìn không giống học sinh lắm.

Tạ Lê Thần chụp lại từng nhóm người, bởi vì trên sân bóng hầu như tất cả mọi người không giơ cameras cũng giơ điện thoại di động, thế nên làm như vậy căn bản sẽ không khiến ai nghi ngờ.

Vinh Kính giơ tay xoa xoa cổ, có một loại cảm giác nổi da gà. Kinh nghiệm công tác nhiều năm khiến Vinh Kính rõ ràng ý thức được —— có người đang nhìn bọn họ chăm chăm, nhưng lại là kiểu không có ý tốt.

Hình ảnh Vinh Kính nhìn xung quanh, bị ghi vào một cái camera phía xa xa. Nút chụp ảnh của camera không ngừng được ấn, ghi lại mỗi một động tác biểu cảm của hai người.

Tạ Lê Thần chụp bốn phía đột nhiên... Y dùng đầu gối nhẹ nhàng mà huých Vinh Kính.

Vinh Kính xoay mặt, không hiểu gì nhìn y.

Tạ Lê Thần nói cúi đầu giống như là đang loay hoay với camera, cố gắng không động môi nói cho Vinh Kính, "Thỏ, cậu đừng nhìn, sẽ gây nghi ngờ, nói với cậu chuyện này."

"Ừ." Vinh Kính bất động thanh sắc đáp, hai mắt nhìn chăm chăm sân bóng.

Lúc này, cầu thủ tiến vào khởi động, Thomas cao 2m thoạt nhìn đặc biệt rõ ràng.

Tạ Lê Thần mở nắp hộp camera, giả vờ là đang thay phim, nói cho Vinh Kính, "Đối diện, khu vực xanh lam, hàng 10, chỗ ngồi thứ 12 bên trái, một người đội mũ lưỡi trai màu đen, đeo khẩu trang mặc áo khoác da màu nâu, vẫn luôn chụp chúng ta."

Vinh Kính không ngẩng đầu nhìn, chỉ là vươn qua giả vờ nhìn ảnh Tạ Lê Thần vừa chụp được, hỏi, "Chắc chắn như thế? Ở đây tất cả mọi người đều cầm camera."

Tạ Lê Thần mỉm cười, "Thỏ, tôi đã có mấy chục năm giao tình cùng ống kính rồi, ai không nói cho tôi biết mà cầm camera quay về phía tôi, tôi sẽ nổi da gà toàn thân."

Vinh Kính hơi nhướn mày —— quả nhiên mình cảm giác không sai.

Lúc này, trên khán đài cổ động viên được chỉ huy, bắt đầu làm sóng người.

Lúc khán đài của nhóm Vinh Kính đứng lên, Vinh Kính đê thấp mũ xảo diệu lách thân, ra khỏi khán đài.

Tạ Lê Thần tiếp tục cầm camera, tiếp tục chụp người kia.

Người kia ngẩng đầu, phát hiện lúc người đã ngồi xuống lại, thiếu một người, Vinh Kính không thấy đâu, như có chút hoảng loạn, nhìn trái phải. Hành vi đó càng khiến Tạ Lê Thần chắc chắn, đó là một kẻ chụp ảnh theo dõi. Thấy Tạ Lê Thần vẫn cúi đầu, thế nhưng ống kính camera hình như chia về mình, người kia lập tức cảnh giác, đứng dậy chạy ra ngoài.

Tạ Lê Thần khẽ nhướn mày, thấy Vinh Kính đã theo tới.

Người kia giơ tay sờ túi trước, Tạ Lê Thần kinh ngạc, cho rằng người kia định móc súng ra nên nhanh chóng đứng lên... Vừa vặn lúc này, linh vật của hai đội bóng đi ra.

Thân thể lỏng lẻo nhưng cực lớn vừa lúc chặn Vinh Kính, chờ Vinh Kính lách qua đám linh vật đuổi tới cửa, người đã chạy mất. Thở dài, bởi vì mang nhiệm vụ trong người, Vinh Kính cũng không thể tiếp tục đuổi theo, không thể làm gì khác hơn là ngưng ngừng trở về.

Ngồi xuống bên người Tạ Lê Thần, thấp giọng hỏi, "Anh đoán xem, là nhằm vào chúng ta, hay Thomas?"

"Trừ phi Kolo để lộ bí mật, nói cách khác, hẳn là không ai biết chúng ta ở chỗ này lo vụ Thomas chứ?" Tạ Lê Thần thấy Vinh Kính căng thẳng, giơ tay vỗ vỗ anh, "Đừng nóng vội, có thể chỉ là paparazzi, thấy tôi liền chụp lại để kiếm chút tiền. Yên tâm, cậu là vệ sĩ của tôi, truyền thông đều biết, tôi đưa cậu đi xem bóng là vô cùng bình thường."

Vinh Kính đảo mắt nhìn Tạ Lê Thần, "Nói cách khác, nếu như ngày mai trên truyền thông không có tin tức anh cùng tôi đi xem bóng, chứng tỏ đối phương không phải paparazzi, có phải không?"

Tạ Lê Thần cười gượng hai tiếng, "Vậy không giải thích được rồi, chúng ta tốt nên nhất cẩn thận một chút, dáng vẻ của người kia cũng không giống Đặng Thành, có lẽ cái tay cảnh sát biến thái đó còn thuê thám tử tư chụp chúng ta."

Vinh Kính thật ra nghĩ cái này cũng có thể, chỉ bắt quá thám tử tư theo dõi người ta lại không có ý tốt sao?

Lúc này, sân đấu đã yên tĩnh, trọng tài cầm bóng đi tới giữa, các thành viên hai đội đều đứng ở xung quanh điểm tranh bóng, Thomas phụ trách cướp bóng.

Theo một tiếng còi của trọng tài, Thomas và một cao to cầu thủ đối phương nhảy dựng lên tranh bóng.

Bởi vì chỉ đấu đối kháng cấp trường, nên là đội bóng rổ của hai học viện thi đấu.

Dù sao cũng chỉ là bóng rổ sinh viên, cấp độ có hạn, bất quá Thomas khá lợi hại, thi đấu rất giống màn thi đấu biểu diễn của cậu ta, cậu ta trong trường học cũng vô cùng được yêu thích, tiếng hoan hô cô vũ không ngừng, thật ra thi đấu cũng vẫn có thể xem là đặc sắc.

"Có thấy ai dị thường không?" Tạ Lê Thần hỏi Vinh Kính đang nhìn chăm chăm vào đoàn người quan sát .

"Hừm." Vinh Kính hơi lắc đầu, "Hiện thì không có..."

Chữ "có" vừa xuất khẩu, đột nhiên chợt nghe "rầm" một tiếng truyền đến, đoàn người lập tức rối loạn lên.

Nhìn lại... Thấy cột rổ đột nhiên ngã xuống, đè trúng một cầu thủ thấp bé.

Cầu thủ kia ngã xuống đất rồi máu chảy xối xả, trong nháy mắt cục diện náo động.

Các thành viên đội bóng rổ khác đều đến cứu, khán giả trên khán đài cũng đứng lên hết, ai cũng hét chói tai. Tạ Lê Thần và Vinh Kính bị những người đó nhiễu loạn đường nhìn, không thể làm gì khác hơn là lao ra khỏi đoàn người đến bên sân xem, bọn họ chỉ phụ trách theo dõi Thomas, thời gian này, là lúc dễ dàng sai lầm nhất! Đấu bóng rổ tới phân nửa cột rổ ngã, lại còn đang ở trên sân vận động chính quy, chuyện này tuyệt đối không có khả năng là ngẫu nhiên!

Thế nhưng ngay khi hai người dùng chưa đến 5 giây chạy ra khỏi đoàn người, đến bên sân nhìn vào, cũng thất thần, Thomas đâu?

Vinh Kính vô thức nhìn hai người vệ sĩ CROW giả trang thành nhân viên đứng ở bên sân. Thấy bọn họ cũng là mở to hai mắt vẻ mặt không thể tin được nhìn chăm chăm trong sân.

Sao có thể? Ngắn ngủi vài giây, Thomas một người sống cao 2m, tự đứng từ trên sân bóng... Biến mất!

Chương 58: Giao dịch

Cột rỗ ngã xuống phía dưới chỉ đè có một người, với lại, Thomas là một người cao to, không có khả năng bị đè dưới cột rỗ, mà người ngoài nhìn không thấy - như vậy ngăn ngui vài giây, người đi đường nào rồi?

Vinh Kính và Tạ Lê Thần dạo qua một vòng quanh đó, xác định không thấy người, chỉ cảm thấy đã gặp ma!

Mà lúc này trên sân người cũng càng tụ càng đông. Các học sinh bị kinh hách, thét chói tai liên tục.

Cảnh sát đến, xử lý như sự cố bất ngờ, đưa nhân viên đến thu dọn.

Vinh Kính và Tạ Lê Thần tìm từ trong ra ngoài sân vận động, nhưng đâu còn hình bóng Thomas? Cuối cùng không thể làm gì khác hơn là chán nản về nhà.

Vừa vào nhà, máy tính đã reo.

Kolo đen mặt đứng ở trước máy tính, Vinh Kính và Tạ Lê Thần đều bĩu môi, quá mất mặt, tự nhiên để một người sống sờ sờ ra biển mất trước mắt.

"Không bằng chúng tôi ngày mai đến trường học điều tra một chút?" Vinh Kính định lấy công chuộc tội, Kolo cũng lắc đầu, "Hai người án binh bất động trước, tôi ở đây sẽ xử lý, qua vài ngày nữa sẽ liên hệ hai người sau."

Nói xong, video bị tắt.

Sáng sớm hôm sau, Vinh Kính kiểm tra video một đêm bị gấn hai mắt gấu mèo, chống cằm tựa trên bàn trà, nhìn chăm chăm TV đang truyền phát tin tức đờ ra.

"Phải thế nào mới có thể khiến cột rỗ ngã xuống nhỉ?" Tạ Lê Thần vừa xem video quay cảnh ngày hôm qua vừa lẩm bẫm, "Kiểu gì cũng không có khả năng a! Cột rỗ cao, cậu cứ tưởng tượng cậu có nặng 300kg, toàn bộ treo trên khung giỏ mà cột rỗ cũng không nghiêng, sinh viên đấu bóng rổ ngay cả một cú úp rỗ cũng hiếm thấy, chỉ ném vào rỗ sao có thể khiến cột rỗ ngã xuống được?"

Vinh Kính gõ bàn phím, "Đúng vậy, nhân tố vật lý dẫn đến cột rỗ sập biến thành không có khả năng, trừ phi là mặt chất lượng có chuyện."

"Có thể là do người làm hỏng, khả năng mưu sát sinh viên kia không cao, dù sao loại thủ đoạn mưu sát này quá thấp kém, lại dễ phạm sai lầm." Tạ Lê Thần phân tích video hiện trường, "Giống tạo rối loạn hơn."

"Để tạo hỗn loạn, nhân cơ hội bắt Thomas." Vinh Kính sắc mặt cũng trầm xuống tới, "Không tiếc hại chết một sinh viên năm nhất.""Học bổng toàn phần, vừa mới 19 tuổi, con trai độc nhất trong nhà bộ dáng cũng không tệ." Tạ Lê Thần đọc thông tin về nam sinh bị chết kia, bất đắc dĩ lắc đầu, "Nếu quả thật là bởi vì thế mà ngộ sát, bị chết quá đáng tiếc."

Hai người đang nói, điện thoại của Tạ Lê Thần reo, Tào Văn Đức gửi một tin nhắn đến - anh ngày hôm qua đi xem bóng rổ

Tạ Lê Thần hơi sửng sốt, đưa điện thoại cho Vinh Kính.

Vinh Kính nhanh chóng cầm lấy điều khiển từ xa bật TV sang kênh giải trí, quả nhiên, tin giải trí đang tràn ngập tin, nói có người ở sân vận động gặp được Tạ Lê Thần, còn có một vài ảnh chụp rõ ràng.

Tạ Lê Thần cầm camera, đề thấp mũ... Từ một vài góc độ chụp nhìn vô cùng rõ ràng.

Mặt khác, còn có người liên kết chuyện lần này vào, nói Tạ Lê Thần có thể là có thân thích gì hay bạn bè thi đấu trong sân bóng rổ, không biết sinh viên gặp bất hạnh kia có vấn đề gì với y không.

"Thoáng chốc biến thành sự kiện được quan tâm cao độ." Vinh Kính giơ tay vỗ vỗ vai Tạ Lê Thần.

"Nói cách khác, ngày hôm qua kẻ cuồng theo dõi kia đúng thật là phóng viên?" Tạ Lê Thần hỏi Vinh Kính.

"Tôi lại cảm thấy quá mất công." Vinh Kính tra tìm ảnh chụp hôm qua trên internet, tin tức về Tạ Lê Thần luôn luôn lan truyền rất nhanh.

"Thật kỳ quái." Vinh Kính đột nhiên cau mày, tự nhủ nói, "Vì sao ảnh chụp không có tấm nào có tôi?"

Tạ Lê Thần hơi sững sốt, lấy máy tính bảng qua tay xem, "Cậu nói mới thấy, đúng vậy! Thường ngày này truyền thông đối với cậu còn cảm thấy hứng thú hơn cả tôi."

"Vì vậy trọng điểm điều tra có thể là tôi sao?" Vinh Kính lấy hết hình ảnh và video của người kia ngày hôm qua Tạ Lê Thần chụp được cùng máy quay an ninh ghi lại được ra xem.

Hai người lần lượt quan sát động tác người kia, đều nhin không được nhú mày.

"Cậu có cảm thấy ..." Tạ Lê Thần cau mày nhìn chăm chăm, "Giống một người phụ nữ?!"

"Ừ." Vinh Kính cũng gật đầu, "Nhìn thân hình và thói quen động tác đây là một người phụ nữ cao gầy, không giống nam giới."

"Ai vậy nhỉ?" Tạ Lê Thần suy nghĩ.

Vinh Kính hí mắt nhìn y, "Có thể là fan biến thái của anh không? Fan của anh từ trước đến nay vẫn khá hung hãn."

"Không thể nào..." Tạ Lê Thần vẻ mặt vô tội công thêm bất đắc dĩ, "Lại tới nữa?"

Vinh Kính khép lại máy tính bảng, nhún vai, "Quan sát thêm đã, bất quá... Có thể vô thanh vô tức theo dõi chúng ta thời gian dài như thế, người phụ nữ này tuyệt đối không phải chỉ là một fan bình thường đơn giản như vậy."

Lúc này, máy tính lại "dididi" bắt đầu báo hiệu.

Vinh Kính cau mày, đến trước máy theo dõi xem, thấy Đăng Thành đưa mấy người cảnh sát đi vào thang máy, xem ra là tới tìm bọn họ.

"Lại hần ta?" Tạ Lê Thần cười gượng hai tiếng, "Thấy chưa thỏ, đó mới là biến thái chân chính!"

Vinh Kính cũng có chút phiền chán, Đăng Thành y hệt con giò trong xương mu bàn chân gãy mãi không dứt, bất quá lần này hẳn ta không phải tới một mình... Phóng chừng, lại có trò gì nữa đây. Rất nhanh, chuông cửa reo lên.

Vinh Kính không cam lòng qua mở cửa, thấy Đăng Thành, lãnh đạm hỏi, "Có việc gì?"

Tạ Lê Thần ở một bên cười thầm, tin tức Vinh Kính truyền ra như kiếu - đi mau đi mau, không chào đón mấy người!

"Có vụ án muốn mời ngài Tạ Lê Thần phối hợp điều tra một chút!" Đăng Thành rất khách khí nói.

"Vụ án nào, vụ án trước không phải đã kết thúc rồi sao?" Vinh Kính hỏi ngược.

"Lần này vụ án không giống vậy." Đăng Thành đi thẳng vào vấn đề, "Ngài Tạ tối hôm qua 8h đến 10h ở đâu?"

Vinh Kính quay đầu lại nhìn Tạ Lê Thần, Tạ Lê Thần hơi nhún vai, "Anh không xem nhìn tin tức sao?"

"Chính là bởi vì xem tin tức, cho nên mới tới tìm anh phối hợp điều tra." Đăng Thành ngoài cười nhưng trong không cười nói, "Trùng hợp vậy, ngài Tạ đến đâu là chỗ đó có chuyện đến đó, cũng không biết có phải vấn đề thể chất không."

Vinh Kính rất muốn sửa đúng lại rằng đó tuyệt đối là vấn đề RP, bất quá lời đến bên mép mới nhớ, trước mặt người ngoài mình và Tạ Lê Thần là một phe, vì vậy cũng không nói nhiều, để bọn Đăng Thành tiến vào. (vấn đề RP: mang ý nghĩa phẩm cách, có ý châm chọc nhân phẩm không tốt dẫn đến không thể xử lý tình hình thực tế)

Tạ Lê Thần lười biếng tựa trên sô pha như trước, chậm rãi không chút hoang mang.

"Xin chào ngài Tạ, vẫn là vấn đề vừa rồi." Đặng Thành ngồi xuống, ánh mắt nhìn chăm chăm Tạ Lê Thần thật giống như đã nhận định y là hung thủ vậy.

Tạ Lê Thần bị hấn ta nhìn cả người khởi nổi da gà, tự nhủ - đây mới là biến thái trong truyền thuyết, may mà loại biến thái này không phải fan của mình!

"Tối hôm qua tôi đi xem chơi bóng." Tạ Lê Thần thờ ơ trả lời, "Người trong tin tức kia là tôi."

"Vì sao lại đi xem một trận bóng rổ sinh viên?" Đặng Thành hỏi, "Có nguyên nhân không?"

"Vấn đề không phải là bóng rổ sinh viên hay không, mà là ở chỗ thật vất vả mới không còn ai bám theo dai dẳng, tất nhiên muốn bớt thời giờ đi ra ngoài giải sầu." Tạ Lê Thần không khách khí trả lời, liếc mắt thâm sâu nhìn Đặng Thành.

Đặng Thành bị nghẹn một chút, cũng không hỏi nhiều, tiếp tục trở về chủ đề, "Vụ án tối hôm qua, anh có thể miêu tả chi tiết một chút không?"

Tạ Lê Thần đột nhiên cười một tiếng, "Tình hình chung thì, ngài cảnh sát không phải hấn nên hỏi tôi trước, bị ai theo dõi sao? Tôi phát hiện gần đây fan biến thái càng ngày càng nhiều, hơn nữa có kẻ tự nhiên cả ngày lẫn đêm 24h đều ôm kính viễn vọng theo dõi tôi a... Tôi thật sự nghi ngờ đối phương đến tột cùng là fan hay sát thủ, cần phải nói cho ngài cảnh sát, mau mau giúp tôi bắt được cái tên biến thái kia nha."

Đặng Thành nhíu nhíu mày, quả nhiên tối hôm qua là thủ trưởng của mình cố ý tìm mình gây phiền phức sao?

Lúc hấn ta trở lại phòng làm việc, thủ trưởng lao xuống mắng hấn ta, còn lệnh hấn ta đừng đi quấy rối Tạ Lê Thần nữa... Tạ Lê Thần thật là lợi hại, lẽ nào mảnh khoé thông thiên? Kẻ này nhất định có bí mật! Vinh Kính ở một bên nhai pizza xem náo nhiệt, nếu Đặng Thành đã để mắt đến Tạ Lê Thần,

vậy Tạ Lê Thần có va chạm với hắn ta thế nào hoay là lộ thông minh, cũng không thành vấn đề!

Đặng Thành nhìn chăm chăm Tạ Lê Thần một hồi, thu hồi ánh mắt tìm tòi nghiên cứu và nghi ngờ, nói mấy người cảnh sát khác về trước.

Mấy người cảnh viên kia nhìn nhau, bất quá Đặng Thành là sếp của họ, không thể làm gì khác hơn là rời đi.

Vinh Kính cũng ngồi xuống bên người Tạ Lê Thần, xem Đặng Thành muốn làm gì.

Đặng Thành lấy ra mấy tấm ảnh để ra trước mắt nhóm Tạ Lê Thần, nói, "Xem ảnh trước!"

Hai người nhận ảnh chụp đến xem, đầu tiên thấy là một viên đạn và một lá thư, trên thư viết: giao cho đại sứ quán XX.

Tấm ảnh thứ hai là một lá thư, là một lá thư yêu sách, dùng giấy A4, viết là - Thomas nằm trong tay chúng, cha Thomas nếu như không thả ông trùm phần tử khủng bố quốc nội ra rõ ràng hợp lý, sẽ giải phẫu cơ thể sống Thomas, còn thêm vào ảnh Thomas bị trói trên ghế.

Vinh Kính thấy rồi nhíu mày, hỏi, "Ảnh chụp lúc nào?"

"Sáng sớm ngày hôm nay!" Đặng Thành trả lời.

"Thomas biến mất tối hôm qua, trên ảnh cậu ta mặc đồng phục bóng rổ không sai, thế nhưng... Tia sáng trên sàn nhà nơi giam cậu ta này, thoát nhìn không giống sáng sớm." Vinh Kính có nghi vấn, "Sao tôi thấy ảnh không phải chụp gần đây nhỉ?"

"Tóc cậu ta so với trong ảnh dài hơn chút." Tạ Lê Thần đột nhiên mở miệng, "Trong ảnh, tóc hắn là vừa cắt chưa được bao lâu, ngày hôm qua lúc xem cậu ta chơi bóng rổ, tóc đã không còn cảm giác đông cứng như vừa mới cắt này."

"Anh đã gặp Thomas, tôi tin tưởng cảm giác của anh." Đăng Thành lại lấy ra tấm ảnh thứ ba.

Trên ảnh có một người đàn ông râu quai nón, vóc người vô cùng to lớn, dung mạo hung ác.

"Người này là Catan Ali." Đăng Thành giới thiệu, "Lần này trùm phần tử khủng bố cần giải cứu chính là hắn."

Vinh Kính nhìn thoáng qua, không lên tiếng - anh biết người này, là tội phạm truy nã được cảnh sát hình sự quốc tế phát lệnh đỏ, vô cùng nổi tiếng! Bè đảng của hắn hoạt động vô cùng mạnh tại vùng núi biên giới Pakistan và Afghanistan.

Quốc gia có sắc thái tôn giáo đậm đặc, là rất khó dùng tốt hay xấu đơn giản để đánh giá một lực lượng vũ trang nào đó, những kẻ bị quân đội gọi là phần tử khủng bố, ở bộ lạc địa phương, rất nhiều lại được tôn làm anh hùng.

Vùng núi Afghanistan có rất nhiều bộ lạc, khá độc lập, không bị quân đội khống chế.

Ở đó, có vài phần tử khủng bố sẽ cung cấp vật tư hay lương thực cho bộ lạc địa phương, bởi vậy được bộ lạc che chở. Bọn họ chỉ tin tưởng vào thần thánh, dũng sĩ, và chân lý thuộc riêng về bọn họ!

Bởi vậy có đôi khi gây hành vi cực đoan, người sinh sống trong thời buổi thái bình thịnh thế lại không có tín ngưỡng đặc biệt rất khó lý giải, ví dụ như đánh bom liều chết, tấn công tự sát và hành vi hi sinh khác. Vinh Kính tất nhiên là rành loại trọng phạm có chứa sắc thái truyền kỳ nghiêm trọng này, nhưng anh không rõ chính là, cha của Thomas chỉ là một nhà ngoại giao, làm sao có lực ảnh hưởng lớn đến mức khiến nước mình giao ra một phần tử khủng bố như vậy sao? Quân đội cũng chắc chắn sẽ không cho phép.

Đăng Thành đợi một lúc lâu, lại lấy ra thêm ba tấm ảnh, đặt ở trước mặt Tạ Lê Thần và Vinh Kính.

Hai tấm chụp người, trong đó một người là lão Thomas, người thứ hai là Catan sau khi bị bắt, kẻ thừa hấn chính là nhân vật Two. Deli Man Ali, cũng là em ruột của hấn.

Mà tấm ảnh thứ ba là cảnh con đường một trấn nhỏ nào đó của vùng Trung Đông. Ở cửa quán bar, Thomas và Deli Man đang bắt tay.

Vinh Kính hơi sững sốt, "Sao lại..."

"Không sai, tôi nghi ngờ chính là, lão Thomas kỳ thực đã sớm có qua lại với phần tử khủng bố trong nước, sự kiện bắt cóc con trai lần này, có thể là tự biên tự diễn."

"Bắt cóc con trai mình sao..." Vinh Kính xoa xoa cằm, "Nếu như có năng lực trong nháy mắt biến mất một người ở trước bàn dân thiên hạ, thật ra cũng cũng không phải là không thể được!"

"Anh đã có đầu mối, thì nhanh chóng đi thăm dò đi." Tạ Lê Thần nhún vai, "Thần thám, tới tìm tôi làm gì vậy?"

"Chúng tôi không có cách nào động thủ điều tra." Đặng Thành thở dài, "Chúng tôi phải biết hiện trường xảy ra cái gì, đối phương dùng phương pháp gì khiến một người người cao to như Thomas biến mất! Đại sứ hiện tại đã nhiều lần tiếp xúc với thượng cấp, dù sao người nhà nhà ngoại giao bị bắt cóc, áp lực của chúng tôi vô cùng lớn!"

Tạ Lê Thần và Vinh Kính gật đầu, biểu thị , thông cảm đấy!

"Thế nên tôi muốn hai người phối hợp điều tra!" Đặng Thành chuyển chủ đề, "Hai người ở ngay hiện trường lúc xảy ra án, tôi muốn nghe hai người phân tích một chút, hay nhất có thể cùng điều tra."

Tạ Lê Thần nhìn Vinh Kính, thấy Vinh Kính mỉm cười, "Tôi từ chối."

"Vì sao?" Đặng Thành hơi giận tái mặt.

"Chúng tôi không phải cảnh sát." Vinh Kính cười ôn hòa, lời nói lại có hai nghĩa, "Tôi không cùng người mà địch hay ta tôi chẳng phân biệt được hợp

tác, xin các ngài cảnh sát nỗ lực lên, đặt chuyện trừ gian diệt ác lên đầu, thêm suy luận, bớt huyền tưởng!"

Đặng Thành trên mặt thoắt đỏ thoắt trắng, Tạ Lê Thần nheo lại mắt, gật đầu thoả mãn — thỏ Vinh rất hay!

"Lẽ nào hai vị không muốn theo tôi đến hiện trường một chuyến sao?"
Đặng Thành hỏi ngược.

Vinh Kính lắc đầu, "Không muốn."

Đặng Thành bỗng nhiên phát hiện Vinh Kính còn khó đối phó hơn Tạ Lê Thần, mềm cứng gì cũng không ăn!

Khe khẽ thở dài, Đặng Thành ngẩng đầu, "Như vậy không bằng có qua có lại nhé?"

"Tôi nhìn không ra anh có đầu mối gì đáng cho chúng tôi trao đổi." Tạ Lê Thần nhướn mày.

Đặng Thành mỉm cười, từ túi trước lấy ra tấm ảnh cuối cùng... Thấy trên ảnh là một người phụ nữ mặc áo khoác da, đang cầm camera. Hai hàng lông mày Vinh Kính hơi nhướn.

Đặng Thành gật đầu, "Người này vẫn luôn theo dõi hai người, tôi có lý giải và nhận thức nhất định về cô ta, hai người lần này phiền phức rất lớn."

Vinh Kính và Tạ Lê Thần song song ngẩng đầu nhìn hẳn ta.

Đặng Thành cười hỏi, "Thế nào? Hợp tác không?"

Vinh Kính suy nghĩ một chút, bình tĩnh hỏi, "Cô ta là ai?"

"Một nhân vật vô cùng phiền phức." Đặng Thành trả lời, "Giờ cô ta hẳn chỉ là đang sưu tập đầu mối sẽ không động thủ, nhưng mấy ngày tới thì chưa chắc."

"Thế nên, chúng tôi hợp tác với anh, tra ra thủ đoạn làm Thomas biến mất, anh sẽ nói cho chúng tôi biết về bí mật về cô ta?" Tạ Lê Thần hỏi, "Đúng không?"

"Có thể nói như vậy!" Đẳng Thành vươn tay, "Thành giao chứ?"

Tạ Lê Thần nhìn Vinh Kính, Vinh Kính nhẹ nhàng gật đầu một cái... Tạ Lê Thần cũng không bắt tay Đẳng Thành, mà là trở tay vỗ một cái, "Thành giao."

Chương 59: Tìm kiếm hồn ma

Đẳng Thành đưa Vinh Kính và Tạ Lê Thần cùng đến sân vận động, điều tra đầu mối Thomas bị bắt cóc .

Vinh Kính kiểm tra cột rào, giáo viên thể dục của trường nói cột rào không biết vì sao ngã xuống, nhân viên cảnh sát kỹ thuật tra xét nửa ngày, cũng thấy chỉ là bất ngờ.

Vinh Kính cũng kiểm tra cái cột, không phải bị hỏng, rồi tự động ngã xuống... Có cái này có thể sao?

Tạ Lê Thần cũng choáng váng nhìn cột rào đổ trên mặt đất, bởi vì cột rào căn bản không phải gãy đôi hay sao cả, mà là hoàn toàn đổ xuống.

"Cột rào này trọng lượng bao nhiêu?" Tạ Lê Thần hỏi một người cảnh sát phụ trách giám định bên cạnh.

"Đây là cột rào dịch chuyển lên xuống thủ công, trọng lượng tổng cộng khoảng 1 tấn, vô cùng kiên cố dùng máy áp suất hơi nước cũng không đẩy không ngã, mặt khác, cho dù có bị máy áp suất hơi nước đẩy được, cột rào cũng chỉ tự động thấp xuống, chứ không ngã xuống." Người cảnh sát kia cười khổ một tiếng, "Muốn nó sập, trừ phi là tìm một hai con voi châu Phi thành niên đến húc nó, không thì hai cần câu loại khổng lồ."

Tạ Lê Thần nhíu mày, là phương pháp gì đẩy sập cột rào đây? Truyền thông bên ngoài đều đưa tin nói là cột rào bị hỏng hóc, còn có người đưa tin nói là bị người đẩy, bất quá có lẽ không ai tin là nó tự ngã.

"Thực sự có ma sao!"

"Hay a, chắc chắn có!"

Tạ Lê Thần chợt nghe cách đó không xa, có mấy người nữ sinh xem náo nhiệt đang khe khẽ nói nhỏ, y đi qua.

Mấy nữ sinh thấy Tạ Lê Thần , đều sửng sốt, rất hưng phấn đương nhiên cũng hiếu kỳ vì sao Siêu sao lại ở chỗ này?

"Hi." Tạ Lê Thần cười cười, mấy nữ sinh lập tức có chút choáng váng. Một cô khá bạo nhanh chóng móc sô và bút ra, "Lê Thần kí tên cho em với!"

Tạ Lê Thần kí tên cho cô, hai người kia cũng hoan hỉ vui mừng muốn được kí tên, còn hỏi y, vì sao xuất hiện tại hiện trường giết người."À." Tạ Lê Thần cười cười, "Anh gần đây phải diễn một bộ phim về mưu sát trường học, trong đó có một tình tiết chuyện ma quái trong trường. Vừa lúc nghe một người bạn nói, trường học này có chuyện ma quái phải không? Thế nên anh đến tìm kiếm cảm xúc, không ngờ thực sự gặp phải chuyện này... Cảnh sát Bên kia có một người là bạn anh, thế nên được vào xem."

"Ra anh cũng nghe nói về chuyện ma quái a?" Các nữ sinh đây đó liếc mắt nhìn nhau, đều căng thẳng.

Lúc này, Vinh Kính từ chỗ chuyên gia kỹ thuật kia tìm hiểu được đặc tính cột xoắn, cũng hết đường xoay sở, định hỏi ý kiến Tạ Lê Thần. Vừa xoay mặt, nhìn thấy Đẳng Thành nghiêng mặt, chuyên chú nhìn bên sân bóng, Tạ Lê Thần giao tiếp với mấy nữ sinh kia.

"Anh ta rất thông minh." Đẳng Thành đột nhiên quay đầu lại nói với Vinh Kính, "Tôi điều tra thành tích học hành trước đây của anh ta, từ nhỏ đến lớn, môn nào cũng được cấp A! Bất luận là cuộc thi giáo dục quốc nội khô khan hay ngành học tương đối linh hoạt thực dụng nước ngoài, ngay cả mấy khoản thường thức gia đình, anh ta cũng có thể dễ dàng lấy được điểm tuyệt đối!"

"Có vấn đề gì sao?" Vinh Kính hỏi ngược, "Diễn viên không thể là thiên tài đầu óc sao?"

"Học viên có ưu tú cỡ nào cũng không thể cả đời không hề rớt lần nào!"
Đặng Thành nhíu mày, "Tạ Lê Thần có rất nhiều chỗ khác hẳn với người thường!"

Vinh Kính tự nhủ nói nhảm không, y có thể phục chế tính cách và hành vi, giáo sư làm một lần y chỉ cần nhìn là biết, toàn bộ đề mục đã làm cũng đều nhớ, trí nhớ cũng siêu việt, nhìn thoáng qua là sẽ không quên, sao có thể rớt được chứ! Đương nhiên, chuyện này anh không thể nói cho Đặng Thành.

Để tận lực cắt đứt Đặng Thành cứ nghiên cứu Tạ Lê Thần như một biến thái, Vinh Kính bước nhanh tới, đứng bên người Tạ Lê Thần.

Mấy nữ sinh thấy cả vệ sĩ mỹ nhân trong truyền thuyết cũng theo tới, tâm tình càng tốt.

"Nói cho anh biết chút đi, trong trường xảy ra chuyện ma quái ở đâu?" Tạ Lê Thần hỏi tiếp.

"Thường hay có vật nặng rớt xuống làm bị thương người!" Một nữ sinh líu ríu nói.

"Vật nặng?" Đặng Thành cũng đi đến.

"Đúng vậy, mấy ngày hôm trước giáo sư lịch sử bị đột nhiên bị cái điều hòa rớt xuống va trúng trọng thương, lúc đó tất cả mọi người đều nói, điều hòa sao có thể rớt xuống! Rất nhiều người nói thấy điều hòa bay lên không trung!"

"Là máy ngoài hay máy trong của điều hòa?" Vinh Kính nghĩ phương hướng vị trí rất quan trọng.

"Là máy trong điều hòa treo thẳng đứng trong phòng học! Bởi vì phòng học lớn, thế nên điều hòa đặt ở vị trí tương đối cao, còn được đặt trên một lớp xi-măng, rất vững chắc, bốn phía còn có giá sắt cố định. Thế nhưng ngày đó giáo sư Trần lân lớp vừa đi tới gần đó liền "rầm" một tiếng rồi ngã xuống!"

"Đúng vậy đúng vậy! Thật là khủng khiếp, máu tung tóe!" Mấy nữ sinh nói đến chỗ sợ, đều cùng nhau lùi lại.

"Sau đó, toàn bộ điều hòa treo thẳng trong trường học đều dờ ể xuống đất, vì vậy phía sau phòng học không có gió!" "Còn chuyện gì khác không?" Vinh Kính hỏi tiếp.

"Có, còn một chuyện kinh khủng hơn!" Nữ sinh nhỏ giọng nói, "Nghe nói năm hai khai giảng khóa quân sự, một người nam sinh ngủ giường dưới, bị giường trên rớt xuống chệt chết!"

Vinh Kính và Tạ Lê Thần mở to hai mắt —— thật không? Giường mà cũng rớt!

"Còn gì không?" Đặng Thành nghĩ việc này hình như không dính dáng gì đến chuyện bị bắt cóc Thomas, mà là vụ án liên hoàn sát nhân ly kỳ nào đó.

"Còn có một chuyện, bọn em nghe nói thôi, nhưng không biết thật hay giả!" Mấy nữ sinh liếc mắt nhìn nhau, giống như đang thăm dò nhau, có muốn nói chuyện này hay không.

"Nói đi." Đặng Thành nghiêm túc nói, "Tôi là cảnh sát, không được nói dối!"

Mấy nữ sinh sắc mặt trắng bệch, một người nhỏ giọng hỏi, "Nói ra, có thể bị khai trừ không a?"

Hai người khác cũng đều sợ, đã định rời đi.

Đặng Thành nhíu mày vừa định nói, bị Tạ Lê Thần quay đầu lại liếc mắt lườm.

Vinh Kính cũng lắc đầu, nghiêm túc nói với hắn, "Anh chắc chắn không có bạn gái!"

Đặng Thành ngăn người, "Sao cậu biết?"

Vinh Kính suy nghĩ một chút, "Kiểu này có vẻ gọi là bệnh nghề nghiệp cảnh sát, cưỡng chế điều tra án, biến tất cả mọi người trở thành kẻ bị tình

nghi hoặc kẻ có tiềm năng bị tình nghi. Nói chung, tôi có biết bác sĩ tâm lý rất giỏi, chứng cường chế của anh rất nặng, nhanh chóng trị liệu một chút đi!"

"Cậu..." Đăng Thành há há miệng, Vinh Kính "suyt!" với hăn ta ý bảo hăn ta hung thần ác sát diện mục dữ tợn không được đi ra hù dọa nữ sinh!

Tạ Lê Thần đi qua giơ tay nhẹ nhàng vỗ vai mấy nữ sinh, nhỏ giọng nói, "Đừng nói cho cái gã cảnh sát kia, bí mật nói cho anh biết, anh không nói cho người khác đâu, hiệu trưởng của các em anh có quen biết, ông ấy sẽ không làm khó dễ các em!"

Mấy nữ sinh kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau, an lòng, ai mà chống đỡ được thỉnh cầu Tạ Lê Thần mở miệng xin chứ, liền nói ra.

"Bọn em nghe nói, sự kiện vật nặng rơi đầu tiên xảy ra trong trường, là một năm trước! Đại hội thể dục thể thao, bãi bóng ở thao trường của trường học đang tiến hành thi đấu. Đột nhiên khán đài sập xuống phân nửa, rất nhiều học sinh ngã xuống, gây ra thảm kịch một người tử vong, hơn hai mươi người thụ thương, lúc đó trường học sợ ảnh hưởng không tốt, lấy cớ học sinh ẩu đả dẫn đến nạn giẫm đạp kết án."

"Chuyện đó thì có liên quan gì đến vật nặng rơi?" Vinh Kính không hiểu.

"Một mặt, khiến cho khán đài sập, là khung sắt thừa trọng nên bị bóp méo nghiêm trọng, mặt khác, còn đè chết một người... không phải khán giả xem bóng."

Vinh Kính và Tạ Lê Thần sửng sốt, hỏi, "Là ai?"

Mấy nữ sinh liếc mắt nhìn nhau, trả lời, "Là thủ thành năm ba, đang chơi trên sân bóng. Anh ấy là đội trưởng đội bóng đá!"

"Cậu ấy bị đè chết?" Vinh Kính và Tạ Lê Thần đều sửng sốt, "Bị cái gì đè? Bóng sao?"

"Không phải!" Nữ sinh nhanh chóng xua tay, "Bị khung thành!""Khung thành? !" Đăng Thành không thể tin được, lại có chút tức giận, "Nói chứ

trường học các cô trước trước sau sau đã chết bao nhiêu người rồi, sao không ai báo án? !"

Mấy nữ sinh lại thụt lùi, Tạ Lê Thần lườm hằm ta một cái, "Các em ấy chỉ là sinh viên bình thường, bên phía nhà trường sợ mưu sát liên hoàn ảnh hưởng việc chiêu sinh, anh muốn phát hỏa thì tìm hiệu trưởng mà phát, đừng làm khó dễ mấy nữ sinh!"

Đặng Thành bị nghẹn một câu cũng không nói nổi, mấy nữ sinh vẻ mặt sùng bái nhìn Tạ Lê Thần.

Vinh Kính bất đắc dĩ lắc đầu, có chút thay Đặng Thành lo lắng, hằm ta có thể thành công điều tra rõ Tạ Lê Thần sao? Thoạt nhìn thành thật quá a.

"Nhưng mà!" Lúc này, một người nữ sinh giống như nhớ ra cái gì, nói cho Tạ Lê Thần, "Rất nhiều người đều nói, hồn ma kia, là hồn của một nam sinh đã chết rất lâu trước kia."

Tất cả mọi người sửng sốt.

Đặng Thành đã có chút bất lực, đây là trường học gì a, toàn giấu diếm được kỹ như vậy.

"Nam sinh kia chết như thế nào?" Vinh Kính hỏi.

"Nghe nói là rất lâu trước đây, bị bắt nạt, thế nên nhảy lầu chết!"

"Chuyện bắt nạt trong trường a." Vinh Kính hơi lắc đầu.

"Sau này mấy người chết đi đó, chẳng lẽ cũng là thích bắt nạt người khác?" Tạ Lê Thần cảm thấy rất hứng thú hỏi.

Mấy nữ sinh cùng gật đầu, "Những người đó a, không thể nói là làm chuyện xấu rõ ràng hay là thích bắt nạt người khác gì, chỉ là thỉnh thoảng thích lấy người ta làm trò đùa gì đó thôi, lấy cái chết đến nghiêm phạt, không khỏi quá nặng."

Hỏi xong mấy nữ sinh, Tạ Lê Thần quay đầu lại nhìn Vinh Kính, "Thỏ, thấy thế nào?"

Vinh Kính hơi lắc đầu, "Có vẻ không liên quan đến chuyện bắt cóc Thomas a."

"Tôi cũng thấy thế." Tạ Lê Thần nhìn trái phải, "Bất quá tôi có hứng thú với vụ án này hơn là điều tra đầu mối vụ biến mất kia."

"Ừ, tôi cũng vậy!" Vinh Kính cũng gật đầu, "Đến trường học một chút thế nào?"

Tạ Lê Thần vui vẻ đáp ứng.

"Bọn em dẫn đường cho hai người!" Ba nữ sinh kia rất nhiệt tình, đang định đi, Đăng Thành kéo hai người lại, "Này, tìm được Thomas trước đã!"

Vinh Kính và Tạ Lê Thần liếc mắt nhìn nhau, nguyên bản không muốn phối hợp lắm, dọc theo đường đi Đăng Thành theo dõi gắt gao, không khỏi có chút khó chịu.

Tạ Lê Thần mỉm cười, "Vậy cùng các nữ sinh tâm sự chuyện Thomas là được chứ gì?"

Đăng Thành nhíu mày, Tạ Lê Thần từ ngay từ đầu vẫn luôn khiêu chiến tính nhẫn nại của mình, người này tính cách thực sự là rất ác liệt.

Vinh Kính đứng một bên, lực chú ý bị một bóng người hiện lên ở cửa sân vận động thu hút —— là người phụ nữ bám theo bọn họ kia! Cũng tới?

"Được rồi, nghe nói trường học các em còn có một học sinh biến mất có phải không?" Vừa đi ra ngoài sân vận động, Tạ Lê Thần vừa hỏi mấy nữ sinh. "Thomas sao, cùng lớp bọn em đó." Một người nữ sinh nói cho ba người, "Cậu ấy là sinh viên chuyển trường cũng là con lai, bất quá thường ngày không hay nói, chảnh chơng bóng."

"Đúng rồi, cậu ấy đã từng rất nghiêm túc hỏi thăm quá chuyện hồn ma năm đó!" Một nữ sinh nhỏ giọng nói, "Có vẻ cảm thấy rất hứng thú!"

Vinh Kính và Tạ Lê Thần ngẩn người, "Cậu ta cảm thấy hứng thú với hồn ma?"

"Vâng, hình như là thế." Nữ sinh gật đầu, "Lần đó lên lớp cậu ấy ngồi ngay sau bọn em, cũng chính là lần giáo sư Trần bị thương kia, cậu ấy có vẻ vô cùng căng thẳng, còn rất kích động, sau đó vẫn luôn tìm một người."

"Tìm người?" Vinh Kính và Tạ Lê Thần đồng thanh hỏi, "Tìm ai?"

"Tìm hồn ma!" Nữ sinh trả lời không giống như đang giỡn, "Nói là một nam sinh không cùng lớp nhưng tới nghe giảng. Thế nhưng bài giảng lịch sử, hầu như toàn bộ mọi người cùng năm đều tới, trong phòng học có cả vài trăm người! Lớp của giáo sư Trần rất hay, rất nhiều sinh viên dự thính, đi đâu mà tìm!"

Vinh Kính và Tạ Lê Thần liếc mắt nhìn nhau - Thomas, có phải đã phát hiện chuyện gì không? Vụ án lần này chẳng lẽ không phải chỉ là che giấu bắt cóc đơn thuần? !

Chương 60: Thứ mê hoặc

Qua trò chuyện với mấy nữ sinh, nhóm Vinh Kính biết được Thomas có vẻ cảm thấy hứng thú với mấy sự kiện vật nặng rớt gây chết người gần đây. Còn hình như biết về sự tồn tại của thứ gọi là "hồn ma" kia, không biết có liên hệ gì đến vụ bắt cóc không.

Chính lúc này, Đăng Thành nhận được một cuộc điện thoại, "Cái gì? Sao có thể!"

Cúp điện thoại xong sắc mặt hắn ta không tốt, nói cho Vinh Kính và Tạ Lê Thần, "Cha của Thomas muốn về nước."

"Cái gì?" Hai người đều kinh hãi, "Con trai còn chưa chuộc ra được..."

"Lão có vẻ phải đáp ứng yêu cầu bọn bắt cóc! Về nước xử lý." Đăng Thành bất đắc dĩ, "Theo tôi thấy giống như là một màn âm mưu chính trị, chỉ tiếc lão muốn dùng chuyên cơ của lão trở về, máy bay của lãnh sự quán chúng tôi không có đầy đủ chứng cứ không thể đến lục soát!"

"Vậy lỡ đâu bọn họ tự biên tự diễn thì..."

Tạ Lê Thần nói còn chưa dứt lời, điện thoại của Vinh Kính cũng reo lên.

Anh đi sang một bên nghe, gọi điện thoại là Kolo, "Vinh Kính, hai người ở đâu? Có nhiệm vụ."

"A, bọn con lập tức đến!" Vinh Kính nói, kéo Tạ Lê Thần, "Mẹ anh tìm anh!"

"Hả?" Tạ Lê Thần há to miệng, bị Vinh Kính nhét lên xe.

Đằng Thành ở phía sau đuổi theo, "Này!"

"Lát nữa chúng tôi tìm anh!" Vinh Kính rất lạnh lùng khóa cửa xe đưa Tạ Lê Thần chạy đi.

Mở video liên lạc trên xe, thấy Kolo nói, "Lập tức lên vào máy bay của Thomas trong lãnh sự quán, tìm một người đưa ra!"

"Ai?" Tạ Lê Thần linh cơ khẽ động, "Quả nhiên là tự biên tự diễn sao, tìm con của lão?"

"Không phải! Là người này!" Kolo lấy ảnh ra, thấy trên đó là một cậu thiếu niên châu Á, thoát nhìn 18-19 tuổi? Nói chung tuổi không lớn, ánh mắt tối tăm, thoát nhìn rất ngây ngô. "Cậu ta là ai vậy?" Vinh Kính và Tạ Lê Thần đồng thanh hỏi.

"Đừng hỏi, cứ bắt được cậu ta đã."

Vinh Kính gật đầu đang định tắt video, lại nghe Kolo hô, "Chờ một chút!"

Hai người sửng sốt.

"Cậu ta vô cùng vô cùng nguy hiểm, biết không?" Ngữ điệu Kolo nói cũng đủ âm trầm.

Tạ Lê Thần không hiểu lắm, "Một nam sinh hơn mười mấy tuổi thôi, lợi hại cái gì? Đai đen võ?"

"Không phải lợi hại cái đó, cậu ta có năng lực không tầm thường!" Kolo thấp giọng nói, "Có thể khống chế vật thể di động!"

Vinh Kính giật mình, Tạ Lê Thần há to miệng, "Ông đang nói, nam sinh kia có siêu năng lực?"

Kolo gật đầu không nói.

Vinh Kính nhíu mày hỏi, "Năng lực của cậu ta là sau này hình thành hay bẩm sinh?"

"Sau này hình thành thì đã không gọi là siêu năng lực!" Kolo rất bất đắc dĩ nói, "Nói chung hiện tại nhân mã khắp nơi đang muốn bắt cậu ta, tôi đã phái Tây Á đến tiếp ứng hai người! Cậu ta bị Thomas bắt đi, hai cha con bọn chúng hợp lực muốn dẫn cậu ta về nước, tiến hành một nhiệm vụ!"

"Nhiệm vụ gì?" Vinh Kính mới nói hết lời, lập tức nghĩ ra, "Ám sát?"

"Không sai!" Kolo gật đầu, "Cậu ta sẽ là sát thủ đáng sợ nhất trên đời... Black Crow White Crow!"

Vinh Kính và Tạ Lê Thần đều có chút căng thẳng.

"Tìm người, dẫn trở về, nếu như thực sự không đưa về được, giết chết!" Kolo nói xong, lấy ra hai tấm ảnh chụp, "Hai người này sẽ theo bọn lão Thomas lên máy bay, chúng tôi đã bắt được họ, cần hai người thế vào!"

"Ông muốn chúng tôi giả mạo hai người này?" Vinh Kính nhíu mày.

Tạ Lê Thần cũng có chút tức giận, "Kolo, tôi biết hoá trang thế nhưng không biến biến thân a! Chỉ nhìn thế này làm sao có thể làm ra nhân bản được?!"

"Hai tên là gián điệp bọn chúng muốn tiện thể mang về nước, đám Thomas cũng chưa từng gặp, thân phận cũng giữ bí mật, biểu hiện duy nhất là trên người mỗi người có một tiêu ký! Nói rồi, cho bọn họ nhìn ảnh, thấy trên cổ tay trái mỗi người có một hình xăm, hình dạng cổ quái." Kolo nói xong, dặn một câu, "Thời gian đến lúc máy bay cất cánh còn có một giờ, hai người cẩn thận!" Kolo nói xong, cúp điện thoại.

Vinh Kính dừng xe ở bãi đỗ xe sân bay, Tạ Lê Thần nhân cơ hội hoá trang cho cả hai, đội tóc giả, đồng thời vẽ lên hai hình xăm.

Đi vào sân bay tư nhân, nhìn từ xa, thấy thủ vệ nghiêm ngặt.

Vinh Kính nhìn trời, "Không thì để một mình tôi đi..."

"Cậu mơ đi, con thỏ chết tiệt!" Tạ Lê Thần làm sao để anh đi một mình được.

"Anh là cục đồ ăn, hành động lần này quá nguy hiểm!" Vinh Kính còn đang rối rắm không cho Tạ Lê Thần mạo hiểm.

"Ông đây diễn đặc công còn lấy được danh hiệu ông hoàng màn ảnh!" Tạ Lê Thần phát cáu nói một câu đùa .

Vinh Kính hí mắt nhìn y, bất đắc dĩ, lấy ra vũ khí, cho y một khẩu súng lục, "Anh cẩn thận một chút!"Tạ Lê Thần gật đầu...

Quả nhiên, hai người đến khiến cho cảnh vệ hai bên cảnh giác.

Hai người cùng giơ tay, lộ ra hình xăm trên cổ tay... Mặt khác, so sánh với mặc anh tuần nguyên bản của hai người, Tạ Lê Thần hoá trang lần này thành người rất bình thường. Gián điệp là như thế đấy, kiểu gián điệp 007 đẹp trai đến mức phụ nữ chỉ liếc mắt đã coi trọng cơ bản là không tồn tại. Điều kiện gián điệp hàng đầu chính là không gây chú ý, lẫn vào đám người là không thể phát hiện, có người thậm chí tưởng mạo xấu xí. Trừ phi phải tiến hành nhiệm vụ đặc biệt, mới có yêu cầu với dung mạo.

Các cảnh vệ nhìn hình xăm của hai người, còn giơ tay nhẹ nhàng chà xát, để tránh giả.

Nhưng thuốc nhuộm hình xăm Tạ Lê Thần dùng để vẽ, loại thuốc nhuộm này vô cùng thật, cần chất tẩy đặc biệt mới có thể tẩy sạch.

Hai người theo chỉ dẫn trên máy bay, thấy Thomas trong máy bay tư nhân đang nói với một người vệ sĩ cao lớn. Bên cạnh vệ sĩ có hai người ngồi,

một người là Thomas, còn người kia, là nam sinh bị bịt con mắt, trói tay ...
Hắn chính là người nhóm Vinh Kính phải cứu.

Tạ Lê Thần khẽ nhíu mày, thật đúng là bắt cóc a!

Tiếng Trung của Thomas vô cùng tốt, thấy hai người tiến đến, lại dùng một loại ngôn ngữ lạ hỏi một câu.

Vinh Kính nhất thời có chút mơ hồ, anh chưa từng nghe qua ngôn ngữ này.

Đang lúc đầu tê dại, lại nghe Tạ Lê Thần thành thạo lặp lại câu nói kia.

Đối phương gật đầu, trên mặt cảnh giác lộ ra nở nụ cười, đi đến bắt tay hai người, ý bảo ngồi ở một bên, cũng không có hỏi lại gì khác.

Tạ Lê Thần ngồi xuống trước, nhướn mày với Vinh Kính, như là nói - thấy chưa? Lợi hại chưa? May mà đưa tôi tới chưa?

Vinh Kính thấy y đã là cục đồ ăn còn là tân binh, trong lòng không phục, bất quá phải thừa nhận, năng lực tùy cơ ứng biến của Tạ Lê Thần vô cùng mạnh, khác hẳn so với rất nhiều người anh từng hợp tác trước đây, y căn bản không phải xuất thân bộ đội kỷ luật, thế nên rất không có quy củ! Hơn nữa còn thích diễn xuất.

Hai người quan sát tình hình trong máy bay, thấy Thomas cúi đầu, nhìn ngón tay mình, biên thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn người nam sinh bị trói bên người, thấp giọng nói cái gì.

Vinh Kính cách khá gần, chợt nghe cậu ta đang nói, "Xin lỗi, xin lỗi..."

Tạ Lê Thần trong lòng hiểu rõ, Thomas phỏng chừng là bị cha mình ép buộc, bất đắc dĩ mới bắt nam sinh kia.

Đang nghĩ ngợi làm sao hành động, đột nhiên, nghe được bên ngoài có có tiếng còi cảnh sát truyền đến.

Thomas nhanh chóng thăm dò nhìn ra ngoài, nhin không được chửi thề.

Tạ Lê Thần và Vinh Kính cũng qua cửa sổ thấy, bên ngoài xe cảnh sát tới, người xuống chính là Đăng Thành và một loạt cảnh sát.

Tạ Lê Thần với Vinh Kính nháy mắt - trung hợp thế?

Vinh Kính cười nhạt một tiếng - còn không bằng, hắn ta lắp máy định vị trên xe chúng ta, cũng chưa chắc à! Đăng Thành xuống xe, cùng các cảnh sát tới phụ cận.

Mấy người bảo vệ cũng đến ngăn trở, hai bên ở bên ngoài tranh luận.

Vinh Kính đỡ trán, nhẹ nhàng dùng khuỷu tay chọc Tạ Lê Thần - tới phiên ông hoàng màn ảnh anh rồi kìa! Tốc chiến tốc thắng nhé.

Tạ Lê Thần ngẫm hiểu, đứng phắt lên, dùng súng chĩa vào Thomas, kêu la, nói lão là kẻ phản bội, dám gọi cảnh sát!

Vệ sĩ của Thomas móc súng ra, Thomas biết là hiểu lầm, nhanh chóng xua tay để hai bên khắc chế, nói cho Vinh Kính và Tạ Lê Thần không phải như họ nghĩ.

Vinh Kính và Tạ Lê Thần đều không tin, Vinh Kính tới phía sau cậu Thomas, kèm sát cậu ta, ra lệnh cho vệ sĩ xuống tất phía dưới, đuổi cảnh sát đi rồi tính, nếu không bọn họ sẽ giết chết Thomas con!

Lão Thomas bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đưa vệ sĩ xuống phi cơ trước, cùng cảnh sát dây dứa.

Vinh Kính trở tay đánh một quyền vào cổ Thomas.

Thomas kêu lên một tiếng đau đớn, Vinh Kính vừa định nói, lại nghe Tạ Lê Thần thấp giọng hô một tiếng, "Cẩn thận!" Một tay túm lấy anh kéo qua... Cùng lúc, thấy máy tính bảng trước mắt Thomas đột nhiên phóng lên, trực tiếp lao về phía Vinh Kính.

Cũng may Vinh Kính được Tạ Lê Thần lôi một cái, tránh kịp.

Tạ Lê Thần dưới tình thế cấp bách nói với nam sinh kia, "Chúng tôi biết năng lực của cậu, bọn họ muốn bắt cậu đi giết người, chúng tôi là tới cứu cậu!"

Nam sinh kia sửng sốt, có lẽ biết mình đánh sai người, liền bất động cứng ngắc ở đó.

Tạ Lê Thần giơ tay kéo cậu ta dậy, đi qua Thomas đang hôn mê, nam sinh kia đột nhiên mở miệng, "Hai người là ai?"

"Dù sao cũng không phải người xấu, có là người xấu cũng là người khá tốt trong đám người xấu!" Tạ Lê Thần trả lời một câu, nam sinh liền cứng họng, "Tôi không tin ai hết, vậy hai người cời trói cho tôi! Nếu không tôi kêu lên đây!"

Tạ Lê Thần nhíu mày, năng lực của nam sinh này vừa rồi không thể là nhìn nhầm, nếu như cậu ta thực sự nguy hiểm như vậy, cời trói thì không phải càng nguy hiểm?

Vinh Kính suy nghĩ tình hình, giơ tay cời trói ra.

Cời ra rồi, nam sinh kia thích ứng tia sáng một chút, nhìn hai người, cũng nhìn thấy tình cảnh bên ngoài.

Tạ Lê Thần và Vinh Kính đưa cậu ta đi về phía đuôi máy bay, phía sau đuôi còn mở, giống như là chuẩn bị vận chuyển hành lý lên.

Ba người xuống rồi, trốn sang bên kia máy bay, Vinh Kính suy nghĩ tình hình đợi Kolo trợ giúp, chợt nghe từ phía trước Đăng Thành nói, "Tôi nghi ngờ các người bắt cóc minh tinh điện ảnh nổi tiếng Tạ Lê Thần, xin cho chúng tôi lên máy bay kiểm tra!"

Nam sinh đứng ở bên cạnh nhóm Vinh Kính, bất mãn nhíu nhíu mày, "Cái cố nhằm như thế cũng bịa ra cho được!"

Vinh Kính và Tạ Lê Thần cũng dờ khóc dờ cười.

Đăng Thành nói tất nhiên cũng khiến lão Thomas cười nhạo một phen, thế nhưng các cảnh sát có chứng cứ, nói Tạ Lê Thần ở trên, nhất định phải lên xem, Thomas kiên quyết không cho, vì vậy nổi lên tranh chấp. Lúc này, thấy trong máy bay, Thomas con đột nhiên ôm đầu bò ra, gập gáp dùng

tiếng mẹ đẻ nói cho cha mình, "Chạy trốn rồi!" Lão Thomas xấu hổ đứng tại chỗ - thế là, chọc thủng kính Tây Dương rồi!

Đặng Thành cùng các cảnh sát vừa thấy quả nhiên là án bắt cóc tự biên tự diễn, lập tức móc còng tay ra định bắt người, nhưng thấy lão Thomas đột nhiên khoát tay, thủ hạ lấy súng ra bắn, bọn Đặng Thành nhanh chóng đánh trả, hai bên bắt đầu hỗn chiến.

Vinh Kính và Tạ Lê Thần trốn ở phía sau máy bay không có cách nào rời đi, đầu súng quá nguy hiểm, một khi cách rời phi cơ, bốn phía không thứ gì che đậy sẽ biến thành bia ngắm, không rời đi... Lỡ đầu bắn trúng bình xăng máy bay phát nổ thì sao?

Tạ Lê Thần nhìn nam sinh kia, hỏi, "Ê, cậu có thể di động vật thể?"

"... Ừ." Nam sinh gật đầu.

"Vậy hỗ trợ di động vài thứ đến đi?" Tạ Lê Thần thương lượng.

Nam sinh kia không thèm để ý dáng vẻ của y.

"Cậu có thích Tạ Lê Thần không?" Tạ Lê Thần hỏi.

Vinh Kính nheo lại mắt, cuồng tự kỷ!

Không ngờ nam sinh kiên quyết gật đầu, "Thích chứ! Anh ấy là thần tượng của tôi!"

"Anh ta nói cậu làm cậu chắc chắn làm, có phải không?" Tạ Lê Thần thừa nhiệt đúc sắt.

"Đương nhiên!"

Thấy nam sinh liên tục gật đầu, Tạ Lê Thần gỡ tóc giả xuống, tiện thể thay đổi sắc mặt, "Lát nữa tặng cậu đĩa CD có kí tên, hiện tại giúp anh đối phó bọn chúng."

Nam sinh kinh ngạc há to miệng, "Anh..."

"Nhanh lên!" Tạ Lê Thần gọi Vinh Kính.

Vinh Kính chỉ vào máy bay "Cabin sắp đổ xuống!" Vinh Kính vừa mới dứt lời, chợt nghe một tiếng nổ "ầm".

Sau đó, tiếng kêu của bọn Thomas truyền đến, trận tuyến rối loạn, bị cảnh sát ào lên, tước khí giới.

Vinh Kính và Tạ Lê Thần thừa loạn, kéo niên thiếu kia bỏ chạy.

Chờ Đăng Thành chú ý, ba người đã sắp chạy đến được bên ngoài, tới gần cửa ra.

Đăng Thành nhíu mày, nhìn từ bóng lưng, hẳn ta có thể nhìn ra là Tạ Lê Thần và Vinh Kính, còn đứa trẻ ở giữa là ai thì không biết.

Đăng Thành do dự một chút, xác định không thể để hai người đó đi! Trong lòng đắn đo, Tạ Lê Thần, nhất định có rất nhiều bí mật!

Vì vậy, hẳn ta giơ súng... Ba người phía trước đang chạy trốn rất nhanh hơn nữa càng ngày càng xa, sẽ ngay lập tức ra ngoài tầm bắn.

Ma xui quỷ khiến, Đăng Thành nã một phát súng.

Cùng lúc hẳn ta nổ súng, cảnh sát phía sau cũng đều giật mình không ít.

Trùng hợp, Tạ Lê Thần vừa thời điểm quay đầu lại nhìn, liếc mắt thấy được Đăng Thành ấn cò súng, nhanh chóng hô một tiếng, "Nằm úp xuống!"

Phản ứng đầu tiên là Vinh Kính đã được huấn luyện, thế nên động tác vô cùng nhanh.

Mà nam sinh kia bị Tạ Lê Thần kéo, y liền thuận thế hơi vươn ra trước kéo một cái. Nam sinh kia lão đảo ngã, Tạ Lê Thần cũng thuận thế phóng về trước, nhưng đạn lại bắn trúng trên vai.

Vinh Kính ở bên cạnh, tất cả xảy ra tại trong nháy mắt, nếu như Tạ Lê Thần không phải bởi vì đẩy vài nam sinh kia mới khẽ khom xuống, phát súng kia, sẽ bắn trúng tim y - Đăng Thành, muốn giết Tạ Lê Thần!

"Á..." Đạn may mắn sượt qua trên vai, Tạ Lê Thần té ngã xuống đất, Vinh Kính nhanh chóng đến dìu y. Lúc này, phía sau có vài chiếc xe tới, dừng

bên người bọn họ.

Cửa xe mở, Tây Á đi xuống, thấy Tạ Lê Thần bị thương, sai người đưa cậu thiếu niên kia đi, tới hỏi Vinh Kính chuyện gì xảy ra?

Sắc mặt Vinh Kính khiến Tây Á cảm giác được một tia dị dạng, đã lâu không có từ trên mặt Vinh Kính thấy được sự phẫn nộ như vậy rồi, Vinh Kính máy móc, cũng có tình cảm sao?

Mà lúc này, Đặng Thành và thủ trưởng phụ trách đội của hắn ta đều đã chạy tới.

"Không sao chứ, là hiểu lầm, hiểu lầm!" Thủ trưởng thấy Tạ Lê Thần, không hiểu gì hỏi, "Chúng tôi tưởng là dư đảng của Thomas, thế nhưng vì sao..."

Tạ Lê Thần phản ứng nhanh, miễn cưỡng đứng lên, "À... Chúng tôi vốn là theo Đảng cảnh quan thể nghiệm cuộc sống, cùng nhau điều tra vụ án sân vận động. Sau đó có việc đi trước, vừa vặn lại thấy Thomas, vì vậy đuổi theo, không ngờ bị bắt cóc lên máy bay."

Tất cả mọi người nhú mày - trợn mắt nói nói dối a!

Bất quá thủ trưởng của Đặng Thành hình như đã sớm nhận được tin tức, vì vậy cũng không hỏi chuyện nam sinh kia, ra lệnh giải hết người trên máy bay về, kết thúc hành động.

"Không sao chứ?" Vinh Kính đỡ Tạ Lê Thần.

"Bỏ đi." Y giơ tay phui phui quần áo, nhìn vết thương, "Xương không sao, không đau gì lắm."

Vinh Kính đỡ y tính rời đi, đột nhiên quay đầu lại, nhìn Đặng Thành trừng mắt há hốc đứng ở đó, cười nhạt một tiếng, "Đồ hèn!" Nói xong, đỡ Tạ Lê Thần đi cùng Mejia.

Chương 61: Cướp vai

Tạ Lê Thần lại bị thương.

Truyền thông công bố ảnh chụp Tạ Lê Thần vai được băng bó, các phóng viên đều trêu ghẹo y, hỏi y lại gặp phải nguy hiểm gì.

Mà Tào Văn Đức không thể làm gì khác hơn là giải thích giúp mọi người, nói là lúc quay phim làm động tác nguy hiểm bị thương.

Bất quá chuỗi ngày thụ thương cũng không tệ, vốn chỉ là bị thương vai mà thôi, Tạ Lê Thần lại giả vờ không thể tự gánh vác cuộc sống, bắt Vinh Kính làm chân chạy cho y.

Lúc thì muốn ăn cái này, lúc lại muốn dùng cái kia, Vinh Kính không thể làm gì khác hơn là từng chuyển từng chuyển làm giúp y, còn phải mặc quần áo cho y.

"Tay anh không phải có thể cử động sao?" Vinh Kính vừa bóc cam vừa hỏi, rất giống như muốn nhét toàn bộ vỏ cam vào miệng y.

Tạ Lê Thần tựa ở trên sô pha, "Ai nha, đau quá! Mặc quần áo thật phiền phức."

Vinh Kính liền cảm giác máu nóng dồn lên tận đỉnh đầu, rồi hạ xuống, quên đi... Đi qua giúp y mặc quần áo.

"Hắc hắc." Tạ Lê Thần ngẩng mặt nhìn anh, "Thỏ, Kolo có liên hệ gì với cậu không?"

"Liên hệ tôi làm gì?" Vinh Kính thuận miệng trả lời, "Anh bị thương, thế nên gần đây chúng ta không có hành động, dưỡng bệnh cho tốt đi."

"Thế cậu nam sinh kia?" Tạ Lê Thần hiếu kỳ, "Cậu ta thực sự có siêu năng lực?"

Vinh Kính cài nút áo cho y, "Không biết."

"Sao vậy, cả tôi cũng không thể nói?"

Vinh Kính khẽ nhú mày, "Đây là cơ mật, Kolo sẽ không nói cho tôi biết, tôi cũng không hỏi, là hành vi chuyên nghiệp thường ngày."

"Vậy chúng ta tự tâm sự đi!" Tạ Lê Thần hình như cảm thấy rất hứng thú, "Cậu nghĩ, bọn họ có thể là đưa nam sinh kia trở về nghiên cứu không?"

"Nghiên cứu là chắc chắn rồi, bất quá hẳn là sẽ không tàn nhẫn giả phẫu người gì đó đâu." Vinh Kính thật ra rất chắc chắn, "Tôi trước đây cũng gặp qua một nữ sinh có năng lực nằm mơ biết trước sự việc, Kolo đều có cách sử dụng năng lực của cô ấy làm việc."

"Năng lực của nam sinh kia ngoại trừ phá hủy, cũng không có gì khác cả." Tạ Lê Thần cười cười, "Có thể, cậu ta cũng thành CROW các loại hay không?"

Vinh Kính mặc quần áo cho y xong, đến một bên ngồi xuống, quan sát y, "Anh đang suy nghĩ cái gì?"

Tạ Lê Thần hơi nhún vai, "Không có gì."

"Anh có phải đang sợ, Kolo cũng sẽ kéo anh đi làm nghiên cứu?" Vinh Kính hỏi.

"Tôi không có siêu năng lực mà." Tạ Lê Thần nhún nhún vai.

Vinh Kính cười cười, "Như anh đây không gọi siêu năng lực thì gọi cái gì?"

"Đừng nói mò a, cậu phải chịu trách nhiệm với tôi đó thôi!" Tạ Lê Thần cười hì hì nói sang chuyện khác.

Vinh Kính lờm y một cái, đứng lên thay quần áo, "Ngày hôm nay anh có làm việc không? Không phải còn có một cuộc họp báo sao?" "Ừ..." Tạ Lê Thần gật đầu, thấy Vinh Kính thay quần áo, đột nhiên hỏi, "Kolo có thể sai nam sinh kia đi giết người hay không? Làm sát thủ các loại ấy."

Vinh Kính thở dài, "Không biết a, anh hỏi tôi chuyện cơ mật như vậy làm gì, tôi chỉ là một nhân công."

"Kính Kính, cậu làm sao chắc chắn những chuyện Kolo giao cho cậu làm đều là chính nghĩa?" Tạ Lê Thần có nghi vấn.

"Chính nghĩa hay không đều không quan trọng." Vinh Kính đeo caravat cho mình, "Có thể giữ cho đại đa số người là được rồi, trên thế giới này không có gì là chính nghĩa tuyệt đối!"

Tạ Lê Thần nghe Vinh Kính nói như vậy, cũng không truy hỏi nữa.

Hai người lái xe chạy tới nơi họp báo, trên đường lại gặp tắc đường.

"Xong rồi!" Tạ Lê Thần thăm dò nhìn đoàn xe thật dài, "Tình hình này thoát nhìn chí ít cũng phải một giờ? Dù gì cũng đến muộn."

"Chờ thôi." Vinh Kính buồn chán, mở máy tính, liên hệ với Sara.

"Sara, vũ khí mới thế nào rồi?"

"Đã gửi qua bưu điện cho cậu, tính năng thì có thể phải phiền cậu điều tra một chút." Sara nói, đột nhiên ôm microphone nhỏ giọng nói, "Kính Kính, có muốn nghe chuyện bát quái không?"

"Muốn!" Tạ Lê Thần vươn qua, che ở phía trước Vinh Kính nói vào camera, "Vừa lúc tắc đường rất buồn chán."

"Vậy thì!" Sara nhỏ giọng nói, "Cái cậu có quái lực kia đã thêm vào Kolo, hiện tại là Black Crow."

"CROW?" Vinh Kính nhíu mày, "Trẻ tuổi như vậy, hơn nữa cậu ta có tự giác khống chế năng lực của mình không?"

"Chúng tôi đã tiến hành nghiên cứu nhất định với cậu ta." Sara giải thích cho Vinh Kính và Tạ Lê Thần, "Phát hiện cậu ta có thể di động vật thể loại nhỏ, thế nhưng không thể di động những vật đặc biệt lớn. Muốn cho mấy thứ lớn ngã xuống, đều là nhờ di động vật nhỏ chống đỡ, ví dụ như giá điều hòa, hoặc là xích khóa khung cửa."

"Vậy cột rỗ giải thích thế nào?" Tạ Lê Thần nhíu mày.

"Đây là bát quái đó!" Sara nhỏ giọng nói, "Cột rỗ kia không phải do cậu ta giở trò quỷ, là cha con Thomas."

"Cái gì?" Vinh Kính và Tạ Lê Thần đều sửng sốt.

"Ngày đó Thomas con lúc luyện tập, thả một máy áp suất hơi nước điều khiển từ xa khổng lồ chế phóng khí phía dưới cột rỗ." Sara nói, "Thứ này tuyệt đối là sản phẩm quân sự công nghiệp, lực đẩy mạnh bằng lực phóng hỏa tiễn loại nhỏ, vì vậy cái cột rỗ chốc lát đã bị đẩy ra! Đè chết nam sinh kia chỉ là ngẫu nhiên."

"Nói cách khác, có tổ chức ám sát khác cũng muốn cậu ta?" Vinh Kính nhíu mày, "Nhưng giáo sư lịch sử và đội trưởng đội bóng trước đây, là nam sinh kia giết chết không sai chứ? Cứ thế mà cho qua?"

Sara bắt đầu dĩ cười cười, "Kính Kính, cho dù có tống cậu ta vào ngục, chưa biết chừng cậu ta sẽ giết càng nhiều người."

"Người như thế các ông xác định có thể khống chế được?" Tạ Lê Thần hỏi ngược.

"Vấn đề này tôi không thể trả lời cậu ." Sara nhún vai, vẫy tay với hai người, "Bát quái xong rồi, kết đường vui vẻ." Nói xong, tắt video. Vinh Kính thở dài, tiếp tục ngắm phong cảnh... Nhưng nhìn đến kính chiếu hậu, nhíu mày, "Chậc."

"Làm sao vậy?" Tạ Lê Thần nhìn anh.

Vinh Kính ý bảo y nhìn kính chiếu hậu.

Tạ Lê Thần thấy thần sắc anh nghiêm túc, vươn qua, "Thấy cái gì?"

Vinh Kính chỉ chỉ kính chiếu hậu cho Tạ Lê Thần nhìn, thấy chỗ ngoặt phía sau không xa có một chiếc xe đặc biệt nhìn quen mắt, nhìn người trong xe, Tạ Lê Thần nhếch miệng, "Lại là hắn ta? !"

Ngồi trong xe phía sau, chính là Đăng Thành.

Vinh Kính sắc mặt âm trầm, "Âm hồn không tiêu tán!" Nói rồi, cởi dây an toàn ra định xuống xe.

"Ai!" Tạ Lê Thần kéo anh, "Cậu đừng để ý đến hắn ta, thẳng đó thần kinh có vấn đề!"

"Tôi không để ý tới hấn ta, khó tránh khỏi hấn ta lại bắn lên anh, không phải lần nào cũng may mắn như vậy!" Vinh Kính nói, đi ra sau. Tới bên cạnh cái xe kia, giơ tay gõ gõ cửa sổ.

Một lúc lâu, cửa sổ xe mới hạ xuống.

"Trùng hợp vậy a..." Đặng Thành trầm mặc một hồi, hỏi.

Vinh Kính "ha ha" cười, không đáp hỏi ngược, "Trùng hợp?"

Đặng Thành thở dài, tháo kính xuống nhìn Vinh Kính, "Tạ Lê Thần thương thế thế nào?"

Vinh Kính hơi nhún vai, "Rất may mắn, xét các mặt mà nói."

Đặng Thành từ một cái bao bên cạnh lấy ra một túi văn kiện, đưa cho Vinh Kính.

Vinh Kính cầm, mở nhìn, thấy bên trong là ảnh chụp, còn có một chút tài liệu. Trên ảnh là một người phụ nữ... Chính là người ngày đó theo dõi anh và Tạ Lê Thần.

"Tôi vận dụng chút quan hệ, tra xét một chút, bắt quá tài liệu về người phụ nữ này cơ bản đều bí mật, thế nên... Thân phận tuyệt đối không đơn giản." Đặng Thành đeo kính râm, "Tôi đã đồng ý với hai người, hai người giúp tôi phá vụ án Thomas, tôi sẽ đưa tài liệu cho hai người."

Vinh Kính cầm tài liệu chuẩn bị đi.

"Thiếu niên kia, có phải cũng có năng lực khác biệt?" Đặng Thành đột nhiên hỏi, "Tạ Lê Thần cũng có, phải không?"

Vinh Kính nhíu mày, Đặng Thành tuy rằng nhân phẩm không hay lắm, bắt quá mặt chuyên nghiệp đúng là rất nhạy cảm, cũng rất có kinh nghiệm.

Nhưng Vinh Kính vẫn không phản ứng, tiếp tục đi.

"Tạ Lê Thần có một ngày sẽ trở thành sát thủ không thể ngăn cản!" Đặng Thành ở phía sau hét với Vinh Kính, "Ngày đó sẽ không lâu đâu!"

Vinh Kính dờ khóc dờ cười, quay đầu lại chỉ chỉ đầu với hăn ta, ý bảo - nhanh chóng đến gặp bác sĩ tâm thần đi!

Đi trở về bên cạnh xe mình, mở cửa ngồi vào.

Tạ Lê Thần đang ghé vào lưng ghế, y cũng nghe được Đăng Thành nói, "Thằng đó có thù oán với tôi a, suốt ngày nhìn chăm chăm không tha."

"Đừng để ý đến hăn ta." Vinh Kính nói, lấy tài liệu ra xem.

"Oa... Người phụ nữ này theo dõi chúng ta đã lâu a?" Tạ Lê Thần bắt được ảnh chụp, cũng khiếp sợ. "Cô ta chỉ đang chụp ảnh!" Vinh Kính lấy ảnh kiểm tra. "Trên ống kính có phản quang, có thể gửi cho Sara phân tích xem trong ống kính phản chiếu ai!"

"Toàn bộ chuyện gì cậu làm đều phải báo cáo với Kolo sao?" Tạ Lê Thần đột nhiên hỏi.

Vinh Kính khẽ nhíu mày, nhìn y, "Có ý gì?"

"Phân tích hình trong ống kính thôi mà, chỉ cần dùng một phần mềm là rất nhanh là có thể đối phó!" Tạ Lê Thần nhướn nhướn mày với Vinh Kính, "Chúng ta cũng có thể tự làm, không cần cái gì cũng đều báo cáo với Kolo chứ?"

Vinh Kính thu hồi ảnh chụp, có chút không hiểu nhìn Tạ Lê Thần, "Vì sao anh vẫn một mực khuyên tôi giấu diếm một chút với Kolo?"

"Như vậy sai sao?" Tạ Lê Thần hỏi ngược, "Ông ta với cậu không thân chẳng quen, cậu không thể cứ hoàn hoàn chinh chinh toàn bộ giao mình cho người khác nắm trong tay chứ? Thỏ khôn có ba hang, chúng ta không đào hang động, chí ít cũng lưu một đường lui chứ!"

Lúc này, dòng xe đã dần bớt, bắt đầu chuyển động về phía trước, xem ra là đã khơi thông.

"Tạm thời đừng đàm chuyện này!" Vinh Kính khởi động xe.

Tạ Lê Thần nhìn kính chiếu hậu, "Đăng Thành vẫn còn đang theo."

"Cố chấp cuồng hết thuốc chữa , hấn ta phỏng chừng gần đây bị cách chức tạm thời, thế nên có thời gian theo dõi anh!" Vinh Kính lắc đầu, "Cậu xem sự chấp nhất hấn đã từng dùng khi truy đuổi Seven đó, có thể suy ra, hấn ta thà rằng từ chức, cũng sẽ gặt gao theo sát anh!"

Tạ Lê Thần nhìn trời, "Lần trước hấn là nên nói niên thiếu có quái lực kia trực tiếp dùng cabin đập chết hấn ta đi!"

Vinh Kính cười cười.

Tạ Lê Thần vươn qua, "Cười rồi? Cười lại một lần nữa xem!"

"Đừng nháo, đang lái xe!" Vinh Kính nâng mặt.

Tạ Lê Thần thở dài, "Không thú vị! Thở mặt than! Con thỏ cả ngày phụng phịu không phải thỏ tốt!"

Xe chạy vào chỗ họp báo, lần này là tuyên truyền cho bộ phim mới, Tạ Lê Thần nhận kịch bản mới, nam diễn viên hợp tác là một tân binh tên là Thiệu Dịch, bất quá bản thân Tạ Lê Thần khá tán thưởng người này, nói tân binh ấy rất có tiền đồ.

Vinh Kính ngồi ở bên ngoài phòng họp báo, lật xem kịch bản Tạ Lê Thần vừa nhận, một bộ phim viễn tưởng bạo lực, đề tài rất mới mẻ độc đáo, Tạ Lê Thần diễn một thiên sứ. Đương nhiên, không phải loại thiên sứ bình thường, mà là thiên sứ bạo lực bị trục xuất khỏi thiên đường.

Đang xem, Vinh Kính cảm giác, có một người đi tới bên người mình, ngồi xuống, "Hi."

Vinh Kính ngẩng đầu nhìn, thấy ngồi ở bên cạnh là một chàng trai trẻ tuổi ăn mặc thời thượng, bộ dáng cũng không tệ, bất quá Vinh Kính theo Tạ Lê Thần đi tới đi lui, thấy toàn tuần nam mỹ nữ, cũng không có cảm giác gì mấy.

Thấy người đó nói với mình, Vinh Kính không hiểu gì nhìn, chờ xem còn nói tiếp gì không.

Chàng trai cười cười, giơ tay bắt tay Vinh Kính, tự giới thiệu, "Tôi là Hà Đống." Vinh Kính tự nghĩ người này có chút quen mắt, thoáng chốc nhớ ra, thường hay thấy trên tạp chí giải trí, hình như là Siêu sao giống Tạ Lê Thần, hơn nữa hành động cũng rất lợi hại, có vẻ cũng là chuyên nghiệp.

"Cậu là vệ sĩ của Tạ Lê Thần, phải không?" Hà Đống hiếu kỳ hỏi.

Vinh Kính gật đầu.

"Tôi đi thẳng vào vấn đề." Hà Đống mỉm cười, "Tạ Lê Thần trả cho cậu bao nhiêu tiền? Tôi trả gấp đôi."

Vinh Kính ngẩn người rồi, cúi đầu tiếp tục đọc kịch bản.

"Gấp ba?" Gã vẫn kiên trì.

"Anh có trả gấp 10 cũng vô dụng!" Tạ Lê Thần cầm một hộp takoyaki, không biết lúc nào xuất hiện ở trước mặt hai người.

Vinh Kính gấp kịch bản lại, nhận cái hộp Tạ Lê Thần đưa qua, dùng tăm cầm ăn.

"Tự tin thế?" Hà Đống đứng lên, "Nhưng mà, anh mời vệ sĩ, điểm này tôi thực sự rất bất ngờ."

Tạ Lê Thần hơi nhún vai, "Biến thái giờ nhiều lắm." Nói xong, kéo Vinh Kính, "Đi thôi thôi, đến gần sân khấu rồi ăn xem tôi ghi hình."

Vinh Kính nhai nhai viên bạch tuộc gật đầu, phía sau Hà Đống lại đi theo.

"Anh tới làm gì vậy?" Tạ Lê Thần không hiểu.

"À, ngày hôm qua đạo diễn liên hệ người đại diện của tôi, muốn tôi với anh diễn đối thủ, tân binh kia diễn vai phụ." Hà Đống cười hòa ái.

"Anh cũng coi như thâm niên rồi, đi giành cơ hội của tân binh, có xấu hổ hay không vậy?" Tạ Lê Thần rất không khách khí.

Hà Đống nhếch khóe miệng, "Ai mà không bắt đầu từ tân binh chứ? Tạ Siêu sao." Nói xong, tay dứt túi, nét cười đầy mặt tiến vào.

Tạ Lê Thần lắc đầu, thoáng nhìn phía ngoài phòng họp báo, Đặng Thành đang lượn qua lượn lại.

"Chậc chậc." Tạ Lê Thần lắc đầu, "Thù trong giặc ngoài!"

"Gã là ai vậy?" Vinh Kính nhai nhai, "Thế nào như thế có thể trêu chọc biến thái a?"

Nói xong, ăn nốt viên bạch tuộc cuối cùng, vứt hộp đi, "Toilet ở đâu?"

Tạ Lê Thần chỉ, Vinh Kính chạy đi, Tạ Lê Thần một mình tiến vào tham gia họp báo.

Vinh Kính vào toilet cách gian, lấy ra máy tính cầm tay, tra xét một chút tài liệu về Hà Đống, nghĩ không có gì đặc biệt khả nghi, hẳn là không phải vì Tạ Lê Thần mà đến, chuẩn bị thu thập đồ đi ra. Mới mở cửa cách gian, thấy trước bồn rửa mặt, một người đang tự hắt nước vào người.

Người đó còn đang ồn ào, "Đáng ghét đáng ghét!"

Vinh Kính xấu hổ đứng đó, tiến thoái lưỡng nan.

Rồi người kia cũng ngừng đầu, thấy được Vinh Kính liền sững sốt, nhanh chóng rút giấy lau mặt, sau đó vội vã chạy ra.

Vinh Kính tựa ở cạnh cửa suy nghĩ một chút - người này hình như đã thấy trên tạp chí giải trí rồi, chính là tân binh bị Hà Đống giành vai phải không? Tên là cái gì mà...

Chương 62: Lạc đường

Vinh Kính từ toilet đi ra, còn đang suy nghĩ vừa nãy người kia tên là gì? Kích động như vậy, chắc chắn là bởi vì vai diễn bị Hà Đống giành mất rồi, thế nên khó chịu.

Vốn anh nghĩ đến ngồi chờ Tạ Lê Thần ở chỗ khán giả, bất quá xảy ra một tình huống không tưởng - lạc đường!

Vinh Kính đứng vò đầu ở chỗ xung quanh đều toàn là hành lang, đài truyền hình đại thể đều có đặc điểm kiến trúc loại này, cấu tạo phức tạp, bởi vì một khi xảy ra sự cố gì, đài truyền hình thuộc diện mục tiêu dễ bị công kích, thế nên đại thể đều kiến tạo như mê cung vậy.

Vinh Kính vòng vèo trong tòa nhà, mà lạc đường, thông thường đều là càng chạy càng sai. Vinh Kính lại không thể gọi điện thoại cho Tạ Lê Thần, y đang ghi hình, điện thoại reo lên trong lúc đang ghi hình rất khó xử, tắt máy thì càng vô dụng. Vì vậy, anh đơn giản không suy nghĩ, hai tay đút túi, tham quan đài truyền hình, chuẩn bị tìm ai đó hỏi một chút, hoặc là tìm được một cầu thang, thang máy gì đó.

Vừa đi vừa nhìn, rốt cuộc, phía trước xuất hiện một buồng thang máy.

Vinh Kính thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng lúc lên dùng thang máy khác, nhưng ít ra thang máy có thể xuống lầu một, lầu một là nơi có sân khấu!

Vinh Kính đi qua ấn nút xuống chờ, không bao lâu, "Đình" một tiếng.

Cửa thang máy chậm rãi mở, Vinh Kính đang định đi vào, lại thấy trong thang máy một nam một nữ quần cùng một chỗ, động tác vô cùng ái muội thân thiết.

Vinh Kính trừng mắt nhìn, ý thức được mình có thể đã phá vỡ chuyện tốt của người khác rồi.

Một nam một nữ giống như cũng không ngờ cửa thang máy sẽ mở, người nữ kêu sợ hãi một tiếng, người nam vẻ mặt tức giận nhìn Vinh Kính, "Cậu từ bộ phận nào, đây thang máy chuyên dụng!"

Vinh Kính vẻ mặt mờ mịt nhìn hai người, một lúc lâu mới hỏi, "Chuyên dụng... Dùng để làm cái này hả?"

Lời Vinh Kính vừa ra khỏi miệng, người nữ mặt đỏ bừng, giơ tay túm lấy nút quần áo trốn ở phía sau người nam, còn người nam thì sắc mặt càng khó nhìn, hần bước lên một bước, ngăn lại cửa thang máy sắp đóng, nhắc chân đá về phía Vinh Kính.

Vinh Kính khẽ nhíu mày, thân thủ của anh sao có thể bị đá trúng được, nhẹ nhàng hơi nghiêng thân, người nam đá vào khoảng không. Nhưng bởi cố sức quá thu không kịp, người nam kia xoay bước quá dài, gót chân rơi vào mặt đá cẩm thạch trơn tuột trượt một cái... Chợt nghe "roạt" một tiếng.

Hắn xoay chân ngồi trên mặt đất, quần bị xé rách, đương nhiên, bị rách không chỉ có mỗi quần, ôm háng ngồi trên mặt đất kêu rên.

Vinh Kính cũng thật không ngờ hắn lại ngã thảm như vậy, theo dõi hắn một chút, nói, "Ừm, thể trọng của ông cao nghiêm trọng, chú ý âm thực và vận động, nếu không rất dễ mất cân đối."

Người kia đúng là béo, không cao đến 1m70, thể trọng thoát nhìn chỉ ít cũng phải 190 kg, có vẻ rất mập mạp, còn có một cái bụng bự. Hình dáng cũng cực xấu, trên mặt béo ú đen sì là một đôi đôi mắt nhỏ, mũi to còn cả môi dày. Trên người còn đeo vàng bạc nhìn tục tũn không chút phẩm vị. Mà cô gái phía sau lại vô cùng đẹp, thoát nhìn rất thanh thuần, tuổi hẳn là không lớn. Vinh Kính từ trước đến nay với xấu hay đẹp không có khái niệm, hiện tại anh đang suy nghĩ có nên vào thang máy không —— dù sao, đây cũng là thang máy "chuyên dụng" a!

Rối loạn ở đây rất cuộc cũng dẫn người tới, cách đó không xa một phòng làm việc mở cửa, bên trong có mấy người nhân viên chạy ra.

"Ngài Trần!" Thấy được gã béo chật vật trên mặt đất, tất cả mọi người đều đến đỡ.

Gã béo kia hiển nhiên then quá thành giận, đẩy mọi người ra, "Cút hết cho ông!"

Vinh Kính thấy người tới, lập tức hỏi đường, "Xin hỏi phòng ghi hình hợp báo kia ở đâu? Tôi hình như bị lạc đường."

Mấy người nhân viên thấy Vinh Kính giống như có chút quen mắt, nhưng hẳn là không phải nhân viên đài truyền hình, phỏng chừng là mới tới, thấy anh vừa tới đặc tội ông lớn, đều thay lau mồ hôi.

"Cậu chết chắc rồi."

Lúc này, gã béo kia từ trên mặt đất bò lên, nhìn quần một chút, sắc mặt càng thối, hỏi Vinh Kính, "Cậu là ai? Người của bộ phận nào bộ, gọi thủ trưởng của cậu ra đây!"

Vinh Kính suy nghĩ một chút, thủ trưởng của mình không phải là Kolo sao, hần hần là không biết.

Thấy Vinh Kính không trả lời, gã béo lại hỏi mấy người nhân viên, "Cậu ta là ai vậy? !"

Trong đó một người nhân viên nữ nghe được Vinh Kính nói phòng họp báo, hơi sững sốt, nhìn kỹ anh, đột nhiên vỗ tay một cái, "A! Cậu có phải người vệ sĩ của Tạ Lê Thần kia không?"

Vinh Kính cười, "Đúng vậy! Tôi lạc đường."

"Tôi đưa cậu đi a, Tạ Lê Thần lúc này hẳn là ở phòng họp báo số 2."

"Cảm ơn." Vinh Kính cười với cô, coi như là gặp được cứu tinh rồi.

Mà nhìn lại gã béo kia, nghe được ba chữ Tạ Lê Thần, sắc mặt thật ra hơi chút hòa hoãn lại, cũng không rống lên nữa, bất quá vẫn tức giận, xoay người đi vào thang máy.

Thấy người nữ còn đang chỉnh lý quần áo trong thang máy, cũng không biết là giận chó đánh mèo hay là cái gì, rống lên một tiếng nói, "Mặc cái gì mà mặc, lát nữa cũng cởi thôi, đồ đê tiện."

Hần nói cho hết lời, người nữ sắc mặt trắng xanh, cúi đầu không nói lời nào.

Mấy người nhân viên đều nhú mày, Vinh Kính cũng gật đầu, nghiêm túc nói, "Nếu như ông cũng căn cứ theo tâm lý ăn cái gì mà ăn, ăn vào cũng thải ra cả thôi, thực hiện chế độ kiêng khem âm thực, sẽ không béo như vậy."

"A..." Máy người nhân viên đều hít ngược, thấy gã béo kia đã tức giận đến thở hổn hển. Hung hăng nhấn nút đóng cửa, động tác cực kỳ thô lỗ.

Cửa thang máy đóng, hình như là đi lên trên.

Mấy người nhân viên đều lén to nhỏ, "Lần này là Tiểu Tình a?"

"Xong rồi, gã béo khốn nạn đó tâm trạng xấu như vậy, Tiểu Tình sẽ bị chình chết!" Máy người lắc đầu thờ dài.

Vinh Kính không hiểu gì nhìn mấy người đó, hỏi, "Người đàn ông vừa rồi là ai?"

Nữ sinh dẫn đường cho Vinh Kính nói, "Cậu không nhận ra à? Đó là ông chủ một công ty điện ảnh và truyền hình, vô cùng giàu có, ở tầng cao nhất của một khách sạn xa hoa. Bộ thang máy này thông đến khách sạn, chỉ khi có khách quý đến mới dùng, các tầng ở giữa đều không được dùng!""À..." Vinh Kính gật đầu, tự nhủ về phần sao, thang máy tự nhiên là người người có thể sử dụng lạc. Tái nhìn một chút ấn phím, chính cương mới có thể ấn sai rồi, xoa bóp trên kiện.

"Bất quá a, cậu hại Tiểu Tình lắm rồi." Nữ sinh kia nhiều lời nói một câu.

"Tiểu Tình, cô gái vừa rồi sao?" Vinh Kính không hiểu.

"Đúng vậy, gã kia tên là Trần Phú Quý, chúng tôi sau lưng đều gọi hắn là Béo Chết Tiệt, rất biến thái, thích chơi đùa mấy ngôi sao mới nổi. Tiểu Tình là tân binh, muốn đóng phim phỏng chừng không dám đắc tội hắn, mới bị hắn đưa lên lầu!"

"Đúng vậy, Tiểu Tình là cô gái tốt."

"Không còn cách nào, hiện tại đều phải như vậy."

Vinh Kính nhíu nhíu mày, hỏi, "Hai người bọn họ không phải tình nhân? Là người đàn ông kia ép buộc cô gái sao? Vừa nãy sao cô gái không kêu cứu?"

Mọi người nhìn nhau, nhin cười, nữ sinh kia lắc đầu, "Vệ sĩ của Siêu sao làm sao hiểu nổi khổ của người mới nổi!"

Vinh Kính đứng ở tại chỗ suy nghĩ một chút, "Ý của cô là, vừa rồi tôi chọc giận Trần Phú Quý kia, thế nên Tiểu Tình có thể bị giận chó đánh mèo?"

Mọi người gật đầu, "Không phải là có thể, mà là nhất định!"

"Bọn họ ở tầng mấy?" Vinh Kính đột nhiên hỏi, biên giơ tay ấn nút lên.

"Tầng 18 phòng 8... Ai!" Máy người nhân viên thấy thang máy xuống, Vinh Kính định vào, nhanh chóng can, "Cậu làm gì vậy?"

Vinh Kính nói, "Tôi xử lý xong sự tình rồi tới tìm các cô sau, đến lúc đó phiền hai người dẫn đường."

Nói xong, tiến vào thang máy, ấn phím 18.

Thang máy rất nhanh đi lên, tới tầng 18, Vinh Kính bước lên thảm đỏ mềm đi ra. Không giống với nơi ghi hình dưới lầu của đài truyền hình sáng sủa sạch sẽ, ở đây ánh sáng lờ mờ, nhưng thật ra rất trắng lệt. Màu vàng và đỏ là chủ đạo, trên tường có gắn tranh trang trí dày đặc màu đậm.

Vinh Kính dựa theo số phòng tìm kiếm phòng số 8, lúc này, phía trước có hai người phục vụ đi tới, nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

"Vừa rồi có phải Nhuế Tiểu Tình không a?"

"Đúng vậy, một cô nương tốt như vậy lại sắp bị phá hỏng!"

"Ai nha, Trần béo kia hình như tâm trạng không tốt."

Vinh Kính đi qua bên người bọn họ, vừa tới trước cửa phòng số 8, chợt nghe bên trong truyền đến tiếng kêu.

Vinh Kính ngăn người, sau đó nghe được tiếng đập cửa, tiếp đó là tiếng la của nữ, "Tôi không muốn, ông thả tôi ra!"

Vinh Kính lấy điện thoại cầm tay ra, ghi âm.

"Nói cô đề tiên rồi, giả vờ cái gì nữa!"

Sau đó nữ kêu cứu, nam chửi thề thô tục.

Vinh Kính nhíu mày, tự nhủ - khó nghe!

Cuối cùng, chợt nghe Nhuế Tiểu Tình hét lên, "Cứu tôi với!"

Vinh Kính đặt điện thoại di động sang một bên, ấn chuông cảnh báo ở cửa rồi đạp cửa tiến vào. Trong phòng, Nhuế Tiểu Tình quần áo không chỉnh tề trốn ở sau bàn, Trần Phú Quý người toàn mỡ đã lệt hết chỉ còn chừa một cái quần cộc.

Nghe "rầm" một tiếng, hai người nhìn lại, đều trợn tròn mắt.

Vinh Kính ngoắc ngón tay với Nhuế Tiểu Tình, "Qua đây, với cự ly hiện tại, cùng sự cồng kềnh của ông ta và trình độ linh xảo của cô mà nói, ông ta đuổi không kịp cô đâu!"

Nhuế Tiểu Tình sửng sốt, nhanh chóng vọt qua phía Vinh Kính.

Vinh Kính cởi áo khoác âu phục khoác cho cô, Trần Phú Quý kia cũng không để yên, nhảy dựng lên mắng, "Mày mẹ nó còn ở đây?!"

Vinh Kính nhíu mày nhìn hắn, "Tình trạng thân thể của anh không nên quá cố sức, hiện tại nhu cầu cấp bách chính là ăn uống điều độ và vận động!"

"MÀY con mẹ nó dám quản ông đây!" Trần Phú Quý rống lên một tiếng.

Vinh Kính lắc đầu, "Vậy ông có dám quản tôi đây hay không?"

"Tao..." Trần Phú Quý trương há mồm, vốn đã giận điên, hơn nữa Vinh Kính bất dựa logic của theo người bình thường mà nói, không thể làm gì khác hơn là mắng chửi, "Mày con mẹ nó muốn chết hả!" Nói rồi, cầm lấy cái ghế đánh qua.

Vinh Kính cười nhạt một tiếng, đưa Nhuế Tiểu Tình rời khỏi gian phòng, tới hành lang.

Trần Phú Quý cho rằng anh sợ, giơ ghế đuổi theo, Vinh Kính nghiêng người né tránh vài lần hắn đuổi đánh, thấy hắn vẫn còn đánh, nhấc chân dùng gối vào cằm hắn một cú.

"Ủm!" Trần Phú Quý che miệng nằm úp sấp trên mặt đất, vừa rồi cắn đứt hai cái môi dày của hắn, miệng đầy máu.

"Mày... mày dám đánh tao?"

Vinh Kính chỉ chỉ video trên hành lang , "Một đoạn video kia có đầy đủ chứng cứ chứng minh tôi xuất phát từ tự vệ."

Lúc này, chợt nghe cửa thang máy mở, trên cầu thang cũng có động tĩnh. Ra là vừa rồi Vinh Kính ấn chuông báo động ở cửa, dẫn bảo vệ tới, mà trong thang máy, lại là phóng viên!

Hóa ra lúc Vinh Kính lên lầu, mấy người nhân viên kia sợ phiền phức lớn, nhanh chóng tới chỗ cửa phòng họp báo của Tạ Lê Thần, vẫy y mãnh liệt.

Tạ Lê Thần không hiểu lắm, đi tới hỏi, nhân viên nói cho y, "Vệ sĩ của anh thấy Trần Phú Quý định dùng luật ngầm với một cô diễn viên, chạy đi bệnh viện kẻ yếu rồi."

Tạ Lê Thần sửng sốt, mà lúc này không ít phóng viên đều qua cùng, vừa nghe được dạng tin tức tài liệu sống vậy, xoay người chạy lên trên lầu.

Tạ Lê Thần ngốc lảng một lúc lâu, quay đầu lại, thấy MC, cả Hà Đống và Thiệu Dịch phía sau đều há hốc mồm nhìn, mà Tào Văn Đức thì lại có chút muốn ngất đi cho rồi.

Chờ cảnh vệ phóng viên vọt tới hành lang tầng 18, thấy Trần Phú Quý mặt đầy máu quỳ trên mặt đất, Vinh Kính đứng ở đó, phía sau Nhuế Tiểu Tình khoác âu phục của anh rét run.

"Tới... Tới đúng lúc!" Trần Phú Quý chỉ Vinh Kính với mấy người bảo vệ, "Bắt tên đó, nó đánh tôi!"

Mấy người bảo vệ nhìn nhau, Vinh Kính đi tới cạnh cửa, lấy điện thoại ra, ấn gửi tin. Các phóng viên vừa lúc trình diện, chợt nghe điện thoại thông báo có tin âm, Vinh Kính lại chỉ chỉ camera an ninh phía trên, "Báo cảnh sát đi, Trần Phú Quý này có ý định cưỡng bức, còn nữa, hắn tập kích tôi, tôi là tự vệ."

Các phóng viên Tin tức nắm lấy cơ hội, chụp ảnh Trần Phú Quý lia lịa, Nhuế Tiểu Tình còn run run đứng ở một bên, thấy Vinh Kính đi vào thang máy, cô cũng chỉ biết theo vào.

Mới vừa vào thang máy, nghe được tiếng nói, "Cậu thật giỏi a."

Là Hà Đống nói, Thiệu Dịch đứng ở một bên, thấy Nhuế Tiểu Tình cũng giật mình, "Tiểu Tình?"

Hai người bọn họ vốn tốt nghiệp cùng một trường điện ảnh và truyền hình, là bạn học, Tiểu Tình xấu hổ vô cùng, nhưng cảm giác phía sau hình như còn có người, nhìn lại, kinh ngạc nói không ra lời, là thần tượng Tạ Lê Thần.

Tạ Lê Thần cũng không ra khỏi thang máy, bên ngoài rất loạn, giơ tay vỗ nhẹ nhẹ Vinh Kính, "Thỏ, đến đài truyền hình cậu cũng có thể gây chuyện, cậu là thể chất gì nha?"

Vinh Kính nghiêm túc, "Cái tên kia quá đáng!" Nói rồi, nhìn Nhuế Tiểu Tình, "Sau này có gặp phải chuyện như thế, không cần chờ vào thang máy, trên đại sảnh cứ đá vào chỗ hiểm của hắn, sau đó hô to sắc lang, rảnh rồi có thể đi học một ít thuật phòng yêu râu xanh cho nữ giới!"

Mọi người trong thang máy trầm mặc một lát, Nhuế Tiểu Tình đỏ mặt, có vẻ xấu hổ vô cùng, lui tới một góc. Hà Đống bỗng nhiên cười ha ha, chỉ vào Vinh Kính, "Cậu thú vị quá, Tạ Lê Thần, anh từ đâu ra món đồ cổ này vậy?"

Thiệu Dịch sắc mặt không tốt lắm, an ủi Tiểu Tình, "Không sao, lần sau nhớ phải cẩn thận."

"A." Hà Đống cũng khinh bỉ cười một tiếng, "Trần Phú Quý chưa đến mức trước công chúng cưỡng ép người khác, một người nguyện đánh một người nguyện chịu cả thôi."

Nhuế Tiểu Tình cúi thấp đủ để khiến không ai nhìn thấy biểu cảm, lát xuống đại sảnh phía dưới phòng chừng lại càng nhiều người, còn phải từ đó

đi ra ngoài sao?

Thiệu Dịch nhíu mày nhìn Hà Đống, "Đừng nói như vậy, Tiểu Tình cũng có nỗi khổ riêng."

Hà Đống hơi nhún vai, ý bảo - sao cũng được, dù sao cũng chẳng quan tâm.

Vinh Kính nhìn các loại quan hệ tế nhị trước mắt, nhìn Tạ Lê Thần - ý thế nào?

Tạ Lê Thần giơ tay, trực tiếp ấn nút - 1 xuống ga ra ngầm.

Nhuế Tiểu Tình cảm kích nói cảm ơn mọi người, chạy ra, Thiệu Dịch suy nghĩ một chút, "Ai, cậu có xe không, mình đưa cậu về nhé?"

Nhuế Tiểu Tình quay đầu lại nhìn thoáng qua, cô đúng là không có xe, hơn nữa hoảng loạn nên ngay cả giày cũng chưa đi.

"Không được." Hà Đống lạnh lùng ở một bên nhắc nhở Thiệu Dịch, "Tân binh khó có được cơ hội vinh danh, nếu làm thế xác suất bị quay lại rất cao a, hơn nữa lỡ đâu đạo diễn mất hứng, thay diễn viên, hoặc xảy ra chuyện xấu, quá lỗ rồi."

Thiệu Dịch nhíu nhíu mày, do dự một chút, cuối cùng đang chuẩn bị ra khỏi thang máy, lại nghe Tạ Lê Thần nói một câu, "Chờ một chút." Tất cả mọi người sửng sốt.

Tạ Lê Thần suy nghĩ một chút, ngoắc ngón tay với Nhuế Tiểu Tình.

Nhuế Tiểu Tình nghi hoặc đi trở lại, Tạ Lê Thần lấy ra điện thoại, "Văn Đức, đi nói chuyện với gã béo kia, còn nữa, ngăn phóng viên lại."

"Phóng viên thì Trần Phú Quý đã tìm cách cản lại, trợ lý của hắn đi tìm em, nói là hiểu lầm, mong ."

"Vậy thì vừa lúc." Tạ Lê Thần gật đầu, "Được rồi, tìm một bộ trang phục nữ đến đây."

Rất nhanh, mọi người tụ họp trong phòng hoá trang, người hoá trang của Tạ Lê Thần tới, mang theo một bộ trang phục đẹp cho Nhuế Tiểu Tình thay,

lại giúp cô trang điểm.

Vinh Kính đứng ở một bên, thấp giọng hỏi Tạ Lê Thần, "Chuyện gì đây?"

Tạ Lê Thần suy nghĩ một chút, trả lời anh, "Chút việc vặt mà thôi, giờ cậu không hiểu, cũng vĩnh viễn không cần hiểu!"

Vinh Kính nghiêng đầu

Một bên Hà Đống cười cúi đầu đọc tạp chí.

Rất nhanh, mọi người về tới phòng họp báo, Vinh Kính ngẩng đầu, thấy Trần Phú Quý cũng thay xong đồ đứng ở đó, máu đã ngừng chảy, vết thương đã được xử lý, chỉ là mặt còn hơi sưng, bất quá hấn vốn cũng rất béo, nhìn không ra.

"Ai nha, Tiểu Tình a!" Trần Phú Quý thay đổi khuôn mặt hung ác kia đi, chào hỏi nhóm Tạ Lê Thần xong, tới kéo Tiểu Tình, "Hắc hắc, hiểu lầm nha!"

Nhuế Tiểu Tình có chút há hốc mồm.

Lúc này, đạo diễn từ phòng họp báo đi ra.

"A, đạo diễn!" Trần Phú Quý hiển nhiên rất quen thuộc với đạo diễn, "Bộ phim của ông không phải lần trước có nói thiếu một nữ chính sao? Ông xem cô này thế nào?"

Đạo diễn nhìn Nhuế Tiểu Tình, gật đầu, "Ừm, không tệ, khí chất rất giống, cô đóng đi."

Nhuế Tiểu Tình ngẩn người, lập tức không thể tin được hỏi, "Thật sao?"

Đạo diễn gật đầu.

"Vây cùng nhau ghi hình nhé." Nữ MC hợp thời phá vỡ cục diện xấu hổ, nói mọi người cùng nhau đi vào ghi hình.

Vinh Kính đứng ở cửa, thấy bốn người cùng nhau đi vào, ngồi xuống tiếp tục thân nhiên ghi hình.

Trần Phú Quý xoa xoa cằm, nhìn Vinh Kính, cười nhạt, "A, cậu cũng có tinh thần trọng nghĩa quá nhỉ, bất quá là cô gái kia vốn yêu cầu sau khi theo tôi, sẽ được đề cử cho đạo diễn để nhận vai. Bộ phim này đội hình dàn nam diễn viên quá nổi bật, thế nên vai nữ chính nhất định cũng nổi, cần nhắm vào cơ hội này."

Vinh Kính ngẩn người, "Ý của ông là, hai người trước đó đã thỏa thuận, cô ấy đi với ông, để đổi lấy cơ hội diễn vai này?"

"Cái này gọi là vì nghệ thuật hiến thân, cậu Hai Lúa à." Trần Phú Quý dùng đầu lưỡi liếm liếm vết thương trong miệng, trăng Vinh Kính liếc mắt, "Vì cậu là người của Tạ Lê Thần, ông đây không tính toán với cậu đó, lần sau đừng xen vào việc của người khác! Tôi nếu như ngày mai đề cử cô ta làm nữ chính, cô ta cũng không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ!" Nói xong, liếm miệng rời đi. Vinh Kính đứng ở cửa, nhìn hẩn đi xa.

"Ha ha, không thích ứng được?" Lúc này, Tào Văn Đức đã đi tới, "Xem ra là không công rồi."

Vinh Kính nhìn anh ta, thấp giọng nói, "Bất quá cô ấy đúng là có kêu cứu."

Tào Văn Đức sừng sốt, nhìn Vinh Kính.

Vinh Kính hơi nhún vai, "Tôi nghĩ Trần Phú Quý sau này cũng sẽ thu liễm thỏa đáng, kết quả của quá nhiều cạnh tranh không công bằng, chính là muốn cạnh tranh công bằng cũng không có cơ hội, quy tắc không phải do cứ mọi người quy ước mà thành thì nhất định là đúng."

Tào Văn Đức nhíu mày, châm điếu thuốc cười, "Cậu và Lê Thần ở một số mặt, đúng là rất giống nhau, đặc biệt là mặt nguyên tắc buồn chán này."

"Ừ." Vinh Kính gật đầu cười cười, "Đúng vậy."

Chương 63: Hồi ức

Vinh Kính sai âm lịch dương giáo huấn Trần Phú Quý, cứu Nhuế Tiểu Tình còn giúp cô giành được một cơ hội, cùng nhóm Tạ Lê Thần hợp tác diễn

xuất.

Tuy rằng tin chưa truyền ra, bất quá lúc đó cũng có không ít người chứng kiến sự tình, vài ngày sau, tin tức đường nhỏ vẫn truyền ra. Bởi vì không có chứng thực phía đương sự, thế nên mấy tin tức này đều là muốn nổ bao nhiêu thì nổ.

Mặt khác, công ty quản lý của Nhuế Tiểu Tình cũng sẽ không bỏ qua cơ hội cùng Tạ Lê Thần, Hà Đống hai ngôi sao lớn thiết lập quan hệ vô cùng tốt này, rất chú trọng. Trong nhất thời Nhuế Tiểu Tình thành tiêu điểm truyền thông chú ý, giá trị cũng một bước lên tiên... Đương nhiên, mỗi lần truyền thông phỏng vấn hỏi chuyện về Trần Phú Quý, cô chỉ lắc đầu, nói lời đồn nên dừng lại, trả lời rất cẩn thận, không giống một tiểu cô nương đơn thuần.

Hôm nay là chủ nhật, bộ phim của nhóm Tạ Lê Thần bắt đầu quay, trạm đầu tiên phải đi xa, đến thành phố Y còn đang hạ tuyết lấy cảnh, nơi đó phong cảnh thiên nhiên không tẻ, cũng không đông đúc.

Vinh Kính chỉnh lý trang bị, Tạ Lê Thần cầm một cây kem ngồi trên sofa xem TV, lúc này thành phố S nhiệt độ không khí đã gần 300, khí tức mùa hè đã đến.

Tạ Lê Thần ăn kem, thấy Vinh Kính đang ra sức nhét trang bị vào túi, bật cười, "Thỏ, chúng ta đi quay phim chứ không phải làm nhiệm vụ, cậu đưa nhiều thứ như vậy cầm thế nào a?"

Vinh Kính liếc mắt nhìn, thấy cây kem được đưa tới trước mắt, liền cắn một miếng, vừa nhai vừa hỏi, "Anh không phải Siêu sao sao? Siêu sao không phải đều có ưu đãi sao? Anh không phải có một cái xe cắm trại lớn sao..."

Tạ Lê Thần nhìn trời, "Tôi mà lái thứ đó đến, bọn họ sẽ nói tôi mắc bệnh ngôi sao."

Vinh Kính tiếp tục nhét đồ vào túi, "Nhưng lỡ đâu có nhiệm vụ thì sao, tôi tự vác đi được rồi."

Tạ Lê Thần bất đắc dĩ, kêu Tào Văn Đức gọi tài xế, lái xe đến, quả nhiên, bị Tào Văn Đức mắng to, "Tạ Lê Thần, anh cứ tính cả đó, sớm muộn gì cũng có ngày tính phí cho anh!"

Tạ Lê Thần tự dưng bị mắng, quay đầu lại nhìn Vinh Kính, "Cậu bồi thường tôi thế nào đây?"

Vinh Kính giơ tay lấy đi cây kem còn phân nửa ăn hết, chạy đến tủ lạnh lục lọi, lấy ra hộp kem ly hương thảo hoa cho y, coi như là thưởng. Tạ Lê Thần nhận hộp kem ly nhìn chằm chằm Vinh Kính tiếp tục thu thập đồng tây, vờn qua nói, "Gần đây không nhiệm vụ a? Nhàn quá."

"Phía Kolo hình như đang mua thêm viện nghiên cứu mới, tất cả mọi người không rảnh, tôi tu nửa tháng này." Vinh Kính ngậm kem hàm hàm hồ hồ trả lời, dày vò camera của mình, "Nghe nói bên kia phong cảnh đẹp, đi chụp ảnh!"

"Tôi nghĩ phỏng chừng cậu không có rảnh mà chụp ảnh đâu." Tạ Lê Thần múc kem ly, chậm rãi nói.

"Vì sao?" Vinh Kính nhíu mày, "Anh quay phim, tôi lại không có việc gì, không phải nói có thể tự do hoạt động sao?"

"Ha ha." Tạ Lê Thần cười xấu xa hai tiếng, "Văn Đức muốn cùng Tào Thần đi nơi khác, vì vậy bên này cậu ấy không thể theo tôi, trợ lý của tôi lại vừa lúc xin nghỉ phép, thế nên... Kính Kính, con thỏ chết tiệt, cậu xong đời rồi, làm trợ lý cho tôi!"

"Dựa vào cái gì?" Vinh Kính kháng nghị, trợ lý phải làm rất nhiều việc!

"Không làm không đưa cậu đi!" Tạ Lê Thần nhếch môi, một bộ tiểu nhân đắc chí.

Vinh Kính tức giận, thế nhưng lại mang nhiệm vụ trong người, phải tùy thời tùy chỗ bảo vệ cục đồ ăn Tạ Lê Thần kia an toàn!

Tạ Lê Thần thấy Vinh Kính cam chịu, đặc ý ngậm cái muỗng nhìn anh, Vinh Kính nhìn y một hồi, giơ tay đoạt kem ly của y, tự nhủ, cho anh ăn cái

rằm!

Tạ Lê Thần lập tức, phần thưởng còn chưa cầm nóng tay đã bị mất! Con thỏ keo kiệt gần đây tính tình tăng trưởng.

Buổi chiều, hai người thu thập đồ đạc lên máy bay.

Vinh Kính lúc lên, từ trong hành lý tùy thân lấy ra một cái túi lớn cầm trong tay. Tạ Lê Thần có chút không rõ, "Cái gì vậy?"

Vinh Kính liếc mắt nhìn y, "Túi dù."

Tạ Lê Thần há há miệng, "Thỏ, cậu không cần nguyên rủa chúng ta như vậy chứ?"

"Phòng bệnh hơn chữa bệnh!" Vinh Kính đang tìm vị trí ngồi, thấy phía trước có người đang vậy họ.

Ngẩng đầu nhìn, thấy Thiệu Dịch an vị tại phía trước bọn họ cách đó không xa, bên cạnh Nhuế Tiểu Tình cũng cười tủm tỉm, Hà Đống thì đang ngủ gà ngủ gật, mọi người xem ra tâm tình cũng không tệ.

"Tất cả mọi người ngồi một buồng máy bay a?" Vinh Kính hiếu kỳ.

"Không có gì kỳ quái, là đoàn làm phim thuê bao máy bay mà." Tạ Lê Thần thuận miệng nói.

"Là máy bay thuê bao? Vậy sao anh không nói sớm, tôi đưa thêm chút đồ." Vinh Kính giơ tay đoạt lấy một miếng chocolate Tạ Lê Thần vừa lấy được.

Tạ Lê Thần thở dài, "Thỏ, cậu ngày hôm nay lúc nào cũng cướp đồ ăn của tôi! Cậu đừng quên, trên máy bay cậu là trợ lý của tôi!"

Vinh Kính thờ ơ ăn chocolate của y, "Có ý kiến? Vậy anh đuổi việc tôi đi."

Tạ Lê Thần không còn cách nào, con thỏ nhà y gần đây bị y làm hư.

Rất nhanh, máy bay cất cánh, đích đến cũng không phải rất xa, Vinh Kính trên đường liên hệ với Sara, nghe nói hiện tại người trong toàn bộ trung tâm tất cả đều bận rộn kiến thiết viện nghiên cứu, Thế nên nhiệm vụ tạm thời

dừng lại."Viện nghiên cứu gì?" Tạ Lê Thần có chút hiếu kỳ, nhỏ giọng hỏi Vinh Kính.

Vinh Kính nhìn một chút bốn phía không ai chú ý, ngay trên màn hình gõ vài chữ cho y đọc - năng lực đặc biệt.

"À, Xman!" Tạ Lê Thần cảm khái.

Vinh Kính lờm y, "X cái đầu anh ấy, đào đâu ra thần kỳ như vậy."

"Vậy bọn họ nghiên cứu cái gì?" Tạ Lê Thần cảm thấy hứng thú, "Đều là những đứa trẻ có năng lực đặc biệt?"

"Không chỉ trẻ con a, người trưởng thành cũng có." Vinh Kính nhìn một chút Tạ Lê Thần, "Kỳ thực anh không biết, đại đa số Black Crow đều là có năng lực đặc biệt của riêng mình."

Tạ Lê Thần chỉ vào người, "Tôi thì sao?"

Vinh Kính không nói.

"Vậy tôi cũng là đối tượng được nghiên cứu?" Tạ Lê Thần hứng thú hỏi.

Vinh Kính không trả lời, nhìn y.

Tạ Lê Thần đang uống nước, vừa thấy phản ứng của anh, há há miệng, "Không phải chứ... Tôi cũng vậy?"

Giọng y hơi lớn, khiến mọi người xung quanh hiếu kỳ nhìn qua. Tạ Lê Thần cười gượng hai tiếng, giả vờ không có gì tiếp tục đọc báo, vươn qua hỏi Vinh Kính, "Nói như vậy, tôi cũng được nghiên cứu ? Bị cắt thành từng khối sao?"

Vinh Kính liếc liếc y, "Nói như anh ấy, mở đầu ra là đủ rồi."

Tạ Lê Thần ngấn người, trên mặt hiện lên một chút căng thẳng, Vinh Kính giật mình chớp mắt, "Ngốc vậy, đương nhiên là lừa anh thôi!"

Tạ Lê Thần cười xấu xa, y cũng là lừa, kẻ ngu si mới đi tin.

Vinh Kính biết y lại diễn rồi, cũng lười tức giận. Thu hồi máy tính bảng lật xem tạp chí, bất quá anh cũng có một chút lưu ý, Kolo vì sao phải trùng tu viện nghiên cứu? Vinh Kính không hiểu sao... Nhớ tới một chuyện cũ.

Tạ Lê Thần dựa vào ghế ngủ gật, lúc tỉnh lại nghĩ chắc sắp tới rồi, ngồi dậy, định trêu Vinh Kính mấy câu, nhưng thấy anh tâm sự nặng nề nhìn ngoài cửa sổ đờ ra.

"Này!" Tạ Lê Thần dọa Vinh Kính, Vinh Kính giật mình phục hồi tinh thần lại.

"Nghĩ cái gì vậy? Máy bay sẽ không rớt đâu."

"Không... Nhớ tới một chuyện." Vinh Kính cau mày lại nhìn Tạ Lê Thần, giống như là đang suy nghĩ.

Lúc này, máy bay hạ cánh, vừa xuống đất, mọi người liền đông lạnh đến run rẩy.

Tạ Lê Thần nhanh chóng mở hành lý ra muốn tìm một bộ quần áo dày... Bất quá hẳn cũng thực sự không ngờ ở đây lạnh như vậy, lục lọi nửa ngày, lấy ra một cái áo ba-đờ- xuy, khoác cho Vinh Kính trước, rồi lại lấy ra một cái áo khoác, mặc vào rất có phong độ, phong độ đến mức y phải chửi thề, xin đoàn làm phim nghỉ đi mua hai cái áo lông trước.

Vinh Kính mặc áo ba-đờ- xuy vào, vươn qua nhỏ giọng hỏi Tạ Lê Thần, "Áo chống đạn mặc không? Cái đó cũng rất ấm áp, còn có lớp phòng chất hóa học, rất kín gió!"

Tạ Lê Thần khước miệng giật giật trừng anh, "Cậu dám lấy ra thử xem!"

"Mặc của tôi đi, tôi mang theo mấy cái lận." Lúc này, Thiệu Dịch đang cầm áo lông đến giao cho Tạ Lê Thần, "Tôi ngày hôm qua xem dự báo thời tiết, biết bên này rất lạnh." Tạ Lê Thần nhận lấy, "Cậu so với trợ lý của tôi có khả năng hơn a!" Vừa nói, vừa liếc Vinh Kính.

Vinh Kính nhìn trời, xoa xoa áo ba-đờ- xuy của Tạ Lê Thần trên người, lớp lông rất ấm áp a, một tấm áo hơi mỏng mà không ngờ uy lực kinh người,

nhìn không được hỏi, "Cái này là chất vải gì vậy, thật ấm áp a."

Tạ Lê Thần hắc hắc cười, "Ấm không?"

"Ấm!" Vinh Kính cười gật đầu, Tạ Lê Thần cũng thấy trên người không còn lạnh, không biết là áo lông có tác dụng, hay nét cười của Vinh Kính có tác dụng.

Mọi người cầm hành lý, tới khách sạn vào ở.

Lúc đi, rất nhiều người nhìn Vinh Kính, bởi vì anh vác một thùng hành lý rất lớn, nguyên vốn tưởng rằng anh cầm cho Tạ Lê Thần, thế nhưng Tạ Lê Thần cũng cầm một vali.

Hà Đống qua hỏi Tạ Lê Thần, "Vệ sĩ nhà anh trong thùng đựng cái gì vậy?"

Tạ Lê Thần nhìn anh, "Đựng thi thể đấy."

Một dao mắt của Vinh Kính bay qua, ho khan một tiếng, hời hợt trả lời, "Chỉ là thiết bị của tôi mà thôi." Nói xong, không nói nữa.

Hà Đống hình như còn chưa từ bỏ tâm với Vinh Kính, chạy tới nhỏ giọng hỏi, "Vinh Kính."

Vinh Kính nhìn hẳn.

"Tạ Lê Thần làm sao tìm được cậu?"

Vinh Kính suy nghĩ một chút, "Anh hỏi làm gì?"

"Tôi cũng muốn tìm một người." Hà Đống cười hì hì hỏi, "Nếu có người đại lý công ty giới thiệu gì đó, tôi đây cũng tìm một người làm."

Vinh Kính nhíu nhíu mày quan sát hẳn từ trên xuống dưới một chút, lắc đầu, "Ừm... Phòng chừng khó đó!"

"Vì sao?" Hà Đống cười cười, đến bên Tạ Lê Thần đứng, "Cũng không thua kém cái gì a."

Vinh Kính kiên quyết lắc đầu, chỉ chỉ đầu mình, "Kém hơn ở trong này."

Hà Đống sừng sốt, Tạ Lê Thần "phụt" một tiếng cười ra, qua giơ tay ôm Vinh Kính đi phía trước, "Nói rất hay Thỏ Thỏ!"

Vinh Kính có chút không hiểu, anh nói thật a, đại nã Tạ Lê Thần có tiềm năng khai phá tuyệt đối!

Hà Đống đứng ở phía sau thở dài, Vinh Kính kia... Xem ra quan hệ với Tạ Lê Thần là thật a, bất quá nếu như là tình nhân, hình thức ở chung thật quý dị, thỉnh thoảng ăn ý, không có việc gì lại cãi nhau. Theo phía sau hai người, thấy phía trước Thiệu Dịch và Nhuế Tiểu Tình cùng nhau tiến vào khách sạn, hơi gặt gặt khoe miệng lắc đầu, đi lên lầu.

Vào phòng khách sạn, có hệ thống sưởi hơi chính là khác biệt, Vinh Kính cởi áo khoác mở thùng chuẩn bị thiết bị, Tạ Lê Thần thì phóng lên sô pha, "Thỏ, nước!"

Vinh Kính lờm y một cái, "Nước lã hay nước sôi? Nước lã thì đến WC, nước sôi vào nhà bếp! Còn nước khác thì gọi phục vụ phòng."

"Ai." Tạ Lê Thần dùng đầu ngón chân chọc chọc đầu gối anh, "Trợ lý! Trợ lý bưng trà rót nước làm trâu làm ngựa!"

Vinh Kính hung hăng lờm y một cái, "Giờ có thể đuổi việc trợ lý của anh rồi đấy!"

Tạ Lê Thần xoa xoa cổ, không thể làm gì khác hơn là tự đi rót nước, bất quá khách sạn xa hoa nhất ở thành phố nhỏ này phòng không có nhà bếp, chỉ có một tủ lạnh, y tìm được một chai nước khoáng, ngồi vào sô pha vừa định uống, chợt nghe Vinh Kính nói, "Đừng uống thứ đó, nói không chừng không sạch sẽ." Nói xong, từ trong túi lấy ra một cái chai đưa cho y, "Uống cái này đi." Tạ Lê Thần cầm cái chai kia nhìn chăm chăm Vinh Kính, có một loại xung động muốn cắn người, "Sao vừa rồi không lấy ra."

Vinh Kính mở máy tính, gõ bàn phím.

"Gọi phục vụ phòng đi." Tạ Lê Thần qua dựa vào trên lưng Vinh Kính, cảm thụ thân thể dưới lớp áo lông mềm.

Vinh Kính không để ý tới y, thấy khung đối thoại video reo, nhanh chóng kết nối, lần này xuất hiện chính là An Minh Nghĩa đã lâu không gặp.

"Bảo bối, con tìm ta a?" An Minh Nghĩa thấy Vinh Kính liền cười tủm tỉm, lập tức lại thấy được Tạ Lê Thần ghé vào trên lưng anh, "Hai đứa tiến triển đến trình độ này rồi sao?"

Vinh Kính vung vai, giã Tạ Lê Thần ra, nói y tự đi tìm đồ ăn, rồi hỏi An Minh Nghĩa, "Con hỏi ba mấy chuyện, hình như có chút không nhớ rõ."

"Chuyện gì?" An Minh Nghĩa cười hì hì hỏi, "Con khi còn bé rất dễ thương nha? Là hỏi lần giả thành thỏ nhỏ hay lần ôm cún con không buông tay?"

Vinh Kính thấy Tạ Lê Thần quay đầu lại, mắt sáng lấp lánh, nhanh chóng ho khan hai tiếng, ngắt lời An Minh Nghĩa, "Không phải, khi còn bé con có phải quen biết một cậu bé tóc ngắn vàng nhạt người Nga không?"

"Ờ..." An Minh Nghĩa ngần người, nhú mào, "Con nói lúc mấy tuổi?"

Vinh Kính suy nghĩ một chút, "Khoảng 6-7 tuổi?"

"Không có." An Minh Nghĩa lắc đầu.

"Vậy sao." Vinh Kính vuốt cằm.

"Sao đột nhiên hỏi chuyện này?"

"À... Con nhớ khi còn bé có một vài chuyện, nhưng không nhớ được đầy đủ, con nhớ từng gặp một cậu bé bị nhốt cầu cứu con, là một đứa trẻ ngoại quốc tóc ngắn 6-7 tuổi, kêu cứu bằng tiếng Nga."

"A." An Minh Nghĩa cười lắc đầu, "Con có phải nhầm lẫn với tình tiết gì trong phim, hay là nằm mơ không?"

"Như vậy a..." Vinh Kính gật đầu, không phải cảnh trong mơ khi còn bé đấy chứ? Trước đây anh cũng thường hay nhớ tới hình ảnh đó, ấn tượng về đứa trẻ ngoại quốc kia trong anh đặc biệt khắc sâu.

"Có thể là con áp lực quá? Gần đây không có nhiệm vụ thì nghỉ ngơi một chút đi." An Minh Nghĩa cười tủm tỉm khoát khoát tay với Vinh Kính, "Ta

còn phải làm việc, con nhớ chăm sóc bản thân."

"A! Vâng." Vinh Kính tạm biệt An Minh Nghĩa, tắt video.

"Ừm..."

Lúc này, phía sau truyền đến một tiếng lằm bằm sâu xa.

Vinh Kính kinh ngạc, quay đầu lại, thấy Tạ Lê Thần cầm một cái sandwich đứng phía sau, đang nhìn màn hình.

Vinh Kính giành lấy sandwich, "Cái gì cũng nhét vào miệng được sao? ! Không sợ người khác hạ độc anh?"

Tạ Lê Thần vẻ mặt bội phục nhìn anh, "Cái sandwich này là sáng sớm cậu làm nhét vào trong túi đó được chưa? Nói cái gì mà dự trữ lương thực phòng khi máy bay rơi, phục vụ phòng còn chưa đến đâu."

"Vậ à." Vinh Kính gật đầu, liền cắn một miếng.

Tạ Lê Thần giơ tay ôm cổ anh, "Cậu lại cướp đồ ăn của tôi?" "Đừng nháo, phiền quá." Vinh Kính cắn sandwich, nhìn chăm chăm máy tính chờ ra như trước.

"Ê, đừng nói tôi không nhắc cậu." Tạ Lê Thần xoay người, nhảy qua sô pha rơi xuống, ngồi bên người Vinh Kính, "Tôi phát hiện một vấn đề!"

"Vấn đề gì?" Vinh Kính nhìn y.

"Ba cậu lừa cậu!" Tạ Lê Thần mỉm cười, "Ông ấy không muốn cậu nhớ ra chuyện về cậu bé người Nga kia."

Vinh Kính nhíu mày, "Sao anh biết?"

Tạ Lê Thần nhất nhún vai, "Tôi là chuyên gia lừa gạt! Ai lừa gạt cũng có điểm giống nhau."

Chương 64: Nguy hiểm tới gần

Vinh Kính biết An Minh Nghĩa giấu mình, thì tâm sự nặng nề.

"Đừng nghĩ phức tạp như vậy." Tạ Lê Thần thoải mái hẳn, "Cậu khi đó còn nhỏ như vậy, bởi vậy không có khả năng liên lụy tới xung đột lợi ích gì, phỏng chừng là vì công việc, hoặc là vài chuyện ba cậu không muốn nhắc tới, ông ấy rất thương cậu, sẽ không hại cậu đâu."

Vinh Kính nhìn y, "Anh cũng còn nói giúp cho ông ấy."

Tạ Lê Thần nhếch miệng cười, "Tất nhiên, cha vợ tương lai mà!"

Ánh mắt Vinh Kính phát lạnh, Tạ Lê Thần lập tức xê dịch sang một bên, cảnh giác.

Lúc này, điện thoại hợp thời reo lên, là đoàn làm phim sắp xếp xuống lầu họp.

Tạ Lê Thần ngáp một cái đuổi người, "Ừm... Không có cái đuôi phía sau kia, cả người đều dễ chịu hơn rất nhiều a."

"Đuôi phía sau?" Vinh Kính hơi sửng sốt, "Là nói Đăng Thành?"

"Hắn ta chỉ mới vài ngày không có tới quấy rầy tôi mà thôi, cậu đã quên rồi?" Tạ Lê Thần buồn cười, lấy ra một điếu thuốc điếu.

Vinh Kính nhăn mặt, đi tới rút điếu thuốc tra dụi tắt, "Anh không phải nói không hút thuốc lá sao!"

Tạ Lê Thần nhìn trời, "Cậu đừng có giống hệt vợ tôi mà quản tôi được không..."

Nói còn chưa dứt lời, thấy Vinh Kính tới gần, ánh mắt không tốt.

"Bởi vì thứ đó cần cho quay phim!" Tạ Lê Thần nhe răng với Vinh Kính, "Vai tôi phải diễn là một cái tẩu hút thuốc!"

Vinh Kính nhăn mặt nhíu mày, "Đoàn làm phim các anh không chuẩn bị một vài đạo cụ cho cậu sao? Như vậy quay phim 2-3 tháng, anh định hút vào bao nhiêu nicotin?"

"Đau lòng a?" Tạ Lê Thần giơ tay qua khoác vai anh, "Yên tâm, tôi sẽ chú ý."

Vinh Kính đánh tay y ra, lúc này, ở cửa có người gõ, giọng Hà Đống truyền đến, "Tạ Lê Thần, đi thôi."

Tạ Lê Thần nhìn trời, đứng dậy khoác áo lông của Thiệu Dịch, đi ra ngoài, Vinh Kính cũng theo ra, anh không tham dự họp, nhưng chuẩn bị dạo quanh khu vực phụ cận khách sạn, tiến hành một chút bảo hộ cơ bản.

Mới vừa đi xuống lầu, thấy xa xa một chiếc xe cắm trại chậm rãi chạy đến, tài xế lái xe tới, là Tào Văn Đức đưa đến cho Tạ Lê Thần.

Vinh Kính ký nhận, lái xe chạy tới phía sau khách sạn đổ, phía dưới cửa sổ đối diện phòng tầng hai của anh và Tạ Lê Thần, xe rất cao, bởi vậy cách tầng hai cũng khá gần. Vinh Kính tỉ mỉ kiểm tra xe xong, bắt đầu lắp đặt thiết bị... Lúc này, trời hạ đợt tuyết trắng như lông thiên nga.

Vinh Kính đứng ở trong tuyết, nhìn phía mặt đường cách đó không xa. Lớp tuyết dày rất nhanh tích thành tầng, người đi đường đều thả chậm cước bộ. Có thể bởi vì tuyết lớn nên đám trẻ được nghỉ học, đều nắm tay cha mẹ, đạp lên tuyết về nhà.

Vinh Kính nhìn nhìn, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một hình ảnh, là mình đang cùng một cậu bạn nhỏ ném tuyết, cậu bạn kia... Hình như chính là đứa bé tóc vàng người Nga kia. Trong trí nhớ gián đoạn, hai người chơi rất vui vẻ, Vinh Kính nhớ rõ nụ cười của cậu bé vô cùng dễ thương.

Lắc lắc đầu, Vinh Kính không biết có phải bởi vì đột nhiên tới một nơi đầy băng tuyết, nên dẫn ra nhiều hồi ức như vậy ... Bởi vì trong trí nhớ của anh thông tin về đứa bé kia, giống như đều có liên quan đến hàn lạnh.

Đóng cửa xe khóa lại, Vinh Kính thấy trong màn tuyết, có bóng người chậm rãi đi tới, dần dần thấy rõ hình dáng, Vinh Kính có một loại cảm giác bất lực.

"Đi quay phim cũng phải mang theo trang bị như vậy." Người kia đi tới gần Vinh Kính, "Tôi nghĩ cậu không giống vệ sĩ đang bảo vệ Siêu sao điện ảnh, mà như là đang bảo vệ nhân viên quan trọng gì đó."

Vinh Kính cười cười, nhìn Đăng Thành xuất hiện trước mắt, "Anh cũng không giống cảnh sát truy đuổi phạm nhân, mà như là biến thái dây dưa không dứt."

"Tạ Lê Thần đã trở thành một loại chấp nhất của tôi." Đăng Thành điểm một điều thuốc.

Nhìn hình dáng hần ta hút thuốc, trong đầu Vinh Kính không hiểu sao xuất hiện hình dáng Tạ Lê Thần hút thuốc, nhin không được nhú mày, xoay người định rời đi.

"Chờ một chút, cô ta cũng tới." Đăng Thành nhắc nhở, "Người theo dõi hai người chụp ảnh kia, tôi luôn nghĩ, ở đây có một âm mưu lớn."

Vinh Kính cười cười, "Cảm giác của anh còn chưa đủ nhạy cảm."

"Cậu cũng đã nhận ra?" Đăng Thành giật mình.

"So với những gì anh quan sát được nhiều hơn chút." Vinh Kính nói xong, nhìn phía sau công viên phía tầng lớn lầu đàn, "Thành phố nhỏ mà nhân khẩu không ít."

"Các mối quan hệ của hai người hình như rất phức tạp." Đăng Thành cảm khái, "Dính dáng tới bí mật gì sao? Có thể nói cho tôi biết không?"

"Anh mắc chứng vọng tưởng bị hại còn cả chứng vọng tưởng âm mưu." Vinh Kính lắc đầu, chuẩn bị quay về khách sạn, "Mau trở về đi, ở đây không phải nơi anh nên đến, tiện thể buông tha cho Tạ Lê Thần, y không hại người đâu."

"Nam sinh lần trước kia ở đâu?" Đăng Thành vẫn dai như đĩa như trước, "Năng lực của cậu ta, tổ chức phía sau của cậu cần sử dụng?"

Vinh Kính không nói lời nào, đi thẳng về phía trước.

"Tôi vẫn không hiểu, Tạ Lê Thần có siêu năng lực gì sao?"

"Anh xem phim nhiều quá rồi." Vinh Kính thờ ơ lắc đầu, "Y chỉ là một ngôi sao mà thôi, trở về đi, ngài cảnh sát."

Đuôi Đẳng Thành đi, Vinh Kính trở lại khách sạn, thấy trên sô pha thật dài, Thiệu Dịch một mình ngồi hút thuốc. Vinh Kính tự nhủ mùa đông tất cả mọi người trở nên thiếu chú trọng sức khỏe sao? Sao mà người hút thuốc nhiều như vậy?

Thiệu Dịch thấy Vinh Kính nhú mày nhìn mình, vô thức dập tắt thuốc.

Vinh Kính nhìn ra được, người kia phỏng chừng là gia giáo vô cùng nghiêm ngặt, tính cách thiên về áp lực, mượn hành vi người kia ngày đó trong WC hất nước vào người cho hả giận mà nói, là một ví dụ.

Hai người cùng đứng ở trong đại sảnh, không có ai khác ra vào, Thiệu Dịch có chút xấu hổ, mở miệng phá vỡ bầu không khí quý dị, "Bên ngoài rất lạnh a?"

"Ừ." Vinh Kính gật đầu, nhớ ra cần phủi hoa tuyết trên vai, thấy người kia xuất thần, liền hỏi, "Họp xong rồi?"

"Nhóm anh Tạ còn đang tiếp tục, phần tôi xong rồi." Thiệu Dịch xấu hổ cười cười, "Phần đoạn của tôi rất ít, còn ít hơn cả Tiểu Tình."

Vinh Kính thấy người kia tuy rằng không nói ra, nhưng oán khí tuyệt đối có, đã định an ủi vài câu, đi qua vỗ vỗ vai người kia, "Bộ phim đầu tay của Tạ Lê Thần cũng là diễn phụ, phần đoạn chỉ có chưa đến 10 phút, thế nhưng cũng là diễn với nam chính nổi nhất."

"Anh Tạ là thiên tài." Thiệu Dịch cười cười, "Bất quá tôi sẽ nghiêm túc diễn."

Vinh Kính cảm thấy đã kết thúc trách nhiệm làm một người người lớn, liền chuẩn bị trở về phòng lại nghe Thiệu Dịch nói một câu, "Kỳ thực, Hà Đống vì sao cướp vai này của tôi?"

Vinh Kính dừng cước bộ, bởi vì từ trong giọng Thiệu Dịch nói nghe ra, chỉ là đơn thuần khó hiểu, không hiểu được, mà không tồn tại bất luận oán giận hay ghen ghét gì.

"Có cái gì kỳ quái sao? Anh ta có thể là thích vai này." Vinh Kính hỏi ngược.

"Không đâu ." Thiệu Dịch lắc đầu, "Người đại diện của tôi kinh tế còn muốn tôi tự kiểm điểm xem có phải chộc tới Hà Đống ở đâu mà không biết không... Bởi vì với thân phận của anh ta căn bản không đi cướp vai với tân binh như tôi. Hơn nữa, bộ phim này, vai anh ta muốn cướp, cũng có thể cướp vai của anh Tạ mà, sao lại đi cướp vai nam phụ? Hơn nữa khí chất và kiểu vai đều không phù hợp với anh ta, muốn đột phá cũng không cần hi sinh như vậy, kỹ thuật diễn của anh ta đã rất phong phú rồi, quyết định này thực sự là khó hiểu."

Vinh Kính sau khi nghe được, không biết trả lời thế nào, anh không hiểu biết Hà Đống. Thế nhưng Thiệu Dịch nói, mục đích giống như là đang nhắc nhở anh —— Hà Đống động cơ không trong sạch.

Sau đó, Vinh Kính trở về phòng, mở máy tính, tìm mấy bộ phim Hà Đống từng diễn xem qua, dần dần, liền quên mất thời gian.

Tạ Lê Thần trở về, thấy Vinh Kính tựa trên sofa xem phim, hiếu kỳ đi qua, phát hiện anh xem phim là Hà Đống diễn chính, giận quá hóa rồ ghen ghét dữ dội, đi qua gập màn hình xuống.

Vinh Kính giương mắt nhìn y.

Tạ Lê Thần bất mãn, "Con thỏ chết tiệt, không có thẩm mỹ, muốn xem cũng xem ông đây chứ!"

Vinh Kính lờm y, "Ông đây chưa từng đóng phim!"

Tạ Lê Thần thấy anh nổi giận đùng đùng, lui nói một góc sofa, "Cậu vì người khác mắng tôi, có mới nới cũ, con thỏ lẳng nhăng!" Vinh Kính thờ dài, mở lại máy tính bảng, gọi video cho Kolo. Chỉ là Kolo không có ở đó, tiếp điện thoại là Mejia.

"Làm sao vậy, Thỏ Nhỏ? Mọi người gần đây bề bộn nhiều việc a."

Vinh Kính biết tất cả mọi người bận, bất quá vẫn hỏi, "Ai có rảnh rồi giúp tôi điều tra Hà Đống một chút được không?"

Tạ Lê Thần dựng tai lên, qua nghe.

"Diễn viên ấy hả?" Mejia gật đầu, "Tôi sai người điều tra cho cậu, tra xong sẽ báo cậu."

"Cảm ơn, a, đúng rồi, cũng tra cả Thiệu Dịch và Nhuế Tiểu Tình nữa, tốt nhất là toàn bộ đoàn làm phim đều có thể tra một chút."

Mejia gật đầu.

Vinh Kính tắt video đi, đảo mắt, thấy mình mặt đối mặt với Tạ Lê Thần, mặt Tạ Lê Thần ngay sát bên, hứng thú hỏi, "Thỏ, phát hiện cái gì?"

Vinh Kính gõ gõ cằm hỏi, "Không cảm thấy, Hà Đống lần này tới rất khả nghi?"

Tạ Lê Thần gật đầu, "Tôi đã sớm nói hẩn khả nghi mà, bất quá vẫn câu kia, người này tính cách ác liệt không theo lẽ thường, không cần để ý đến hẩn."

"Là thế thì tốt rồi." Vinh Kính gật đầu, lăm lăm, "Nếu là có thể tìm cách thử hẩn thì tốt rồi."

Tạ Lê Thần không rõ, lấy ra kịch bản nghiền ngẫm vai, tiện thể học lời thoại.

Vinh Kính ngẩng đầu ở một bên xem y, đường nhìn xẹt qua Tạ Lê Thần, thấy bên ngoài bầu trời hạ tuyết khắp nơi.

"Kính Kính, mau nhìn xem, tuyết thật lớn!"

Tạ Lê Thần bỗng nhiên như đang nằm mơ tỉnh giấc vậy, kêu Vinh Kính một tiếng.

Mà một tiếng này, lại cứ chõng lên một câu nói nảy ra trong đầu Vinh Kính, chỉ là giọng nói của người kia, non nớt hơn, nhưng lại là tiếng Nga, còn giọng trong hiện thực, là của Tạ Lê Thần.

Vinh Kính lắc đầu phục hồi tinh thần lại, nhìn Tạ Lê Thần.

"Thoáng chốc hạ nhiều như vậy a, có muốn đi ném tuyết không?" Chạy đến cửa sổ, Tạ Lê Thần xuyên qua bầu trời hạ tuyết lớn, nhìn mấy tòa nhà đối diện, rất hứng thú chỉ ra bên ngoài hỏi Vinh Kính.

"Anh đã tiến bộ không ít, đã không còn là cục đồ ăn nữa." Vinh Kính cười cười.

Tạ Lê Thần nghe được Vinh Kính khích lệ, tâm tình rất tốt.

Vinh Kính đột nhiên đứng lên, "Được!"

Tạ Lê Thần bị anh dọa hoảng sợ, y cũng bất quá chỉ tùy tiện mời một tiếng, bởi vì thường khi mời Vinh Kính làm hoạt động gì không thiết thực bên ngoài, anh đều lấy các loại cố kiên quyết cự tuyệt, không ngờ lần này lại đồng ý.

Xuống dưới lầu, thấy thật nhiều người trong đoàn làm phim đang ném tuyết và đập người tuyết, Vinh Kính và Tạ Lê Thần cũng rất nhanh thêm vào, chơi điên loạn.

Kỹ xảo Vinh Kính ném tuyết cũng ngang với kỹ thuật chiến đấu của anh, Tạ Lê Thần rất nhanh bị chôn trong đống tuyết. Điên cỡ một giờ, Vinh Kính cảm thấy rất nóng... Lúc này, tầng mây tản đi, mặt trời cũng ló ra. Anh cởi cái áo ba-đờ- xuy ra, hướng về phía mặt trời hít sâu một hơi, cảm nhận mùi vị hoa tuyết trong không khí, bỗng nhiên thấy rất quen thuộc.

Lúc này, một cái khăn quàng cổ quàng lên vai của anh.

Tạ Lê Thần không biết lúc nào xuất hiện bên cạnh, cầm quần áo cái tại hăn trên đầu, "Ra mồ hôi là cởi quần áo? Trời lạnh như thế cần thận cảm mạo! Trẻ con đúng là trẻ con!"

Vinh Kính đảo mắt nhìn y, đột nhiên nói, "Đứa bé kia, hình như là một người bạn tốt của tôi!"

Tạ Lê Thần hơi sửng sốt, "Cậu bé tóc vàng kia?"

Vinh Kính dùng bàn tay vừa sờ tuyết, lạnh băng băng chạm vào cổ y một cái.

"Á." Tạ Lê Thần đông lạnh co rụt cổ, giơ tay nắm lên một nắm tuyết nhét vào cổ Vinh Kính.

Vinh Kính nhanh chóng trốn, lấy tuyết phản kích.

Hai người bất tri bất giác lại nháo lên.

Ở một tầng hai của tòa nhà a xa nào đó, ống kính viễn vọng bội số lớn ghi lại hành động của hai người.

Có hai người ngồi ở trong phòng, quan sát hai người phía xa xa chơi đùa kia, trong phòng chứa đầy các loại thiết bị.

"Đó chính là White Crow lợi hại nhất trong truyền thuyết sao?" Người cầm kính viễn vọng cười, "Ừm, hai người bọn họ tình cảm thật không tệ, kiểu tình cảm này có thể được gọi là tình yêu rồi đó, nếu không hai người đàn ông sao lại có thể chơi vui vẻ như hai đứa trẻ thế được."

Tên còn lại trầm mặc không nói, thân hình cao to chẵn sáng, để lại một cái bóng màu đậm.

"Hai CROW kia thật dễ thương a." Người nhìn kính viễn vọng chặc chặc hai tiếng, "Nhan sắc tuyệt đối là đỉnh của đỉnh."

"Trông mặt mà bắt hình dong sẽ phạm sai lầm." Người còn lại đang lắp một khẩu súng ngắm, ánh mặt trời khiến mái tóc màu vàng kim của hắn biến thành màu mặt ong.

"Ha ha... Ngữ khí của anh nghe như thể từng có chuyện gì đó nhỉ?" Một người buông cameras, vươn qua cười hỏi, "Nói ra giải trí một chút?"

Người kia buông súng trong, trên da mặt thuần trắng dưới ánh sáng giống như hơi trong suốt, nhàn nhạt đáp một câu, "Nhiệm vụ của chúng ta chỉ là bắt Tạ Lê Thần, còn nữa, bất luận thời điểm nào, cũng không được đánh giá thấp Vinh Kính."

Chương 65: Hành động bắt giữ

Vinh Kính và Tạ Lê Thần ném tuyết xong, chạy về khách sạn ăn lẩu.

Dù sao cũng là nơi rất lạnh, nồi lẩu liêu đặc biệt cay, Vinh Kính gọi một nồi lẩu uyên ương, không ngờ là lẩu uyên ương cay, vừa mùi cay, vừa vị cay, nói chung bất luận bên nào cũng là cay đến lè lưỡi.

Vinh Kính và Tạ Lê Thần không muốn cùng ăn với mọi người ở đại sảnh, gọi một nồi đến tận phòng, hai người thích ý ăn ngon lành.

"Đúng rồi." Tạ Lê Thần vừa đảo nồi lẩu vừa hỏi Vinh Kính, "Theo dõi chúng ta là ai? Là bà chị lần trước chụp ảnh kia sao?" "Giống phụ nữ cũng chưa chắc là phụ nữ, cũng có thể là gay." Vinh Kính không hiểu đáp một câu.

Tạ Lê Thần ngẩn người, lập tức vỗ chân cười ha ha, "Nói hay lắm, không nam không nữ thì có thể là gay."

Cách đó không xa người nào đó đang giám sát, tức giận quay đầu lại, "Này, bị người gia nghĩ là gay kìa!"

Người lau súng vẫn còn đang tiếp tục, chỉ là nhàn nhạt đáp một câu, "Vinh Kính đã phát hiện, thay đổi kế hoạch thôi, cứng đối cứng bất lợi."

"Cho dù có cứng với cứng thì đã sao, anh không lòng tin sẽ đối phó được Vinh Kính sao?"

"Không cần phải mạo hiểm."

"Thật mất mặt nột!"

...

"Đậu hũ." Vinh Kính ăn sạch phần đậu hũ của mình, thế nhưng vẫn còn muốn ăn, hỏi xin Tạ Lê Thần, "Cho tôi một miếng."

"Ai, thỏ làm gì vậy khách khí như vậy, muốn ăn đậu hũ tôi cứ trực tiếp lên đi." Tạ Lê Thần cọt nhả.

Vinh Kính lờm y, đơn giản giơ tay lấy khay của y.

Tạ Lê Thần gọi điện thoại gọi thêm vài đĩa đậu hũ nữa.

Vinh Kính xen mồm, "Gọi thêm một đĩa bánh mật."

"Ừ, bánh mật." Tạ Lê Thần biểu hiện thiên y bách thuận.

Xa xa phòng trong giám sát người nào đó đeo tai nghe điện thoại.

"Oa... Thật thân mật, Tạ Lê Thần kia, rất sủng Vinh Kính a." Nói, hần bất mãn quay đầu lại nhìn sát thương nhân, "Còn anh thì một điểm tình thú cũng không có, ngay cả kem ly cũng không mua cho tôi được một cái!"

"Cậu thật dong dài." Đối phương buông súng, đi tới, nhìn đối diện qua kính viễn vọng.

"Không có tình thú!"

Đối phương không nói lời nào, chỉ là lẳng lẳng nhìn chăm chăm trong ống kính, hai người vui cười ăn lẩu mà xuất thần, ký ức phảng phất lại bay về ngày tuyết lớn vài chục năm trước kia, ánh mặt trời và khuôn mặt tươi cười tỏa nắng, sáng đến chói mắt. Hôm nay, ánh mặt trời vẫn như trước, nét cười cũng như trước... Tất cả giống như đều chưa từng thay đổi.

"Này này, không cần dùng ánh mắt thâm tình như vậy ngóng nhìn chứ?" Người kia hiển nhiên mất hứng, nhỏ giọng lầm bầm một câu, "."

Vinh Kính ăn lẩu thỏa mãn, lúc này, có người gõ cửa.

Tạ Lê Thần đi mở cửa, thấy một bóng người thật lớn đứng đó. Kinh ngạc ngẩng đầu, mới phát hiện một nam sinh rất béo đứng ở cửa. Có thể bởi vì quá béo, thế nên nhìn không ra bao nhiêu tuổi, trên mặt không có nếp nhăn, thế nên có vẻ rất trẻ.

"Đậu... đậu hũ và, bánh... bánh mật." Người kia cũng không biết là thở hển hển do quá béo, hay bởi vì căng thẳng không thể nói rõ.

Vinh Kính cũng nghiêng đầu ... Nhìn ra bên ngoài, thấy một nam sinh mập mạp đứng ở cửa.

"Ờ... Ký tên cho em với." Nam sinh cẩn cẩn thận thận từ túi trước lấy ra sổ kí tên đưa cho Tạ Lê Thần, còn có bút, kích động đến run rẩy. Tạ Lê Thần buông đậ hũ, kí tên cho cậu ta, thấy sổ kí tên màu phấn hồng, có hình Hello Kitty, cười nói, "Hứng thú rất đặc biệt a."

"Không phải, hắc hắc." Nam sinh kia gãi gãi đầu, "Em xin hộ bạn gái, cô ấy đồng ý kết hôn với em, cô ấy rất hâm mộ anh, thế nên... Hắc hắc." Tạ Lê Thần thấy cậu ta mặc quần áo đầu bếp, tự hỏi, "Bạn gái tên là gì?"

"Tiểu Du." Nam sinh cười hì hì nói.

Tạ Lê Thần viết một câu cho cậu ta —— Tặng Tiểu Du, em có một người bạn trai rất tốt, chúc hạnh phúc.

Nam sinh béo kia nhận sổ nói lời cảm ơn, vui tươi hơn hờ chạy đi, trong dáng vẻ, xem ra là muốn khẩn cấp đi đưa cho bạn gái.

Tạ Lê Thần đóng cửa phòng, cầm đậ hũ trở vào.

Vinh Kính có chút bất ngờ, "Anh cũng quan tâm quá nhỉ."

"Tôi luôn luôn tốt với fan, bọn họ còn giỏi hơn nhà tài trợ với người đại diện gì gì đó." Tạ Lê Thần bĩu môi.

"Nói như vậy Văn Đức sẽ thương tâm nha." Vinh Kính nhắc nhở.

"Không giống, Văn Đức là bạn bè mà!" Tạ Lê Thần bĩu môi, "Những người không quan tâm thần tượng bao nhiêu tuổi, áo cơm của cha mẹ cũng là để mua vé và mua đĩa CD."

"Có một số chỉ là thích khuôn mặt anh." Vinh Kính tiếp tục nhắc nhở.

Tạ Lê Thần nhướn mày, "Thích ai mà không bắt đầu từ khuôn mặt chứ? Trên đời này được mấy người có thể không quan tâm đến tướng mạo mà chỉ đánh giá tấm lòng."

"Oa... Anh làm gì vậy!" Vinh Kính run lên, nhìn xem trong lâu có phải cho nhầm món không, buồn nôn như vậy.

Tạ Lê Thần lắc lắc kịch bản, "Lời thoại lần này!"

"Hừ..." Vinh Kính tiếp tục ăn đậu hũ.

Người nào đó đang giám sát té trên mặt đất lăn lăn, "Tạ Lê Thần thật dễ thương!"

"Đứng lên, mặt đất bắn cậu không biết sao."

"Chúng ta bắt được y rồi, đổi y với anh đi, tôi muốn hợp tác với y!"

Đối phương cất trang bị vào túi, "Đừng múa mép khua môi nữa, chuẩn bị hành động."

"Buồn chán không thú vị." Không cam lòng cất đồ vào túi, đi ra ngoài.

Vinh Kính buông đũa xuống, hơi nhướn mày với Tạ Lê Thần, ý bảo, có thể đi rồi.

Tạ Lê Thần cũng thu hồi đũa, gạt đầu, tiện tay cầm lấy trang bị, hai người nhìn nhau cười, xách trang bị, rời khỏi phòng.

...

"Đốc đốc đốc."

Ba tiếng tiếng đập cửa vang lên.

Hà Đống đang nằm trên sofa đọc kịch bản, khẽ nhíu mày ngồi dậy, đi qua mở cửa.

"Anh Hà." Đứng ở cửa chính là Thiệu Dịch.

Hà Đống thoáng sửng sốt, giống như có chút bất ngờ, hỏi, "Có việc?"

"A, anh Tạ có trong đó không?" Thiệu Dịch hỏi. Hà Đống buồn cười, "Tạ Lê Thần cho dù có thích nam, người kia đã ở trong phòng y, thì không đến chỗ tôi đâu."

"À... Không phải, em thấy anh ấy không ở trong phòng, có một số việc muốn bàn với anh ấy." Thiệu Dịch có vẻ có chút xấu hổ.

"Là muốn tìm y thảo luận vấn đề cảnh diễn?" Hà Đống cười cười, đặt kịch bản ở trên sô pha, "Bất quá Lê Thần thực sự là có khả năng a, chỉ là nói biên kịch sửa lại nội dung bộ phim một chút, vai của cậu lập tức trở nên phong phú hơn rất nhiều. Nhưng lại rất khó diễn... Nếu cậu có thể diễn được, một bước thành danh sẽ không phải mộng tưởng nữa."

Thiệu Dịch hấp hé miệng, "Thế nhưng thực sự rất khó diễn, em muốn hỏi anh ấy một chút."

Hà Đống cười cười, "Y không ở trong phòng sao?"

"Không." Thiệu Dịch lắc đầu, "Không biết đi đâu rồi, Vinh Kính cũng không thấy."

"Thật không? Chắc ra ngoài mua đồ ăn khuya rồi, người đại diện và trợ lý của y đều không đưa theo." Hà Đống đóng cửa đến phòng Tạ Lê Thần.

"Thế nhưng bên ngoài đang hạ tuyết lớn. Lúc này không thấy đâu, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" Thiệu Dịch hỏi, "Có thể đang ở chỗ biên kịch hay đạo diễn tập luyện không?"

"Tập luyện? Tạ Lê Thần?" Hà Đống hình như nghĩ cách nói này siêu buồn cười, lắc đầu nói, "Cậu nghĩ y là ai vậy? Y có thể ở ngay trước khi quay nhìn qua kịch bản là xong rồi."

"Vậy... anh ấy diễn thế nào được?" Thiệu Dịch lần đầu tiên nghe nói, còn tưởng rằng Tạ Lê Thần diễn tốt như vậy, nhất định là rất dụng tâm nghiên cứu.

"Đến lúc quay tự phát huy." Hà Đống nhún vai, "Thế giới này kỳ thực không hề công bằng, hào quang của một thiên tài lúc nào cũng sáng hơn so với người bình thường nỗ lực cả đời, ở cùng người như Tạ Lê Thần lâu ngày sẽ tổn thương tự tôn."

"Vậy... Anh thì sao?" Thiệu Dịch đột nhiên hỏi.

Hà Đống ngẩn người, hai người đứng ở cửa phòng Tạ Lê Thần, Hà Đống quay đầu lại nhìn, "Cái gì?"

"Em vẫn không rõ." Hà Đống hỏi, "Vì sao, anh lại diễn vai này?"

Hà Đống hình như rất nghiêm túc suy nghĩ, lập tức cười, , "Trên đời này không phải chuyện gì cũng đều có lý do."

"Nhưng anh không giống kiểu người đi làm chuyện không có lý do." Thiệu Dịch đáp lại một câu, nhận được vài tiếng cười khẽ của Hà Đống.

Hắn giơ tay gõ gõ cửa phòng Tạ Lê Thần, không ai đáp.

"Cửa mở." Thiệu Dịch nói, "Bên trong không ai."

"Ngay cả cửa cũng không đóng? Vậy hẳn là sẽ nhanh trở lại thôi." Hà Đống nói, mở cửa, "Đi vào chờ vậy."

"Như vậy được chứ?" Thiệu Dịch nghi hoặc.

"Có cái gì không tốt, tiện thể nhìn xem có bát quái gì hóng được không." Hà Đống cười đi vào trong, thấy trên bàn có một cái lẩu lớn, còn rất đĩa không, "A? Hai người bọn họ ăn uống rất ngon a.""Chúng ta vào không tốt lắm đâu!" Thiệu Dịch có vẻ rất căng thẳng, thấy trên sofa cái áo lông của mình được vắt lên, "Không mặc áo lông, hẳn là không ra ngoài đâu."

"A." Hà Đống khẽ cười cười, đột nhiên giơ tay lấy điện thoại từ túi trước ra nhìn một chút, hơi nhướn mày.

"Đúng vậy, gọi điện cho anh Tạ hỏi một chút vậy?" Hà Đống cũng lấy ra điện thoại nhìn, nhưng phát hiện —— không có tín hiệu.

Dưới lầu trong xe, Tạ Lê Thần nhíu mày nhìn chăm chăm màn hình giám sát, "Hai người bọn họ sao lại đi vào?"

"Ừm..." Vinh Kính vuốt cằm xuất thần, "Thú vị?"

"Thú vị?" Tạ Lê Thần không hiểu, "Này, chúng ta vừa mới làm nhiều sòng, hai người bọn họ ở trong phòng có thể có nguy hiểm hay không a? Lỡ đâu bị ngộ thương gì đó."

"Hừm." Vinh Kính khe khẽ thở dài, "Thật là phiền phức a."

"Thỏ, cậu hình như chẳng nóng nảy chút nào?" Tạ Lê Thần hiếu kỳ.

"Đúng vậy, vừa lúc thử xem, hai người họ ai mới là thâm tàng bất lộ." Vinh Kính nâng cằm nhìn náo nhiệt bên trong, "Hai người đều lấy ra rảnh tay cơ kiểm tra tín hiệu... Tựu biểu là trong đó có một, có lẽ hai người, đều là thâm tàng bất lộ."

"Cậu đoán có phải mấy người thâm tàng bất lộ đều thích giấu mình trong showbiz không?" Tạ Lê Thần bỗng nhiên cười hỏi Vinh Kính.

Vinh Kính đeo tai nghe điện thoại, cầm súng đi ra.

"Ai!" Tập Tạ Lê Thần túm lấy anh, "Tôi cũng đi!"

Vinh Kính do dự một chút.

"Cậu không phải nói tôi là cục đồ ăn sao? Yên tâm để mình tôi lại?" Tạ Lê Thần ra đòn sát thủ, Vinh Kính cũng không còn cách nào, nói y mặc áo chống đạn vào. Hai người thật ra không vì cái gì khác, ở đây tuy rằng không tính là thành phố lớn náo nhiệt, nhưng dù sao dòng người cũng không ít, tổ chức có đường hoàng cách mấy cũng không dám ban ngày ở đây nháo ra động tĩnh, mục đích của hai người là đi ngăn kẻ rình rập, xem đến tột cùng là ai đang âm thầm theo dõi hai người bọn họ.

Hà Đống và Thiệu Dịch ở trong phòng chờ, chợt nghe ở cửa có tiếng bước chân rất nhỏ, là của hai người.

"Phòng chừng đã trở về." Hà Đống nhìn cửa, Thiệu Dịch chạy tới, "Anh Tạ?"

Mở cửa, quả nhiên nhìn tới cửa hai người đi qua khứ, cũng Tạ Lê Thần và Vinh Kính.

Hai người này, một nam sinh tóc đen nhỏ con, vóc người thon gầy, mặc áo da ngắn và quần jean, thoát nhìn vô cùng trẻ. Người còn lại là một người ngoại quốc cao to, tóc vàng đeo kính râm, thấy không rõ tướng mạo.

Thiệu Dịch có chút khó hiểu, khách sạn không phải được bọn họ bao hết rồi sao? Là diễn viên quần chúng phải không?

Hà Đống vẫn tựa ở trên sofa, thấy hai người bên ngoài đi qua, hơi sững sốt... Nhíu mày.

Vinh Kính và Tạ Lê Thần đã tới một đầu hàng lang khác.

"Kế tiếp làm sao bây giờ" Tạ Lê Thần hỏi.

"Đừng nóng vội." Vinh Kính nhẹ nhàng khoát tay, "Chờ một chút." Thiệu Dịch thấy trên hành lang không có Tạ Lê Thần, quay đầu lại hỏi Hà Đống, "Vẫn không thấy ai về..."

Hà Đống nhún vai, "Không đợi nữa, tự cậu chờ đi, tôi trở về." Nói rồi, hai tay dứt túi đi ra ngoài, về tới phòng mình.

Một góc tường bí mật khác người nhỏ con và người tóc vàng đang nghe ngóng động tĩnh.

"Vì sao không ở trong phòng."

"Nói rồi đó, Vinh Kính phát hiện rồi."

"Không lý gì mà tính chuẩn được thời gian chúng ta hành động như vậy a... Hử? Có mùi gì đó?" Người nhỏ con hơi sững sốt.

Người tóc vàng quay đầu, cau mày, giơ tay lột áo khoác của người kia ném xuống đất, thấy áo khoác bốc cháy.

"A!" Người nhỏ con nhảy dựng lên nhanh chóng lùi ra, đập đập trên người mình, thấy lửa màu xanh lam, có chất khí mùi nhàn nhạt gay mũi... Trên người bị bôi chất dẫn cháy từ lúc nào? Hay là áo chống đạn là đồ dỏm?

Vinh Kính và Tạ Lê Thần cũng nghe được âm thanh, đều thăm dò nhìn qua, thấy một nam sinh nhỏ con tóc đen đang tự đập mình, bị người bên cạnh vươn một tay tới nắm lấy, lôi đi.

Trên mặt đất, có một cái áo chống đạn đang cháy.

Chương 66: Bí mật Kolo che giấu

Vinh Kính và Tạ Lê Thần đi vào hàng lang, nhìn cái áo chống đạn cách đó không xa đang bốc cháy có chút không nói được gì.

"Sao lại cháy?" Tạ Lê Thần nửa ngày mới hỏi Vinh Kính, "Tự cháy?"

Vinh Kính há há miệng, "Cái đó... Không thể nào?"

Hai người đi tới phía trước áo chống đạn, trên cầu thang đã không còn ai, cái áo vẫn còn đang cháy, thế nhưng lửa rất nhỏ, hẳn là có thể chắc chắn, không có chất dẫn cháy.

"Kỳ quái a!" Tạ Lê Thần định giơ tay cầm cái áo lên, bị Vinh Kính ngăn cản, "Đừng đụng."

Vinh Kính nói rồi, cầm một cái chổi trên hành lang chọc chọc cái áo.

"Hai người làm gì vậy?"

Lúc này, phía sau truyền đến giọng Hà Đống.

Vinh Kính và Tạ Lê Thần nhanh chóng vút vũ khí trong tay đứng lên, làm như không có việc gì quay đầu lại nhìn hẳn, "Ờ..."

"Hai người không phải chứ? Hơn nửa đêm không thấy đâu, ra là chạy đến đây phóng hỏa!" Hà Đống mở to hai mắt nhìn hai người.

"Không phải chúng tôi phóng!" Vinh Kính nhanh chóng lắc đầu, "Đi tới thì thấy đã cháy ... Còn cái áo này là của ai?"

Hà Đống ngăn người, dùng cái chổi dập lửa, "Đoàn làm phim có trẻ con ở chỗ này nghịch lửa?"

Vinh Kính và Tạ Lê Thần liếc mắt nhìn nhau, chẳng lẽ là quỷ kế của kẻ tập kích? Nhưng vừa rồi người kia hình như còn hoảng sợ hơn.

Vinh Kính ngẩng mặt nhìn camera xa xa... Đối phương hẳn là kinh nghiệm phong phú, bất ngờ tiến nhập tuyệt đối sẽ không bị quay chụp được, thế

nhưng chuyện vừa nãy kia thì không nhất định! Vinh Kính và Tạ Lê Thần trở về, thấy ở cửa phòng Thiệu Dịch đang đứng xấu hổ.

"Ờ, em định..."

Tạ Lê Thần vỗ vỗ, "Đã khuya rồi, đi ngủ sớm một chút."

Thiệu Dịch há miệng nửa ngày, cũng ngại hỏi, không thể làm gì khác hơn là chúc ngủ ngon rồi đi.

"Thật lạnh lòng a." Hà Đống ôm cánh tay ngậm điếu thuốc ở bên nhìn, "Vớ hậ bối nên dịu dàng chút chứ."

Tạ Lê Thần cười gượng hai tiếng, liếc mắt thâm ý nhìn điếu thuốc trong miệng Hà Đống.

Hà Đống cùng y nhìn nhau, nhin không được cười rộ lên, "Đừng phóng điện với tôi, tôi không phải kiểu người của anh." Nói xong, quay về phòng đóng cửa.

Vinh Kính thấy Tạ Lê Thần vẫn ở đó suy nghĩ, một tay kéo anh vào cửa, đóng lại, đi tới cạnh cái áo Thiệu Dịch đưa, lục lọi một trận, từ trong áo lông lấy ra một máy nghe trộm, ném vào trong bát trộn trộn, mở cửa sổ hất xuống.

"Là Thiệu Dịch đang làm trò quỷ sao?" Tạ Lê Thần hỏi Vinh Kính.

"Rất khó xác định, quần áo Thiệu Dịch đặt ở trong vali hành lý, ai cũng có thể động chạm." Vinh Kính lắc đầu, "Lần này rất cổ quái a, vì sao đột nhiên cháy?"

"Mặc kệ." Tạ Lê Thần ngửa mặt lên trời nằm trên giường, "Tôi muốn ngủ, phiền."

Vinh Kính liếc liếc y, đi qua, ghé vào bên người hỏi, "Anh có phải nghi ngờ cái gì không?"

Tạ Lê Thần nhìn anh một hồi, ngồi xuống nói, "Cậu đoán hai người đó muốn làm gì?"

Vinh Kính ngăn người, "Ừm... Tập kích chúng ta?"

"Trước đây chưa từng có!" Tạ Lê Thần nhú mày.

Vinh Kính thờ dài, đi qua mở máy tính liên hệ Kolo, kể lại tình hình nơi này, vốn là Mejia nghe, khi Vinh Kính nói có thứ bốc cháy, Mejia ngăn người, hỏi có video hay không.

Tạ Lê Thần không đợi Vinh Kính mở miệng, đã nói, "Chưa chắc, đây chỉ là khách sạn 3 sao, rất nhiều trang bị đều chỉ để làm cảnh."

Mejia gật đầu, cuối cùng chuyển tín hiệu video sang cho Kolo, Kolo lúc này giống như đang đứng trong một phòng làm việc mới tinh. Hai ngày nay cũng không biết làm gì, cả người giống như gầy một vòng, cũng già thêm. Nghe Vinh Kính nói tình hình xong, Kolo hai mắt hơi sáng lên, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại, nói, "Hai người cẩn thận, tôi sẽ phái người đến trợ giúp!" Nói rồi, cúp điện thoại.

Vinh Kính thờ dài, không có hỏi ra một cái gì, quay sang, thấy Tạ Lê Thần bình thản, coi bộ rất bất mãn.

"Làm gì đen mặt vậy?" Vinh Kính không hiểu hỏi Tạ Lê Thần.

Tạ Lê Thần nhẹ nhàng lắc đầu, ngã ra ngủ. Vinh Kính cũng ngủ, trong bóng tối, hai người biết đối phương không hề ngủ.

Vinh Kính vốn nghĩ việc này không có gì, thế nhưng phản ứng của Tạ Lê Thần - hình như có chút kỳ quái.

Một lúc lâu, Vinh Kính đột nhiên giơ tay chọc chọc Tạ Lê Thần, "Sao anh không tín nhiệm Kolo như vậy? Hồi mới gặp hình như không thế." Tạ Lê Thần trầm mặc một hồi, quay đầu lại nhìn Vinh Kính, "Nếu như năng lực của tôi chỉ là qua diễn xuất để hoàn thành nhiệm vụ, tôi nghĩ không cần phải phái White Crow gọi nhất như cậu đến phối hợp với cục đồ ăn như tôi chứ?"

Vinh Kính ngăn người.

"Tôi cho rằng, Kolo không thèm để ý tôi có thể để tôi làm cái gì, chỉ là muốn thông qua cậu sưu tập số liệu về tôi, cũng như cách ông ta đối đãi về vụ người có năng lực đặc biệt lần trước kia... Ông ta giấu diếm chúng ta!" Tạ Lê Thần giơ tay nhẹ nhàng chỉ chỉ đầu mình, "Tôi có một loại cảm giác không tốt, bản năng nói cho tôi biết, cẩn thận đề phòng Kolo."

Vinh Kính há há miệng, "Ba ba tôi cũng ở đó, tôi từ nhỏ lớn lên ở đó."

"Nhưng cậu cũng nói, cậu khi còn bé rất nhiều chuyện đều đã quên, còn có thiếu niên như đã cầu cứu cậu kia nữa!" Tạ Lê Thần nói, giơ tay nắm mũi Vinh Kính, "Tôi cũng mong chỉ là mình đa tâm, nói chung ngủ trước đi... Ngày mai rồi tính."

Vinh Kính đâu còn có thể ngủ, nhắm mắt lại, không bao lâu liền mơ mơ màng màng nằm mơ. Giấc mơ đó nhiều lần tái hiện, vẫn là hình ảnh đứa bé tóc vàng kia, cậu bé hình như há miệng nói cái gì đó với anh, sau đó lại biến thành Tạ Lê Thần, phát hiện y bị trói, cột vào một thứ như giải phẫu, trên người dán thật nhiều điện cực, Kolo đứng ở một bên, biểu cảm trên mặt xa lạ trước nay chưa từng có.

"A..."

Lúc Vinh Kính tỉnh lại, cảm thấy gió khá lạnh, mình bị dọa tỉnh, mà trên người mồ hôi lạnh túa ra, lau một lần, thở ra một hơi quay về trên giường. Lúc này trời vẫn tối đen, đèn khẩn cấp trong phòng có ánh sáng yếu ớt.

Vinh Kính nhìn Tạ Lê Thần bên cạnh, hô hấp bình ổn, giống như là ngủ rất say. Vươn qua, giơ tay nhẹ nhàng vén mấy lọn tóc che trước trán y, nhìn khuôn mặt anh tuần nôi tiếng kia. Vinh Kính nhìn thoáng có chút xuất thần, hình như từ lúc hợp tác với y đến bây giờ, chưa từng nhìn y như vậy.

Ngốc một lát, Vinh Kính bỗng nhiên nghĩ đến một việc, lúc này nếu như Kolo đang trùng kiến phòng nghiên cứu, nói cách khác số liệu nhất định phải tải lại một lần nữa. Mà lúc tải, lý ra phải được cô lập vật lý, thế nhưng vừa nãy Mejia đã chuyển hướng video sang chỗ Kolo.

Lúc Kolo rời đi nếu như chỉ tắt video mà không có ngắt mạng lưới liên thông với bên ngoài, lạng lẽ xâm nhập lúc đang tải số liệu, có thể làm nhiễu hệ thống phòng hộ.

Nghĩ tới đây, Vinh Kính ma xui quỷ khiến đứng lên, đi tới sofa cầm lấy máy tính, mở ra gõ bàn phím, bắt đầu nội bộ ghé thăm phòng thí nghiệm của Kolo.

Quả nhiên... Kolo hẳn là nhất thời sơ sẩy, hoặc là vội vã đi làm gì khác, quên ngắt nguồn vật lý.

Vinh Kính dễ dàng đăng nhập vào kho số liệu tải trong phòng thí nghiệm của Kolo, bắt đầu tra tìm tài liệu trong đó.

Rất nhanh, anh tìm được tài liệu về Tạ Lê Thần, kiểm tra kích thước tập tin, Vinh Kính kinh hãi, tài liệu nhiều hơn gần gấp 3 so với phần của mình... Kolo đang làm nghiên cứu gì? Che giấu bao nhiêu thứ?

Vinh Kính tải tài liệu về Tạ Lê Thần về máy, tiếp tục tìm kiếm, tìm được vài phần hồ sơ mã hóa. Vinh Kính lại không hề nghĩ ngợi, đã sao chép lại số hồ sơ này. Sau đó, anh lại một lần nữa tìm tòi một vòng, bỗng nhiên... Phát hiện hồ sơ của chính mình, nhét ở rất sâu trong tập tin, cũng có mật mã. Một cảm giác hiếu kỳ nổi lên, Vinh Kính cũng sao chép lại hồ sơ của chính mình, sau đó, anh bắt đầu lạng lẽ sao lưu nghiên cứu ghi chép hai mươi năm qua của Kolo.

Qua khoảng 1 giờ, toàn bộ tài liệu cần thiết đều được Vinh Kính thần không biết quỷ không hay tải về máy tính của mình, anh nhanh chóng rời đi, tiêu trừ vết tích. Chờ toàn bộ sự tình được làm thỏa đáng, Vinh Kính ngồi ở trên sofa, cảm thấy ngón tay còn có chút run... Anh cũng không rõ mình sao phải làm vậy. Loại chuyện này là thành viên bộ đội kỹ thuật tuyệt đối không cho phép! Nếu như để Kolo biết, tuyệt đối sẽ bị xử phạt, nói không chừng còn có thể bị đuổi! Thế nhưng mình vì sao muốn làm?

Vinh Kính hít sâu, chạy sang một bên rót một ly nước nóng trấn an bản thân, thấy Tạ Lê Thần còn đang ngủ say trên giường. Ngày hôm nay có thể

thảo luận kịch bản cộng thêm ngồi máy bay đường dài, khiến y mệt, Vinh Kính một mình ngồi xuống sofa, bắt đầu kiểm tra tài liệu.

Đầu tiên, anh mở tài liệu về Tạ Lê Thần.

Tài liệu có một phần không mã hóa, cũng giống bản trên tay anh, nhưng còn một phần là mã hóa.

Vinh Kính thử mấy chuỗi mật mã, đều không được, có chút sốt ruột.

Đang lúc anh bận rộn gõ gõ, máy tính vẫn biểu hiện mật mã sai, Vinh Kính chợt nghe cách đó không xa, Tạ Lê Thần yếu ớt hỏi một câu, "Kính Kính, khuya rồi cậu còn chơi phá thành a? Ổn quá."

Vinh Kính mạnh ngẩng đầu, giống kẻ trộm bị vạch trần, theo bản năng đóng máy tính bắng lại.

Tạ Lê Thần vốn không để ý, chỉ là trong lúc ngủ mơ bị âm bàn phím đánh thức, mở mắt nhìn, thấy Vinh Kính cau mày đập bàn phím, còn tưởng rằng anh ngủ không được chơi game, không ngờ... Có bí mật!

Tạ Lê Thần nheo lại mắt, "Cậu xem phim người lớn? Xem cái gì? Tôi dạy cho cậu a!"

"Biến!" Vinh Kính tàn bạo mắng Tạ Lê Thần một câu, cúi đầu không nói lời nào.

Tạ Lê Thần ngồi dậy, thấy thần sắc anh, xuống giường đi tới, "Chuyện gì xảy ra?"

Vinh Kính mở máy tính, nhìn chằm chằm màn hình đờ ra, nhỏ giọng nói, "Tôi xâm nhập vào hệ thống của Kolo, trộm hết toàn bộ tài liệu bí mật ra."

Tạ Lê Thần sửng sốt, cũng tỉnh ngủ, mở to hai mắt kinh ngạc nhìn Vinh Kính, "Cậu biết... Làm như vậy nếu như bị phát hiện, có hậu quả gì không?"

Vinh Kính lờm y một cái, "Anh nói xem? Phản bội tổ chức, hậu quả rất nghiêm trọng!"

Tạ Lê Thần sững sốt nửa ngày, "Cậu vì sao làm như vậy?"

Vinh Kính tiếp tục đoán mật mã, "Không biết, có thể đầu óc bị đập hư rồi."

Trên mặt Tạ Lê Thần đột nhiên có ý cười, chạy nhanh tới ngồi bên Vinh Kính, cười hỏi, "Vì tôi a?"

"Nếu như bị phát hiện, anh phải bao che tôi." Vinh Kính bất mãn lắm bầm.

"Nói cái gì cũng được!" Tạ Lê Thần bỗng nhiên nghiêm túc đứng lên, "Bất quá cậu phải đi cùng tôi, tôi không cho cậu về đâu." Vinh Kính lờm y, "Còn chưa phát hiện được người ta làm cái gì, sao có thể cứ nói đi là đi."

"Cậu nếu thực sự thích mạo hiểm hai ta tự làm cũng được a, cần gì phải cùng người khác, bớt tôi lo lắng!" Tạ Lê Thần nghiêm túc nói.

Vinh Kính xoay mặt y cho y nhìn máy tính, "Trước hết nghĩ mật mã đi! Nghĩ không ra mật mã biết gì đâu."

"Kolo có đam mê cá nhân gì không?" Tạ Lê Thần hỏi.

Vinh Kính nhún vai, "Ông ấy là một cuồng công việc a, không liên quan đến sinh hoạt cá nhân của ông ấy, cứ như trời sinh ra là để làm việc."

"CROW, thử chưa?" Tạ Lê Thần hỏi.

"Đương nhiên a." Vinh Kính nâng cằm, "Cái gì nên thử tôi đều đã thử, không có phản ứng."

"Ừm..." Tạ Lê Thần suy nghĩ một chút, "Judas, ma quỷ, địa ngục, Đức quốc xã, Hitler!"

Vinh Kính ngẩng đầu hung hăng lờm y, "Anh đừng tưởng Kolo có chuyện gì nói dối thì coi ông ấy như nước lũ mãnh thú có được không? Tôi theo ông ấy rất nhiều năm rồi, ông ấy rất chiều cố tôi."

Tạ Lê Thần nhún nhún vai, cũng thu hồi tâm tư vui đùa, suy nghĩ một chút, hỏi, "Báo thù?"

"Báo thù..." Vinh Kính thử, "Sai."

"Ừm, tương lai?"

"Sai."

"Lực lượng!"

"Vẫn sai."

"Vậy là cái gì? Phá hỏng?"

Vinh Kính nhíu mày, nhìn trên màn hình một dấu gạch chéo thật lớn, "Có sáng tạo chút được không a? !"

"Tiến hóa?" Tạ Lê Thần đột nhiên hỏi.

"Tiến hóa?" Vinh Kính gõ vào, vẫn sai.

Tạ Lê Thần từ bỏ, "Vậy còn... Sinh sản? Cậu đoán có thể Kolo kỳ thực là người ngoài hành tinh, sinh hơn mười vạn quả trứng giấu đi, chờ trứ ấp trứng nở rồi thống trị trái đất không?"

"Thần kinh!" Vinh Kính chống cằm gõ sinh sản, vậy mà - chính xác!

Văn kiện bắt đầu giải nén.

"A!" Vinh Kính kêu lên, "Sao biết?"

"Mau tìm vợ cho ông ta đi!" Tạ Lê Thần vỗ vai Vinh Kính, "Cậu xem ông ta tùy thời tùy chỗ muốn sinh sản đời sau kìa!"

Đang nói, giải nén kết thúc.

Vinh Kính có chút căng thẳng nhìn Tạ Lê Thần, Tạ Lê Thần thấy anh do dự, giơ tay lấy qua, điểm mở tập tin, thấy bên trong xuất hiện một phần bản thảo chi tiết - [[Kế hoạch Oppenheimer]].

Vinh Kính và Tạ Lê Thần đều sửng sốt một hồi, Tạ Lê Thần nhìn Vinh Kính, "Tên này rất quen a."

Vinh Kính nhìn trời, "Cha đẻ của bom nguyên tử đó, người chủ đạo nổi tiếng nhất của kế hoạch Manhattan."

"Kolo muốn tạo bom nguyên tử a?" Tạ Lê Thần hỏi một câu đủ ngốc, "Uranium bán ở đâu?"

Vinh Kính đẩy y một cái cho y không náo loạn nữa, mở tập tin kế hoạch kia, thấy bên trong cất giấu rất nhiều video. Tạ Lê Thần mở mấy cái xem, phát hiện đều là cảnh quay hành vi của người có siêu năng lực—— ví dụ như nói, lấy vật từ xa, dùng ý muốn bẻ con cái muôi, nằm mơ dự báo tương lai vân vân... Đều là những màn biểu diễn công năng đặc biệt ở người."Là muốn chứng minh những người này đều là người ngoài hành tinh sao?" Tạ Lê Thần buồn cười, "Chắc không liên quan đến tôi nhỉ?"

"Có thể... Thực sự có liên quan." Lúc này, Vinh Kính mở một tập tin tên [[Cơ thể mẹ]].

Nội dung tập tin đa phần là ghi chép chi tiết, xem xong, Vinh Kính triết để há hốc mồm.

Chương 67: Kế hoạch điên cuồng

"Đây là thứ gì?" Vinh Kính xem xong toàn bộ tài liệu, có kích động muốn đập vỡ máy tính.

Tạ Lê Thần thấy dáng vẻ của anh, hỏi, "Có nghiêm trọng vậy không?"

Vinh Kính nhíu mày nhìn, "Anh chắc chắn muốn xem? Xem rồi có thể rất bất mãn!"

"Có liên quan tới tôi đương nhiên muốn xem."

Vinh Kính thở dài, "Tôi chỉ là nghĩ không ra, Kolo lại có kế hoạch này, tới tận bây giờ chưa hề nói với tôi việc này... Quả thực sai lầm."

Tạ Lê Thần ôm máy tính qua, xem kỹ, mở tập tin [[Cơ thể mẹ]], bên trong đầu tiên là rất rất nhiều vụ án, đại thể là các loại đoạn phim quay một vài hành động của những người có năng lực đặc biệt. Còn những đoạn phim khác, là phần báo cáo kiểm tra về thân thể, chi tiết đến nỗi Tạ Lê

Thần giật mình, còn có cả hình ảnh quét não cùng với đủ loại số liệu phân tích.

"Đây là cái gì?" Tạ Lê Thần nhíu mày, "Tôi chưa làm loại kiểm tra và thực nghiệm này a!"

"Nếu bọn họ muốn làm, anh tuyệt đối không phát hiện được đâu." Vinh Kính thấp giọng nói, "Anh đến bệnh viện tiến hành kiểm tra bình thường, đều có thể bị đổi giữa chừng, còn nữa, bọn họ cũng có thể trong lúc anh cắt ruột thừa gán cho anh một cái máy định vị hay bom hẹn giờ vào."

"Không kinh khủng như vậy chứ?" Tạ Lê Thần dờ khóc dờ cười nhìn Vinh Kính, "Thỏ cậu đừng làm tôi sợ!"

"Tôi chỉ lấy ví dụ, cụ thể bọn họ làm cái gì tôi không biết, bất quá dựa theo kế hoạch của Kolo, thân thể cùng bộ não của anh đều là siêu bảo bối, sẽ không đơn giản thương tổn."

"Cậu chắc chứ?" Tạ Lê Thần cảm thấy cả người khó chịu, bất quá ngoại trừ định kỳ kiểm tra thân thể ra không hề tiến hành giải phẫu gì, hẳn là không có ai gán bom nguy hiểm các loại vào đâu nhỉ?

"Cũng không nhất định nha, bây giờ bom nhân thể rất nhỏ, anh có biết, bom kích cỡ chỉ như một viên thuốc, đã có thể nổ banh nguyên hàm rồi." Vinh Kính hình như nhìn ra tâm tư Tạ Lê Thần, trêu ghẹo y.

"Này... Thỏ cậu đừng làm tôi sợ!" Tạ Lê Thần càng nghĩ càng thấy cả người không được tự nhiên, xoa xoa trên người, nhìn Vinh Kính, "Cậu từ nhỏ lớn lên ở đó, không phải càng nguy hiểm?"

Vinh Kính nghe nói đến mình, thì có chút hàm hồ, "Không sợ... Tiềm lực khai phá của tôi đã sớm bằng 0, muốn nổ đã sớm nổ."

Tạ Lê Thần kéo tài liệu xuống dưới, càng kéo, sắc mặt càng khó nhìn, cuối cùng đơn giản đóng máy tính bảng, ngồi sang một bên chờ ra.

Vinh Kính bưng mì ăn liền đã nấu xong đi tới, hỏi Tạ Lê Thần, "Ăn không?"

Tạ Lê Thần không lên tiếng, còn đang suy nghĩ tâm tư. Vinh Kính dùng một chiếc đũa, nhẹ nhàng chọc chọc, dụ y nhìn.

Tạ Lê Thần phục hồi tinh thần lại, "Cậu xem thời gian trên văn kiện, Kolo từ rất lâu đã bắt đầu chú ý đến tôi."

"Ừm... Ông ấy tiến hành điều tra rất đáng tin." Vinh Kính tắt tài liệu trên máy tính đi, nhìn Tạ Lê Thần, "Cái đó, nói không chừng chỉ là sự quan tâm hơi quá của ông ấy, chưa chắc là thật."

"Còn nếu là thật thì sao?" Tạ Lê Thần cười nhẹ một tiếng, "Vật chứa, cơ thể mẹ... Thật viễn tưởng."

"Tôi cũng nghi ngờ độ thành công của kế hoạch này, thực sự có thể làm đến như vậy thì không phải quá kinh khủng?" Vinh Kính giơ tay vỗ vỗ Tạ Lê Thần, cho y an tâm, "Nếu như thực sự anh có thể sao chép tính cách như vậy, lần trước cũng thấy năng lực cậu nam sinh kia từ xa di chuyển đồ vật rồi đó, mô phỏng theo một lần cho tôi xem!"

Tạ Lê Thần nhú mày, lắc đầu, "Căn bản làm không được!"

"Thế nên mới nói!" Vinh Kính như đang an ủi vỗ vỗ y, "Tôi mấy ngày tới điều tra một chút, trước tiên anh đừng nghĩ những thứ này nữa, cứ theo lẽ thường sinh hoạt là được. CROW cũng không phải tổ chức khủng bố gì, sẽ không hại người."

Tạ Lê Thần cũng không muốn nói thêm, ăn mì, cùng Vinh Kính tiếp tục nằm xuống ngủ bù, nhưng không còn thấy buồn ngủ.

Báo cáo và tài liệu Kolo nghiên cứu vừa rồi, khiến y rất bất an.

Báo cáo trên cơ thể mẹ, ám chỉ đại não Tạ Lê Thần, một đống lớn số liệu chứng thực não y và của người khác có cấu tạo bất đồng nghiêm trọng. Mà con người sở dĩ có một vài năng lực đặc biệt, là bởi vì não cấu tạo đặc biệt. Mà năng lực của Tạ Lê Thần là phục chế, đồng thời bồi dưỡng chúng hoàn thiện, tồn trữ trong chính bộ não.

Mục tiêu cuối cùng của Kolo là, khiến bộ não Tạ Lê Thần trở thành nơi nuôi cấy, hoàn thành nuôi cấy lượng tin tức của năng lực đặc biệt này xong, cấy vào bộ não của những nhân viên trải qua huấn luyện đặc biệt trong tổ chức Kolo, như vậy có thể trở thành một loại vũ khí, làm người có năng lực đặc biệt sinh sôi nảy nở số lượng lớn. Vì vậy, Kolo sẽ phát triển tiềm lực của chính mình trở thành không thể định lượng.

Chỉ là loại kế hoạch này có chút cảm giác quá mưa viển vông, cũng vô cùng nguy hiểm! Phải biết rằng, một khi thực sự thành công ... sẽ thành tình cảnh gì, quả thực khó có thể tưởng tượng.

Vinh Kính vẫn không hiểu tính cách Kolo lắm, anh từ trước tới giờ đều đơn thuần cho rằng CROW chỉ đơn giản là đội ngũ chấp hành nhiệm vụ đặc biệt, là sự nghiệp Kolo tỉ mỉ tổ chức. Nhưng hiện tại ngẫm lại, hình như không hề giản đơn vậy. Đặc điểm của CROW là mạng lưới các loại nhân tài, lại có năng lực đặc biệt... Mục đích, có phải là để thu thập tài nguyên về mặt này?

Tạ Lê Thần lật qua lật lại trên giường ngủ không được, cứ thấy việc này không thỏa đáng lắm.

Vinh Kính tuy rằng im lặng nằm ở bên, nhưng là không còn buồn ngủ, anh đang ở tự hỏi một chuyện, về Kolo, về kế hoạch, cùng với... phần ký ức mình bị mất đi, đến tột cùng cất giấu cái gì. Còn có hành động tập kích vừa rồi, vì sao có người muốn tập kích bọn họ? Như vậy một đêm mất ngủ, sáng sớm hôm sau, Tạ Lê Thần ngáp một cái đứng lên, thấy Vinh Kính đã dậy, ngồi ở bên cạnh bàn nhìn máy tính đờ ra.

Tạ Lê Thần cố ý ngáp một cái thật to, tạo chút tiếng động.

Vinh Kính vẫn như trước nâng cằm, giương mắt nhìn y một chút, hoàn toàn không có ý định che giấu mình đang làm gì, Tạ Lê Thần thoáng yên tâm.

Vinh Kính tự nhiên chú ý tới hành vi của y, khẽ cảm thấy bất đắc dĩ, nhìn thời gian, "Ngày hôm nay sẽ quay phim chứ? Lời thoại của anh thuộc chưa?"

"Lát nữa học." Tạ Lê Thần chạy đi đánh răng rửa mặt, đánh răng được phân nửa, đột nhiên chạy đến hỏi Vinh Kính, "Thỏ, cậu nói xem, tôi nếu như từ hôm nay trở đi giả mất trí nhớ có thể qua mặt được không?"

Vinh Kính ngẩn người, dờ khóc dờ cười nhìn Tạ Lê Thần, "Anh cho rằng Kolo là đồ ngốc à? Anh gạt được người chứ gạt được máy móc sao?"

"Máy..." Tạ Lê Thần xuất thần, lăm bắm, "Người chưa chắc không thể gạt máy, đúng không, dù sao máy móc chỉ dùng chương trình khổng chế, mà lập trình cũng là người mà."

"Việc này tôi sẽ nghĩ biện pháp, anh chuyên tâm diễn của anh đi." Vinh Kính cầm quần áo ném cho Tạ Lê Thần, cùng y xuống lầu.

Nhóm Hà Đống Thiệu Dịch cũng đã xuống lầu, Hà Đống đang ăn một quả trứng, thoạt nhìn như là không yên lòng, Vinh Kính và Tạ Lê Thần tới bên sofa ngồi xuống, ăn sáng.

Ngồi ở đối diện Hà Đống, Vinh Kính nhìn thoáng qua... Bởi vì trang phục rộng thùng thình áo sơmi kiểu dáng, thế nên cổ áo tương đối thấp. Vinh Kính liếc liếc mắt, phát hiện ngực Hà Đống có một hình xăm, ngay bên phải.

Rất ít có người xăm hình bên phải ngực, đại thể đều chọn vị trí tim bên trái chứ nhỉ? Hơn nữa cũng nhìn không ra là hình gì đặc biệt, chỉ là một chuỗi chữ số.

Vinh Kính tính nhìn thêm chút, Tạ Lê Thần kéo anh một cái, hung hăng liếc mắt trừng qua - nhìn cái gì! Không được nhìn.

Vinh Kính bĩu bĩu môi, không thể làm gì khác hơn là đảo mắt quan sát Thiệu Dịch, thấy hắn đang nỗ lực bối lời kịch, hình dạng nhìn như rất căng thẳng.

"Này."

Một bên, Nhuế Tiểu Tình cầm kịch bản đi tới, gõ gõ Thiệu Dịch, "Cậu đừng căng thẳng như vậy chứ, làm tôi cũng căng thẳng."

"A?" Thiệu Dịch xấu hổ cười cười, lắc đầu, "Không biết chuyện gì xảy ra... Tôi quên hết cảm xúc lời thoại đã thuộc tối hôm qua rồi."

Hà Đống giương mắt, nhìn hẩn một cái, giống như đã khôi phục lại từ việc ngân người.

Lúc này, nhân viên đoàn làm phim lục tục đến trường quay, Tạ Lê Thần cũng đứng dậy. Lúc Vinh Kính rời khỏi khách sạn, lơ đãng nhìn khắp nơi, bất đắc dĩ cười... Thật đúng là náo nhiệt.

Nhóm Tạ Lê Thần rất nhanh tiến vào quá trình quay căng thẳng, Vinh Kính vẫn ôm tay xem ở gần đó, lần này anh không có tâm tư đi giành việc với người chỉ đạo võ thuật nữa, mà là lưu ý tình huống xung quanh."Cảnh giác thế?"

Phía sau, truyền đến giọng nói, Vinh Kính không nhìn cũng biết là Đăng Thành, người này đúng là âm hồn không tiêu tan.

Vinh Kính giơ tay, "Tối hôm qua có quay được không?"

"Rất rõ ràng." Đăng Thành đưa một bộ máy quay cho Vinh Kính, mở video tối hôm qua quay được. Ra là, tối hôm qua Đăng Thành vẫn luôn ở tại cách đó không xa, mai phục trên nhà cao tầng đối diện bên trái cửa lớn khách sạn, quay lại được kẻ tập kích tối hôm qua hốt hoảng bỏ chạy.

Vinh Kính tỉ mỉ nhìn video, giật mình không ngớt - trong video có hai người vội vội vàng vàng chạy đi. Phía trước là người Bắc Âu cao lớn, tóc vàng nhạt dị thường bắt mắt, phía sau là một người vóc dáng nhỏ, là người ngày hôm qua bị bắt lửa.

Vinh Kính nhíu mày, nhìn chăm chăm người nước ngoài tóc vàng phát gốc, gặp qua ở đâu rồi nhỉ? Động tác và cảm giác, rất quen thuộc... Trước mắt bỗng nhiên hiện lên thiếu niên tóc vàng kia, không trùng hợp như vậy chứ?

"Này."

Đăng Thành ở một bên búng tay, "Hoàn hồn."

Vinh Kính ngẩng đầu nhìn hẳn ta, "Hả?"

"Có biết hai người kia không?" Đăng Thành hỏi, "Tôi cảm thấy rất hứng thú, mục tiêu tối hôm qua bọn họ là cậu hay Tạ Lê Thần?"

"Có cái gì khác nhau sao?" Vinh Kính giả vờ thờ ơ xem lại video, hỏi Đăng Thành, "Anh biết hai người đó?"

"Người này." Đăng Thành giơ tay chỉ chỉ người thấp bé đi theo phía sau người tóc vàng, "Là một nhân vật nguy hiểm, còn người này." Nói, lại chỉ chỉ người tóc vàng, "Không điều tra được người này!"

"Không điều tra được?" Vinh Kính cười, "Có thể là anh tra không tới chăng?"

"Tôi làm cảnh sát nhiều năm như vậy, bản thân có một vài biện pháp, thứ tôi tra không được rất ít... Cũng giống như cậu, tôi tra không được."

Vinh Kính khẽ nhíu mày, không nói thêm cái gì, trả lại máy quay cho Đăng Thành, "Vậy tức là người còn lại có thể tra được?"

"Người vóc dáng thấp này, có một biệt hiệu, là Black Mouse." Đăng Thành trả lời, "Đã từng là một sát thủ, sau đó không biết thế nào liền mai danh ẩn tích. Hẳn rất giỏi trốn, gian xảo không dễ tóm giống chuột vậy, mặt khác, bản thân hẳn cũng là một hacker xuất sắc, bởi vậy tất cả mọi người gọi hẳn Black Mouse."

Vinh Kính khẽ gật đầu, anh chưa từng nghe qua danh hiệu này, thế nên hẳn là không phải kẻ phạm tội nhiều lần, hoặc là tài liệu bị giữ bí mật.

"Tôi không cảm thấy bọn họ sẽ tìm cậu gây phiền phức, thế nên mục tiêu hẳn là Tạ Lê Thần." Đăng Thành thu lại máy nhắc nhở Vinh Kính.

"Dựa vào cái gì?"

"Cậu là một nhân viên cảnh vệ, cho dù thuộc tổ chức bí mật, cũng chỉ là một người thực hành mà không phải kẻ chủ mưu." Đăng Thành phân tích đạo lý rõ ràng, "Mặt khác, lúc tôi phát hiện điều tra rất nhiều tài liệu, tài

liệu về Tạ Lê Thần luôn thu hút hơn. Ví dụ như số lần có người hack vào kho tài liệu nội bộ cảnh sát, kiểm tra tài liệu Tạ Lê Thần hơn cậu nhiều, lại còn duy trì rất dài thời gian rất lâu, từ vài năm trước đã có. Tôi hiện tại nghi ngờ có phải có người đã sớm theo dõi Tạ Lê Thần, chỉ là vẫn luôn chờ đợi, như là đang bồi dưỡng cái gì hoặc là, chờ đợi một thời cơ hay không." "Bồi dưỡng..." Vinh Kính trong óc trong nháy mắt thoáng hiện nội dung tài liệu tối hôm qua thấy, "Thời cơ..."

"Xem ra tôi đoán đúng rồi?" Đặng Thành càng cảm thấy hứng thú, "Mặt khác, tôi bị cấp trên trong cục cảnh sát cao tầng đuổi việc, có thể cũng là bởi vì tôi đào bới quá sâu."

"Anh là bởi vì trái kỷ luật mới bị khai trừ chứ?" Vinh Kính cười nhạt, "Tiên tổ mình kiếm thảo tương đối hảo."

"Tôi là một cảnh sát chấp nhất, lúc điều tra Seven cũng từng cố chấp như vậy, nhưng không khiến cho cấp trên bất mãn, lần này không giống vậy, cũng không phải tôi khác người, mà là thân phận Tạ Lê Thần quá nhạy cảm." Đặng Thành cười cười, "Cậu biết không, gần đây có rất nhiều sát thủ rục rịch, đa số là kẻ dọn đường, dùng để thanh trừ nhân vật nguy hiểm."

Chân mày Vinh Kính cau lại.

"Vũ khí quá nguy hiểm, nếu như không khống chế được, tiêu hủy là phương pháp giải quyết tốt nhất." Đặng Thành vỗ vỗ vai Vinh Kính, "Có kẻ nhất định muốn tiêu hủy, thì có người khác định phải bảo vệ, loại tranh chấp này nói rõ tính chất quý giá của mục tiêu! Châu báu quý giá, luôn luôn dẫn tới rất nhiều người tranh đoạt, vì vậy... Tình cảnh hỗn loạn trước mắt này có thể giải thích rõ ràng."

Vinh Kính có chút bất ngờ nhìn Đặng Thành, "Anh lần này thực sự là nhiệt tình bất ngờ a, anh không phải rất ghét Tạ Lê Thần sao?"

"Ghét thì ghét, tôi cần chứng minh giả thiết của mình là đúng!" Đặng Thành cười, "Anh ta là sự tồn tại nguy hiểm nhất, đợi đến khi tất cả đều được chứng minh, tôi sẽ tự mình bảo đảm anh ta biến mất trên đời."

Nói xong, Đặng Thành nhếch khóe miệng, "Rất chờ mong phát triển tiếp theo."

Vinh Kính nhìn hẳn ta đi xa, quay đầu lại, thấy Hà Đống đang cùng Tạ Lê Thần diễn cảnh đối thủ đang thất thần, đạo diễn hình như có chút bất mãn. Thiệu Dịch tiếp tục căng thẳng học lời thoại nhập vai, còn có Nhuế Tiểu Tình ở một bên nhìn hết nhìn đong tới nhìn tây, cùng với đông đảo nhân viên dán toàn bộ ánh mắt lên Tạ Lê Thần.

Khe khẽ thở dài, Vinh Kính giơ tay xoa xoa mi tâm.

Lúc này, một tiếng "ding" nhỏ, trên máy tính bảng Vinh Kính cầm, biểu hiện Kolo có tin tức gửi đến.

Do dự một chút, Vinh Kính vẫn mở, thấy bên trên là tài liệu chi tiết về Hà Đống, Thiệu Dịch và Nhuế Tiểu Tình. Tài liệu về ba người diễn viên bình thường cũng dài bất ngờ, hẳn nài xem xong, Vinh Kính cười - thực sự là không thể tưởng tượng nổi!

Chương 68: Hoàng tước tại hậu

Hà Đống, Thiệu Dịch, Nhuế Tiểu Tình, ba người này, một là ngôi sao thành danh đã lâu, một là ngôi sao mới đang lên, còn có một là tân binh mới xuất đạo, theo lý mà nói đều là diễn nghệ bình thường, đào đâu ra nhiều bí mật như vậy, thế nhưng hồ sơ ba người và tình huống thực chênh lệch quá lớn, không khỏi làm Vinh Kính đại khai nhãn giới!

Trong đó, Thiệu Dịch là một học sinh ưu tú, thế nhưng có một đoạn trên hồ sơ lại hoàn toàn không có ghi chép, chính là hẳn đã từng bị bắt, hơn nữa lý do là vì tội giết người. Nhưng sau đó vụ án không giải quyết được gì, cái này rất kỳ quái. Vinh Kính căn bản không thể hiểu nổi chuyện này, tội giết người, chứng cứ vô cùng xác thực bị bắt, cho dù cuối cùng là vô tội thả ra, cũng có quá trình tố tụng chứ? Hoàn toàn không có ghi chép... Lẽ nào cảnh sát điều tra sai? Mặt khác, Thiệu Dịch có vẻ là đã phẫu thuật sửa mặt, tướng mạo trước đây và hiện tại khác biệt rất nhiều, hơn nữa phẫu thuật thẩm mỹ năm đó hình như lạc hậu hơn so với bây giờ, kỳ thực hẳn nguyên

bản hình dáng cũng không tệ a, so với hiện tại có cá tính hơn, hẳn là càng thích hợp với con đường diễn xuất mới đúng, giờ sửa lại, thật ra có vẻ không có đặc biệt gì.

Vinh Kính phân tích một chút, lắc đầu, Thiệu Dịch này phải chú ý!

Tiếp đến Hà Đống.

Hà Đống cũng là một quái thai, không hơn không kém. Quá khứ của hắn rất giống Tạ Lê Thần, nhân trung long phượng thiên chi kiêu tử, nhưng không phả thuật chinh hình. Bất quá có một việc khiến Vinh Kính rất lưu ý, là Hà Đống có liên quan đến rất nhiều cọc án phóng hỏa, đều có ghi chép.

Hà Đống hình như từ nhỏ đến lớn luôn dính dáng đến hoả hoạn, khi còn bé ở bởi vì hoả hoạn, dọn nhà ba lần, có ba người thân chết vì hoả hoạn. Sau đó tất cả nơi hắn đến, trường học, thư viện, bệnh viện, ngân hàng... Thậm chí là trường quay hắn vào sau khi gia nhập showbiz, đều thường hay bị cháy.

Có cảnh sát liệt hắn vào kẻ tình nghi rất nhiều vụ án phóng hỏa, có lần còn nghi ngờ hắn là một tên phóng hỏa liên hoàn, bất quá những vụ án đó đều không giải quyết được. Vinh Kính biết loại vụ án đột nhiên gián đoạn này, đều như nhau có thể bởi vì nguyên nhân đặc biệt mà bị cấm từ cấp trên. Máy vị gọi là cấp trên kia đều biết suy tính lợi và hại, nói khó nghe một chút chính là không lợi không dậy sớm được. Chính mình cũng liên lụy đến rất nhiều rối loạn trong hồ sơ nên mới vô trách nhiệm cho qua. Suy đoán ra, Hà Đống rất có thể có bối cảnh chính phủ!

Nghĩ tới đây, Vinh Kính đột nhiên nhớ tới, đêm đó lúc bị tập kích, áo của Black Mouse bỗng nhiên bắt lửa, sao đột nhiên áo lại cháy? Cái này cũng có chút quỷ dị, không phải cũng có liên quan đến Hà Đống đó chứ? Vậy có phải thật may mắn là nguyên tòa nhà không cháy không?

Phần thứ ba, cũng khiến cho Vinh Kính kinh ngạc là một phần tài liệu về Nhuế Tiểu Tình.

Nhuế Tiểu Tình, nguyên bản hẳn là một người con gái bình thường nhất, nhưng tài liệu lại bất bình thường nhất. Cô gái này vô cùng đẹp, tuổi cũng không lớn, tuy rằng cô ta và Thiệu Dịch là bạn học, nhưng sinh ra là cô nhi, tài liệu về cha mẹ, thân nhân, thậm chí về trước khi cô ta thi vào trường sân khấu đều bằng 0. Nhưng có thể thi đại học, hẳn là cũng học tiểu học và trung học, chí ít phải có một chút ghi chép chứ? Vì sao không có? Coi như là thân phận đặc biệt nên làm giả, vậy cũng nên có một số chứ? Sao có thể trời sinh voi trời sinh cỏ vậy được...

Vinh Kính đang chờ ra, bỗng nhiên, chợt nghe một tiếng "ầm" rất lớn.

Vinh Kính ngẩng phắt đầu, thấy phía trước cách đó không xa trong trường quay khói đặc bốc ra, sau đó là một đoàn rối loạn, có người la hét, "Nổ rồi!"

Vinh Kính cau mày, ngày hôm nay nhóm Tạ Lê Thần có mấy cảnh cần đến hỏa dược, bất quá cảnh quay rất nhỏ, lượng dùng hẳn là rất ít mới đúng, sao lại phát nổ nghiêm trọng như vậy.

Tạ Lê Thần vừa rời hẳn là ngồi trên băng ghế ngoài trường quay xem lời thoại, thế nhưng Vinh Kính nhìn lướt qua, không thấy người... Không phải là vào trường quay hỗ trợ rồi chứ? Bên ngoài có người tiến vào mình nhất định sẽ phát hiện, Tạ Lê Thần cũng không phải loại người trong nháy mắt có thể khống chế! Suy nghĩ xong, Vinh Kính chạy ào vào trường quay.

Quả nhiên, thấy Tạ Lê Thần đỡ một người quay phim bị thương đi ra, "Thỏ, mau tới giúp!"

"Ừ!" Vinh Kính đi qua xem, thấy cũng nhiều người bị thương, hiện trường dày đặc khói. Thấy còn có tia lửa, Vinh Kính nhanh chóng tìm, mới phát hiện trường quay tự nhiên lại không có bình chữa cháy, quá mức tắc trách! Cấp tốc chạy đến xe dừng ở gần đó, Vinh Kính lấy ra bình chữa cháy đi vào dập tắt lửa. Thế nhưng vào đến nơi, thấy Hà Đống đang dùng một cái đệm an toàn dập tắt lửa, động tác của hắn rất nhanh gọn, kỳ quái chính là, hắn đứng cách lửa rất gần, hình như căn bản không sợ lửa.

Vinh Kính chú ý chân hẵn, cách lửa thực sự rất gần, hẵn không cảm thấy gì sao?

Suy nghĩ một chút, anh cũng chạy tới, dùng bình chữa lửa cấp tốc dập tắt lửa... Vừa đến gần nơi Hà Đống đứng, cũng đã cảm giác nóng rực khó nhin. Vinh Kính tự nhận là lực nhẫn nại mạnh hơn người thường nhiều, thế nhưng Hà Đống này dĩ nhiên so với anh còn chịu nhiệt giỏi hơn, quả nhiên không phải người thường a! Có địa vị gì đây?

Lửa rất nhanh bị dập tắt, đoàn làm phim gọi xe cứu thương đưa mọi người đi, ngày đầu tiên quay, cũng cực độ bất thuận lợi.

Thiệu Dịch cũng bị chút thương, không may nhất chính là Nhuế Tiểu Tình, trên mặt bị xước da, đối với một diễn viên nữ xinh đẹp mà nói là vết thương chí mạng, đoàn làm phim nghe nói đã dự định đổi diễn viên.

"Như vậy thôi cũng đổi diễn viên a?" Vinh Kính phải tro bụi trên người cho Tạ Lê Thần, kiểm tra xem y có bị thương hay không.

"Rất bình thường a, cô ấy vốn là người mới, loại cơ hội này người cạnh tranh rất nhiều, giờ mặt bị thương, nhìn thương thế vậy chí ít cũng 1-2 tháng mới có thể khỏi hẵn, đoàn làm phim không có khả năng chờ lâu như vậy. Thiệu Dịch không bị thương mặt, có thể tiếp tục diễn, nếu như bị thương rồi, phỏng chừng tựu cũng phải đổi." Tạ Lê Thần thờ ơ nói, "Tôi và Hà Đống không bị thương, phỏng bán vé bộ phim sẽ không bị ảnh hưởng, nói cách khác, chỉ cần tôi và hẵn không chết, cho dù những người khác đều chết hết, thì phim vẫn phải tiếp tục quay."

"Này, anh đừng nói tàn nhẫn như vậy có được không a." Vinh Kính bĩu môi.

"Nhưng sự thực đúng là tàn nhẫn như thế mà." Tạ Lê Thần an ủi Vinh Kính, "Bất quá còn hơn đến CROW, ở đây đỡ hơn."

Vinh Kính ngăm Tạ Lê Thần liếc mắt, nhỏ giọng hỏi, "Anh đang giận Kolo a?"

Tạ Lê Thần nhún vai, "Không quan tâm, dù sao tôi cũng sớm đoán được ông ta không phải lương thiện gì, quên đi, đều là tự mình tìm."

Vinh Kính cau mũi, cũng có chút xấu hổ, anh dù sao cũng là Kolo phải tới hợp tác với Tạ Lê Thần, bên kia là trường bồi hợp tác hơn 10 năm rồi, vô cùng tín nhiệm, bên này thì Tạ Lê Thần đối với chính mà nói khá đặc biệt... hẳn là rất đặc biệt đi, làm sao lựa chọn đây? Đương nhiên, kế hoạch của Kolo, bản thân Vinh Kính cũng khá phản đối, quá mức điên cuồng.

"Tôi thấy muốn quay tiếp chí ít phải đến ngày mai, lát chúng ta đi ra ngoài dạo nhé?" Tạ Lê Thần đề nghị.

"Lúc này đi ra ngoài được không đó?" Vinh Kính thấp giọng nhắc nhở, "Hôm qua còn có người muốn bắt anh nha.""Sợ cái gì, tới càng tốt." Tạ Lê Thần còn rất tự tin.

"Haiz." Vinh Kính thu thập đồ đạc chuẩn bị cùng y trở về thay quần áo, lại thoáng thấy cách đó không xa, Hà Đống đang thay áo sơ mi, trên mặt đất là cái áo hần đã cởi, từ màu áo nhìn ra, hình như là đã bị cháy xém.

Điểm này rất kỳ quái, cái áo sơ mi bị cháy, không có khả năng người không việc gì chứ!

Vinh Kính cau mày ở đó suy nghĩ, đột nhiên buông đồ trong tay, chạy nhanh qua.

Tạ Lê Thần không hiểu, Vinh Kính chạy đi đâu vậy? Nhìn lại, nhúu mày - chuyện gì xảy ra?

"Này, không sao chứ?" Vinh Kính chạy tới cạnh Hà Đống, muốn nhìn tay hần, thế nhưng Hà Đống đã mặc áo sơ mi vào .

"Sao?" Hà Đống rất bất ngờ nhìn Vinh Kính, "Quan tâm tôi như thế? Thật cảm động."

Vinh Kính giơ tay nhặt lên áo sơ mi trên mặt đất, "Đốt thành như vậy, anh không bị thương a? Có muốn đến bệnh viện xem xét hay không?"

"Không sao." Hà Đống cười cười, trêu chọc, "Đừng nhiệt tình như vậy, tôi sẽ hiểu lầm."

"Thực sự không sao?" Vinh Kính hình như không tin, "Đừng cậy mạnh..." Nói rồi, giơ tay qua kéo tay áo Hà Đống nhìn.

Hà Đống đầu tiên là ngẩn người, sau đó cười nói, "Lê Thần, vệ sĩ nhà anh nóng nảy quá."

Vinh Kính quay đầu lại, thấy Tạ Lê Thần đã đen mặt đứng ở phía sau.

Vinh Kính nháy mắt, ý bảo - xem phía dưới tay áo hắn!

"Cậu ấy khá nhiệt tình." Tạ Lê Thần giơ tay kéo cánh tay Vinh Kính, đưa người đi.

"Này!" Vinh Kính bị kéo, quay đầu lại nhìn, thấy Hà Đống đã thu thập xong đồ đạc, đi về khách sạn.

Tạ Lê Thần thấy Vinh Kính nhìn chằm chằm người ta không tha, kéo anh, "Con thỏ chết tiệt, cậu muốn xem tôi trở về cởi cho cậu xem, ông đây so với hắn có nhiều hơn!"

"Biến!" Vinh Kính liếc mắt trừng Tạ Lê Thần nói bậy bạ, vào thang máy, anh chọn một góc thang máy camera nhìn không thấy, lấy ra máy tính bảng nữa cho Tạ Lê Thần nhìn, "Tự anh xem a!"

Tạ Lê Thần lúc này mới mở tài liệu ba người kia ra xem một lần, còn ngốc nghếch hỏi, "Thì sao?"

Vinh Kính kéo người vào trong phòng, mở thiết bị chống nghe trộm, hỏi y, "Vừa rồi sao lại nổ?"

"Không biết a." Tạ Lê Thần thay quần áo, trả lời, "Có vẻ không phải cảnh nổ lúc quay phim, mà là cái rương chứa thuốc nổ bỗng nhiên cháy."

"Cái đó vì sao lại cháy?" Vinh Kính vuốt cằm, "Gần đó có tia lửa?"

"Sao có thể, người đặt thuốc nổ đều chuyên nghiệp." Tạ Lê Thần nhướn mày, "Có vẻ đã báo cảnh sát, sẽ có cảnh sát đến điều tra thôi."

"Anh nghi ngờ có người cố ý phóng hỏa dẫn đến phát nổ?" Vinh Kính đi tới, "Này, đi thăm dò một chút xem! Hà Đống kia rất khả nghi!"

Tạ Lê Thần buồn cười, "Tra kiểu gì?"

"Tôi nghi ngờ ngày đó áo Black Mouse cũng là hẩn đốt!" Vinh Kính ngồi xếp bằng trên sofa, "Anh nghĩ mà xem, sao có thể vô duyên vô cớ tự cháy?" "Lúc Black Mouse bị cháy Hà Đống đang ở trong phòng mà? Phóng hỏa thế nào?" Tạ Lê Thần cài xong nút áo ngồi xuống, lật cuốn catalogue các phương tiện giải trí nội bộ khách sạn, bỗng nhiên kinh hi nói, "Có bể nước nóng này, Kính Kính, chúng ta đi ngâm một chút nhé?"

"Ngâm nước nóng cái gì, sự tình chưa điều tra rõ, vụ nổ lần này, trùng hợp làm bị thương Nhuế Tiểu Tình và Thiệu Dịch, hai người đó cũng ngọn nguồn không rõ ràng." Vinh Kính không có tâm trạng, ngồi ở chỗ kia tiếp tục suy nghĩ.

Tạ Lê Thần cười cười, "Vậy cậu muốn thử Hà Đống thế nào?"

"Hẩn vừa nãy áo sơmi bị đốt cháy, không lý gì trên người không sao!" Vinh Kính suy nghĩ một chút, "Tôi muốn nhìn xem tay hẩn có vết bỏng hay không, cần phải có thời gian, thí nghiệm hẩn một chút!"

"Này, thỏ." Tạ Lê Thần rất nghiêm túc ngồi cạnh Vinh Kính nói với anh, "Không phải tôi nói chứ, nếu như Hà Đống thực sự có vấn đề, cho dù hẩn có công năng đặc dị, thế nhưng người dù sao cũng là người, cậu cũng biết thành phần chủ yếu của da thịt, không có khả năng không sợ thiêu đốt, có thể là cậu nghi ngờ thái quá hay không?"

Vinh Kính gật đầu, "Thế nên mới nói, nếu như chuyện vừa rồi thực sự liên quan đến hẩn, tôi chắc chắn có hai nơi hẩn bị bỏng!"

"Đâu?"

"Cánh tay và cẳng chân!" Vinh Kính rất chắc chắn nói.

"Vậy được rồi." Tạ Lê Thần cầm lấy điện thoại.

"Anh muốn làm gì vậy?" Vinh Kính nắm lại tay y hỏi.

"Hẹn hẳn cùng tắm." Tạ Lê Thần cười, gọi điện thoại sang phòng Hà Đống bên cạnh.

Điện thoại không ai nghe, Tạ Lê Thần buông, "Không có ai."

"Vừa đẹp, vào xem thử!" Vinh Kính nói, chạy ra khỏi cửa.

"Được không đó?" Tạ Lê Thần thấy cửa không có ai, y như thẳng trộm hỏi Vinh Kính, "Cứ thế đi vào? Lỡ đâu hẳn trở về bắt gặp là đẹp mặt."

"Vậy anh canh chừng cho tôi, tôi vào!" Vinh Kính nói, xoay nắm tay cửa, nhưng cửa phòng Hà Đống khóa đã khóa, Vinh Kính móc ra thẻ từ, dễ dàng mở cửa, liếc vào trong.

Giữa thanh thiên bạch nhật, trong phòng Hà Đống tắt hết đèn, rèm cửa sổ che kín, bên trong tối như mực, trên bàn lại đặt hai ngọn nến, đang cháy sáng.

"Bầu không khí không tệ a." Tạ Lê Thần cười, "Cậu đoán, hẳn có thể là có thói quen thắp nến, thế nên thường hay bắt lửa?"

"Ai không có việc gì lại đi thắp nến." Vinh Kính đã định đi vào.

"Khụ khụ." Tạ Lê Thần bỗng nhiên ho khan một tiếng, thấy từ đầu hàng lang kia, Hà Đống hai tay đút túi đã đi tới, Vinh Kính nhanh chóng rời ra.

"A? Rảnh rồi như thế mà tìm tôi a?" Hà Đống đi tới cửa, phát hiện cửa phòng mình mở, liền cười, "Sao tôi đi ra ngoài lại đóng cửa?"

"Chúng tôi cũng phát hiện cửa không đóng, bên trong đen kịt thế nên đến xem." Vinh Kính tìm một cái cớ qua loa, "Có lẽ nhân viên vệ sinh vào dọn rồi quên đóng cửa.""Ừ." Hà Đống gật đầu, vào phòng, thấy hai người còn đứng tại cửa, liền hỏi, "Có chuyện gì?"

"Cùng đi tắm không?" Tạ Lê Thần rất tự nhiên hỏi một câu, "Có bể nước nóng trong này."

Hà Đống ngẩn người, nhìn Tạ Lê Thần, lại nhìn Vinh Kính, cười nói, "Hai người đi ngâm nước nóng không phải được rồi sao, còn mang một bóng đèn như tôi theo làm gì?"

"Không đi thì thôi." Tạ Lê Thần kéo Vinh Kính, "Đi thôi, chúng ta đi tắm."

"A?" Vinh Kính khó hiểu, Tạ Lê Thần cứ như thế mà đi a? Không phải gọi Hà Đống cùng đi sao? Còn không chưa hỏi cũng đã bị Tạ Lê Thần kéo vào thang máy.

"Này! Không gọi hẳn theo thì chúng ta đi tắm làm gì?" Vinh Kính bất mãn.

"Tôi mời hẳn làm gì chứ?" Tạ Lê Thần cười hì hì vươn qua liếc cổ áo Vinh Kính, "Hai ta tắm thôi, đừng động tới cái bóng đèn kia!"

Vinh Kính đang muốn hung hăng đập ý một cước, bỗng nhiên, chợt nghe "rầm" một tiếng, từ phía trên thang máy truyền tới.

Tạ Lê Thần cũng cảm giác giống như thang máy hơi lung lay một chút, thấy Vinh Kính nhấn mạnh vào nút ở tầng kế tiếp một cái, tầng có bể nước nóng là tầng dưới cùng mà...

Cửa thang máy mở, Vinh Kính kéo Tạ Lê Thần chạy ra bên ngoài, liền cảm thấy bên cạnh có bóng người nhoáng lên, ra là đã có người chờ ở đó, họng súng tối om xuất hiện trong phạm vi nhìn của hai người.

Vinh Kính sớm có dự liệu, ra khỏi cửa sẽ không dừng lại, dù sao anh và Tạ Lê Thần là hai người, hơn nữa Tạ Lê Thần phản ứng cực nhanh, thấy có người mai phục, nghiêng thân đánh lạc hướng người kia, Vinh Kính lộn vòng ngay tại chỗ, móc súng ra, ngay lúc họng súng tối om chĩa vào trán mình, cũng dùng súng chĩa vào đầu kẻ đối diện.

Hai bên nhìn nhau, Vinh Kính sửng sốt.

Kẻ dùng súng chĩa vào mình đồng thời cũng bị mình dùng súng chĩa vào, là một người Bắc Âu tóc ngắn màu vàng. Trong đầu Vinh Kính chợt lóe ra hình ảnh đứa bé kia, thốt lên, "Theron..."

Người kia ngấn người, sau đó nhẹ nhàng nhếch khóe miệng, cười lại có chút dịu dàng "Cậu vẫn còn nhớ rõ?"

"Đừng có ôn chuyện."

Trong thang máy, Black Mouse nhảy xuống, trong tay cầm súng chĩa vào Tạ Lê Thần cạnh đó cũng đang dùng súng chĩa vào mình... Kết quả là, ở cửa thang máy bốn người hai chọi hai tạo thành thế cân bằng, giằng co nhau.

"Hai người muốn làm gì?" Vinh Kính hỏi Theron trước mắt bị mình chĩa súng. Tuy rằng trong đầu anh thoáng hiện ra tên này, nhưng không nhớ ra mình đã từng có quan hệ với người này.

"Mang Tạ Lê Thần đi." Theron trả lời.

"Hai chọi hai, không dễ dàng như vậy."

"Này này." Black Mouse cười nói, "Cùng nổ súng cùng chết, cậu cam lòng a?" Rồi chỉ Tạ Lê Thần.

Tạ Lê Thần lại đột nhiên buông lỏng tay, "Tôi không muốn!"

Vinh Kính nhíu mày, thầm mắng Tạ Lê Thần cái cục đồ ăn. Black Mouse đang định cười, không ngờ Tạ Lê Thần nhân thời cơ đánh lén, dùng khuỷu tay đánh bay súng của hắn.

Black Mouse kinh ngạc, hẳn nguyên bản cũng biết Tạ Lê Thần chỉ là cục đồ ăn, không có bản lĩnh gì, lại thấy y sợ Vinh Kính bị thương đầu hàng trước, liền phớt lờ. Ai biết Tạ Lê Thần còn hơn Vinh Kính, tuy rằng kinh nghiệm kỹ thuật hơi kém chút, nhưng ý xấu đầy bụng ánh mắt cũng sắt thép loại này người thành thật có nề nếp không thể so sánh, hơn nữa y còn là ông hoàng màn ảnh, biết diễn xuất a.

Black Mouse muốn phản kháng lại thì không còn kịp rồi, Tạ Lê Thần thông minh vọt ra phía sau, dùng thương chĩa vào ót hắn, "Đừng cử động nha, tôi là cục đồ ăn, cầm súng nói không chừng sẽ cướp cò đó."

Black Mouse bất đắc dĩ, nhìn Theron bên cạnh đang nhú mày, "Làm sao giờ?"

"Ngu ngốc." Theron hiển nhiên rất tức giận.

Black Mouse nhăn mặt mũi.

Vinh Kính và Theron đối diện, "Hai chọi một, thế nào."

"Là ba chọi một mới đúng."

Một giọng nói bất ngờ đến từ phía sau Tạ Lê Thần.

Tất cả mọi người sửng sốt, quay đầu lại, thấy Thiệu Dịch không biết lúc nào xuất hiện ở phía sau Tạ Lê Thần, giơ tay nắm trụ cổ Tạ Lê Thần, dán súng vào bên tai y, "Đừng cử động a, tiền bối."

Tạ Lê Thần hơi sửng sốt, lúc này, thấy trên mặt đất lăn tới một thứ, lung lay lúc lắc cuộn tròn, phát ra âm thanh xì xì, tới bên chân Black Mouse.

"Fuck!" Black Mouse nhận ra lựu đạn hơi cay, nhanh chóng lăn sang bên, mà Tạ Lê Thần đã bị Thiệu Dịch kéo vào trong hành lang. Đang suy nghĩ cách trốn, một mùi gay mũi truyền tới, Thiệu Dịch mỉm cười, "Để đảm bảo, ngủ một lát đi."

Chờ Vinh Kính đuổi tới hành lang, trong lớp khói dày đặc đã không còn bóng dáng Tạ Lê Thần.

Anh lao xuống lầu tìm, thấy Thiệu Dịch đẩy mạnh Tạ Lê Thần vào một chiếc xe màu đen, lái đi.

Vinh Kính xông lên xe mình, đuổi theo.

"Khụ khụ." Black Mouse ho khan lao từ trong hành lang tràn ngập khói ra, hỏi Theron sắc mặt âm trầm, "Kẻ đó là ai?"

Theron trầm mặc một lát, "Người thì tôi chưa gặp, nhưng giọng thì tôi nhớ rõ, khuôn mặt tuy rằng thay đổi, nhưng mùi hôi thối của người chết trên kẻ đó, lại không sửa được."

Chương 69: Tranh đoạt

Vinh Kính lái xe truy đuổi cái xe phía trước, nhìn trạng thái Tạ Lê Thần, y hẳn là xuất phát từ hôn mê. Vinh Kính vô cùng tức giận, biết rõ đám Thiệu Dịch có vấn đề, thế nhưng không để phòng tập kích bất ngờ, thực sự là cẩn thận mấy cũng có sơ sót.

Tạ Lê Thần ngã vào trong xe bất tỉnh nhân sự, Thiệu Dịch ngồi bên cạnh, quay đầu lại nhìn, giục người lái xe phía trước, "Tìm cách cắt đuôi cậu ta?"

"Không cắt được." Đáp lời là một người phụ nữ, "Liên hệ trợ giúp đi."

Thiệu Dịch gọi điện thoại, "Tặng cho con thỏ bạn học của chúng ta chút ngạc nhiên nhé, dù sao cũng là một kẻ cản trở, triệt để diệt trừ thì tốt hơn." Vinh Kính lái xe rất nhanh đuổi kịp xe phía trước, theo lên cầu vượt, đột nhiên, từ đường xe bên cạnh, một chiếc xe tải lớn phóng ngang qua.

Vinh Kính kinh ngạc, khẩn cấp phanh xe, nhưng xe vẫn bị ép tới thành cầu, cọc đá thấp bé không thể ngăn trở lực va đập quá lớn, xe Vinh Kính phát một tiếng vang bèn nhọn, bay ra ngoài.

Xe trực tiếp lao vào lòng sông phía dưới cầu vượt, "ào" một tiếng, bọt nước sủi liên tục, sau đó, xe chậm rãi chìm xuống.

Những xe khác trên đường cũng bị biến cố bất thành linh làm sợ hãi, giao thông hỗn loạn, rất nhiều người gọi điện thoại báo cảnh sát, phía sau xe của Black Mouse và Theron cũng tới.

"Này!" Black Mouse hỏi Theron, "Làm sao bây giờ?"

Theron nhìn xa xa tái trí Tạ Lê Thần xe việt khai càng xa, với Black Mouse chỉ chỉ kiêu hạ, nói, "Cứu Vinh Kính trước."

"Không phải chứ? Cứ để cho Tạ Lê Thần chạy mất vậy? !" Black Mouse còn chưa kịp dị nghị, đã bị Theron đá xuống xe.

Bất đắc dĩ, Black Mouse nhảy vào trong sông, cố sức bơi tới cạnh cái xe chìm đến đáy, nhưng phát hiện cửa sổ xe bị phá vỡ, Vinh Kính cũng không

ở bên trong.

"Cậu nhóc đó thật giỏi a, như vậy cũng có thể trốn thoát? Quả thực không thể tin được." Black Mouse ướm như chuột lộn bò lên, "Anh đoán có thể bị dè bẹp, hay bị nước sông cuốn đi rồi không?"

"Cậu có chết một trăm lần thì cậu ấy cũng chưa chết được một lần đâu." Theron đến bờ sông kéo hẫ lên, lấy điện thoại nhìn phía trước gọi báo cáo tình hình, nói đối phương tra biển số xe, "Tiếp tục tìm kiếm Tạ Lê Thần."

Black Mouse tới bên trụ cầu ngồi xuống, vắt áo sơmi hỏi Theron, "Anh vừa nói nhận ra mùi vị của kẻ bắt Tạ Lê Thần kia, hẫ là ai vậy?"

"Bọn Zeta." Theron trả lời. "Hẫ là Black Peach 2, nhưng phẫu thuật chỉnh hình mà thôi."

"Oa! Chính là tổ chức sát thủ anh chống lại trước kia?" Black Mouse nhú mày, "Black Peach 2 rất nổi tiếng a, Black Peach đằng sau trùm Zeta!"

"Zeta cũng không chỉ là tổ chức sát thủ, mà còn là tổ chức khủng bố." Theron thấp giọng nói, "Lần này tranh đoạt Tạ Lê Thần xem ra gay cấn đây."

"Kolo, còn cả ông trùm Zeta của Zeta, và X của bọn tôi, kỳ thực các bên cũng không khác nhau mấy, đều là cướp người mà thôi." Black Mouse không đồng ý, "Chỉ là người ta linh hoạt hơn chút."

Theron không, "Tôi còn lưu ý một người."

"Ai?" Black Mouse hiếu kỳ.

"Kẻ ngày đó thiêu hủy áo cậu." Theron đứng lên, "Đi thôi, tiếp tục tìm Tạ Lê Thần."

"Ờ." Black Mouse thay áo, cùng Theron đi.

Hai người rời đi rồi, phía sau trụ cầu một người đi ra, là Vinh Kính. Ra là vừa rồi Vinh Kính vẫn luôn trốn ở dưới cầu, để nghe trộm hai người nói chuyện.

Zeta và X là hai tổ chức tiếng xấu rõ ràng, đặc biệt là Zeta! Tạ Lê Thần lần này rơi vào tay bọn chúng, Vinh Kính rất lo lắng. Hiện tại dựa vào sức lực cá nhân cứu y có thể gặp chút trắc trở, Vinh Kính đã định gọi điện thoại xin Kolo giúp đỡ. Thế nhưng nghĩ lại nghĩ, Vinh Kính do dự, anh từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên có một chút không tin nhiệm với Kolo. Đặc biệt xem xong tệp tin "Cơ thể mẹ" của Kolo, Vinh Kính hiểu, Zeta cũng vậy, X cũng vậy, CROW cũng thế, đều như nhau, mục đích là đang tranh đoạt tài nguyên.

Tạ Lê Thần chính là tài nguyên quý giá nhất, cướp tài nguyên để làm gì? Đương nhiên là để sử dụng! Càng là tài nguyên tốt, lại càng phải muốn triệt để phá mở, lợi dụng hoàn toàn, cho đến khi tài nguyên cạn kiệt mới thôi. Bất luận là ai, trong mắt chúng, Tạ Lê Thần đều là tài nguyên đợi khai phá, quý giá nhất. Đối đãi với tài nguyên quý giá, ai cũng sẽ quý trọng, sẽ không coi y như người mà đối đãi... Người như vậy, không thể xứng là con người được, chỉ là vật phẩm quý giá còn sống mà thôi. Tạ Lê Thần là một người vô cùng tự trọng, vô cùng tùy ý tự do, Vinh Kính bất luận như thế nào cũng không thể tưởng tượng được y sẽ nhận mệnh rồi trở thành một vật phẩm, nghĩ vậy... Trong trí nhớ nảy ra đứa trẻ bị giam giữ kia.

Theron này, khắc rất sâu vào trí nhớ Vinh Kính, thế cho nên anh không tự chủ mà kêu lên, thế nhưng, tất cả về hãn, Vinh Kính không nhớ rõ toàn bộ. Điểm này, khiến Vinh Kính có một loại cảm giác - ký ức mình không hoàn chỉnh, thiếu đây hụt kia, có lẽ bị xóa đi một phần!

Cuối cùng cắt điện thoại, Vinh Kính lái xe trở về khách sạn, vào xe công tác đưa đi theo. Anh trước tiên lấy ra vũ khí trang bị vũ trang hạng nặng cho mình. Rồi mở máy tính, kết nối với thiết bị định vị trên người Tạ Lê Thần.

Trên người Tạ Lê Thần, tổng cộng gắn tới gần 20 mini máy định vị, đều là Vinh Kính gần đây gắn lên, chính là sợ Tạ Lê Thần bị tập kích bất ngờ hay bắt cóc tổng tiền. Ngoại trừ hệ thống định vị mini, còn có máy nghe trộm. Máy định vị gắn dưới da còn cả trong tóc, máy nghe trộm gắn phía trong tai

Tạ Lê Thần. Nói chung, Vinh Kính lần đó cải tạo y như giải phẫu ngoại khoa vậy, đã bảo đảm Tạ Lê Thần trốn không thoát lòng bàn tay mình, trừ phi đối phương hủy diệt y, đương nhiên, chuyện đó không có khả năng.

Vinh Kính đeo tai nghe điện thoại, đang chuẩn bị một mình nghĩ cách cứu viện Tạ Lê Thần. Bỗng nhiên, cây nến dự bị trên xe tự nhiên tự cháy lên.

Vinh Kính cau mày - trùng hợp?

"Thành thịnh thành thịnh thành thịnh."

Bên ngoài thùng xe, truyền đến âm thanh phá cửa, sau đó nghe tiếng nói, "Không mở cửa, có thể sẽ khiến bên trong xe đại hỏa đó."

Vinh Kính trong lòng thích một cái - đây là giọng Hà Đống, quả nhiên là hãn phóng hỏa, áo Black Mouse, vụ nổ sáng sớm hôm nay, đều là hãn, người này có thân phận gì?

Đè khẩu súng phía sau, Vinh Kính mở cửa thùng xe.

Ở đó, Hà Đống ngồi trên một cái thùng da, ngẩng đầu nhìn Vinh Kính, "U! con thỏ nhỏ nhà họ Tạ."

Vinh Kính hơi nhú mày, "Chuyện gì?"

"Oa!" Hà Đống nhìn thoáng qua trong xe, tán thán nói, "Trang bị của vệ sĩ Tạ Lê Thần cũng quá đầy đủ đó, quả thực không thua thiết bị của 007 a! Thật làm cho người ta ước ao a, kinh phí CROW dư dả như vậy sao?" Vinh Kính kinh ngạc - hãn biết CROW!

Hà Đống nâng tay chỉ chỉ cây nến, lại cháy lên.

Vinh Kính mặc dù có chuẩn bị tâm lý, nhưng tự nhìn thấy vẫn giật mình - đây tính là năng lực gì?

"Không cần căng thẳng, tôi không phải Zeta, cũng không phải X, đương nhiên, lại càng không là CROW." Hà Đống đi thẳng vào vấn đề nói, "Thời gian cấp bách, chúng ta cùng đi tìm Tạ Lê Thần chứ?"

"Lý do." Vinh Kính hiển nhiên rất không tin nhiệm hãn.

Hà Đống hơi nhún vai, "Bởi vì tôi và Tạ Lê Thần có tình!"

Vinh Kính lờm y một cái, tự nhủ nói rõ coi đồ quý. ANh hiện tại tính tình rất nóng nảy, giơ tay dùng súng chỉ vào trán Hà Đống.

"Ha! Thực sự là con thỏ tính cách nóng nảy a." Hà Đống nhin không được cười, "Đừng chọc giận tôi thì tốt hơn nha, tôi mà mất hứng, nói không chừng sẽ thiêu sống cậu đó."

"Anh không làm được." Vinh Kính lắc đầu, "Nếu như anh có thể trực tiếp thiêu sống người, vậy Thiệu Dịch và Nhuế Tiểu Tình hẳn là đã chết, không cần náo loạn mọi người chế tạo vụ nổ phiến phức như vậy."

Hà Đống hơi sửng sốt.

"Áo của Black Mouse cháy là bởi vì anh quét một lớp xăng lên tường, phải không?" Vinh Kính nhìn tay Hà Đống, "Nói cách khác, anh chỉ có thể đốt những thứ dễ cháy."

Hà Đống cười ha ha, "Không hổ là White Crow xuất sắc nhất, thảo nào Kolo lại tìm cậu làm người bảo quản Tạ Lê Thần."

"Là hợp tác." Vinh Kính nghĩ hai chữ "bảo quản" có chút chói tai.

"Ờ ờ, biết hai người tình cảm thâm hậu rồi, thật khiến người ta ước ao a." Hà Đống đầy mặt ý cười, "Bất quá tôi cũng không phải không có lực sát thương, dù sao, trên đời chất dễ cháy nhiều lắm!"

"Đương nhiên, anh có thể cho nổ bình xăng xe, cũng có thể cho nổ bình xăng máy bay... Từ một mặt nào đó, lực sát thương của anh vô cùng lớn. Thế nên, anh đến tột cùng là ai? Có mục đích gì?"

Hà Đống ngẩng mặt, giơ tay nhẹ nhàng dè lại họng súng Vinh Kính chĩa vào mình, một lúc lâu, nói, "HAWK."

Thần sắc trên mặt Vinh Kính khẽ đổi, "HAWK? Chim ưng... Động vật ăn thịt so với CROW càng tham lam hơn."

Hà Đống trên mặt hiện ra ý cười, "Nếu như nói Kolo là người có năng lực đặc biệt, vậy HAWK chính là người có siêu năng lực."

"Siêu năng lực..." Vinh Kính nhíu mày, "Xem ra dã tâm của Kolo khiến cho cấp trên bất mãn?"

"Vinh Kính, cậu rất thông minh, ước định Kolo đối với cậu một chút cũng không sai, thứ duy nhất cậu thiếu chính là dã tâm." Hà Đống ngồi trên thùng cười cười, "Đại não con người tuy rằng nói còn 90% sức khai phá, nhưng não dù sao cũng là não, không phải cứ ai muốn khai phá là có thể khai phá! Khai phá không xong sẽ tạo thành tai nạn mang tính hủy diệt, thế nên phải ngăn cản."

Vinh Kính gật đầu, "Kolo, Zeta và X đều đang nghiên cứu loại khai phá hành vi này?"

"Bọn họ đều chỉ là kiến thức nửa vơi mà thôi." Hà Đống lắc đầu, "Tôi có thể đốt vật có chất dễ cháy, không thể đốt vật không dễ cháy, nếu như thực sự tồn tại tính năng khai phá, tôi đây không bằng cứ dứt khoát biến mình thành một quả cầu lửa hoàn chỉnh!" Vinh Kính nhíu mày, "Cái đó không phù hợp thuyết tiến hoá mà?"

"Thế nên mới nói, nhận thức của nhân loại với bản thân không hoàn hảo, làm sao có thể bàn luận việc khống chế và cải tạo viễn tưởng. Chúng ta đối với thân thể của chính mình một chút biện pháp cũng không có, muốn tùy ý điều khiển, có thể còn cần mấy vạn năm phát triển khoa học nữa! Đương nhiên, đợi được đến lúc nhân loại hoàn toàn nắm bắt con người, nhân loại cũng có thể đã đi tới điểm dừng. Cải tạo người và phẫu thuật thẩm mỹ là hai loại khái niệm hoàn toàn bất đồng!" Hà Đống nói, "Thế nên loại kế hoạch này vô cùng sai lầm."

"Vì vậy, anh được phái tới ngăn cản kế hoạch thực thi?" Vinh Kính nhíu mày, "Tạ Lê Thần là điểm then chốt, các người muốn diệt trừ y?"

"No, no!" Hà Đống nhanh chóng lắc đầu, "Nghìn vạn lần đừng hiểu sai, tuy rằng tôi và Tạ Lê Thần không tính là bạn bè tốt gì, nhưng đã quen biết từ

rất lâu đồng thời cũng từng hợp tác, tôi nhận được nhiệm vụ là âm thầm hỗ trợ cậu bảo vệ Tạ Lê Thần, mục tiêu của tôi là tiêu diệt Zeta và điều tra X, không hơn!"

"Vì sao?" Vinh Kính không hiểu, "Tiêu diệt Tạ Lê Thần có thể triệt để ngăn cản kế hoạch cải tạo của Kolo, Zeta bọn họ mà!"

Hà Đống cười bất đắc dĩ, "Thỏ nhỏ, cậu đối với giá trị của Tạ Lê Thần thực sự là không biết gì!"

"Giá trị?"

"Y một mức độ nào đó là báu vật vô giá, thế nhưng trên một loại mức độ khác, Tạ Lê Thần kỳ thực là một di sản!" Hà Đống nói không nhanh không chậm, "Bảo vệ y so với khai phá quan trọng hơn nhiều chứ?"

Vinh Kính có chút không hiểu, "Có ý gì?"

"Địa vị của Tạ Lê Thần cùng loại với chim thủy tổ hoặc thú mỏ vịt, là một giai đoạn chuyển biến trong chọn lọc tự nhiên của nhân loại, hiểu chưa?"

"Chuyển biến..." Vinh Kính đặt khuôn mặt đẹp mà xấu xa của Tạ Lê Thần bên cạnh mặt chim thủy tổ cùng thú mỏ vịt so sánh, có chút kích động phải lắc đầu.

"Tiến hóa của não và tiến hóa của nhân loại như nhau, trải qua một quá trình dài đằng đằng. Trong đó có mấy bước chuyển ngoặt quan trọng, hay từ có khả năng chuyển biến thành năng lực! Bộ não của Tạ Lê Thần giống như là văn hiến cổ ghi chép quá trình biến hóa này! Giá trị của y vượt xa việc làm cơ thể mẹ đi bồi dưỡng một đám siêu năng lực vô dụng quê mùa kia." Hà Đống nói xong, đứng lên, nhấc cái thùng để lên xe, "Hệ thống tình báo của tôi trên một cấp bậc so với Kolo, hiểu biết đối với Zeta và X cũng nhiều hơn cậu, cậu với bọn họ không quen thuộc, tùy tiện đi cứu Tạ Lê Thần, sẽ chỉ khiến mình rơi vào nguy hiểm! Không bằng hợp tác với tôi, cứu ra Tạ Lê Thần."

Vinh Kính trầm mặc một hồi, để hấn lên, khởi động xe, chạy đi cứu Tạ Lê Thần.

Bất quá có chuyện Vinh Kính không tiết lộ cho Hà Đống, anh đã mở máy nghe trộm, nghe được tình hình bên kia.

Máy định vị biểu hiện xe đối phương ngừng lại trước một khu biệt thự vùng ngoại ô thành phố lân cận, phỏng chừng là vào một tòa biệt thự trong đó. Vinh Kính nhú mày, Tạ Lê Thần không biết tình chưa, đối phương cũng không biết dùng loại thuốc mê gì, cục đồ ăn đó có chút dị ứng thuốc!

"Cậu rất lo lắng à?" Hà Đống thấy thần sắc Vinh Kính, cười hỏi, "Đừng thích Tạ Lê Thần quá sâu nha, người thích y nhiều lắm, tôi cũng rất khó tưởng tượng y sẽ thực sự thích được ai."

"Anh nói nhảm nhiều quá." Vinh Kính ngại hấn vương bạn, tiếp tục lái xe và nghe ngóng tình hình bên kia .

Mà lúc này trong biệt thự, Tạ Lê Thần tựa trên sofa, thốc mê dần dần hết, kéo theo đầu choáng mắt hoa. Nhưng thật ra rất tỉnh táo, y tình tường biết mình bị bắt cóc, hơn nữa người bắt mình là - Thiệu Dịch.

"Hình như tỉnh rồi."

Giọng nói là một người phụ nữ, rất quen thuộc.

Giọng Vinh Kính đầu kia nghe được và Tạ Lê Thần nghe được giống nhau như đúc, thoáng chốc đã nhận ra, là Nhuế Tiểu Tình? ! Vinh Kính buồn cười, ra hai người là một phe! Mình ngày đó còn cứu Nhuế Tiểu Tình, nói như vậy cũng là diễn xuất sao? Thực sự là khổ nhục kế rất đầu tư.

"Thật bất ngờ à!" Hà Đống đột nhiên cũng đề tai nghe điện thoại ở tai, "Tôi thật ra có biết Nhuế Tiểu Tình lai lịch không đơn giản, không ngờ dĩ nhiên là người đó."

Vinh Kính kinh ngạc nhìn, như là hỏi - sao anh cũng có thể nghe được?

"Ha ha!" Hà Đống cười xấu xa một tiếng, "Tôi có động chút tay chân trong quần áo Tạ Lê Thần rồi, cùng diễn rất tiện mà."

Vinh Kính nhú mày, Hà Đống này quả nhiên không đơn giản, cục đồ ăn kia cũng thật là, bị người ta gắp máy nghe trộm cũng không biết!

"Tạ Lê Thần hình như tỉnh rồi." Hà Đống ôm cánh tay cười, "Tính tình y không tốt, không biết có phát cáu không."

Vinh Kính cũng lo lắng, chỉ hy vọng Tạ Lê Thần ổn định đừng phát rồ, tự gây nguy hiểm cho mình.

"Cậu thật đơn thuần nha, tâm tình gì đều viết hết trên mặt!" Hà Đống vươn qua nhìn mặt Vinh Kính kiểm, "Oa, thật ghen tỵ với Tạ Lê Thần a, cậu lo lắng cho y như thế."

Vinh Kính lạnh lùng nhìn hắn một cái, sợ đến mức hắn nhanh chóng bám cửa sổ xe, "Thật đáng sợ nha!"

"Tỉnh chưa? Hoan nghênh gia nhập Zeta." Thiệu Dịch ngồi xồm bên sofa, mỉm cười với Tạ Lê Thần đi tới.

"Zeta?" Tạ Lê Thần hoảng hoảng đầu, nhìn hắn, "Là cái gì?"

"Ừm... Hình dung như thế nào nhỉ, chính là nơi có thể tự do tự tại làm chuyện xấu!" Thiệu Dịch tổng kết.

"Tìm tôi, có chuyện gì?" Tạ Lê Thần phát hiện bên trong vành tai có một chút âm ấm, biết Vinh Kính bên kia đã mở thiết bị nghe trộm, liền báo mình vẫn ổn, câu thời gian chờ thả Vinh đến.

"À, chủ nhân chúng tôi, muốn gặp anh." Thiệu Dịch cười cười, "Ngài rất có thành ý mời anh tham gia với chúng tôi, mọi người cùng làm chuyện xấu!"

"Không ngờ trùm Zeta lại tự mình hạ thủ." Hà Đống làm một mặt quỷ với Vinh Kính, "Không ổn rồi!" Vinh Kính cũng là nhú mày, anh đã sớm nghe nói qua - trùm Zeta, là một nhân vật khó đối phó! Hoặc nên nói, là một quái vật!

Chương 70: B2 và A1

Tạ Lê Thần nằm nghỉ ngơi trên sô pha, trong đầu tính toán thỏ nhỏ thân ái nhà y chừng nào tới cứu y, cùng chú ý quan sát tình hình Thiệu Dịch và Nhuế Tiểu Tình.

Lúc này hai người như đã biến đổi thành người khác, Tạ Lê Thần âm thầm cảm khái, hai người này thảo nào nhanh như vậy đã nổi lên giữa một đám người mới, quả thật là hành động lưu loát a!

Thiệu Dịch kia, xem tính cách vốn có hẳn là vô cùng láu cá, nhưng trước đây lại là hình dáng trung thực. Mà Nhuế Tiểu Tình còn hơn thế, thường ngày chuyên sắm vai một người bị bắt nạt đáng thương, hiện tại, thành thực hung ác còn rất tàn khốc lạnh lùng.

Tạ Lê Thần tự nhủ, thành viên mấy tổ chức bí mật này, đúng là chỉ có con thỏ nhà y là dễ thương!

Vinh Kính dựa theo tin tức hệ thống định vị biểu hiện, dần dần tới gần khu biệt thự chỗ Tạ Lê Thần, xung quanh đó có rất nhiều công trường đang xây dựng, phải tới gần như thế nào mới không bị phát hiện, Vinh Kính cần thời gian nhất định nghiên cứu một chút. Mặt khác, Vinh Kính muốn chờ một con cá lớn —— kẻ năm đầu Zeta, trùm Zeta thần bí kia xuất hiện.

Lực lượng uy hiếp Tạ Lê Thần lại là ba đảng như vậy, bọn họ đến tột cùng đang tranh đoạt cái gì? Nếu như không thể giải quyết vấn đề từ trên căn bản, lần này cho dù thực sự cứu được Tạ Lê Thần, cũng rất khó ngăn chặn đợt tập kích tiếp theo, đối phương dù sao không phải gà mờ.

Tạ Lê Thần tựa trên sô pha nghỉ ngơi dưỡng sức, tai dán lên lớp bao da sô pha, có thể nghe được âm thanh bên ngoài phòng, giống như dưới lầu cũng có người... đang đi lại.

Nội bộ sô pha có lò xo bằng sắt, loại kết cấu này dẫn âm là tốt nhất.

Tạ Lê Thần im lặng nghe, rất nhanh, phân rõ ra tiếng người kia bước đi. Cụ ly bước chân hình như khá lớn, người này cao phổng chừng gần 1m9, mặt

khác, vóc người cân xứng. Đi vài bước, người kia ngồi xuống, hẳn là cũng ngồi trên xô pha, giọng nói nghe không rõ ràng lắm.

"Này." Tạ Lê Thần bỗng nhiên mở miệng, gọi Thiệu Dịch một tiếng.

"Sao?" Thiệu Dịch hình như cũng rất nhàn, thấy Tạ Lê Thần muốn nói chuyện phiếm, cười hì hì hỏi, "Chuyện gì?"

"Cậu thuộc Ze cái gì... dám người đó?" Tạ Lê Thần ngồi xuống, nghĩ nhàn rồi cũng là nhàn rồi, không bằng tìm chút đầu mối cho Vinh Kính.

Lúc này, trong xe giám sát bên ngoài, Vinh Kính đã thông qua trang bị cảm nhiệt quan sát được biệt thự chỗ Tạ Lê Thần. Biệt thự phân hai tầng trên dưới, trên tầng ba người, một người đang ở bên cạnh bàn gõ máy tính, một người ngồi trên ghế, đối mặt với người ngồi trên xô pha.

"Trên ghế là Tạ Lê Thần?" Hà Đống hỏi một tiếng.

"Không phải, trên xô pha mới đúng." Vinh Kính sửa lại.

"Như vậy cũng nhìn ra được?" Hà Đống nhíu mày, "Chỗ nào có bọn bắt cóc thì ngồi ghế gỗ, người bị bắt thì ngồi xô pha chứ?" Vinh Kính không lên tiếng, nhìn chăm chăm trên xô pha Tạ Lê Thần một hồi lâu, rồi nói, "Tạ Lê Thần dáng người đẹp hơn."

Hà Đống vuốt cằm đăm chiêu, thâm ý nhìn Vinh Kính, "A? Thân mật quá nhỉ?"

Vinh Kính cũng không phản ứng, tiếp tục cúi đầu làm việc.

"Dưới lầu còn có ba người a." Hà Đống nói, đột nhiên nhíu mày, giơ tay chỉ vào màn hình, người ở lầu một ngồi trên xô pha, chính giữa, "Trùm Zeta!"

Vinh Kính sững sốt, "Anh chắc chắn?"

"Không sai, trùm Zeta thân hình rất cao, hơn nữa... Khí chất cách máy cảm nhiệt cũng truyền tới, không phát hiện sao?" Hà Đống tuy rằng nói giỡn, biểu cảm lại nghiêm túc.

"Anh hiện tại có thể thiêu cháy gã không?" Vinh Kính hỏi một câu khiến Hà Đống cười sặc sụa.

"Đã nói cần phải có vật dễ cháy rồi mà, trừ phi gã mặc âu phục làm từ cao su, nếu không tôi không đốt được."

Vinh Kính nhíu mày, anh có chút lo lắng cho tình hình Tạ Lê Thần, hiện tại đối phương sát thủ có nhân số là năm, nhưng là bọn họ chỉ có anh và Hà Đống hai người, Hà Đống địch ta khó phân, lúc này chạy ào đi cứu người chỉ có thể mạo hiểm.

"Này, có lâu la giành trước rồi kìa."

Hà Đống bỗng nhiên giơ tay chỉ vào ngoài cửa sổ xe cho Vinh Kính nhìn, thấy cạnh đó một chiếc xe nhỏ đi đến, trên xe chính là Theron và Black Mouse.

"Hai người kia..." Vinh Kính suy nghĩ một chút, "Trai cò cắn nhau thì sao?"

"Cậu thật gian trá!" Hà Đống cười chọc chọc Vinh Kính, "Muốn lợi dụng hai người họ?"

"Còn đang suy tính, then chốt là bọn họ sẽ không nghe tôi sắp xếp đâu." Vinh Kính nhìn quét qua bản vẽ mặt phẳng quét của tiểu khu, nhíu mày, "Bốn phương thông suốt, đối phương nhất định có chuẩn bị phòng người cứu viện, không dễ làm!"

"Không bằng như vậy đi, chờ đối phương đánh nhau rồi, Zeta nhất định sẽ đưa Tạ Lê Thần chạy đến lối ra, chúng ta đi chặn đầu kia, cướp người về."

"Trị ngọn không trị được gốc!" Vinh Kính có chút không hài lòng đối với phương án, "Không phải biện pháp hay nhất."

"Vậy cậu định làm gì giờ?" Hà Đống Không còn cách nào, hỏi Vinh Kính.

Vinh Kính suy nghĩ một chút, giảm chân ga, xe phóng về trước, chặn đứng xe bọn Theron.

Xe Vinh Kính chặn ngang, chắn ngay giữa đường, Black Mouse giẫm mạnh phanh lại, cuối cùng cũng không va trúng.

"F*ck!" Black Mouse mắng một câu, "Kẻ nào không muốn sống nữa vậy?!"

Nhưng hai mắt Theron nhìn thẳng phía trước, cời dây an toàn.

Black Mouse thấy được, nhanh chóng móc súng, "Sao vậy? Bị phát hiện rồi?"

Theron không thèm để ý, mở cửa xe, nhìn cửa cái xe điều khiển phía trước. Một lát sau, cửa mở, Vinh Kính đi xuống.

Theron nhìn Vinh Kính, hỏi, "Tình hình thế nào?"

"Trùm Zeta ở bên trong." Vinh Kính trả lời khiến Theron cau mày, Black Mouse thăm dò đi ra vẫy Theron, "Này, chúng ta đi thôi, tôi không muốn chết ngay lập tức đâu!" Vinh Kính quay đầu lại nhìn Hà Đống, Hà Đống bĩu môi nhún nhún vai — tôi đã nói trùm Zeta không dễ chọc mà!

Theron làm như không thấy Black Mouse đang ở trong xe giục, hỏi Vinh Kính, "Kế tiếp cậu định làm thế nào?"

"Can thiệp." Vinh Kính trả lời, "Thế nên tôi cần tiếp ứng."

Theron xoay người đi qua mở cốp xe lấy vũ khí.

"Này, Theron!" Black Mouse sốt ruột, "Anh điên rồi!"

Theron trang bị vũ khí trang xong, nói với Black Mouse, "Tôi đến vị trí ngắm bắn, cậu lái xe tiếp ứng."

"Không phải chứ? !" Black Mouse tháo kính, mở to hai mắt nhìn Theron, "Ông chủ sẽ làm thịt chúng ta đó!"

Nhưng Theron không để ý, đến vị trí bắn tĩa gần đó.

Black Mouse nhìn trời, quay đầu lại tàn bạo liếc mắt trừng Vinh Kính, "Sao chối!"

Vinh Kính có một loại cảm giác rất kì lạ, mình trước đây nhất định quen biết Theron! Sự tín nhiệm đó giống như từ đáy lòng phát sinh, thế nhưng ký ức, lại hoàn toàn biến mất! Vì sao?

"Cậu thực sự muốn đi gặp trùm Zeta?" Black Mouse thấy Vinh Kính đã chuẩn bị xong định đi vào nhà trọ, nhắc nhở, "Gã là quái vật!"

"Đã có người nhắc nhở tôi." Vinh Kính gật đầu, vẫy tay với Hà Đống, ý bảo cùng đi.

"Tôi cũng phải đi?" Hà Đống có chút nản chí, "Bằng không tôi cũng trợ giúp cậu..."

"Tôi không cần hai người trợ giúp." Vinh Kính giơ tay lơ hăn xuống, "Thời khắc mấu chốt anh cứ dứt gã!"

"Sao?" Hà Đống cười, "Cho tôi là súng phun lửa hả?"

"Hi vọng anh đáng giá." Vinh Kính cầm súng, cùng hăn đi về phía biệt thự.

Cửa biệt thự lại không có ai gác cũng thủ vệ, Vinh Kính hơi nhếch khóe miệng cười cười, "Quả nhiên có rất có phong thái quái vật."

"Phong thái cái gì, cậu không sợ người ta trốn trong một nơi bí mật gần đây nhất bắn chết cậu sao." Hà Đống kỳ quái nhả một câu, Vinh Kính đã tới cửa, ấn chuông.

Hà Đống quan sát địa hình bốn phía ... Ở cửa có một vài sầm lốp xe còn có mấy chiếc xe, đều là vật phẩm dễ cháy. Trùm Zeta vì sao sơ ý như vậy? Có chút kỳ quái.

Cửa mở, một người da đen mặc đồ đen, đeo kính đen cao to đến.

"Tôi tới đón Tạ Lê Thần." Vinh Kính không nói anh muốn gặp ông trùm gì đó, chỉ nói muốn đưa Tạ Lê Thần về.

Người da đen gật đầu, xoay người đưa hai người tiến vào, cũng không yêu cầu tháo vũ khí, Vinh Kính càng thêm nghi ngờ —— tự tin như thế?

Lúc này, trên lầu hai Thiệu Dịch từ cửa sổ thấy được tình cảnh dưới lầu, vô cùng cao hứng tới trước mắt Tạ Lê Thần, "Tới rồi tới rồi! Ôm cây đợi thỏ quả nhiên là phương pháp tốt nhất."

Tạ Lê Thần nhíu mày —— Vinh Kính tới?

"Ông chủ của mấy người ở dưới lầu?" Tạ Lê Thần phản ứng vẫn rất nhanh, hỏi một câu."Đương nhiên." Thiệu Dịch mỉm cười, "Dù sao cũng là Vinh Kính trình diện mà!"

"Mấy người đều biết cậu ấy?" Tạ Lê Thần có chút lo lắng, dùng tròng kính gãi đó.

Thiệu Dịch bỗng nhiên phốc một tiếng vui vẻ, "Anh rất lo lắng sao? Ra là anh cũng là con người."

Tạ Lê Thần không để ý đến hắn, tính toán mình tốt nhất là giải quyết Thiệu Dịch và Nhuế Tiểu Tình vẫn luôn ở cạnh đó gõ máy tính, như vậy mới có thể vì Vinh Kính tranh thủ chút quyền chủ động, hỏi Hà Đống, "Cô ta đang làm gì vậy? Từ đầu tới giờ cứ gõ bàn phím."

Hà Đống quay đầu lại nhìn thoáng qua, phát hiện ý Tạ Lê Thần là Nhuế Tiểu Tình, cười cười, "À, bình thường ấy mà, thiếu niên nghiện Internet chứ sao."

Tạ Lê Thần ngẩng mặt, mình tuy rằng hành động không bị hạn chế, nhưng Thiệu Dịch và Nhuế Tiểu Tình đều nhìn ra được là cao thủ, không có khả năng bị giết đơn giản, làm thế nào mới có thể nhanh chóng cùng giải quyết hai người đây?

Trong đầu Tạ Lê Thần, bỗng nhiên hiện lên một chuyện quái dị xảy ra trong một bộ phim y từng diễn. Trong bộ phim đó, y đóng vai một người đặc công có thể khống chế âm thanh và phân biệt đồ thị sóng âm.

Lúc đó Tạ Lê Thần có chút không thể hiểu nổi bản lĩnh y hết siêu năng lực của vai diễn trong kịch bản này là cái gì, nghĩ biên kịch khoác lác. Nhưng

sau đó thực sự đi gặp một vị chuyên gia đồ thị sóng âm quân đội trải nghiệm một lần, mới biết được âm thanh thần kỳ cỡ nào.

Nghe nói tỉ lệ người như thế tồn tại cỡ khoảng 1/1 triệu, cũng tức là toàn cầu không có hơn 100 người. Bọn họ có năng lực nhận thức được âm cao siêu và tạo ra nó, có thể nghe được âm thanh người bình thường không thể nghe được, cũng có thể phát ra âm thanh người bình thường không thể nghe được. Cảm giác cùng loại với sóng siêu âm và sóng hạ âm, uy lực thật lớn.

Tạ Lê Thần lúc đó cho rằng loại âm thanh này là dựa vào dây thanh quản phát ra, nhưng kỳ thực không phải.

Vị chuyên gia kia dạy cho y một ít bí quyết, nói cho y —— loại âm thanh này là qua não phát ra, về phần dùng não như thế nào để tạo và thu âm thanh, Tạ Lê Thần đã học tập từ người đó một chút.

Không biết có phải do tác động của năng lực sao chép kinh người kia không, dù sao lúc Tạ Lê Thần rời đi, vị chuyên gia đồ thị sóng âm kia nhìn y giống như đang thấy quỷ vậy, đồng thời nhiều lần căn dặn, không nên sử dụng loại phương pháp này, sẽ rước phiền phức và tạo thương vong không cần thiết.

Tạ Lê Thần lúc đó cho rằng vị kia nói giỡn, nhưng về sau lúc diễn, lại xảy ra chuyện.

Lần đầu tiên, mấy người diễn viên quần chúng diễn cùng Tạ Lê Thần tự nhiên ngắt xiu, tỉnh lại thì trên thõ dưới tả, sau đó bệnh viện chẩn đoán bệnh là ngộ độc thức ăn. Nhưng Tạ Lê Thần lúc đó có không cẩn thận nghe được cuộc đối thoại của nhân viên đoàn kịch với đạo diễn. Trên thực tế, bác sĩ hoàn toàn tra không ra nguyên nhân bệnh, để trấn an diễn viên quần chúng không làm lỡ tiến độ, không thể làm gì khác hơn là dùng lí do ngộ độc thức ăn để qua loa bao che. Sau đó mọi người cũng đều không sao, vì vậy không có ai truy cứu thêm. Lần thứ hai, lúc Tạ Lê Thần diễn một cảnh quay, đèn chùm thủy tinh cùng với giá cắm nến thủy tinh xung quanh trên đỉnh chỗ giáo đường tự nhiên cùng bị nứt! Hơn nữa nhiều người xảy ra tình

trạng ù tai. Tất cả mọi người cho rằng là chuyện ma quái hay là đụng phải sự kiện thần thánh gì rồi, cuối cùng còn tìm một chuyên gia đến phân tích, mới biết có liên quan đến hiện tượng cộng hưởng các loại.

Tạ Lê Thần lúc đó ở ngay tại hiện trường, lần đầu tiên y còn không xác định, lần thứ hai, y liền biết là chính mình tạo thành. Đương nhiên, y chỉ là qua suy tưởng, có thể phát ra một loại âm thanh như vậy ... Ai biết sẽ thực sự truyền ra chứ!

Lúc này, Tạ Lê Thần mới cố gắng quên loại kỹ xảo kinh khủng này đi. Dù sao không có kích thích gì, loại tập kích này trong bất luận trường hợp nào cũng đều sẽ gây thương tích cho người vô tội, quá nguy hiểm!

Nếu như hỏi Tạ Lê Thần vì sao có được loại năng lực này còn có thể bình tĩnh như vậy, có thể là bởi vì y từ nhỏ siêu thiên tài trải nghiệm phong phú, chuyện ly kỳ hơn y cũng gặp rồi. Tạ Lê Thần quyết định thử một lần, nhưng tiền đề là không được gây thương tích cho nhóm Vinh Kính, nếu không sẽ thành khéo quá hóa vụng!

Nghĩ xong, Tạ Lê Thần nói với Thiệu Dịch, "Đóng cửa sổ."

Thiệu Dịch không hiểu, "Sao vậy?"

"Lạnh." Tạ Lê Thần trả lời.

"À..." Bên ngoài đúng là trời giá rét đông lạnh, Thiệu Dịch cũng không nghi ngờ, đi quá đóng cửa sổ lại, trong nháy mắt đóng cửa, hăn đột nhiên nói, "A, trời lạnh như thế, vừa rồi Vinh Kính ngã vào trong nước không biết có cảm mạo hay không?"

"Vì sao cậu ấy lại rơi vào trong nước?" Tạ Lê Thần kinh ngạc, ngẩng đầu hỏi.

"Ai nha, thật sắc sảo!" Thiệu Dịch cười hì hì chỉ chỉ Nhuế Tiểu Tình, "Đều là cô ấy đấy, thủ đoạn độc ác muốn đâm chết Vinh Kính, người ta còn từng cứu mạng cô ấy, phụ nữ thực sự đáng sợ nhỉ? !"

"Đó là cậu ta ngu ngốc." Nhuế Tiểu Tình ngậm một thanh chocolate cắn, tiếp tục gõ máy tính, hoàn toàn không có hình dáng thực nữ tao nhã lại xấu hổ thường ngày, Tạ Lê Thần hầu như phải cho rằng cô ta nhân cách phân liệt, thế này không thuộc về hành động nữa rồi...

Bất quá, một phen đối thoại của hai người kia, cũng khiến cho Tạ Lê Thần nổi giận —— muốn giết con thỏ nhà y? Quả thực không thể tha thứ!

Thiệu Dịch thấy Tạ Lê Thần nhắm mắt lại như là muốn dưỡng thần, đi ra một bên ngồi chờ.

Dưới lầu, Vinh Kính và Hà Đống được người áo đen kia dẫn đường, tiến vào trong đại sảnh biệt thự.

Gian phòng lắp đặt thiết bị hoàn hảo, không phức tạp thế nhưng rất xa hoa.

Chính giữa trên sofa, một người đàn ông tóc dài đang ngồi, tướng mạo vô cùng sang trọng.

Vinh Kính nhíu mày, người này cao quả nhiên gần 1m9, rất khôi ngô thế nhưng không mập! Ngũ quan lập thể nhưng không giống thật, mặt hình như là có chỉnh sửa, bởi vì rất giống người trong trò chơi 3D, nói không nên lời là đẹp hay cổ quái. Mắt cũng không biết là đeo kính sát tròng hay bầm sinh đã vậy, rất sáng bóng, hơn nữa tròng mắt còn màu đỏ. (Kính sát tròng ở đây là loại lens đeo cho đẹp, thay đổi màu mắt theo ý muốn, không phải loại kính thuốc dùng cho mắt có bệnh)

Vinh Kính trong lòng thầm nghĩ, nam mà đi đeo kính sát tròng? So với Tạ Lê Thần còn nhảm hơn! Trong tai anh còn đeo tai nghe điện thoại mini kết nối với máy nghe trộm trên người Tạ Lê Thần, có chút không rõ, vừa rồi sao y lại muốn Thiệu Dịch đóng cửa.

Cùng lúc đó, trên lầu, Tạ Lê Thần như là cảm ứng tâm linh giật mình tỉnh lại —— may mà chưa xuất chiêu, Vinh Kính con thỏ ngốc đó vẫn đang đeo tai nghe điện thoại!

"Rất vinh hạnh." Trùm Zeta thoát nhìn là một kẻ vô cùng bình tĩnh, trên mặt gã hoàn toàn không có biểu cảm, bất quá Vinh Kính rất hiểu đây là vì tiêm Botox quá nhiều gây liệt cơ mặt, nói nôm na là mặt than!

"Mời ngồi." Giọng trùm Zeta nói giống như cũng là đã chỉnh sửa, hoàn toàn nghe không ra âm đặc biệt, Vinh Kính nghi ngờ gã là người máy.

Tạ Lê Thần nghĩ biện pháp, làm thế nào mới khiến Vinh Kính gỡ tai nghe điện thoại ra đây? Tự cân nhắc một chút, y ngẩng đầu nói với Nhuế Tiểu Tình, "Này mỹ nữ, tiếng cô gõ bàn phím phiền quá, có tai nghe điện thoại không cho tôi đeo một cái?"

Vinh Kính hơi sững sốt... Tạ Lê Thần định làm gì vậy? Máy nghe trộm gắn trong tai y, nếu như đeo tai nghe bịt kín, vậy chẳng phải là không nghe được cái gì sao? Chẳng lẽ ý Tạ Lê Thần là muốn anh gỡ máy nghe trộm?

Nghĩ tới đây, Vinh Kính giơ tay nhẹ nhàng xoa xoa lỗ tai, cầm tai nghe điện thoại mini xuống, mở miệng nói, dời đi sự chú ý của trùm Zeta, "Ông bắt cóc Tạ Lê Thần?"

"Là mời tham gia." Trùm Zeta vẫn nghiêm túc như cũ, sửa chữaa từ ngữ xong, bổ sung, "Cũng mời cậu tham gia."

Vinh Kính lắc đầu, "Tôi muốn đưa Tạ Lê Thần về, đồng thời, các người đừng quấy rầy y nữa."

Trùm Zeta giơ tay, một người áo đen bên cạnh dâng một ly rượu nho cho hắn.

Trùm Zeta uống một ngụm, nhẹ nhàng lắc đầu, "Sợ rằng không được, y là vật phẩm hiếm có, không thể cho tôi sử dụng thì phải gạt bỏ."

Vinh Kính trong lòng cười nhạt, quả nhiên, quá mạnh mẽ khiến mọi người không dễ bàn luận.

"Không thương lượng?" Vinh Kính giơ tay chỉ chỉ Hà Đống, "Dùng hẳn trao đổi được không? Hẳn cũng rất có khả năng."

"Này!" Hà Đống liếc mắt trừng Vinh Kính, đồ khác người vô nhân tính a!

Cặp mắt đỏ lợi hại mà quý dị của trùm Zeta liếc mắt nhìn Hà Đống, một lúc lâu, như đang bình phẩm rượu nho mà lắc đầu, "Hắn là một thành phẩm của kế hoạch B2, nhân tạo, có hiếm mấy cũng không thể so sánh với kho báu thiên nhiên tinh khiết độc nhất vô nhị."

Vinh Kính liếc mắt nhìn Hà Đống bên người, Hà Đống vẻ mặt ai oán nhìn anh, ý như là nói —— tổn thương tự tôn nha! Đau lòng! Có thể phóng hỏa đốt gã không.

"Vậy xem ra là không có thương lượng." Vinh Kính không biết từ bao giờ, đã lấy khẩu súng giấu ở sau thắt lưng ra nhắm ngay trùm Zeta, hoàn toàn lợi dụng điểm mù thị giác. Hai tên áo đen bên cạnh không hề chú ý, lúc phát hiện cũng lại càng hoảng sợ, định rút súng thì nghe Hà Đống nói, "Quá muộn rồi, tôi khuyên các người không nên cử động." Hai người đều nhìn trùm Zeta.

Trùm Zeta khẽ lắc ly rượu không hề căng thẳng, chỉ tán dương Vinh Kính một câu, "Động tác vô cùng nhanh, không hổ là kinh ngạc bất ngờ của kế hoạch A1."

Vinh Kính khẽ nhíu mày, cái gì A1 với B2, tính sao?

Nhưng Hà Đống bên cạnh cũng kinh ngạc nhìn Vinh Kính, giống như không thể tin được.

"A? Ký ức bị xóa đi rồi sao?" Trùm Zeta chú ý tới thay đổi ánh mắt của Vinh Kính, "Có thể lý giải, dù sao cũng là công cụ giết người cực mạnh..."

"Cái gì A1 B2, ông trước đây làm in ấn a?" Hà Đống lại đột nhiên giơ tay búng một cái, âu phục của hai tên áo đen kia bốc cháy, luống cuống tay chân dập, xem ra chất liệu rất dễ cháy.

Vinh Kính tuy rằng bất động thanh sắc, thế nhưng nhìn ra được, Hà Đống là đang ngăn trọng tâm câu chuyện... Cái gì công cụ giết người cực mạnh?

A1 và B2, ngày đó xâm nhập vào hệ thống máy tính bí mật của Kolo, hình như có thấy qua hai văn kiện bị khóa đó.

Trùm Zeta vỗ tay, không nhanh không chậm, cũng có vẻ vô cùng bình tĩnh tán dương Hà Đống, "Năng lực kinh người, B2 đã thăng cấp rồi sao? Đám chim kia càng ngày càng thú vị!"

Vinh Kính và Hà Đống thật ra nghe hiểu, Kolo là quạ, HAWK là chim ưng, cũng không phải chính là một đám chim sao.

"Súng, với tôi là vô ích, chỉ bị thương chính cậu thôi." Trên gương mặt như xác chết của trùm Zeta vẫn như trước không có biểu cảm, thế nhưng ngữ khí nói lại giống đang bàn mỗi làm ăn, "Tôi biết, trong lúc hợp tác, sẽ nảy sinh một loại tình cảm không cần thiết, tình cảm của nhân loại đại thể đều là không cần thiết."

Vinh Kính nhíu mày, vô thức nhìn Hà Đống, Hà Đống gật đầu, thấp giọng nói, "Nghe nói trùm Zeta là một kẻ hoàn toàn một có tình cảm, một lần nào bộ bị bệnh, đã cướp đi tất cả về tình cảm của gã."

"Đó không phải bệnh, là liệu pháp điện kích." Trùm Zeta sửa đúng, "Biết kiểu người gì là cường đại nhất không?"

Vinh Kính và Hà Đống không nói.

"Là kiểu không có tình cảm và cảm giác!" Trùm Zeta nói rồi, đứng lên, nhìn Vinh Kính, "Phản xạ thần kinh của tôi đã trải qua cải tạo đặc biệt, có thể thông dong tránh đạn, cậu trong một giây sẽ mất đi quyền chủ động, không bằng tôi đưa một giao dịch!"

"Giao dịch gì?" Vinh Kính hỏi, trong lòng cân nhắc nên tiến công như thế nào.

"Yêu cầu của tôi chính là..."

Trùm Zeta nói còn chưa nói hết, bỗng nhiên, chợt nghe "rầm" một tiếng nổ, toàn bộ cửa sổ lầu hai đều nứt toác ra.

Vinh Kính trong nháy mắt liền cảm giác có chút choáng váng đầu, lỗ tai ong ong kêu.

Trùm Zeta đối với âm thanh giống như đặc biệt miễn cảm, lỗ tai gã chảy máu, ngã ra sau, người áo đen bên cạnh ôm tai đi đến dìu gã.

"Há há." Hà Đống bỗng nhiên cười, nói với trùm Zeta, "Đừng tưởng rằng tai càng thính thì càng tốt, phẫu thuật chỉnh hình cải tạo gì đó cũng nên một vừa hai phải thôi." Trùm Zeta lúc này máu mũi cũng chảy ra, dù sao mũi với tai cũng thông nhau, gã chỉ là không dám tin nhìn Vinh Kính. Vinh Kính cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, chợt nghe Hà Đống lắc đầu cảm khái, "Quả nhiên là thật, tên kia quá đáng sợ!"

Tiếng nói vừa dứt, chợt nghe cửa trên lầu bị "rầm" một tiếng đá văng ra.

Tạ Lê Thần vừa lao ra, thấy Vinh Kính ở dưới lầu y liền lười chạy cầu thang, theo tay vịn hoạt xuống hét, "Thỏ, đi thôi!"

Vinh Kính tuy rằng không rõ ràng tình hình lắm, nhưng vẫn nổ súng đánh bay súng của hai tên áo đen giơ lên, giơ tay kéo Tạ Lê Thần từ trên lầu xuống bỏ chạy.

Hà Đống nhanh chóng chạy theo.

Mới tới cửa, thấy xe Black Mouse đậu ở chỗ này, vừa nhìn thấy nhóm Vinh Kính còn dẫn theo Tạ Lê Thần, kinh ngạc không ngớt, "Oa, Không phải chứ, vậy mà cũng có thể cứu ra? Trùm Zeta hôm nay cảm mạo a?"

Vinh Kính không nói hai lời đưa nhóm Tạ Lê Thần lên xe, giơ tay, dùng thương chĩa vào ót Black Mouse.

"Này này, lấy oán trả ơn phải không a!" Black Mouse cười.

Vinh Kính cầm bộ đàm liên hệ Theron trên người hẳn, "Ném súng ngấm đi."

Một hồi sau, thấy trên tòa nhà đối diện, hai khẩu súng rớt xuống tới.

Vinh Kính sai Black Mouse lái xe.

"Cậu cũng quá cẩn thận rồi, Theron sao lại đi giết cậu." Black Mouse oán giận.

"Nhưng không có nghĩa là hẳn không muốn giết Tạ Lê Thần." Vinh Kính đáp một câu, khiến sắc mặt Black Mouse trở nên xấu xí cực kỳ, hét vào bộ đàm, "Này! Lão hói chết tiệt kia anh thực sự dự định như vậy sao?"

Đầu kia Theron không nói.

"Anh đi chết đi!" Black Mouse chửi một câu, dựa theo chỉ lệnh của Vinh Kính lái xe chạy đến vùng gần xe của họ, Vinh Kính xuống xe, đưa Tạ Lê Thần và Hà Đống cùng lên, khởi động xe nghênh ngang rời đi.

Biệt thự lý, trùm Zeta đứng lên, ngồi xuống sofa.

Thiệu Dịch ôm đầu ngăn cảm giác buồn nôn từ trên lầu đi xuống, chỉ chỉ lên phòng, "Nhỏ kia xỉu rồi, a... Đầu đau quá, Tạ Lê Thần cái tên khốn đó."

Trùm Zeta tiếp nhận khăn tay tên áo đen đưa qua xoa xoa mũi, mỉm cười, "Quả nhiên giống như ta đã lường trước, là vật báu vô giá!"

"Hao tâm tổn phí là vì thí nghiệm cái này a." Thiệu Dịch cười cười, "Rất biến thái đó, ông chủ."

Chương 71: Số phận không yên ổn

Vinh Kính và Tạ Lê Thần thành công đào thoát sự đuổi bắt của Zeta, giữa đường lái xe chạy đi, phía trước phát hiện có xe chặn lại.

Ngay khi Vinh Kính và Tạ Lê Thần chuẩn bị ra tay tiếp, phát hiện trong xe phía trước có người xuống, vẫy tay với họ.

"Thỏ, là ba cậu!" Tạ Lê Thần giơ tay chỉ vào An Minh Nghĩa phía trước nói cho Vinh Kính.

Vinh Kính ngừng xe, thấy An Minh Nghĩa và Sara đã đi tới, hỏi, "Không sao chứ?"

"Không sao." Vinh Kính lắc đầu, trợn thế trước mắt, xem ra Kolo đã biết có người sẽ gây bất lợi với Tạ Lê Thần. An Minh Nghĩa mở cửa xe, chỉ chỉ Tạ Lê Thần, "Chúng tôi phải đưa cậu chuyển đến nơi an toàn."

Tạ Lê Thần nhất nhún vai, "Cái xe này xấu quá, tôi không ngồi, tôi hiện tại cần về nhà tắm thay quần áo."

Vinh Kính cũng nhìn An Minh Nghĩa, "Con cũng cự tuyệt."

An Minh Nghĩa cúi đầu nhìn nơi khác, Sara cũng có chút hơi khó xử.

Vinh Kính nhíu mày, "Làm sao vậy?"

Lúc này, có mấy người đồ đen đã đi tới, "Vinh Kính, chúng tôi là tổ điều tra đặc biệt, cậu bị tình nghi xâm nhập nội bộ hệ thống Kolo lấy đi văn kiện tối mật, mời phối hợp chúng tôi thẩm tra."

Vinh Kính sửng sốt.

Tạ Lê Thần nhanh chóng kéo Vinh Kính ra phía sau, trừng mấy người đồ đen kia, "Này, có ý gì?"

An Minh Nghĩa nhíu mày, nhỏ giọng hỏi Vinh Kính, "Con đã làm gì?"

Vinh Kính không nói, giống như cũng không định phản bác.

"Không có ý gì." Đa số tổ viên trong tổ điều tra đặc biệt quen biết Vinh Kính, đều là đồng sự cùng nhau đảm nhiệm chức vụ dưới trướng Kolo, bọn họ cũng rất khó xử, "Chúng tôi cũng là nghe lệnh làm việc."

"Tôi đây cũng có phần, bắt luôn đi!" Tạ Lê Thần dáng vẻ như muốn cùng bị bắt với Vinh Kính, "Dù sao tôi cũng thấy rồi, văn kiện tối mật trong truyền thuyết đó..."

Y nói còn chưa dứt lời, Sara nhanh chóng kéo y vào trong xe.

Tạ Lê Thần không thể cứ như vậy không hề có năng lực chống lại, nhíu mày nhìn Sara, chợt nghe Sara dùng âm thanh cực thấp nói, "Đây là biện pháp tốt nhất, yên tâm, Vinh Kính không sao đâu!"

Tạ Lê Thần sửng sốt, nhìn Vinh Kính, Vinh Kính gật đầu với y, bọn họ không có vũ khí, ở đây bốn phía đều là người của Kolo, không nhất thiết cần phải chống lại.

Sau đó, Tạ Lê Thần tiến vào một chiếc xe, Vinh Kính bị đưa lên một xe khác, An Minh Nghĩa và Sara mỗi người phân biệt đưa theo hai người, chạy đến sân bay.

Hà Đống biến mất giữa đường đang âm thầm theo dõi đã hiểu tất cả, bắt đắ dĩ gọi điện thoại thông báo tổng bộ, "Sự tình giống như và chúng ta thiết tưởng... Tốt, tất cả theo kế hoạch tiến hành."

Vinh Kính bị đưa lên khác máy bay với Tạ Lê Thần, phát hiện nhân viên bắt giữ đặc biệt không cùng họ lên máy bay, ở cùng anh cũng chỉ có An Minh Nghĩa, hơn nữa còng tay cũng bị tháo ra.

Vinh Kính không hiểu gì nhìn An Minh Nghĩa, "Có ý gì?"

"Thủ thuật che mắt mà thôi." An Minh Nghĩa gác chân, "Bọn ta cũng không phải đi nhận điều tra gì."

"Chúng ta đi đâu vậy?" Vinh Kính không hiểu.

"Đi đánh cuộc, trận cuối cùng!" An Minh Nghĩa hời hợt trả lời, "Con cũng nên thông cảm cho Kolo, ông ấy làm như vậy, cũng không phải là bởi vì dã tâm, mà là số mệnh."

Vinh Kính nhíu mày, nhìn An Minh Nghĩa, "Ba ba, Theron là ai?"

An Minh Nghĩa sửng sốt, nhìn chăm chăm Vinh Kính, "Hắn còn sống?" "Đúng vậy, ở cùng Black Mouse, hiện tại hình như là thành viên của X." Vinh Kính trả lời, "Con có chút ấn tượng với hắn."

"Con thực sự là một đứa trẻ kỳ quái, cái quan trọng thì không nhớ rõ, lại đi nhớ cậu bạn không quan trọng gì." An Minh Nghĩa cười khở.

"Bạn bè sao lại không quan trọng?" Vinh Kính nhíu mày, "Quá khứ của con, là thế nào?"

An Minh Nghĩa trầm mặc một hồi, "Chuyện này, con sớm muộn cũng sẽ biết, hiện tại ta có thể nói cho con."

Vinh Kính chờ ông nói.

"Kỳ thực, hồi Kolo còn trẻ, là nhân viên tham gia nghiên cứu." An Minh Nghĩa thở dài, "Ông ấy cùng với một người tổ điều tra nghiên cứu cùng nhau nghiên cứu khả năng khai phá bộ não nhân loại, giai đoạn hạng mục, là dùng A1, B2 các loại số hiệu để gọi, cũng chính là những thứ con tiếp xúc."

Vinh Kính nhíu mày, "Con là vật thí nghiệm hạng nhất trong đó sao?"

An Minh Nghĩa yên lặng gật đầu, "Đúng vậy."

Vinh Kính tuy rằng đã sớm dự liệu đến điểm này, nhưng vẫn có chút không thể tiếp nhận, "Vậy con vốn là ai?"

"các con đều là những đứa trẻ bị vứt bỏ ở cô nhi viện, cô nhi viện lại được xây dựng trong căn cứ." An Minh Nghĩa thở dài, "Lúc đó người dẫn dắt Kolo cùng tiến hành nghiên cứu chính là cha của Kolo, tiến sĩ Ao Haisen, kế hoạch cơ thể mẹ, kỳ thực là do ông ta đề ra sớm nhất."

"Lúc đó đã có người như Tạ Lê Thần?" Vinh Kính hiếu kỳ.

"Ngay lúc đó cơ thể mẹ là một bộ máy đang không ngừng cải tạo!" An Minh Nghĩa lắc đầu, giải thích cho Vinh Kính, "Tiến sĩ Ao Haisen toàn bộ trí tuệ và tâm huyết suốt đời đều dùng để chế tạo và hoàn thiện bộ máy cơ thể mẹ. Trong thực nghiệm, một vài đứa trẻ thiên phú vô cùng tốt được nhận thực nghiệm."

Vinh Kính cười nhạt, "Con vẫn luôn cho rằng Kolo là một tổ chức chính nghĩa."

"Cũng không phải thực nghiệm kinh khủng tiến hành mở não đâm trẻ gì đó như con tưởng như vậy đâu!" An Minh Nghĩa lắc đầu, "Loại khai phá này rất an toàn. Hơn nữa đứa trẻ một khi không thích hợp với loại biến hóa này, sẽ được loại trừ phần ký ức đó, trở lại làm một đứa trẻ ngây thơ hạnh phúc"

trước kia. Kolo dùng kinh phí thực nghiệm nuôi dưỡng rất nhiều trẻ, cho dù chúng thiên phú không tốt không thích hợp thực nghiệm."

"Con đây không phải thành phẩm sao?" Vinh Kính hỏi, "Vì sao cũng phải bị tiêu trừ ký ức?"

"Bởi vì Theron!" An Minh Nghĩa thở dài, "Theron xuất hiện cản trở kế hoạch! Hẳn rất đặc biệt."

"Là sao?" Vinh Kính không rõ.

"Thân thể Theron đặc biệt rất kỳ quái, hẳn vốn là đã được khai phá, sau đó tự nhiên tự khép lại, rồi lại mở ra thành một phát triển mới!" An Minh Nghĩa lắc đầu, "Nói chung tất cả đều bị hấn phá vỡ thành đại loạn, giống như là sinh vật trong thuyết tiến hoá đột nhiên nhảy ra một cá thể hoàn toàn không phù hợp thuyết tiến hoá vậy, hẳn xuất hiện, phủ định toàn bộ lý luận của tiến sĩ Ao Haisen."

Vinh Kính hơi giật mình, "Nói cách khác, nỗ lực suốt đời của ông ta đều là uổng phí?"

"Tiến sĩ mãi không nghĩ ra vì sao Theron sẽ phát sinh biến hóa như vậy, vì vậy tình trạng tinh thần xuất hiện biến dị." An Minh Nghĩa bất đắc dĩ nói, "Sau đó không lâu, tiến sĩ Ao Haisen phá hủy phòng thí nghiệm, phát rồ mà chết." Vinh Kính mở to hai mắt, "Nghiêm trọng như thế?"

"Nếu con vì một việc nỗ lực suốt đời, lúc đạt được vô số vinh quang cho rằng sẽ leo lên đỉnh, lại đột nhiên bị nói cho hay tất cả đều không có ý nghĩa... Con có tiếp nhận được sự đả kích đó không?"

Vinh Kính cũng hiểu được quá đáng tiếc, truy hỏi, "Vậy sau đó?"

"Hạng mục nghiên cứu bị thượng cấp ngưng hẳn, kế hoạch gác lại, phòng thí nghiệm và căn cứ toàn bộ bị phá hủy, bọn nhỏ bị tiêu trừ ký ức đưa đi bồi dưỡng khác." Giọng An Minh Nghĩa trầm thấp, "Kolo cũng bị điều đi, làm công việc tổ chức CROW, nhưng từ đáy lòng, ông ta vẫn nhớ mãi không quên kế hoạch của cha mình. Ông ấy từ nhỏ là trợ thủ cho tiến sĩ Ao

Haisen, không ai so với ông ấy tin tưởng hơn vào sự chính xác vững chắc của thực nghiệm cơ thể mẹ. Theo thời đại phát triển, khoa học tiến bộ từ từ khiến ông ấy tìm được càng nhiều căn cứ lý luận, thế nhưng khi muốn thực nghiệm lại một lần nữa——căn cứ năm đó, tài liệu và thiết bị đều đã bị phá hủy.

"Thế nên con bị tiêu trừ ký ức, là bởi vì con đã từng là vật thí nghiệm?" Vinh Kính thực sự hiếu kỳ, "Còn có những đứa trẻ khác sao? Hiện tại chúng ta nhận được một vài người có năng lực đặc biệt, có phải cũng là vật thí nghiệm năm đó không?"

"Con cũng nhạy cảm thật." An Minh Nghĩa gật đầu, "Thanh trừ ký ức phải tiến hành ở hai nơi, trong căn cứ thanh trừ ký ức ý thức, rồi đến tổng bộ tiến hành thanh trừ ký ức thân thể."

"Ký ức ý thức và thân thể?" Vinh Kính nhíu mày, "Đó là cái gì?"

"Ký ức ý thức tức là con sẽ nhớ rõ mình có năng lực đặc biệt, đồng thời qua não chỉ huy thân thể sử dụng nó. Mà ký ức thân thể tức là thân thể của con biết làm thế nào vận dụng kỹ năng đặc biệt." An Minh Nghĩa giải thích, "Cũng tức là dưới tình huống con không biết mình có kỹ năng đặc biệt, thân thể con vẫn có thể sử dụng theo bản năng!"

Vinh Kính hiểu, "Sau đó thì sao?"

"Xe trên đường vận chuyển những người đã làm xong giai đoạn giải phẫu thứ nhất quay về tổng bộ, bị tập kích." An Minh Nghĩa nói, "Một bộ phận đám trẻ bị trùm Zeta cướp đi, một bộ phận bị X bắt cóc, còn có một chút đi rời ra, ta chỉ cứu được một mình con!"

Vinh Kính bất ngờ, "Ba không phải nói, con là nhặt được..."

An Minh Nghĩa nhìn trời, "Làm cha có đôi khi cũng phải lừa dối con trẻ."

"Thế nên con có kỹ năng đặc biệt bị tiêu trừ sao?" Vinh Kính hỏi, "Con nguyên bản hẳn là cũng có năng lực gì đó chẳng?"

An Minh Nghĩa nhìn Vinh Kính, "Ta trong lúc hỗn loạn chỉ cứu con, là có lý do!"

Vinh Kính không hiểu, "A?"

"Năng lực sao chép." An Minh Nghĩa nhìn Vinh Kính, "Nếu như lúc đó trí nhớ của con không bị tiêu trừ, như vậy con chính là Tạ Lê Thần kế tiếp."

Vinh Kính kinh ngạc mở to hai mắt, "Ý của ba là..."

"Con một phát hiện mình rất thông minh, học gì cũng rất nhanh sao?" An Minh Nghĩa cười cười, "Năm đó bọn ta xóa đi trí nhớ của con, bởi vì Kolo đã hoàn toàn từ bỏ kế hoạch, mãi đến khi Tạ Lê Thần xuất hiện trong tầm mắt ông ấy." Vinh Kính khẽ cau mày, "Vậy ông ấy muốn lợi dụng Tạ Lê Thần như thế nào?"

An Minh Nghĩa cười cười, lắc đầu, "Tiến hành một lần kiểm tra đo lường đại não!"

"Kiểm tra đo lường?"

"Năm đó trong một ít tin tức quan trọng tiến sĩ Ao Haisen lưu lại, có phương án dụng cụ kiểm tra đo lường điều kiện cơ thể mẹ, chỉ cần số liệu phù hợp, là có thể xác nhận là cơ thể mẹ."

"Nếu như không phù hợp... Tạ Lê Thần sẽ không sao, phải không?" Vinh Kính ôm một tia hi vọng.

"Phải."

"Vậy nếu như phù hợp?"

"Kolo làm như thế nào là thứ yếu... Chính yếu chính là, khắp nơi sẽ điên cuồng cướp giết bộ não của Tạ Lê Thần!"

"Thật biến thái!" Vinh Kính trên mặt lộ ra chán ghét, "Cướp rồi làm gì? Ăn hay cấy trồng?"

"Lợi dụng hay cấy trồng đều có thể, đến lúc đó, nói không chừng sẽ giết chết y." An Minh Nghĩa nói, khiến Vinh Kính tim như lên tận cổ.

"Con rất khó chịu sao?" An Minh Nghĩa nhìn thẳng vào Vinh Kính, "Nếu như Tạ Lê Thần chết, con sẽ khó chịu phải không?"

Vinh Kính không đáp, "Không có phương pháp khác sao?"

"Mãi mãi trốn tránh gì đó..."

"Phương pháp hợp lý một chút!" Vinh Kính nhìn An Minh Nghĩa, "Năm đó có thể khiến ký ức của con mất hết, chẳng lẽ không có thể giải quyết của Tạ Lê Thần?"

"Y và con không giống nhau, con là sau này bồi dưỡng, y là tự nhiên bẩm sinh, nếu như xóa đi, như vậy Tạ Lê Thần tương không nhớ rõ bất luận cái gì nữa, bao gồm cả con!" An Minh Nghĩa nói khiến tim Vinh Kính như muốn nhảy khỏi ngực, xoa tay, "Phương pháp khác nữa!"

"Trừ phi..."

"Có trừ phi thì nói nhanh chút đi a!" Vinh Kính sốt ruột, "Đang đợi chính là cái trừ phi này!"

An Minh Nghĩa trầm mặc một hồi, đột nhiên tại trước ngực làm một hình chữ thập, hai tay giao nhau ngang mặt, "Khẩn cầu thượng đế khiến y không thông qua kiểm tra đo lường!"

Vinh Kính bùng nổ!

Máy bay đáp xuống, là ở một hòn đảo nhỏ.

Vinh Kính xuống máy bay nhìn khắp nơi, "Nơi này là chỗ nào?"

"Tổng bộ." An Minh Nghĩa theo anh cùng xuống phi cơ. Lúc này, thấy Tạ Lê Thần cũng đi xuống.

Vinh Kính giờ mới hiểu được, ra là vừa nãy nhóm Sara lên máy bay là một thủ thuật che mắt, Tạ Lê Thần vẫn luôn ở trên máy bay của họ.

"Thỏ!" Tạ Lê Thần vốn rất uể oải, y cảm thấy chắc mình bị những tên đồ đen này mở não rồi, mặt khác Vinh Kính thỏ nhỏ không biết có phải ngòi tù hay không.

Không ngờ mở khoang máy bay ra mới xuống, đã thấy Vinh Kính chờ đó, vui vẻ chạy vội xuống. Ôm trước tính hôn một cái nữa, bị Vinh Kính ngăn lại, ấn qua một bên.

"Ở đây nhận kiểm tra đo lường sao?" Vinh Kính quay đầu lại hỏi An Minh Nghĩa.

An Minh Nghĩa gật đầu, vừa định nói, điện thoại di động vang lên, ông kết nối nghe vài câu, cúp điện thoại nói với Vinh Kính và Tạ Lê Thần, "Là như vậy, trùm Zeta và X đang cướp máy bay tiến hành chính diện giao phong với Kolo, Vì vậy thượng cấp của HAWK đứng ra điều giải. Bốn bên thỏa thuận một hiệp nghị... Lần này kiểm tra đo lường sẽ tiến hành trực tiếp bốn bên.""Kiểm tra đo lường gì?" Tạ Lê Thần không hiểu.

An Minh Nghĩa nhìn Vinh Kính, "Năm phút nữa, ta mang các con đến địa điểm kiểm tra đo lường." Nói xong, rời đi, giống như để lại chút thời gian cho Vinh Kính và Tạ Lê Thần nói chuyện riêng.

Tạ Lê Thần trượng nhị và trên sờ không được ý nghĩ, Vinh Kính bỗng nhiên kéo y, "Anh nghe cho kỹ ! Lần kiểm tra đo lường này, nếu như thông qua, anh thực sự sẽ không toàn mạng!"

Tạ Lê Thần bĩu môi, tình huống gì đây?

"Lỡ đâu kiểm tra đo lường thông qua bọn chúng muốn giải quyết anh, tôi sẽ tiến tới cứu anh! Nhưng đến lúc đó, hai ta có khả năng phải nhảy xuống biển làm mồi cho cá mập hay là chìm vào Thái Bình Dương vân vân." Vinh Kính nghiêm túc nói, "Hơn nữa anh cũng không thể trở lại làm siêu sao gì nữa, sự tồn tại của chúng ta sẽ bị gạt bỏ, không chết cũng phải cả đời trốn tránh!"

Tạ Lê Thần mở to hai mắt nhìn Vinh Kính, niết mặt anh, "Thỏ, cậu muốn theo tôi bỏ mạng thiên nhai hay là đồng sinh cộng tử a, thật cảm động!"

"Tôi nói nghiêm túc đó!" Vinh Kính nắm trụ tay Tạ Lê Thần.

Tạ Lê Thần lúc này cũng ý thức được sự tình nghiêm trọng, hỏi, "Sao phải giết tôi?"

"Anh sẽ gây ra tranh đoạt đa phương, có thể sẽ gây đại xung đột, sự tồn tại của anh là nhân tố bất ổn!" Vinh Kính sắc mặt nghiêm trọng, "Đối đãi với nhân tố bất ổn phương pháp tốt nhất tất nhiên là loại bỏ! Đây là cách làm nhất quán của các cấp trên."

Tạ Lê Thần thở dài, "Giết người không phải phạm pháp sao? Tôi không được pháp luật bảo hộ?"

"Nơi này là hòn đảo nhỏ chó ăn đá gà ăn sỏi!" Vinh Kính thấy phía trước An Minh Nghĩa đã đến chuẩn bị đưa Tạ Lê Thần đi, liền kéo Tạ Lê Thần, vờn qua ghé vào tai y nói, "Anh không phải thiên tài sao? Có thể tự phong tỏa năng lực của anh không?"

"Hả?" Tạ Lê Thần không hiểu gì nhìn Vinh Kính.

"Anh có thể mô phỏng thiên tài, các loại thiên tài, vậy có thể từ trong đó mà mô phỏng thành một người bình thường không? Là loại bình thường nhất! Về ngoài ý thức đều là người thường ấy?" Vinh Kính nói hết lời, An Minh Nghĩa đã tới trước mặt, "Tạ Lê Thần, đi theo tôi."

Tạ Lê Thần bị mấy người mặc đồ đen đưa đi, quay đầu lại nhìn Vinh Kính, thấy Vinh Kính nghiêm túc ở phía sau, dùng một loại ánh mắt Tạ Lê Thần từ trước đến nay chưa từng thấy nhìn y... Ánh mắt đó, khiến Tạ Lê Thần có chút động tâm. Y đột nhiên ý thức được - ra là sự tồn tại của mình, với Vinh Kính là quan trọng như vậy, cùng nhau nhảy xuống biển làm mồi cho cá mập sao? Thực sự là một kiểu biểu lộ khác biệt!

Nhìn mấy người mặc đồ đen bên người cùng với An Minh Nghĩa phía trước, Tạ Lê Thần bỗng nhiên cười - mô phỏng người bình thường a, có lẽ là lần biểu diễn khó nhất từ trước tới nay.

Chương 72: CROW kết thúc, HAWK tiếp nối

Tạ Lê Thần được An Minh Nghĩa đưa vào phòng thí nghiệm.

Vinh Kính vốn muốn theo vào, thế nhưng vừa đi tới cửa phòng thí nghiệm, thấy bên cạnh xuất hiện một tia sáng... Chú mục nhìn kỹ, một tàn thuốc rơi trên mặt đất sáng lên một chút. Vinh Kính đi qua, nhặt tàn thuốc lên ném vào thùng rác, lúc khom lưng nhìn xa xa, thấy Hà Đống đang trốn ở rừng cây phía sau, ngoắc anh.

Vinh Kính có chút khó hiểu —— trên đảo cũng có thể đuổi tới? Gã này thật đúng là thần thông quảng đại.

Thấy nhóm An Minh Nghĩa tiến vào, Vinh Kính nói mình vào toilet trước, rồi đi ra.

Lừa lúc không ai chú ý vọt đến cánh rừng phía sau, thấy Hà Đống đang trông chừng, trên lưng đeo một cái túi ngòi chồm hồm ở đó, "Tình hình thế nào?"

Vinh Kính ngồi xổm xuống đối diện, "Tôi dựa vào cái gì tin tưởng anh?"

Hà Đống cười cười, "Cậu thật đúng là con thỏ cố chấp, tôi đã sớm nói với cậu, cậu chỉ có thể tin tưởng tôi, bởi vì HAWK là tổ chức duy nhất không có hứng thú với năng lực đặc biệt của Tạ Lê Thần tồn tại."

Vinh Kính mở hăn bao, phát hiện bên trong đều là thuốc nổ, khẽ nhú mày, "Là một môi lửa di động, anh thực sự nghĩ mấy thứ này an toàn? Cẩn thận cướp cò khiến mình bị nổ không còn chút gì đó."

"Thỏ Vinh Kính, cậu có phải đang lo nghĩ không a." Hà Đống nhú mày, "Tôi là tới cứu mạng hai người nha, cậu có lo lắng cho Tạ Lê Thần thì cũng không cần nói lời ác độc với tôi chứ!"

Vinh Kính nhìn hăn, "Cứu thế nào?"

"Tôi biết bọn họ đa phương thỏa thuận hiệp nghị là thế nào rồi." Hà Đống đưa túi cho Vinh Kính, "Thế nhưng trùm Zeta và X không phải dễ đối phó như vậy, đừng tưởng rằng có thể đơn giản mà lừa gạt chúng!"

Vinh Kính không nói.

"Cậu hẳn là biết cái gì gọi là không gì không có kẽ hở, cậu không nghĩ thì đối phương cũng sẽ nghĩ a." Hà Đống thấy Vinh Kính do dự, nói tiếp, "Cơ hội cuối cùng, chính cậu hiểu rõ."

Vinh Kính nhìn đồng thuốc nổ một chút, nhắc cái túi đứng lên, chạy đến phụ cận bố trí, Hà Đống cười ha hả đuổi kịp, miệng còn không nhàn rỗi, "Thế nên mới nói, kẻ thức thời là trang tuần kiệt."

Vinh Kính lườm hẳn, "Nếu như anh giở trò, đến lúc đó cũng phải lấy mạng ra đền."

"Đương nhiên đương nhiên, làm sao dám." Hà Đống nhanh chóng gạt đầu.

Lúc này trong phòng thí nghiệm, Tạ Lê Thần bị đưa vào một gian phòng rộng mở, y trái phải nhìn một chút, phát hiện bốn phía đều có màn hình giám sát, có thể trực tiếp truyền video. Màn hình mở, có mấy người ngồi ở chỗ kia, trong đó có trùm Zeta, còn có người đeo mặt nạ, còn có mấy người già không nhận ra. Phòng thí nghiệm bên ngoài là tường thủy tinh, phía sau tường có người của Kolo.

Cho Tạ Lê Thần tiến hành thí nghiệm chính là An Minh Nghĩa.

"Nhiều người tham quan như vậy?" Tạ Lê Thần nhíu mày, "Không cần diễn giới hạn gì đấy chứ? Cho xem kịch bản trước được không?"

An Minh Nghĩa bất đắc dĩ nhìn y, "Giới hạn cái gì, chỉ là dán mấy điện cực lên đầu cậu thôi."

Tạ Lê Thần nhướn mày, ngồi ở một cái ghế An Minh Nghĩa chỉ định cho y, An Minh Nghĩa bắt đầu dán điện cực có dây nói lên đầu y, bên cạnh có thiết bị rất khoa trương. Đám trùm Zeta đều lẳng lặng nhìn.

Tạ Lê Thần âm thầm cười cười cười, tự nhủ - đã lâu không diễn sân khấu kịch rồi.

"Chuẩn bị xong chưa?" Lúc này, Kolo xuất hiện ở chính giữa màn hình chủ.

Tạ Lê Thần chống cằm tựa trên chỗ ngồi, gác chân bắt chéo nhìn Kolo, "Ông không ăn ảnh lắm a, mũi to mắt nhỏ, kêu chỉnh màn ảnh camera lên chút đi?"

Kolo trên mặt xấu hổ, những người khác đều nhin không được cười một tiếng.

Kolo biết Tạ Lê Thần có định kiến với mình, bèn nói, "Chỉ là làm trắc nghiệm bình thường."

"Thật không." Tạ Lê Thần chậm rãi nói, "Trong hợp đồng của chúng ta cũng không có khoản làm thí nghiệm."

Kolo nói không lại y, cũng hiểu mình nhiều lời vô ích, thành bại ngay tại hành động. Nghĩ vậy, giơ tay chỉ chỉ một bộ đài cơ khí bên cạnh cho Tạ Lê Thần, "Thấy đài cơ khí kia không?"

Tạ Lê Thần nhún vai, "Đài lớn như vậy, muốn quên cũng quên không được."

"Đài cơ khí đó là cái duy nhất còn sót lại trên thế giới." An Minh Nghĩa nói cho Tạ Lê Thần, "Chỉ có nó mới có thể tiến hành kiểm tra đo lường đối với cậu."

Tạ Lê Thần trong lòng hơi khẽ động, ý An Minh Nghĩa có phải là nói, chỉ cần lừa gạt được cái đài cơ khí đó là được, hay là chỉ cần bị hủy đi cái đài cơ khí đó, sẽ không ai có thể làm trắc nghiệm gì với mình nữa?

Mở cơ khí, quá trình An Minh Nghĩa thao tác đều bị Tạ Lê Thần thấy được, y bất động thanh sắc nghiên cứu cấu tạo cơ khí một chút, trong lòng đã có chút cơ sở.

Cơ khí cùng loại với máy phát hiện nói dối, cấu tạo phức tạp hơn.

Tạ Lê Thần nghĩ đến, Vinh Kính đã từng đã làm một loạt trắc nghiệm cho mình. Vinh Kính với năng lực Tạ Lê Thần cũng cảm thấy rất hứng thú, bởi vậy đã làm một ít nghiên cứu cho y, hiện tại nhớ ra, cũng có chút trợ giúp.

Tạ Lê Thần có thể thoải mái mà lừa dối máy phát hiện nói dối, cách làm rất đơn giản, chỉ cần bản thân trống rỗng đáp nặn một người trong suốt ra, tồn tại trong não. Như vậy, trên người y sẽ cùng có hai người, một người là Tạ Lê Thần, một người là chỗ trống trong suốt. Hai người trả lời vấn đề, có thể lừa dối được máy, vì vậy... Tạ Lê Thần nhớ tới chủ ý này.

Thế nhưng máy phát hiện nói dối sẽ không thăm dò tình hình não nội, cũng sẽ không tra ra anh có phải vờ thành một người giả ở bên trong không. Tạ Lê Thần tổng kết một chút, mục đích lần này là phân liệt rồi khiến người bình thường kia đến thay thế chính mình khống chế não, cùng lúc đó không thể bị đối phương phát hiện, nói cách khác phương pháp đơn giản nhất là - trước khi đối phương mở máy, đã đem người kia gắn trong óc, thay thế mình.

Lúc Tạ Lê Thần nghĩ những cái này, An Minh Nghĩa đang thao tác trên máy.

Trước khi máy đã chuẩn bị xong, Tạ Lê Thần đã ẩn giấu chính mình đi - người nguy trang chiếm toàn bộ đại não, quên tất cả năng lực! Làm một người bình thường. Theo sự điều chỉnh của An Minh Nghĩa thử máy xong, dựng thẳng ngón cái với Kolo ngoài cửa sổ, Kolo gật đầu, ý bảo mọi người - thực nghiệm bắt đầu.

Lúc này, Vinh Kính đã lắp đặt xong chỗ thuốc nổ ở cửa, trên người mang theo thiết bị ẩn hình thông tin, còn có thứ tuyệt đối không thể đưa vào - vũ khí!

Vinh Kính trước khi xuống máy bay đã được kiểm tra toàn thân, vũ khí toàn bộ giải trừ, hiện tại cầm vào, tất nhiên là Hà Đống cho anh.

Tới bên cửa sổ phòng thí nghiệm thủy tinh, Vinh Kính nhìn chăm chăm Tạ Lê Thần bên trong, thấy trên người y dán điện cực bị trặc nghiệm, bên người còn có một đài cơ khí cực lớn, có chút không thoải mái.

Kolo lúc này cũng đang nhìn anh, hai bên nhìn nhau, Vinh Kính quay ngoắt mặt, Kolo có chút ngượng ngùng.

Thực nghiệm chia làm ba bước, bước đầu tiên là đặt câu hỏi, Tạ Lê Thần trả lời vấn đề. Bước thứ hai là phát sinh chỉ lệnh, Tạ Lê Thần hoàn thành trong não nội. Bước thứ ba là mô phỏng tình cảnh, Tạ Lê Thần đeo kính 3D tiến vào tình cảnh dựng sẵn, hoàn thành nhiệm vụ.

Mà mọi người quan sát, là biến hóa đại não trên màn hình lớn.

Tạ Lê Thần dán điện cực xong, ghế dựa hạ xuống, y nằm thẳng ra, tiến vào một buồng máy hình vòm màu trắng, như là một máy CT. Trên màn hình lớn, xuất hiện hình vẽ mặt bằng theo nguyên lý thấu thị hai bán cầu não của y, các khu vực đều dùng màu sắc khác biệt vẽ ra, nếu có biến hóa, bộ phận có biến hóa sẽ lóe ra.

An Minh Nghĩa cầm một phần văn kiện, bắt đầu hỏi Tạ Lê Thần vấn đề.

Vinh Kính tỉ mỉ nghe xong một chút, lượng vấn đề vô cùng lớn, yêu cầu tốc độ trả lời cũng rất nhanh, mục đích xác nhận không để thời gian cho Tạ Lê Thần ngụy trang.

Nhưng mà Tạ Lê Thần trả lời rất cấp tốc, cũng giống như không có ngụy trang.

Một trăm đề mục làm xong, trùm Zeta khẽ nhíu mày, giống như có chút không nhìn được.

Kolo cũng nhìn đối diện màn hình, hình dáng có vẻ rất không hiểu.

Vinh Kính hỏi Sara bên người, "Tình huống gì vậy?"

Sara nhún nhún vai, "Thật là kỳ quái, biểu đồ phân hình đại não Tạ Lê Thần biểu hiện, cậu ta chỉ là một người thường có chỉ số thông minh siêu

việt."

"Chú nói thế thật quý dị." Vinh Kính buồn cười, "Chỉ số thông minh siêu việt mà còn là người thường?"

Sara bất đắc dĩ, "Toàn cầu người có chỉ số thông minh cao đó chuyện vặt, chỉ số thông minh cao căn bản không có tác dụng gì, có thể là đánh giá dự đoán với Tạ Lê Thần có nhầm lẫn gì không?"

Vinh Kính trong lòng hơi chút, xem ra Tạ Lê Thần là đã ngụy trang được rồi... Rất thành công a! Tuy rằng không biết y làm thế nào mà lừa gạt máy móc.

X có vẻ có chút mất hứng, ngáp một cái, giục, "Trực tiếp tiến vào bước thứ hai đi!"

An Minh Nghĩa quay đầu lại nhìn ngoài cửa sổ, Kolo gật đầu. An Minh Nghĩa tiến vào giai đoạn thứ hai, phát chỉ lệnh, khiến Tạ Lê Thần tưởng tượng sắm vai. Tạ Lê Thần bản thân là diễn viên, loại tưởng tượng này vô cùng bình thường. Chỉ là trước đây, y đều đọc tài liệu, dựa theo tài liệu miêu tả đắp nặn một người ra, lúc diễn, y liền đeo trạng thái của người được đắp nặn kia ra sống.

Nhưng hiện tại người đã đắp nặn xong rồi, bởi vậy y chỉ có thể mô phỏng theo, thật đúng là lần đầu gặp.

Vì vậy, sau khi chấm dứt mô phỏng theo mười nhân vật bất đồng, đại não Tạ Lê Thần vận hành vẫn bình thường như cũ.

Sắc mặt Kolo đã không tốt, nói An Minh Nghĩa phúc tra máy móc một lần. An Minh Nghĩa phúc tra qua, biểu thị không có vấn đề gì.

Trùm Zeta cười cười, "Không bằng, bắt đầu từ bước đầu tiên, làm lại một lần."

"Thế nhưng..." An Minh Nghĩa có chút do dự, "Như vậy đại não Tạ Lê Thần chịu đựng lượng quá lớn."

Mọi người trầm mặc một hồi, Kolo lên tiếng, "Làm lại một lần đi."

Tiếng vừa dứt, nhận được một cái lườm Vinh Kính bên kia phi tới.

Kolo bắt đắ dĩ thờ dài, gật đầu với An Minh Nghĩa. An Minh Nghĩa vươn qua, thấp giọng nói với Tạ Lê Thần, "Này, tiểu tử cậu cũng tự cho là thông minh, đây không phải đùa giỡn, đại não chịu đựng lượng quá mức sẽ vỡ."

Tạ Lê Thần nghĩ buồn cười, "Trả lời một trăm vấn đề thì vỡ ? Vậy nhiều cuộc thi thế sao học sinh còn chưa có biến điên hết?"

"Tôi là nói, nếu như cậu gian lận." An Minh Nghĩa nhún vai, "Không gian lận đương nhiên không sao."

Tạ Lê Thần mỉm cười, "Không sao đâu."

Lúc y nói như vậy, nhắm mắt lại tiếp tục chờ vấn đề.

An Minh Nghĩa không thể làm gì khác hơn là hỏi chuỗi vấn đề thứ hai, cũng là một trăm, còn có mười chỉ lệnh. Tạ Lê Thần đều hoàn thành, hoàn toàn không sao, đại não biểu hiện vẫn như vậy - người thông minh bình thường.

X đứng lên, tắt màn hình đi, hiển nhiên với việc tranh đoạt Tạ Lê Thần đã mất đi hứng thú.

Trùm Zeta cũng nhún vai, "Xem ra tôi có chút lạc quan quá độ, không bằng tiến vào bước cuối đi."

Kolo gật đầu, An Minh Nghĩa chuyển Tạ Lê Thần vào trong một tràng cảnh giả thiết.

Đó là một tòa thành giống kiểu thành phố Jericho, khắp nơi đều là ma quỷ, vô cùng đáng sợ.

Tạ Lê Thần buồn cười, "Này này, có trò chơi kiểu Super Mario hay là Angry Birds dễ thương một chút không? Tôi không thích kinh dị."

An Minh Nghĩa lắc đầu, "Nhiệm vụ là đến trung tâm thành phố."

Tạ Lê Thần hơi nhún vai, "Tôi nếu như nửa đường bị giết thì sao?"

"Nói chung cậu làm hết sức thôi!" An Minh Nghĩa giục.

Tạ Lê Thần thờ ơ đứng đĩnh đi vào thành phố ma nổi tiếng thần bí này, ven đường thật đúng là gặp đánh lén, Tạ Lê Thần hạ gục từng cái, nhưng từ tình hình đại não y, y đúng là không chút bảo lưu vận dụng não mình, vẫn là câu nói kia người - hường thông minh. Rồi khỏi trung tâm thành phố còn có chút thời gian, Tạ Lê Thần "vong trận" giữa lúc quang vinh, chết trên tay một con quỷ nguy trang thành cô bé bị thương.

Kết thúc trải nghiệm, Tạ Lê Thần xoa xoa chân mày, nhìn lại mọi người, đã toàn bộ thiếu não. Trên mặt An Minh Nghĩa, có thất vọng cũng có may mắn, thoát nhìn khá là quần quýt.

Duy độc trùm Zeta, chính ý nghĩa không rõ nhìn Tạ Lê Thần, giống như vẫn có chút không tin y.

"Thực nghiệm kết thúc." Kolo nói, khiến Vinh Kính thở phào nhẹ nhõm, Tạ Lê Thần rốt cuộc rất cố gắng!

Ngay Tạ Lê Thần chuẩn bị dỡ xuống điện cực đi ra ngoài và Vinh Kính chúc mừng một chút chính bảo trụ mạng nhỏ thời gian, trùm Zeta bỗng nhiên nói một tiếng, "Chậm đã."

Mọi người hơi sửng sốt.

Trùm Zeta nở nụ cười, "Tôi với quý phương CROW năng lực tương đương hiểu kỳ, có thể hay không thỉnh Black Crow White Crow hợp tác tiến hành một lần trải nghiệm mô phỏng?"

Kolo nhíu mày, "Tôi không có nghĩa vụ phối hợp với ông."

"Vậy kết quả lần này tôi không thể tiếp thu lắm a." Trùm Zeta cười nhìn Tạ Lê Thần, "Hai người cũng biết, tôi nếu không thể rõ ràng sự tình, đến sau này sẽ tự nỗ lực tìm kiếm, tôi là kẻ rất chấp nhất."

Tạ Lê Thần khẽ nhíu mày - trùm Zeta này, có chủ ý gì?

Vinh Kính thấy Kolo gật đầu, lại phóng một cái lườm, nhưng lúc này không phối hợp cũng không được, ý của gã trùm Zeta biến thái kia là lần này không cho gã làm rõ ràng, sau này sẽ có không ngừng phiền phức tìm tới Tạ Lê Thần! Để vĩnh tuyệt hậu hoạn, Vinh Kính không thể làm gì khác hơn là mạo hiểm thử một lần.

Theo Vinh Kính đi vào phòng thí nghiệm, não bộ Tạ Lê Thần, xảy ra một chút biến hóa.

Nhóm An Minh Nghĩa cũng chú ý tới, Tạ Lê Thần giống như là đang ngăn chặn cái gì đó, mà sau khi thấy Vinh Kính, bộ phận đó hơi biến hóa, hình vẽ theo nguyên lý thấu thị thấy khá rõ ràng.

Trùm Zeta khoé miệng hơi nhếch lên, "Thiếu chút nữa bị cậu qua mặt."

Tạ Lê Thần thầm nghĩ một tiếng không tốt, Vinh Kính cũng thấy được biến hóa trên màn hình lớn, cũng nhíu mày, tình hình não nội Tạ Lê Thần giống như có chút hỗn loạn.

"Người giả tạo có thể làm như không thấy với mọi người, duy độc không thể quên Vinh Kính sao?" Trùm Zeta cảm thấy rất hứng thú nâng cằm, nói với Tạ Lê Thần, "Mánh khoé của cậu bịp người khá thành công, chỉ tiếc không lừa được mình. Cậu giả tạo một người bình thường trong óc thay thế cậu nhận trải nghiệm, tất cả mọi người chúng tôi bị lừa. Chỉ tiếc cậu có phản ứng với Vinh Kính, kẻ giả tạo cũng theo bản năng thích Vinh Kính... Vì vậy con người cậu đã tận lực giấu diếm kia sinh ra một tia đổ kỵ với kẻ chính mình tạo ra. Cậu che giấu tất cả, nhưng không lẩn át được phần tình cảm với Vinh Kính sao? Thực sự là một người đa sầu đa cảm a, Tạ Lê Thần."

Vinh Kính nhíu mày, nhìn Tạ Lê Thần.

Tạ Lê Thần bất đắc dĩ nhăn mặt với anh - Không còn cách nào, thỏ nhà tôi đặc biệt dễ thương! Trùm Zeta đứng lên, quả quyết nói với Kolo, "Nếu X chủ động rời đi, người có tính nhẫn nại tự nhiên có thể được đáo thứ tốt, Tạ Lê Thần phiền ông giao cho tôi đi!"

Kolo nhíu mày, vừa muốn mở miệng cự tuyệt, bỗng nhiên thấy Vinh Kính móc súng ra quay về phía màn hình chỗ trùm Zeta nã một phát súng.

Tất cả mọi người sửng sốt mất một lúc.

Vinh Kính một tay kéo Tạ Lê Thần ra, giơ súng chĩa vào cái đài cơ khí có một không hai kia nổ một loạt súng.

Theo tiếng "đùng đùng" tia lửa bắn ra bốn phía, đoàn mạch gây ra tiếng nổ mạnh, nguyên đài cơ khí triệt để báo hỏng.

An Minh Nghĩa không thể tin được nhìn Vinh Kính, Vinh Kính quay đầu lại, thấy Kolo cũng trợn tròn mắt.

Lúc này, Tạ Lê Thần đã gỡ hết điện cực toàn thân giơ tay túm lấy Vinh Kính, chạy thoát ra ngoài.

Kolo sắc mặt tái nhợt, nổi giận gầm lên một tiếng, "Đuổi theo! Hai tên đàn đó phá hủy tâm huyết suốt đời ta rồi!"

Tạ Lê Thần hoảng không chạy đúng đường, Vinh Kính kéo y chạy về hướng chính xác, nói cho y, phụ cận có găng thuốc nổ. Nói rồi, anh lấy ra điều khiển từ xa cho nổ rớt trạm phát điện trên đảo.

Toàn bộ mạch điện tê liệt, cả phòng thí nghiệm đình chỉ hoạt động, hệ thống giám sát bên ngoài cũng lớn tiếng cảnh báo. Vinh Kính nhờ vào lý giải nhiều năm qua với Kolo, đưa Tạ Lê Thần thành công chạy trốn ra bên ngoài phòng thí nghiệm.

Hà Đống đã tiếp ứng ở đó, đương nhiên, truy binh của Kolo cũng tới rồi.

Thấy nhóm Vinh Kính an toàn ra khỏi phòng thí nghiệm, Hà Đống nhẹ nhàng búng một cái, phía sau Vinh Kính và Tạ Lê Thần bỗng nhiên dấy lên một đường lửa thật dài, chặn đường, hỏa thế hùng hực, vừa Hà Đống đã đổ xăng ở đó.

Ba người cùng nhau lao ra biển, thấy bên bờ có một tàu ngầm lưỡng dụng loại nhỏ.

"Chuẩn bị thật đầy đủ hết! Vinh Kính nhìn hẩn, "Anh vì HAWK làm việc, bọn họ có hỗ trợ cho kế hoạch lần này?"

"Tất nhiên." Hà Đống gật đầu.

Tạ Lê Thần nhíu mày, "Muốn làm gì?"

"Đục khoét nền tảng!" Hà Đống nhướn nhướn mày với hai người, "Mong muốn hai người đổi nơi công tác!"

Vinh Kính và Tạ Lê Thần liếc mắt nhìn nhau - đổi nơi công tác? !

"Rời khỏi đây trước đã." Hà Đống sắc mặt cũng nghiêm túc lên, "Chúng tôi sẽ không bắt anh làm cái gì thực nghiệm đâu, yên tâm!"

Tới bên bờ, ba người còn chưa kịp lên tàu, chợt nghe phía sau truyền đến một tiếng, "Đứng lại!"

Vinh Kính vừa nghe giọng quen thuộc, khẽ nhíu mày, Tạ Lê Thần cũng đứng lại, quay đầu lại nhìn, thấy cầm súng đứng ở phía sau bọn họ, là An Minh Nghĩa.

"Ba..." Vinh Kính muốn nói, Tạ Lê Thần kéo anh ra phía sau, quay về phía An Minh Nghĩa.

An Minh Nghĩa hơi nhướn mày, "Tiểu tử thôi, dám cướp con với ta? !""Không phải..." Vinh Kính vừa định giải thích, Tạ Lê Thần đã khiêu khích nhướn mày với An Minh Nghĩa, "Chứ sao, con chú sau này là của cháu rồi."

Vinh Kính đá y một cước, Tạ Lê Thần vẫn ngăn anh không cho tiến lên.

An Minh Nghĩa nhìn Vinh Kính, "Kính Kính, theo ta trở về."

Vinh Kính do dự một chút, An Minh Nghĩa "chặc" một tiếng, "Con lớn không thể giữ!"

Vinh Kính liếc mắt nhìn ông, "Kolo muốn bắt Tạ Lê Thần làm thí nghiệm!"

Hà Đống nhìn truy binh phía sau bị đường lửa thật dài ngăn trở, không hiểu hỏi An Minh Nghĩa, "Ông làm thế nào tới được?"

An Minh Nghĩa bỗng nhiên cười, nhìn Hà Đống, "Cậu cho là chỉ có cậu có năng lực?"

Hà Đống kinh ngạc, Tạ Lê Thần và Vinh Kính cũng giật mình không ngờ, chẳng lẽ An Minh Nghĩa cũng có năng lực đặc biệt?

An Minh Nghĩa thu hồi súng, ném cái túi bên chân qua, mở ra, bên trong tất cả đều là thuốc nổ.

"Con vừa đụng lên khứ ..." Vinh Kính nhận ra chỗ thuốc nổ này, không thể tin được, An Minh Nghĩa làm sao trong thời gian ngắn đỡ hết xuống được.

"Tạ Lê Thần." An Minh Nghĩa kêu Tạ Lê Thần một tiếng.

Tạ Lê Thần ngẩng đầu, chột nghe An Minh Nghĩa nói, "Chăm sóc Vinh Kính cho tốt, nó thiếu một sợi tóc ta sẽ hỏi tội cậu."

Tạ Lê Thần nở nụ cười, gật đầu, ý bảo - cứ giao cho cháu!

Vinh Kính ở phía sau kháng nghị, "Rõ ràng là con chiếu cố cục đồ ăn này mà."

Lúc này, bộ đàm trên người An Minh Nghĩa vang lên, truyền đến tiếng Kolo hỏi, "Minh Nghĩa, tìm được Vinh Kính chưa?"

An Minh Nghĩa nhướn mày với Vinh Kính và Tạ Lê Thần, nhìn cái tàu ở bên bờ.

Hà Đống kéo hai người lên tàu.

Vinh Kính trước khi tàu ngằm chìm xuống, vẫn mãi nhìn An Minh Nghĩa, thấy ông xoay người, dần dần đi xa.

Hà Đống vỗ vỗ vai anh, "Còn có thể gặp mặt, yên tâm được rồi."

Nói xong, tàu ngằm chìm xuống.

Vinh Kính nghe được tiếng nổ mạnh, hỏi Hà Đống, "Anh làm?"

Hà Đống nhún vai, lắc đầu, "Cha cậu cũng coi như chân nhân bất lộ tướng!"

Vinh Kính còn đang khó hiểu, An Minh Nghĩa đến tột cùng cất giấu bao nhiêu bí mật?

Tạ Lê Thần phóng tới ôm, "Kính Kính, cậu vừa nãy nghe thấy không? Ba cậu giao cậu cho tôi, sau này tôi chính là người giám hộ theo luật pháp của cậu! Thỏ ngoan, sau này tôi phụ trách nuôi cậu!"

Vừa mới dứt lời đã trúng cú đá của Vinh Kính, "Ít chiếm tiện nghi ngoài miệng đi, cục đồ ăn chết tiệt nhà anh!"

Trên bờ, người của Kolo đập hết đại hỏa, liền nghe được một tiếng nổ mạnh thật lớn .

Cùng chạy tới bờ biển, thấy An Minh Nghĩa đứng ở nơi đó, nhìn ngoài khơi phía trước, trên biển, nổ thành một hố sâu ba thước."Vinh Kính và Tạ Lê Thần đâu?" Kolo hỏi.

An Minh Nghĩa trầm mặc một hồi, mỉm cười, trả lời, "Nổ bay vào lòng biển rồi, phỏng chừng đã làm mồi cho cá."

Sara mở to hai mắt, "Không phải chứ, con chết mà còn hài lòng như vậy?"

"So sánh với bị coi như khi đem ra làm thí nghiệm, như chuột trắng bị giải phẫu bị tiêm thuốc..." An Minh Nghĩa nhợt nhạt cười với Kolo, "Còn không bằng chết rồi quên đi."

Kolo bất đắc dĩ thở dài, xoay người trở về phòng thí nghiệm...

Nhìn máy cơ khí trước mắt đã không còn cách nào sửa chữa, Kolo cầm lấy điện thoại, thông báo khắp nơi - White Crow Vinh Kính, Black Crow Tạ Lê Thần, đã tử vong trong lúc chấp hành nhiệm vụ.

Vài ngày sau, các tờ báo tạp chí lớn đều đăng tin thuyên của đoàn làm phim nhóm Tạ Lê Thần trên biển gặp sự cố, nhóm diễn viên chính Tạ Lê Thần, Hà Đống, đều đã rớt vào trong biển mất tích.

Trong nhất thời, showbiz náo động, các fan điện ảnh có khóc có nháo, cũng có người suy đoán Tạ Lê Thần là tránh bóng di cư, nói chung là âm ỉ.

Mà cùng lúc đó, trên một đảo nhỏ của Thái Bình Dương rộng lớn, bên bờ cát trắng xóa có hai cái ghế nằm, Vinh Kính ghé vào ghế nằm màu trắng, Tạ Lê Thần đang xoa kem chống nắng cho anh, và chảy nước miếng với tấm lưng trắng bóng của Vinh Kính.

Vinh Kính trên điện thoại an ủi Tạ Tảo Thần đang khóc sụt sùi, nói cho họ mình và Tạ Lê Thần không sao, bất quá cần họ giữ bí mật. Tạ Tảo Thần đã cùng Tào Văn Đức di cư ra hải ngoại, biết được nhóm Tạ Lê Thần không sao, mới quyết tâm đến.

Cúp điện thoại xong, Vinh Kính quay đầu lại nhìn Tạ Lê Thần, "Anh xoa kem thôi có cần lâu như vậy không?"

Tạ Lê Thần tiếp tục cố chấp xoa xoa, "Phải nghiêm túc chứ sao! Kiên trì không ngừng!"

Vinh Kính nhìn trời, lúc này, cách đó không xa Hà Đống mặc áo sơmi hoa hòe đi tới.

"Thân phận mới của hai người." Hà Đống giao hai túi văn kiện cho Tạ Lê Thần và Vinh Kính.

Mở túi ra có hai tấm card màu đen nhựa tổng hợp, trên card không phải con quạ, mà là một con chim ưng.

"Hoan nghênh tham gia HAWK." Hà Đống ngồi xổm trước mặt hai người, nhìn chăm chăm vai Vinh Kính nuốt nước bọt, "Kính Kính, vứt Tạ Lê Thần đi, hai tôi hợp tác!"

Tạ Lê Thần một cước đá cát qua, lấy tài liệu nhìn chi tiết một chút, "Tham gia HAWK?"

"Không sai, trong HAWK cũng có thành viên mang năng lực đặc biệt, vẫn hình thức hắc ưng bạch ưng hợp tác, anh và Vinh Kính chính là người hợp tác." Hà Đống lấy ra một ít tài liệu đưa cho hai người xem, "Tổ chức

HAWK nghiêm mật hơn, hơn nữa không có hứng thú gì đối với bất luận loại khai phá nhân loại nào, chúng tôi chỉ là tổ chức bí mật mà thôi, đương nhiên, chúng tôi đối phó cũng là kẻ tội phạm có đặc biệt năng lực."

Vinh Kính và Tạ Lê Thần nhìn một vài tài liệu xong, kinh ngạc không ngớt, "Người có năng lực đặc biệt nhiều như vậy sao?"

"Không sai! Làm HAWK có thể kích thích hơn so với làm CROW." Hà Đống cười, "Đương nhiên, năng lực của hai người còn phải qua một ít huấn luyện!"

"Huấn luyện thế nào?" Vinh Kính và Tạ Lê Thần đều khó hiểu.

"Ngay trên đảo này! Có một gian đoạn là hai tháng huấn luyện ma quỷ, có thể khai phá toàn bộ tiềm năng của hai người, đồng thời dạy hai người làm thế nào khống chế năng lực của chính mình." Hà Đống chỉ chỉ phía xa, thấy một loạt trực thăng chậm rãi bay đến.

"Trên đó còn có mười sáu người, cũng chính là tám cặp có năng lực đặc biệt, cấu thành hắc ưng bạch ưng, hai người cần cùng họ nhận huấn luyện." Hà Đống đứng lên, "Đừng tưởng rằng mình có thiên phú cao, bọn họ đều mạnh mẽ, làm không tốt sẽ bị quét xuống, vậy thật mất mặt!"

Vinh Kính và Tạ Lê Thần liếc mắt nhìn nhau, đồng thanh phản bác hẳn, "Cả anh cũng có thể được tuyển, chúng tôi không lý gì không được tuyển, có phải không?"

Hà Đống giậm chân, "Hai cậu quả nhiên tính cách thật ác liệt, bất quá tôi thích!" Nói xong, lại đi đến bên Vinh Kính dụi, Tạ Lê Thần một tay ném hẳn văng đi.

Lúc này, máy bay đã chậm rãi đáp xuống trên bờ cát cách bọn họ không xa.

Có một huấn luyện viên mặc trang phục nguy trang đưa theo mười sáu người muôn hình muôn vẻ, có nam có nữ, trang phục khác nhau xuống máy bay, đi tới hướng nhóm Vinh Kính.

"Ha ha." Hà Đống cười, ngẩng đầu nhìn hai người, "Tất cả đều chỉ mới vừa mới bắt đầu."

Vinh Kính cười cười, lại nghe Tạ Lê Thần tiến đến bên tai, huyên thuyên nói vài câu. Vinh Kính mặt đỏ bừng, quay đầu lại, hung hăng liếc mắt lườm Tạ Lê Thần.

Tạ Lê Thần ôm vai anh, "Thỏ, kế tiếp chơi vui rồi đây!"

Table of Contents

Chương 1: Nhiệm Vụ Đặc Biệt

Chương 2: Hung Dữ! Xin Chớ Tới Gần

Chương 3: Hợp Tác Gì Chứ, Lật Bàn!

Chương 4: Thỏ Oĩ Thỏ

Chương 5: Đơn Bào Siêu Cấp

Chương 6: Nhiệm Vụ No1

Chương 7: Left, Right, Gogogo

Chương 8: Đạo Diễn Chuẩn Man

Chương 9: Đánh Đâu Thắng Đó; Không Gì Cản Nổi

Chương 10: Thăm Dò, Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn

Chương 11: Chỉ một chữ cool

Chương 12: Vóc người gọi cảm

Chương 13: Nhân viên chuyên nghiệp

Chương 14: Người theo dõi xuất hiện

Chương 15: Thù này sớm muộn gì cũng trả

Chương 16: Kế trong kế

Chương 17: Ngụy tiểu nhân chân quân tử

Chương 18: Có cùng ý tưởng đen tối

Chương 19: Người giám hộ đáng ghét

Chương 20: Thái tử đối đầu địa chủ

Chương 21: Tắm Thổ Nhĩ Kỳ thần thánh

Chương 22: Chỉ có một cái khăn nhỏ

Chương 23: Nhện tinh xâm lấn

Chương 24: Nguy hiểm không đâu không có

Chương 25: Thỏ phiền muộn

Chương 26: Uy hiếp đồng dao

Chương 27: Tuổi trẻ điên cuồng

Chương 28: Trắc nghiệm buồn chán

Chương 29: ???

[Chương 30: Dụ răn khỏi hang](#)
[Chương 31: Hận phát điên](#)
[Chương 32: Đánh cuộc](#)
[Chương 33: Nhà ma kinh hồn](#)
[Chương 34: Đại hung đại lợi](#)
[Chương 35: Giả thần giả quỷ](#)
[Chương 36: Không hoàn toàn biến thái](#)
[Chương 37: Ngoài lề](#)
[Chương 38: Hành động ám sát](#)
[Chương 39: Lý tưởng của cục đồ ăn](#)
[Chương 40: Cục đồ ăn hành động](#)
[Chương 41: Thăm dò câu lạc bộ](#)
[Chương 42: Ác ma](#)
[Chương 43: Giải cứu](#)
[Chương 44: Lễ Giáng Sinh phong ba](#)
[Chương 45: Vấn đề tín nhiệm](#)
[Chương 46: Mặt mũi không biết để đâu](#)
[Chương 47: Hai nhiệm vụ mới](#)
[Chương 48: Xung đột vũ trang](#)
[Chương 49: Sự đời](#)
[Chương 50: Câu chuyện của sát thủ](#)
[Chương 51: Âm mưu đê tiện](#)
[Chương 52: Sát thủ điên cuồng](#)
[Chương 53: Kẻ điên tranh đấu](#)
[Chương 54: Chân chính tranh đấu](#)
[Chương 55: Chiến cuộc](#)
[Chương 56: Giám sát](#)
[Chương 57: Xuất quỷ nhập thần](#)
[Chương 58: Giao dịch](#)
[Chương 59: Tìm kiếm hồn ma](#)
[Chương 60: Thứ mê hoặc](#)
[Chương 61: Cướp vai](#)

[Chương 62: Lạc đường](#)

[Chương 63: Hồi ức](#)

[Chương 64: Nguy hiểm tới gần](#)

[Chương 65: Hành động bắt giữ](#)

[Chương 66: Bí mật Kolo che giấu](#)

[Chương 67: Kế hoạch điên cuồng](#)

[Chương 68: Hoàng tước tại hậu](#)

[Chương 69: Tranh đoạt](#)

[Chương 70: B2 và A1](#)

[Chương 71: Số phận không yên ổn](#)

[Chương 72: CROW kết thúc, HAWK tiếp nối](#)